ܟܬܒܐ ܕܐܩܠܣܝܣܛܝܩܘܣ :

ܕܣܝܡ

ܠܡܪܝ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܕܢܚܐ ، ܕܗܘ ܐܒܘ ܠܦܪܓ ܀

# GREGORII BARHEBRÆI

## CHRONICON ECCLESIASTICUM

QUOD

E CODICE MUSEI BRITANNICI DESCRIPTUM CONJUNCTA OPERA EDIDERUNT,
LATINITATE DONARUNT ANNOTATIONIBUSQUE THEOLOGICIS, HISTORICIS, GEOGRAPHICIS
ET ARCHÆOLOGICIS ILLUSTRARUNT


**JOANNES BAPTISTA ABBELOOS**

S. THEOLOGIÆ DOCTOR, ACAD. RELIG. CATH. ROMANÆ ET SOCIETATIS ASIATICÆ PARIS. SODALIS,
S. SCRIPT. AC LINGUÆ HEBR. IN MAJ. SEM. MECHLIN. PROFESSOR

ET

**THOMAS JOSEPHUS LAMY**

S. THEOLOGIÆ DOCTOR, ECCLES. CATHEDRAL. NAMURCEN. CAN. HON.,
HERMENEUT. SACRÆ AC LINGG. ORIENTT. IN UNIV. CATH. LOVAN. PROFESSOR


TOMUS I




2

PARIS
MAISONNEUVE ET C^ie^, LIBRAIRES
15, QUAI VOLTAIRE

—

1872

ܟܬܒܐ ܕܐܟܠܣܝܣܛܝܩܘܢ

# GREGORII BARHEBRÆI

## CHRONICON ECCLESIASTICUM

ܟܬܒܐ ܕܐܟܠܣܝܣܛܝܩܘܢ ܀

ܕܣܝܡ

ܠܡܪܝ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܕܢܚܐ ܂ ܕܗܘ ܐܦ ܒܪ ܥܒܪܝܐ ܀

# GREGORII BARHEBRÆI

## CHRONICON ECCLESIASTICUM

QUOD

E CODICE MUSEI BRITANNICI DESCRIPTUM CONJUNCTA OPERA EDIDERUNT,
LATINITATE DONARUNT ANNOTATIONIBUSQUE THEOLOGICIS, HISTORICIS, GEOGRAPHICIS
ET ARCHÆOLOGICIS ILLUSTRARUNT

**JOANNES BAPTISTA ABBELOOS**

S. THEOLOGIÆ DOCTOR, ACAD. RELIG. CATH. ROMANÆ ET SOCIETATIS ASIATICÆ PARIS. SODALIS,
S. SCRIPT. AC LINGUÆ HEBR. IN MAJ. SEM. MECHLIN. PROFESSOR

ET

**THOMAS JOSEPHUS LAMY**

S. THEOLOGIÆ DOCTOR, ECCLES. CATHEDRAL. NAMURCEN. CAN. HON.,
HERMENEUT. SACRÆ AC LINGG. ORIENTT. IN UNIV. CATH. LOVAN. PROFESSOR

TOMUS I



LOVANII
EXCUDEBAT CAR. PEETERS

1872

## APPROBATIO ORDINARII.

—

*Imprimi potest.*

Mechliniæ, die 1ª Julii, 1872.

J.-B. LAUWERS, VIC. GEN.

VIRO . ILLUSTRISSIMO

JOANNI . THEODORO . BEELEN

S . S . D . N . PII . PAPÆ . IX . AB . INTIMO . CUBICULO

S . CONGREG . IND . CONSULTORI

S . THEOL . DOCTORI

ECCLES . CATHED . LEOD . CANONICO . HONORARIO

ORDINIS . LEOPOLDI . EQUITI

SACRÆ . SCRIPTURÆ . ET . LINGG. ORIENTT. PROFESSORI

IN . UNIVERSITATE . CATHOLICA . LOVANIENSI

QUI . PRIMUS . IN . BELGIO

LITTERAS . SYRIACAS . INDE . A . TRIBUS . FERE . SÆCULIS . IBI . COLLAPSAS

SCRIPTIS . AC . DOCTRINA . INSTAURAVIT

HOC . BARHEBRÆI . CHRONICON

D . D . D .

DISCIPULI . OBSERVANTISSIMI

JOANNES . BAPTISTA . ABBELOOS

ET

THOMAS . JOSEPHUS . LAMY

# PRÆFATIO.

Postquam annis abhinc pæne tribus, evulgato programmate polliciti eramus Gregorii Barhebræi *Chronicon ecclesiasticum* a nobis editum iri, contigit varias ob causas, quas hic recensere supervacaneum sit, ut opus horis subcesivis elaboratum opinione nostra lentius procederet. Ast cum nunc tandem pars haud exigua prælo exierit et spes adsit eam quæ excudenda superest, Deo favente, ocius secuturam, existimavimus moram non ulterius trahendam atque hoc tomo primo diuturnæ exspectationi esse respondendum.

Præfatio nostra ad duo capita revocatur, quorum unum est de *Chronici* auctore, alterum de methodo ac norma in adornando libro adhibita. Ad prius quidem quod attinet, cum agat de Barhebræi vita, scriptis, fide et secta, quæ sane omnia cuique litteris orientalibus operam navanti perspecta habentur, id hoc loco lubenter a nobis prætermissum fuisset, nisi ii quoque essent operis nostri fautores, litterati et docti, in re tamen Syrorum litteraria haud ita versati, qui illa suo quodammodo jure desiderent. Itaque ut ejusmodi votis fiat satis, notitia singulorum quae lectioni *Chronici* Barhebræani prærequisita videantur, breviter quoad ejus fieri poterit, in limine proponetur.

*Barhebræi nomina ;* Gregorius Abu'l Pharagius[1] Ben-Aaron a Syris vocari solet Bar Hebræus, sive Hebræi filius : quod nomen cur illi adhæserit nullo adhuc certo documento constare arbitramur; etsi illud inde originem habuisse, quod pater ejus e religione judaica ad Christianismum in secta Jacobitica profitendum transierit, conjectura est veri simillima.

*ætas et patria ;* Hanc lucem primum aspexit anno æræ Christianæ 1226, in urbe Melitina sive Malatia, Armeniæ minoris metropoli, a nascentis Euphratis fluentis parum distante, quæ erat incolis, præsertim christianis, frequentissima[2], quæque superiori sæculo ediderat duumviros apud Jacobitas doctrina et scriptis nobiles, Michaelem patriarcham et Dionysium Barsalibæum.

*genus et institutio.* Barhebræi genitor Aaron, professione medicus, inter primarios Melitinæ cives computabatur et filium suum litteris a pueritia curavit imbuendum, qui ut erat acris ingenii, universa disciplinarum genera strenue aggressus est : «linguis primum Græcæ, Syriacæ et Arabicæ operam dedit; mox philosophiæ ac theologiæ cursu emenso, medicinam sub patre aliisque ejus ætatis celeberrimis, quos ipse in libris suis laudat, medicis coluit : quibus in studiis quantum excelluerit scripta ejus declarant[3].» Dum vero studiis in urbe patria tranquille vacabat, ad bellorum calamitates fere continuas a Sarracenis, Græcis, Francisque Armeniæ et Syriæ incumbentes, nova accesserunt mala, novæ direptiones ex parte Tatarorum Mogulensium, totam Asiam a Perside usque ad Palæstinam igne ferroque vastantium,

[1]) Fallitur Bernsteinius, ubi in *Chronici syriaci specimine*, Lipsiæ 1822, p. 3, hæc scribit : « *Abu'lfaragius*, h. e. pater Faragii dictus est, cognnmentn ex Arabum mnre ab ipsius filio, « *Faragio*, sumpto.» Nam quod Barbebræus liberos habuerit nulln uspiam documento insinuatur, cum e contra ab ipso vitam cœlibem ductam perpetun fuisse argumentis evincatur plurimis. Antequam, annns viginti natus, ad episcopatum promoveretur, mnnachi habitum susceperat, adeoque ad castitatem servandam lege Jacobitica adstringebatur; episcnpi vero e monachis eligebantur, et si quis monachus habitnm suæ professinnis exuisset, is porro ad nrdines sacros promoveri vetabatur. Hæc statuta, a veteribus accepta, refert ipse Barbebræus in *Nomocanone*, p. I, cap. VII, sect. X, apnd Mai : *Scriptt. Vett. nova collect.* tom. X.

[2]) Videsis infra, pp. 423-424.

[3]) Jos. Sim. Assemanus, in npere : *Bibliotheca Orientalis, Clementino-Vaticana*, Romæ 1719-1728, tom. II, pag. 244.

ita ut terroribus cædibusque atrocior ætas vix unquam ulli regioni adfuerit. Quapropter sibi suisque consulere volens, Gregorii pater cum familia sua profectus est Antiochiam anno 1243; ibique juvenis prope civitatem vitam anachoreticam aliquandiu duxit in specu, ubi a sectæ suæ patriarcha Ignatio Saba seu David visitatus fuit. Postea Tripoli, Phœniciæ urbe maritima, una cum Saliba Vagio Bar-Jacob jacobita Edesseno, sub disciplina Jacobi cujusdam, Nestoriani hominis, rhetoricæ et medecinæ *fit episcopus Gubæ;* operam impendit. Hinc Ignatius patriarcha ambos, episcopali dignitate dignos ratus, Antiochiam accivit; et Barhebræus quidem, annos natus viginti, præfectus fuit ecclesiæ Gubensi, Melitinensi territorio conterminæ, consecratus episcopus in festo salutiferæ crucis die 14 septembris anni 1246. Vix anno uno elapso, ex Guba ab eodem *Lacabenæ,* patriarcha translatus est ad sedem vicinæ civitatis Lacabenæ, quam tenuit per annos circiter septem. Contigit interea patriarchæ obitus, cumque duo summæ dignitati inhiarent, schisma exortum est inter Jacobitas. Contra Joannem Bar-Maadani, partes Dionysii Angur amplexus est Bar-Hebræus, ac ab isto, ad solium patriarchale exaltato, anno *Alepi.* 1253 translatus fuit ad episcopalem cathedram urbis Berrhœæ sive Alepi, Antiochiam inter et Hierapolim emporii in Syria celeberrimi. Hanc vero ecclesiam initio pacifice regere non potuit; nam cum Jacobitarum in Oriente primas, Gregorii nostri olim in urbe Tripoli condiscipulus, erogata ampla pecuniæ summa, a soltano Damasceno edictum impetrasset quo sibi ecclesia Berrhœensis concedebatur, Barhebræus eam relinquere coactus in ædibus patris sui, qui ex Melitina Alepum recens domicilium transtulerat, aliquandiu habitavit; post vero ad monasterium Barsumæ juxta Melitinam apud patriarcham suum se recepit; deinde anno uno vel altero elapso, ipse Damascum profectus est, et mox, versis vicibus, soltanum ita suis partibus conciliatum invenit, ut Dionysius patriarcha proclamaretur in tota Syria necnon in ditione soltani Iconii, ipse vero in officio episcopali Alepi restitueretur.

Anno 1258 urbe Bagdad a Mogulensibus, quibus imperabat Hulachus,

Genghiskhani nepos, expugnata, et interfecto Calipha, finem accepit Abassidarum dynastia. Inde universa Mesopotamia et Syria ab exercitibus dire vastata fuerunt; capta quoque fuit Alepi civitas ab ipso Hulacho, dumque hunc, pro suis deprecaturus, adierat Barhebræus, magna strages Græcorum et Jacobitarum intra civitatem peracta est a Mogulensibus[1]. Barhebræus Alepi permansit usque ad aunum 1264, quo temporis intervallo civitatis dominium iterum transiit ad Sarracenos, atque a Mogulensibus denuo recuperatum fuit.

*Constituitur maphrianus.* Anno autem 1264 interfuit Barhebræus electioni novi patriarchæ, Ignatii III seu Josue. Is porro diœcesi Orientis, id est, Mesopotamiæ orientalis, Chaldææ et Assyriæ, maphrianum seu primatem, quo illa jam a sexennio ob bellorum tumultus orbata erat, destinare cupiens, Barhebræum ad hanc dignitatem, quæ Jacobitis prima est post patriarchalem, magno cum ceterorum applausu promovit. Contigit hoc die decima nona Januarii in urbe Sis, regia Ciliciæ civitate, præsentibus episcopis Jacobitis, Aytono rege Armenorum ejusque filiis ac magnatibus, una cum populi multitudine, episcopis quoque et doctoribus Armenorum. Supererat maphriano ut a potestate civili diploma impetraret, quo in dignitate confirmaretur. A quo enim tempore Mohammedanorum potestati subjectus fuit Oriens christianus, hujusmodi diploma, quod nonnisi exacta pecuniæ summa concedebatur plerumque, necessarium erat ut patriarcha in partibus occidentalibus, maphrianus in partibus orientalibus, posset in subditos jurisdictionem libere exercere eorumque litigantium causas ex legibus antiquis judicare. Quale privilegium a novo dynasta petiturus, adiit Barhebræus potentissimum Mogulensium regem sive khanum, Hulachum, cujus favorem sibi conciliavit et a quo tria obtinuit diplomata, sibi scilicet, patriarchæ et Jacobitico Cæsareæ in Cappadocia episcopo.

Mox in Orientem profectus, latissimam suam diœcesin crebris itineribus lustravit, atque in illius regimine ita versatus est, ut paci et prospe-

[1]) Cfr. *Barhebræi Chronicon Syriacum*, quod conjunctim ediderunt P. J. Bruns et G. G. Kirsch, Lipsiæ, 1789, tom. I syriaci pag. 533, tom. II latini pag. 555.

ritati, ab ipso Christianis infausta illa ætate procuratæ, merito inviderent qui in Syria, Armenia atque Cilicia, immediate suberant jurisdictioni patriarchali. Inutile plane foret singula recensere quæ exinde per annos plus quam viginti peregit; hæc enim continua serie et sine ullo fuco in altera Chronici sectione auctor ipse enarrat. Labores sane subiit magnos, ecclesias plures et cœnobia aut instauravit aut a fundamentis excitavit; episcopos duodecim constituit, atque in iis eligendis eam laudem sibi promeruit quod, affectum humanum despiciens, viros prætulerit qui doctrina essent conspicui et moribus præstarent.

*Moritur.* Demum, annos natus sexaginta, obiit die 30 Julii 1286 in urbe Maraga, Adorbiganæ, provinciæ Persidis, civitate, in quam nuper ex Mossulo advenerat, ibique exsequias illius solemniter celebrarunt non solum pauci qui aderant Jacobitæ, sed etiam Nestoriani, Græci et Armeni, prout nobis a Barsuma Saphio, ejus fratre, proditum est.

*Barhebræus ...ta Jacobiticæ addictus.* Recensitis præcipuis Gregorii Barhebræi gestis, expendenda est ejus doctrina theologica. Barhebræus hæresim Jacobiticam, in qua a parentibus educatus fuerat, strenue quamdiu in vivis fuit, voce et scriptis, propugnavit, et nihil non egit ut principum favorem sectæ suæ conciliaret.

*Auctor Monophysismi Eutyches.* Jam vero JACOBITÆ in Syria et Mesopotamia, quemadmodum in Ægypto COPTI, in Abyssinia ÆTHIOPES, in imperio Turcico pars ARMENORUM, pertinent ad hæresim MONOPHYSITARUM sive eorum qui unam in Christo naturam post incarnationem asserunt. Perversam istam sententiam sæculo quinto fuisse ab Eutychete, presbytero et archimandrita Constantinopolitano, inventam aut primum publice propugnatam norunt omnes. Ille enim ut Nestorianismi, Ephesi nuper damnati, scopulos evitaret, zelo imperito in contrarium lapsus est errorem, quo affirmabat[1] «*Dominum*

[1]) *Epist. S. Flaviani prima ad S. Leon.* inter *Opp. S. Leonis* ap. Migne, *Patrol. lat.*, LIV, 725, sq. Verba græce ite sonant: λέγων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν μὴ δεῖν (ὁμολογεῖν) ἐκ δύο φύσεων μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐν μιᾷ ὑποστάσει, καὶ ἐν ἑνὶ προσώπῳ παρ' ἡμῶν γνωριζόμενον, μήτε μὴν τὴν σάρκα τοῦ Κυρίου ὁμοούσιον ἡμῖν ὑπάρχειν, οἷα δὴ ἐξ ἡμῶν προσληφθεῖσαν καὶ ἑνωθεῖσαν τῷ Θεῷ λόγῳ καθ' ὑπόστασι' ἀλλ' ἔφασκε, τὴν μὲν τεκοῦσαν αὐτὸν Παρθένον κατὰ σάρκα, ὁμοούσιον ἡμῖν εἶναι, αὐτὸν δὲ τὸν Κύριον μὴ εἰληφέναι ἐξ αὐτῆς σάρκα ἡμῖν ὁμοούσιον.

*nostrum Jesum-Christum non oportere (confiteri) ex duabus naturis post inhumanationem, (at) in una subsistentia et in una persona a nobis agnoscendum; neque carnem Domini consubstantialem nobis esse, tanquam ex nobis assumptam et unitam Deo Verbo secundum subsistentiam; sed dicebat, Virginem quidem quæ eum peperit, secundum carnem consubstantialem nobis esse, ipsum autem Dominum non sumpsisse ex ea carnem nobis consubstantialem.»* Quod quidem ultimum ei exprobrat ipse Barhebræus : « *Eutyches*, ait[1], *dogma alienum invexit, asserendo Deum Verbum non assumpsisse corpus ex Virgine, sed quemadmodum incorporatur aër per frigus ut fiat nix vel pluvia, ita eum incarnatum fuisse.»* Ut autem hæresim suam facilius instillaret dicebat Eutyches[2] : «*Confiteor ex* DUABUS NATURIS *fuisse Dominum nostrum ante adunationem; post adunationem vero* UNAM NATURAM *confiteor.»* At id non minus reprehensione dignum erat, « *cum*, ut observat S. Leo, *tam impie duarum naturarum ante incarnationem unigenitus Dei filius fuisse dicatur, quam nefarie postquam Verbum caro factum est natura in eo singularis asseritur.»*

*Monophysismi primipili : Dioscorus;* Eutychotis errorem Ægyptiis propinavit Dioscorus, patriarcha Alexandrinus, qui præcipuas in *Latrocinio Ephesino* partes habuit; Syris vero, et deinde per Samuelem discipulum suum Armenis, Barsumas archimandrita, *Barsumas;* qui in eodem conciliabulo monachorum totius Orientis locum tenuit. Damnatis a concilio Chalcedonensi Eutychete, Dioscoro et Barsuma, eorum asseclæ voce græca *Monophysitæ* seu *unius naturæ assertores* appellati, mox, quod errori proprium est, in varias sectas divisi sunt quæ se invicem anathemate prosequebantur. Omnes quidem illæ sectæ in hoc conveniebant quod duas in Christo naturas negarent et unam dumtaxat admitterent; sed dum Eutychiani corpus Christi incorruptibilo, Severiani vero corruptibile et passibile assererent, Theopaschitæ passiones divinitati tribuebant, alii aliud docebant. Syri vero illi qui postea *Jacobitæ* dicti sunt, ducibus

[1]) Infra p. 160.
[2]) *Epist. XXVIII S. Leonis ad Flavian., Patrol. lat.*, LIV, 777.

*Severus; Xenaias.* Severo Antiocheno et Philoxeno seu Xenaia Mabugensi, via quasi media inter Eutychianismum et veram concilii Chalcedonensis fidem incedentes, excogitarunt rationem propugnandæ hærescos multo subtiliorem et ad fallendos incautos aut minus doctos aptissimam. Docuerunt nempe divinitatem et humanitatem absque immutatione et confusione in Christo esse adunatas, in quo ad orthodoxos accedere videbantur, sed statim a recta fide deflectentes asserebant post adunationem in Christo non duas naturas, sed *unam naturam compositam*, ܚܕ ܟܝܢܐ ܡܪܟܒܐ, vel *unam naturam duplicem*, ܚܕ ܟܝܢܐ ܟܦܝܠܐ.

Locutiones istæ, Jacobitarum veluti tessera, aut sensum habent nullum, aut quam se respuere profitentur naturarum confusionem necessario involvunt. Hisce tamen tenaciter adhærebant, perperam abutentes verbis nonnullis SS. Patrum et præsertim Cyrilli Alexandrini, in quorum scriptis, utpote ante concilium Chalcedonense exaratis, voces *natura*, φύσις, ܟܝܢܐ, et *subsistentia*, ὑπόστασις, ܩܢܘܡܐ, non ita rigorose erant ad unum sensum definitæ. Hinc Cyrillus, quamvis diserte duas in Christo naturas absque divisione, absque immutatione et absque confusione, prædicet, tamen non semel loquitur de « *una Verbi natura incarnata*, » vocem scilicet *naturam* pro *natura subsistente* seu *hypostasi* adhibens. Jacobitæ autem hanc similesque dicendi formulas perverse intelligentes, veram vocum ܟܝܢܐ *naturæ* et ܩܢܘܡܐ *hypostasis* notionem, quam tamen, quod mirum est, recte tenent ubi agunt de mysterio SS. Trinitatis, amiserunt, vel saltem earum confusionem fecerunt. Quod de præcipuis nonnullis eorum doctoribus et peculiariter de Philoxeno et Barhebræo affirmare licet. *Doctrina Xenaiæ seu Philoxeni.* «Philoxenus in tractatu de incarnatione, ut observat S. J. Assemanus[1], nec orthodoxum gerit, nec Eutychianum, sed mediam quamdam init viam, quam Jacobitæ post ipsum tenuere et usque in hodiernum diem tenent : unam scilicet in Christo esse naturam, ex divinitate et humanitate com-

[1]) *Biblioth. Orient.*, II, 25.

positam, conversionis tamen, confusionis et commistionis omnino expertem. Sic enim ille de incarnationis mysterio : «*Filius*, inquit, *qui unus ex Trinitate est, univit sibi personaliter corpus anima rationali et mente præditum, in utero Deiparentis. Non ante formatum corpus, quam Verbo unitum, sed in puncto temporis et formatum et unitum. In hoc Christus natus, in hoc enutritus, in hoc passus, in hoc mortuus. Divinitas Filii nec passa nec mortua. Hæc autem omnia non apparenter, non phantastice, sed vere et naturaliter gesta. Denique Verbum non in carnem conversum, aut cum ea commistum, vel confusum, neque ab ea divisum et viceversa ; sed eo modo humanitati unitum, quo anima rationalis corpori : et quemadmodum ex anima rationali et corpore una conflatur humana natura; ita ex humanitate Christi et divinitate* UNA EXURGIT NATURA *non quidem simplex sed* COMPOSITA. » Abutitur deinde locutione S. Cyrilli ad Succensum : « *post unitionem in Christo* UNA *Verbi* NATURA INCARNATA. »

Quam immerito Philoxenus et post eum Jacobitæ hanc Cyrilli dictionem in sui patrocinium trahant, probavimus alibi[1], ostendendo a S. Doctore *naturam* sensu catholico pro *natura subsistente* seu *persona* dictam fuisse. Mirum sane est virum perspicacem, qui aperte docet divinitatem cum humanitate absque divisione, absque confusione et absque conversione in Christo post adunationem esse unitam, mox dictorum suorum immemorem, duas illas naturas confundere easque congerere in unam nescio quam naturam *compositam*, quæ cum *composita* dicatur, nec humana nec divina esse potest, sed necessario mixtio quædam utriusque. Egregie enim ostendit S. Thomas[2] in Christo nullam naturarum compositionem admitti posse. Conjunguntur quidem in homine anima et corpus ad constituendam unam naturam humanam, quia utraque natura est imperfecta ; in Christo autem, quum duæ naturæ sint perfectæ, in unam convenire non possunt. Bene tamen conveniunt in divina Verbi persona, sicut

[1]) Vide infra, pp. 441, sqq.
[2]) *Summa theol.*, part. III, q. II, a. 1. — Cfr. Petavius, *De Incarnat.*, l. III, cap. 10.

anima et corpus in persona hominis uniuntur. Sub hoc igitur respectu sancti Patres ad explicandum incarnationis mysterium recte exemplum ex unione animæ et corporis produxerunt. Quam agendi rationem non satis assecuti sunt Jacobitæ, ex illa animæ et corporis unione argumentum quærentes quo statuant unam in Christo naturam compositam.

*Barhebræi placita Jacobitica.* Cum Philoxeno idem docent patriarchæ Jacobitarum in synodicis epistolis, quas identidem ad Coptorum patriarchas miserunt. Eos sequitur Barhebræus, quem de incarnatione scribentem catholicum diceres, nisi illico alia prorsus hæretica adjiceret. Sic enim ille loquitur in *Symbolo fidei*[1] :

« *Credimus etiam, quod una ex personis sanctæ Trinitatis descendit de cœlis, quin tamen a sinu Patris recederet, et inhabitavit in utero Virginis, et incarnata est de Spiritu Sancto et ex Maria Virgine, et homo facta est, manens Deus : unita fuit carni consubstantiali nobis, et viva rationalique anima præditæ. Nec antea templum assumpsit, deinde in ipso Verbum inhabitavit. Unde non homo factus Deus creditur, sed Deus factus homo; neque homo est sapiens, qui ex operibus suis justificatus sit, neque de cœlo sibi corpus attulit, neque apparenter aut phantastice visus est in mundo : sed una ex personis sanctæ Trinitatis, quum Deus natura sit, de sublimibus cœlis suis descendit, et homo pro gratia sua facta est, et nata fuit ex*

(1) ܡܗܝܡܢܝܢ ܬܘܒ ܕܚܕ ܡܢ ܩܢܘܡܐ ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܢܚܬ ܡܢ ܫܡܝܐ ܟܕ ܠܐ ܦܪܫ ܡܢ ܥܘܒܐ
ܕܐܒܐ ܘܥܡܪ ܒܟܪܣܐ ܕܒܬܘܠܬܐ ܘܐܬܓܫܡ ܡܢ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܡܢ ܡܪܝܡ ܒܬܘܠܬܐ
ܘܗܘܐ ܒܪܢܫܐ ܟܕ ܩܘܐ ܐܠܗܐ. ܐܬܚܝܕ ܠܒܣܪܐ ܕܫܘܐ ܠܢ ܒܐܘܣܝܐ ܕܢܦܫܐ ܢܦܫܢܝܬܐ ܘܚܝܬܐ
ܘܡܠܝܠܬܐ. ܘܠܐ ܩܕܡ ܢܣܒ ܗܝܟܠܐ ܘܒܬܪ ܟܢ ܥܡܪ ܒܗ ܡܠܬܐ: ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܒܪܢܫܐ ܕܗܘܐ ܐܠܗܐ ܠܐ
ܡܬܗܝܡܢ ܐܠܐ ܐܠܗܐ ܕܗܘܐ ܒܪܢܫܐ. ܐܦܠܐ ܒܪܢܫܐ ܗܘ ܚܟܝܡܐ ܕܡܢ ܥܒܕܘܗܝ ܐܙܕܕܩ: ܐܦܠܐ ܡܢ
ܫܡܝܐ ܐܝܬܝ ܠܗ ܦܓܪܐ: ܐܦܠܐ ܒܡܚܙܝܬܐ ܘܒܦܢܛܣܝܐ ܐܬܚܙܝ ܒܥܠܡܐ: ܐܠܐ ܚܕ ܡܢ ܩܢܘܡܐ
ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܟܕ ܐܠܗܐ ܗܘ ܒܟܝܢܗ ܢܚܬ ܡܢ ܫܡܝܘܗܝ ܪܡܐ ܘܗܘܐ ܒܪܢܫܐ ܒܡܪܚܡܢܘܬܗ
ܘܐܬܝܠܕ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ ܘܐܬܓܫܡ ܐܝܟܢܐ ܕܝܕܥ ܗܘ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܕܒܟܠܗܝܢ ܡܠܟܐ: ܕܠܘܬ ܐܢܫ ܡܢܘܢ
ܡܬܬܐ ܕܥܡܢܘܐܝܠ ܚܕ ܗܘ ܘܐܠܗܐ. ܘܫܘܪܝܐ ܕܚܝܘܬܗ ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܐܠܗܘܬܗ ܡܠܬܐ
ܡܢ ܡܬܠ ܕܟܠܗ ܡܠܝܐ ܘܠܐ ܒܡܠܘܐܐ ܘܠܐ ܒܡܦܠܓܘܬܐ ܘܠܐ ܒܡܫܚܠܦܘܬܐ ܘܠܐ ܒܚܘܠܛܢܐ. ܐܠܐ ܐܝܟ
ܕܡܬܚܙܝܢ ܒܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܐܬܚܝܕܘ ܡܬܬܐ ܒܚܕ ܒܪܐ ܘܚܕ ܡܫܝܚܐ ܚܕ ܐܝܬܝܐ. ܚܕ ܡܬܝܕܥܢܐ. ܚܕ ܦܪܨܘܦܐ.
ܚܕ ܩܢܘܡܐ. ܚܕ ܨܒܝܢܐ. ܚܕܐ ܡܬܕܒܪܢܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܕܗܘܬ ܒܪܢܫܝܬܐ. ܘܗܝ ܡܕܡ ܕܡܫܬܠܡ ܐܡܪܢܐ.

*Virgine, et incarnata, sicuti Apostolorum fides docet. Itaque* DUÆ SUNT IN DOMINO NOSTRO NATURÆ, *Deitas et Humanitas : unio quoque Deitatis suæ cum humanitate admirabilis est et ineffabilis, absque commistione, sine confusione, sine mutatione, sine conversione, sed salvis differentiis utriusque naturæ in uno Filio et in uno Christo.»* Quid plura? Jam orthodoxum diceres Barhebræum : sed imbibitum semel Jacobitarum errorem en evomit subdens : « UNA ESSENTIA, *una persona, una hypostasis, una voluntas, una virtus, una operatio, quemadmodum S. Athanasius et S. Cyrillus dixere.»*

*Alii Barhebræi errores.*

Barhebræus igitur Monophysitarum errorem profitetur et simul Monothelismum, naturalem et logicum ejus fœtum. Hos errores in sua theologia, quæ inscribitur *Candelabrum sanctorum*, multis argumentis tueri conatur. In eodem libro negat, post Philoxenum, sed contra fidem ecclesiæ Syriacæ, Spiritum sanctum a Filio procedere, et quamdam Verbi cum pane eucharistico hypostaticam unionem asserit[1].

Præterea illic, recensitis hæresibus triginta, hæc addit : «*Sciendum est has omnes sectas absurdissimas hæreses esse, quum naturas corrumpant, et christiano dogmati ethnicas opiniones misceant : ac propterea Deus, cujus gratiæ laus esto, eas radicitus exstirpavit. Reliquæ vero quæ in mundo obtinent sectæ* (de orthodoxa loquitur et Jacobitica et Nestoriana et Monothelitica) *quum omnes de Trinitate et incolumitate naturarum, ex quibus est Christus absque conversione et commistione, æque bene sentiant, in nominibus unionis solum secum pugnant.»* Unde concludit Assemanus Barhebræum in eo fuisse Politicorum errore ut crederet controversias quæ ejus tempore Orientales inter et Occidentales, et inter Orientales ipsos circa incarnationem Verbi vigebant, meras esse Theologorum opiniones, non hæresim constituere.

*Jacobitarum status ecclesiasticus.*

Hisce de præcipuis Jacobitarum erroribus breviter enucleatis, non inu-

[1]) Cfr. Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 284-292.

tile erit eadem compendiosa ratione describere ejusdem sectæ statum ecclesiasticum, ut lectores intelligere possint plura ad disciplinam ecclesiasticam spectantia, passim in *Chronico* memorata.

Cum inde ab anno 518 Monophysitæ ubique ab imperatore orthodoxo Justino Seniore exagitarentur, episcopi hæreseos labe infecti e sedibus suis pulsi fuerunt, et cum eis in exilium ablegatus est Severus patriarcha, ope Anastasii imperatoris olim in ecclesiam Antiochenam intrusus. Tunc ut res suæ pæne desperatæ instaurarentur, episcopi nonnulli exules Jacobum

*…is origo.* quemdam, cognomine *Baradæum* sive *Zanzalum*, monachum in monasterio Phasiltæ juxta Nisibin, metropolitam œcumenicum[1] ordinarunt; is autem omnes imperii provincias Asiaticas indefesse perlustravit, episcopos et presbyteros innumeros ordinavit, et Monophysitarum negocia ita promovit, ut ab illo ipsis Jacobitarum appellatio deinceps fuerit tributa; idem vero nomen Monophysitis in Ægypto, qui cum Syris communionem coluerunt, subinde applicatur.

*…bitarum …riarcha;* Porro Syri Jacobitæ caput suum, inde a tempore Severi continua serie et etiamnum hodie, titulo patriarchæ Antiocheni condecorant. Ast nonnisi raro, inter varias rerum politicarum vicissitudines, ipsam urbis Antiochiæ sedem occupare potuerunt. Initio quidem, dum imperio Byzantino regio eorum suberat, per Syriæ et Mesopotamiæ urbes, vicos et monasteria vagari cogebantur; non nisi demum anno 721, imperantibus Antiochiæ Saracenis, hanc civitatem solemniter ingressus est patriarcha Elias[2]. Illinc tamen mox iterum ejecti, diversis in locis commorati sunt, ut patet ex Barhebræi Chronico. Joannes VII, cognomine Sarighta, anno 965 in patriarcham consecratus, ditionem Arabum reliquit, ut sese in cœnobium Barid juxta Melitinam conferret; at cum inde ipse, et postea, anno 1029, Joannes VII, dictus Abdun, Byzantium abducti fuissent, eorum successores, Græcorum vexationibus Arabum tyrannidem præferentes, mansio-

[1]) ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܐܩܘܡܢܝܩܐ Cfr. pag. 215.
[2]) Infra, p. 298.

nem in urbe Amida plerumque habuerunt usque ad Michaelem Magnum; is autem anno 1166 Mardini sedem patriarchalem constituit, et post ipsum patriarchæ in cœnobio vicino, S. Ananiæ nuncupato, quod etiam Zapharan appellant, persæpe habitarunt et adhuc hodie resident.

*maphrianus.* Primam post patriarcham apud Jacobitas dignitatem tenet maphrianus, cujus auctoritas in subjectos sibi episcopos eadem antiquitus erat quæ patriarchæ in suos. Est autem *maphrianus*, ܡܦܪܝܢܐ, vox syriaca, quam latine *fœcundatorem* seu *fructiferum* recte verteres, eaque vocabantur primates seu catholici Jacobitarum, quod essent per ordinationes episcoporum, quæ ipsis in tractu orientali competebant, istorum veluti patres et genitores. Maphrianorum primus, juxta Barhebræum, fuit Achudemes anno 559 a Jacobo Baradæo consecratus; verum neque is, neque ejus successores sedem fixam habuerunt ante Marutham, qui, anno 629, consentiente Athanasio Camelario patriarcha, ordinatus fuit episcopus Tagritensis et metropolita magnus seu maphrianus totius Orientis proclamatus.

« Quumque Maruthæ temporibus, scribit Barhebræus, regnum Persarum in Saracenos translatum esset, ipse arcem Tagritensem ultro iis aperuit, ne quid detrimenti cives caperent. Quamobrem Jacobitarum numerus in Perside mirifice auctus est.» Tunc enim ob Arabum, et postea ob Mogulensium in Persidem excursionem, Jacobitæ multi e Mesopotamia illuc captivi abducti fuerunt, alii vero sponte se contulerunt; hinc tantopere e parvis initiis maphriani dignitas fuit amplificata, ut illius diœcesin patriarchali Barhebræus prætulerit.

Cum anno 1089 Tagritum ab Arabibus direptum jaceret, maphriani Mosulum ad Tigrim fluvium, Ninivæ ruderibus conterminam, sedem suam transtulerunt; postea, ab anno scilicet 1155, cœnobium S. Matthæi, non procul inde situm, sibi domicilium habuerunt, interim tamen Tagriti, Ninives et adjacentium locorum ecclesias tanquam sibi proprias retinentes.

*Regionis jacobiticæ divisio ecclesiastica.* Porro regiones, quarum diœceses jacobiticæ immediate patriarchæ jurisdictioni suberant erant Syria, Cyrrhestica, Euphratesia, pars Mesopotamiæ occidentalis, Palæstina usque ad urbem Gazam, Cilicia et Armenia,

illæque generali Occidentis nomine a Barhebræo aliisque scriptoribus Syris designantur.

Ceteræ vero, scilicet Mesopotamia orientalis, Assyria et provinciæ quædam regni Persici, quæ maphriano parebant, Orientis nomine veniunt. Habuerunt Jacobitæ in diversis hisce regionibus sedes episcopales, modo plures, modo pauciores, necnon multa monasteria quorum mentio frequens occurrit in contextu hujus operis[1].

-hebræi -ipta.

Hisce de secta Jacobitica prælibatis, jam ad Barhebræum redeamus, et monumenta ingenii sui quæ posteris transmisit adeamus. Indefessus vir a studio et scriptione librorum in mediis laboribus nunquam destitit, cum ob ingenii præstantiam, tum ob elegantiam sermonis a Jos. Sim. Assemano Jacobitarum scriptorum « facile princeps » salutatus; imo si diversas quas complexus est disciplinas perspexeris, eum non immerito dixeris Syrorum omnium qui doctrina floruerunt eruditissimum, et ex hac saltem parte inter coætaneos nulli secundum.

Scripsit opera plus quam triginta, quorum tituli sub finem sectionis alterius *Chronici* exhibebuntur, ex iisque solis patebit nullum ferme fuisse literarum genus in quo exercitatus ille non fuerit. Argumenta quippe pertractavit quæ spectant ad theologiam, Scripturæ sanctæ expositionem, canonum ecclesiastorum ac legum civilium notitiam, philosophiam, astronomiam, medicinam, historiam, artem grammaticam, poesin, imo fabulas narrationesque facetas. Neque ideo, quantum saltem judicare licet ex ejus scriptis hucusque detectis, præsertim vero ex libris quatuordecim quorum analysin protulit Assemanus, eruditionis varietas soliditati quidquam nocere dicenda erit. Imo potius cupidinem movent ut libri doctissimi Maphriani, cum adhuc bibliothecarum tenebris reconditi jaceant, prodeant in lucem, qua non unam ob causam sunt plane digni. Eos ipse syriace

[1]) Quænam sedes episcopales variis temporibus patriarchæ subditæ fuerint, quænam vero maphriano, satis accurate ex Assemano et Lequien indicat Wiltsch, *Handbuch der kirchlichen Geographie und Statistik*, tom. II, pp. 151-153, 372-374.

plerosque exaravit; pro nonnullis vero, ad medicinam aut historiam spectantibus, usus est lingua arabica, in quam et alii postea conversi fuere.

Catalogus operum Barhebræi, ut jam diximus, in ipso *Chronico* texetur. Interim eum qui fusiora requirat, remittimus ad Assemani *Bibl. Orient.*, eaque tantum recensebimus paucissima quæ hucusque, quantum novimus, typis excusa habentur.

Opera Barhebræ edita. Itaque præter excerpta non pauca, e variis operibus theologicis, præsertim vero ex *Chronico ecclesiastico* in *Bibliotheca Orientali* obvia, hæc in lucem prodierunt :

1° Eduardus Pocockius edidit arabice et latine *Historiam compendiosam dynastiarum, authore Gregorio Abul-Pharagio*, Oxonii 1663. Est hæc partim epitome, partim nova compositio Chronici syriaci profani, ab ipso Barhebraeo sub finem vitæ ipsius, teste ejus fratre, unius mensis spatio in gratiam Arabum concinnata.

2° Eusebius Renaudotius latine protulit *Liturgiam* Barhebræi, *tom. II Liturgg. Orientt., pp.* 456-469. Paris., 1716.

3° P. J. Bruns et G. G. Kirsch conjuncta opera typis mandarunt partem primam *Chronici syriaci*, in qua describitur historia profana a mundi exordio ad ætatem usque Barhebræi. Opus duobus constat tomis, quorum altero textus, altero versio latina continetur. Lipsiæ, 1789.

4° Angelus Mai *Nomocanonis Barhebræi* versionem latinam, ab Aloysio Assemano confectam, evulgavit in : *Scriptorum veterum nova Collect.*, tom. X. Romæ, 1838.

5° C. Lengercke edidit *Abulpharagii Carmina syriaca aliquot*, Regiomonti 1836-1838. Ante eum Gabriel Sionita jam unum *Barhebræi carmen* ediderat. Paris., 1626.

6° Ex magno opere exegetico, cui titulus : *Horreum mysteriorum*, cujus editionem, Lipsiæ, 1858, fasciculo I incœpit, at deinceps prosecutus non est, Fr. Larsow, plura sigillatim publicata fuere, scilicet :

*a) Abulpharagii scholia in Psalm. V et XVIII*, edid. Rhode. Vratislaviæ, 1832.

*b) Carmen Deboræ cum scholiis Barhebræanis*. ed. J. M., Winkler. Vratisl., 1839.

*c) Abulpharagii Barhebræi scholia in Jesajam et in Psalmos scholiorum specimen* e codicc. ed., latine redd., illustr. O. F. Tullberg, Upsalæ, 1842.

*d) Gregorii Bar Hebræi scholia in Jeremiam*, ed. G. F. Koraen et C. E. Wennberg, fasc. I et II, Upsal., 1852.

*e) Gregorii Bar Hebræi scholia in psalmum LXVIII* primum ed. et illust. C. Knobłoch, Vratisl., 1852.

*f) Gregorii Barhebræi scholia in psalm. VIII, XLI, L*, ed. R. G. F. Schrœter, Vratisl., 1857.

*g) Gregorii Barhebræi scholia in Job*, ed. G. H. Bernstein, Vrat. 1858.

*h) Bar Hebræus scholien zu Gen.* 49-50, *Exod.* 14, 15, *Deut.* 32-34, *und Jud.* 5, veröffentlicht von Dr. R. Schrœter, in miscellaneo : *Zeitschrift der deutschen morgenländischen Gesellschaft*, Lipsiæ, 1871, pp. 495-562.

7° Ex operibus grammaticalibus prodierunt :

*a) Gregorii Barhebræi grammatica linguæ syriacæ in metro Ephræmeo*, ed. E. Bertheau, Gotting. 1843.

*b) Mar Jacob... and a Discourse by Gregory Barhebræus on syriac accents, in Syriac with an english translation*, by G. Phillips, 1869.

*c) Œuvres grammaticales d'Aboulfaradj, dit Bar Hebreus*, éditées par M. l'abbé Martin, Paris, 1872. Complectitur hæc editio, duobus tomis contenta, textum syriacum methodo autographica prolatum, una cum præfationibus et variis lectionibus typis excusis. *Tome I, contenant le K'tovo d'Tsem'he.. — Tome II, contenant la petite grammaire en vers de sept syllabes et le traité « de vocibus æquivocis. »*

8° Adler edidit *Fabellas ludicras ex Gregorii Barhebræi libro narrationum oblectantium* Altonæ, 1784. Quæ fabellæ denuo excusæ, pro parte saltem, in *Kirschii Chrestom. syr.* a Bernsteinio edita an. 1832, et in *Chrestom. syr.* a Zingerle publicata Romæ 1871.

*Chronici syriaci conspectus.* Jam ad CHRONICON SYRIACUM speciatim describendum convertimur. Duas habet partes. Prima historiam politicam et civilem Orientis com-

plectitur, eamque exponit per uudecim epochas successivas distributam :

1ª excurrit ab Adamo usque ad Josue;

2ª a Josue ad Saulem;

3ª a Saule ad Nabuchodonosor.

4ª Continet reges Chaldæorum usque ad Darium Medum;

5ª unum Darium;

6ª reges Persarum a Cyro usque ad Alexandrum Magnum;

7ª imperantes Græco-Macedones usque ad Augustum;

8ª imperatores Romanos et Byzantinos usque ad Justinianum;

9ª Græcos a Tiberio (589) usque ad Heraclium;

10ª Arabes a Mohammede usque ad excisionem Caliphatus Bagdadensis, anno 1258;

11ª reges Hunnorum seu Tatarorum Mogulensium usque ad annum 1297.

Pars altera exhibet Orientis historiam religiosam et ecclesiasticam, bipartitam. Sectio prior nomina *pontificum Occidentis* in titulis præfixa habet, videlicet :

1° nomina pontificum Veteris Testamenti inde ab Aarone;

2° nomina et historiam patriarcharum Antiochiæ catholicorum a S. Petro usque ad initium sæculi VI;

3° nomina et historiam patriarcharum Antiochiæ Jacobitarum a Severo, Monophysitarum primipilo, usque ad annum 1492. Quæ vero ibi leguntur inde a Nemrod seu Philoxeno, qui constitutus fuit patriarcha a. 1283, et obiit a. 1292, a scriptore anonymo adjecta fuere.

Sectio posterior seriem exhibet *pontificum Orientis*. Incipit a Thoma apostolo, ejusque discipulis Adæo et Aghæo, et patriarchas seu catholicos Chaldæorum continua serie recenset usque ad tempus, quo sub finem sæculi v Nestorianismus stabilitus fuit in Perside.

Hinc porro opus complectitur duas series : catholicorum sive primatum Nestorianorum unam, alteram vero maphrianorum Jacobitarum, quorum initium ducit, juxta Barhebræum, Achudemes anno 559 a Jacobo Baradæo ordinatus.

Huic historiæ Jacobitarum ecclesiasticæ nonnulla quæ ad auctoris mor-

tem et scripta referuntur adjecit ipsius frater et in dignitate successor, cetera vero usque ad annum 1496 Anonymus supra memoratus.

*Chronici in re historica momentum.*

De Chronico syriaco sequens judicium protulit Assemanus : « opus, ait[1], luce dignum, et omnium, quæ Barhebræus edidit, doctissimum æque ac utilissimum, præsertim si de secunda et tertia parte (i. e. de utraque sectione partis secundæ seu historiæ ecclesiasticæ) sermo sit, quibus ecclesiastica Syrorum Nestorianorum et Jacobitarum historia, Græcis Latinisque prorsus ignota, mirifice illustratur. Sed et prior pars, quam idem auctor arabice postea publicavit, et Pocockius latine interpretatus est, longe plura continet quam historia Dynastiarum, sive facta Arabum et Mogulensium spectes, sive res Christianorum in Thracia, in Syria, in Mesopotamia et in Perside.»

Huic sententiæ rerum et linguarum orientalium periti calculum suum adjecere plerique omnes; illosque eo vehementius totius operis cupido tenebat, quod excerptis bene multis et prolixa Chronici ecclesiastici analysi hujus præstantiam clarissimus vir perspicue exhibuisset. Ast infeliciter contigit ut temporum adjuncta aut fata virorum, qui librum edere moliri potuissent, votis eruditorum parum obsecundarent. Hinc adhuc non nisi pars prior seu historia profana prodiit in lucem anno 1789 : qua editione Bruns et Kirsch profecto optime meruere, quamquam mendis abundat ipsorum editio : « sive enim textum ab editoribus publicatum, spectemus, ait Bernsteinius[2], ingenti ille mendorum scatet numero multisque turpiter labibus deformatus est; sive interpretationem, quæ textui apposita est, consideremus, magna ejus pars tot vitiis fœdata est ac tantis maculis adspersa, ut, qui huic libro studere velint sive linguæ, qua conscriptus est, sive rerum caussa, quæ in eo traduntur, iis quam maxime verendum sit, ne plures magnosque facile in errores inducantur, ni summam in utendo eo ipsoque nitendo et prudentiam et cautionem adhibeant.»

*Chronici profani editio.*

Hinc laborem hunc plures castigare et emendare susceperunt, nimirum

[1]) *Bibl. Orient.*, II, 312.

[2]) *Gregorii Bar-Hebræi Chronici Syriaci e codd. mss. passim emendati atque illustrati specimen primum.* Lipsiæ, 1822, p. 5.

Lorsbachius, Arnoldius, Mayerus, quos Bernsteinius recenset, et isti quidem ex ingenio suo persæpe optime, ipse vero Bernsteinius diligenti præterea inspectione codicum Oxoniensium instructus.

Etsi igitur nova et accuratior operis istius, jam dudum alioquin divenditi, editio perutilis exstaret, hanc tamen ut pararemus nobis in animo non erat[1]. Verum enimvero, cum Londini per aliquot menses commoraretur

*Chronici ecclesiastici edendi occasio.*

J. B. Abbeloos, ibi descripsit partem Chronici posteriorem, cujus nonnulla tantum fragmenta edita erant; atque hinc porro in patriam redux operæ pretium se facturum ratus si hanc in lucem ederet, mox una cum T. J. Lamy manum ad opus admovit.

*Codex, e quo Chronicon eccl. desumptum fuit.*

Codex Musei Britannici, ex quo apographum suum ille confecit ex iis est quos Claudius Rich, dum Bagdadi legatione pro imperio Anglico fungebatur, in Asia occidentali ære publico acquisivit. Notatur in Catalogo 7198 *Rich*[2]. Scriptus est in charta bombycina, sæculo forte XVI, charactere maronitico, manu diligenti quidem et accurata, at minus eleganti. Constat vero foliis formæ quartæ minoris 226, quæ ea prorsus et solum continent quæ in editione nostra habentur; titulos tamen, plerumque minio exaratos, colore imitati non sumus, desuntque etiam in libro excuso litteræ syriacæ ordinem patriarcharum denotantes, licet eorum valor versioni latinæ præmissus fuerit numeris, quos arabicos vocant.

Folio ultimo seu 226, recto, leguntur duæ annotationes carschunice, id est arabice litteris syriacis conscriptæ, quarum prior indicat quo pretio codex emptus fuit anno 1729, altera illum porro acquisitum fuisse a quodam Hana diacono.

Præterea non semel, ubi sermo occurrit de episcopis Alepi, hæc in margine conspicitur annotatio : *metropolita* vel *episcopus Alepi* : quod signum esse potest librum aliquando ad hominem quemdam Alepensem pertinuisse.

[1]) Dolendum est hanc perfici non potuisse a Bernsteinio, qui optime ad id opus erat paratus. Prodiit solummodo unus fasciculus, Berolini, 1847, complectens præter notitiam propositi laboris, textus syriaci et versionis latinæ paginas quatuor cum hoc titulo : *Ankündigung und Probe einer neuen kritischen Ausgabe und neuen Uebersetzung der syrichen Chronik des Gregor Bar-Hebræus.*

[2]) Cfr. *Catalogus codd. mss. Orientt., qui in Museo britannico asservantur. Pars prima, codices syriacos et carshunicos amplectens.* Ed. Forshall, Londini, 1838. Pagg. 90 sq.

*'ex quo Eliæ ronographia continetur.*

Quæ vero Barhebræi textum aliquoties in notis stipabunt excerpta ex *Chronographia* Eliæ, Sobæ sive Nisibis medio sæculo XI metropolitæ Nestoriani, ea pariter Abbeloos descripsit Londini e *cod. Rich.* 7197, membranaceo, ætate auctoris ejusque forte manu exarato. Continet codex ille in singulis paginis duas columnas, syriacam et arabicam, at illam, quæ unice adhibita fuit, ita hinc inde humiditate corruptam vel frictione manuum detritam ut legi haud amplius possit.

*alis sit textus nobis editus.*

Descriptio textus syriaci Chronici Barhebræani non incuriose, sed magna cum diligentia peracta fuit, quamquam eam idcirco vitio prorsus omni et nævo carere minime opinamur. Cum autem manuscriptum Barhebræi solummodo unum adhibitum sit, editionem critice exactam haudquaquam proferimus; ad hanc enim parandam codices alii, qui in bibliothecarum scriniis Romæ, Florentiæ, Cantabrigii et Oxonii reconduntur, adeundi fuissent et diligenti collatione ad examen revocandi : cujus certe laboris suscipiendi neque otium fuit, neque occasio.

Nihilominus rem utilem et viris literatis acceptam nos facturos existimavimus, si vel ex uno codice, ceteroquin bono, ut cum ex ejus contextu tum ex collatis Assemanianis excerptis liquet, Chronicon evulgaremus; experientia quippe constat non raro hujusmodi libros, dum ab iis qui illorum editores fieri cupiebant ultimus apparatus exspectabatur, in schedarum latebris remansisse[1], non sine magna philologicæ aut historicæ scientiæ jactura. Quod ne arrogantius a nobis dictum videatur, id de uno Barhebræi textu, non de versionis aut illustrationis tentamine nostro intelligendum esse monemus. Interim ut defectus cum quibus textus ipse prodibit a nobis resarciri aliquatenus queant, speramus nos iterum, antequam editio ad finem perducta fuerit, Angliam petituros, ibique excusa folia ad codicem Londinensem denuo collaturos, imo forsitan et lectiones diversas Oxonii aut Cantabrigiæ collecturos.

[1]) *Chronicon ecclesiasticum* Barhebræi hanc sortem jam expertum est; nam illud edendum jam ante annos plusquam viginti paraverat Dr. O. Fr. Tullberg, prof. Upsalensis, ut testatur Bernstein, *Ankündigung einer Ausgabe der Syrischen Chronik*, p. 3.

*Qualis versio latina.*

Ad translationem latinam Chronici quod attinet, eam e regione textus in faciliorem legentium usum posuimus. In ea autem concinnanda, sermonis elegantiam parum, multum vero fidam interpretationom duximus esse curandam; quæ vero in hac re peccata fuisse, sive iterato examine nostro, sive doctorum animadversionibus reperientur, in fine operis retractata habebuntur.

Nonnulla aliquando vocabula, perspicuitatis gratia, addita fuere in versione quæ in textu haud leguntur; hæc tamen characteribus italicis distincta sunt. Ubi vero characteres hujusmodi uncinis includuntur, signum est id quod jam legitur in contextu aliis ibi verbis exprimi. Denique, sicubi verba sanctæ Scripturæ recitantur, præter italica elementa in principio et in fine duo commata (« — ») adhibita fuerunt.

Difficultas erat in exprimendis nominibus locorum aut virorum propriis, quæ syriace vocalibus vix unquam animata sunt. In notioribus, orthographiam consuetam secuti sumus; in iis quæ ab Assemano jam recitata invenimus, ejus orthographiam plerumque retinuimus, cetera vero conjectura ducti latina fecimus.

*Annotationes.*

Annotationes passim adjecimus geographicas, historicas, theologicas; philologicæ autem absunt plerumque, etiam iis in locis ubi conjiciendo, ob lexicographiæ syriacæ penuriam, auctorem nostrum reddidimus, tum ne nimium moles operis excresceret, tum quod sententia nostra ex ipsa translatione satis colligi potest.

Index nominum et rerum præcipuarum analyticus ad calcem editionis in usum libri promptiorem addetur.

*Chronologia a Barhebræo adhibita.*

Si quidem versamur in opero historico, in quo magni facienda est chronologia, monendum hic est a Barhebræo fere perpetuo adhiberi *æram Seleucidarum* sive *Græco-Macedonum*, qua Syri Christiani etiamnum in annorum computo utuntur. Hæc porro initium sumit a mense Octobri anni ante æram vulgarem 312, quo anno Seleucus Nicator, a Ptolemæo Lago, Ægypti rege, adjutus, dominium regni Babylonici recuperavit[1]. Antio-

[1]) Cf. Ideler, *Handbuch der mathematischen und technischen Chronologie*, tom. I, pp. 445, sqq.

cheni tamen annum suum ordiebantur a mense Septembri. Cl. Jos. Sim. Assemanus, ut annum æræ christianæ anno Seleucidarum respondentem statuat, ab hoc subtrahit annos 311, quod rectissime fit pro novem anni mensibus; at si agatur de tribus mensibus Octobri, Novembri et Decembri, demendi sunt anni 312. Nos annis Syrorum, juxta hanc regulam, in parenthesi adjecimus annos æræ christianæ, et nominibus mensium Syrorum nomina latina eodem modo pariter adscripsimus.

*Editorum monitum.* Præterea monemus nos Barhebræi *Chronicon* vertentes aliosque Jacobitas scriptores interim laudantes nequaquam eorum errores (quos non semel castigamus) probare, aut laudes prætensis eorum sanctis tributas, ratas habere, sed monumenta proferre historica quæ cognoscendæ Jacobitarum sectæ et Orientis christiani historiæ elucidandæ inserviant, memores verborum Augustini[1] : « Ecclesia catholica, per totum orbem valide lateque diffusa, omnibus errantibus utitur ad provectus suos, et ad eorum correctionem quum evigilare voluerint. » Si quando igitur, Lector benevole, vel Barhebræum Jacobitarum næñias recitantem audire graveris, vel a nobis etiam quid minus recte dictum perspexeris, utere monito Apostoli[2] : « *Omnia probate; quod bonum est tenete.* »

*...i de editione bene meriti.* Superest tandem ut debitas omnibus, qui quovis modo operi nostro favere voluerunt, grates persolvamus. In primis quidem honoris causa nominandus est Illustr. Archiepiscopus Mechliniensis, primas Belgii, VICTOR AUGUSTUS DECHAMPS, in orbe catholico et litterato nobilissimus; etenim cum iter ad colligenda documenta syriaca ipsius Eminentissimi prædecessoris licentia et impulsu esset susceptum, mansionem Londini produci ille benigne permisit; imo nobis etiam ad editionem aggrediendam stimulos adjicere dignatus est, in conficiendo opere molestissimo sane pergratos, ac primus esse eorum qui subscribendo libri patrocinium assumpsere.

Londini vero laborem insigniter adjuvit humanissimus et doctissimus

[1]) *De vera religione*, cap. VI.
[2]) 1 *Thess.* V, 21.

Guilielmus Wright, Litt. Doctor, qui tunc temporis custodem agebat mss. orientalium in Museo Britannico, nunc vero litterarum Arabicarum professoris munere Cantabrigii fungitur. Hujus viri amicitiam et officia, quæ etiam postea, in conferendis ad codicem locis nonnullis de quorum recta transcriptione ambigebamus, non semel experti sumus, in grati animi tesseram hic publice contestari jucundissimum habemus.

Præterea grati recordamur operis publicationem, promisso subsidio, promotam fuisse a tribus administris rerum intestinarum Regni Belgici, qui sibi in hac provincia per ultimum triennium successerunt.

Denique typos syriacos, quibus excusus est liber iste, nobis lubenter commodavit vir a litteris orientalibus et exegesi sacra meritissimus, J. Th. Beelen, univ. cath. Lovan. professor.

EDITORES.

In festo SS. Apostolorum Petri et Pauli 29 Junii 1872.

## Elenchus virorum qui nominibus in antecessum datis
## Chronici editionem promoverunt.

---

**BILIO, Aloysius,** S. R. E. Cardinalis, Romæ.
**DECHAMPS, Victor Augustus,** Archiep. Mechliniensis, Primas Belgii.
**BAR-TATAR, Petrus,** Archiep. Seerdensis in Cardistan, ritus Chaldæi.
**BEHNAM-BENNI, Cyrillus,** Archiep. Mossulsous, ritus Syri.
**GRAVEZ, Theodorus Josephus,** Episcopus Namurcensis.
**BAILLES, Jacobus Maria,** Comes Rom, Episcopus olim Lucionensis, Romæ.
**PIE, Ludovicus Franciscus,** Episcopus Pictaviensis.
**ANTHONIS, Carolus,** Episc. Constantiensis i. p. i., maj. Seminarii Mechlin. præses.
**LAFORET, Nicolaus Josephus,** Rector Univ. cath. Lovaniensis.

—

**Aerts, P. J.,** S. D. N. prælatus domest., jur. can. Dr., archid., Mechliniæ.
**Alexandre, L. A. J,** can. hon., præses maj. Sem. Namurcensis.
**Alpaert, J.,** viceparoch. in s. Joannis Bapt., Bruxellis.
**Auvray, A.,** S. Theol. lic., can. ord. præmonst. in abbatia Montis Dei in Gallia.
**Baeten, J.,** S. Theol. lic., parochus in eccl. B. M. V. trans Diliam, Mechliniæ.
**Baravelli, A.,** assistens general. Congreg. Barnabit. Romæ.
**Beaucourt (G. de),** Parisiis.
**Beauvois, E.,** prof. in athenæo Antverpiensi.
**Beelen, J. T.,** S. D. N. ab int. cubic., S. Theol. Dr, prof. in Univ. cath Lovan.
**Behault de Carmois (M. de)** in Univ. cath. Lov. alumnus.
**Bensly, R. L.,** bibliothecarius Universitatis Cantabrigiensis. Exempl. 2
**Bergeys, F.,** parochus et decanus Diesthemii.
**Bibliotheca** Universitatis Lovaniensis.
**Bibliotheca** minoris Seminarii Mechliniensis.
**Bibliotheca** Seminarii Namurcensis.
**Bickell, A.,** Ph. Dr, lingg. orientt. prof. in Academia Monasteriensi.
**Boëssière-Thiennes** (Marchio **G. de la**), Phil. ac Litt. Dr in Lombise.
**Bogaerts, P. C.,** S. D. N. Præl. dom., S. Theol. Dr, vicar. gen. archiep. Mechlin.
**Bogaerts, A. D.,** jur. can. bacc., can. hon., prof. in maj. Semin. Mechliniæ.
**Boone, Fr.,** parochus in Lennick S. Quintini.
**Bormans, L.,** can. hon., scholarum inspector, Mechliniæ.
**Bossu, L.,** Phil. Dr, prof. in Universitate cath. Lovaniensi.
**Bourne, M.,** Greenhithe, Kent, in Anglia.
**Brys, P. J.,** sacerdos in S. Petro prope Gandavum.
**Caers, C. M.,** parochus in Nederoverheembeek.
**Calvary,** bibliopola, Berolini. Exempl. 2.
**Cartuyvels, C.,** S. Theol. Dr, can. hon., vicerector Univ. cath Lovan.
**Chamard, Fr.,** ord. S. Benedicti in Abbatia de Liguge in Gallia.
**Claessens, P.,** S. Theol. bacc., can. hon., scholarum inspector., Mechliniæ.
**Cayx, J. A.,** viceparochus in S. Claræ, Bruxellis.
**Daminet, J.,** S. Theol. bacc., viceparochus in Donr.

**Danko, J.**, S. D. N. ab intim. cubic., S. theol. Dr., can., semin. præses in Gran (Hungar.).
**Darras, J. E.**, vic. gen. episcc. Ajacc. et Nanceyen., Parisiis.
**David, Josephus**, Chorepiscopus Mossulanus, ritus Chaldæi.
**De Beche, P. J.**, can. hon., Phil. prof. in min. Sem., Mechliniæ.
**De Belder, J. B.**, viceparochus in Viesenbeek.
**De Brayl, J. H.**, parochus in Pepinghem.
**De Bruyn, T.**, juris Dr et causidicus, Bruxellis.
**De Buck, R.**, Soc. Jes., socius bollandianus, Bruxellis.
**De Clerck, H. J.**, prof. in maj. Semin. Mechlin.
**De Coster, H.**, can. eccl. metrop., prof., in Semin. maj. Mechliniæ.
**De Coster, H.**, parochus et decanus in Hal.
**De Coster, C. L.**, parochus in Strythem.
**De Coster, G.**, parochus in Gaesbeke.
**De Crane, F.**, can. hon., Mechliniæ.
**De Decker, E. L.**, can. eccl. metrop. Mechliniæ.
**De Haerne, D.**, S. D. N. ab intim., cub., ad Regni comit. secundi ord.dep.,semin.Angl. præses, Brugis.
**De Haerne, A. D.**, parochus et decanus in Ninove.
**Deighton et Bell**, bibliopolæ, Cantabrigiæ. Exempl. 3.
**Delcour, C.**, rerum Regni internarum administrator, Bruxellis.
**Delvigne, A.**, parochus in S. Mariæ in Sabulon., Bruxellis.
**De Pauw, C.**, can. eccl. metropol., Mechliniæ.
**Demoor, Fl.**, S. Theol. lic., viceparochus in Oosterzeele.
**De Ridder, J. D.**, parochus et decanus, Lovanii.
**De Ridder, C.**, can. hon , archiep. a secretis., Mechliniæ.
**Dessain, C.**, typographus et bibliopola, Mechliniæ.
**De Valroger, H.**, sacerdos Congreg. Oratorii, Parisiis.
**De Wandel, P.**, viceparochus in Tervueren.
**D'Hollander, J.**, S. Theol. Dr et prof., coll. S. Spiritus præses, Lovanii.
**Dieresens, T S.**, monasterium S. Francisci rector, Lovanii.
**Docq, A.**, scient. phys. et math. Dr, can. hon., prof. in Univ. cath. Lovan.
**Donnet, A.**, Proton. Apost. a. i. p., parochus et decanus in S. Jac., Bruxellis.
**Dubois, J. B.**, viceparochus in Schepdael.
**Dulau**, bibliopola, Londini. Exempl. 3.
**Du Rousseaux, I.**, can. hon., superior Semin. min. Mechliniæ.
**Estorm, F. M.**, parochus in Molenbeeck S. Joannis.
**Feyens, J. B.**, Phil. ac Litt. Dr, prof. in Instit. S. Ludovici, Bruxellis.
**Fransen, A.**, S. Theol. lic., prof. in maj. Semin. Mechliniæ.
**Gabriels, H.**, S. Theol. lic., præses Semin. S. Josephi in Troy (America sept.).
**Gautier, E.**, canonicus hon., Mechliniæ.
**Gilbert, P.**, scient. phys. et mathem. Dr, prof. in Univ. cath. Lovaniensi.
**Gilon, A.**, S. Theol lic., can. hon., prof. in semin. Namurcensi.
**Gruël (G. de)** Parisiis.
**Groynne, J. L.**, parochus in Barvaux-Condroz.
**Haneberg, D. B.**, abbas ordin. S. Bened., prof. in Univers. Monacensi.
**Hautcœur, E.**, S. Theol. Dr., can. hon., Duaci.
**Henry, L.**, scientiari natur. Dr et chemicæ prof. in Univers. cath. Lovan.
**Henry, L.**, jur. can. Dr., can. hon., prof. in Semin. Namurcensi.
**Hofman, C.**, viceparochus in S. Laurentii, Antverpiæ.

**Kelly, G.**, rector ecclesiæ SS. Mariæ et Michaelis, Londini.
**Kempen, J.**, professor in Seminario minore Mechliniæ.
**Lambin, J.**, S. Theol. lic., can. hon., prof. in Semin. Namurcensi.
**Lambrechts, E.**, scholarum inspector, in Oorderen.
**Langhendries, P. L.**, viceparoch. in Huldenberg.
**Langhendries, J. B.**, professor in Semin. min., Mechliniæ.
**Lassaigne, P.**, seminarii S. Sulpitii bibliothecarius, Parisiis.
**Lauwers, J. B.**, S. D. N. Præl. dom., S. Theol. D^r^., vic. gen. arch. Mechlin.
**Le Corbisier, J. B.**, parochus in Capelle au Bois.
**Lefebve, J. B.**, S. Theol. D^r^, can. hon., prof. in Univers. cath. Lovaniensi.
**Lefebvre, F.**, S. Theol. bacc., Phil. prof. in Instit. S. Ludovici, Bruxellis.
**Liagre, J**, S. Theol. D^r^, Phil. prof. in Semin. Bonæ Spei.
**Limpens, G. E.**, S. Theol. bacc., rector eccl. B. M. V. auxil., in Diœcesi Detroit. (America sept).
**Mabire, P. H.**, vicar. gen. et can. hon. Baiocensis, in Caen, Calvados (Galliæ).
**Maes, P. X.**, viceparochus in S. Amandi, Antverpiæ.
**Mangelschots, C. J.**, prof. in Semin. min., Mechliniæ.
**Marsigny, A.**, sacerdos, Antverpiæ.
**Martin, J. P.**, S. Theol. D^r^., vicarius S. Nicolai, Parisiis.
**Materne, E. J.**, parochus in Flostoy.
**Mertens, A.**, parochus in Oetinghen.
**Michiels, J. B.**, parochus in Anderlecht.
**Mommaerts, J. C.**, eleemosynarius in schola medicinæ veterinariæ, Bruxellis.
**Moreau, J. B.**, parochus in S. Gerardi.
**Moulart, F.**, jur. can. D^r^, prof. in Univers. cath. Lovan.
**Muquardt**, bibliopola, Bruxellis. Exempl. 2.
**Mues, L.**, S. Theol. bacc., viceparochus in S. Claræ, Bruxellis.
**Mutsaerts, C.**, S. Theol. lic., prof. in Semin. in Driebergen, Hollandia.
**Naulaerts, J. L.**, viceparochus in S. Gertrudis, Lovanii.
**Nève, F.**, Phil. ac Litt. D^r^, Acad. Reg. Belg. sod., prof. in Univers. cath. Lovaniensi.
**Nollekens, D**, S. Theol. bacc., vicepræses et prof in maj. Sem., Mechliniæ.
**Nourry**, vicepræses tribunalis in Vannes, Morbihan, in Gallia.
**Nutt, D.**, bibliopola, Londini. Exemplaria 12.
**Olemans, P. J.**, parochus in Lennick S. Martini.
**Payne Smith, R.**, S. Theol. D^r^., decanus, Cantuariæ.
**Peyrot, C.**, can. hon., eleemosynarius milit., Leodii.
**Peyrot, H.**, S. Theol. bacc., subregens in pædag. Mariæ Ther. in Univers. cath. Lov.
**Peemans, J**, olim Phil. prof, Mechliniæ.
**Peremans, L.**, viceparochus in Alsemberg.
**Phillipps, G**, collegii Reginæ præses, Cantabrigiæ.
**Pitsaer, G. J.**, parochus et decanus in Wavre.
**Pitsaer, M.**, parochus in S. Mariæ, Schaerbeek.
**Puissant, P.**, S. Theol. bacc., prof. in Semin. S. Josephi in Troy (America sept.).
**Pycke, L.**, monialium rector in Melle.
**Pycke, L.**, sacerdos ecclesiæ SS. Mariæ et Michaëlis, Londini.
**Ribaucourt** (comes **A. de**), juris D^r^., Bruxellis.
**Roelants, L.**, S. D. N. ab intimo cubicul., S. Theol. D^r^, coll. Belg. eccles. præses, Romæ.
**Sacré, P. J.**, Proton. apost. a. i. p., S. Theol. lic., parochus et decan. Antverpiæ.

**Schœffer, J.**, canonicus eccl. metrop. Mechliniæ.
**Schollaert, F. J.**, vicepræses Regni comitiorum secundi ordinis, Lovanii.
**Stienlet, X.**, S. Theol. bacc., viceparochus in S. Jac., Antverpiis.
**Stroom, A.**, S. Theol. Dr., vice rector semin. Anglor., Brugis.
**Swalus, E.**, olim parochus in Castre, Hal.
**Teirlinck, C.**, parochus et decanus in Steenockerzeel.
**Teirlinck, P. J.**, parochus in Maria-Lierde.
**T'Serclaes** (comes **E. de**), juris civilis Dr, Bruxellis.
**Thonissen, J. J.**, jur. Dr, ad Regni comitia sec. ord. deput., prof. in Universit cath. Lovaniensi.
**Van Assche, B.**, parochus S. in Michaëlis Lovanii.
**Van Camp, F.**, parochus et decanus in Lombeeck B. M. V.
**Van Caster, G**, prof. in gymnasio comm., Lovanii.
**Van Cauwelaert, J. B.**, parochus in S. Nicolai, Bruxellis.
**Van Damme, P. J.**, can. hon., prof. in Semin. Gandavensi.
**Van den Wyngaert, L.**, parochus in S. Catharinæ, Mechliniæ
**Vanderesse, J. B.**, canonicus eccl. cath. Namurcensis.
**Van der Hasselt, P. J.**, parochus in Herffelinghen.
**Vanderheyden, F.**, viceparochus in Dieghem.
**Van der Moeren, A.**, S. Theol. Dr., can. hon., professor in Sem. Gandavensi.
**Vander Slagmolen, J.**, viceparoch. in Wyneghem.
**Vandertaelen, J. F.**, parochus in Goyck.
**Van der Velden, J. B.**, prof. in schola normali Lyræ.
**Van de Velde, J. B**, parochus et decanus in Turnhout.
**Van der Stappen, Fr.**, sacerdos in Semin. maj., Mechliniæ.
**Van Eeckhoudt, J.**, viceparochus in B. M. V. Hanswyckianæ, Mechliniæ.
**Van Kerckhove, C.**, S. Theol. lic., prof. in semin. Americ., Lovanii.
**Van Opdenbosch, P J.**, prof. in Semin min., Mechliniæ.
**Van Pruyssen, J**, sacerdos in Scheile.
**Van Reeth**, S. Theol. Dr., can ord. præm. in Averbode.
**Van Roost, M J.**, S. Theol. lic., viceparochus in S. Gudulæ., Bruxellis.
**Van Weddingen, A.**, S. Theol. Dr, Regis Belgarum eleemosynarius, Bruxellis.
**Van Zeebroeck, E.**, viceparochus in Eyseringhen.
**Vendelmans, J.**, parochus in Haecht.
**Verbeeck, A.**, viceparochus in Goyck.
**Verheyleu, A. P.**, viceparochus in Hal.
**Verhulst, P.**, prof. in semin. maj. Mechliniæ.
**Verstraeten, J. J.**, viceparochus in Lennick S. Quintini.
**Walravens, J. B**, viceparochus in Rhodes S. Agathæ.
**Ward, G. G.**, phil. Dr., director Ephemeridum : *Dublin Review*, Londini.
**Willekens, J.**, Abbas Montis Dei in Gallia.
**Wilmet, C.**, S. D. N. Præl. domest., can. hon., in Sem. Namurc. olim professor, in Châtelineau.
**Woëlmont** (Baro **E. de**), S. D. N., cubicul., Namurci.
**Wouters** (Eques **C.**), burgimagister in Goyck.
**Wouters** (Eques **E.**), ad Regni comitia primi ordinis deputatus, in Rhodes S. Agathæ.
**Wouters, P.**, parochus in Lerbeek.
**Wright, W.**, Litt. Dr, linguæ arab. prof. in Univers. Cantabrigiensi.
**Zingerle, P.**, Ord. S. Bened., S. Theol. Dr, S. Congr. de propag. fide consult., in Marienberg (Tirol.).

# BARHEBRÆI

## CHRONICON ECCLESIASTICUM

### SECTIO PRIMA

## PROŒMIUM

ܒܚܝܠ ܐܠܗܐ ܡܟܬܒܝܢܢ ܟܬܒܐ ܕܐܟܠܣܝܣܛܝܩܝ ܐܘܟܝܬ ܡܢܬܐ ܕܬܪܬܝܢ ܕܡܟܬܒܢܘܬ ܙܒ̈ܢܐ . ܕܣܝܡ ܠܩܕܝܫܐ ܐܒܘܢ ܛܘܒܬܢܐ ܘܢܨܝܚܐ ܡܪܝ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܕܢܚܐ ܕܗܘ ܐܒܘܠܦܪܓ ܒܪ ܗܪܘܢ ܐܣܝܐ ܡܠܝܛܝܢܝܐ. ܠܗܘ ܢܬܪܚܡ ܒܨܠܘܬܗ ܐܡܝܢ .

Ope Dei describimus librum *historiæ* ecclesiasticæ, alteram nempe partem Chronici, concinnati a sancto patre nostro beato ac illustri Mar Gregorio, Maphriano[1] Orientis, qui et Abulpharagius nuncupatur, Aaronis filio, medico Melitinensi. Illius precibus Deus nobis propitius esto! Amen[2].

[1]) Duo vocabula syriaca *Mar* et *Maphrianus*, usui recepto morem gerentes, in translatione latina perpetuo servamus. Est autem ܡܳܪܝ *Mor*, sive, ut Syri orientales pronuntiant, *Mar*, latine *dominus meus*, honoris appellatio viris sive sanctitate conspicuis, sive dignitate episcopali insignitis tribui solita. — Maphrianus vero (ab ܐܰܦܪܺܝ *foecundavit)* primum post patriarcham in ecclesia Jacobitarum locum occupat, illumque haud inepto *primatem* dixeris. Quænam ejus dignitas fuerit et auctoritas ex decursu hujus Chronici, maxime ex tertia parte, colligitur. Interim qui plura desiderat, adeat Jos. Sim. Assemanum in *Dissert. de Syris monophysitis*, § VIII, Romæ 1730.

[2]) Hactenus præfatio est amanuensis qui codicem nostrum Londinensem *Chronici ecclesiastici* ex alio codice transcripsit.

ܡܦܩܬ ܒܥܘܕܪܐ ܠܫܘܥܝܬܐ ܡܢ
ܟܬܒ̈ܐ ܡܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܥܬܝܩܬܐ
ܘܡܫܬܡܠܡܢܘܬܐ ܫ̈ܩܝ[ܠ]ܬܐ ܥܡ ܐܝܟ
ܕܐܬܦܪܣܬ ܚܝܠܐ ܠܡܫܬܥܝܘ ܫܠܡܬ .
ܡܢ ܗܐ ܡܟܝܠ ܗܫܐ ܠܗܝ ܠܘܬ ܡܢܬܐ
ܕܒܬܪܗ ܕܥܠ ܨܒ̈ܘܬܐ ܥܕܬܢܝܬܐ ܦܢܐ ܐܢܐ ،
ܘܒܩܕܡܝܬܐ ܡܢܬܐ ܕܥܠ ܪܝܫܘܬ
ܟܗܢܘܬܐ ܡܥܪܒܝܬܐ ܡܢ ܐܗܪܘܢ ܪܝܫ ܟܘ̈ܡܪܐ
ܩܕܡܝܐ ܕܕܝܬܝܩܐ ܥܬܝܩܬܐ ܡܫܪܐ ܐܢܐ ،
ܘܐܦܢ ܐ̈ܢܫܝܢ ܠܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܟ ܕܗܘ
ܩܘܪܒܢܐ ܐܘ ܕܒܚܐ ܠܡܪܝܐ ܩܪܒܘ ܐܘ
ܢ̈ܟܣܘ ܒܟܗܢܐ ܡܢܝܢ . ܘܐܦܠܘ ܕܐܕܡ
ܒܒܢ̈ܝܐ ܕܐܢܫܐ ܫܪܝܬ ܟܗܢܘܬܐ ܡܫܬܠܡܢܘܬܐ
ܐܡܪܝܢ . ܡܛܠ ܕܓܒܠܬܢܝ ܘܣܡܬ ܥܠܝ
ܐܝܕܟ ܠܡܨܥܬܐ ܡܝܬܝܢ . ܝܕܝܥ ܕܝܢ ܒܓܠܐ
ܕܣܘܪܕܐ ܗܘܐ ܗܘ ܐܦܠܐ ܗܡܝܡ ܘܐܬܦܢܝܐ .
ܡܛܠ ܕܝܠܗ ܟܗܢܘܬܐ ܒܫܡܗ ܐܫܬܡܫ
ܗܘܐ . ܐܦܠܐ ܬܫܡܫܬܗ ܒܢܡܘܣܐ ܕܘܠܐ ܠܗ
ܐܫܬܪܪܬ ܗܘܐ . ܘܡܟܬܒܢܐ ܕܝܢ ܡܘܬܒܐ
ܕܡܟ̈ܬܒܢܘܬܐ ܐܦܝܣܩܘܦܘܣ ܘܐܦܠܐ ܚܕ ܡܢܗ

*Prooemium.*— Cum jam res sæculares, ex variis scriptis traditionibusque antiquis (?) haustas, ad nostros usque dies pro virili meo enarraverim, alteram porro partem, negotia ecclesiastica spectantem, aggredior; atque in istius sectione priori, in quo de summo sacerdotio occidentali[1], initium facio ab Aarone, primo fœderis antiqui summo pontifice. Quamquam enim nonnulli eos omnes qui, sicut ille, oblationem Domino obtulerunt aut sacrificium immolarunt, sacerdotibus accenseant, immo ab ipso protoparente Adamo sacerdotium in humano genere inchoasse dicant, illud : *quoniam tu formasti me et posuisti super me manum tuam*[2] in medium proferentes, liquet tamen *potius* confusum esse hunc agendi modum et allegoricum, siquidem ipsum sacerdotii nomen adhuc nondum erat in usu, neque ejus res et officium congrua lege sancitum. E catalogorum vero auctoribus nullus de pontificibus Hebræorum aliquid scriptum reliquit, præter An-

[1]) Chronicon Barhebræi, quod jam in Præfatione notavimus, bipartitum exstat. Prior pars, a Brunsio et Kirschio edita, historiam politicam, juxta dynastiarum seriem digestam, complectitur ; posterior præcipue continet fata sectæ jacobiticæ, quam ad Christianismi initia colligare satagit auctor. Hujus itaque, quam nos nunc primum luce donamus, sectio prior de pontificibus veteris testamenti, deinde de patriarchis Antiochenis a sancto Petro usque ad initia Monophysitarum, demum de patriarchis Antiochenis Jacobitis agit ; posterior vero propagationis religionis christianæ in Oriente et deinde Jacobitarum Maphrianorum historiam texit. Proinde »hic Barhebræus (ut scite notat Jos. Sim. Assemanus, *Bibl. Orient.*, tom. II, 305) quum Syros Occidentales Orientalibus opponit, non Jacobitas et Nestorianos, ut alibi, intelligit, sed de diversis provinciis unius ejusdemque jacobiticæ nationis loquitur, et *Orientalium* quidem nomine Jacobitas in Assyria et Mesopotamia sub Maphriani potestate constitutos designat ; per *Occidentales* vero alios Jacobitas significat, qui in eadem Mesopotamia et in Syria proprie dicta et in Phœnice, atque Cilicia et Palæstina et Armenia sub jurisdictione patriarchæ ejusdem gentis vivunt. «

[2]) Ex Ps. 138, ubi legitur in versione *Peschito* :
ܓܒܠܬܢܝ ܘܣܡܬ ܥܠܝ ܐܝܕܟ .

ܡܟܣܘܣ ܕܐܪܒܝܠ ܘܠܡܫܟܚ ܐܣܛܘܢ ܠܗ ܠܐ
ܪܫܡܢ ܥܕܢܐ ܕܟܬܒܐ . ܘܠܐ ܡܫܬܘܝܢ ܠܐ
ܡܢܝܢܐ ܕܫܠܝܛܢܐ ܒܫ̈ܢܝܗܘܢ . ܐܠܐ
ܒܡܢܝܢ ܕܫ̈ܢܝܐ ܥܡܝܩܐ ܐܠܐ ܘܒܩܢܘܡܝܗܘܢ
ܒܦܪ̈ܨܘܦܝܗܘܢ : ܟܠܗܘܢ ܐܟܚܕܐ ܦܠܓܐ
ܐܢܐ ܕܝܢ . ܥܡ ܗܘ ܡܛܠ ܐܣܟܝܡܐ ܠܗ
ܒܡܫܠܡ ܚ̈ܣܝܐ ܟܬܒܐ ܥܒܪ̈ܝܐ ܘܝܘ̈ܢܝܐ ܘܣܘ̈ܪܝܐ .
ܒܠܫ̈ܢܝܗܘܢ ܕܝܢ ܬܠܬ ܗܘܐ ܡܝܬܪ
ܚܒܪܘܗܝ .

dronicum[1] et abbatem Mar Jacobum Edessenum[2]: inter quos tamen immensa reperitur dissensio non solum in computandis præfectorum annis, sed quoad ipsas eorum personas; equidem textum meum conjungo cum religiosissimi *Jacobi*[3] textura, viri in conferendis codicibus hebraïcis, graecis ac syriacis diligentissimi, utpote qui erat trium istarum linguarum peritia inter æquales suos plane singularis.

[1]) Andronicus iste haud semel in Barhebræo Chronico laudatur, ita tamen ut nihil certi circa ejus personam et scripta ex eo colligi queat. Ex Eliæ Nisibeni *Chronographia* inedita (Mus. brit., no 7170) constat edita ab illo fuisse ܩܢܘܢܐ ܕܫܢܝܐ b. i. *canones annorum* seu tabulas chronographicas, ex quibus plura recitantur saltem usque ad annum æræ christianæ 335. Præterea hunc »Andronicum » tempore Justiniani imperatoris floruisse dicit » Elias, » teste Forshall : *Catal. codd. orientt. qui in musæo britannico asservantur*, part. I, p. 86, Londini, 1838.

[2]) De Jacobo, Edessæ sæc. VII episcopo Jacobita, plura suo loco dabit Barhebraeus. Vide interim quæ de illo scripsit Lamy : *Dissertatio de Syrorum fide et disciplina in re eucharistica*, Lovanii, 1859, pp. 206, sqq.

[3]) Jacobi nomen, quamquam in textu haud expressum, ideo in versione supplere non hæsitavi, quod id contextus jubet, tum etiam quod famosus scriptor ille Edessenus alibi solo vocabulo ܚܣܝܐ *religiosissimi viri*, Barhebræo designari solet, v. g. in ejus ܡܢܪܬ ܩܘܕܫܐ *libro splendorum*, mox Parisiis edendo a Cl. Martin. Videsis ejusdem: *Tradition karkaphienne*, Paris, 1870, p. 46.

# CHRONICON ECCLESIASTICUM. SECT. I

## PONTIFICES VET. TEST.

ܡܐܡܪܐ ܩܕܡܝܐ ܕܐܟܠܣܝܣܛܝܩܝ ܥܠ
ܪܝܫܘܬ ܟܗܢܘܬܐ ܡܥܪܒܝܬܐ.

ܩܕܡܝܬ ܐܗܪܘܢ ܕܪܝܫܟܘܡܪܐ ܩܕܡܝܐ ܗܘܐ
ܠܥܡܐ ܐܝܣܪܝܠܝܐ. ܫܢܬ ܬܡܢܝܢ ܘܫܒܥ
ܕܡܘܫܐ. ܗܢܘ ܡܘܫܐ ܡܢ ܟܕ ܫܘܝܐ ܠܡܡܠܠ
ܐܠܗܐ. ܘܠܘ̈ܚܐ ܕܟܐܦܐ ܕܟܬܝܒܢ ܒܨܒܥܐ
ܐܠܗܝܐ ܢܣܒ. ܘܢܡܘܣܐ ܘܕܝ̈ܢܐ ܘܦܘܩ̈ܕܢܐ
ܐܠܦ. ܐܦ ܠܐܗܪܘܢ ܐܚܘܗܝ ܐܠܦ.
ܐܝܟܢܐ ܕܢܗܘܐ ܢܡܘܣܐ ܕܕܒ̈ܚܐ ܘܕܩܘܪ̈ܒܢܐ
ܛܠܢܝ̈ܐ. ܡܝܬ ܕܝܢ ܐܗܪܘܢ ܟܕ ܫܡܫ
ܟܗܢܘܬܐ ܕܕܒ̈ܚܐ ܘܩܘܪ̈ܒܢܐ ܫܢ̈ܝܐ ܬܠܬܝܢ
ܘܬܡܢܐ ܫܢ̈ܝܢ.

**Sectio prior historiæ ecclesiasticæ : de pontificatu occidentali.**

1. Aaron, *pontifex primus*, populo israëlitico præfectus fuit anno Moysi octogesimo septimo. Moyses ipse cum jam conversatione divina dignus habitus esset, tabulas lapideas digito divino conscriptas accepisset, legesque, judicia ac mandata didicisset, illa quoque fratrem suum edocuit, ritum scilicet sacrificiorum normamque oblationum umbratilium. Aaron autem obiit, pontificatu sacrificiorum et oblationum annis triginta et octo perfunctus[1].

[1]) Cfr. *Numer.*, XXXIII, 38. Hic procul dubio, nisi vitium amanuensis habeatur, oscitavit Barhebræus. Vixit Moysis annis 120 (*Deut.*, XXXIV, 7), et ante ipsum obierat Aaron, qui non potuit proinde ab anno Moysis 87o pontificale munus gessisse ultra annos 32 vel 33. — Quoad sequentes porro Hebræorum pontifices, conciliandum auctorem cum aliis chronographis ipsi lectori permittimus. Plura in hanc rem collecta reperiet v.g. in Josephi *Antiqq.* XI et XII ; *Chron.* Eusebii *lib. II*, apud Migne, *Patrol. Gr.*, tom. XIX, 383, sqq. ; in *lib. II Hist. eccl.* Nicephori Callisti, cap. IV, *Patrol. Gr.*, tom. CXLV, 761, sqq. ; in *Thesauro antiquitatum sacrarum*, authore Blasio Ugolino, tom. I, 28. sqq., item, tom. XIII. 857, sqq. Venetiis 1744 et 1752.

ܒܬܪ ܐܗܪܘܢ ܐܠܥܙܪ ܒܪܗ.

ܗܢܐ ܩܒܠ ܡܢ ܠܥܠ ܟܘܡܪܘܬܐ ܕܥܡܐ
ܡܢ ܫܡܝܐ ܕܩܒܠ ܠܟܠܗ ܥܡܐ. ܘܢܕܒ
ܘܐܒܝܗܘ ܒܢܝ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܐܗܪܘܢ ܡܛܠ
ܕܢܘܪܐ ܢܘܟܪܝܬܐ ܐܩܪܒܘ ܐܬܥܩܒܘ. ܒܕܝ̈ܢܐ
ܟܣ̈ܝܐ ܘܠܐ ܡܬܒܨ̈ܝܢܐ ܕܡܪܝܐ. ܢܣܒ ܕܝܢ
ܐܠܥܙܪ ܐܢܬܬܐ: ܠܒܪܬܗ ܕܥܡܝܢܕܒ
ܗܘ ܕܡܢܗ ܡܬܝܒܠ ܡܫܝܚܐ. ܘܐܘܠܕ
ܡܢܗ ܠܦܝܢܚܣ. ܗܪܟܐ ܡܬܚܙܝܐ ܕܗܘܬ
ܐܚܝܢܘܬܐ ܠܬܪܬܝܢ ܫܒ̈ܛܝܢ. ܝܗܘܕܐ
ܘܠܘܝ. ܐܘܟܝܬ ܡܠܟܘܬܐ ܘܟܗܢܘܬܐ.
ܒܗܕܐ ܗܘ ܕܡܢܗ ܕܢܚ ܒܒܣܪ ܦܪܘܩܢ
ܡܫܝܚܐ. ܐܠܥܙܪ ܕܝܢ ܦܪܢܣ
ܪܝܫܘܬ ܟܗܢܘܬܐ ܐܝܟ ܫܢܝ̈ܐ ܕܚܡܫܝܢ ܘܫܬ
ܥܕܡܐ ܠܫܢܬܐ ܫܒܝܥܝܬܐ ܕܥܬܢܝܐܝܠ.

ܒܬܪ ܐܠܥܙܪ ܦܝܢܚܣ ܒܪܗ.

ܗܢܐ ܛܢ ܛܢܢܐ ܡܫܒܚܐ. ܘܩܛܠ
ܠܙܡܪܝ ܘܠܟܘܙܒܝ ܙܢܝܬܐ. ܘܐܢܝܚ
ܚܡܬܐ ܕܐܠܗܘܬܐ. ܫܠܡ ܕܝܢ ܪܝܫܘܬ
ܟܗܢܘܬܐ ܫܢܝ̈ܐ ܬܡܢܝܢ ܘܫܟܒ.

ܒܬܪ ܦܝܢܚܣ ܐܒܝܫܘܥ. ܫܢܝ̈ܐ ܢܙ.

ܒܬܪ ܐܒܝܫܘܥ ܐܒܝ[ܩܪ]. ܫܢܝ̈ܐ ܫܬܝܢ.
ܗܢܐ ܒܝܘܡܝ̈ ܕܕܒܘܪܐ ܘܒܪܩ ܐܫܬܡܥ
ܗܘܐ.

2. *Post Aaronem* ELEAZAR *ejus filius.*

Is populi *judaici* pontificatum decreto superno obtinuit; Nadab vero et Abiu, alii Aaronis filii, eo quod ignem alienum adolucrant, occultis et inscrutabilibus Domini judiciis rejecti fuere[1]. Eleazarus autem uxorem sibi accepit filiam Aminadab a quo deducitur Christus[2], et ex ea gennit Phineem: hinc patet inter duas tribus Judæ et Levi, sive regnum inter et sacerdotium, exstitisse cognationem. Hoc modo, ex ejus prosapia ortus est in carne salvator noster Christus. Eleazar spatio annorum circiter quinquaginta sex, usque ad annum septimum Othoniëlis, pontificatum gessit[3].

3. *Post Eleazarum,* PHINEES *ejus filius.* Is zelo laudabili inflammatus occidit Zamri et Chozbi meretricem, *ita* justitiae furorem sedans[4]. Transactis autem in pontificatu annis octoginta, obiit.

4. *Post Phineem* ABJESUS[5], *annis* 57.

5. *Post Abjesum,* ABICAR[6], *annis sexaginta,* qui floruit tempore Debborae et Barac.

1) *Levit.*, cap. X.

2) *Matt.*, I, 4, et *Luc.*, III, 33; item, *Exod.*, VI, 23.

3) Cfr. *Jos.*, XXIV, 33.

4) *Num.*, XXV, et *I Macc.*, II, 54.

5) *I Paralip.*, VI, 4, sqq. Vulgatus interpres scribit *Abisue.*

6) ܐܒܝܩܪ *Abicor* seu *Abicar* ita quoque scribitur in veteri versione syriaca S. Script. *I Paral.*, VI, 5; ibidem tamen 51 est ܒܩܝ *Baki* seu *Boki;* hebraice autem perpetuo legitur בֻּקִּי in Vulgata *Bocci.*

ܒܬܪ ܐܒܝܟ[ܪ] ܥܙܪܝ. ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ.

6. *Post Abicar*, OZRI[1], *annis quadraginta duobus.*

ܒܬܪ ܥܙܪܝ. ܙܪܚܝܐ. ܫܢ̈ܝܐ ܚܡܫܝܢ ܘܬܪܬܝܢ܆ ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܙܒܢܐ ܕܬܘܠܥ ܘܕܝܐܝܪ ܘܕܢܦܬܚ ܓܠܥܕܝܐ. ܘܚܫܒܘܢ ܘܐܒܝܨܢ ܕܝ̈ܢܐ.

7. *Post Ozrim*, ZARCHIAS, *annis quinquaginta duobus.* Vixit ille tempore Tholae, Jair, Naphthaha[2] Galaaditidis, et Hesebon ac Abisan[3] judicum.

ܒܬܪ ܙܪܚܝܐ. ܡܪܘ ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥܝܢ.

8. *Post Zarchiam*, MARU[4], *annis quadraginta.*

ܒܬܪ ܡܪܘ. ܐܡܪܝܐ ܫܢ̈ܝܐ ܬܠܬܝܢ ܘܬܪܬܝܢ:

9. *Post Maru*, AMARIAS, *annis triginta duobus.*

ܒܬܪ ܐܡܪܝܐ ܐܚܝܛܘܒ ܫܢ̈ܝܐ ܥܣܪܝܢ. ܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ ܐܡܪ. ܕܒܬܪ ܐܡܪܝܐ ܦܢܚܣ ܒܪ ܡܪܘ ܕܒܪ ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥܝܢ ܘܚܕܐ. ܘܒܬܪ ܦܢܚܣ ܒܪ ܡܪܘ ܥܠܝ ܘܒܢ̈ܘܗܝ ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥܝܢ. ܘܡܢ ܐܚܝܛܘܒ.

10. *Post Amariam*, ACHITOB, *annis viginti.* Andronicus tradit post Amariam præfectum fuisse Phineem, filium Maru, per annos quadraginta et unum; post Phineem vero filium Maru, Heli ac ejus filios, annis quadraginta; et tunc venisse Achitob.

ܒܬܪ ܐܚܝܛܘܒ. ܨܕܘܩ. ܫܢ̈ܝܐ ܫܬܝܢ.

11. *Post Achitob*, SADOC, *annis sexaginta.*

ܒܬܪ ܨܕܘܩ. ܐܚܝܡܥܨ. ܫܢ̈ܝܐ ܬܡܢܐ.

12. *Post Sadoc*, ACHIMAAS, *annis octo.*

ܒܬܪ ܐܚܝܡܥܨ. ܥܙܪܝܐ ܫܢ̈ܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܬܪܬܝܢ.

13. *Post Achimaas*, AZARIAS, *annis viginti duobus.*

ܒܬܪ ܥܙܪܝܐ. ܐܡܪܝܐ ܫܢ̈ܝܐ ܫܬܝܢ.

14. *Post Azariam*, AMARIAS, *annis sexaginta.*

ܒܬܪ ܐܡܪܝܐ. ܐܚܝܡܠܟ. ܫܢ̈ܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܬܪܬܝܢ.

15. *Post Amariam*, ACHIMELECH, *annis viginti duobus.*

1) ܥܙܪܝ *Ozri* in versione *Peschito*, l. c. v. 6 ܥܙܝ dicitur *Azi* vel *Ozi*, hebraice vero et in Vulgata עֻזִּי *Ozi.*

2) ܢܦܬܚ *Napthaha* in Peschito audit idem ille qui hebraice יִפְתָּח *Jephte* nuncupatur. Cfr. *Jud.*, XI, 1, sqq.

3) Nullus Judicum qui Hesebon appellatus fuerit in Scriptura commemoratur. Post Jephte Abesan populum judicavit. Vid. *Jud.*, XII, 8.

4) Pro syriaco ܡܪܘ *Maru* legitur hebraice *I Paralip.*, VI, 6 et 52 : מְרָיוֹת *Meraioth.*

ܒܬܪ ܐܚܝܡܠܟ. ܝܘܝܕܥ ܫܢܝܐ
ܬܠܬܐ. ܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ ܕܝܢ ܒܬܪ
ܐܚܝܡܠܟ ܗܢܐ ܕܐܬܩܛܠ ܥܡ ܫܐܘܠ
ܥܡ ܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܟܗܢܐ. ܡܛܠ
ܕܗܘܐ ܡܠܟܐ ܐܪܙ ܠܕܘܝܕ. ܐܒܝܬܪ
ܗܘ ܕܐܦ ܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ
ܡܬܕܟܪ ܠܗ. ܚܣܝܐ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܠܐ
ܡܢܐ ܠܗ ܠܐܒܝܬܪ ܒܪܝܫܝ ܟܗܢܐ. ܐܦܠܐ
ܠܥܠܝ ܘܠܒܢܘܗܝ ܡܬܕܟܪ ܒܛܟܣܐ ܕܪܝܫ
ܟܗܢܐ.

ܒܬܪ ܝܘܝܕܥ. ܥܙܪܝܐ. ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ.

ܒܬܪ ܥܙܪܝܐ: ܫܠܘܡ· ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ.

ܒܬܪ ܫܠܘܡ. ܐܡܘܨܝܐ. ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ.

ܒܬܪ ܐܡܘܨܝܐ. ܚܠܩܝܐ ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ.

ܒܬܪ ܚܠܩܝܐ. ܥܙܪܝܐ ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ

ܒܬܪ ܥܙܪܝܐ. ܣܪܝܐ ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ

ܒܬܪ ܣܪܝܐ. ܨܕܘܩ ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ

ܒܬܪ ܨܕܘܩ. ܝܘܨܕܩ ܫܢܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥ.

ܒܬܪ ܝܘܨܕܩ. ܝܫܘܥ. ܫܢܝܐ ܕܠܐ ܝܕܝܥܢ

ܒܬܪ ܝܫܘܥ. ܝܘܨܕܩ ܫܢܝܐ ܬܠܬܝܢ ܘܐܪܒܥ.

16. *Post Achimelech*, JOIADAS, *annis tribus*.

Andronicus autem post hunc Achimelech, a Saüle una cum centum et quinquaginta sacerdotibus occisum[1], quod fuerat Davidis consiliarius, recenset Abiathar, cujus etiam sacer Evangelii codex meminit[2]. E contra religiosissimus Jacob non numerat Abiathar inter pontifices, neque etiam Heli ejusque filios in ordine pontificum commemorat.

17. *Post Joiadam*, AZARIAS, *annis incompertis*.

18. *Post Azariam*, SCHALUM, *annis incompertis*.

19. *Post Schalum*, AMASIAS, *annis incompertis*.

20. *Post Amasiam*, HELCIAS, *annis incompertis*.

21. *Post Helciam*, AZARIAS, *annis incompertis*.

22. *Post Azariam*, SIRAIAS, *annis annis incompertis*.

23. *Post Siraiam*, SADOC, *annis incompertis*.

24. *Post Sadoc*, JOSEDEC, *annis viginti quatuor*.

25. *Post Josedec*, JESUS, *annis incompertis*.

26. *Post Jesum*, JOSEDEC, *annis triginta quatuor*.

[1]) Cfr. *I Reg.* XXII, 18, ubi trucidati dicuntur sacerdotes octoginta quinque.

[2]) *Marc.*, II, 26.

ܒܬܪ ܝܘܨܕܩ. ܐܠܝܫܘܥ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ .

27. *Josedec*, Eljesus, *annis quinquaginta*.

ܒܬܪ ܐܠܝܫܘܥ. ܝܘܝܕܥ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ .

28. *Post Eljesum*, Joiadas, *annis quadraginta*.

ܒܬܪ ܝܘܝܕܥ . ܡܢܫܐ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܚܕܐ .

29. *Post Joiadam*, Manasses, *annis triginta et uno*.

ܒܬܪ ܡܢܫܐ . ܝܘܚܢܢ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܣܪܐ .

30. *Post Manassen*, Joannes, *annis quatuordecim*.

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܚܠܩܝܐ . ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ .
ܗܢܘ ܐܒܘܗܝ ܕܐܪܡܝܐ ܢܒܝܐ . ܒܙܒܢܐ
ܕܐܡܘܢ ܘܝܘܫܝܐ ܘܝܘܝܩܝܡ ܡ̈ܠܟܐ ܕܝܗܘܕܐ .
ܘܟܠܗܘܢ ܡܟܬ̈ܒܢܐ ܐܡܪܝܢ ܕܫܦܝܪܐܝܬ ܡܬܡܠܠܐ
ܥܠ ܪܝܫܟ̈ܗܢܐ ܗܢܐ ܚܠܩܝܐ . ܓܒܪܐ ܟܐܢܐ
ܘܡܫܒܚܐ . ܗܘ ܕܐܫܟܚ ܟܬܒܐ ܕܢܡܘܣܐ . ܘܚܘܝ
ܠܝܘܫܝܐ ܡܠܟܐ . ܘܥܒܕܘ ܦܨܚܐ ܗܘ
ܡܫܒܚܐ .

31. *Post Joannem*, Helcias, *annis triginta*. Ipse fuit pater Hieremiæ prophetæ, tempore Amon, Josiæ et Joakim, regum Juda. Omnes porro scriptores asserunt magnifice esse loquendum de isto pontifice Helcia, viro justo et celeberrimo, qui reperiit volumen legis quod regi Josiæ indicavit. Deinde pascha celeberrimum celebrarunt[1].

ܒܬܪ ܚܠܩܝܐ . ܦܫܚܘܪ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥ.

32. *Post Helciam*, Phassur[2], *annis quatuor*.

ܒܬܪ ܦܫܚܘܪ . ܥܙܪܝܐ ܫܢܝܢ ܥܣܪ .

33. *Post Phassur*, Azarias, *annis decem*.

ܒܬܪ ܥܙܪܝܐ ܣܪܝܐ ܫܢܝܢ ܫܬ .

34. *Post Azariam*, Siraias, *annis sex*.

ܒܬܪ ܣܪܝܐ . ܨܕܘܩ ܫܢܝܢ ܥܣܪܝܢ
ܘܬܡܢܐ .

35. *Post Siraiam*, Sadoc, *annis viginti octo*.

ܒܬܪ ܨܕܘܩ . ܝܘܨܕܩ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ
ܘܚܡܫ . ܗܢܐ ܐܫܬܒܝ ܠܒܒܠ
ܒܫܒܝܬܐ ܒܝܘܡ̈ܝ ܨܕܩܝܐ ܡܠܟܐ ܗܘ ܕܐܦ
ܗܘ ܐܫܬܒܝ ܘܐܬܥܘܪ̈ ܥܝ̈ܢܘܗܝ .

36. *Post Sadoc*, Josedec, *annis triginta quinque*. Is Babylonem in captivitatem abductus fuit, in diebus Sedeciæ regis, qui etiam captivus factus fuit et cujus oculi effossi fuere[3].

ܒܬܪ ܝܘܨܕܩ . ܝܫܘܥ ܒܪ ܝܘܨܕܩ
ܫܢܝ̈ܐ ܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢܐ . ܐܦ ܗܘ ܐܫܬܒܝ

37. *Post Jozedec*, Jesus, *filius Josedec, annis triginta octo*, qui pariter

[1]) *IV Reg.*, XXII, 8, et *II Paral.* XXXIV et XXXV.

[2]) *Hierem.*, XXI et XXII.

[3]) *Hierem.*, XXXII et XXXIX.

ܒܬܪ ܐܒܘܗܝ ܠܒܒܠ . ܘܬܡܢ ܗܘܐ ܥܕܡܐ
ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܟܘܪܫ ܦܪܣܝܐ ܗܘ ܕܦܩܕ
ܠܥܡܐ . ܠܡܦܢܐ ܘܠܡܬܒܢܝܘ ܗܝܟܠܐ .
ܘܗܦܟܘ ܗܘ ܘܝܫܘܥ ܟܗܢܐ ܪܒܐ ܥܡ
ܙܘܪܒܒܠ . ܘܫܪܝܘ ܒܒܢܝܢܗ ܕܗܝܟܠܐ
ܒܫܢܬ ܬܪܬܝܢ ܕܟܘܪܫ .

ܒܬܪ ܝܫܘܥ ܒܪ ܝܘܝܩܝܡ ܫܢܝܐ ܥܣܪܝܢ .
ܒܝܘܡܬܗ ܐܫܬܠܡ ܗܘܐ ܗܝܟܠܐ .
ܘܐܬܩܛܠܘ ܐܝܠܝܢ ܕܟܠܝܢ ܗܘܘ ܠܥܒܪܝܐ
ܡܢ ܒܢܝܢܐ .

ܒܬܪ ܝܘܝܩܝܡ ܐܠܝܫܝܒ ܒܪܗ . ܫܢܝܐ
ܬܪܬܥܣܪܐ . ܘܐܦ ܥܙܪܐ ܣܦܪܐ ܐܬܝܕܥ
ܗܘܐ ܡܠܦܢܐ ܕܢܡܘܣܐ ܠܥܒܪܝܐ
ܘܓܪܡܛܝܩܘܣ ܡܫܡܗܐ . ܘܡܢ ܠܥܠ ܢܣܒ
ܡܘܗܒܬܐ ܕܝܕܥܬܐ .

ܒܬܪ ܐܠܝܫܝܒ ، ܝܘܝܕܥ ܒܪܗ ܫܢܝܐ ܝܙ .
ܒܫܢܘܗܝ ܐܫܬܠܡ ܒܢܝܢܐ ܕܗܝܟܠܐ .
ܕܡܫܬܡܠܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܫܬ ܫܢܝܢ .

ܒܬܪ ܝܘܝܕܥ . ܝܘܚܢܢ ܒܪܗ ܫܢܝܐ ܬܠܬܝܢ
ܘܬܠܬ . ܩܕܡ ܗܘܐ ܒܙܒܢܐ ܕܐܪܬܚܫܫܬ
ܡܠܟܐ ܕܦܪܣܝܐ .

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ . ܝܘܝܕܥ ܒܪܗ ܫܢܝܐ
ܐܪܒܥܝܢ . ܗܢܐ ܐܬܟܢܝ ܝܘܕܘܥ . ܘܒܫܢܘܗܝ
ܐܝܬ ܗܘܐ ܟܘܡܪܐ ܐܚܕ ܚܢܦܐ ܕܫܡܗ
ܐܢܕܪܘܡܟܘܣ ܘܡܥܕܪ ܗܘܐ ܠܥܒܪܝܐ
ܒܟܠܦܢܝܢ .

post patrem suum abductus fuit Babylonem, ibique permansit usque ad regnum Cyri Persæ, qui jussit reverti populum et templum ædificari. Regressus est et Jesus sacerdos magnus cum Zorobabele, cœptumque est templo ædificando, anno Cyri secundo[1].

38. *Post Jesum, filius (ejus)* Joakim[2], *annis viginti.* Ejus tempore absolutum fuit templum, iique interfecti sunt qui Hebræos ab ædificatione impediebant.

39. *Post Joakim*, Eliasas[3] *ejus filius, annis duodecim.* Tunc inclaruit Esdras scriba, qui Hebræis legum doctor et grammaticus insignis exstitit, dono scientiæ desuper accepto.

40. *Post Eliasam*, Joiadas[4], *ejus filius, annis* 17. Cujus tempore completum fuit ædificium templi, elapsis annis quadraginta sex.

41. *Post Joiadam*, Joannes, *ejus filius, annis triginta tribus*, qui præfuit tempore Artaxerxis regis Persarum.

42. *Post Joannem*, Joiadas, *ejus filius, annis quadraginta.* Hic cognominatur Juddus; atque ejus ætate exstitit sacrificulus quidam ethnicus nomine Andromaphus qui Hebræis opem omnimodo tulit.

1) *I Esdr.*, III, 8.
2) *II Esdr.*, XII, 10 et 26. Cfr. Joseph. *Antiqq.*, lib. XI, capp. IV et V.
3) *II Esdr.*, XII, 10, 22, 23. et XIII. 28, vocatur is אֶלְיָשִׁיב, syriace : ܐܠܝܫܝܒ, in Vulgata : *Eliasib.*
4) *II Esdr.*, loc. cit.

2.

ܒܬܪ ܝܘܕܘܥ . ܡܢܫܐ ܐܚܘܗܝ ܫܢ̈ܝܐ
ܬܠܬ . ܗܢܐ ܒܢܐ ܗܝܟܠܐ ܒܛܘܪܐ ܕܓܪܝܙܝܡ[1]
ܒܝܘ̈ܡܝ ܝܘܕܘܥ ܐܚܘܗܝ ܘܟܗܢ ܡܫܡܫ
ܗܘܐ . ܘܟܕ ܡܝܬ ܐܚܘܗܝ ، ܐܚܕ ܪܝܫܘܬ
ܟܘܡܪܘܬܐ ܒܗܝܟܠܐ ܕܐܘܪܫܠܡ .

43. *Post Juddum*, Manasses *ejus frater, annis tribus*. Is tempore Juddi, fratris sui, templum in monte Garizim[1] exstruxit ibique munus sacrum obivit; postea autem, defuncto fratre, in templo hierosolymitano summum sacerdotium obtinuit.

ܒܬܪ ܡܢܫܐ . ܐܢܕܪܘܡܟܘܣ ܫܢ̈ܝܐ
ܫܒܥܣܪ . ܗܢܐ ܒܝܘ̈ܡܝ ܠܐܟܣܢܕܪܘܣ
ܪܒܐ ܒܪ ܦܝܠܝܦܘܣ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ . ܘܡܛܠ
ܕܝܩܪܗ ܠܡܠܟܐ ܘܩܒܠܗ ، ܩܛܠܘܗܝ
ܫܡܪ̈ܝܐ . ܠܐܟܣܢܕܪܘܣ ܕܝܢ ܟܕ ܫܡܥ .
ܠܟܠܗ ܥܡܐ ܕܫܡܪ̈ܝܐ ܩܛܠ . ܘܡܩܕܘܢܝܐ
ܐܘܬܒ ܐܟܪ̈ܐ ܬܡܢ .

44. *Post Manassen*, Andriomachus, *annis septemdecim*. Vixit ille in diebus Alexandri Magni, Philippi filii, et quoniam regem honorifice exceperat, a Samaritanis fuit occisus[2]. Quo audito, Alexander, universo Samariæ populo internecioni dato, Macedones colonos adduxit.

ܒܬܪ ܐܢܕܪܘܡܟܘܣ . ܚܘܢܝܐ ܫܢ̈ܝܐ
ܬܪܬܥܣܪܐ .

45. *Post Andriomachum*, Honias, *annis duodecim*.

ܒܬܪ ܚܘܢܝܐ . ܫܡܥܘܢ ܫܢ̈ܝܐ ܬܫܥ .

46. *Post Honiam*, Simeon, *annis novem*.

ܒܬܪ ܫܡܥܘܢ ܐܠܥܙܪ ܫܢ̈ܝܐ ܬܠܬܝܢ
ܘܐܪܒܥ . ܠܘܬ ܗܢܐ ܫܕܪ ܦܛܠܡܝܘܣ
ܦܝܠܝܠܦܘܣ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ . ܘܢܣܒ
ܡܢܗ ܟܬܒ̈ܐ ܩܕܝ̈ܫܐ ، ܘܡܦܫܩܢ̈ܐ ܥ̈ܒ .

47. *Post Simeonem*, Eleazar, *annis triginta quatuor*. Ab eo Ptolomæus Philadelphus, rex Ægypti, accivit biblia sacra et interpretes 72[3].

ܒܬܪ ܐܠܥܙܪ . ܡܢܫܐ ܕܕܗ ܫܢ̈ܝܐ ܥܣܪ .

48. *Post Eleazarum*, Manasses, *ejus patruus, annis decem*.

[1]) Templum in monte Garizim a Manasse ædificatum memorant Barhebræus in *Chronici part.* 1ª, pag. 36, et Eusebius, *lib. II Chronicorum* apud Migne, *Patrol. gr.*, tom. XIX, 488.

[2]) Andriomachus iste a Samaritanis occisus, part. 1ª, p. 39, dicitur ܡܕܒܚܢܐ *sacrificulus*, nec diversus videtur ab illo qui supra *Andromaphus* ex librarii errore scribebatur. Ad rem explicandam cfr Eusebius *Chronic.*, l. c., 439 : « Alexander, capta Tyro, Judæam iuvadit, a qua favorabiliter exceptus, Deo victimas immolat, et Jaddum pontificem templi honoribus plurimis prosequitur, Andromacho locorum custode dimisso, quem postea Samaritani interficiunt : ob quæ ab Ægypto reversus Alexander magnis eos suppliciis affecit, et urbem eorum captam Macedonibus ad inhabitandum dedit anno regni sui quarto. »

[3]) Cfr. *Chronici* pars prima, pag. 41, ubi regis Ægypti nomen recte editur ܦܝܠܕܠܦܘܣ *Philadelphus*. In codice nostro, librarii lapsu scriptum fuerit ܦܝܠܝܠܦܘܣ *Phililphus*.

ܒܬܪ ܡܢܫܐ. ܚܘܢܝܐ. ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ.

ܒܬܪ ܚܘܢܝܐ ܫܡܥܘܢ ܒܪܗ. ܫܢܝܐ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܡܢܐ. ܗܢܐ ܐܒܘܗ ܐܝܬܘܗܝ ܕܝܫܘܥ ܗܘ ܕܡܬܩܪܐ ܒܪ ܐܣܝܪܐ. ܗܘ ܕܥܒܕ ܟܬܒܐ ܢܨܝܚܐ ܕܚܟܡܬܐ. ܘܗܘ ܫܡܥܘܢ ܛܥܢܗ ܠܡܪܢ ܟܕ ܐܥܠܘܗܝ ܠܗܝܟܠܐ ܫܒܪܐ. ܐܬܐܣܪ ܓܝܪ ܫܢܝܐ ܡܐܬܝܢ ܘܫܬܥܣܪ ܠܡܘܬܐ ܗܘ. ܡܛܠ ܕܐܬܦܠܓ ܥܠ ܢܒܝܘܬܐ ܕܐܫܥܝܐ. ܕܐܡܪ ܗܐ ܒܬܘܠܬܐ ܒܛܢܐ ܘܝܠܕܐ ܒܪܐ. ܘܡܛܠܗܢܐ ܐܬܚܙܝ ܠܗ ܡܠܐܟܐ ܘܐܡܪ ܠܗ. ܕܠܐ ܬܡܘܬ ܥܕܡܐ ܕܒܥܝܢܝܟ ܬܚܙܝܘܗܝ ܠܡܫܝܚܐ ܗܢܐ. ܚܙܝܗܝ ܡܢ ܗܝܕܐ ܘܛܥܢܗ ܘܐܣܬܟܠܗ ܒܪܘܚܐ. ܐܟܪܙ ܘܐܡܪ ܡܟܝܠ ܕܗܐ ܚܙܝ ܥܝܢܝ ܠܚܝܝܟ ܘܫܪܟܐ.

ܒܬܪ ܫܡܥܘܢ ܚܘܢܝܐ ܒܪܗ ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ. ܒܝܘܡܘܗܝ ܗܘܐ ܐܬܬܪܝܡ ܡܠܟܐ ܕܢܘܒܕ ܠܝܗܘܕܝܐ ܠܡܘܒܕܘ. ܐܢܛܝܘܟܘܣ

49. *Post Manassen*, Honias, *annis quatuor*.

50. *Post Honiam*, Simeon, *ejus filius, annis quadraginta octo*. Fuit is pater Jesu qui dicitur filius Asiræ (Sirach), qui confecit præclarum librum Sapientiae[1]. Atque idem Simeon Dominum nostrum, cum infans in templum inferretur, gestavit; ad hoc quippe tempus, per annos ducentos et 16 constrictus fuerat[2], quod dubitaverat de prophetia Isaiæ dicentis : « *Ecce Virgo concipiet et pariet filium* »; idcirco scilicet apparuit ei angelus dicens : « Non morieris antequam Natum illum oculis tuis aspicias. » Quem itaque cum vidisset, gestasset et Spiritus (sancti lumine) agnovisset, exclamavit : « *Me jam dimittas quia viderunt oculi mei salutem tuam,* » et reliqua.

51. *Post Simeonem*, Honias, *ejus filius, annis quatuor*. Ejus tempore Judæos disperdendos aggressus est

[1]) i. e. librum *Ecclesiastici*, qui Græce inscribitur Σοφία Σειρὰχ vel Σοφία Ἰησοῦ υἱοῦ Σειράχ, *Sapientia Jesu filii Sirach*. In Bibliis autem polyglottis Waltonianis, pater Siracidis Simon revera vocatur, ut patet ex titulo ܟܬܒܐ ܕܝܫܘܥ ܒܪ ܫܡܥܘܢ ܐܣܝܪܐ *liber Jesu, filii Simeonis Asirah* (Sirach); cfr. etiam libri clausulam ap. de Lagarde : *libri V. T. apocryphi, Syriace*, Lipsiae, 1861, p. 51. Apud nonnullos patres græcos, nempe apud Clementem Alex. *(Pæd.*, I, 8, 69) et Origin. (*In Matth.*, t. XIII, 4) Ecclesiasticus vocatur σοφία, *sapientia*, ut hic apud Barhebræum.

[2]) Fabulis relinquenda opinio, haud tamen a Barhebræo conficta, quippe quam jam recensuit et egregie explosit Georgius, Arabum sæculo VII episcopus, in ea quae nuper publici juris syriace facta fuit a P. A. de Lagarde *(Analecta syriaca)*, ad Josuam epistola. Ibi enim capite VI° Georgius varias sententias de Simeone Sene qui Dominum excepit in ulnas, recenset probatque eum neque sacerdotem fuisse, neque Simeonem Sirach, neque alium quempiam, quod nonnulli somniabant, qui jam quingentis ante Christi nativitatem annis vixerit. «Illos, ait, qui dicunt Simeonem hunc Senem eumdem esse ac Sirach decepit identitas nominis Simeonis et nominis Sirach ܕܐܣܝܪ; putaverunt enim nomen Sirach ܐܣܝܪ ab eo deductum quod fuerit *ligatus* (ܐܣܝܪܐ *Asirah*).» — Veri ergo simillimum est totam hanc historiam fuisse nominis significationi superstructam, quanquam hoc reticendum non est apud Græcos quoque talia reperiri. Testis est Cedrenus, sæculi XI scriptor, quem recitat Jac. Buens, in *Act. Sanctorum*, ad diem 8 octobris.

ܢܝܚܢܐ ܥܒܪܝܐ ܚܟܝܡ ܒܚܟܡܬܗ ܝܘܣܦ
ܚܡܬܗ ܕܡܠܟܐ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܐܬܬܣܝܡ
ܡܕܒܪܢܐ ܘܪܝܫܢܐ ܥܠ ܟܠܗܘܢ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܥܒܪܝܐ.

ܒܬܪ ܚܘܢܝܐ. ܡܢܠܐܘܣ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ. ܗܢܐ ܐܫܠܡ ܠܥܡܐ ܠܐܢܛܝܘܟܘܣ. ܘܗܝܕܝܢ ܐܠܩܝܡܘܣ ܐܢܫ ܡܢ ܠܐ ܐܝܠܘ ܡܢ ܫܪܒܬܐ ܕܟܗܢܐ. ܢܣܒ ܪܝܫܟܗܢܘܬܐ ܠܐ ܢܡܘܣܐܝܬ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܚܘܢܝܐ ܒܪ ܚܘܢܝܐ ܡܢ ܐܒܐ ܠܐܝܓܘܦܛܘܣ ܥܒܪ ܡܕܝܢܬܐ ܒܐܬܪܐ ܕܗܠܝܘܦܘܢܛܘܣ. ܘܒܢܐ ܒܗ ܗܝܟܠܐ ܕܕܡܐ ܠܗܘ ܕܐܘܪܫܠܡ.

ܒܬܪ ܡܢܠܐܘܣ. ܐܝܐܣܘܢ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ.

ܒܬܪ ܐܝܐܣܘܢ. ܐܠܥܙܪ ܫܢܬܐ ܚܕܐ.

ܒܬܪ ܐܠܥܙܪ. ܡܛܬܝܐ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥ.

ܒܬܪ ܡܛܬܝܐ. ܝܗܘܕܐ ܡܩܒܝܐ. ܫܢܝܢ ܬܠܬ. ܒܗܠܝܢ ܕܝܢ ܫܢܝܐ. ܐܠܩܝܡܘܣ ܪܝܫܟܗܢܐ ܠܐ ܢܡܘܣܝܐ ܫܓܫ ܗܘܐ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܕܡܚܝܘܬܐ ܕܐܠܗܐ ܘܡܝܬ. ܟܠܗ ܥܡܐ ܕܝܗܘܕܝܐ ܠܝܗܘܕܐ ܡܩܒܝܐ ܡܫܠܡܝܢ ܪܝܫܟܗܢܘܬܐ ܥܡ ܐܪܟܘܢܘܬܐ. ܘܡܢ ܗܪܟܐ ܪܝܫܟܗܢܘܬܐ ܘܐܣܛܪܛܝܓܘܬܐ

rex Ægypti[1]; ast ejus furorem sapientia sua placavit Josephus, sapiens hebræus, et ipse proinde ut magistratus et militum dux omnibus Hebræorum civitatibus præfectus fuit.

52. *Post Honiam*, Menelaus, *duobus annis*. Qui populum tradidit Antiocho. Tunc Alcimenus quidam, qui non erat de stirpe sacerdotali, pontificatum illegitime sibi assumpsit. Quam ob rem Honias, Honiæ filius, in Ægyptum migrans, in regione Heliosponti[2] exstruxit urbem, in qua templum hierosolymitano simile ædificavit.

53. *Post Menelaum*, Jason, *duobus annis*.

54. *Post Jason*, Eliazar, *anno uno*.

55. *Post Eliazar*, Matithas[3], *annis quatuor*.

56. *Post Matitham*, Judas Machabæus, *annis tribus*. Illis autem annis, Alcimenus pontifex illegitimus turbas excitabat; ast postquam a Deo percussus mortem oppetierat, universus populus judæus una cum principatu pontificatum detulit Judæ Machabæo, qui et pontificatum exinde et militiæ imperium simul

[1]) Honias pontifex, Simonis justi filius, consueta tributa Ptolomæo Evergeti detrectaverat. Cfr. *Chronici* pars prima, p. 42; item *lib. II Chron.* Eusebii l. c., col. 499, Joseph. *Antiqq.*, XII, 4.

[2]) ܐܠܝܘܦܘܢܛܘܣ *Heliospontum* legitur quoque *part. prima*, p. 44; pro quo scribendum fuerat *Heliopolis*. — Audiatur *Eusebii* translator loc. cit., col. 507, rei ordinem narrans: « Menelao pontifice Judæorum a juniore Eupatore Antiocho occiso, qui prius Judæum Epiphani Antiocho prodiderat, Alcimus alienus a genere sacerdotali, ambitione pontificatum invadit. Ob quod Onias filius pontificis Oniæ in Ægyptum transmigrans in Heliopolitano pago civitatem, quæ dicitur Onnaphis, nominis sui condidit, templo ad similitudinem templi patrii constructo. »

[3]) De Mathitha seu Mathathia et de pontificibus qui sequuntur, cff. libri *Macc.*

ܒܦܘܡܐ ܐܝܟ ܗܘܐ . ܘܗܘ ܛܪܕ ܠܐܢܛܝܘܟܘܣ
ܕܐܢܛܝܘܟܘܣ ܡܢ ܝܗܘܕ . ܘܕܟܝ ܠܗܝܟܠܐ .
ܘܦܢܝ ܠܬܫܡܫܬܐ ܐܒܗܝܬܐ ܡܬܚܕܬܐ ܘܒܣܘܦ
ܐܣܝܪ ܩܪܒܐ ܥܡ ܪܫ ܚܝܠܐ ܕܕܡܛܪܝܘܣ
ܐܬܩܛܠ .

ܒܬܪ ܝܗܘܕܐ ܡܩܒܝܐ ܃ ܝܘܢܬܢ ܐܚܘܗܝ ܫܢܝܐ ܬܫܥܣܪܐ . ܘܗܘ ܒܗܝ ܙܒܢܐ ܪܒ ܟܘܡܪܐ ܗܘܐ . ܘܐܦ ܐܣܛܪܛܝܓܘܬܐ ܡܕܒܪ ܗܘܐ . ܘܢܨܚ ܐܬܢܨܚ ܒܩܪܒܐ . ܐܬܩܛܠ ܕܝܢ ܡܢ ܛܪܝܦܘܢ ܪܫ ܚܝܠܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ .

ܒܬܪ ܝܘܢܬܢ ܃ ܫܡܥܘܢ ܐܚܘܗܝ ܫܢܝܐ ܬܡܢܐ . ܘܐܦ ܗܘ ܐܝܟ ܐܚ̈ܘܗܝ ܪܒ ܟܘܡܪܐ ܗܘܐ ܘܐܣܛܪܛܝܓܐ . ܘܐܬܩܛܠ ܡܢ ܦܛܠܡܐܘܣ ܡܠܟܐ ܕܡܨܪܝܢ .

ܒܬܪ ܫܡܥܘܢ ܝܘܚܢܢ ܒܪܗ ܕܐܬܟܢܝ ܗܘܪܩܢܘܣ ܫܢܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܫܬ . ܐܦ ܗܘ ܟܕ ܟܘܡܪܐ ܗܘܐ ܩܪܒܐ ܩܫܝܐ ܠܘܩܒܠ ܦܘ̈ܩܕܢܐ ܡܠ̈ܟܝܐ ܡܩܪܒ ܗܘܐ .

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܗܘܪܩܢܘܣ ܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ ܒܪ ܝܘܢܬܢ ܫܢܬܐ ܚܕܐ . ܗܢܐ ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܪܒ ܐܣܛܪܛܝܓܘܬܐ . ܐܠܐ ܐܦ ܬܐܓܐ ܥܛܦ . ܘܩܛܠܗ ܐܢܛܝܓܢܘܣ ܐܚܘܗܝ ܕܩܡ ܥܠܘܗܝ .

obtinuit. Porro, Antiochi exercitu e Judæa expulso, templum ille mundavit, cultum paternum iterum instauravit, ac tandem in prælio cum duce militum Demetrii occubuit.

57. *Post Judam Machabæum*, JONATHAN *ejus frater, novemdecim annis.* Videlicet eodem tempore pontifex fuit et militiæ præfecturam exercuit, plurimumque in præliis inclaruit. A Tryphone, Romanorum[1] belliduce, interfectus occubuit.

58. *Post Jonathan*, SIMEON, *ejus frater, annis octo.* Ille etiam, sicut fratres ejus et pontifex exstitit et mimilitiæ præfectus, occisus autem fuit a Ptolomæo rege Ægypti.

59. *Post Simeon*, JOANNES, *ejus filius, cognomine Hyrcanus, annis viginti sex.* Is quoque, dum pontifex erat, bella ardua contra edicta regia gessit[2].

60. *Post Joannem Hyrcanum*, ARISTOBULUS, *filius Jonathan, anno uno.* Qui non solum militiæ imperium, sed et diadema gessit; fuitque ab Antigono, ipsius fratre contra eum insurgente, neci datus[3].

[1]) ܪ̈ܗܘܡܝܐ, *Romani*, cives imperii romani. Postquam in duas partes imperium romanum divisum est, cives imperii Orientis a Syris scriptoribus Romani appellati sunt, adeoque quos nos *Græcos* dicimus Syri *Romanos* appellant.

[2]) Cfr. *Euseb.*, l. c., col. 511.

[3]) *Ibid.*, col. 513, ubi hæc de Aristobulo ejusque successore leguntur: « Aristobulus, filius Jonathæ, rex pariter et pontifex, primus apud Judæos diadematis sumpsit insigne post DXXVII babylonicæ captivitatis annos. Post quem filius suus regnavit Jannæus, cognomento Alexander, qui pontificatum quoque administrans, crudelissime civibus præfuit. » Cfr. etiam *Chronici* pars prima, pag. 46, ubi Alexander, Aristobuli frater et successor, regnasse dicitur annis ܟܙ 27, et alio vocabulo non Hananaël dicitur, sed ܝܘܚܢܢ ܕܝܢ ܝܢܐܘܣ *Johanon*, i. e. *Joannes* sive *Jannæus*.

ܒܬܪ ܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ ܚܢܢܐܝܠ ܐܚܘܗܝ
ܕܐܬܟܢܝ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܫܢܝܐ ܬܪܬܥܣܪܐ.
ܗܢܐ ܩܫܝܐܝܬ ܕܒܪ ܠܝܗܘ̈ܕܝܐ . ܘܡܢ
ܡܝܬ ܐܚܕܬܗ̇ ܠܡܠܟܘܬܐ ܐܢܬܬܐ ܫܢܝܐ
ܬܫܥ . ܘܡܢ ܗܪܟܐ ܫܪܝܘ ܠܡܬܒܠܒܠܘ
ܣܘܥܪ̈ܢܐ ܕܪܝܫܘܬ ܟܘܡܪܘܬܗܘܢ . ܗܢܝ
ܐܩܝܡܬܗ ܠܗܘܪܩܢܘܣ ܒܪܗ ܕܝܠܗ̇ ܪܝܫ ܟܘܡܪ̈ܐ
ܘܠܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ ܒܪܗ ܐܚܪܢܐ ܡܠܟܐ .
ܗܘ ܕܒܬܪ ܚܕܐ ܫܢܬܐ ܐܬܕܒܪ ܐܣܝܪܐ
ܠܪܘܡܝ .

ܒܬܪ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܗܘ ܚܢܢܐܝܠ
ܗܘܪܩܢܘܣ ܒܪܗ ܫܢܝܐ ܬܠܬܝܢ ܘܐܪܒܥ
ܡܢ ܗܪܟܐ ܕܝܢ ܘܠܗܠ ܪܝܫܘܬ ܟܘܡܪܘܬܐ
ܒܠܚܘܕ ܕܠܐ ܡܠܟܘܬܐ ܗܘܬ ܠܝܗܘ̈ܕܝܐ . ܟܕ ܐܦ
ܦܬ̈ܟܡܐ ܦܓܪܐ ܡܠܟܘ̈ܫܐ ܗܘܘ ܠܪܘܡܝܐ .
ܐܝܟܢܐ ܕܩܕܡ ܠܟܠܕ̈ܝܐ . ܘܡܢ ܫܡܠܝ
ܗܘܪܩܢܘܣ ܗܢܐ ܫܢ̈ܝܐ ܬܠܬܝܢ ܐܬܕܒܪ
ܠܒܝܬ ܦܪ̈ܬܝܐ . ܘܐܬܬܠܝܗܒ ܗܪܘܕܘܣ
ܥܠ ܝܗܘ̈ܕܝܐ . ܘܡܢ ܗܘܪܩܢܘܣ ܐܬܦܪܩ
ܘܐܬܐ ܩܛܠܗ . ܘܡܢ ܒܒܝܠ ܐܝܬܝ
ܠܚܢܢܐܝܠ ܐܢܫ ܕܠܐ ܡܢ ܫܪܒܬܐ ܗܘܐ
ܕܟܗ̈ܢܐ . ܘܥܒܕܗ ܪܝܫ ܟܘܡܪ̈ܐ ܫܢܬܐ
ܘܫܪܝܗ .

ܒܬܪ ܗܘܪܩܢܘܣ. ܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ ܒܪܗ.
ܫܢܬܐ ܚܕܐ . ܗܪܘܕܣ ܓܝܪ ܡܢ ܕܩܛܠܗ

61. *Post Aristobulum*, HANANAEL, *ejus frater, cognomine Alexander, annis duodecim*, qui Judæos durissime rexit. Eo mortuo, spatio novem annorum imperio potita est mulier quædam Alexandra, atque exinde perturbari cœperunt negotia pontificatus. Ista enim Hyrcanum filium suum pontificem constituit, aliumque filium Aristobulum regem, qui post lapsum unius anni Romam captivus fuit abductus[1].

62. *Post Alexandrum sive Hananaël*, HYRCANUS, *ejus filius, annis triginta quatuor*[2]. Hinc jam summum sacerdotium dumtaxat sine regia potestate Judæis remansit, constitutis iterum vectigalium exactoribus a Romanis, prout olim a Chaldæis factum fuerat. Hyrcanus autem, functus per annos triginta officio suo, in ditionem Parthorum, captivus fuit abductus, Herodes vero præfectus est Judæis. Qui, cum Hyrcanus liberatus exilio rediisset, eum interfecit et Babylone accivit Hananaëlem quemdam, e stirpe sacerdotali minime oriundum, quem et pontificem constituit ad annum et mox deposuit.

63. *Post Hyrcanum*, ARISTOBULUS *ejus filius, anno uno*. Herodes enim, Hyrcano interfecto, hujus filiam[3] sibi

[1]) Romam abductus fuit a Pompeio imperatore, Cfr. pars prima, p. 47, et Euseb., *l. c.*, col. 517 et 518.

[2]) Sequentia fuse enarrantur quoque part. prima, p. 48 sq., eo solo discrimine quod ibi Hyrcanus devictus et abductus dicatur a *Persis* ܦܪ̈ܬܝܐ, quo nomine Parthæ dubio procul sunt intelligendi. Cfr. Euseb., *Chronicon*, coll. 521 et 529..

[3]) Hæc part. prima, p. 49 vocatur ܡܪܝܡ *Maria*.

ܠܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ . ܢܣܒ ܠܐܚܬܗ ܒܐܢܬܬܐ .
ܘܡܛܠ ܕܐܚܬܗ ܗܘ ܘܫܒܩܗ ܠܚܢܢܐܝܠ .
ܘܐܩܝܡ ܠܐܚܘܗ̇ . ܘܒܬܪܟܢ ܡܢ ܕܚܠ ܗܘ
ܗܪܘܕܣ ܕܠܐ ܢܬܢܟܠ ܠܟܠܘܗܝ
ܢܩܛܠܝܘܗܝ ܒܣܡܐ ܐܘ ܒܐܝܕܐ ܐܚܪܢܐ
ܘܢܬܠ ܐܦ ܡܠܟܘܬܐ ܠܟܗܢܘܬܐ ܥܡ ܟܗܢܘܬܐ
ܠܐܚܘܗ̇ ܩܛܠܗ̇ ܠܐܢܬܬܗ ܐܦ ܠܐܚܘܗ̇
ܘܠܣܓܝܐܐ ܡܢ ܒܢܝ ܫܪܒܬܗ ܕܝܠܗܘܢ .

ܒܬܪ ܐܪܣܛܘܒܘܠܘܣ ܙܟܪܝܐ ܫܢܝܐ
ܥܣܪܝܢ ܘܬܪܬܝܢ . ܠܘ ܕܝܢ ܒܚܕ ܡܫܘܚܬܐ .
ܐܠܐ ܡܢ ܫܢܬܐ ܫܢܐ ܗܘܐ ܠܗܢܐ ܙܟܪܝܐ ܟܕ
ܗܘܐ ܠܗ ܘܡܩܝܡ ܠܚܢܢܐܝܠ ܗܘ ܕܫܪܝܗܝ
ܗܘܐ ܕܢܩܝܡ ܠܐܚܘܗ̇ ܕܐܢܬܬܗ . ܘܗܟܢܐ ܫܢܬܐ
ܘܫܢܬܐ ܡܩܝܡ ܗܘܐ ܪܝܫ ܟܗܢܐ .

ܒܬܪ ܙܟܪܝܐ . ܫܡܥܘܢ ܐܚܘܗܝ ܗܘ ܕܐܦ ܗܘ
ܚܢܢܐܝܠ ܐܬܩܪܝ . ܫܢܝܐ ܬܡܢܐ .

ܒܬܪ ܫܡܥܘܢ : ܩܝܦܐ . ܫܢܬܐ ܚܕܐ .

ܒܬܪ ܩܝܦܐ ، ܚܢܢ ܫܢܝܐ ܬܪܬܝܢ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܟܕ ܗܪܘܕܣ ܡܠܟܐ
ܫܢܬܐ ܫܢܬܐ ܡܩܝܡ ܗܘܐ ܪ̈ܝܫܝ ܟܗܢܐ ܠܝܗܘ̈ܕܝܐ :
ܘܡܫܢܐ ܗܘܐ ܘܡܫܓܫ ܗܘܐ ܐܝܟܢܐ ܕܢܒܠܒܠ
ܨܒܘ̈ܬܗܘܢ ، ܘܢܒܛܠ ܢܡܘ̈ܣܝܗܘܢ .
ܕܢܚ ܡܪܢ ܘܐܬܝܠܕ ܒܒܝܬܠܚܡ ܒܫܢܬ
ܡܓ̅ ܕܐܓܘܣܛܘܣ . ܘܐܣܬܠܩ ܠܫܡܝܐ
ܒܫܢܬ ܝܛ̅ ܕܛܝܒܪܝܘܣ . ܘܗܢܐ ܟܠܗ
ܙܒܢܐ ܕܬܠܬܝܢ ܘܬܠܬ ܫ̈ܢܝܐ ܕܩܡ ܡܪܢ

inter uxores assumpserat: qua impellente factum est ut, Hananaële destituto, ejus fratrem constitueret. Postea tamen, pertimescens Herodes ne illa insidias struendo ipsum veneno aliove modo interimeret regnumque etiam cum pontificatu fratri deferret, uxorem suam, ejus fratrem plurimosque ex illorum familia occidit.

64. *Post Aristobulum*, ZACHARIAS, *annis viginti duobus*, non tamen uno spatio continuo. Hunc enim Zachariam, cum reliquisset per annum, deponebat (Herodes), et restituebat Hananaëlem quem deposuerat ut fratrem uxoris suæ præficeret. Sic igitur singulis annis pontificem (alium) constituebat.

65. *Post Zachariam*, SIMEON, *ejus frater, qui etiam Hananaël vocatur, annis octo.*

66. *Post Simeon*, CAÏPHAS, *anno uno.*

67. *Post Caipham*, HANANUS, *duobus annis.*

Ea tempestate, cum Herodes rex quotannis Judaeorum pontifices constitueret, deponeret mutaretque, ita ut eorum negotia perturbaret legesque efficeret irritas, ortus est Dominus noster et natus in Bethleem anno 43° Augusti[1], ad cœlum vero ascendit anno Tiberii 19°. Porro totum illud spatium triginta et trium annorum, quo Dominus noster versatus est in mun-

[1]) Videsis Barhebræi *Chronici syriaci* partem primam, p. 50.

ܒܟܗܢܘܬܐ. ܡܪܫܡ ܟܗܢܘܬܐ ܕܚܢܢ ܘܕܩܝܦܐ
ܗܘܐ . ܘܫܠܡܬ ܕܝܢ ܟܗܢܘܬܐ ܥܬܝܩܬܐ .
ܘܫܪܝܬ ܘܐܫܬܪܪܬ ܕܝܢ ܟܗܢܘܬܐ ܚܕܬܐ ܡܢ
ܦܪܘܩܢ . ܗܘ ܕܐܩܝܡ ܠܫܡܥܘܢ ܪܝܫܐ
ܕܫܠܝ̈ܚܐ ܘܠܗ ܐܫܠܡ ܩܠܝܕܐ ܕܡܠܟܘܬܐ
ܕܫܡܝܐ .

do, sub pontificatu Hanani et Caiphae continetur. Transacto demum pontificatu antiquo, incœpit et stabilitus fuit pontificatus *novus* per Redemptorem nostrum, quippe qui Petrum constituit Apostolorum caput, eique claves commisit regni cœlorum.

ܒܬܪ ܪ̈ܝܫܟܗܢܐ ܕܕܝܬܩܐ ܥܬܝܩܬܐ .
ܦܛܪܘܣ ܪܝܫܟܗ̈ܢܐ ܕܕܝܬܩܐ ܚܕܬܐ :

*Post pontifices veteris testamenti*, Petrus *summus Pontifex testamenti novi*.

ܒܫܢܬܐ ܩܕܡܝܬܐ ܕܐܡܠܟ ܐܓܪܝܦܘܣ
ܒܝܗܘܕ . ܩܛܠܗ ܠܝܥܩܘܒ ܒܪ ܙܒܕܝ
ܐܚܘܗܝ ܕܝܘܚܢܢ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ .
ܘܐܬܪܓܡ ܐܣܛܦܢܘܣ ܡܫܡܫܢܐ ܘܐܬܚܒܫ
ܦܛܪܘܣ . ܘܡܢ ܡܠܐܟܐ ܕܐܠܗܐ ܐܬܦܢܝ ܡܢ
ܡܛܪܬܐ ܢܦܩ ܡܢ ܐܘܪܫܠܡ . ܘܗܘܐ
ܬܪ̈ܬܝܢ ܫܢܝܢ ܒܐܘܪܚܐ ܟܕ ܡܠܦ .
ܘܐܬܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܣܡ ܫܬܐܣܬܐ ܕܥܕܬܐ.
ܘܒܢܐ ܡܕܒܚܐ . ܘܐܩܝܡ ܠܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܩܕܡܝܐ ، ܠܐܘܕܝܘܣ . ܘܡܢ ܬܡܢ ܫܢܝ
ܠܪܘܡܝ. ܘܗܘܐ ܒܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܫ̈ܢܝܐ ܥܣܪܝܢ
ܘܚܡܫ .

Anno primo, quo in Judæa regnavit Agrippa, neci tradidit Jacobum[1] Zebedæi filium, fratrem scilicet Joannis evangelistæ; Stephanus autem diaconus lapidatus fuit, PETRUS vero carceri inclusus, atque ab angelo Dei e custodia ereptus Hierosolymis exivit, cumque per biennium in itinere versatus esset docens, pervenit Antiochiam, ubi ecclesiæ fundamenta jecit, altare exstruxit et episcopum primum constituit Evodium. Hinc porro Romam perrexit, et in ea episcopus fuit annis viginti quinque.

ܘܝܘܚܢܢ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ ܐܟܪܙ ܒܐܦܣܘܣ
ܘܐܣܝܐ . ܘܐܢܕܪܐܘܣ ܐܟܪܙ ܒܢܝܩܝܐ
ܘܢܝܩܘܡܕܝܐ ܘܣܩܘܬܝܐ ܘܐܟܐܝܐ . ܘܗܘ

JOANNES evangelista prædicavit Ephesi et in Asia; ANDREAS prædicavit Nicææ, Nicomediæ, in Scythia et Achaia, ac primus sedem fixit

[1]) Cff. *Act. XII*, 2, et *Chronici syriaci* pars prima, pp. 52 et 53, ubi hæc leguntur: ܒܫܢܬܐ ܩܕܡܝܬܐ ܕܐܡܠܟ ܐܓܪܝܦܘܣ ܩܛܠܗ ܠܝܥܩܘܒ ܠܐ ܗܘ ܕܐܚܘܗܝ ܕܡܪܢ . ܐܠܐ ܒܪ ܙܒܕܝ . ܗܘ ܕܡܕܟܪ ܠܗ ܦܘܠܘܣ ܘܒܟܘܦܐ ܕܩܨܪܐ ܠܐ ܒܣܝܦܐ . ܘܒܗ ܣܗܕܐ ܕܐܓܪܝܦܘܣ, quæ in hunc modum a Brunsio vertuntur: « anno primo, quo regnavit Agrippa, occidit Jacobum, non illum, qui frater domini nostri erat, sed filium Zebedæi, a Paulo memoratum, qui ligno fullonis, non gladio Agrippæ, martyrium subiit. » Præpostere plane. Reddenda quippe sunt verba syriaca ut sequitur: « primo regni sui anno, Agrippa occidit Jacobum, non fratrem Domini, sed filium Zebedæi; ille *enim* memoratur a Paulo, et ligno fullonis, non gladio Agrippae, *martyrio* coronatus est. »

ܡܝܬ ܒܡܕܝܢܬܐ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܘܐܬܩܛܠ ܬܡܢ . ܘܦܝܠܝܦܘܣ ܐܟܪܙ
ܒܦܪܘܓܝܐ . ܘܒܪܬܘܠܡܝ ܐܟܪܙ ܒܐܪܡܢܝܐ .
ܘܬܐܘܡܐ ܐܟܪܙ ܠܦܪ̈ܬܝܐ ܘܡܕ̈ܝܐ .
ܘܒܩܠܡܝܢܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܗܢܕܘ ܐܬܣܗܕ .
ܘܐܬܬܝܗܒ ܦܓܪܗ ܠܐܘܪܗܝ . ܡܬܝ ܡܝܬ
ܒܓܒܠܐ ܘܐܬܩܒܪ ܒܐܢܛܝܘܟܝ . ܫܡܥܘܢ
ܩܢܢܝܐ ܡܝܬ ܒܚܡܬ . ܬܕܝ ܡܛܠ ܚܟܡܬܗ
ܗܘܐ ܠܒܝܐ ܟܢܝ ܡܝܬ ܘܐܬܩܒܪ
ܒܒܝܪܘܛܘܣ . ܝܥܩܘܒ ܒܪ ܚܠܦܝ ܡܝܬ
ܒܣܪܘܓ . ܝܥܩܘܒ ܒܪ ܙܒܕܝ ܐܬܩܛܠ
ܒܐܘܪܫܠܡ . ܝܗܘܕܐ ܕܐܫܠܡܗ ܚܢܩ
ܢܦܫܗ . ܘܩܡ ܒܕܘܟܬܗ ܡܬܝܐ .

ܗܠܝܢ ܬܪܥܣܪ ܫܠܝ̈ܚܐ . ܘܕܫܪܟܐ
ܡܟܪ̈ܙܢܐ . ܐܝܟ ܕܡܪܩܘܣ ܬܠܡܝܕܗ
ܕܦܛܪܘܣ ܘܒܪܗ . ܕܫܕܪܘܗܝ ܫܠܝ̈ܚܐ

Constantinopoli ibique mortem obiit. PHILIPPUS prædicavit in Phrygia; BARTHOLOMÆUS in Armenia; THOMAS Parthis et Medis, ac Calaminæ, Indiæ oppido, *martyrio* coronatus est, unde ejus corpus Edessam translatum fuit; MATTHÆUS mortuus est in Gabala et sepultus Antiochiæ; SIMEON CANANÆUS obdormivit in Hemath; THADDÆUS, ob sapientiam etiam Lebæus vocatus, mortuus est et sepultus Beryti; JACOBUS, filius Alphæi, obiit in Sarug; JACOBUS, filius Zebedæi, occisus est in Jerusalem[1]; Judas traditor seipsum strangulavit, atque in ejus locum suffectus est MATHIAS.

Hi duodecim apostoli *fuerunt*[2], cæteri vero prædicatores, veluti Marcus, Petri discipulus et filius, qui ab apostolis in Ægyptum ablegatus univer-

[1]) Barbebræus itaque iis adstipulatur qui tres viros apostolicos Jacobi nomine insignitos exstitisse ponunt. Quamquam enim veri similius apparet Jacobum Minorem, Alphæi seu Cleophæ filium, pro una eademque persona esse habendum cum fratre Domini Hierosolymorum episcopo, non desunt tamen veterum, Graecorum praesertim et Orientalium, testimonia quibus fulciatur contraria opinio, quam amplectitur etiam Henschenius bollandianus in *Act. Sanct.* ad diem primam Maii; primus autem, quem ipse memurat, Jacobus est filius Zebedæi ab Herode Agrippa gladio occisus (*Act. XII*, 2); secundus filius Alphæi qui, post annunciatam pluribus in locis Christi doctrinam, Ostracinæ, patriarchatus Alexandrini urbis episcopalis, martyr occubuit; tertius demum filius Cleophæ et Mariæ, frater Domini dictus et primus Hierosolymorum antistes, qui e pinna templi præcipitatus et fusto fullonis percussus martyrium complevit, teste Hegesippo apud Euseb. *Hist. eccl.*, lib. II, cap. 23. Ab his ergo non multum dissentit Barhebræus: illud unum nullibi reperire potui, quod ipse scribit, Alphæi filium in Sarugo obiisse, nisi eo referas quod legitur in antiquo Martyrologio, Hieronymini nomine inscripto, ad x kal. Julii: *in Persida, natalis S. Jacobi Alfæi apostoli* (*Patrol. lat.*, tom. XXX, p. 463); est enim Sarug regio vel civitas Osrhoënæ, a Persidis finibus non immaniter distans.

[2]) Videsis duodecim apostolos necnon septuaginta discipulos recensitos a scriptore syro, Barhebræo fere coaevo, nempe a Salomone Bassoræ metropolita nestoriano in libro *Apis* ap. Asseman. *Bibl. Orient.*, III, p 319. Quæ vero traditiones antiquissimæ circumferantur inter Syros de propagatione fidei christianæ et sacerdotii apud diversas gentes exponitur in *Doctrina Addæi Apostoli*, ap. Lagarde: *Reliquiæ Juris eccles. antiquiss. syriace.* Lipsiæ, 1856, p. 32-34; ap. Cureton, *Ancient syriac documents*, Londini 1864, pp. 33 sqq., et ap. Ebedjesum, *Collectio canonum*, pp. 7 9 in Mai *Scriptor. veterum nov. collect.*, t. X.

ܠܡܨܪܝܢ . ܘܐܠܦܗ ܠܥܡܗ ܐܘܢܓܠܝܘܢ :
ܘܗܘܐ ܐܦܣܩ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܫܢܝܐ ܬܪܬܝܢ
ܘܥܣܪܝܢ . ܘܐܦ ܝܥܩܘܒ ܐܚܘܗܝ ܕܡܪܢ .
ܕܐܬܬܣܝܡ ܡܢ ܫܠܝ̈ܚܐ ܗܘܐ ܐܦܣܩ ܩܕܡܝܐ
ܕܐܘܪܫܠܡ . ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܫܒܥܝܢ ܕܗܘ ܡܪܢ ܡܢ
ܒܥܠܡܐ ܡܬܗܦܟ ܗܘܐ ܓܒܐ ܐܢܘܢ . ܡܢ
ܠܒܬܪ ܐܣܬܓܝܘ ܡܢܝܢܗܘܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܦܘܠܘܣ . ܕܐܬܚܙܝ ܠܝܬܝܪ ܠܚܡܫܡܐ ܡܢ
ܒܚܡܫܡܐ ܐܚܝܢ .

ܘܒܫܢܬ ܝ̄ܓ ܕܢܪܘܢ . ܕܗܝ ܫܢܬ
ܫ̄ܦ̄ܓ ܕܝܘ̈ܢܝܐ ܐܬܟܠܠܘ ܛ̈ܘܒܢܐ ܫܠܝ̈ܚܐ
ܟ̄ܛ ܒܚܙܝܪܢ . ܘܒܟ̄ܗ ܗܘ ܒܬܡܘܙ · ܡܢ
ܦܘܠܘܣ ܒܣܝܦܐ ܐܬܦܣܩ ܪܫܗ .
ܘܦܛܪܘܣ ܗܘ ܒܨܒܝܢܗ ܐܙܕܩܦ ܡܢ ܪܫܗ
ܠܬܚܬ . ܐܝܟܢ ܕܢܢܫܩ ܕܘܟܬ ܪ̈ܓܠܐ
ܕܪܒܗ . ܘܡܠܟ ܒܪܘܡܝ ܒܬܪ ܦܛܪܘܣ ،
ܠܝܢܘܣ ܫܢܝܐ ܚܕܥܣܪ . ܘܒܬܪ ܠܝܢܘܣ ،
ܐܢܐܩܠܝܛܘܣ ܫܢܝܐ ܬܪܬܥܣܪ . ܘܒܬܪ
ܐܢܐܩܠܝܛܘܣ ، ܩܠܝܡܝܣ ܗܘ ܕܡܬܕܟܪ
ܦܘܠܘܣ ܡܢ ܐܡܪ . ܩܠܝܡܝܣ ܥܡ ܫܪܟܐ
ܕܡܥܕܪ̈ܢܝ .

ܘܒܬܪ ܡܪܩܘܣ ܩܡ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ

sae illi regioni evangelicam doctrinam tradidit fuitque per annos duodecim Alexandriæ episcopus, ac Jacobus frater Domini ab apostolis ordinatus et primus Hierosolymorum episcopus ceterique septuaginta quos ipse Dominus, dum adhuc in mundo conversabatur, elegit. Eorum deinde numerus magnopere excrevit, ut *patet* ex hoc Pauli dicto, apparuisse scilicet *Dominum* fratribus plus quam quingentis.

Anno vero 13° Neronis, sive Græcorum 383° (72° æræ vulgaris), *martyrio* coronati sunt beati Apostoli 29. Junii, verum juxta codicem *meum*[1], 25. Julii. Paulo caput gladio fuit abscissum, Petrus vero, ipso postulante, crucifixus est capite deorsum *inclinato*, ita ut locum calcium sui magistri deoscu- laretur. Romæ autem post Petrum sedit Linus annis undecim; post Linum Anacletus annis duodecim; post Anacletum Clemens[2] a Paulo memoratus, ubi dicit : *Clemens cum ceteris adjutoribus meis.*

Alexandriæ post Marcum sedit

[1]) ܡܨ est scriptio compendiaria pro ܡܨܚܚܐ *in codice.* Scriptione hac, quæ sæpe occurrit infra, designari videtur aliquis codex peculiaris ad Barhebræi bibliothecam pertinens.

[2]) In variis quae circumferuntur catalogis primorum Petri in cathedra romana successorum varietas chronologica haud exigua perspicitur. In annis Lini et Anacleti censendis plane consentit Barhebræus Hieronymianæ Chronici Eusebii versioni. — Qui plerasque Romanorum Pontificum series in unum collectas videre voluerint, consulant opus quod inscribitur : *Origines de l'Eglise romaine par les membres de la communauté de Solesmes.* Paris, 1836, pp. 88, sqq. Illis autem catalogis alium adjungere juvat hactenus, ut arbitror, pane incognitum, ex Eliæ Nisibeni saeculi XI scriptoris *Chronographia*, quam Londini descripsimus e *cod. add.* 7197 Musæi britannici. Ibi fol. 41 verso hæc leguntur : ܫܘܒܩܐ ܕܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܕܗܘܘ ܒܪܘܡܝ ܕܪܗܘܡܐ . ܡܢ ܬܪܥܐ ܕܩܠܝܡܝܣ ܡܬܚܙܝܢ ܠܩܠܝܡܝܣ ܕܡܬܡܪܐ . ܡܫܠܡ ܡܐܬܐ

ܐܢܝܢܘܣ ܘܡܢ ܐܒܝܠܠܘܣ.. ܡܢ ܩܕܪܘܢ . Anianus, deinde Abillus, deinde Cedron[1].

ܫܡܥܘܢ ܕܒܢܐ ܥܕܬܐ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܘܐܙܠ ܠܪܗܘܡܝ. ܘܒܢܐ ܬܡܢ ܐܦ ܥܕܬܐ. ܘܗܘܐ ܘܡܬܟܠܠ ܒܟܠܝܠܐ ܕܣܗܕܘܬܐ ، ܟܚ ܫܢ̈ܝܢ...

| | | |
|---|---|---|
| ܠܝܢܘܣ ܝܒ. ܫܢ̈ܝܢ | ܩܠܝܣܛܘܣ ܗ ܫܢ̈ܝܢ | ܡܠܛܝܕܝܣ ܝܚ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܩܠܝܛܘܣ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܘܪܒܢܘܣ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܣܝܠܒܣܛܪܘܣ ܝܚ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܩܠܝܡܝܣ ܛ ܫܢ̈ܝܢ | ܦܘܢܛܝܢܘܣ ܗ ܫܢ̈ܝܢ | ܡܪܩܘܣ ܒ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܐܘܐܪܝܣܛܘܣ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܢܛ[ܪ]ܘܣ (ܐܣܪ?) ܝܪܚܐ | ܝܘܠܝܘܣ ܝܗ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܝ ܫܢ̈ܝܢ | ܦܒܝܐܢܘܣ ܝܓ ܫܢ̈ܝܢ | ܠܝܒܪܝܘܣ ܙ(?) ܫܢ̈ܝܢ |
| ܩܣܘܣܛܘܣ ܝ ܫܢ̈ܝܢ | ܩܘܪܢܠܝܘܣ ܒ ܫܢ̈ܝܢ | ܦܝܠܟܣ ܓ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܛܠܣܦܘܪܘܣ ܝܐ ܫܢ̈ܝܢ | ܠܘܩܝܘܣ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܘܕܡܣܘܣ... |
| ܗܘܓܝܢܘܣ ܕ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܣܛܦܢܘܣ ܒ ܫܢ̈ܝܢ | ܣܝܪܝܩܝܘܣ ܝܗ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܦܝܘܣ ܝܗ ܫܢ̈ܝܢ | ܩܣܘܣܛܘܣ ܝܐ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܢܣܛܣܝܘܣ ܓ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܐܢܝܩܛܘܣ ܝܐ ܫܢ̈ܝܢ | ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܛ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܢܘܩܢܛ[ܝܘܣ] ܝܘ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܣܘܛܝܪ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܦܝܠܟܣ ܗ ܫܢ̈ܝܢ | ܙܘܣܝܡܘܣ ܒ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܐܠܘܬܪܝܘܣ ܝܗ ܫܢ̈ܝܢ | ܐܘܛܘܟܝܢܘܣ ܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܒܘܢܝܦܛܝܘܣ ܓ ܫܢ̈ܝܢ |
| ܒܝܩܛܘܪ ܝ ܫܢ̈ܝܢ | ܓܐܝܘܣ ܝܒ ܫܢ̈ܝܢ | ܩܠܣܛܝܢܘܣ ܝ (?) ܫܢ̈ܝܢ ، |
| ܙܦܘܪܝܢܘܣ ܝܚ ܫܢ̈ܝܢ | ܡܪܩܠܝܢܘܣ ܝ ܫܢ̈ܝܢ | |

ܒܙܒܢܗ ܗ[ܢܐ] ܩܠܣܛܝܢܘܣ ܗܘܐ ܚܪܝܢܐ ܕܢܣܛܘܪ ܘܕܩܘܪܝܠܘܣ... ܘܩܣܘܣܛܘܣ ܛ ܫܢ̈ܝܢ ܠܐܘܢ... ܫܢ̈ܝܢ ܒܙܒܢܗ ܕܗܢܐ ܠܐܘܢ ، ܐܬܟܢܫܬ (ܣܘܢܗܘܕܘܣ) ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ .

• Nomina patriarcharum qui Romanam sedem occuparunt a tempore Apostolorum usque ad synodum Chalcedonensem: Simon Petrus, ædificata ecclesia in civitate Antiochiæ, Romam perrexit, ubi pariter ædificavit ecclesiam, vixitque porro donec *martyrii* corona donaretur annis 28. — *Deinde*

| | |
|---|---|
| Linus, annis 12. | Victor, annis 10. |
| Cletus, annis 8. | Zephyrinus, annis 18. |
| Clemens, annis 9. | Calistus, annis 5. |
| Evaristus, annis 8. | Urbanus, annis 8. |
| Alexander, annis 10. | Pontianus, annis 5. |
| Xystus, annis 10. | Anterus, mense uno. |
| Telesphorus, annis 11. | Fabianus, annis 13. |
| Hyginus, annis 4. | Cornelius, annis 2. |
| Pius, annis 15. | Lucius, annis 8. |
| Anicetus, annis 11. | Stephanus, annis 2. |
| Soter, annis 8. | Xystus, annis 11. |
| Eleutherius, annis 15. | Dionysius, annis 9. |

| | |
|---|---|
| Felix, annis 5. | Felix, annis 3. |
| Eutychianus, annis 8. | Damasus.... |
| Gaius, annis 12. | Siricius, annis 15. |
| Marcellinus, annis 10. | Anastasius, annis 3. |
| Miltiades, annis 18. | Innocentius, annis 16. |
| Sylvester, annis 18. | Zosimus, annis 2. |
| Marcus, annis 2. | Conifatius, annis 3 (i. e. *Bonifatius*). |
| Julius, annis 15. | |
| Liberius, annis 7. | Celestinus, annis 10. |

Tempore istius Celestini exurtum est dissidium inter Nestorium et Cyrillum. *Deinde* Xystus, annis 9. Leo, annis.... Tempore Leonis coacta fuit synodus Chalcedonensis. •

[1]) Cfr. Lequien. *Or. Christ.* tom. II, coll. 387 sq., ubi trita ortographia Abilius et Cerdo audiunt quos Barhebræus Abillum et Cedron scripsit. Cfr. Renaudot, *Histor. patriarch. Alexandr.* Parisiis, 1713, p. 12, sqq.

ܘܒܬܪ ܐܢܕܪܐܘܣ ܗܘܐ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܐܣܛܘܟܘܣ. ܘܡܢ ܐܢܝܣܝܡܘܣ. ܘܡܢ
ܦܘܠܘܩܪܦܘܣ. ܘܡܢ ܦܘܠܘܛܘܪܘܣ. ܘܡܢ
ܙܕܩܝܘܢ.

ܘܒܐܘܪܫܠܡ ܒܬܪ ܝܥܩܘܒ ܐܚܘܗܝ
ܕܡܪܢ. ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܩܠܝܘܦܐ. ܘܡܢ
ܝܘܣܛܘܣ. ܘܡܢ ܙܟܝ. ܘܡܢ ܛܘܒܝܐ. ܘܡܢ
ܒܢܝܡܝܢ. ܘܡܢ ܝܘܚܢܢ. ܘܡܢ ܡܬܝ. ܘܡܢ
ܦܝܠܝܦܘܣ. ܘܡܢ ܣܢܝܩܘܣ. ܘܡܢ
ܝܘܣܛܘܣ. ܘܡܢ ܠܘܝ. ܘܡܢ ܐܦܪܝܡ. ܘܡܢ
ܝܘܣܦ. ܘܡܢ ܝܗܘܕܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܗܠܝܢ ܡܢ
ܝܗܘܕܝܐ ܐܝܬܝܗܘܢ ܘܓܙܘܪܬܐ ܡܢܛܪܝܢ ܗܘܘ.
ܠܚܘܪܒܐ ܕܐܘܪܫܠܡ.

ܘܒܐܦܣܘܣ ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܐܘܢܓܠܝܣܛܐ.
ܐܣܪܡ ܦܘܠܘܣ ܫܠܝܚܐ ܠܛܝܡܬܐܘܣ
ܬܠܡܝܕܗ.

ܘܡܛܠ ܕܠܫܘܠܛܢܐ ܕܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܡܫܬܥܒܕܝܢ ܐܬܪܘܬܐ ܡܕܢܚܝܐ. ܡܛܠ
ܗܢܐ ܛܟܣܐ ܕܪܫܐ ܕܥܠܘܗܝ ܡܬܝܚܕܐܝܬ
ܢܣܕܪ ܗܢܐ. ܐܝܟ ܐܝܟ ܕܐܦ ܥܕܡܐ
ܠܗܢܐ ܙܒܢܐ ܕܝܠܢ.

Constantinopoli, post Andream sedit Stychus, deinde Onesimus, Polycarpus, Polytorus, Sedecion[1].

Hierosolymis post Jacobum fratrem Domini, Simeon Cleophæ filius, deinde Justus, Zachæus, Tobias, Benjamin, Joannes, Matthæus, Philippus, Seneca, Justus, Levi, Ephræm, Joseph, Judas. Omnes illi e Judæis fuerunt et circumcisionem observarunt, ante quam Hierusalem subverteretur[2].

Epheso vero, post Joannem Evangelistam, ordinavit Paulus apostolus Timotheum discipulum suum.

Porro, quia auctoritati sedis Antiochenæ regiones nostræ orientales subditæ existunt, idcirco juxta præsulum illius seriem peculiariter hanc quoque seriem successive ad nostram usque ætatem ordinabimus.

ܒܬܪ ܦܛܪܘܣ ܪܝܫܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ:
ܐܘܕܝܘܣ. ܗܢܐ ܩܡ ܩܕܡܝܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܡܛܠ ܕܦܛܪܘܣ ܐܦܢ ܗܬܡܢ
ܥܕܬܐ ܒܢܐ ܗܘܐ ܬܡܢ. ܐܠܐ ܠܘܬܗ

2. *Post Petrum, apostolorum principem*, Evodius.

Sedit ille ut primus Antiochiæ episcopus, quandoquidem Petrus etsi illic ecclesiam fundaverit, non tamen in

[1]) Perobscura est historia priorum Byzantinæ urbis episcoporum. Byzantus usque ad sæculi III medium proprio episcopo caruit; ceterum concordat series præsulum a Barhebræo hic tradita cum catalogo Pseudo-Dorothæi ap Lequien *Or. Christ.*, t. I, 196, ubi tamen pro Polytoro legitur Plutarchus.

[2]) His consonat Euseb. in *Chronico*, coll. 543—556. Porro eversio Hierusalem de qua hic loquitur Barhebræus, ea est intelligenda quæ sub Ælio Hadriano perfecta fuit, anno Christi 136, memorata ab Eusebio, *l. c.* p. 557. Cfr. Lequien, *Or. Christ.*, tom. III, 137-146.

ܐܘܐܕܝܣ ܐܩܝܡ ܠܗ. ܘܗܘ ܒܟܘܪܣܝܐ ܕܪܘܡܐ ܝܬܒ.

ܒܬܪ ܐܘܐܕܝܣ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܢܘܪܢܐ. ܗܢܐ ܐܬܐܣܪ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܘܐܫܬܕܪ ܠܪܘܡܝ. ܘܒܐܘܪܚܐ ܡܫܪܪ ܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ ܡܗܝܡ̈ܢܐ ܕܦܓܥܝܢ ܗܘܘ. ܘܐܡܪ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܚ̈ܛܬܐ ܐܢܐ ܕܐܠܗܐ ܘܒܫ̈ܢܝܐ ܕܚܝ̈ܘܬܐ ܠܡܛܚܢ ܐܢܐ ܕܐܫܬܟܚ. ܕܐܗܘܐ ܠܚܡܐ ܕܟܝܐ ܒܦܬܘܪܐ ܫܡܝܢܝܐ. ܘܗܘ ܚܙܐ ܡ̈ܠܐܟܐ ܕܡܙܡܪܝܢ ܒܥܢܝܢ ܬܪ̈ܝܢ. ܘܐܟܘܬ ܕܗܘܢ ܠܡܥܒܕ ܒܥܕܬܐ. ܘܟܕ ܡܛܐ ܠܪܘܡܝ. ܦܩܕ ܛܪܝܢܘܣ ܘܐܬܪܡܝ ܠܚܝ̈ܘܬܐ ܡܝܬ ܘܐܬܐܟܠ ܐܝܟ ܕܩܕܡ ܐܬܢܒܝ ܗܘܐ.

ܒܬܪ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܢܘܪܢܐ. ܐܝܪܘܢ ܒܝܘܡܝ ܕܦܠܝܢܝܘܣ ܣܩܘܢܕܘܣ ܠܟܪܣܛܝܢܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܢܨܒ ܠܡܘܬܐ ܘܡܢ ܕܪܓܐ ܐܚܬܗ، ܘܟܕ ܐܬܕܠܚ ܡܢ ܣܘܓܐܐ ܕܥܡܐ. ܟܬܒ ܠܛܪܝܢܘܣ ܡܠܟܐ. ܕܠܒܪ ܡܢ ܗܕܐ ܕܠܦܬܟܪ̈ܐ ܠܐ ܣܓܕܝܢ ܠܡܫܝܚܐ ܘܕܡܩܕܡܝܢ ܩܝܡܝܢ ܘܠܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܠܐܠܗܐ ܣܓܕܝܢ. ܠܐ ܡܕܡ ܕܥܘܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܠܘܬܗܘܢ. ܟܠܝܢ ܕܝܢ ܠܡܩܛܠ ܘܠܡܓܢܒ. ܘܐܚܪ̈ܢܝܢ ܕܐܟܘܬܗܝܢ ܟܠܝܢ. ܘܛܪܝܢܘܣ ܦܩܕ ܕܫܪܒܬܐ ܕܟܪܣܛܝܢܐ ܠܐ ܬܬܒܥܐ:

ea *civitate* sedem suam constituit, sed Evodium illi ordinavit, et ipse Romanam cathedram obtinuit.

3. *Post Evodium*, IGNATIUS IGNEUS[1]. Antiochiæ conjectus in vincula, missus est Romam et omnes in itinere obvios fideles confirmavit. Dicebat autem : « triticnm Dei sum, mox bestiarum dentibus molendus, ut efficiar panis mundus in mensa cœlesti[2]. » Vidit ille angelos alternis choris cantantes, atque sic quoque faciendum in ecclesia docuit. Cumque Romam pervenisset, jussu Trajani objectus est feris; obiit *ergo* et devoratus est sicut ipse prædixerat[3].

4. *Post Ignatium igneum*, ERON, tempore Plinii secundi qui multos christianos ad mortem damnavit et e gradu dejecit; cum vero ob populi *hujus* multitudinem turbaretur, Trajano imperatori ita scripsit : « præterquam quod idola adorare recusant, quod summo mane surgunt et Christum ut Deum adorant, nihil apnd ipsos iniqui reperimus; prohibent autem occidere et furari, aliaque his similia. » Igitur præcepit Trajanus Christianorum genus haud esse inquirendum[4].

1) Syri S. Ignatium, apostolorum discipulum, ܢܘܪܢܐ *nurana*, i. e. *igneum* appellant, latinum nominis etymon respicientes. Cfr. Assemanus, *Bibl. Orient.*, t. III, part. 1, pp. 16 sq.

2) Leguntur illa in *Epistola* S. Ignatii ad Romanos, cap. IV, ap. Migne, *Patrol. gr.*, tom. V, col. 689.

3) De anno qno martyrium passus est Ignatius non conveniunt historiæ scriptores. Elias Nisibenus, indicans se *Chronicon Eusebii* ܡܢܝܢܐ ܕܫ̈ܢܝܐ ܕܐܘܣܒܝܣ sequi, ponit martyrium Ignatii ejusque successoris Heronis ܗܪܘܢ initia sub anno 421 Græcorum, h. e. Christi 110 sive 111.

4) Cfr. pars 1a p. 56. Epistola Plinii una cum Trajani responsione refertur in *Patrol. gr.*, tom. V. col. 991.

ܒܬܪ ܐܝܪܘܢ ܩܘܪܢܠܝܘܣ ܗܘܐ ܫܢܬܐ ܚܕܐ
ܒܗ ܒܩܘܪܢܬܘܣ ܐܪܣܝܘܛܐ ܕܫܡܗ
ܩܪܝܢܬܘܣ ܘܐܡܪ . ܕܐܝܠܦ ܠܗ ܡܢ
ܡ̈ܠܐܟܐ ܒܚܙܘ ، ܕܒܬܪ ܩܝܡܬܐ ܒܐܪܥܐ
ܗܘܝܐ ܡܠܟܘܬܗ ܕܡܫܝܚܐ ، ܘܡܫܬܘ̈ܝܐ ܕܐܟܠܐ
ܘ̈ܫܬܝܐ ܗܘܐ ܐܠܦ ܫܢܝ̈ܐ . ܘܡܫܬܘܬܐ
ܘܢܫ̈ܐ ܘܡܘܠܕܐ .

ܒܬܪ ܩܘܪܢܠܝܘܣ ، ܐܘܕܘܣ ܫ̈ܢܝܐ ܫܬܥܣܪܐ
. ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܡܪܩܝܘܢ ܗܪܣܝܘܛܐ
ܐܬܚܙܝ ܘܐܠܦ ܬܠܬܐ ܐܝ̈ܬܝܐ . ܟܐܢܐ ܘܛܒܐ
ܘܡܨܥܝܐ . ܘܕܡܢ ܟܐܢܐ ܐܬܝܗܒܬ ܕܝܐܬܝܩܐ
ܥܬܝܩܬܐ . ܘܡܢ ܛܒܐ ܕܝܐܬܝܩܐ ܚܕܬܐ .
ܘܐܝܬܝܐ ܡܨܥܝܐ ܥܒܘܕܐ ܩܪܐ ܘܐܡܪ . ܕܥܒܕܗ
ܠܥܠܡ ܡܢ ܗܘ ܡܐ ܕܕܟܝܐ ܐܫܟܚ . ܥܒܕ
ܫܡܫܐ ܘܐܪܒܥܐ ܐܣܛܘܟܣܐ ܘܦܪܕܝܣܐ .
ܘܡܢ ܗܘܠܐ ܚܫܘܟܬܐ ܠܬܚܬ ܥܒܕ ܐܪܥܐ ܘܫܝܘܠ
ܘܛܪܛܪܘܣ . ܘܡܢ ܦܪܕܝܣܐ ܢܣܒ ܦܠܓܐ .
ܕܡܢܗ ܓܒܠ ܐܢܫܐ ܘܐܪܡܝ ܒܗ ܢܦܫܐ . ܘܟܦܪ ܒܩܝܡܬܐ
ܕܦܓܪ̈ܐ . ܘܐܡܪ ܕܡܫܝܚܐ ܒܣܟܡܐ ܠܒܫ ܦܓܪܐ ܘܚܫ ܘܠܐ ܒܫܪܪܐ
ܐܠܐ ܒܚܙܘܐ .

5. *Post Eron*, Cornelius[1].

Eo tempore Corinthi apparuit hæreticus, nomine Cerinthus, qui jactabat sese in visione ab angelis didicisse post resurrectionem futurum esse in terris regnum Christi, atque per mille annos festa conviviorum, esus, potus ac nuptiarum agenda[2].

6. *Post Cornelium*, Eudus[3], *annis sedecim.*

Prodiit illa ætate Marcion hæresiarcha docens tres esse *æones (tria principia)*, scilicet Justum *(Kina)*, Bonum *(Tobha)* et Medium *(Mezaia)*; porro, a Justo datum fuisse vetus testamentum, a Bono testamentum novum; æonem autem medium materiam vocat, atque, juxta ipsum, Conditor ex eo quod in materia purum reperitur, solem, quatuor elementa et paradisum, e tenebricosa vero (materia) inferiorem terram *(Scheol)* et tartarum effecit; e paradiso demum particulam assumpsit qua efformavit hominem, cui de substantia sua animam injecit. Præterea corporum resurrectionem rejicit, et asserit Christum specie tenus induisse corpus et passum esse, sed corpus non induisse neque passum fuisse[4].

ܒܬܪ ܐܘܕܘܣ ، ܬܐܘܦܝܠܘܣ . ܗܘܐ ܫ̈ܢܝܐ ܬܠܬܥܣܪܐ

7. *Post Eudum*, Theophylus.

[1]) Juxta Eliam Nisibenum Cornelius episcopatum iniit anno 442, i. e. Christi 131 vel 130.

[2]) Eodem modo Chiliastarum originem ex Caio et Dionysio Alexandrino refert Nicephorus Callistus, *Eccl. hist.*, lib. III, cap. 14 *(Patrol. gr.*, tom. 145, col. 923). Ceterum plura de Cerintho hæresiarcha dabit Irenæus, *Contra hær.*, lib. I, cap. 26, et lib. III, cap. 11; Epiphanius, *adv. hær.*, lib. I, tom. II, hær. 8, vel 28.

[3]) Suspicor librarii mendum; nam ܐܝܪܘܣ seu ܐܝܪܘܣ *Herus*, vel *Erus* is ubique vocatur, et ita quoque habet Dionysius Barsalibæus apud Assemanum *Bibl. Orient.*, II, 323. Recensetur is in *Chronico* Eusebii ad annum 143, *Patrol. Gr.*, XIX, col. 560.

[4]) De Marcione cf. Irenæus *Contra hær.*, lib. I, cap. 27; Epiphanius *hær.* 42, cui, quod ad doctrinam Marcionis attinet, Barhebræus fere consentit.

ܣܓܝ̈ܐܐ ܣܡ ܡܐܡܪ̈ܐ ܐܪܬܕܘܟܣܝ̈ܐ ܘܠܘܬ ܣܘ̈ܓܐܐ ܡܫܚ̈ܠܦܐ ܐܫܠܡ.

ܒܬܪ ܐܬܐܘܦܝܠܘܣ ܡܟܣܝܡܘܣ. ܫܢ̈ܝܐ ܬܡܢܥܣܪܐ. ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܝܘܣܛܝܢܘܣ ܦܝܠܘܣܘܦܐ ܟܪܣܛܝܢܐ ܕܡܢ ܢܐܦܘܠܝܣ ܕܠܘܬ ܐܘܪܫܠܡ. ܣܠܩ ܠܪܘܡܝ ܘܥܒܕ ܐܦܘܠܘܓܝܐ ܚܠܦ ܕܚܠܬܐ ܕܟܪܣܛܝܢܘܬܐ. ܘܩܒܠ ܦܠܐ ܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܡܠܟܐ ܘܫܠܡ ܠܪܕܘܦܝܐ.

ܒܬܪ ܡܟܣܝܡܘܣ ܣܪܦܝܘܢ. ܫܢ̈ܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܚܕܐ. ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܒܐܘܪܫܠܡ ܡܛܠ ܦܨܚܐ. ܘܟܬܒܘ ܠܐܣܝܐ ܕܐܝܟܢܐ ܕܒܚܕ ܒܫܒܐ ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ ܕܝܗܘ̈ܕܝܐ ܢܥܒܕܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܒܪܘܡܝ ܘܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܒܦܠܣܛܝܢܐ ܥܒܕܝܢ. ܦܘܠܝܩܪܦܘܣ ܕܝܢ ܘܫܪܟܐ ܕܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܕܐܣܝܐ ܠܐ ܐܬܛܦܝܣܘ. ܐܠܐ ܒܗ ܒܝܘܡܐ ܦܨܚܐ ܕܝܗܘ̈ܕܝܐ ܥܒܕܝܢ ܗܘܘ ܥܕܡܐ ܠܣܘܢܗܘܕܘܣ ܕܢܝܩܝܐ.

ܒܬܪ ܣܪܦܝܘܢ ܐܣܩܠܝܦܝܕܝܣ. ܫܢ̈ܝܐ ܬܪܬܥܣܪܐ. ܗܢܐ ܝܬܝܪ ܐܬܚܫܒ ܒܡܘܕܝܢܘܬܐ. ܘܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܬܝܕܥ ܒܪܕܝܨܢ. ܗܘ ܕܡܢ ܒܬܪ ܕܫܒܩ ܝܘܠܦܢܐ ܚܢܦܝܐ ܕܟܘܡܪܐ ܕܦܬܟܪ̈ܐ...

Hic tractatus plures orthodoxæ doctrinæ composuit et de diversis argumentis scripta reliquit[1].

8. *Post Theophylum*, MAXIMUS[2], *annis octodecim*.

Eo tempore Justus[3] philosophus christianus, e Neapoli prope Hierosolyma oriundus, Romam ascendit et confecit pro religione christiana apologiam; cujus argumenta suscipiens imperator Antoninus persecutioni finem imposuit.

9. *Post Maximum*, SERAPION, *annis viginti uno*.

Eo tempore Hierosolymis convenerunt episcopi *ob controversiam* circa pascha[4], scripseruntque Asianæ ditioni ut illud die dominica post pascha Judæorum agerent, quemadmodum Romæ, Alexandriæ et in Palæstina fiebat. At Polycarpus[5] ceterique episcopi Asiani, illis minime acquiescentes, eadem die quo Judæi, pascha usque ad concilium Nicænum celebrare perrexerunt.

10 *Post Serapion*, ASCLEPIADES, *annis duodecim*. Hic maxime inclaruit *fidei* confessione[6].

Eo tempore innotuit Bardesanes qui, relicta doctrina ethnica sacrificuli

[1]) Theophyli scripta recensent Eusebius *Hist. eccl.*, lib. IV, cap. 24, et Hieronymus, *De viris illust.* cap. 25.

[2]) *Maximinus* is vocari solet. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.*, tom. II, col. 702.

[3]) i. e. Justinos.

[4]) Concilium aliquod Hierosolymitanum in celebri ista controversia a Narcisso et episcopis decem celebratum anno 198, inter fontes historicos mihi compertos non nisi unicus, nempe libellus synodicus commemorat, apud Harduinum, *Conc.*, tom. V, col. 1493.

[5]) Loco Polycarpi scribendum hic erat Polycrates. Idem nominis error irrepsit apud Sozomenum, lib. VII, cap. 13.

[6]) tempore persecutionis. Cfr. Euseb. *Hist. Eccl.*, VI, 11; *Chronicon*, l. c. ad annum 213. — Porro Asclepiades juxta Andronicum, apud Eliam Nisibenum, factus est episcopus anno 523, i. e. 211 sive 212.

ܗܝܡܢ ܘܥܡܕ ܘܡܠܦ ܡܠܦܢܘܬܐ ܕܥܕܬܐ
ܒܐܘܪܗܝ. ܘܥܒܕ ܡܐܡܪ̈ܐ ܠܘܩܒܠ ܗܪ̈ܣܝܣ.
ܘܒܚܪܬܐ ܐܬܢܓܕ ܠܘܬ ܡܠܦܢܘܬܐ ܕܡܪܩܝܘܢ
ܘܕܘܠܢܛܝܢܘܣ. ܘܟܦܪ ܒܩܝܡܬܐ. ܘܡܪܚܩ ܗܘܐ
ܘܡܟܝܠ ܩܪܐ ܘܕܟܝܘܬܐ · ܘܐܡܪ ܕܣܗܪܐ ܠܒܫ
ܡܢ ܫܢܬܐ ܗܢܘܢ ܐܡܐ ܕܚ̈ܝܐ ܠܢܘܗܪܗ . ܘܥܐܠܐ
ܠܘܬ ܫܡܫܐ ܐܒܐ ܕܚ̈ܝܐ ܕܢܣܒ ܡܢܗ ܪܘܚ
ܠܢܛܘܪܐ ܘܢܦܚܗ ܠܟܠܗ ܗܢܐ ܥܠܡܐ · ܚܝܐ ܕܝܢ
ܗܘ ܒܪ ܕܝܨܢ ܫ̈ܢܝܐ ܣܚ ܘܡܝܬ ܒܫܢܬ
ܬܩܠܓ . ܕܝܨܢ ܕܝܢ ܫܡܐ ܗܘ ܕܢܗܪܐ ܕܪܕܐ
ܠܘܬ ܐܘܪܗܝ ܗܘ ܕܡܢܗ ܡܫܬܡܗ
ܠܒܪܕܝܨܢ ܐܡܪ . ܐܘܠܕܬܗ ܕܝܢ ܠܘܬ ܣܦܬܗ
ܗܘܬ ܐܡܗ . ܕܝܢ ܕܝܢ ܐܬܩܪܝ ܗܘ ܢܗܪܐ
ܡܢ ܦܘܡܗ ܫܡܗ ܕܐܕܝ ܫܠܝܚܐ ܩܕܝܫܐ ·
ܗܘ ܕܟܕ ܚܙܐ ܠܢܚܠܐ ܕܡܬܩܪܐ ܕܐܣܛܕܝܢ
ܕܡܬܦܪܣ ܠܡܥܪܒܗ ܕܡܕܝܢܬܐ . ܘܡܚܪܒ
ܒܟܠܗ ܗܘܐ ܡܠܐ ܘܡܬܦܫܛ ܠܡܕܝܢܬܐ :
ܚܫܒ ܠܡܣܟܪܘ ܘܡܫ̈ܩܝܬܐ ܪ̈ܘܪܒܬܐ
ܢܗܦܘܟ ܠܢܚܠܐ . ܘܐܩܝܡ ܫܘܪܐ ܠܓܪܒܝܐ
ܕܚܕܪܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܡܢ ܦܢܝܬܐ ܓܪܒܝܝܐ . ܘܡܢ
ܗܪܟܐ ܐܬܩܪܝ ܣܟܪܐ ܗܘ ܒܠܫܢܐ ܛܝܝܐ ·
ܐܕܝ ܙܢ . ܕܡܬܦܫܩ ܐܕܝ ܚܣܢ ·

Mabugensis, fidem amplexus est et baptisma recepit, imo doctrinam Ecclesiæ docuit Edessæ, tractatusque adversus hæreses composuit; ast tandem ad Marcionis et Valentini commenta declinans, resurrectionem negavit, coitum vero munditiem vocavit et puritatem, et asseruit Lunam, matrem vitæ singulis mensibus, exuere lucem suam et ingredi ad Solem patrem vitæ, ut sumat ex eo spiritum conservationis, quem *inde* efflat in hunc *mundum* universum[1]. Vixit Bardesanes annos 68, et obiit anno 533[2]. Daisan autem nomen est fluvii Edessam alluentis, *a quo vocatus est Bardesanes*, quod ad ejus ripam eum genuerit mater ejus Nahaschirama; pater vero ejus erat Nuhama. Porro fluvius iste Daisan nomen traxit ab Adæo sancto apostolo, qui cum videret torrentem, Distadium (?) dictum, ad occidentale urbis latus perpetuo extra alveum diffluere et civitatem vastare, curam in eo collocavit ut torrentem saxis ingentibus occluderet, et aquas averteret ad aquæductum, murum ad septentrionale latus cingentem. Hinc ergo obturatio ista lingua arabica dicta fuit Adidzan quod redditur : « Adæus munivit. »

[1]) Locus difficilis, quo Bardesanis gnosis contracte proponitur, quam evolutam videsis apud Aug. Hahn : *Bardesanes gnosticus Syrorum primus hymnologus*. Cfr. S. Ephræm, *Opp.*, tom. II, hymn. 55, p. 558.

[2]) Sequitur inde Bardesanem natum fuisse anno 465, sive æræ vulgaris 154; Barhebræo convenit anonymus sæculo VI florens *Chronici Edesseni* auctor, apud Assemanum, *Biblioth. Orient.*, tom. I, p. 389 : « Anno 465 (Christi 154), die 11 Julii, ait, natus est Bardesanes. » Quibus tamen hac in re fides tribuenda non est; nam constat ex veterum testimoniis (quæ videsis apud Hahn, *op. cit.*, pp. 15 sq.), jam anno 165 Bardesanem imperatori Luc. Antonino Vero librum suum *de Fato* περὶ εἱμαρμένης obtulisse, quod profecto puero undecim annorum convenire non potest. Quare libentius adhæremus Eliæ Nisibeno, qui asserit Bardesanem hanc lucem aspexisse anno 445, seu Christi 134 : ܒܗ ܐܬܝܠܕ ܒܪܕܝܨܢ ܒܚܕܥܣܪ ܕܝܪܚܐ ܬܡܘܙ « Eo anno (134), die 11 Julii natus est Bardesanes. »

ܒܬܪ ܐܣܩܠܝܦܝܕܐܣ ܦܝܠܝܦܘܣ
ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܐܘܪܝܓܢܣ
ܗܘ ܕܪܘܪܒܐܝܬ ܡܫܒܚ ܠܗ ܐܘܣܒܝܘܣ ܟܕ
ܐܡܪ ܕܠܘܩܕܡ ܥܠ ܟܬܒ̈ܐ ܩܕܝ̈ܫܐ ܐܬܕܪܫ
ܘܡܢ ܒܬܪܟܢ ܒܝܘܠܦܢܐ ܕܝܘܢܝ̈ܐ. ܘܟܕ ܐܬܝܠܕ
ܫ̈ܢܝܢ ܬܡܢ ܡܠܦܢܘܬܐ. ܘܟܠܗ ܐܝܡܡܐ
ܡܠܦ ܗܘܐ ܘܡܬܠܡܕ. ܘܒܠܠܝܐ ܒܗܘܓܝܐ
ܕܟܬܒ̈ܐ ܩܕܝ̈ܫܐ ܫܗܪ ܗܘܐ. ܘܟܕ ܩܠܝܠ ܫܢܬܐ ܡܢ
ܥܠܝܗ ܗܘܬ ܡܬܢܟܦ ܗܘܐ. ܠܐ ܥܠ ܥܪܣܐ ܐܠܐ
ܥܠ ܐܪܥܐ ܪܡܐ ܗܘܐ. ܚܡܪܐ ܠܐ ܛܥܡ ܠܓܡܪ.
ܘܗܘܐ ܠܗ ܡܦܪܫܐ ܗܘܐ ܕܚܫܚ ܡܢ ܥܠܡܐ
ܗܘܐ. ܘܥܠ ܕܝܠܗ ܗܘܐ ܘܡܗܠܟ ܗܘܐ ܐܦ
ܠܒܬܘܠܬܐ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܐܝܟ ܕܢܪܚܩ
ܡܢܗ ܟܠ ܡܚܫܒܬܐ ܣܢܝܬܐ ܣܪܝܣ
ܦܓܪܗ. ܘܗܕܐ ܥܠ ܚܣܝܪܘܬܐ ܐܝܟ ܕܒܨܪܘܬܐ
ܗܘܬ ܘܠܐ ܢܡܘܣܝܬܐ. ܐܠܐ ܠܘܬ ܣܓܝܐܐ
ܐܬܚܫܒܬ ܕܢܟܦܘܬܗ ܐܝܬܝܗ ܬܪܥܝܬܐ. ܘܗܘܘ ܠܗ
ܬܠܡܝ̈ܕܐ ܣܓܝܐܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܟܬܒ̈ܐ
ܩܕܝ̈ܫܐ ܬܪܨ ܘܦܫܩ ܦܘܫܩ̈ܐ ܚܬܝ̈ܬܐ
ܘܢܗܝ̈ܪܐ. ܘܣܓܝܐܐ ܡܢ ܪ̈ܘܪܒܢܐ ܕܚܢ̈ܦܐ
ܒܝܕ ܟܬܒܘܗܝ ܗܝܡܢܘ ܘܥܡܕܘ. ܘܒܙܒܢ
ܪܕܘܦܝܐ ܕܣܘܝܪܝܢܘܣ ܠܣܗ̈ܕܐ ܣܓܝܐܐ
ܡܠܒܒ ܗܘܐ ܕܢܫܝܛܘܢ ܠܡܘܬܐ ܘܠܐ
ܢܦܫܘܢ. ܘܐܦ ܐܒܘܗܝ ܒܗܢܐ ܪܕܘܦܝܐ
ܐܣܬܗܕ ܘܐܬܟܠܠ. ܕܡܛܪܝܘܣ ܕܝܢ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܟܕ ܚܙܐ ܕܡܬܝܕܥ

11. *Post Asclepiadem*, PHILIPPUS[1]. Eo tempore inclaruit Origenes, quem magnifice celebrat Eusebius, dicens eum scripturis sacris primum, deinde Græcorum disciplinis philosophicis animum applicuisse, annosque natum octodecim docendi munus inchoasse. Toto die docebat et catechisabat, noctem in meditatione sanctarum litterarum vigil agebat atque brevi spatio, cum a somno opprimebatur, non in lecto sed humi cubabat. Vinum nunquam gustavit; a rebus vero externis penitus solutus exstitit, ita ut etiam discalceatus incederet; cumque ipse junior esset et virgines quoque Alexandriæ doceret, ut omnem a se sinistram arceret opinionem corpus suum mutilavit; quod quidem facinus, etsi vituperabile fuit et illegitimum, a multis tanquam castimoniæ ejus consilium habitum fuit. Magnum autem discipulorum numerum nactus est, omnes sacros codices emendavit commentariisque accuratis et sanis illustravit, atque ejus opera plures inter ethnicorum optimates fidem amplexi sunt ac baptizati fuerunt. Tempore vero persecutionis Severini[2] multos martyres animavit ut mortem contemnerent nec a fide deficerent; in eadem autem persecutione ipsius pater martyrii coronam accepit. At Demetrius, Alexandriæ episcopus, adversus Originem, quem inclarescere et laudibus

[1]) Is alibi, v. g. apud Eusebium, *Hist. eccl.*, lib. VI, cap. 21, et apud *Nicephorum*, lib. V, cap. 26, dicitur *Philetus*; Eusebius tamen, in *Chronico* suo, ad annum 218, eumdem *Philippum* appellat.

[2]) i. e. Septimii Severi.

[illegible]

extolli videbat, invidia motus, eum accusavit quod animarum e corpore in corpus migrationem assereret, corporis resurrectionem rejiceret, Filium et Spiritum *Sanctum* creaturas esse profiteretur, denique peccatorum tormentis finem fore doceret. His ergo criminationibus eum expulit Alexandria, eique hæreseos notam, adhuc perdurantem, affinxit; inde opportunitas data fuit commentatoribus ut nomen ejus oblitterarent et illius doctrinis, eas excerpendo, propria sua nomina adscriberent. Porro ex ejus inimicis eum in primis calumniatus ex Porphyrius; dicit enim quod, cum in locum quemdam ad ethnicos instituendos abiisset istique respondissent: „adora nobiscum et adhærebimus tibi baptismumque suscipiemus,„ ipse adorationem exhibuerit, illi vero eum irriserint, fidem minime amplexi.

[illegible]

12. *Post Philippum* ZEBINUS *seu* ZEBILUS[1], natione Syrus. Ea ætate vivebat Hierosolymis sanctus Narcissus; cum autem tempore Paschatis oleum defecisset, oravit super aquas, hæque in oleum conversae sunt. Cui cum inviderent homines perversi, rumorem sparserunt hoc non ita fuisse, dicente uno: se velle si verum esset igne comburi; et alio, si res ista se haberet, suos caligandos esse oculos. Porro sanctus vir ab illis lacessitus abiit seseque in desertum recepit;

[1]) Zebinus, juxta *Chronicon* Eusebii, lib. II, episcopatum accepit anno 230; ast ejus ordinationem Elias Nisibenus, Eusebium quoque testem citans, refert ad annum 540, sive Christi 228 aut 229.

ܡܢ ܐܬܡܨܝܬܗܘܢ ܣܡܝ ܘܒܟܐ ܠܥܘܝܪܘܬܐ.
ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ ܗܘ ܚܕ ܡܢ ܡܟܪ̈ܙܢܘܬܐ
ܢܦܠܬ ܒܒܝܬܗ ܢܝܨܘܨܐ ܐܝܟ ܕܨܠܐ ܥܠ
ܢܦܫܗ. ܘܗܘ ܐܚܪܢܐ ܟܕ ܚܙܐ ܡܕܡ ܕܓܕܫ
ܠܚܒܪܗ ܟܕ ܒܟܐ ܗܘܐ ܘܡܥܐ ܐܬܥܘܪ.

ast paulo post *calumniatorum* alter, cum scintilla in domum ejus cecidisset, igne periit sicut sibi imprecatus fuerat; alter videns quod socio suo contigerat, ipse ululando et plorando lumina amisit[1].

ܒܬܪ ܙܒܝܢܘܣ ، ܒܒܘܠܐ ܗܢܐ ܒܬܪ
ܬܡ̈ܢܐ ܫܢܝ̈ܢ ܕܫܡܫ ܡܢ ܟܠܐ ܡܕܒܪܢܘܬܗ
ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܠܓܘ ܠܥܕܬܐ ܘܐܬܚܡܬ .
ܘܚܡܬܗ ܐܠܦܝܢ ܘܩܛܠ ܣܘܓܐܐ
ܕܟܪ̈ܝܣܛܝܢܐ ܐܦ ܠܗ ܠܪܫܐ ܘܠܬܠܬܐ
ܛܠܝ̈ܐ ܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ . ܘܒܗܢܐ ܙܒܢܐ
ܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܒܡܠܦܢܘܬܐ ܘܒܬܕܡ̈ܪܬܐ
ܘܒܐܬ̈ܘܬܐ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܕܢܐܘܩܣܪܝܐ .
ܗܢܐ ܕܟܕ ܠܐ ܩܪܝܒ ...ܐܣܩܦ ܠܗ
...ܦܕܝܡܘܣ ܐܦܣܩ ܕܐܡܐܣܝܐ. ܘܐܦ ܐܬܟܠܠܘ
ܐܪܒܥܝܢ ܣܗܕ̈ܐ ܒܪܕܘܦܝܐ ܕܕܩܝܘܣ .
ܘܫܪܝܘ ܡܬܝܕܥܝܢ ܥܘܡܪ̈ܐ ܕܝܚܝ̈ܕܝܐ
ܒܡܕܒܪܐ ܕܡܨܪܝܢ ܒܝܕ ܦܘܠܐ ܬܒܝܐ
ܘܐܒܐ ܐܢܛܘܢܝܘܣ .

13. *Post Zebinum*, Babylas[2].
Is, jam octo annis munere suo perfunctus, ingressu ecclesiae prohibuit urbis præfectum, qui propterea ira incensus magnum numerum christianorum, ipsum etiam præsulem ac tres pueros illius discipulos necavit. Inclaruit ea ætate cum eruditione, tum miraculis splendidisque prodigiis Gregorius Neocæsariensis (qui licet absens consecratus fuit episcopus a sancto Phedimo episcopo Amasiæ)[3]. Tunc quoque martyrio coronati sunt quadraginta martyres in persecutione Decii, et innotescere cœperunt mansiones eremitarum in deserto Ægypti per beatum Paulum Thebaïdem et patrem Antonium.

ܒܬܪ ܒܒܘܠܐ : ܦܒܝܘܣ .
ܗܢܐ ܐܝܟ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܐܘܪܫܠܡ

14. *Post Babylam*, Fabius.
Is quemadmodum Alexander Hieroso-

[1]) Hæc etiam, paucis immutatis, fusius narrat Nicephorus Callistus, *Eccl. hist.*, lib. V, cap. IX.

[2]) Babylam in vinculis obiisse scribit Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VI, cap. 31 : « Apud Antiochiam « episcopo Babyla post confessionem in vinculis « mortuo, Fabius ecclesiae illi praeficitur. » Similiter Nicephorus, *op. cit.*, lib. V, cap. 26 : « (Zebeno) sub Gordiano defuncto, Babylas sacer « martyr Ecclesiae gubernacula ibi suscepit : qui « sub Decio post confessionem fortiter obitam in « vinculis decessit, ecclesiamque Fabio regendam « reliquit. »

[3]) Vocabula duo hoc loco fuerunt in codice penitus crasa, ac pro ܕܐܣܬܪܗܒܘ scribendum ibi fuisset ܕܐܣܬܪܗܒܐ. Hinc textum sic restituendum putaverim : ܗܢܐ ܡܢ ܠܐ ܩܪܝܒ ܐܬܬܣܪܚ ܐܣܩܦ ܠܗ ܦܕܝܡܘܣ ܐܦܣܩ ܕܐܡܐܣܝܐ. Videsis quid de extraordinaria illa ordinatione a Phedimo attentata ex S. Gregorio Nysseno ac Theodoreto referat Tillemontius, *Mémoires, etc.*, tom. IV, p. 326.

ܘܦܒܝܢܘܣ ܕܪܗܘܡܝ ܘܩܪܝܣܛܘܦܘܪܘܣ ܘܥܡܗ
ܣܓܝܐܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܐܣܗܕܘ ܒܝܘܡܬܗ ܕܕܩܝܘܣ
ܡܠܟܐ . ܘܐܦ ܫܒܥܐ ܛܠ̈ܝܐ ܥܪܩܘ ܡܢ
ܐܦܣܘܣ ܘܐܬܛܫܝܘ ܒܡܥܪܬܐ . ܘܣܓܝ̈ܐܐ
ܟܦܪܘ ܒܕܚܠܬܗ ܩܕܡܘ . ܘܟܕ ܐܬܩܛܠ
ܕܩܝܘܣ ܘܢܚ ܪܕܘܦܝܐ . ܐܬܘ ܠܪܗܘܡܝ
ܕܢܒܥܘܢ ܬܝܒܘܬܐ . ܘܡܠܟܝܢ ܗܘܘ ܬܝܒܘܬܐ.
ܘܢܘܐܛܘܣ ܐܡܪ ܗܘܐ ܕܠܝܬ ܫܘܒܩܢܐ .
ܘܐܬܩܪܝ ܪܫܐ ܕܩܬܪܘ .

lymitanus, Fabianus Romanus, Christophorus ac alii multi, martyrium passus est tempore Decii imperatoris[1]. Tunc etiam septem pueri aufugerunt Epheso seseque in spelunca abdiderunt; præterea multi tunc temporis præ timore fidem abnegarunt qui, occiso Decio ac sedata persecutione, Romam venerunt pœnitentiam rogaturi; at Novatus dicebat remissionem non dari, unde dictus est ipse caput Catharorum[2].

ܒܬܪ ܦܒܝܢܘܣ ، ܕܡܛܪܝܢܘܣ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ. ܢܘܐܛܘܣ ܩܫܝܫܐ ܐܡܪ ܗܘܐ ܕܠܚܛܝܐ
ܫܘܒܩܢܐ ܠܝܬ ܠܗܘܢ ܕܚܛܝܢ ܒܬܪ ܡܥܡܘܕܝܬܐ.
ܡܛܠ ܐܡܪܝܢ ܥܠܘܗܝ ܕܒܪܕܘܦܝܐ ܕܕܩܝܘܣ ܩܕܡ
ܣܓܝܐܐ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܩܫܐ . ܘܡܛܠ
ܕܪܓܝܓ ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܪܓ ܗܘܐ . ܐܛܥܝ
ܠܬܠܬܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܣܡܘܗܝ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܘܐܬܟܢܫܘ ܫܬܝܢ ܘܐܪܒܥܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܪܘܡܝ ܘܐܚܪܡܘܗܝ . ܘܒܗ
ܙܒܢܐ ܣܒܠܝܘܣ ܒܠܘܒܝܐ ܐܬܪܐ
ܕܡܨܪܝܢ ܐܡܪ ܗܘܐ ܕܚܕ ܗܘ ܩܢܘܡܐ
ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ . ܐܝܟ ܕܐܒܐ ܠܢܒܝܐ

15. *Post Fabium*, Demetrius[3].
Eo tempore Novatus presbyter asserebat lapsis in peccatum post baptismum remissionem non dari[4]. Fertur ipsum in persecutione coram pluribus negasse se esse presbyterum; quia vero episcopatum avide inhiabat, inter alios tres episcopos decepit qui eum clanculo ordinarunt; at vero episcopi sexaginta quatuor Romæ congregati eum anathemate damnarunt. Tum etiam Sabellius in Lybia, regione Ægypti, docebat unam tantummodo Sanctae Trinitatis subsistentiam (personam), *quæ* tanquam Pater manifestata fuit prophetis, tanquam Filius

[1]) Fabii Antiocheni martyrium utrum alii quoque scriptores commemorent equidem nescio. De hoc saltem silent qui indicantur apud Lequien, *Or. Christ.*, II, col. 705.

[2]) Elias Nisibenus ad annum 566 (h. e. 255) citans Eusebium, hæc habet: ܒܗ ܫܢܬܐ ܢܘܐܛܘܣ ܦܪܫ ܡܢ ܥܕܬܐ ܘܐܩܝܡ ܗܪܣܝܣ ܕܢܘܐܛܝܢܐ. ܗܢܘܢ ܕܡܘܕܝܢ ܕܠܝܬ ܬܝܒܘܬܐ ܒܬܪ ܡܥܡܘܕܝܬܐ ✣ « *Eo anno Novatus ab Ecclesia defecit et excitavit sectam Novatianorum, qui profitentur non dari pœnitentiam post baptismum.* » Ceterum uterque, Elias et Barhebræus, in errorem nonnullorum Græcorum se impingunt, Novatum cum Novatiano confundentes. Quæ enim hic et in sequentibus dicuntur, Novatiano Romano, non Novato Africano, Novatiani asseclæ, sunt applicanda. Videsis Tillemont, *Mémoires*, tom. III, pp. 435 sqq. Paris, 1701.

[3]) Loco Demetrii, Δημητριανός, *Demetrianus* vocatur ille ab historiographis græcis.

ܐܠܦܘܗܝ . ܘܐܝܟ ܗܢܐ ܠܫܠܝ̈ܚܐ ܐܬܚܙܝ .
ܘܐܝܟ ܪܘܚܐ ܡܠܠ ܒܗܘܢ .

ܒܬܪ ܕܡܛܪܝܛܝܘܣ . ܦܘܠܐ ܫܡܫܛܝܐ ·

ܗܢܐ ܐܫܬܟܚ ܗܪܛܝܩܐ . ܡܛܠ ܠܡܘܠܦܢܐ
ܡܣܢܝܐ ܕܐܪܛܡܘܢ . ܘܫܪܪܗ ܡܫܝܚܐ ܕܠܐ
ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܐܢܫܐ ܕܐܬܐܠܗ ܐܝܟ ܗܘ ܠܟܠܢ .
ܘܒܥܠ ܕܒܥܒܕܐ ܕܡܥܒܕܢܘܬܗ ، ܒܪܐ
ܠܡܬܕܡܝܘ ܠܕܪܓܐ ܕܗܘ ܐܬܡܛܝ . ܘܟܕ
ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܘܡܟܣܘܗܝ · ܐܬܦܢܝ
ܠܬܝܒܘܬܐ ܘܐܫܬܪܝܬ ܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܒܬܪ
ܐܪܒܥ ܫܢ̈ܝܐ ܕܥܒܪ ܥܠ ܠܡܘܬܒܗ . ܘܗܦܟ
ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܘܐܚܪܡܘܗܝ . ܗܘ ܕܝܢ
ܥܪܩ ܠܘܬ ܐܢܬܬܐ ܚܕܐ ܝܗܘܕܝܬܐ ܕܫܡܗ
ܙܢܘܒܝܐ . ܗܝ ܕܐܫܠܛܘܗ ܦܪ̈ܣܝܐ ܥܠ
ܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܣܘܪܝܐ . ܠܩܘܒܠ ܪ̈ܗܘܡܝܐ . ܘܗܕܝܬ
ܗ̈ܘܝ ܠܗ ܬܪ̈ܥܝܢ ܗܘܠܐ · ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܕܝܢ
ܐܘܕܥܘ ܠܐܘܪܠܝܢܘܣ ܡܠܟܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ .
ܘܗܘ ܟܕ ܚܢܦܐ ܗܘܐ ܗܘ ܦܩܕ ܠܡܦܩܗ ·
ܐܘܣܒܝܘܣ ܐܡܪ ܕܐܦ ܢܫ̈ܐ ܠܡܬܩܢ ܗܘ̈ܝ
ܠܗ ܠܦܘܠܐ ܘܡܙܡܪܢ ܥܠ ܫܡܗ . ܘܟܕ
ܗܘ ܝܬܒ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ܐܝܟ ܕܝ̈ܢܘܗܝ
ܕܥܠܡܐ · ܘܠܐ ܐܝܟ ܬܠܡܝܕܐ ܕܡܫܝܚܐ .
ܘܟܕ ܕܐܢ ܗܘܐ ܕܝܢܐ ܡܚܐ ܦܟܗܐ ܗܘܐ
ܒܐܝ̈ܕܘܗܝ ܥܠ ܥܛܡܗ . ܘܪܦܣ ܗܘܐ
ܒܪ̈ܓܠܘܗܝ ܥܠ ܒܝܡܐ ܕܝܠܗ .
ܘܡܛܢܦ ܗܘܐ ܐܦ ܒܙܢܝܘܬܐ .

apparuit apostolis, et tanquam Spiritus locutus est in illis.

16. *Post Demetrium*, PAULUS SAMOSATENUS.

Iste inventus est hæreticus, utpote qui innovavit detestandam Artemonis doctrinam, et asseruit Dominum nostrum non esse nisi purum hominem, operibus ipsius justificatum et deificatum, immo ad eumdem gradum quo ille pervenit quemlibet, qui illius opera imitetur, posse pertingere. Cum autem episcopi congregati eum idcirco reprehendissent, ipse ad pœnitentiam confugit, et soluta est synodus; at vero post quatuor annorum lapsum, ad vomitum suum reversus ab episcopis denuo congregatis anathemate perculsus est. Tunc confugit ad mulierem quamdam judæam, nomine Zenobiam, a Persis regionibus Syriæ contra Romanos præfectam, cui gratissimæ Pauli sententiæ exstiterunt. Quod cum episcopi Aureliano Romanorum imperatori denunciassent, hic, etsi ethnicismo addictissimus, Paulum jussit expelli. Refert Eusebius[1] etiam mulieres Paulo adhæsisse ejusque nomen psalmis celebrasse; sedebat autem in throno ad instar judicum sæcularium, minime vero ut discipuli Christi; præterea quando judicium aliquod proferebat, manibus femur suum percutiebat pedibusque tribunal pulsabat; demum fornicatione quoque erat infectus.

[1]) *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 30, ex epistola synodi Antiochenæ ad Dionysium Romanum et Maximum Alexandrinum. Cfr. Epiphanius, *hær.* 27, et quæ leguntur apud Lequien, *Or. Christ.*, tom. II, coll. 705, sq.

ܒܬܪ ܦܘܠܐ ܫܡܫܛܝܐ ܀ ܕܘܡܢܘܣ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܫܬܡܥ ܡܐܢܝ . ܗܢܐ
ܒܫܘܪܝܐ ܒܫܡܐ ܕܟܪܣܛܝܢܘܬܐ ܡܬܝܩܪ
ܗܘܐ . ܘܗܘܐ ܩܫܝܫ ܘܡܦܫܩ ܗܘܐ ܟܬܒ̈ܐ .
ܘܕܪܫ ܥܡ ܝܗܘ̈ܕܝܐ ܘܚܢ̈ܦܐ . ܐܚܪܝܬ ܢܦܫܗ
ܩܪܐ ܡܫܝܚܐ ܘܓܒܐ ܠܗ ܬܪܥܣܪ
ܬܠܡܝܕ̈ܐ . ܘܫܕܪ ܐܢܘܢ ܕܢܠܦܘܢ ܬܪܝܢ
ܐܝܬܘ̈ܬܐ . ܛܒܐ ܘܒܝܫܐ . ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܐܬܟܬܫ
ܒܝܫܐ ܥܡ ܛܒܐ ܐܙܕܟܝ . ܘܢܚܬ ܠܐܬܪܐ
ܬܚܬܝܐ ܕܬܝܡܢܐ . ܘܢܦܩ ܕܢܥܒܕ ܠܗ ܬܒܝܠ
ܠܥܠܡܐ ܘܢܫܬܠܛ ܒܗ . ܘܟܕ ܥܒܕ ܘܬܩܢ
ܥܓܠܬܐ ܚܕܐ ܒܩܘܛܒܐ ܬܝܡܢܝܐ ܕܐܝܟ ܗܝ
ܕܡܬܚܙܝܐ ܚܕܐ ܒܩܘܛܒܐ . ܗܘܐ ܓܪܒܝܝܐ .
ܐܬܡܨܥܘ ܡܠܐܟܐ ܘܐܫܬܘܕܝܘ ܠܛܒܐ
ܕܢܪܟܢܘܢ ܠܒܝܫܐ ܕܢܪܡܐ ܡܢ ܢܘܗܪܗ ܠܗܘ
ܗܝܠܐ . ܘܬܗܘܐ ܒܪܝܬܐ ܬܚܝܬ ܫܘܠܛܢܗ . ܘܟܕ
ܐܬܟܫܦܘ ܥܡ ܚܕܕܐ ܐܪܡܝ ܡܢ ܢܘܗܪܗ ܠܗܘ
ܗܝܠܐ . ܘܐܦܪܥܬ ܒܪܝܬܐ ܕܒܢܝܢܫܐ ܘܕܚܝ̈ܘܬܐ
ܘܕܨܡ̈ܚܐ ܘܐܫܬܠܛ ܒܗ ܒܝܫܐ . ܒܗܢܐ ܕܝܢ
ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܕܫܢܝܐ ܘܡܬܚܒܠܢܐ ܀ ܛܒܐ ܕܝܢ
ܡܛܠ ܕܚܣ ܗܘܐ ܥܠ ܒܪܝܬܐ . ܫܕܪ ܡܫܝܚܐ
ܘܗܘܐ ܐܝܟ ܚ̈ܝܐ ܕܢܘܗܪܐ . ܘܫܪܝ ܠܡ
ܕܢܡܪܩ ܡܫܚ̈ܬܐ ܕܢܘܗܪܐ ܕܢܬܒܠܥܢ

17. *Post Paulum Samosatenum*, DOMNUS.

Illa ætate prodiit Manes[1]. Is initio quidem in nomine Christiani honorem sibi quærebat et factus est presbyter; imo interpretatus est Scripturas, ac cum Judæis et ethnicis disputavit. Postea vero seipsum vocavit Christum, et collegit sibi duodecim discipulos, quos emisit ad docendum duo entia (*duo principia*), bonum unum, alterum malum; Malum autem cum Bono conflictans devictum fuit, sese que ad inferiorem austri locum recepit, ubi mundum sibi efficere et in eo dominari incepit; cum ergo fabricasset plaustrum circa polum australem, illi simile quod aspicitur circa polum borealem, mediatores angeli prodiere Maloque promiserunt sese Bonum inclinaturos ut de lumine ipsius in materiam projiceret, ita ut creatura sub illius dominatione exstaret. Itaque postquam ita pacem *duo principia* iniissent, *Bonum* de lumine suo projecit in materiam, hæcque produxit creaturam hominum, animalium et plantarum, atque in illam, hoc est in mundum hunc fluxum et corruptibilem, Malum dominium exercuit; Bonum autem, eo quod factum erat

[1]) Juxta Eliam Nisibenum natus est Manes anno 551, i. e. Christi 240, errores vero suos propagare cœpit anno 579 i. e. 268, eodem illo quo Hymenæus factus est Hierosolymorum episcopus. Ad hunc annum in *Chronographia* sua hæc habet: ܒܗ ܒܫܢܬܐ ܩܒܠ ܗܘܡܢܐܘܣ ܦܐܪܣ ܕܐܘܪܫܠܡ ܘܒܗ ܐܫܬܡܥ ܡܐܢܝ ܡܛܥܝܢܐ . « *Eo anno suscepit Hymenæus episcopatum Hierosolymitanum, et innotuit Manes deceptor.* »—De hæresi Manetis brevissime agit Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 31, eumque in *Chronico* commemorat ad annum Christi 281 : « *Secundo anno Probi, juxta Antiochenos* 325 *anno, juxta Tyrios* 402, *juxta Laodicenos* 324, *juxta Edessenos* 588, *juxta Ascalonitas* 380, *insana Manichæorum hæresis in commune humani generis malum exorta.* »

ܥܒܕ ܠܫܡܫܐ ܘܠܣܗܪܐ ܐܠܦ̈ܐ ܪ̈ܘܪܒܬܐ. ܘܠܟܘܟ̈ܒܐ ܐܠܦ̈ܐ
ܙܥܘܪ̈ܬܐ ܕܡܩܒ̈ܠܢ ܢܦ̈ܫܬܐ. ܘܟܠ ܕܛܒ ܒܗܘܠܐ
ܕܡܬܦܪܫܐ ܗܘܠܐ ܡܢ ܛܒܐ ܠܒܝܫܐ
ܫܘܠܛܢܗ ܢܒܛܠ. ܘܠܒܪ ܡܢ ܗܠܝܢ ܐܦ ܡܠܦ
ܕܢܦ̈ܫܬܐ ܡܢ ܦܓܪ̈ܐ ܠܦܓܪ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܗܘܐ.
ܘܕܟܠ ܡܕܡ ܐܝܬ ܠܗ ܢܦܫܐ ܗܘ ܘܐܪܥܐ
ܘܡ̈ܝܐ. ܠܗ ܕܝܢ ܠܡܐܢܝ ܡܠܟܐ ܕܦܪ̈ܣܝܐ
ܩܛܠܗ ܘܫܠܚܗ. ܘܡܫܟܗ ܡܠܝܗ ܬܒܢܐ
ܘܬܠܝܗ ܥܠ ܫܘܪܐ ܥܠ ܕܐܫܬܘܕܝ ܕܢܐܣܐ
ܠܒܪܗ ܘܠܐ ܐܫܟܚ.

minime contentum, creavit solem et lunam, duas naves majores, ac cetera luminaria, naves minores[1], quæ in se reciperent animas hominum et quidquid boni in materia permixtum est, ita ut sensim sine sensu, materia a Bono repurgata, Mali imperium evanuerit. Præterea etiam docuit animas e corporibus in corpora migrare, et omnia, terram quoque et aquas, esse animata. Quod ad ipsum Manetem attinet, eum occidit Persarum rex et excoriavit, ejusqûe cutem palea impletam muro suspendit, quod, cum promisisset se filium ipsius sanaturum, id efficere non potuisset.

ܒܬܪ ܕܘܡܢܘܣ ܛܝܡܬܐܘܣ.

ܒܗܘ ܙܒܢܐ ܐܘܣܒܝܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܠܐܕܝܩܝܐ
ܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܒܡܠܦܢܘܬܗ. ܘܒܬܪܗ
ܐܢܛܘܠܝܘܣ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܕܬܪ̈ܝܗܘܢ
ܒܝܘܠܦܢܐ ܕܒܝܬܐ ܘܕܒܪ. ܘܒܬܪܗܘܢ
ܬܐܘܕܘܛܘܣ. ܗܢܐ ܒܐܣܝܘܬܐ ܕܦܓܪ̈ܐ ܐܝܟ
ܕܢܦܫܬܐ ܗܘܐ. ܘܒܐܣܝܘܬܐ ܕܢܦܫܬܐ ܐܦ
ܗܘܐ ܐܦܢܐ ܐܝܟܘܬܗ. ܡܪܚܡܢܐ ܗܘܐ ܛܒ
ܘܚܫܘܫ ܥܠ ܡܣܟܢ̈ܐ. ܘܥܕܡܐ ܠܗܘ
ܙܒܢܐ ܟܘܪܣܝܐ ܕܝܥܩܘܒ ܐܚܘܗܝ ܕܡܪܢ. ܒܐܝܩܪܐ ܢܛܝܪ

18. *Post Domnum*, Timotheus[2].

Eo tempore Eusebius, Laodiceæ episcopus doctrina sua inclaruit, et post illum Anatolius, Alexandrini ambo atque in disciplinis tam sacris quam profanis vere principes[3]. Eis successit Theodotus[4], qui ut peritia corporum eminebat, ita et in medicina animarum nullum sibi parem habebat; erat quippe misericors valde et compatiens egenis. Porro usque ad tempus illud cathedra Jacobi fratris Domini conservata fuit cum honore;

[1]) Cfr. S. Augustinus, *De hæresibus*, 46, *Patrol.*, tom. XLII, col. 35.

[2]) *Timæus* audit scriptoribus græcis. Cfr. Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 32.

[3]) Illorum scientiam, Anatolii maxime, pariter celebrat Eusebius, *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 52 : Ἀνατόλιος, ait, λόγων δ' ἕνεκα καὶ παιδείας τῆς Ἑλλήνων φιλοσοφίας τε τὰ πρῶτα τῶν μάλιστα καθ' ἡμᾶς δοκιμωτάτων ἀπενηνεγμένος, ἅτε ἀριθμητικῆς, ἔτι τε φυσικῆς θεωρίας, ῥητορικῶν τε αὖ μαθημάτων ἐληλακὼς εἰς ἄκρον.

[4]) Inter Anatolium et Theodotum, Eusebius *loc. cit.* episcupum alium, *Stephanum* nomine, inserit.

ܗܢܐ ܡܬܓܒܝܪ ܗܘܐ ܒܐܡܪܐ. ܒܐܝܕ ܗܠܝܢ ܝܩܪ̈ܐ ܐܚܝܕܝܢ ܗܘܘ ܩܕܡ̈ܝܐ ܠܓܒܪ̈ܐ ܩܕܝܫ̈ܐ.

ܒܬܪ ܛܝܡܬܐܘܣ ܩܘܪܝܠܠܘܣ.

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܡܠܝܛܝܘܣ ܐܦܣܩܦܐ ܕܥܕܬܐ ܕܦܘܢܛܘܣ ܡܬܒܠܛ ܗܘܐ. ܕܗܘܐ ܡܗܝܪ ܒܝܘܠܦܢܐ ܦܝܠܘܣܘܦܘܬܐ ܘܥܕ̈ܬܢܝܐ ܠܚܕܐ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܕܒܫܐ ܐܬܝܩܝܐ ܩܪܝܢ ܗܘܘ ܠܗ ܪ̈ܕܝܐ ܕܦܝܠܣܘܦܘܬܐ. ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܣܗܕܘ ܩܘܙܡܐ ܘܕܡܝܢܐ ܒܪܕܘܦܝܐ ܕܢܘܡܪܝܢܘܣ ܪܕܘܦܐ.

ܒܬܪ ܩܘܪܝܠܠܘܣ ܛܝܪܢܝܘܣ.

ܘܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܦܛܪܘܣ ܗܘ ܕܒܫܢܬ ܬܫܥ ܕܪܕܘܦܝܐ ܐܬܟܠܠ ܒܫܘܒܚܐ ܣܗܕܘܬܐ. ܘܐܣܗܕܘ ܥܡܗ ܬܠܬܐ ܩܫ̈ܝܫܐ ܕܝܠܗ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ. ܘܣܓܝܐ̈ܐ ܡܢ ܒ̈ܢܝ ܒܝܬ ܡܠܟܐ. ܒܙܒܢܗ ܕܕܝܘܩܠܛܝܢܘܣ. ܘܡܢܝܢܐ ܣܓܝܐܐ ܕܥܕ̈ܬܐ ܐܬܬܪܥ ܒܢܝܩܘܡܕܝܐ ܘܒܦܘܢܝܩܐ ܘܦܪܘܓܝܐ ܘܣܘܪܝܐ. ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܘܟܝܬ ܒܫܘܪܝ ܡܠܟܘܬܗ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܢܘܢܐ ܐܦܣܩ ܕܐܘܪܗܝ ܣܡ ܫܬܐܣ̈ܐ ܕܥܕܬܐ ܪܒܬܐ.

nam hujusmodi honores reservabant antiqui sanctis viris[1].

19. *Post Timotheum*, CYRILLUS.

Eo tempore inclaruit Militus[2] Ponticæ ecclesiæ episcopus, in disciplinis philosophicis et religiosis plurimum versatus, quem ideo mel atticum vocarunt ii qui sapientiæ operam dant. Eodem tempore, scilicet Numerii[3] persecutoris, fidem martyrio obsignarunt Cosmas et Damianus.

20. *Post Cyrillum*, TYRANIUS.

Alexandriæ sedebat tunc S^tus^ Petrus qui anno persecutionis nono gloriose ob testimonium veritatis coronatus est. Simul cum eo martyrium passi sunt tres ejus presbyteri, aliique episcopi, ac multi e familiis imperatorum, nempe tempore Diocletiani; porro magnus ecclesiarum numerus Nicomediæ, necnon in Phœnicia, Phrygia ac Syria fuit eversus[4].

Sub id tempus, id est initio regni Constantini, Nonnus, Edessæ episcopus, fundamenta jecit magnæ ec-

1) Euseb., *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 19.

2) Qui passim *Meletius* vocatur, et quem laudatum videsis Eusebii *Hist. eccl.*, lib. VII, cap. 32.

3) i. e. *Numeriani*.

4) Consonat Eusebius, *lib. VII*, in fine cap. 32; item *lib. VIII*, capp. 2 et 13, et in *Chronico*, libro II, ad annum Diocletiani 19. Elias Nisibenus, Eusebium citans, Petri martyrium et ecclesiarum eversionem refert ad annum Diocletiani 18. Sic enim ad annum 614 (h. e. anno 303 æræ Dionysianæ qua nunc utimur, ut docet Valesius in nota apud *Patrol. gr.*, XX, 741) scribit: ܒܫܢܬ ܬܡܢܥܣܪܐ ܕܕܝܘܩܠܛܝܢܘܣ ܐܚܝܕ ܪܕܘܦܝܐ ܥܠ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ ܘܦܩܕ ܕܢܬܬܪ̈ܥܢ ܥܕ̈ܬܐ. ܘܐܣܗܕ ܦܛܪܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܐܡܠܟ ܗܘܪܡܙܕ ܡܠܟܐ ܕܦܪ̈ܣܝܐ. *Anno decimo octavo Diocletiani, movit persecutionem contra christianos, jussitque everti ecclesias; martyrium passus est Petrus, episcopus Alexandriæ. Eodem anno regnavit Hormisdas, Persarum rex.*

ܒܐܘܪܗܝ . ܘܒܬܪܗ ܩܡ ܫܥܕܐ ܐܦܣܩ
ܘܫܡܠܝܗ̇ . ܘܐܬܩܪܝܬ ܐܓܝܐܣܘܦܝܐ .
ܘܒܬܪܗ ܩܡ ܐܝܬܠܗܐ ܘܒܢܐ ܒܝܬܐ
ܡܕܢܚܝܐ ܕܗܝܟܠܐ . ܘܐܦ ܩܘܡܝܛܪܝܘܢ
ܐܟܣܢܝܐ ܒܢܐ . ܘܒܬܪܗ ܩܡ ܐܒܪܗܡ
ܘܒܢܐ ܠܒܝܬ ܣܗܕܐ ܡܘܕܝܢܐ .
ܘܒܬܪܗ ܩܡ ܒܪܨܐ ܘܒܢܐ ܠܒܝܬ ܡܥܡܘܕܝܬܐ .
ܘܒܗ̇ ܒܫܢܬܐ ܗܕܐ ܐܘܪܬܕܘܟܣܘ ܕܐܘܪܗܝ
ܠܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܫܩܝܠܐ ܗܘܬ ܐܪ̈ܝܢܘ · ܡܢ
ܩܡ ܐܘܠܘܓܝܘܣ ܐܦܣܩ ܒܐܘܪܗܝ . ܘܒܢܐ
ܠܥܕܬܐ ܕܡܪܝ ܕܢܝܐܝܠ ܕܩܪܝܢ ܠܗ̇ ܕܡܪܝ ܕܘܡܛ.
ܘܒܝܘܡܘܗܝ ܐܬܬ ܓܠܘܣܩܡܐ
ܕܡܪܝ ܬܐܘܡܐ ܫܠܝܚܐ ܡܢ ܗܢܕܘ ܠܐܘܪܗܝ .
ܘܐܬܬܣܝܡܬ ܒܗܝܟܠܐ ܕܫܡܗ ܕܡܪܝ ܬܐܘܡܐ .
ܘܗܘܐ ܡܪܝ ܪܒܘܠܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܐܘܪܗܝ .
ܘܗܘ ܒܢܐ ܡܪܝ ܐܣܛܦܢܘܣ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܟܢܘܫܬܐ ܕܝܗ̈ܘܕܝܐ :

ܥܠ ܛܘܪܢܝܘܣ ، ܒܝܛܠܝܘܣ .
ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܪܝܘܣ ܡܫܡܫܢܐ · ܗܘ ܕܡܢ

clesiæ Edessenæ quæ a Sahuth, ejus in episcopatu successore, completa fuit et dicta est Hagiosophia (ἁγία σοφία); Sahuth successorem habuit Aithalaham qui ejusdem ecclesiæ latus orientale necnon cœmeterium peregrinorum ædificavit. Post hunc sedit Abraham qui confessorum *(Bethmaudianæ)* templum exstruxit; deinde Barses qui baptisterium ædificavit. Eodem anno recuperarunt orthodoxi Edesseni ecclesiam magnam, quæ fuerat ipsis ab Arianis erepta. Dein Edessæ episcopus constitutus est Eulogius, a quo *ecclesia* Mar Danielis ædificata fuit, quam et Mar Domitii appellant; hujus tempore, arca Mar Thomæ apostoli ex India Edessam fuit transvecta ac in templo ejusdem Mar Thomæ reposita. Postea factus est Edessæ episcopus Mar Rabulas, qui Mar Stephani *ecclesiam*, quæ fuerat synagoga Judæorum, ædificavit[1].

21. *Post Tyranium*, VITALIUS.

Eo tempore Arius diaconus, a sancto

[1]) Nomina et gesta septem istorum Edessæ episcoporum dubio procul hauserit Barhebræus ex *Chronico Edesseno*, quod quidem fuit, medio sæculo VI, a scriptore anonymo et catholicæ fidei addicto ex archivo Edessenæ ecclesiæ confectum, editum vero in Assemani *Bibl. Orient*, tom. I, pagg. 388 sqq. Si eum illo auctorem nostrum conferamus, videbimus vel ab ipso, vel ab eo qui codicem Londinensem descripsit, commutatum fuisse ܩܘܢܐ in ܢܘܢܐ, *Cononem* in *Nonnum*, præterea post Eulogium plures episcopos omissos. Totam seriem episcoporum ex illo Chronico, adjecto etiam anno obitus singulorum, huc retulisse juvat : ܩܘܢܐ *Cono* (313), ܫܥܕ *Saades* (324), ܐܝܬܠܗܐ *Aithalahas* (346), ܐܒܪܗܡ *Abraham* (361), ܒܪܨܐ *Barses* (378), ܐܘܠܘܓܝܘܣ *Eulogius* (387), ܩܘܪܐ *Cyrus* (396), ܣܝܠܘܢܘܣ *Sylvanus* (398), ܦܩܝܕܐ *Pakidas* (409), ܕܝܘܓܢܝܣ *Diogenes* (412), ܪܒܘܠܐ *Rabulas* (435), ܗܝܒܐ *Ibas* (457), ܢܘܢܐ *Nonnus* (451), ܩܘܪܐ *Cyrus* (498), ܦܛܪܘܣ *Petrus* (510), ܦܘܠܐ *Paulus* (pulsus anno 512), ܐܣܩܠܦܝܣ *Asclepius* (525), iterum ܦܘܠܐ *Paulus* (526), ܐܢܕܪܐܘܣ *Andreas* (532), ܐܕܝ *Adæus* (541).

ܡܢ ܦܛܪܘܣ ܐܬܚܪܡ ܗܘܐ . ܡܛܠ ܢܦܩ
ܠܒܝܫ ܚܙܪ ܒܫܘܒܫܗ · ܘܪܡܐ ܡܪܪܬܐ ·
ܕܗܪܣܝܣ ܒܝܫܬܐ ܐܝܟ ܕܒܗ̇ · ܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ
ܓܝܪ ܪܓܝܓ ܗܘܐ . ܘܠܡܫܟܚܘܬܗ̇ ܟܠ ܓܠܦ
ܡܬܚܦܛ ܗܘܐ . ܡܬܐܡܪܐ ܕܟܕ ܐܬܩܪܒܘ ܗܘ
ܩܠܝܪ̈ܝܩܐ ܠܦܛܪܘܣ ܠܐܪܝܘܣ . ܘܐܬܟܫܦܘ
ܘܠܡܫܪܝܘܗܝ ܕܢܫܒܘܩ ܡܫܠܡܘܬܗ . ܐܬܚܙܝ
ܠܗ ܡܪܢ ܡܫܝܚܐ ܒܕܡܘܬ ܛܠܝܐ ܕܠܒܝܫ
ܟܘܬܝܢܐ ܕܡܨܪܝܐ . ܘܗܘ ܛܘܒܢܐ ܬܘܗ
ܒܚܙܘܬܐ ܘܐܡܪ . ܡܪܝ ܡܢܘ ܨܪܗ̇
ܠܟܘܬܝܢܟ . ܘܡܪܢ ܐܡܪ ܕܐܪܝܘܣ ܨܪܗ̇
ܢܚܬܝ . ܠܐ ܡܫܒܘܩ ܠܡܫܒܩ ܠܗ ·
ܘܗܘ ܢܦܩ ܡܢ ܥܠܡܐ ܗܘ ܩܕܡ ܕܠܐ
ܢܫܪܝܘܗܝ .

ܒܬܪ ܒܝܛܠܝܘܣ ، ܦܝܠܘܓܘܢܝܘܣ ·

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܟܝܠܐܘܣ ܗܘ ܕܒܬܪ ܦܛܪܘܣ
ܥܠ ܒܥܕܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ، ܩܒܠܗ ܠܐܪܝܘܣ ·
ܘܥܒܕܗ ܡܫܡܫܢܐ . ܘܟܕ ܬܘܒ ܓܠܐ
ܪܫܝܥܘܬܗ ܗܘ ܬܘܒ ܐܚܪܡܗ . ܗܝܕܝܢ ܐܪܝܘܣ
ܘܐܬܥܒܕ ܡܩܫܝܐ . ܘܛܥܝ ܠܣܓܝ̈ܐܐ
ܕܗܪ̈ܛܝܩܐ . ܘܟܢܫ ܗܘܐ . ܕܐܢ ܐܒܐ ܝܠܕ
ܠܒܪܐ . ܐܝܬ ܗܘܐ ܙܒܢ ܐܡܪ ܕܠܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܗܘܐ ܒܪܐ . ܘܡܢ ܗܪܐ ܡܫܟܚܝܢ ܕܠܘ
ܒܪ ܐܘܣܝܐ ܗܘ ܕܐܒܐ ܐܠܐ ܒܪܝܬܐ ܗܘ
ܕܒܪܝܫ ܒܪ̈ܝܬܗ ܒܪܝܗ ܐܠܗܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ
ܡܠܟܝܢ . ܒܪܝܬܐ ܕܝܢ ܗܘ ܗܪܣܝܣ

Petro excommunicatus et per ejectionem suam de malo in malum prolapsus, evomuit venenum hæreseos perversæ quam animo fovebat. Quippe episcopatum ambibat, quem ut obtineret nullum lapidem non movit. Fertur sancto Petro, cum ad ipsum pro excommunicato Ario clerici intercessuri accessissent, apparuisse Dominum Christum sub specie adolescentis tunica lacerata vestiti; at Beatus *visu* permotus: « Quisnam, exclamavit, Domine, tunicam tuam laceravit? » Cui Dominus respondit: « Arius scidit vestimenta mea; noli ergo isti veniam dare. » Atque ita sanctus ille, quin Arium absolvisset, migravit e mundo[1].

22. *Post Vitalium*, PHILOGONIUS. Eo tempore Aichillaus, Petri in ecclesia Alexandrina successor, Arium in gratiam recepit et diaconum ordinavit[2]. Quem postea tamen, cum denuo impietatem suam ille prodidisset, iterum excommunicavit. Tunc vero Arius, pertinax effectus, plurimos decepit sibique cœtum hæreticorum formavit. Hæc autem erat ejus doctrina: si Pater, aiebat, genuit Filium, consequitur *tempus* fuisse quo nondum erat Filius, atque inde comperitur Filium non esse Patri consubstantialem, sed creaturam, quam in principio creaturarum suarum creavit Deus, quemad-

[1]) Idem factum refertur apud Renaudot, *Hist. patriarcharum Alexandr.*, pag. 58.

[2]) Arius ab Achilla non ad diaconatum, quo jam antea insignitus fuerat, sed in presbyteratus gradum fuit admissus. Ceterum Barhebræo præivit Severus apud Renaudot: *Hist. patr. Alexandr.*, p. 65.

ܗܕܐ · ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܐܠܐ
ܠܟܠܗ̇ ܐܝܓܘܦܛܘܣ ܘܠܠܘܒܝܐ
ܘܠܬܐܒܐܝܣ .

ܒܬܪ ܦܝܠܓܘܢܝܣ . ܐܘܣܛܐܬܝܣ .

ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܗܘ ܕܐܦܣܩܘܦܐ ܗܘܐ ܗܝܕܝܢ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܘܚܪܡ ܠܐܪܝܘܣ
ܘܫܕܪ ܐܓܪܬܐ ܠܟܠ ܐܬܪܘܬܐ . ܘܐܚܪܡ ܦܪܣܝܐܝܬ
ܘܡܢܗ . ܘܠܐ ܐܫܟܚܘ ܐܪܝܢܐ ܠܡܥܪܩ
ܡܢ ܡܪܥܝܬܗ ܕܐܪܝܘܣ . ܟܕ ܚܙܐ ܕܝܢ ܡܠܟܐ
ܙܟܝܐ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܕܒܝܫܬܐ ܡܬܪܒܝܐ ܘܡܚܝܕ
ܦܩܕ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܢ ܟܠ ܕܘܟ ܢܬܟܢܫܘܢ
ܠܢܝܩܝܐ ܕܒܝܬܘܢܝܐ . ܘܐܬܟܢܫܘ ܬܠܬܡܐܐ
ܘܬܡܢܬܥܣܪ ܐܦܝܣܩܘܦܝܢ ܡܢ ܐܘܪܘܦܐ ܘܦܘܢܝܩܐ
ܘܡܨܪܝܢ ܘܦܠܣܛܝܢܐ ܘܩܝܠܝܩܝܐ ܘܣܘܪܝܐ
ܘܐܪܥܐ . ܘܟܠ ܗܢܘܢ ܘܒܝܬ ܢܗܪܝܢ ܘܦܪܣ
ܘܠܘܒܝܐ ܕܝܢ ܗܘܘ ܬܡܢ ܐܘܣܝܘܣ ܕܪܘܡܝ
ܘܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܥܡ
ܐܬܢܣܝܘܣ ܬܠܡܝܕܗ . ܘܝܥܩܘܒ ܕܢܨܝܒܝܢ
ܥܡ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܬܠܡܝܕܗ . ܘܐܘ
ܐܘܣܛܐܬܝܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܓܪܝܓܘܪܝܘܣ
ܦܪܬܝܐ . ܗܘ ܕܐܝܟ ܫܠܝܚܐ ܩܕܝܫܐ ܚܝܠܐ
ܘܐܬܘܬܐ ܣܥܪ ܗܘܐ ܒܐܪܡܢܝܐ . ܘܒܝܕܗ

modum Salomon dixit. Jam autem celeriter pervasit hæresis ista non Alexandriam solum, sed universam Ægyptum, Lybiam et Thebaidem.

23. *Post Philogonium*, EUSTATHUS[1]. Alexander, qui tunc erat archiepiscopus Alexandriæ, coacta synodo, Arium excommunicavit ejusque depositionem cum omnibus regionibus, datis litteris, publice communicavit, quin tamen Ariani vomitus venenum penitus restinguere potuerit. Cum vero malum ingravescere videret imperator victor Constantinus, episcopis indicendum curavit ut undique Nicæam Bythiniæ advenirent; congregati sunt ergo trecenti et octodecim episcopi ex Europa, Phœnicia, Ægypto, Palæstina, Cilicia, Syria, Arabia, Mesopotamia, Perside et Lybia. Primores autem ibi fuerunt. Osius Romæ, et Alexander Alexandriæ cum Athanasio discipulo ipsius, et Jacobus Nisibis cum Mar Ephræm ejus discipulo[2], necnon Eustathus Antiochiæ, ac Gregorius Partha qui instar sanctorum apostolorum virtutes et prodigia operatus est in Armenia, cujusque opera Armenie paganismo ad Christianismum conversi fuerunt[3].

[1]) Post Philogonium *Paulinus* quidam Antiochiae sedisse traditur a sancto Hieronymo, in *Chronici* lib. I, ad annum 22 Constantini, quem antea Tyri episcopum fuisse docet Eusebius, lib. I *contra Marcellum Ancyranum*, cap. 4. Paulinum tamen, qui non nisi brevissimo tempore Antiochenæ ecclesiæ præesse potuit, prorsus etiam omittit Theodoretus. Cfr. Valesii adnotatio ad Sozomeni lib. III, cap. 11.

[2]) Ita quoque in vita S. Ephræmi apud Assemanum, *Bibliot. Orient.*, I, 30.

[3]) S. Gregorius, Armenorum apostolus, quem vocant *Illuminatorem*, concilio Nicæno ipse minime interfuit, si fides sit Agathangelo et Moysi Khorenensi sæculi IV et V historiographis; interfuit vero Aristacius ejus filius, quem ante susceptum sacerdotium genuerat, quemque Rhesdaguem armeniace vocant; hunc etiam, non illum, nominant

ܐܫܬܠܡܘ ܐܘܚܕܢܐ ܥܠ ܡܫܡܫܢܘܬܐ
ܠܟܪܣܛܝܢܘܬܐ . ܘܒܢܐ ܡܠܟܐ ܒܝܬܐ
ܪܒܐ ܐܪܝܟܐ ܘܒܢܐ ܟܘܪܣܘܬܐ ܘܝܬܒܘ
ܥܠܝܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܘܥܠ ܗܘ ܡܠܟܐ
ܠܣܘܦܐ ܥܡ ܙܥܘܪܐ . ܘܐܬܬܣܝܡ ܠܗ
ܟܘܪܣܝܐ ܒܡܨܥܬܐ ܘܠܐ ܝܬܒ ܥܕܡܐ
ܕܐܪܡܙܘ ܠܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܘܟܕ ܦܬܚ
ܠܡܡܠܠܘ ܥܡܗܘܢ . ܠܘܩܕܡ ܐܦܝܣ
ܐܢܘܢ ܕܢܫܝܢܘܢ ܥܡ ܚܕܕܐ . ܐܝܬ ܗܘܐ ܕܝܢ
ܥܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܠܦܐ ܕܩܫܝܫܐ ܘܡܫܡ
ܫܢܐ ܘܕܝܪܝܐ . ܘܥܠܝܗܘܢ ܗܘ ܡܠܟܐ ܡܬܒܪܢܣ
ܗܘܐ . ܘܡܬܦܠܐ ܡܢܗ ܣܘܢܩܢܗܘܢ . ܡܢ ܥܣܪܝܢ
ܒܐܝܪ ܝܪܚܐ ܠܬܫܥܣܪ ܒܚܙܝܪܢ .
ܘܟܕ ܡܠܠܬܢܐ ܥܡ ܚܕܕܐ ܐܝܟܐ ܡܟܬܫܝܢ
ܗܘܘ ܒܡܠܐ . ܘܣܓܝܐܐ ܡܬܦܫܛܝܢ . ܐܡܪ
ܡܠܬܐ ܠܘܩܒܠܗܘܢ . ܕܡܫܝܚܐ
ܘܫܠܝܚܘܗܝ ܠܐ ܐܘܡܢܘܬܐ ܕܡܠܝܠܘܬܐ
ܐܫܠܡܘ ܠܢ . ܐܠܐ ܗܝܡܢܘܬܐ ܦܫܝܛܬܐ
ܕܒܥܒܕܐ ܛܒܐ . ܗܝܕܝܢ ܫܬܩܘ ܟܠܗܘܢ ܘܡܠܟܐ .
ܡܗܝܡܢܐ ܡܢ ܟܬܒܝܗܘܢ ܥܬܝܪܐ
ܗܘܐ . ܠܟܠܗ ܡܢܗ ܩܛܝܓܪܘܬܐ ܠܘܪܚܐ
ܗܘܐ . ܘܠܡܩܛܪܓܢܘܬܐ ܥܠ ܢܘܪܐ

Disposuit autem imperator ædem magnam et amplam, thronos quoque paravit quibus insederunt episcopi. Ipse vero imperator ingressus est ad finem cum minimis, ac throno, sibi in medio posito, non prius assedit quam annuissent episcopi. Quos porro allocutus in primis ad mutuam pacem hortatus est. Cum episcopis autem aderant millia sacerdotum, diaconorum et monachorum, quos omnes imperator alimentis ceterisque necessariis providit, a die vigesima mensis Maii usque ad decimam nonam Junii. Cum dialectici *quidam* ad invicem certamen verbis agebant, ac multi nimium sermones protrahebant, contra illos hanc sententiam protulit: « Christus et apostoli haudquaquam rhetorices artem tradiderunt nobis, sed fidem simplicem, operibus bonis conservandam. » Quo factum est ut tacerent omnes, et imperator fidelis, cunctis admonitis, eos qui essent in timore Dei divites extulit, ex scripturis sacris argumentantes laudavit, libellos vero accusatorios unius adversus alium igne combussit, dicens: « Criminationes episcoporum et sacerdotum

elenchi Patrum Nicænorum antiqui, qualia est ille qui reperitur in cod. syriaco musei britannici, no 14528 prænotatus, jam anno æræ christianæ 501 exaratus. Cff. *Collection des historiens anciens et modernes de l'Arménie par Victor Langlois*, tom. I, p. 190, Paris 1867, et tom II, p. 128, Paris 1869; *Analecta Nicæna etc.*, by Harris Cowper, p. 13, London, 1857. — Gregorium, Armenorum apostolum, inter patres concilii Nicæni fuisse asserit etiam Georgius, sæculi septimi scriptor, in Pauli Antonii Lagardii *Analectis Syriacis*, p. 123: ܟܕ ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܢܝܩܝܐ ܗܘ ܕܝܢ ܐܙܠ ܐܦ ܗܘ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܥܡ ܩܕܝܫܐ ܠܐܘܢܛܝܣ ܗܘ ܕܐܬܟܪܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ. *Cum congregaretur synodus Nicæna perrexit etiam ipse* (Gregorius) *ad synodum una cum sancto Leontio* (Cæsareæ in Cappadocia episcopo) *a quo fuerat consecratus episcopus.*

[1]) Varias sententias de tempore quo duravit concilium Nicænum vide apud Hefele, *Conciliengeschichte*, I, 261 sq.

ܦܘܪܦܘܪܝ ܡܛܫܐ ܗܘܐ. ܡܬܩܢܬܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ
ܕܝܢ ܟܠܗ ܥܡ ܬܘܪܨܐ ܐܬܩܝܡ ܘܐܬܚܝܒ ܕܐܪܝܘܣ
ܘܩܡܘ ܩܢܘܢܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܬܦܩܕ ܡܥܒܕ ܥܐܕܐ.
ܘܒܚܕܒܫܒܐ ܕܒܬܪ ܦܨܚܐ ܕܝܗܘܕܝܐ. ܡܕܢܚܝܐ
ܓܝܪ ܥܕܡܐ ܠܗܫܐ ܥܡ ܝܗܘܕܝܐ ܥܒܕܝܢ ܗܘܘ.
ܘܡܥܪܒܝܐ ܥܡ ܗܢܘܢ ܡܬܚܪܝܢ ܗܘܘ.

in purpura mea recondo. » Porro definitio fidei condita fuit, Arius accusatus, canones sancti stabiliti; *statutum* ut magna festivitas die dominica post vetus Judæorum pascha ageretur; adhuc enim orientales illam eadem die qua Judæi, occidentalibus repugnantibus, celebrabant; imo nonnulli non nisi semel singulis triginta annis celebrabant pascha, nativitatem et epiphaniam. Quod vero ad sacrum quadragesimale jejunium attinet, unusquisque pro libitu antea per quadraginta tantummodo dies jejunabat, unus in æstate, alter hyemis tempore; neque etiam feriæ quartæ et parasceves jejunium observabant omnes, dum e contra alii sabbato, alii feria tertia, alii vero quinta jejunabant. Præterea ante trigesimum ætatis annum non baptizabantur fideles. Hæc ergo omnia in illa synodo emendata fuerunt.

Voluerant quoque episcopi canone sanciri ne clericus ullus uxorem duceret; ast Paphnutius Thebaïdes, vir venerabilis et senex, cui paganorum persecutionis tempore oculi eruti fuerant, in medium assurgens : « Nolite, aiebat, canonem hujusmodi edere qui non possit portari ab omnibus; sufficit clerico si a secundis nuptiis juxta sanctorum apostolorum traditionem abstineat; ne nimia cautione Ecclesiæ Dei nocumentum afferatis. » Hæc sanctus ille vir, quamquam ipse conjugii penitus expers; cujus sententiæ

ܗܿܘ ܦܘܩܕܢܐ ܕܝܢ ܗܘ ܗܝ ܕܐܘܢܘܣ ܠܐ ܡܫܬܚܠܦ
ܗܘܐ. ܘܫܦܪܬ ܠܗ ܠܡܠܟܐ ܘܠܟܠܗ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܩܢܘܢܐ. ܘܐܦ ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܐܝܬܝܗܘܗܝ
ܐܘܢܣܝܘܣ ܐܦܣܩܦܐ ܕܢܘܩܛܝܢܘ. ܘܫܐܠܗ
ܡܠܟܐ. ܐܢ ܫܠܡ ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܕܗܢܘܢ. ܘܠܥܐܕܐ
ܕܦܨܚܐ. ܘܐܡܪ ܕܐܫܠܡ. ܘܡܠܟܐ ܐܡܪ
ܕܠܡܢܐ ܦܪܝܫܝܢ ܐܢܬܘܢ ܡܢ
ܥܕܬܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܕܠܐ ܙܕܩ ܕܢܩܒܠ
ܠܐܝܠܝܢ ܕܥܒܕܝܢ ܚܛܗܐ ܕܡܘܬܐ ܒܬܪ
ܡܥܡܘܕܝܬܐ. ܘܡܠܟܐ ܐܡܪ ܕܣܝܡ
ܣܝܡ ܠܟ ܣܒܠܬܐ ܘܒܠܚܘܕܝܟ ܣܩ
ܠܫܡܝܐ. ܘܗܢܐ ܣܘܢܗܕܘܣ ܩܕܝܫܐ ܫܘܠܡܐ
ܣܘܢܗܕܘܣ ܗܕܐ ܩܕܝܫܬܐ ܒܫܢܬ ܥܣܪܝܢ
ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܙܟܝܐ. ܕܗܝ ܫܢܬ ܫܡ̈ܒ
ܕܝܘܢܝܐ. ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܐܕܡ....

ܘܒܬܪ ܣܘܢܗܕܘܣ ܚܡܫܐ ܝܪ̈ܚܝܢ ܒܠܚܘܕ
ܐܬܬܢܝܚ ܠܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܗܝܕܝܢ
ܒܫܘܠܡܐ ܕܟܠܗ ܥܕܬܐ ܐܬܓܒܝ ܐܬܢܣܝܘܣ
ܪܒܐ ܘܐܬܬܣܝܡ ܚܠܦ ܪܒܗ. ܘܡܛܠ
ܕܒܚܟܡܬܐ ܝܬܝܪܬܐ ܗܘܐ ܣܚܦ ܪܥܝܢܐ ܕܐܪܝܘܣ.
ܡܛܠ ܗܢܐ ܐܘܣܒܝܘܣ ܕܢܝܩܘܡܕܝܐ
ܘܬܐܘܓܢܝܣ ܘܫܪܟܐ ܕܐܪܝܢܐ ܒܚܣܡܐ
ܝܩܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܕܡܢ ܐܬܢܣܝܘܣ
ܕܡܘܗܒܬܐ ܕܟܬܢܐ ܕܐܬܥܒܕܬ ܠܡܠܟܐ

assenserunt imperator et universum concilium[1].

Concilo interfuit etiam Euncsius[2] Novatianorum episcopus, qui rogante imperatore utrum decreto de fide et de festo paschatis consentiret, se consentire respondit: «ut quid igitur, dixit imperator, divisi estis vos ab Ecclesia?» cui ille: «quia æquum non est ut eos recipiamus qui mortalia peccata post baptismum admiserunt.» Respondit imperator: «itaque pone tibi scalam et solus ad cœlum ascende.» Jam autem feliciter finem habuit sancta illa synodus anno Constantini Victoris vigesimo, anno Græcorum 642°, ab Adamo anno circiter[3]....

Absoluta synodo, non nisi quinque mensibus superstes remansit S. Alexander Alexandrinus, tuncque communi consensu electus fuit Athanasius Magnus atque in locum sui magistri ordinatus; cum autem sollertia summa pessimam Arianorum sententiam convelleret, idcirco Eusebius Nicomediensis, Theognis ceterique Ariani invidiæ igne flagrabant; utque cum oppugnarent dicebant donum lineæ vestis imperatori destinatum ejus jussu ecclesiæ

[1]) Cff. Socrates, *Hist. eccl.*, *lib. I*, *cap.* 11; Sozomenus, *lib. I*, *cap.* 23.

[2]) Vocatur is 'Ακέσιος, *Acesius*, a scriptoribus græcis. Cff. Sozomenus, *lib. I*, *cap.* 22, et Socrates, *lib. I*, *cap.* 10, qui hæc de Acesio referunt.

[3]) Recedit hic Barhebræus a cummuni Syrorum et Orientalium traditione, juxta quos celebratum fuit concilium Nicænum anno 636, h. e. 325. Cfr. inter alia *Chronicon Edessenum* apud Assemani *Bibliot. Orient.*, I, 394.

[illegible]

Alexandrinæ cessisse[1]; dicebant quoque eum Philemoni cuidam rebelli arcam auro plenam misisse[2]. Porro molientibus illis synodum Cæsareæ Palæstinæ celebrare, Athanasius ad eos ire renuit; illinc Tyrum commigrarunt, et, abscissa cadaveris dextera manu, contenderunt Arsenium Meletianorum episcopum ab Athanasio fuisse occisum, eumque hac illius abscissa manu ordinationem peregisse, et ad magicas artes fuisse abusum. Tum imperator Athanasium Tyrum evocavit, ut ibi veritas indagaretur; cum ergo *illuc* ipse advenisset, pariter Macarium ejus presbyterum ferro vinctum adduxerunt; verum divino interventu factum est ut etiam Arsenius adveniret, quem apprehensum, coram synodo adduxerunt Athanasii fautores, ambas illius manus conservatas ostendentes; sic ergo accusatorum mendacium propalatum est; ast hoc non obstante, calumniatores contra Macarium sententiam protulerunt; cum vero Athanasius se abscondisset seque ad imperatorem recepisset, adversus hunc quoque depositionis pœnam pronunciarunt. Aliam synodum[3] coëgerunt Ariani et adduxerunt muliérculam quæ fornicariam prolem ediderat

[1]) Socrates, *lib. I*, *cap.* 27.

[2]) Socrates, *loc. cit.* : « Eusebiani aliam denuo « contexunt calumniam, eamque priore illa longe « graviorem : quasi Athanasius adversus princi- « pem conspirans, loculum auro plenum Philumeno « cuidam misisset. » Cfr. Sozomenus, *lib. II*, *cap.* 22.

[3]) De concilio Tyreno præcedente, vide Socratem, *lib. I*, *capp.* 27-32. Hic vero agitur de conciliabulo Antiocheno; cff. Theodoretus, *Eccl. hist*, lib. I, cap. 20, sq.; Hieronymus *Apol. adv. Rufinum*, lib. III, nº 42; Socrates, *lib. I*, cap. 24; Sozomenus, *lib. II*, *cap.* 19. Erudite de S. Eustathio disputavit Tillemontius, *Mémoires etc.* Paris, 1706, tom. VII, pp. 21, sqq.

ܡܝܬܪܐ ܡܢ ܐܘܣܛܐܬܝܘܣ ܢܦܚܐ. ܘܠܗܘܢ
ܕܐܡܪܐ ܕܡܢ ܐܘܣܛܐܬܝܘܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܒܛܢܬ ܘܝܠܕܬܗ . ܘܒܬܪ ܕܫܕܝܘܗܝ
ܠܐܘܣܒܝܘܣ ܕܩܣܪܝܐ ܡܥܠܝܢܘܗܝ .
ܘܐܫܬܐܠ ܡܢ ܥܠܬ ܡܚܠܩܘܬܐ ܕܥܡܐ ܘܟܠܝ
ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܠܬܡܢܐ ܫܢܝܢ :

ex Eustathio quodam fabro ærario; illi vero persuaserant ut se ex Eustathio Antiocheno filium concepisse fateretur. Tunc, isto deposito, in ejus locum intrudere conati sunt Eusebium Cæsariensem, qui ob populi dissidium acquiescere recusavit[1]. Vacavit inde sedes Antiochena octo annis.

ܒܬܪ ܐܘܣܛܐܬܝܘܣ ، ܐܘܠܠܝܘܣ .
ܫܢܬܐ ܚܕܐ . ܠܗܢܐ ܐܩܝܡܘ ܐܪܝܘܣܝܢܐ .
ܐܘܣܒܝܘܣ ܕܝܢ ܘܡܪܝܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ ܟܕ
ܡܬܬܘܝܢ ܗܘܘ . ܐܬܩܒܠܘ · ܘܦܝܣܘ
ܠܡܠܟܐ ܕܢܩܒܠܝܘܗܝ ܐܦ ܠܐܪܝܘܣ . ܘܟܕ
ܐܬܩܪܒ ܩܕܡ ܡܠܟܐ . ܐܝܬܝ ܬܪܬܝܢ
ܐܓܪܢ ܥܡܗ . ܚܕ ܕܟܬܝܒܐ ܒܗ ܗܪܣܝܣ
ܕܝܠܗ ܘܛܡܝܪܐ ܬܚܝܬ ܫܚܬܗ . ܘܐܚܪܬܐ
ܕܟܬܝܒܐ ܒܗ ܗܝܡܢܘܬܐ ܬܪܝܨܬܐ ܘܟܕ
ܠܗ ܒܐܝܕܗ . ܘܟܕ ܣܐܡ ܗܘܐ ܐܝܕܗ ܥܠ
ܬܪܝܨܬܐ ܝܡܐ ܗܟܢܐ ܗܘܐ ܕܠܒܪ ܡܢ ܗܕܐ
ܗܝܡܢܘܬܐ ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ ܐܚܪܬܐ · ܘܟܕ ܐܛܥܝ
ܗܟܢܐ ܐܬܛܥܝ ܡܠܟܐ · ܘܟܬܒ ܠܘܬ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܠܐ ܗܘܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܗܘ
ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܡ ܝܘܡܬܐ ܗܘܐ . ܐܠܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘ
ܕܢܩܒܠܝܘܗܝ ܠܐܪܝܘܣ · ܗܘ ܕܝܢ ܟܕ ܚܙܐ
ܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܐ ܪܡܐ ܢܦܫܗ ܩܕܡ
ܦܬܘܪܐ ܩܕܝܫܐ ܘܨܠܝ ܘܐܡܪ . ܡܪܝܐ ܝܕܥ
ܐܢܬ ܠܠܒܘܬܐ ܕܟܠܢ . ܐܢ ܚܒܠܐ ܛܡܐܐ ܕܐܪܝܘܣ

24. *Post Eustathium*, EULALIUS, *anno uno*. Hunc Ariani constituerunt. Eusebius[2] autem et Maris Chalcedonensis, pœnitentiam simulantes, communione donati fuerunt, suaseruntque imperatori ut Arium quoque reciperet. Hic autem, ubi coram imperatore comparuit, duos secum attulit libellos, unum hæresin ejus continentem et sub ejus axilla absconditum, alterum cui orthodoxa fides inscripta legebatur; tum, manu libello abscondito imposita, juravit ad hunc modum: « Præter hanc fidem aliam ego non novi. » Hujusmodi fraude deceptus, imperator Alexandro, non Alexandrino illi qui diem jam pridem obierat, sed Constantinopolitano, scripto mandavit ut Arium in communionem reciperet. Ille autem, viso imperatoris jussu, sese ante sacram mensam projecit, hanc proferens orationem: « Domine, tu nostri corda omnium; si impura Arii impietas adhuc in eo lateat et si ecclesiam pervertere meditetur,

[1]) Vida Lequien, *Oriens Christ.*, II, p. 710.
[2]) Eusebius Nicomediensis designatur, qui imperatori Constantino Magno suasit ut Arium in communionem recipiendum juberet. Cfr. Hefele, *Conciliengeschichte*, I, 436 sqq.

ܒܒܥܘܬܐ ܡܢܟ ܕܬܣܒ ܠܚܝ̈ܝ. ܘܢܦܫ
ܢܦܫܝ ܡܟܝܠ. ܐܪܝܘܣ ܕܝܢ ܟܕ ܠܘܬ
ܕܐܬܐ ܠܘܬܗ ܕܩܕܝܫܐ ܠܐܠܟܣܢܕܪܘܣ
ܕܩܘܣܛ̈ ܒܚܝܠܐ ܪܒܐ ܘܪܘܫܐ ܘܩܠܐ. ܡܢ
ܦܬܟ ܕܝܢ ܠܦܠܛܝܢ ܕܡܠܟܐ ܡܬܩܪܒ ܐܠܐ
ܕܡܚܕܐ ܠܚܠܐ ܟܠܗ ܘܐܬܗܦܟܘ ܡܥ̈ܘܗܝ.
ܘܒܥܐ ܟܠܝܠ ܒܝܬ ܡܝܐ. ܘܟܕ ܝܬܒ
ܥܠܘܗܝ ܐܫܬܪܝܘ ܟܠܗܘܢ ܡܥ̈ܘܗܝ ܘܢܦܩܬ
ܢܦܫܗ ܘܗ̈ܘܘ ܒܒܗܬܬܐ ܟܠܗܘܢ ܪ̈ܚܡܘ
ܗܝ. ܘܩܕܝܫܐ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܐܘܕܝ ܠܐܠܗܐ
ܕܦܪܣܗ ܠܪܫܝܥܐ.

ܒܬܪ ܐܘܠܠܝܘܣ، ܐܦܪܘܢܝܘܣ.
ܐܪܝܢܐ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ. ܣܘܢܗܕ̈ܘܣ ܕܝܢ
ܕܒܙܒܢ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܙܟܝܐ ܗ̈ܘܝ.
ܩܕܡܝܬܐ ܒܐܢܩܘܪܐ ܕܓܠܛܝܐ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ
ܐܪܒܥܣܪ. ܩܢܘܢ̈ܐ ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ.
ܡܢ ܒܬܪܟܢ ܗܝ ܪܒܬܐ ܕܢܝܩܝܐ. ܒܬܪ
ܡܢ ܒܢܐܘܩܣܪܝܐ ܥܣܪܝܢ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܣܡܘ
ܩܢܘ̈ܢܐ ܥܣܪܝܢ ܘܚܡܫܐ. ܘܒܬܪ
ܒܠܐܕܝܩܝܐ ܕܦܪܘܓܝܐ ܣܡܘ ܩܢܘ̈ܢܐ
ܐܫܬܬܥܣܪ. ܘܒܬܪ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܬܟܢܫܘ
ܐܦܝܣ̈ܩ ܬܫܥܝܢ ܣܡܘ ܩܢܘ̈ܢܐ ܐܪܒܥܣܪ.

vitam, quæso, auferas a me.« Arius igitur ad eumdem sanctum Alexandrum Constantinopolitanum cum ingenti apparatu, strepitu et clamore procedens, jam ad palatium imperatoris pervenerat; ast ibi subito tremore et timore correptus, viscerum quoque contorsionem persentiens, latrinam quæsivit, et cum ei insedisset, scissis omnibus visceribus ejus, efflavit animam. Hinc cuncti fautores illius affecti sunt pudore; sanctus vero Alexander gratias egit Deo, quod palam impium ignominia affecisset[1].

25. *Post Eulalium*, EUPHRONIUS, *Arianus, duobis annis.* Synodi tempore Constantini Victoris habitæ sequentes sunt; primo Ancyræ in Galatia, episcopi quatuordecim condiderunt canones viginti quatuor; deinde concilium magnum Nicænum; postea Neocæsareæ viginti episcopi viginti quinque canones tulerunt; porro Laodiceæ in Phrygia canones sedecim lati fuerunt; demum episcopi nonaginta Antiochiæ congregati, canones tulerunt quatuordecim[2].

[1]) Contigit Arii mors anno 336. Cff. S. Athanius, *de morte Arii*; Socrates, *lib. I, cap.* 38; Sozom., *lib. II, capp.* 29 *seq.*; Theodor., *Hist. eccl., lib. I, cap.* 13.

[2]) Firmior sane nobis ea sententia videtur, quæ ex quinque synodis hoc loco a Barhebræo recensitis non nisi tres, Ancyranam, Neocæsariensem et Nicænam, tempore Constantini Magni, qui anno 337 diem obiit, habitas fuisse statuit; reliquas vero duas postea, Antiochenam anno 341, Laodicenam inter annos 343 et 383, celebratas. Haud tamen tacendum hic est, fuisse inter eruditos qui ea disservnerunt quae Barhebræi asserto plane conveniant; sic Baronius, *Annal. eccl.*, tom. IV, in append. p. 734 sq., ed. Antverp., 1601, contendit concilium Laodicenum antecessisse Nicæno; ac Ballerini, in appendice ad *Opera S. Leonis*, tom. III, p. XXV (apud Migne, *Patrol. lat.*, tom. 56, col. 39) canones Antiochenos 25, synodo *in Encaeniis* habitæ abjudicantes, tribuunt alii concilio Antiochiæ celebrato anno 332.

ܒܬܪ ܕܝܢ ܕܫܟܒ ܗܘ ܙܟܝܐ ܩܘܣܛܢܛܝܣ. ܒܪܗ
ܡܨܥܝܐ ܗܘ ܕܐܚܝܕ ܡܠܟܘܬܐ ܕܡܕܢܚܐ
ܐܬܚܒܒ ܥܡ ܐܪ̈ܝܘܣ. ܗܟܢܐ ܘܡܠܟܬܐ
ܘܟܠܗܘܢ ܡܗܝܡ̈ܢܐ. ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܕܝܢ
ܒܪܐ ܪܒܐ ܕܐܡܠܟ ܒܡܥܪܒܐ ܩܘܝ
ܡܫܪܪ ܗܘܐ ܒܗܝܡܢܘܬܐ. ܘܗܘ ܐܦܢܝܗ
ܠܐܬܢܣܝܘܣ ܘܫܕܪܗ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܟܕ
ܐܡܪ. ܕܐܦ ܡܪܢ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܡܦܢܐ
ܗܘܐ ܕܢܗܦܟܝܘܗܝ ܠܗ ܠܐ ܐܪܥܗ ܡܘܬܐ.
ܘܐܬܩܒܠ ܗܘ ܐܬܢܣܝܘܣ ܡܢ
ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܒܚܕܘܬܐ. ܐܠܐ ܐܪ̈ܝܘܣ
ܡܬܚܪܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܕܟܕ ܡܢ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܠܐ ܫܪܝ ܠܗ. ܗܦܟ ܓܝܪ
ܠܥܕܬܐ.

Defuncto autem Constantino Victore, filius ejus natu secundus[1] qui imperium Orientis tenebat addictus erat Arianis, similiter imperatrix omnesque fideles; at Constantinus filius ejus natu major, qui in Occidente regnabat, firmiter permansit in fide, ac Athanasium exilio evocatum Alexandriam remisit, dicens : « hunc quoque *sedi suæ* restituisset dominus noster Constantinus, nisi eum fatum præoccupasset. » Igitur Athanasius ab Alexandrinis cum lætitia exceptus fuit, Ariani vero eum accusarunt quod, nullo prævio episcopalis synodi judicio absolutus, ecclesiam *suam* repetiisset.

ܒܬܪ ܐܘܦܪܘܢܝܘܣ ܦܝܠܩܝܠܘܣ.
ܐܪܝܢܐ ܫܢ̈ܝܐ ܐܪܒܥ. ܒܗ ܕܝܢ ܙܒܢܐ ܗܘܘ
ܡ̈ܠܦܢܐ ܡܫܒ̈ܚܐ ܗܠܝܢ. ܐܬܢܣܝܘܣ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܐܘܣܒܝܘܣ ܚܡܨܝܐ.
ܘܐܦܪܝܡ ܢܨܝܒܢܝܐ ܒܐܘܪܗܝ. ܗܢܐ ܕܒܝܕ
ܗܘܐ ܒܡܠܦܢܘܬܐ ܝܘܢܝܬܐ. ܡܢ ܠܐ ܗܘ
ܢܝܚܘܬ ܡܢ ܡܪ̈ܕܘܬܐ ܕܝܘܢ̈ܝܐ. ܘܟܕ
ܗܪܡܘܢܝܘܣ ܒܪܗ ܕܒܪ ܕܝܨܢ ܥܒܕ
ܡܕܪ̈ܫܐ ܘܚܠܛ ܒܗܘܢ ܛܥܝܘܬܗ.
ܘܒܢܥܝܡܘܬ ܩܠܐ ܕܡܙܡܘܪ̈ܬܐ ܢܓܕ ܗܘܐ ܠܚܒܠܐ

26. *Post Euphronium*, PHILACILLUS[2], *Arianus, annis quatuor*. Illa ætate floruerunt doctores insignes qui sequuntur : Athanasius Alexandriæ, Eusebius Hemesinus[3], similiter et Ephræm Nisibenus Edessæ, disciplinis divinis apprime instructus, quin aliquid ex institutione Græcorum delibasset; cum vero Harmonius, Bardesanis[4] filius, composuisset hymnos perversis suis placitis commixtos, multosque suavi cantionum melodia traxisset in perniciem, ipse quoque

[1]) Constantius.

[2]) Hic Socrati, *lib. II, cap.* 8, Πλάκιτος, pariter Sozomeno, *lib. III, cap.* 5, Πλάκητος; *Placitus* seu *Placetus*, audit. Rectius tamen Φιλακίλλον *Flacillum*, cum dici ostendit Valesius in notis ad *loc. cit.*

[3]) Cff. Sozomenus, *lib. III, cap.* 6; Socrates, *lib. II, cap.* 9; Tillemont, *tom. VI, p.* 313, *sq.* — *Emesa* erat Phœniciæ urbs episcopalis. Cfr. Assemanus, *de Syris Monophysitis*, p. 81, et Ritter, *Erdkunde*, theil. XVII, abt. II, p. 1005.

[4]) Vide supra pagg. 45-46 sq.

ܠܐܦܪܝܡ . ܢܩܦ ܡܠܦܢܐ ܡܠܚܡܘܬܐ
ܕܡܬ̈ܠܬܐ ܕܡܫܒܚܝܢ ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܟܠܗ
ܘܥܒܕ ܡܕܪ̈ܫܐ . ܘܐܝܬ ܗܘܘ ܛܘܒܢܐ ܝܘܠܝܢܐ
ܣܒܐ ܘܐܒܪܗܡ ܩܝܕܘܢܝܐ . ܐܬܝܕܥ ܕܝܢ
ܐܦ ܚܟܝܡܐ ܒܘܙܝܛܝܣ ܚܟܝܡܐ ܦܪܣܝܐ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܬܪܝܨ ܫܘܒܚܐ ܘܟܬܒ ܟܬܒܐ
ܕܬܚ̈ܘܝܬܐ . ܣܘܩܪܛܝܣ ܣܟܘܠܣܛܝܩܘܣ
ܐܡܪ ܕܐܦ ܪܒܐ ܐܢܛܘܢܝܘܣ ܗܘ
ܕܓܠܝܐܝܬ ܡܬܟܬܫ ܗܘܐ ܥܡ ܕܝܘ̈ܐ ܥܕܡܐ
ܠܙܒܢܐ ܗܢܐ ܡܛܝ . ܕܥܠܘܗܝ ܟܬܒ ܪܒܐ
ܐܬܐܢܣܝܘܣ ܡܫܬܒܗܪܢܐܝܬ . ܘܠܗ
ܠܐܪ̈ܝܢܘܣ ܓܠܐ ܠܗ ܟܠܗ ܡܘܬܢܐ ܕܥܠ
ܠܥܕܬܐ ܡܢ ܐܪ̈ܝܢܐ . ܐܡܪ ܓܝܪ ܕܚܙܝܬ ܗܘܝܬ
ܟܘ̈ܕܢܝܬܐ ܕܚܕܪܢ ܠܦܬܘܪܐ ܩܕܝܫܐ
ܘܡܕܝܫܢ ܠܗ ܒܪ̈ܓܠܝܗܝܢ . ܘܩܡܘ
ܐܘܓܝܢ ܥܡ ܬܠܡ̈ܝܕܘܗܝ ܕܐܢܗܪܘ
ܠܡܕܢܚܐ ܡܢ ܡܨܪܝܢ ܘܥܕܡܐ ܠܬܚܘܡܐ
ܠܦܪܣ ܬܚܬܝܬܐ ܒܕܝܪ̈ܐ ܘܒܥܘ̈ܡܪܐ ܬܘܒ

doctor canticorum pietate conspersorum harmoniam adhibuit et *Madrasche (odas)* concinnavit. Vixerunt tum quoque beatus Julianus Sabas[1] et Abraham Khindunensis[2]. Inclaruit pariter sapiens Buzitis, qui est sapiens Persa, orthodoxus ille auctor libri dissertationum[3]. Asserit Socrates Scholasticus[4] etiam magnum Antonium, qui palam cum dæmoniis luctavit, usque ad illud tempus pertigisse, de quo nempe magnus Athanasius egregie scripsit; illi Deus pestem istam quæ Ecclesiæ ab Arianis illata fuit revelaverat. Etenim dixit : « Vidi mulos mensam sacram circumdantes, eamque calcantes pedibus suis. » Exstiterunt eodem tempore Mar Eugenius ac discipuli ejus qui totum Orientem inde ab Ægypto usque ad confinia Persidis inferioris illustrarunt cœnobiis atque monasteriis[5]; item

[1]) *Julianus Sabas* sivo senior intelligendus est monachus ille apud Syros celeberrimus, qui teste Chronico Edesseno, obiit anno 678 Græcorum (Assemani *Bibl. Orient.*, tom. I, p. 397), cujus laudes celebravit S. Ephraem (ibid., p. 154), et meminit Sozom., *lib. III*, *cap.* 14, Theodoretus, *relig. hist.*, § II, item Nicephorus *lib. IX*, *cap.* 15.

[2]) Chronicon Edessenum Abrahamum illum, quem ܩܝܕܘܢܝܐ *Khidunensem* vocat, claruisse asserit anno Græc. 667 (356) eumdemque illum esse probabile est cujus gesta describit S. Ephraem, *Opp. græce et latine*, tom. II, pp. 1-20.

[3]) Buzitis ille nuspiam, quod sciam, eo nomine memoratur; verum dubium minime videtur quod conjecit vir doctissimos, Dr W. Wright (*Homilies of Aphraates* p. 3), non alium huuc esse quam Aphraatem persam, cujus meminit quoque Barbehraeus, parte III, ut suo loco videbimus; illios scripta, *demonstrationes* nempe sive *dissertationes* viginti duas ordine alphabetico digestas, et aliam ouam : *de acino*, (quæ jam magnam partem sob ementito Jacobi Nisibeni nomine, armeniace et latine edita fuerant ab Antonello, Romæ 1756), nuper syriace evulgavit Guil. Wright in opere : *The homilies of Aphraates, the Persian Sage* etc. Vol. I, *syriac text*. London 1869.

[4]) *Hist. eccl.*, lib. I, cap. 21. Obiit S. Antonius anno 356, die 17 Januarii.

[5]) Teste Ebedjesu *in catologo librorum syrorum* (*Bibliot. Orient.*, III, part. I, p. 147) Eugenii historiam versibus composuit Theodorus, sæc. VI civitatis Meru seu Meruæ in Chorasana metropolita nestorianus. « Quo autem anno Eugenios floruerit, scribit Assemanus, neque in laudato carmine, neque apud aliom auctorem syrum legi. » At plura de eodem, ex scriptoribus Nestorianis adnotat, *tom. III*, part. 2, pp. DCCCLXII, sqq., ubi agit de origine et propagatione instituti monastici in Oriente, ostendens S. Eugenium, quem Amram, sæculi XIV scriptor S. Jacobi Nisi-

ܠܘܬ ܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܕܡܪܝ ܐܘܓܝܢ ܗܘܐ ܗܢܐ
ܐܝܟܢܐ ܐܬܬܣܝܡܘܢ ܗܘܘ · ܘܡܪܝ ܐܗܪܘܢ
ܣܪܘܓܝܐ ܗܘ ܕܐܫܬܬܝ ܕܝܪ̈ܐ ܡܫܡ̈ܗܐ
ܒܐܬܪܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ .

Mar Aaron Sarugensis, qui duo celebria monasteria ædificavit in regione Melitinensi.

beni magistrum fuisse asserit, persona minime differre ab illo monachorum institutore, qui a Sozomeno, *Hist. eccles.*, lib. VI, cap. 33, *Aones*, a voce syriaca ܐܒܘܢ *(Abun* seu *Avun) pater noster* appellatur.

Percelebre permansit apud Orientales omnes S. Eugenii ejusque sociorum nomen: eorum enim fit commemoratio in libris liturgicis Chaldæorum qui appellantur ܟܫܟܘܠ *Kaschkol*, ܕܩܕܡ ܘܕܒܬܪ *Dakdam vadbatar*, singulis Mercurii diebus. Unde hæc desumpsimus: ܡܢ ܟܘܫ ܘܡܨܪܝܢ ܘܬܒܐܝܣ: ܐܝܟ ܒܘܟܪ̈ܐ ܢܦܩܘ ܩܕ̈ܝܫܐ ܡܪܝ ܐܘܓܝܢ ܘܡܪܝ ܫܠܝܛܐ ܐܪܕܝܟ̈ܠܐ ܕܥܕܬܐ ܩܕܝܫܬܐ · ܥܡ ܓܘ̈ܕܐ ܕܫܒܥܝܢ ܘܬܪܝܢ ܛܘܒܢ̈ܐ: ܡܫܒܚܝ ܒܟܐܢܘܬܐ ܘܒܢܟܦܘܬܐ: ܘܒܒܬܘܠܘܬܐ ܡܫܒ̈ܚܐ ܕܓܢ̈ܒܪܐ ܘܡܫ̈ܘܕܥܐ.... ܒܪܝܟ ܗܘ ܕܒܚܘܒܗ ܪܘܝܘ ܟܐ̈ܢܐ ܘܐܟܪܙܘ ܫܪܪܗ ܒܥܠܡܐ. ܒܛܘܪܐ ܐܝܙܠܐ ܕܡܪܕܝܢ. ܗܘ ܕܫܩܝܦ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܛܘܪ̈ܐ ܘܚܪܝܒ ܘܝܒܝܫ. ܨܒܝܢ ܛܝܒܘܬܐ ܠܡܨܝܪܘ ܓܒܪ̈ܐ ܕܢܘܪܐ ܘܪܘܚܐ: ܠܒܝܫ̈ܝ ܫܪܪܐ ܕܐܬܕܡܝܘ ܠܓܘ̈ܕܐ ܕܥܝ̈ܪܐ: ܩܕܡܝܐ ܕܟܠܗܘܢ ܡܪܝ ܐܘܓܝܢ ܗܘܐ: ܒܫܡܗ ܒܣܝܡܐ ܕܒܫܘܡܗ ܢܨܚܢܘܗܝ ܡܣܗܕܝܢ: ܕܦܘܫܩܗ ܓܒܪܐ ܛܒܐ... ܣܒ̈ܐ ܘܥܠܝ̈ܡܐ ܘܛܠܝ̈ܐ: ܠܣܘܥܪܢܐ ܕܕܝܪ̈ܝܗܘܢ ܪܗܛܝܢ ܕܢܣܒܘܢ ܡܢܗܘܢ ܥܘܕܪܢܐ: ܐܦ ܚܢܢ ܒܨܠܘ̈ܬܗܘܢ ܢܬܛܘܒ ܥܡܗܘܢ. « Ex Æthiopia, Ægypto et Thebaide, instar primitiarum, exierunt sancti Mar Eughin ac Mar Schalita, sanctæ Ecclesiæ architecti, una cum choris senum venerabilium, septuaginta duorum beatorum, justitia, castitate, virginitate conspicuorum, heroum laude dignissimorum, etc... Benedictus cujus amore inebriati justi veritatis ejus in mundo præcones exstitere. Intra montem asperam Mardin, qui Izla dicitur et est cunctis montibus orbis asperior, durior et aridior, gratia divina voluit efformare viros ignis et spiritus, heroës indutos veritate, qui angelorum choros imitarentur. Primus omnium fuit Mar Eughin, ipsa sui appellatione suavis, quippe cujus nomen triumphos ejus testatur, utpote significans hominem bonum... Senes, juvenes, adolescentes ad illorum monasteriorum visitationem confluunt, ut ab illis auxilium accipiant. Utinam et nos, precibus ipsorum, beatificemur cum illis. » Quæ quidem mecum humanissime communicavit Illust. Michaël Petrus Bartatar, archiepiscopus Seërdensis, in Belgio, dum hæc seribo, hospitio utens. Ad monasteria quod attinet, quæ a S. Eugenio fundata traduntur, quæque etiamnum, licet misere plerumque lebefactata, illis in regionibus supersunt, nonnulla præsul idem ille venerandus, pro ea qua pollet rerum gentis suæ Chaldaicæ peritia, in mei gratiam voluit adnotare. Itaque exstant adhuc: 1° Cœnobium a *S. Eugenio* nuncupatum, in monte Izla, Mardin inter et Nisibin, a Jacobitis occupatum; 2° cœnobium *Zaphrani* ܕܝܪܐ ܙܥܦܪܢܝ, unius horæ itinere distans a Mardin, in quo residet patriarcha Jacobitarum; 3° cœnobium *S. Jacobi*, prope civitatem Nisibin, quod pariter cessit Jacobitis; 4° cœnobium *Ammar*, ܕܝܪܐ ܕܥܡܪ, penes Jacobitas, in monte Tur; 5° aliud cœnobium *S. Jacobi* in diœcesi Seërdensi, unius ferme horæ spatio inter meridiem et occasum a civitate episcopali distans, ad ripam fluminis Tigridis, catholico clericorum seminario erigendo destinatum.

Præterea exstat alterum *S. Joannis* in monte Gardale, uti et aliud *S. Schalitæ* in monte Rassenæ, a Turcis in Moschæum conversum.

Alia quoque plura, a S. Aarone, Eugenii comite erecta, supersunt in Edessa, Sarugo, necnon in montibus regionis Melitinensis; demum supersunt adhuc in monte Harminni (qui modo arabice *Gebal Gind* dicitur) prope Geziram, duo cœnobia celeberrima ܕܡܪܝ ܐܚܐ ܘܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ *Mar Acha* et *Mar Joannis*, qui ambo erant S. Eugenii comites. Hæc a catholicis, anno 1868, acquisita fuerant una cum incolis a Nestorianismo conversis.

ܒܬܪ ܦܝܠܩܠܝܘܣ : ܣܛܦܢܘܣ .

ܐܪܝܢܐ ܫܢܝܢ ܬܠܬ . ܘܐܪ̈ܝܢܘ ܟܠܗܝܢ ܥܕ̈ܬܐ
ܗܘܘ ܐܚܝܕܝܢ [illegible] ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ .
ܘܦܘܠܝܢܘܣ ܕܝܢ ܚܕܐ ܙܥܘܪܬܐ ܐܚܝܕܐ
ܐܝܬ ܗܘܐ . ܟܕ ܬܘܒ ܐܚܡܬܘܗܝ ܐܪ̈ܝܢܘ
ܠܡܠܟܐ ܥܠ ܐܬܢܣܝܘܣ ܫܒܩ ܟܘܪܣܝܐ
ܘܐܙܠ ܠܪܘܡܝ . ܟܕ ܫܡܥ ܩܘܣܛܢܣ
ܡܠܟܐ . ܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܒܣܪܕܝܩܐ
ܘܫܪܪܗ ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܕܢܝܩܝܐ ܘܐܪܕܝ
ܟܘܪܣܝܐ ܠܐܬܢܣܝܘܣ . ܘܫܕܪ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ
ܬܪܝܢ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܠܘܬ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ
ܐܚܘܗܝ ܘܐܪܬܝܗ ܕܢܦܪܘܫ ܠܫܪܪܐ ܘܢܗܘܐ
ܐܪ̈ܝܢܘ ܡܢ ܐܬܢܣܝܘ . ܟܕ ܕܝܢ ܡܛܘ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܣܛܦܢܘܣ ܗܢܐ ܕܐܝܟ
ܗܘܐ ܠܦܘܪܣܐ ܥܒܕ ܢܟܠܐ ܥܠ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ
ܘܫܕܪ . ܘܕܒܪ ܥܠܝܡܐ ܚܕ ܘܝܒܠ ܙܢܝܬܐ .
ܘܟܕ ܗܘܐ ܠܠܝܐ ܐܥܠܗ ܠܒܝܬܐ ܕܫܪܝܢ
ܗܘܘ ܒܗ . ܘܚܕ ܡܢ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܒܒܝܬܐ
ܓܘܝܐ ܕܡܟܝܒ ܗܘܐ . ܘܐܚܪܢܐ ܒܒܪܗ ܒܒܝܬܐ

27. *Post Philacillium*, STEPHĂNUS, *Arianus, annis tribus*. Ariani quidem omnes Antiochiæ ecclesias detinebant, Paulinus e contra non nisi unica parva potiebatur. Cum vero iterum Ariani imperatoris iram concitassent contra Athanasium, is, sede sua relicta, Romam perrexit. His auditis, Constans synodum indixit Sardicæ, a qua et Nicæna fides confirmata, et Athanasio sedes ipsius vindicata fuit. Tum Constantinus (*Constans*) duos episcopos ad Constantinum[1] *(Constantium)* fratrem suum ablegavit, illum exhortaturus ut veritati assentiens sese averteret ab Arianis. Cum autem Antiochiam episcopi[2] pervenissent, Stephanus illius civitatis præsul fraudem contra illos machinatus est, ac misso juvene aliquo meretricem arcessivit, quam noctu in domum in qua hospitabantur introduxit; porro episcoporum alter dormiebat in [illegible]mo interiori, socius vero illius in [illegible]no exteriori. Is ergo ingressum mere[illegible]

[1]) Hoc loco sermo est de Constante et Constantio, quorum in Oriente hic, ille in Occidente imperabat. Post mortem Constantini Magni, die 22 maii 337, imperium divisum fuit inter tres ejus filios, Constantinum, Constantium et Constantem; Constantinus autem jam anno 340 vivere desiit. Barhebræus itaque heic tres Constantini M. filios eodem nomine appellat quemadmodum infra Justinum loco Justiani scribit.

[2]) Duo illi episcopi synodi Sardicensis et imperatoris oratores erant Vincentius Capuanus et Euphratas Coloniensis. Cff. Athanasius in *Hist. Arianorum ad monach.*, n° 20 (Migne, XXV, 719) et Theodoretus, *Eccl. hist. II*, 8 *et* 9, a quibus Stephani insidiæ istæ fusius enarrantur. Acciderunt hæc circa festum Paschatis anni 344, haud diu post absolutum concilium Sardicense. Quod quidem concilium historiæ ecclesiasticæ scriptores, ducibus Socrate, *lib. II*, *cap.* 20, et Sozomeno, *lib. III*, *cap.* 12, passim asserunt anno a Constantini Magni obitu undecimo, sive 347, celebratum fuisse; verum illos in ea temporis notatione falsos esse constat monumentis postea in lucem editis, in primis vero epistolis festalibus S. Athanasii, nuper a Curetono syriace editis. Videsis: *The festal letters of Athanasius, discovered in an ancient syriac version, and edited by the Rev. W. Cureton*; London, 1848. Cfr. Hefele, *Conciliengeschichte*, I, 513-515.

ܨܦܪܐ . ܗܢܐ ܡܢ ܐܦܝܣ ܩܠܝܬܐ ܕܒܒܬܗ
ܘܫܡܥܬ ܩܠܗ . ܡܢܘ ܕܝܢ ܐܢܬ ܩܥܬ . ܘܩܪܘ
ܠܚܕ ܥܠܝܡܐ ܘܐܚܕܘܗ̇ ܠܙܢܝܬܐ .
ܘܒܨܦܪܐ ܡܢ ܒܬܪ ܕܥܠܘ ܠܡܠܟܐ . ܐܘܕܝܬ
ܕܠܥܠܝܡܐ ܐܘܓܪܝܣ ܫܡܗ . ܘܐܬܬܚܕ ܗܘ
ܥܠܝܡܐ ܘܟܕ ܐܬܢܓܕ . ܐܘܕܝ ܕܡܢ ܣܛܦܢܘܣ
ܐܠܦ . ܘܐܛܪܕܘܗܝ ܠܣܛܦܢܘܣ ܡܢ ܥܕܬܐ .

tricis animadvertens ejusque vocem percipiens, exclamavit : « quis es tu ?» mulieremque, advocato juvene quopiam, retinuerunt. Quæ, mane facto, postquam fuerant *episcopi* ad imperatorem introducti, confessa est se a juvene Evagrio[1] fuisse vocatam; ipse vero juvenis comprehensus et flagellatus se a Stephano edoctum fuisse fassus est. Itaque Stephanum expulerunt ecclesia.

ܒܬܪ ܣܛܦܢܘܣ : ܠܐܘܢܛܝܘܣ .

ܫܢܝ̈ܐ ܫܬ . ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܟܕ ܐܬܓܠܝܬ
ܡܢ ܩܕܡܘܗܝ ܢܟܠܐ ܕܐܪ̈ܝܢܐ . ܦܣܩ ܫܡܥܐ
ܕܐܚܘܗܝ ܘܫܕܪ ܐܝܬܝܗ ܠܐܬܢܣܝܘܣ . ܘܒܥܐ
ܡܢܗ ܕܢܬܠ ܚܕܐ ܥܕܬܐ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܠܐܪ̈ܝܢܐ . ܘܥܢܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܐܦ ܐܢܐ ܒܥܐ
ܐܢܐ ܕܬܬܠ ܠܢ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܚܕܐ ܥܕܬܐ
ܕܢܬܟܢܫܘܢ ܒܗ̇ ܒܢ̈ܝ ܬܪܥܝܬܢ . ܘܟܕ ܨܒܐ
ܡܠܟܐ ܕܢܬܠ ܠܐ ܫܒܩܘ ܐܪ̈ܝܢܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ .
ܠܐ ܠܢ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܦܠܐ ܠܟܘܢ
ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܟܕ ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܬܪܬܝܢ
ܙܒ̈ܢܝܢ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܘܐܬܩܒܠ ܒܐܝܩܪܐ
ܪܒܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ . ܐܠܐ ܡܢ ܕܡܝܬ ܩܘܣܛܢܣ .
ܬܘܒ ܥܝܪܘܗܝ ܐܪ̈ܝܢܐ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ
ܡܠܟܐ ܥܠ ܐܬܢܣܝܘܣ ܟܕ ܐܡܪܝܢ .
ܕܗܘ ܥܒܕ ܦܠܓܘܬܐ ܒܝܢܗ ܠܒܝܢ ܐܚܘܗܝ .

28. *Post Stephanum*, LEONTIUS, *annis sex*.

Porro imperator, detecta coram se Arianorum fraude, fratris sui petitioni annuens Athanasium arcessivit, ab eoque petiit ut unam Alexandriæ ecclesiam concederet Arianis; respondit Athanasius : « et hoc ego vicissim rogo, ut detur nobis Antiochiæ ecclesia una, in qua nostræ sententiæ sectatores congregari possint. » Consensit imperator, at obstiterunt Ariani dicentes : « neque nobis Alexandriæ, neque istis Antiochiæ *ecclesia detur*[2]. » Athanasius vero, jam altera vice Alexandriam regressus, magno cum honore illic ab omnibus fuit exceptus. At, defuncto Constante, imperatorem Constantium denuo adversus Athanasium Ariani excitarunt, asserentes illum divisionis inter ipsum et fratrem ejus causam exstitisse[3]. Præcepit inde

[1]) Is a Theodoreto, *loc. cit.*, vocatur Ὄναγρος, *Onager*.

[2]) Cff. Sozomenus, *lib. III, cap.* 20, Socrates, *lib. II, cap.* 23.

[3]) Hanc calumniam refellit Athanasius in *Apologia ad Constantium imperatorem*, n. 3 sqq. Migne, *Patrol. gr.*, XXV, 597 sqq.

ܕܬܘܒ ܢܬܛܪܕ ܐܬܢܣܝܘܣ ܘܫܕܪ
ܣܒܣܛܝܢܐ ܥܡ ܪܗܘܡܝܐ ܕܢܩܛܠܘܢܗ .
ܡܫܬܥܐ ܕܝܢ ܗܘ ܩܕܝܫܐ . ܕܟܕ ܐܬܘ
ܐܣܛܪܛܝܘܛܐ ܥܡ ܪܗܘܡܝܐ ܐܝܟ ܚܡܫܐ
ܐܠܦܝܢ ܘܚܕܪܘܗ̇ ܠܥܕܬܐ ܐܝܟ ܕܠܐ ܐܢܫ
ܢܦܘܩ ܠܡܦܠܛܗ . ܐܢܐ ܕܝܢ ܫܦܝܪ ܠܝ
ܕܠܐ ܐܥܪܘܩ . ܐܠܐ ܕܩܕܡ ܟܠܗ ܥܡܐ
ܐܬܚܪܐ ܢܣܝܘܢܘܬܐ . ܘܝܬܒܬ
ܕܝܢ ܥܠ ܬܪܘܢܘܣ ܘܦܩܕܬ ܠܚܕ ܡܢ
ܡܫܡܫܢܐ ܕܢܙܡܪ ܡܙܡܘܪ ܡܢ ܡܙܡܘܪܐ
ܕܕܘܝܕ . ܘܥܡܐ ܕܢܥܢܐ ܒܬܪ ܗܘ ܡܠܬܐ
ܕܠܥܠܡ ܛܝܒܘܬܗ . ܘܟܕ ܡܛܟܣܝܢ
ܕܐܣܛܪܛܝܘܛܐ ܠܒܝܬ ܩܘܕܫܐ ܚܕܪܝܢ ܗܘܘ .
ܘܡܢܗܘܢ ܒܥܕܬܐ ܡܬܟܪܟܝܢ ܗܘܘ ܕܢܐܚܕܘܢܢ.
ܩܠܝܪܝܩܘ ܕܝܢ ܘܕܝܪܝܐ ܡܬܟܫܦܝܢ
ܗܘܘ ܠܝ ܕܐܦܢܐ . ܘܟܕ ܟܠܝܬ ܕܡܟܬܫܢܐ ܗܘܝܬ
ܥܡ ܗܘܢ ܐܡܪܬ ܕܘܠܐ ܠܝ ܕܠܚܘܕܝ ܐܬܚܫܫ
ܘܠܐ ܐܚܪܢ ܢܬܢܙܩ . ܚܛܦܘܢܝ ܘܐܚܬܘܢܝ ܡܢ
ܬܪܘܢܘܣ ܘܐܥܒܪܘܢܝ ܒܡܨܥܬ ܐܣܛܪܛܝܘܛܐ
ܘܪܗܘܡܝܐ ܗܢܘܢ . ܟܕ ܡܪܢ ܡܥܒܪ ܘܢܛܪ
ܠܢ . ܘܐܬܦܨܝܢ ܡܢ ܐܝܕܝܗܘܢ . ܗܕܐ ܐܚܪܝܬܐ
ܐܠܘܬܐ ܕܬܠܬ ܕܩܕܝܫܐ ܐܬܢܣܝܘܣ .
ܘܐܩܝܡܘ ܐܪܝܘܣܝܐ ܚܠܦܘܗܝ ܠܓܘܪܓܝܣ ܡܢ
ܬܠܡܝܕܘܗܝ . ܘܟܕ ܠܐ ܐܣܝܒܘ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ

*imperator* ut Athanasius rursum expelleretur, misitque Sebastianum[1] cum Romanis qui eum occiderent. *Rem* sic narrat ipse sanctus[2] : « postquam advenerant militum cum Romanis circiter quinque millia, ecclesiamque circumdederant ne quisquam evadere posset; mihi æquum visum est non aufugere, sed coram universo populo subire discrimen; sedi autem in throno atque uni ex diaconis jussi ut aliquem psalmum Davidis psalleret, populus vero illi responderet hoc verbo: « quoniam in sæculum misericordia ejus. » Jam, militum aliis sanctuarium cingentibus, aliis in ecclesia ut me comprehenderent circumeuntibus, clerici et monachi nos ut abiremus obsecrarunt, cumque eis repugnarem dicendo oportere ut ego solus paterer et *alius* læderetur nemo, abripuerunt me ac detraxerunt a throno, deducentes per medium militum ac Romanorum illorum; Domino utique nos ducente ac servante, ex eorum manibus erepti fuimus. »

Est illud sancti Athanasii exilium tertium. Tum ejus loco constituerunt Ariani Georgium sectæ suæ asseclam; quem Alexandrini, cum ob ejus scelera tolerare non possent, occiderunt

[1]) In Codice Londinensi hic quidem scribitur ܣܩܛܝܢܐ; at me suspicio subiit legendum esse ܣܒܣܛܝܢܐ *Sebastianus;* quippe hoc nomine a Theodoreto, *Eccl. hist.*, lib. II, cap. 10, vocatur nefarius ille bellidux qui, imperatoris Constantii jussu, S. Athanasium in ecclesia est aggressus. Idem vero ab Athanasio dicitur Συριανός, *Syrianus.*

[2]) Cff. *Apologia ad Constantium imperatorem* no 25 (Migne *Patrol. gr.*, XXV, 625) et *Apologia de fuga sua*, n° 24 (*ibid.*, 673). Verba Athanasii libere refert Barhebræus.

ܘܚܢܦ̈ܐ ܡܩܛܠܝܢ ܦܠܓܘܗܝ ܘܒܢܘܪܐ
ܐܘܩܕܘܗܝ. ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܐܡܪܝܢ ܕܥܠ ܓܡܠܐ
ܡܫܬܪܝܐ ܐܣܪܘܗܝ ܘܐܬܦܪܬ.

ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܩܛܝܪ ܗܘܐ ܥܠ ܠܝܒܪܝܘܣ
ܪܗܘܡܝܐ ܕܢܚܬܘܡ ܐܦ ܗܘ ܥܠ ܫܘܕܪܗ
ܕܐܬܢܣܝܘܣ ܘܟܕ ܠܐ ܨܒܐ ܐܬܪܚܩ. ܫܕܪܗ
ܠܓܠܘܬܐ ܐܦܣܢܝܐ. ܘܫܕܪ ܠܗ ܚܡܫܡܐܐ
ܕܝܢܪ̈ܝܢ ܠܢܦܩܬܐ. ܘܠܐ ܩܒܠ ܘܐܬܦܠܛ ܠܒܪ.
ܘܐܬܪܕܝ. ܘܒܬܪ ܬܪܬܝܢ ܫ̈ܢܝܢ ܟܕ ܐܬܐ
ܡܠܟܐ ܠܪܗܘܡܝ. ܕܚܠܘ ܪ̈ܘܪܒܢܐ ܡܢ ܚܡܬܗ
ܘܠܐ ܐܡܪܚܘ ܕܢܒܥܘܢ ܡܛܠ ܠܝܒܪܝܘܣ.
ܐܠܐ ܡܦܝܣܘ ܠܢܫ̈ܝܗܘܢ ܕܗܢܝܢ ܢܒܥ̈ܝܢ.
ܘܟܕ ܒܬܨܒܝܬܐ ܫܦܝܪܐ ܩܪܒ ܘܐܬܟܫܦ. ܦܢܐ
ܡܠܟܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܠܥܕܬܐ ܪܥܝܐ ܦܝܠܝܟܣ.
ܐܡܬܝ ܕܝܢ ܕܚܙܐ ܕܠܐ ܐܢܫ ܥܡ ܦܝܠܝܟܣ
ܢܩܦ. ܦܝܣ ܥܒܕ ܕܢܫ̈ܐ ܡܝܬܪ̈ܬܐ ܘܦܩܕ
ܕܢܐܬܐ ܠܝܒܪܝܘܣ ܘܐܟܚܕܐ ܢܕܒܪܘܢ
ܠܥܕܬܐ. ܥܡܐ ܕܝܢ ܩܥܐ ܕܚܕ ܗܘ ܡܫܝܚܐ
ܘܚܕ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܢܗܘܐ ܠܢ.

et igne combusserunt; alii vero narrant eum camelo efferato alligatum et dilaceratum fuisse[1].

Imperator autem vehementer urgebat Liberium Romanum ut Athanasii depositioni subscriberet, eumque prorsus cedere nolentem damnavit exilio, mittendo ipsi pro expensis quingentos denarios; hos ille accipere recusavit, dimissus fuit et foras ejectus. Verum, elapso biennio, cum Romam venisset imperator, viri principes quidem, illius furorem timentes, pro Liberio intercedere non sunt ausi, sed uxoribus suis suaserunt ut intercederent ipsæ. Itaque matronis apparatu solemni accedentibus et supplicantibus respondit imperator, esse *jam* ecclesiæ pastorem Felicem. Postea videns neminem adhærere Felici, præstantium mulierum precibus annuens Liberium reverti jussit, ut simul ambo gubernarent ecclesiam. Populus vero ita clamavit: « unus est Christus; et unus sit nobis episcopus! »

ܒܬܪ ܠܐܘܢܛܝܘܣ: ܐܘܕܘܟܣܝܘܣ.

ܗܢܐ ܕܓܪܡܢܝܩܝܐ ܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܠܟܐ
ܥܒܪ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܒܬܪ ܕܡܝܬ ܠܐܘܢܛܝܘܣ.
ܘܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܚܕܬܐ ܕܡܐܐ

29. *Post Leontium*, EUDOXIUS.

Fuerat is Germaniciæ[2] episcopus ac jussu imperatoris post Leontii obitum transiit Antiochiam.

Novam synodum centum et quin-

[1]) In populari paganorum tumultu accidit hoc Georgii supplicium. De quo vide Socrat., *lib. III*, *cap.* 2; Sozom., *lib. V*, *cap.* 7; item Ammianum Marcellinum, *lib. XXII*, *cap.* 11.

[2]) « Germanicia, Syris et Arabibus vulgo « مرعش *Marhas*, Euphratesiæ urbs, duodecim « millibus passuum a ripis fluvii Gehonis distans, « teste Abulpheda. » Cfr. Jos. Sim. Assemanus, *Dissert. de Monophysitis*, p. 82.

ܘܚܡܫܝܢ ܒܣܠܝܩܘܢܝܐ . ܘܐܘܣܒܝܘܣ
ܘܐܘܕܘܟܣ ܘܐܛܝܘܣ ܩܪܒܘ ܠܘܬ ܡܠܟܐ.
ܘܐܘܕܘܟܣܝܘܣ ܐܚܪܡ ܠܟܠ ܕܐܡܪ
ܕܡܫܚܠܦ ܒܪܐ ܡܢ ܐܒܐ . ܐܘ ܕܒܪܝܬܐ
ܐܝܬܘܗܝ . ܘܐܠܨ ܐܢܘܢ ܡܠܟܐ ܕܢܚܪܡܘܢ
ܠܗܘ ܕܒܪ ܟܝܢܐ . ܘܟܕ ܠܐ ܐܬܛܦܝܣܘ ܗܘܘ
ܐܢܘܢ . ܘܐܦ ܩܘܪܝܠܘܣ ܕܐܘܪܫܠܡ ܐܫܬܕܝ
ܒܬܪ ܕܩܡ ܒܐܦܣܩܘܦܘܬܐ ܫܢ̈ܝܢ . ܘܩܡ
ܗܕܪܝܢܐ . ܘܡܩܕܘܢܝܘܣ ܐܦ ܗܘ ܕܩܘܣܛܢܛ
ܡܢ ܒܬܪ ܚܡܫ ܫܢ̈ܝܢ ܐܫܬܕܝ . ܘܩܡ
ܐܘܕܘܟܣܝܘܣ ܒܬܪ ܕܗܘܐ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܬܠܬ ܫܢ̈ܝܢ .

quaginta episcoporum coëgit imperator Seleuciæ (?)[1]. Porro Eusebius, Eudoxius et Aëtius ad imperatorem perrexerunt; Eudoxius autem anathematizavit quicunque Filium a Patre dissimilem (ἀνόμοιον) esse, aut creatum fuisse assereret. Imperator vero exegit ab eis (*ab aliis nempe episcopis*), ut vocem *consubstantialis* anathemate damnarent, recusantesque exilio punivit. Ejectus tunc pariter fuit Cyrillus Hierosolymitanus, postquam episcopatum annis duodecim gesserat, eique successit Hadrianus(?). Similiter Macedonius Constantinopolitanus sede sua, per annos quinque occupata, fuit ejectus. Cui successit Eudoxius, postquam Antiochiæ sedisset tribus annis.

ܒܬܪ ܐܘܕܘܟܣܝܘܣ ، ܡܠܛܝܘܣ .
ܗܢܐ ܐܦܣܩܦ ܗܘܐ ܕܣܒܣܛܝܐ ܕܐܪ̈ܡܢܝܐ .
ܡܢ ܒܪܫܝܬ ܠܐ ܡܕܡ ܡܦܩ ܗܘܐ
ܡܛܠ ܗܝܡܢܘܬܐ ܐܬܩܒܠ ܡܢ
ܟܠܗܘܢ . ܟܕ ܕܝܢ ܒܚܕ ܡܢ ܝܘ̈ܡܝܢ
ܡܡܠܠ ܗܘܐ ܘܐܡܪ . ܟܕ ܡܚܘܐ ܬܠܬ
ܨ̈ܒܥܢ ܘܐܡܪ ܕܬܠܬܐ ܩܢܘ̈ܡܝܢ ܡܘܕܝܢܢ .

## 30. *Post Eudoxium*, Meletius[2].

Erat ille antea episcopus Sebastiæ Armenorum, cumque initio nihil circa fidem proferret, acceptus fuit ab omnibus. Verum cum quadam die concionem haberet, ac ostendendo tres digitos ita prædicaret: « tres personas profitemur et unum agnoscimus illas, » animadverterunt Ariani illum

[1] Loco ܒܣܠܝܩܘܢܝܐ legendum conjicio ܒܣܠܘܩܝܐ *Seleucia*. Nimirum Seleuciæ, quæ erat Isauriæ metropolis, anno 359 jussu Constantii imperatoris congregata fuit synodus 150 episcoporum a Socrate, *lib. II, cap.* 39 memorata, similiter a S. Athanasio, *de Synodis Arim. et Seleuc.*, n. 12, et a S. Hilario, *Contra Constantium imperatorem*, nº 12; Athanasius (Migne, *Patrol. gr.*, XXXVI, 701) episcopos ibi præsentes numerat 160. Cf. Sozomen. *IV*, 22, Theodur., *lib. II, capp.* 22, *sqq.*, et Hefele *Conciliengeschichte*, I, 688 sq.

[2] Post Eudoxium a synodo Seleuciensi depositum, Antiochenum episcopatum per annos quatuor gessit Anianus. Qui tamen a Barhebræo in patriarcharum serie omittitur, quod fuerit illorum suasu qui ab Acacii Cæsariensis partibus stabant per imperatorios præfectos Leonam et Lauricium ab occupanda sede sua impeditus. Cfr. Lequien *Or. Christ.*, II, col. 713.

ܘܟܕ ܡܪܓܫܝܢ ܠܗܘܢ ܡܒܚܢܐ ܐܬܡܠܟܘ ܕܗܝܡܢܘܬܐ ܕܢܝܩܝܐ ܐܚܝܕ . ܘܛܪܕܘܗܝ ܒܬܪ ܬܪܬܝܢ ܫ̈ܢܝܢ ܕܗܟܢ . ܘܒܬܪܗ ܐܬܩܝܡ ܡܪܝ ܝܘܐܢܢܝܣ ܦܘܡܐ ܕܕܗܒܐ. ܘܗܘ ܐܣܪܡ ܠܡܪܝ ܒܣܝܠܝܘܣ. ܐܦܣܩܘܦ ܠܩܣܪܝܐ ܘܩܦܕܘܩܝܐ ܐܚܘܗܝ ܕܦܛܪܘܣ ܕܣܒܣܛܝܐ . ܘܐܚܘܗܝ ܕܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܕܢܘܣܐ . ܘܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܐܦ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܬܐܘܠܘܓܘܣ ܐܦܣܩܘܦ ܕܢܙܝܢܙܘ ܘܐܚܘܗܝ ܩܣܪܝܘܣ ܘܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܐܒܘܗܝ .

esse fidei Nicænæ addictum, eumque ideo, transacto biennio, ejecerunt. Apud illum institutus fuit Mar Joannes Chrysostomus; ordinavit quoque sanctum Basilium, Cæsareæ et Cappadociæ episcopum, Petri Sebastiæ ac Gregorii Nysseni fratrem germanum.

Inclaruere tunc etiam Gregorius theologus, Nazianzi episcopus, ejusque frater Cæsarius ac pater Gregorius.

ܒܬܪ ܡܠܝܛܝܘܣ ، ܐܘܙܘܝܘܣ .
ܐܪܝܢܐ ܩܒܠ ܕܝܢ ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܘܪܬܕܘܟܣܐ ܦܘܠܝܢܘܣ ܗܘ ܣܒܐ ܕܐܡܪܢ ܕܗܘܐ ܚܠܦ ܐܘܣܛܐܬܘܣ ܡܬܦܪܢܣ ܗܘܐ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܢܦܩ ܐܦܘܠܝܢܪܝܘܣ ܗܪܛܝܩܐ . ܗܢܐ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܗܘܐ ܘܒܝܘܠܦܢܐ ܕܒܪ̈ܝܐ ܡܪܕܐ ܗܘܐ . ܘܐܬܐ ܠܠܐܕܝܩܝܐ ܘܢܣܒ ܐܢܬܬܐ ܘܗܘܐ ܠܗ ܒܪܐ ܘܩܪܝܗܝ ܒܫܡܗ . ܘܗܘܐ ܗܘ ܩܫܝܫܐ ܡܢ ܬܐܘܕܘܛܐ ܐܦܣܩܘܦ ܕܬܡܢ . ܘܒܪܗ ܗܘܐ ܩܪܘܝܐ . ܘܟܕ ܐܬܚܒܪܘ ܠܘܬ ܐܦܝܦܢ ܣܘܦܣܛܝܐ ܚܢܦܐ ܐܬܢܟܦܘ ܒܬܪܗ . ܘܟܠܐ ܗܢܘܢ ܒܗܝ ܐܠܘ ܬܐܘܕܘܛܐ ܡܢ ܬܫܡܫܬܐ . ܘܒܬܪܟܢ ܐܦܩܢܘܢ ܡܢܥܕܬܐ ܡܢ ܟܠܗ . ܗܝ ܐܙܠ ܐܦܘܠܝܢܪܝܘܣ ܛܠܝܐ ܠܘܬ ܐܦܣܩܘܦܐ ܐܢܫܝܢ ܡܫܬܪܝܐ

31. *Post Meletium*, Euzoius, Arianus, sedem occupavit, interim partem orthodoxorum gubernante Paulino, seno illo quem diximus Eustatho suffectum fuisse.

Illa ætate, prodiit Apollinarius hæreticus. Erat ille Alexandria oriundus, in disciplinis profanis exercitatus; concessit inde Laodicæam, atque, uxore accepta, filium genuit suo nomine appellatum. Postea a Theodoto illius loci episcopo ipse factus est presbyter, filius vero lector constitutus; cum autem familiariter uterentur Epiphanio sophista ethnico, ad eumque prorsus deflecterent, utrumque eorum officio Theodotus idcirco interdixit; imo postea ecclesia penitus exclusi fuerunt[1]. Perrexit tunc Apollinarius junior ad episcopos quosdam depositos, qui illum gregi innominato episcopum

[1]) Apollinarios officio suspensos mox restituerat Theodotus; at vero excommunicati fuerunt a Georgio, Theodoti in Laodicæna sede successore. Cfr. Sozom., *lib. VI*, *cap.* 25.

ܘܐܣܩܦܘܗܝ ܐܦܣܩܦ̄ ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܠܐ
ܡܕܝܢܬܐ. ܗܘ ܘܐܒܘܗܝ ܐܒܗ̈ܝ ܗܪܣܝܣ
ܕܕܪ̈ܓܐ ܘܡܫܘܚ̈ܬܐ. ܟܕ ܠܪܘܚܐ ܙܥܘܪ ܡܢ
ܒܪܐ ܐܡܪܝܢ. ܘܠܒܪܐ ܡܢ ܐܒܐ. ܐܪܝܘܣ
ܓܝܪ ܠܒܪܐ ܘܪܘܚܐ ܗܘܝܢ ܕܠܐ ܦܪܫ ܠܗܘܢ.
ܘܢܣܒ ܒܪܐ ܢܦܫܐ ܠܐ ܡܠܝܠܬܐ ܐܠܐ
ܢܦܫܢܝܬܐ ܘܐܠܗܘܬܐ ܡܡܠܝܐ ܠܗ ܕܘܟܬ
ܗܘܢܐ.

ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܐܦ ܐܘܢܘܡܝܘܣ
ܐܦܩ ܗܪܣܝܣ. ܐܡܪ ܗܘܐ ܓܝܪ ܕܐܠܗܐ ܠܟܠ
ܒܟܝܢܗ ܝܬܝܪ ܡܢ ܕܚܢܢ ܠܐ ܝܕܥ. ܐܠܐ
ܗܿܘ ܡܐ ܕܚܢܢ ܝܕܥܝܢ ܥܠܘܗܝ ܗܘ ܒܠܚܘܕ
ܝܕܥ. ܒܗܘ ܙܒܢ ܐܬܝܕܥ ܗܘܐ ܒܐܘܪܗܝ.
ܐܘܿܕ ܗܘܐ ܐܪܟܝܕܝܩܘܢ ܘܠܡܠܦܢܘܬܐ
ܕܕܝܨܢܝܐ ܢܩܦ. ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܟܕ ܐܡܠܟ
ܗܘܐ ܝܘܠܝܢܘܣ. ܦܩܕ ܕܢܦܢܘܢ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ
ܠܟܘܪ̈ܣܝܗܘܢ. ܘܦܢܐ ܐܦ ܐܬܢܣܝܘܣ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܗܕܐ ܓܝܪ ܥܒܕ ܗܘ ܚܢܦܐ
ܠܡܨܝܕܘ ܐܢܘܢ ܕܢܫܬܡܥܘܢ ܠܪܥܝܢܗ.
ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܐܣܬܟܠܘ ܢܟܝܠܘܬܗ ܥܪܩܘ ܡܢ
ܩܕܡܘܗܝ. ܘܐܦ ܐܬܢܣܝܘܣ ܥܪܩ
ܘܢܦܩ ܗܘܐ ܕܠܐ ܡܟܣܪܐ ܠܡܥܪܩ ܡܢ ܪܕܘܦ
ܪܕܘܦܐ. ܐܝܟ ܕܘܝܕ ܡܢ ܫܐܘܠ ܥܪܩ. .
ܘܝܥܩܘܒ ܡܢ ܥܣܘ. ܘܐܠܝܐ ܡܢ ܐܚܐܒ

ordinarunt. Porro ipse cum patre suo auctores exstiterunt hæreseos graduum et mensurarum, dicentes Spiritum esse minorem Filio, Filium minorem Patre, (Arius enim Filium ac Spiritum, illorum a Patre distantia, pares esse admiserat); assumptam porro a Filio animam non intellectualem (ψυχὴν ἀνόητον), sed vegetativam, divinitate vices mentis supplente[1]

Eodem tempore, Eunomius quoque protulit hæresim; dicebat enim Deum de natura sua nihil amplius scire quam nos, sed hoc quod nos de illo scimus ipsum tantummode scire.

Pariter Edessæ innotuit Aod, qui fuit archidiaconus et doctrinæ Desanitarum adhæsit[2].

Eo tempore, Julianus, regnum adeptus, jussit episcopos ad sedes suas reverti; quo factum est ut Athanasius quoque Alexandriam rediret; hoc quippe modo volebat ethnicus iste illos astute adducere ut ipsius voluntati acquiescerent; quo ejus dolo detecto, fugam illi arripuerunt; fugit et Athanasius, in sui defensionem allegans haudquaquam esse indecorum a persecutore fugere, cum David fugerit a Saüle, ab Esavo Jacob, Elias ab Achab et Jezabele, cum Paulum in sporta

1) Vitalis Apollinarista, apud Epiphanium, *hær.* 77, nº 23, Christum perfectum hominem fuisse admittit, «si divinitatem illi loco mentis ascribamus, εἰ τὴν θεότητα ποιήσομεν ἀντὶ τοῦ νοῦ. »

2) De *Desanitis* seu Bardesanitis vide supra, pag. 27. Fortassis Aod hic memoratus idem est ac Audius Αὐδιος, anthromorphitarum auctor, qui juxta S. Epipham., *hær.* 70, *num.* 3, «sub Arii tempora vixit et e Mesopotamia oriundus fuit,» et a Nicephoro, *Hist. eccl.*, XI, 14, dicitur fuisse «genere et lingua Syrus.»

ܘܐܫܬܒܩ. ܘܡܫܬܘܕܐ ܕܐܫܬܪܝ ܡܫܡܗܐ
ܡܢ ܫܘܪܐ. ܘܡܪܢ ܐܡܪ. ܡܐ ܕܪܕܦܝܢ ܠܟܘܢ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܗܕܐ ܥܪܘܩܘ ܠܐܚܪܬܐ. ܘܡܢ ܗܢܐ
ܪܕܘܦܐ ܬܘܒ ܗܦܟ ܐܬܢܣܝܘܣ ܘܐܬܩܒܠ
ܒܚܕܘܬܐ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܬܘܒ ܐܟܠܘ
ܩܪܨܘܗܝ ܚܢܦܐ ܠܘܬ ܝܘܠܝܢܘܣ. ܘܥܪܩ
ܐܪܒܥܬܐ ܙܒܢܝܢ ܟܕ ܐܡܪ. ܩܠܝܠ ܐܚܝ
ܢܫܢܐ. ܡܛܠ ܕܥܢܢܐ ܗܘ ܙܥܘܪܬܐ ܘܥܒܪܐ
ܘܡܫܬܪܝܐ. ܘܟܕ ܪܟܝܒ ܒܐܠܦܐ ܐܫܟܚܘܗܝ
ܪ̈ܕܘܦܐ ܘܫܐܠܘ ܠܚܒܪܘܗܝ ܕܥܠܘܗܝ ܕܝܠܗ.
ܘܗܢܘܢ ܦܢܝܘ ܕܠܐ ܣܓܝ ܪܚܝܩ ܡܢܟܘܢ.
ܪܕܘܦܘ ܒܡܣܪܗܒܘ ܡܛܠ ܕܩܕܡܝܟܘܢ ܗܘ.
ܘܟܕ ܥܒܪܘ. ܗܦܟ ܗܘ ܩܕܝܫܐ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ.
ܘܬܡܢ ܐܬܛܫܝ ܠܘܬ ܒܬܘܠܬܐ ܚܕܐ
ܕܩܕܝܫܐ ܠܐܠܗܐ ܟܠܗ ܙܒܢܐ ܕܝܘܠܝܢܘܣ.

ܡܪܝܣ ܕܝܢ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܓܒܪܐ ܣܒܐ ܗܘܐ.
ܘܐܦ ܢܘܗܪܐ ܕܥܝܢܘܗܝ ܐܘܒܕ. ܩܪܒ ܠܘܬ
ܝܘܠܝܢܘܣ ܘܐܟܣܗ ܒܥܙܝܙܘܬ. ܗܘ ܕܝܢ
ܚܢܦܐ ܡܢ ܓܚܟܗ ܒܗ ܐܡܪ. ܐܘ ܣܡܝܐ ܠܐ
ܡܐܣܐ ܠܟ ܐܠܗܟ ܗܘ ܓܠܝܠܝܐ. ܡܪܝܣ
ܐܡܪ. ܡܘܕܐ ܐܢܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܥܡܝܢܝ ܕܠܐ ܐܚܙܝܟ
ܦܪܨܘܦܟ ܚܢܦܐ. ܣܓܝܐܬܐ ܕܐܟܘܬ ܗܠܝܢ
ܫܡܥ ܗܘܐ ܘܡܣܝܒܪ ܘܠܐ ܪܓܙ ܗܘ
ܝܘܠܝܢܘܣ. ܡܛܠ ܕܐܣܟܡܐ ܕܦܝܠܣܘܦܘܬܐ
ܡܚܘܐ ܗܘܐ. ܘܟܕ ܥܠ ܠܚܠܒ
ܘܐܡܪ ܠܪܝܫܢܐ ܚܕ ܡܫܝܚܝܐ ܕܐܚܦܟ
ܗܘܐ ܒܪܗ. ܕܠܐ ܬܐܠܘܨ ܠܒܪܟ
ܕܢܩܦ ܠܕܚܠܬܟ. ܐܝܟܢܐ ܕܐܦܠܐ ܐܢܐ ܐܠܘܨ

demiserint e muro, Dominus vero ipse dixerit: «cum persequuntur vos in civitate ista, fugite ad aliam.» Atque ab hoc persecutore denuo evasit Athanasius, et ab Alexandrinis cum gaudio fuit exceptus. Ast illum iterum ethnici apud Julianum accusarunt, fugitque quarta jam vice, dicens: «paululum, fratres mei, recedamus, quoniam nubes hæc parva est, quæ mox transiet et dissolvetur.» Cum autem navigio veheretur, eum nacti sunt persecutores, ejusque socios de ipso interrogarunt, qui hoc dedere responsum: «non multum abest a vobis; persequimini celeriter, quoniam ante vos est.» Quando vero transierant illi, reversus est ipse sanctus Alexandriam, ibique, toto Juliani regno durante, delituit apud virginem quamdam Deo sacratam.

Maris autem Chalcedonensis, vir gravis ætate, cui jam oculorum lumen defecerat, Julianum adiit, eumque vehementer increpavit. Cui ethnicus, eum irridendo, dixit: «o cæce, quidni te sanat Deus tuus galilæus?» «Laudo Deum, ait Maris, quod me cæcum effecerit, ne te gentilem aspiciam.» Nimirum ejusmodi plura Julianus patienter et absque ira audivit, utpote qui philosophiæ speciem affectaret. Aliquando Alepum ingressus magnatem quemdam christianum, cujus filius defecerat ad ethnicismum, allocutus: «noli, ait, cogere filium tuum ut religioni tuæ adhærcat, sicut nec ego te cogo ut religioni adhærcas meæ;» eique princeps ille respondit: «hunc

ܠܟ ܕܠܘܝܬ ܠܡܫܠܡܘ . ܗܘ ܕܡܢ ܫܪܪܐ
ܥܪܩ . ܕܠܟ ܗܘܐ ܡܦܩܕ ܕܡܫܠܡ ܠܡܪܢܐ .
ܘܣܢܐ ܠܐܠܗܐ ܦܩܕ ܐܢܬ ܠܗ ܐܘ ܡܠܟܐ .
ܝܘܠܝܢܘܣ ܕܝܢ ܡܛܠ ܕܒܢܟܠܐ ܡܬܚܦܐ ܗܘܐ
ܒܦܝܠܘܣܘܦܘܬܐ ܠܐ ܪܓܙ . ܐܠܐ ܐܡܪ . ܥܕܡܐ ܠܟ
ܐܘ ܒܪܢܫܐ ܕܡܚܣܕ ܐܢܬ ܠܢ . ܘܐܬܦܢܝ ܠܘܬ
ܒܪܗ ܘܐܡܪ ܐܢܐ ܡܝܨܦ ܐܢܐ ܕܝܠܟ . ܡܛܠ
ܕܠܐ ܐܫܟܚܬ ܕܐܦܝܣ ܠܐܒܘܟ ܕܢܬܒܛܠ ܕܝܠܟ .

ܘܟܕ ܡܝܬ ܝܘܠܝܢܘܣ ܘܩܡ ܝܘܒܝܢܝܢܘܣ
ܡܗܝܡܢܐ . ܐܗܦܟ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܥܠ ܐܬܪܘܬܗܘܢ
ܠܟܘܪܣܝܗܘܢ ܘܫܪܪ ܠܗܝܡܢܘܬܐ ܕܩܘܣܛ
ܢܛܝܢܘܣ ܙܟܝܐ . ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܩܒܠܘ
ܕܒܪܐܝܬܐ ܐܘܣܝܐ ܝܗܒ ܘܠܐ ܡܟܣܐ
ܫܒܩ .

ܘܟܕ ܡܝܬ ܝܘܒܝܢܝܢܘܣ . ܘܩܡܘ
ܐܘܠܢܛܝܢܝܢܘܣ ܘܐܘܠܢܣ ܐܚܐ . ܗܘ ܐܘܠܢܣ
ܡܛܠ ܕܡܢ ܐܪܝܘܣ ܐܬܥܡܕ ܗܘܐ ܛܪܕ
ܠܐܪܬܘܕܘܟܣܘ . ܠܡܠܛܝܘܣ ܡܢ ܠܐܪܡܝܢܝܐ .
ܘܠܐܘܣܒܝܘܣ ܕܫܡܝܫܛ ܠܬܪܩܝܐ . ܗܢܐ
ܒܐܣܟܝܡܐ ܪܘܡܝܐ ܗܘ ܪܟܝܒ ܣܘܣܝܐ ܘܟܘܒܥ
ܡܟܣܝܐ ܕܠܐ ܢܬܝܕܥ ܡܟܪܟ ܗܘܐ
ܒܡܕܝܢܬܐ . ܘܡܩܝܡ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܘܩܫ̈ܝܫܐ
ܘܡ̈ܫܡܫܢܐ ܐܪܬܕܘܟܣܘ . ܘܐܦ ܐܬܢܐܣܝܘܣ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܬܛܫܝ ܒܩܒܪܐ ܕܐܒ̈ܗܘܗܝ
ܝܪ̈ܚܐ ܐܪܒܥܐ . ܘܟܕ ܕܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܥܒܕܘ
ܪܘܒܐ ܪܒܐ ܥܠ ܡܠܟܐ ܐܘܠܢܣ . ܘܒܦܘܩ
ܕܢܗ ܐܬܐ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܙܒܢܐ ܕܚܡܫܐ . ܘܥܕܡܐ

tu mihi apostatam qui veritatem deseruit et odit Deum, commendas, imperator?» Julianus autem, quippe qui dolose mansuetudinem simulabat per philosophiam, non excanduit, sed ita excepit : « quamdiu tu, o homo, nos probris afficis ? » Et conversus ad filium : «ego, inquit, tui curam habebo, quandoquidem patri tuo persuadere non potui ut ipse tui curam assumeret.»

Jam Juliano exstincto, successor ejus Jovinianus fidelis exulantes episcopos ad cathedras eorum revocavit, ac Constantini Victoris fidem confirmavit, imo illis qui vocem «consubstantialis» admitterent plurima concessit, eosque tributo liberos effecit.

Mortuo deinde Joviniano eique suffectis Valentino ac Valente fratribus, Valens quidem, quod fuerat ab Arianis baptizatus, expulit orthodoxos, Meletium nimirum in Armeniam, Eusebium vero Samosatenum in Thraciam. Is Romani *militis* habitu, equo vectus et tiara opertus ne agnosceretur, civitates circuibat, orthodoxis episcopos, sacerdotes et diaconos ordinans[1]. Athanasius vero Alexandrinus in sepulchro patrum suorum quatuor mensibus sese abscondit ; at populo Alexandrino magnum tumultum contra imperatorem Valentem excitante, istius jussu Athanasius rediit quinta jam vice, et porro usque

[1]) Cfr. Theodoretus, *Eccles. hist.*, lib. IV, cap. 12 et 13. Quod capiti imposuit Eusebius vocatur a Theodoreto τιάρα, eoque nomine hic designatur torulus quo Orientales caput involvunt.

ܥܕܡܐ ܠܡܘܬܗ ܠܥܕܬܗ . ܗܘ ܒܙܒܢܐ
ܡܫܬܡܗ ܗܘܐ ܒܡܕܒܪܐ ܐܒܐ ܡܩܪܝܘܣ
ܕܐܣܝ ܠܐܢܬܬܐ ܕܗܘܬ ܣܘܣܬܐ .

ܘܫܢܝ ܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܒܚ ܒܚܙܝܪܢ ܫܢܬ
ܬܪܦܒ . ܘܒܬܪ ܫܢܬܐ ܚܕܐ ܢܚ ܪܒܐ
ܐܬܢܐܣܝܘܣ . ܒܬܪ ܕܫܡܫ ܫܢܝܢ ܡܘ .
ܘܥܒܕ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܪܦܕ . ܘܩܡ ܒܬܪܗ
ܦܛܪܘܣ ܫܢܝܢ ܫܒܥ . ܘܐܬܟܢܫܘ ܬܡܢܝܢ
ܟܗܢܐ ܕܢܐܙܠܘܢ ܠܘܬ ܘܐܠܢܣ ܡܠܟܐ .
ܡܛܠ ܫܝܢܐ ܕܥܕܬܐ . ܘܟܕ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܒܐܠܦܐ ܘܪܕܝܢ ܒܝܡܐ ܫܕܪ ܡܠܟܐ
ܘܐܘܩܕ ܢܘܪܐ ܒܐܠܦܐ ܘܐܘܩܕ ܠܟܗܢܐ .

ܘܩܝܡ ܐܬܬܣܝܡ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܐܪܬܕܘܟܣܘ ܩܕܝܫܐ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ
ܢܐܙܝܢܙܢܐ ܕܢܕܒܪ ܠܡܗܝܡܢܐ
ܕܩܘܣܛܢܛ . ܘܬܡܣܛܝܘܣ ܦܝܠܘܣܘܦܘܣ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܫܝܓ ܠܚܡܬܗ ܕܡܠܟܐ ܒܡ
ܐܡܪܐ ܕܥܒܕ . ܘܐܡܪ ܒܗ . ܕܠܐ ܐܬܗ
ܠܬܕܡܘܪ ܕܡܫܝܚܝܐ ܡܬܦܠܓܝܢ ܒܕܚܠܬܗܘܢ
ܡܛܠ ܕܚܢܦܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܬܠܬܡܐܐ ܐܝܟ
ܕܚܠܬܐ . ܐܦ ܝܬܝܪ ܗܘ ܠܐܠܗܐ ܪܥܐ

ad mortem suam rexit ecclesiam. Eo tempore in deserto inclaruit pater Macarius qui sanavit mulierem, in equam conversam[1].

Obiit Mar Ephræm die 18 junii anni 682[2], atque anno sequente mortuus est magnus Athanasius[3], cum munere functus esset per annos 46 et constituisset episcopos 284; successit illi Petrus qui sedem occupavit septem annis. Coadunati tunc sunt octoginta sacerdotes qui imperatorem Valentem ob pacem ecclesiarum adirent; at dum versabantur in navi et in mari vehebantur, misit imperator *satellites*, qui jussu ipsius navi ignem immiserunt illosque sacerdotes combusserunt.

Circa idem tempus constitutus fuit ab episcopis orthodoxis sanctus Gregorius Nazianzenus, qui curam gereret fidelium Constantinopoleos. Themistus autem philosophus Antiochiæ imperatoris iram placavit oratione quadam a se confecta, in qua dixit: nemini mirandum si Christiani sint in religione sua divisi, quandoquidem apud gentiles trecentæ *species* cultuum exstent; imo potius ipsum Deum velle

[1]) Patratum fuit hoc miraculum a S. Macario Aegyptiaco, qui est ab Alexandrino distinctus. Porro in *vitis Patrum* non refertur mulierem istam fuisse conversam in equam, sed apparuisse hominibus ut equam. Cfr. Tillemont, *Mémoires*, tom. VIII, p. 603.

[2]) De die et anno mortis S. Ephræmi, scriptores Syri minime inter se conveniunt. Plerique eum obiisse ponunt anno Græcorum 684 seu Christi 373, quibus adstipulatur auctor *Chronici Edesseni;* diem autem alii assignant 9am, alii 15am, alii 19am Junii. Cfr. Assemanus, *Biblioth. Orient.*, I, pp. 54 et 397. Elias Nisibenus in *Chronico inedito* Ephræmi mortem refert pariter sub anno 684, i. e. Christi 373, ibidem citans in margine ܡܟܬܒܢܘܬ ܙܒܢܐ ܕܝܥܩܘܒ ܐܘܪܗܝܐ *Chronographiam Jacobi Edesseni.*

[3]) Juxta Barhebræum ergo obierit S. Athanasius anno Christi 372; at eum anno 373 e vita migrasse probant A. Pagi, *Critica hist. chronol. in annales Baronii*, ad annum 372, tom. I, p. 528, ed. Antverp. 1705; et Montfaucon, apud Migne, *Patrol. Græc.*, tom. XXV, p. CLVI.

ܕܡܫܬܒܚܢܘܬܗ ܠܡܦܣ . ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܬܥܩܒܐ
ܒܦܫܝܩܘܬ ܡܬܝܕܥܢܘܬܗ .

ܘܡܢ ܡܝܬܬ ܐܘܠܢܣ . ܘܒܝܘܡܝ ܓܪܛܝܢܘܣ
ܒܪ ܐܚܘܗܝ . ܗܦܟܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ ܐܟܣܘܪܝܐ .
ܘܟܕ ܡܝܬ ܗܘܐ ܡܠܟ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܪܒܐ
ܡܠܟܐ ܡܗܝܡܢܐ . ܘܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܡܐܐ
ܘܚܡܫܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܝܢ ܒܩܘܣܛ . ܘܫܪܪܗ
ܕܒܪ ܐܝܬܘܬܐ ܦܫܛܐ ܘܚܬܡ . ܐܝܠܝܢ ܗܘܘ
ܪܫܐ ܩܕܡܝܐ ܕܗܕܐ ܣܘܢܗܕܘܣ ܬܒܝܠܝܬܐ .
ܡܠܛܝܘܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܛܝܡܬܐܘܣ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܘܩܘܪܝܠܘܣ ܕܐܘܪܫܠܡ .
ܘܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܬܐܘܠܘܓܘܣ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܩܘܣܛ .
ܘܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܕܢܘܣܐ . ܗܢܘܢ ܐܘܣܦܘ
ܒܗܝܡܢܘܬܐ ܕܢܝܩܝܐ . ܡܠܬܐ ܕܥܠ ܪܘܚܐ
ܩܕܝܫܐ . ܕܐܝܬܘܗܝ ܡܪܝܐ ܡܚܝܢܐ ܕܟܠ . ܗܘ
ܕܡܢ ܐܒܐ ܢܦܩ ܘܥܡ ܐܒܐ ܘܥܡ ܒܪܐ
ܡܫܬܓܕ ܘܡܫܬܒܚ ܘܫܪܟܐ . ܘܗܠܝܢ
ܥܠ ܠܘܩܒܠ ܦܘܠܝܢܪܝܣ ܛܘܥܝܝܬܐ
ܕܐܦܘܠܝܢܪܝܘܣ . ܘܗܕܐ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܐܣܩܬ ܠܩܘܣܛ ܐܝܩܪܐ ܒܬܪ ܪܗܘܡܐ . ܘܕܠܐ
ܢܥܒܪܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܥܕܬܐ ܕܒܪ ܡܢ

diversimode laudari, quod ipsius notitia nequeat facile investigari[1].»

Post mortem Valentis, imperante Gratiano ejus fratris filio, episcopi ab exilio redierunt; atque Gratiano defuncto, imperium obtinuit Theodosius Magnus, imperator fidelis, qui concilium centum et quinquaginta *episcoporum* Constantinopoli coëgit, ac fidem consubstantialis stabilivit confirmavitque. Istius concilii *œcumenici* secundi primarii fuerunt, Meletius Antiochiæ, Timotheus Alexandriæ, Cyrillus Hierosolymorum, Gregorius theologus Constantinopoleos atque Gregorius Nyssæ. Illi autem symbolo Nicæno adjecerunt effata de Spiritu Sancto: « qui est Dominus omnia vivificans, qui ex Patre procedit, qui cum Patre et Filio adoratur et glorificatur, et reliqua.» Et hæc quidem contra perversam Apollinarii sententiam[2]. Eadem synodus decrevit Constantinopoli honorem fore post Romam; pariter ne episcopi regimen exercerent in ecclesias extra ipsorum limites sitas, quod propter persecutio-

[1]) Cfr. Socrates, *lib. IV, cap.* 32.

[2]) Quamquam probabile est Patres Constantinopolitanos egisse contra Apollinarium (de quo videsis supra pp. 99-102), ut ex quodam concilii Chalcedonensis effato merito infert Tillemuntius, *Mémoires* etc., tom. IX, p. 221, id tamen quod heic e symbolo recitat Barhebræus, directe hoc quadrat ad hæresim Pneumatomachorum, in primis vero Macedonii Constantinopolitani. Quod autem præcipue concilium intenderit hanc hæresim convellere, testatur etiam Elias Nisibenus ad annum 692 Græcorum, Christi 381:

ܗܘ ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܒܩܘܣܛܢܛ ܘܐܚܪܡܘ ܠܡܩܕܘܢܝܘܣ
ܕܐܡܪ ܗܘܐ ܕܪܘܚܐ ܗܘ ܒܪܝܬܐ . ܘܒܡܕܝܢܬܐ
ܗܝ ܐܩܝܡܘ ܠܢܩܛܪܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ .

«*Eo anno congregata fuit synodus centum et quinquaginta episcoporum Constantinopoli, atque anathemate damnarunt impium Macedonium qui profitebatur Spiritum Sanctum esse creaturam; civitati vero illi constituerunt Nectarium patriarcham.*»

[Syriac text]

nem factum fuerat simpliciter[2]. Rejecit etiam et anathematizavit una cum Ario Eusebium Nicomediensem, Euzoium Antiochenum, ceterosque Arianos. Aderant ibi Diodorus et Theodorus, qui postmodum facti sunt hæretici. Cum vero concilium Constantinopolitanam sedem sancto Gregorio

[Syriac text]

²) Quod ad honorem episcopo Constantinopolitano tributum, ac limites jurisdictionis episcopalis attinet, statuitur hoc canone 2º, illud canone 3º inter septem illos qui in codicibus græcis adhucdum exstantibus leguntur. Notum est, ex canonibus istis non nisi quatuor priores exhiberi in versionibus latinis antiquis. Porro a codice syriaco, anno 501 exarato, cujus jam supra p. 71 meminimus, exulat solus canon septimus, ut qui neque in synodo anni 381, neque in sequente anni 382 conditus fuerit; ceteri vero sex in quatuor contrahuntur, ita ut tertius secundo, quintus quarto jungatur. Ex illo codice symbolum Constantinopolitanum edidit B. H. Cowper, in opusculo quod *analecta Nicæna* inscribitur; cum autem codex ille sit ob summam antiquitatem maximi faciendus, rem eruditionis studiosis haud ingratam nos facturos putamus, si specimen quoddam, quo versionis syriacæ indoles dijudicari queat, in medium proferamus. Canon itaque secundus (secundus et tertius in codd. græcis) sic ibi legitur : [Syriac text]

*«De ordine cujusque provinciæ et primatu debito (ecclesiis) Ægyptiorum et Antiochenorum, necnon Constantinopolitanæ, (nempe) magnis civitatibus Episcopi ad ecclesias extra ipsorum limites* (διοικήσεις) *quasi ad administrationem (illarum) ne transgrediantur, neque perturbent ac misceant ecclesias; sed juxta statutum canonum episcopus Alexandriæ negocia Ægypti administret, et episcopi Orientis negocia Orientis tantum, servato honore collato a canonibus Nicænis ecclesiæ Antiochenæ; atque episcopi provinciæ* (διοικήσεως) *Asiæ negocia Asiæ, episcopi Pontici negocia Ponti, Thraces negocia Thraciæ. Episcopi autem, si vocati non fuerint, ne transeant limites suos, sive ad ordinationes peragendas, sive ad administrationem aliarum rerum ecclesiasticarum. Si autem servatur canon de gubernationibus regionum et civitatum, evidens est in singulis eparchiis regimen exerceri a synodo eparchiæ* (synodo provinciali), *quemadmodum decretum fuit Niceæ. Ecclesias vero Dei in regionibus gentium barbararum sitas regere oportet juxta morem priorem, quem patres tenuere. Episcopo autem Constantinopoleos est honor* (πρεσβεῖα τῆς τιμῆς) *post Romanum, eo quod illa sit Roma nova.»*

[illegible]

theologo confirmasset, episcopi Ægyptii, invidia ducti, hoc graviter acceperunt. Ille idcirco sese abdicavit ac sedem voluntarie reliquit, quam per annos viginti occuparat, et composuit orationem valedictoriam, in qua hæc habentur : « restituite me cellulæ, deserto ac Deo[1]. » Eadem synodus, Euzoio Ariano expulso, Meletium magnum Antiochiæ nominavit; at paulo post obiit Meletius.

ܒܬܪ ܡܠܛܝܘܣ ܦܠܐܒܝܢܘܣ .

[illegible]

31. *Post Meletium*[2] FLAVIANUS.

Quia autem Paulinus adhuc vivebat, tumultus factus est Antiochiæ; jam vero Paulinus morti proximus noluit ut Flavianus solus *ecclesiam* regeret, idque ex invidia, quandoquidem orthodoxus erat uterque; igitur Evagrio discipulo suo manum imposuit, cumque sui loco constituit, illegitime sane, cum canones episcopum absque (tribus) episcopis consecrari prohibeant. Porro Romani et Ægyptii, Evagrio faventes, imperatorem urgebant ut Flavianum expelleret : qui accersitus Constantinopolim ut inde Romam concederet, sese prætextu hyemis excusavit, dicens se

[1]) Cff. Theodoretus, *Eccl. hist.*, lib. V, cap. 8; Socrates, *lib. V, cap.* 8. — Habetur ista S. Gregorii oratio *Patrol. Græc.*, XXXVI, 457 sqq.

[2]) Sequentem in margine notam codex exhibet : [illegible] «*Valentis tempore Meletius iste, subrogato ei Euzoio, fuerat sede sua expulsus; posquam vero Theodosius Magnus orthodoxus imperio potitus concilium Constantinopolitanum convocarat, ad sedem suam rediit, ideoque commemoratur bis.*»

ܐܬܟܠܝ ܦܦܠܘܣ ܘܐܡܪ ܕܒܢܝܣܢ ܐܙܠ ܐܙܠ܂
ܘܗܦܟ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ܂ ܘܬܘܒ ܐܓܪܓܘܗܝ
ܠܡܠܟܐ ܘܐܫܕܪܗ ܕܢܐܬܐ܁ ܘܠܐ ܐܫܟܚ
ܥܠܘܗܝ ܟܠܡܕܡ ܕܫܘܐ ܠܫܪܝܐ܂ ܘܦܩܕ
ܕܬܘܒ ܬܬܦܢܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ܂ ܘܡܢ ܒܬܪ
ܕܐܙܠ ܡܠܟܐ ܠܪܗܘܡܐ ܫܕܪ ܦܠܒܝܢܘܣ ܠܐܩܩܝܘܣ
ܚܠܒܝܐ ܠܪܗܘܡܐ܂ ܘܫܝܢܐ ܥܒܕ ܒܝܬ
ܪ̈ܗܘܡܝܐ ܡܨܥܝܘܬܗ ܕܡܠܟܐ܂ ܘܐܦ
ܡܨܪ̈ܝܐ ܐܫܬܝܢܘ܂

ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܫܟܚ ܬܐܕܘܣܝܘܣ ܥܝ̈ܕܐ ܣܢܝ̈ܐ
ܡܠܟܐ ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܪܘܡܐ ܘܒܛܠ ܐܢܘܢ܂
ܚܕ ܡܢ ܒܬ̈ܝ ܙܢܝ̈ܬܐ ܕܒܣܛܪ ܪ̈ܚܝܐ
ܩܝܡܝܢ ܗܘܘ܂ ܕܐܝܢܐ ܕܢܘܟܪܝܐ ܗܘܐ ܥܐܠ ܠܗܘܢ܂
ܡܬܥܟܒ ܗܘܐ ܠܡܛܚܢ ܙܒܢܐ ܣܓܝܐܐ܂
ܘܦܩܕ ܡܠܟܐ ܘܐܬܬܦܝܚܘ ܠܒ̈ܬܝ ܙܢܝ̈ܬܐ܂
ܘܐܚܪܢܐ ܕܒܐܢܬܬܐ ܕܡܬܬܚܝܕܐ ܗܘܬ
ܒܓܘܪܐ܂ ܐܚܕܝܢ ܗܘܘ ܠܗ̇ ܘܩܒܥܝܢ
ܒܒܝܬܐ ܚܕ ܘܡܢ ܙܓܐ ܩܠ̈ܝܠܐ
ܕܢܬܝܕܥ ܕܙܢܝܬܐ ܗܝ܂ ܘܒܚ̈ܛܝܐ ܡܬܦܪܥܝܢ
ܗܘܘ ܒܗ̇ ܡܢ ܡܢܬ̇܂ ܘܐܦ ܗܢܐ
ܥܝܕܐ ܒܛܠܗ ܡܠܟܐ܂ ܘܦܩܕ ܕܙܢܝܬܐ
ܬܬܕܝܢ ܘܐܢ ܫܘܝܐ ܠܡܘܬܐ ܬܬܩܛܠ܂

ܘܦܩܕ ܬܘܒ ܗܘ ܡܠܟܐ ܒܢܡܘܣܐ܂ ܕܐܢܬܬܐ
ܠܐ ܬܗܘܐ ܡܫܡܫܢܝܬܐ ܐܠܐ ܐܢ ܒܪܬ ܫܬܝܢ
ܫܢܝ̈ܢ܂ ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܫܡܫܢܐ ܚܕ ܣܟܠ
ܥܡ ܐܢܬܬܐ ܒܪܬ ܚܐܪ̈ܐ܂ ܘܟܕ ܐܘܕܥܬ
ܠܩܫܝܫܐ ܦܪܣܗ ܠܡܫܡܫܢܐ ܘܢܦܠ ܡܢ ܕܪܓܗ܂

mense Aprili profecturum, et reversus est Antiochiam. Iterum ergo incitarunt imperatorem, qui eum accersivit secundo; at nihil invenit contra ipsum depositione dignum, jussitque eum altera jam vice Antiochiam reverti. Deinceps, cum imperator Romam concessisset, illuc Acacium Halcpensem ablegavit Flavianus, atque, pace mediante imperatore cum Romanis inita, Ægyptii pariter placati sunt[1].

Eo tempore imperator Theodosius duos abusus plane detestandos Romæ reperiit et sustulit. Et primo quidem, scortorum cauponæ juxta molas exstabant, quas si quis extraneus esset ingressus, detinebatur ad molendum diuturno tempore; itaque imperator hæc scortorum domicilia jussit excidi. Alter *abusus is erat :* si qua mulier in adulterio deprehendebatur, eam apprehendebant reponebantque in domo quadam, tintinnabulis parvis ei appensis quibus veluti meretrix agnosceretur, illaque tum per vim libidinosi abutebantur; pariter usum istum sustulit imperator, jussitque adulteram judicari, ac etiam, si morte digna esset, morte plectendam[2].

Idem imperator pariter lege sanxit ne mulier fieret diaconissa ante annum ætatis septuagesimum. Eo etiam tempore diaconus quidam peccavit cum muliere nobili; quod cum illa presbytero manifestasset, prodidit hic crimen diaconi, qui fuit gradu suo

1) Cfr. Theodoretus, *lib. V*, *cap.* 23.

2) Cfr. Socrates, *lib. V*, *cap.* 18.

ܗܝܕܝܢ ܐܘܕܐܡܘܢ ܩܫܐ ܡܠܟ ܠܢܩܛܪܝܘܣ ܘܐܥܒܪ ܠܟܗܢܐ ܕܥܠ ܬܝܒܘܬܐ. ܘܐܦܣ ܠܟܠܢܫ ܕܒܪܥܝܢܗ ܢܬܩܪܒ ܠܐܪ̈ܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ. ܡܛܠܗܕܐ ܠܐܘܕܐܡܘܢ ܗܘܐ ܐܡܪ ܣܘܩܪܛܝܣ ܟܪܘܢܘܓܪܦܘܣ ܡܠܟܘܬܐ ܕܝܠܟ ܐܘ ܡܘܬܪܐ ܠܥܕܬܐ ܐܘ ܠܐ. ܫܪܝܪܐܝܬ ܥܠܬܐ ܗܘܝܬ ܕܠܐ ܢܟܣ ܚܛܗ̈ܝܢ ܕܚܒܪ̈ܐ. ܘܕܠܐ ܢܛܪ ܡܠܬܐ ܕܫܠܝܚܐ ܕܐܡܪ. ܠܐ ܬܗܘܘܢ ܡܫܬܘܬܦܝܢ ܠܥܒ̈ܕܐ ܕܚܫܘܟܐ. ܐܠܐ ܡܟܣܘ ܐܢܘܢ.

ܬܘܒ ܐܡܪ ܗܘ ܣܘܩܪܛܝܣ. ܕܙܒܢ̈ܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܐ̈ܢܫܝܢ ܐܝܠܝܢ ܕܚܕܐ ܗܝܡܢܘܬܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ. ܦܪܝܫܝܢ ܒܥܝܕ̈ܐ. ܗܐ ܓܝܪ ܗܠܝܢ ܕܒܪܗܘܡܐ ܬܠܬ ܫܒ̈ܘܥܝܢ ܒܠܚܘܕ ܩܕܡ ܦܨܚܐ ܨܝܡܝܢ ܘܡܬܩܪܝܢ ܐܪ̈ܒܥܣܪܝܬܐ. ܐܚܪ̈ܢܐ ܕܝܢ ܩܕܡ ܦܨܚܐ ܫܒܥܐ ܕܫܒ̈ܘܥܐ ܡܫܪܝܢ ܒܨܘܡܐ. ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܬܘܒ ܒܡܐܟܘܠܬܐ ܦܪܝܫܝܢ. ܐܝܬ ܓܝܪ ܟܪ̈ܝܣܛܝܢܐ ܕܡܢ ܟܠ ܕܐܝܬ ܒܗ ܢܦܫܐ ܢܛܪܝܢ ܢܦܫܗܘܢ ܒܨܘܡܐ. ܘܐܝܬ ܕܐܟܠܝܢ ܢܘ̈ܢܐ ܒܠܚܘܕ. ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܥܡ ܢܘ̈ܢܐ ܐܦ ܦܪ̈ܚܬܐ ܐܟܠܝܢ. ܡܛܠ ܕܐܝܟ ܢܘ̈ܢܐ ܡܢ ܡ̈ܝܐ ܡܣܬܒܪܝܢ ܠܗܘܢ. ܐܚܪ̈ܢܐ ܦܠܛܝܢ ܡܢ ܒ̈ܝܥܐ ܘܡܢ ܦܐ̈ܪܐ ܕܐܝ̈ܠܢܐ. ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܠܚܡܐ ܝܒܝܫܐ ܠܚܘܕ ܡܬܬܪܣܝܢ. ܐܚܪ̈ܢܐ ܠܬܫܥ ܫ̈ܥܝܢ ܨܝܡܝܢ. ܘܡܛܠ ܕܠܚܕ ܡܢܗܘܢ ܟܬܝܒܬܐ ܠܐ. ܡܬܚܙܝܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ

depositus. Tum Eudæmonis presbyteri suasu Nectarius sacerdotes pœnitentiæ præpositos sustulit, permisitque ut pro sua quisque conscientia ad sacra mysteria accederet. Quare Eudæmoni dixit Socrates chronographus[1] : « consilium tuum aut Ecclesiæ perniciem *inferet*, vel non; profecto causa exstitisti ne delicta mutua coarguamus, neve servemus præceptum Apostoli dicentis : *nolite communicare operibus tenebrarum, sed potius redarguite*[2]. »

Asserit idem Socrates[3] multoties illos qui ejusdem fidei sunt, moribus esse diversos. Etenim qui Romæ sunt per tres tantum ante Pascha hebdomades jejunant, et «quadragesimales» vocantur, alii autem septem hebdomadibus ante Pascha jejunium incipiunt. Alii iterum esculentorum usu discernuntur: sunt enim christiani qui ab omnibus quibus inest anima tempore jejunii abstinent; nonnulli solum pisces manducant; alii cum piscibus etiam avibus vescuntur, quod illas sicut pisces ex aquis *productas* esse existimant; alii ab ovis et fructibus arborum abstinent; alii solo pane sicco aluntur; aliqui usque ad horam nonam jejunant. Quoniam vero nemini documentum aliquod *certum* adest, *sequitur* cujusque arbitrio hæc permisisse apostolos, ut non ex metu vel

1) Socrates, *lib. V, cap.* 19, sua ad Eudæmonem verba paulo aliter refert : Ἡ συμβολή σου, ὦ πρεσβύτερε, εἰ συνήνεγκε τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἢ εἰ μή, Θεὸς ἂν εἰδείη. «*Concilium tuum, o presbyter, utrum Ecclesiæ profuerit, an non, Deus viderit*, etc.»

2) *Ephes. V*, 11.

3) *Lib. V, cap.* 22.

ܐܝܟ ܡܚܝܠܐ. ܕܠܐ ܡܢ ܐܢܢܩܐ ܘܠܐ ܡܢ
ܐܠܐ ܢܬܟܪܝܗ ܒܬܝܒܘܬܐ. ܡܨܪ̈ܝܐ
ܘܗܠܝܢ ܕܬܐܒܐܝܣ. ܡܢ ܒܬܪ ܕܐܟܠܝܢ
ܒܪ̈ܙܐ ܡܫܬܘܬܦܝܢ ܗܘܘ. ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܒܐܪܒܥܐ ܘܒܥܪܘܒܬܐ ܩܪܝܢ ܟ̈ܬܒܐ
ܘܡܦܫܩܝܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܚܢܢ ܒܚܕ ܒܫܒܐ.
ܒܬܣܠܝܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܩܠܝܪܝܩܐ ܡܢ ܒܬܪ ܕܢܣܒ
ܐܢܬܬܐ. ܠܐ ܫܒܝܩ ܕܢܬܩܪܒ ܠܗ. ܘܐܠܐ
ܢܦܠ. ܘܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܡܕܢܚܐ ܠܨܒܝܢܐ ܕܟܠܚܕ
ܡܫܒܩܐ ܗܘܐ. ܕܐܦ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܐܢ ܨܒܝܢ
ܢܟܠܘܢ ܢܦܫܗܘܢ. ܘܠܐ ܒܐܢܢܩܐ ܕܢܡܘܣܐ
ܠܟܠܗܘܢ ܗܘܐ. ܣܓܝ̈ܐܐ ܓܝܪ ܘܒܙܒܢܐ
ܕܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܒܢ̈ܝܐ ܐܘܠܕܘ ܡܢ ܢܫ̈ܝܗܘܢ
ܢܡܘܣܝ̈ܐ. ܒܬܣܠܝܐ ܒܝܘ̈ܡܝ ܨܘܡܐ
ܕܦܨܚܐ ܒܠܚܘܕ ܡܥܡܕܝܢ. ܘܫܪܟܐ
ܦܢܝܢ ܕܠܐ ܡܥܡ̈ܕܐ. ܒܥܕ̈ܬܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܡܫܚܠܦ ܣܝܡܗ ܕܡܕܒܚܐ. ܘܣܓܝ̈ܐܐ ܠܡܥ̈ܪܒܐ
ܡܕܒ̈ܚܐ ܡܬܒܢܝܢ. ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܡܢ
ܗܝ ܕܐܪܝܘܣ ܩܫܝܫܐ ܗܘܐ ܘܕܠܚ ܠܥܕ̈ܬܐ.
ܬܘܒ ܩܫܝܫܐ ܠܐ ܡܡܠܠ ܒܥܕܬܐ. ܘܫܠܝ̈ܚܐ
ܩܕܝ̈ܫܐ. ܣܛܪ ܡܢ ܗܕܐ ܕܢܬܪܚܩ ܡܢ
ܕܒܚܐ ܘܡܢ ܕܡܐ ܘܚܢܝܩܐ ܘܙܢܝܘܬܐ. ܡܕܡ
ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܣܡܘ ܥܠܝܢ. ܐܡܪܘ ܓܝܪ
ܕܗܟܢܐ ܨܒܐ ܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ ܘܐܦ ܚܢܢ.

ܘܒܫܢܬܐ ܩܕܡܝܬܐ ܕܡܠܟܘܬܗ ܕܐܪܩܕܝܘܣ
ܡܠܟܐ ܕܗܝ ܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܘܬܡܢܝܐ.
ܐܬܒܢܝ ܥܘܡܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ. ܒܐܝܕܝ ܡܪܝ

necessitate pœnitentiam ageret. Ægyptii et qui Thebaïdem incolunt post comestionem mysteria percipiunt. Alexandriæ, feria quarta et die parasceves legunt et explicant scripturas, quemadmodum nos die dominica. In Thessalia, qui clericus fit postquam jam duxit uxorem, ad hanc sub pœna depositionis prohibetur accedere; verum in regionibus orientalibus hoc cujusque voluntati relinquitur, ita ut episcopi ipsi voluntarie sese contineant, sed nulla legis necessitate *constricti* hoc faciant; multi enim etiam tempore episcopatus filios genuerunt ex uxoribus suis legitimis. In Thessalia, diebus jejunii[1] tantummodo baptizant; reliquis vero temporibus moriuntur sine baptismate. In ecclesiis Antiochiæ varius est situs altaris, et *altaria* multa occasum versus affixa sunt. Alexandriæ, a quo tempore Arius, qui presbyter erat, conturbavit ecclesiam, presbyter jam non prædicat in ecclesia. Denique, apostoli sancti præter hoc ut caveamus ab immolatis, a sanguine, suffocato ac fornicatione, aliud onus nemini imposuerunt; dixerunt enim « *ita placuit Spiritui Sancto et nobis*[2]. »

Anno primo regni Arcadii imperatoris, qui est annus septingentesimus 8[us] Græcorum (*Christi* 399), ædificatum est cœnobium Cartaminense per Mar

[1]) Non recte hoc loco Socrates exscribitur. Dicit enim : 'Εν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πάσχα μόνον «*diebus Paschatis tantum*. »

[2]) *Act.* XV, 28.

ܫܡܘܐܝܠ ܪܝܫܕܝܪܐ ܩܕܝܫܐ . ܘܡܪܝ ܫܡܥܘܢ
ܬܠܡܝܕܗ . ܗܘ ܕܚܘܝ ܠܗ ܡܠܐܟܐ ܕܐܠܗܐ
ܟܠܗ ܪܘܫܡܐ ܕܫܬܐܣܐ ܕܕܝܪܐ ܘܕܗܝܟܠܐ .
ܘܒܬܪ ܙܒܢܐ ܠܐ ܐܪܝܟܐ . ܩܡ ܡܪܝ ܓܒܪܝܐܝܠ
ܪܝܫܕܝܪܐ . ܗܘ ܕܐܦ ܐܦܣܩܦ ܐܬܬܣܝܡ ܒܫܢܬ
ܬܫܥܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܘܚܡܫ ܕܝܘܢܝܐ . ܘܗܘ
ܐܙܠ ܠܘܬ ܒܪܟܬܝܒܐ ܪܫ ܛܝܝܐ ܡܠܟܐ
ܕܛܝܝܐ . ܕܒ ܐܬܪܐ ܗܘܐ ܓܙܪܬܐ ܕܒܢܝ
ܙܒܕܝ ܘܢܣܒ ܫܠܝܛܘܬܐ ܕܫܘܠܛܢܐ ܥܠ
ܥܡܐ ܕܟܪܝܣܛܝܢܐ .

Samuelem, archimandritam sanctum, et Mar Simeonem ejus discipulum, cui angelus Dei totam fundamentorum cœnobii ac templi delineationem demonstravit[1]. Porro tempore haud exiguo elapso, archimandrita creatus est Mar Gabriel, qui præterea ordinatus est episcopus anno Græcorum nongentesimo sexagesimo quinto (*Chr.* 654); atque ille ad sedem Barchatibi Arabum regis, qui in Gazartha Zabdæorum[2] versabatur, profectus, diploma obtinuit *quo sibi* in populum christianum jurisdictio *concedebatur*.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ . ܐܬܝܕܥܘ ܗܘܘ ܒܡܠܬܐ
ܘܒܕܘܒܪܐ . ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܕܩܘܦܪܘܣ .
ܘܡܪܘܬܐ ܕܡܝܦܪܩܝܛ ܗܘ ܕܐܙܠ
ܐܝܙܓܕܐ ܠܘܬ ܐܝܙܕܓܪܕ ܡܠܟܐ ܕܦܪܣܝܐ .
ܘܥܒܕ ܐܠܗܐ ܬܕܡܪܬܐ ܪܘܪܒܬܐ ܣܓܝܐܬܐ
ܒܐܝܕܘܗܝ .

Ea ætate verbo et moribus inclaruere Epiphanius Cypriet Marutha Maipheracatæ, qui legatus missus fuit ad Izdegerdem Persarum regem, ubi per ipsum Deus magna prodigia est operatus[3].

ܘܡܢ ܒܬܪ ܫܘܢܝܗ ܕܢܩܛܪܝܘܣ . ܫܕܪ
ܡܠܟܐ ܐܪܩܕܝܘܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܘܐܝܬܝܘ
ܠܝܘܚܢܢ ܩܕܝܫܐ . ܗܘ ܕܡܬܠܡܕ ܗܘܐ ܠܘܬ
ܠܝܒܢܝܘܣ ܘܐܢܕܪܓܐܬܝܘܣ ܦܝܠܣܘܦܐ
ܐܬܪܕܝ . ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܟܢܐ ܒܟܬܒܐ ܕܥܕܬܐ .
ܡܢ ܕܝܘܕܘܪܘܣ ܕܛܪܣܘܣ ܘܩܪܛܪܝܘܣ

Post obitum Nectarii Constantinopolitani misit Arcadius imperator episcopos, qui celebrem Joannem adducerent. Is a pueritia a Libanio et Andragathio philosophis eruditus, deinde scriptis Ecclesiæ operam dare cœpit, Diodoro Tarsensi et Carterio, qui adhuc monachi erant, præcepto-

[1]) « *Cartamina*, inquit Assemanus, *dissert. de Syris Monophys*, p. 73, antiquissimum Syrorum monachorum cœnobium apud Mardeu, Mesopotamiæ urbem. » Decursu temporis factum est, ex Orientalis Ecclesiæ more, ut cœnobium istud suum haberit episcopum, qui quidem jurisdictionem in regionem circumjacentem Mardinensem exercebat.

[2]) Verti possunt verba syriaca : *in insula filiorum Zabdi seu Zebedæi*. Erat quippe *Gazarta*, Arabibus *Gezira*, quam S. Hieronymus, in *Chronico*, *Zabdiceae*, Ammianus Marcellinus, *lib.* 20, *cap.* 15 *et* 16, *Bezabdem* vocat, Tigridis insula et urbs, non multum a Ninive sive Mosul ad septemtrionem distans. Videsis *Dissert. de Syris monoph.* p. 83 et Ritter, *Erdkunde, West-Asien.* Th. XI, p. 147, sqq.

[3]) De Maruthæ gestis fusius agetur in altera sectione Chronici ecclesiastici.

ܕܠܝܒܢܝܘܣ ܪܗܛܪܐ ܡܠܦܢܐ ܗܘܐ ܠܗ. ܘܥܡ ܬܐܘܕܘܪܘܣ ܕܡܦܣܘܐܣܛܝܐ ܠܡܠܦܢܗ ܡܠܦ ܗܘܐ. ܘܐܬܚܒܒ ܬܘܒ ܥܡ ܪܒܐ ܒܣܝܠܝܘܣ. ܘܒܬܪܟܢ ܠܛܘܪܐ ܠܘܬ ܣܒܐ ܚܕ ܪܒܐ ܘܡܠܦ ܗܘܐ ܡܢܗ ܟܠ ܩܪܒܐ ܕܫܐܕܐ ܫ̈ܢܝܐ ܐܪܒܥ. ܘܡܛܠ ܝܘܠܦܢܗ ܐܚܝܕ ܒܩܠܝܬܐ ܫ̈ܢܝܐ ܬܪܬܝܢ. ܘܡܛܠ ܕܐܬܟܪܗ ܗܦܟ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܗܘܐ ܡܫܡܫܢ ܡܢ ܡܠܛܝܘܣ. ܘܒܬܪܟܢ ܩܫܝܫܐ ܡܢ ܐܘܓܪܝܣ ܗܘ ܕܩܡ ܚܠܦ ܦܠܒܝܢܘܣ. ܘܦܫܩ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܘܫܠܝܚܐ ܟܕ ܗܘ ܒܪ ܟܚ̄ ܫ̈ܢܝܢ. ܘܐܬܟܢܝ ܟܪܘܣܘܣܛܘܡܘܣ ܗ̄ ܦܘܡܐ ܕܕܗܒܐ. ܘܡܬܢܨܚ ܗܘܐ ܒܝܘܠܦܢܐ ܕܢܟܦܘܬܐ. ܘܣܓܝܐܬ ܐܚܕܬܗ ܚܡܬܐ ܡܢ ܒܗܬܬܐ ܟܕ ܬܟܝܠ ܗܘܐ ܒܗ. ܘܥܠ ܥܝܕܗ ܗܘܐ ܟܠܗ ܕܒܡܠܘܗܝ ܠܐ ܙܗܝܪ ܗܘܐ ܒܥܣܩܘܬܗ. ܘܟܣܪܛܘܢܐ ܠܟܠܗ ܕܠܐ ܚܝܠܐ ܡܟܠܝܢܘܣ ܗܘܐ. ܘܡܢ ܡܚܕܐ ܩܫܝܐ ܗܘܐ ܐܦܣܩܦ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ. ܘܣܢܐܘܗܝ ܩܠܝܪ̈ܝܩܘ ܣܓܝܐܐ. ܘܐܬܩܪܝ ܕܟܕ ܐܙܠ ܠܐܦܣܘܣ ܠܡܣܡܟ ܗܘܐ ܠܗ. ܘܐܢܫ ܣܘܪܝܢܘܣ ܘܐܬܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ. ܘܐܠܦܗ

ribus usus. Una cum illo institutus est Theodorus Mopsuestenus, ac etiam cum Basilio Magno familiariter degebat. Postea in montem apud senem quemdam præstantem sese recepit, et ab eo per annos quatuor modum præliandi contra dæmones didicit, atque hinc studii gratia se inclusit duobus annis; verum propter infirmitatem Antiochiam reversus, factus est diaconus a Meletio, et postea presbyter ab Evagrio, Flaviani successore[1], atque Evangelium et Apostolum *concionando* interpretatus est, natus annos 28. Appellatus est Chrysostomus, id est os aureum; extitit autem in temperantiæ studio strenuus, eumque ira magis quam verecundia occupavit; cum vero moribus suis confideret, in verbis suis fuit incautus ac linguæ asperitati immodice indulsit. Quum quinquaginta esset annorum, creatus est episcopus Constantinopolitanus; ibi statim ab initio durior apparuit, et clerici plurimi de ipso pertæsi fuerunt; contigit autem ut, dum ipse Ephesum ad consecrandum illi civitati episcopum concessisset, Severianus Gabalorum[2] Constantinopoli versaretur, illic *ad populum*

[1]) Librarii lapsus hic corrigendus, qui ܠܦܠܒܝܢܘܣ *Flavianum* pro ܠܦܘܠܝܢܘܣ *Paulino* oscitanter descripsit. Supra enim pag. 113-114. Barhebræus a Paulino jam morti proximo Evagrium qui ipsi succederet ordinatum fuisse testatur. Porro Socratem (*lib. VI, cap.* 3) sequitur auctor noster, dum asserit Chrysostomum ab Evagrio sacerdotio initiatum fuisse; veri tamen similius est eum non ab Evagrio, sed ab alio episcopo orthodoxo qui tunc Antiochenæ ecclesiæ præerat, nempe a Flaviano, ordinatum fuisse, Cff. Valesii annotatio in Socrat. *loc. cit.* et Tillemont, *Mémoires*, tom. XI, pag. 33.

[2]) De dissidio Joannem inter et Severianum vide Socratis *lib. VI, cap.* 11, et Sozomeni *lib. VIII, cap.* 10. Porro ܓܒܠܐ *Gabala* hodie pagus est ad orientem Chalcidis in via quæ ducit a Chalcide ad Suram. Ritter *Erdkunde, West-Asien*, t. VII, th. X, 1084.

ܗܘܐ ܡܬܪܓܡܢܐ ܕܐܦ ܠܐ ܣܡܘܟ̈ܝܢ ܡܢ ܡܦܩ
ܘܡܥܕܢ ܡܐܡܪ̈ܐ · ܘܐܬܚܪܝ ܠܘܩܒܠܗ
ܣܪܐܦܝܘܢ ܡܫܡܫܢܐ ܕܝܘܚܢܢ. ܘܟܕ ܐܬܐ ܐܝܬܝܗ
ܕܠܣܒܪܝܢܘܣ ܕܠܐ ܒܘܚܢܐ . ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܗܘܐ
ܟܪܝܐ ܠܗ ܐܘܕܘܟܣܝܐ ܡܠܟܬܐ ܠܝܘܚܢܢ .
ܘܦܩܕܬ ܘܐܬܐ ܣܒܪܝܢܐ . ܘܝܘܚܢܢ ܠܐ ܦܝܣ
ܕܢܬܪܥܐ ܥܡܗ . ܥܕܡܐ ܕܐܬܬ ܡܠܟܬܐ
ܠܥܕܬܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ · ܘܐܝܬܝܬ ܥܡܗ ܠܬܐܘ
ܕܘܣܝܘܣ ܙܥܘܪܐ . ܘܐܪܡܝܬܗ ܥܠ
ܒܘܪ̈ܟܘܗܝ ܕܝܘܚܢܢ ܘܐܘܡܝܬܗ . ܘܡܠܟܫܝܢ
ܠܟܝܢ ܫܝܢܐ ܒܝܢܬܗܘܢ ܗܘܐ ܒܪܝܐ . ܘܟܕ
ܕܐܡܝܢܐܝܬ ܟܣܐ ܗܘܐ ܠܢܫ̈ܐ ܚܪܝܦܐܝܬ .
ܘܓܪܦܗ ܠܨܠܡܐ ܕܩܪܝܒ ܗܘܐ ܠܥܕܬܐ
ܐܪܡܝܗ . ܘܡܥܝܪ ܗܘܐ ܠܗ ܐܝܟ
ܠܐܝܙܒܠ . ܡܛܠ ܟܪܡܐ ܕܢܒܘܬ
ܡܢ ܐܪܡܠܬܐ ܕܓܙܠܬ ܣܢܐܬܗ ܠܘܬܗ .
ܐܠܐ ܥܡܐ ܡܛܠ ܡܠܦܢܘܬܗ ܢܗܝܪܬܐ
ܐܚܝܕ ܗܘܐ ܒܗ .

ܘܬܐܘܦܝܠܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܢܫܝܐܝܬ
ܚܫܐ ܡܣܝܒܪ ܗܘܐ . ܡܛܠ ܕܠܐܝܣܝܕܘܪܐ
ܩܫܝܫܐ ܕܝܠܗ ܨܒܐ ܗܘܐ ܕܢܥܒܕ ܠܩܘܣܛ̈ܢ
ܐܦܣܩܦܐ ܐܓܪܗ ܠܓܒܗ ܘܐܦ ܠܐܦܝܦܢܝܘܣ
ܕܩܘܦܪܘܣ . ܘܟܕ ܐܦ ܗܘ ܐܬܛܦܝܣ
ܦܫܝܛܐܝܬ . ܐܬܐ ܠܩܘܣܛ̈ ܘܥܒܕܬܐ ܕܡܪܝ
ܝܘܚܢܢ ܕܠܒܪ ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܥܒܕ ܣܝܡ̈
ܐܝܕܐ ܕܡܫ̈ܡܫܢܐ ܕܠܐ ܡܦܣܢܘܬܐ ܕܝܘܚܢܢ .
ܘܐܚܪܡ ܐܦ ܠܟܬܒ̈ܘܗܝ ܕܐܘܪܝܓܢܣ ܕܟܕܘ
ܦܝܫ ܗܢܝ ܗܘܐ ܝܘܚܢܢ . ܝܘܚܢܢ ܕܝܢ

loquens et instituens homilias; huic adversarium se præbuit Serapion, diaconus Joannis, quem quidem cum rediisset, eo adduxit ut Severianum expelleret sine examine. Quamobrem Joannem reprehendit Eudoxia imperatrix, ac Severianum revocari jussit; at Joannes cum eo tamdiu reconciliari recusavit, donec ipsa imperatrix ad ecclesiam Apostolorum adveniens, et secum filium suum Theodosium juniorem adducens, hunc ad genua Joannis, ipsum adjurando, abjecerit; atque *ita* ægre inter ipsos pax exterior inita fuit. Cum autem perpetuo mulieres vehementer redargueret, ac dejecisset ecclesiæ vicinam statuam imperatricis, quam etiam suggillabat tanquam Jezabelem ob vineam viduæ ereptam, magis invisus apud illam evasit; ast populus propter spectatam ejus doctrinam ei ardenter adhærebat.

Porro Theophylus Alexandrinus aliquid humani passus, suas in affectu *hostili* partes habebat, eo quod Isidorum presbyterum suum vellet consecrare *episcopum* Constantinopoleos[1]. Is itaque ad suas partes pertraxit Epiphanium Cyprensem, qui cum bona fide illius suasu duceretur, Constantinopolim pervenit, ibi in ecclesia Mar Joannis extra civitatem sita peregit absque Joannis licentia ordinationem diaconorum, atque in scripta Originis, quorum studio multum deditus erat

[1]) Cff. Socrates, *lib. VI, cap.* 2, et Sozomenus, *lib. VIII, cap.* 3.

ܚܪܡ ܠܗ ܕܥܒܪܬ ܥܠ ܩܢܘ̈ܢܐ . ܥܒܕܬ
ܬܫܡܫܬܐ ܒܥܕܬܐ ܕܝܠܝ ܕܠܐ ܦܘܩܕܢܝ .
ܘܐܘܣܦܬ ܐܦ ܫܡܠܬ ܐܝܕܐ . ܐܙܕܗܪ ܐܦ
ܗܫܐ ܕܠܐ ܬܗܘܐ ܫܓܘܫܝܐ ܒܥܡܐ .
ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܡܢ ܫܡܥܗ ܕܚܠ ܘܗܦܟ .

ܘܡܐܡܪܐ ܥܒܕ ܝܘܚܢܢ ܘܨܚܐ ܠܢܫ̈ܐ
ܟܠܗܝܢ . ܘܟܕ ܫܡܥܬ ܡܠܟܬܐ ܥܠܘܗܝ
ܦܨܥܬܗ ܠܒܨܪܐ . ܘܫܕܪܬ ܠܘܬ
ܬܐܘܦܝܠܘܣ ܕܢܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ .
ܘܟܕ ܐܬܐ ܘܩܪܐ ܐܪܒܥ ܙܒܢܝܢ ܠܝܘܚܢܢ
ܘܠܐ ܐܬܐ : ܦܣܩܗ . ܘܐܬܬܙܝܥ ܥܡܐ .
ܘܟܡ ܥܡܐ ܫܪܝ ܩܛܠܐ ܗܘܐ . ܐܠܘܠܐ
ܐܬܦܪܣ ܗܘ ܝܘܚܢܢ . ܘܢܦܩ ܒܛܗܪܐ
ܕܛܗܪܐ ܟܕ ܠܐ ܐܢܫ ܐܪܓܫ . ܡܠܟܐ ܕܝܢ
ܐܦ . ܘܟܕ ܐܬܚܒܨ ܡܢ ܫܓܘܫܝܐ
ܕܥܡܡܘܬܐ . ܘܡܢ ܗܕܐ ܠܐ ܙܒܢܐ ܗܘܐ
ܕܠܩܘܒܠ . ܟܪܟܐ ܕܢܝܩܘܡܕܝܐ ܦܢܝܗ . ܠܡܕܝܢܬܐ
ܕܝܢ ܐܬܟܠܝ ܘܐܡܪ ܕܢܬܕܝܢ ܕܝܢܗ ܩܕܡܐ .
ܥܡܐ ܠܐ ܙܒܢܐ ܐܬܥܫܢܘ ܥܠ ܐܥܠܘܗܝ .
ܐܦܢܝܘܗܝ ܘܡܬܒܘܗܝ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ . ܘܡܠܠ ܐܦ ܐܫܝܢ
ܫܠܡܐ ܠܥܡܐ ܘܡܠܟܬܐ ܕܐܬܬܒܥܬ ܗܘܐ
ܙܒܢ ܐܚܪܬ . ܛܢܢ ܥܠܘܗܝ ܥܠ ܨܠܡܐ
ܕܐܩܝܡܘܗܝ . ܡܠܟܬܐ ܕܝܢ ܥܠ ܦܢܝܬܐ
ܥܕܬܐ ܗܘܬ ܩܪܝܒܐ . ܘܦܬܚ ܕܐܬ
ܐܬܐܚܕ ܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܟܕ ܐܪܓܫ ܥܒܕ
ܐܬܦܢܝܘ ܗܘܐ . ܐܬܚܙܝ ܐܝܟ ܕܥܠܝܗ̇ ܡܬܐܡܪܐ .
ܐܬܚܙܝ ܡܢܘܣܝܐ . ܐܬܚܙܝ ܠܙܡܝܗ ܕܥܡܐ

Joannes, anathema pronunciavit. Joannes autem illi per nuncium dixit: „egisti contra canones; liturgiam, injussu meo, celebrasti in ecclesia mea, et præterea ordinationem peregisti. Interim cave ne tumultus fiat in populo.„ His auditis, *Epiphanius* perterritus reversus est[1].

Deinde Joannes homiliam dixit, qua mulieribus universim conviciabatur; quo audito, imperatrix in se contumeliam hanc accepit, arcessivitque Theophylum ut synodum convocaret. Is autem, cum advenisset, in Joannem, quater invitatum et venire recusantem, sententiam dixit. Verum populus maximopere indignatus jam in eo fuit ut stragem incepisset, nisi intercessisset ipse Joannes. Exiit autem hora meridiana, advertente nemine. Mox imperator, *populi seditione* commotus, *ab oppido* ex adverso Nicomediæ *sito* eum reducere jussit; at cum rediisset, *urbem* ingredi renuit, nisi prius causa sua dijudicaretur; populus vero, concitato clamore, ipsum cum vi et apparatu introduxit, imo vel invitum cathedræ insedere fecerunt, *ubi* concionem habuit et pacem dedit[2]. Alia opportunitate zelo flagravit propter imperatricis statuam, non procul ab ecclesia positam, atque linguam suam contra eos qui illam erexerant armavit; imperatrix autem verba tanquam contra se ipsam *prolata* accipiens, jussit synodum denuo congregari; hac de re certior effectus,

[1]) Socrates, *lib. VI*, *capp.* 12 *et* 14.

[2]) Socrates, *loc. cit.*, *capp.* 15 *et* 16.

ܥܒܕ ܡܐܡܪܐ ܚܕܐ ܂ ܗܘ ܕܐܬܚܝܠܬ ܐܬܥܡܩ ܐܚܪܢܐ ܂ ܕܟܠ ܕܡܬܒܥܐ ܠܗ ܗܪܘܕܝܐ ܥܡܗ ܕܠܐܟܣܢ ܗܘܟܢܐ ܂ ܗܘܐ ܠܐܦܣܩܘܦܐ ܂ ܘܟܠܗܘܢ ܕܡܢ ܟܠܗܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܂ ܘܒܝܫ ܥܠ ܟܘܪܣܝܗ ܂ ܘܟܕ ܚܪܘܡ ܚܪܘܡܬܗ ܠܐܪܣܩܝܘܣ ܐܚܘܗܝ ܕܢܩܛܪܝܘܣ ܂ ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ ܡܝܬ ܂ ܘܐܩܝܡܘ ܚܠܦܘܗܝ ܠܐܛܝܩܘܣ ܓܒܪܐ ܡܝܬܪܐ ܂

ܘܡܝܬ ܐܦ ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܐܝܟ ܕܐܬܢܒܝ ܥܠܘܗܝ ܝܘܚܢܢ ܕܠܐ ܢܗܦܘܟ ܚܝܐ ܠܟܘܪܣܝܗ ܂ ܘܐܦ ܗܘ ܐܡܪܝܢ ܕܐܡܪ ܥܠ ܝܘܚܢܢ ܕܒܐܣܘܪܐ ܢܡܘܬ ܂ ܘܬܪܝܗܘܢ ܓܝܪ ܗܠܝܢ ܡܝܬܪܐ ܗܘܘ ܘܩܕܝܫܐ ܂ ܐܠܐ ܐܢܫܝܐܝܬ ܐܬܚܫܚܘ ܠܘܩܒܠ ܚܕܕܐ ܂ ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܣܘܩܪܛܝܣ ܟܕ ܒܥܐ ܠܡܟܬܒܘ ܫܪܒܐ ܗܢܐ ܐܡܪ ܂ ܫܒܩܬ ܗܘܝܬ ܫܡܗܝܗܘܢ ܕܐܝܠܝܢ ܕܐܣܟܠܘ ܒܝܘܚܢܢ ܂ ܡܢ ܒܬܪ ܐܢܐ ܥܠ ܡܝܬܪܘܬܗܘܢ ܐܚܪܢܝܬܐ ܂ ܟܕ ܠܐ ܐܠܨܬ ܥܠܬܐ ܕܠܐ ܢܬܦܣܩ ܢܩܝܦܘܬܐ ܕܬܫܥܝܬܐ ܂ ܗܘ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ ܐܦܝܦܢܝܘܣ ܝܗܘܕܝܐ ܗܘܐ ܒܓܢܣܐ ܂ ܘܒܪ ܫܢܝܐ ܫܬܬܥܣܪ ܗܘܐ ܐܬܥܡܕ ܂ ܘܩܒܠ ܐܣܟܝܡܐ ܕܕܝܪܝܘܬܐ ܂ ܘܡܘܗܒܬܐ ܕܥܒܕ ܐܬܘܬܐ ܘܚܝܠܐ ܩܢܐ ܗܘܐ ܂ ܘܫܐܕܐ ܡܦܩ ܗܘܐ ܂ ܘܟܕ ܗܘܐ ܒܪ ܫܬܝܢ ܫܢܝܢ ܐܬܟܪܙ ܐܦܣܩܘܦܐ ܂ ܐܡܪܝܢ

*Joannes* composuit homiliam, hoc modo *incipientem* : »rursum Herodias insanit, rursum saltat, rursum caput Joannis in disco requirit.« Jam vero episcopi, in unum collecti, statuerunt illum, eo quod in cathedra sedisset prius quam causa sua perpensa fuisset, dignum esse condemnatione ; imperator autem contra eum exilii pœnam edixit. Igitur ecclesiam suam reliquit, et ejus loco ordinatus fuit Arsacius, frater Nectarii, paulo post morte ablatus ; huic successorem dederunt Atticum, virum venerabilem[1].

Epiphanius mortuus est, quemadmodum de eo prophetaverat Joannes, illum nempe ad sedem suam vivum haud rediturum; similiter fertur ipsum prædixisse Joannem in exilio moriturum. Fuerunt profecto utrique viri venerabiles et sancti ; ast ex humano affectu mutuas sibi molestias crearunt. Idcirco Socrates, negocium istud describere volens, *ita* dicit ; » Celassem illorum nomina qui in Joannem injuriosi fuerunt, quippe cum ob ceteras illorum virtutes pudeat me *talia referre*, nisi coëgisset hæc causa, *nempe* ne intercideret narrationis accuratæ series.« Fuit autem S. Epiphanius genere judæus, natusque annos 16, baptizatus et vitam monasticam professus est. Donum patrandorum miraculorum ac virtutum acceperat, dæmones etiam ejecit. Porro cum sexaginta esset annorum creatus est episcopus, officio vero

[1]) Ibidem, *capp.* 18-20.

ܕܠܐ ܡܚܙܝܬܐ ܗܘܐ ܐܘ ܡܫܡܫ . ܐܦ ܠܐ ܡܥܡܕܢܐ
ܗܘܐ ܠܗ . ܘܗܘ ܐܥܡܕ ܠܐܪܩܕܝܘܣ
ܘܠܗܘܢܘܪܝܘܣ ܡ̈ܠܟܐ ․

ܡܛܠ ܕܝܢ ܝܘܚܢܢ ܫ̈ܢܝܢ ܒܠܚܘܕ
ܚܡܫ ܘܬܠܬ ܫ̈ܢܝܢ ܒܐܣܘܪܐ .
ܘܡܝܬ ܒܩܘܡܢܐ ܆ ܐܡܪܝܢ ܥܠܘܗܝ
ܕܡܢ ܕܥܡܕ ܠܐ ܝܡܐ ܘܠܐ ܐܘܡܝ .
ܘܠܐ ܠܛ ܘܠܐ ܕܓܠ ܘܠܐ ܓܚܟ ܘܚܡܪܐ ܠܐ
ܐܫܬܝ . ܘܥܡ ܐܢܫ ܐܦ ܠܐ ܠܥܣ ․
ܘܥܠ ܗܕܐ ܗܘܬ ܥܠܬܐ ܠܣܢ̈ܐܘܗܝ
ܕܢܐܟܠܘܢ ܕܡܝܬܪܘܬܐ ܡܫܬܐܠܢ . ܐܦ
ܡܫܬܚܠܦ ܐܣܟܡܐ ܕܦܘܡܗ ܡܢ ܐܟܠܐ . ܠܟܠܢܫ
ܠܐ ܢܐܟܘܠ ܩܕܡ ܐܢܫ . ܘܡܢ ܒܬܪ ܕܗܘܬ
ܫܪܝܬܗ ܕܝܘܚܢܢ ܕܩܕ̄ ܡܕܝܢܬܐ . ܘܟܠܗܘܢ
ܗܦܪ̈ܟܝܐ ܕܥ̈ܕܬܐ ܕܡܕܢܚܐ ܘܕܡܥܪܒܐ
ܐܫܬܓܫܘ . ܘܙܥܬ ܐܪܥܐ ܫܒܥܐ ܝܘܡܝܢ .
ܘܠܐ ܫ̈ܠܝܢ ܗܘܘ ܙ̈ܘܥܐ ܒܩܘܣܛܢܛ̈ ܠܐ
ܒܐܝܡܡܐ ܘܠܐ ܒܠܠܝܐ ܝܪ̈ܚܐ ܐܪܒܥܐ .
ܘܟܠܢܫ ܐܡܪ ܗܘܐ . ܕܬܒܥܬܐ ܗܝ ܡܢ
ܡܪܝܐ . ܡܛܠ ܫܪܝܬܗ ܠܐ ܢܡܘܣܝܬܐ
ܕܩܕ̄ ܐܝܘܐܢܢܝܣ ․

pastorali functus est per annos quinquaginta quinque. Fertur illum absque visione neque sacerdotale munus obiisse, neque baptisma administrasse; ipse vero imperatores Arcadium et Honorium baptizavit[1].

Ad Joannem quod attinet, is quinquennio tantum sede sua potitus est et tres annos in exilio *degit*; obiit autem Comanis[2]. Fertur eum post baptisma nunquam aut jurasse, aut juramentum exegisse, neque imprecatum fuisse aut mentitum, neque risisse, neque vinum bibisse, neque aliquem ad mensam admisisse. Quo quidem ansam adversariis suis præbuit ut ejus vivendi modum avaritia taxarent; ast deformis apparebat oris ejus positio, quando manducabat, atque hæc causa fuit cur coram nemine cibos sumeret. Porro, post depositionem S. Joannis, ecclesiasticæ provinciæ omnes, tam in Oriente quam in Occidente, perturbationes passæ sunt, et terra septem diebus contremuit; Constantinopoli vero, per quatuor menses commotiones interdiu noctuque haud intermissæ fuerunt; hoc vero quisque prædicabat ultionem esse a Deo ob illegitimam S. Joannis depositionem.

[1]) Hæc de S. Epiphanio fere desumpta fuere e vita ipsius, primum a Surio latine, deinde a Petavio græce quoque edita *(Patrol. græc.*, XLI, 24 sqq.), quam jam diu, utpote fabulis scatentem Baronius, ad a. 372, aliique eruditi *(Act. sanctt.* ad 12 Maji) merito exploserunt. Juxta Tillemontium, *tom. X, pp.* 497 *sqq.*, Salaminæ, episcopus fuit ordinatus anno 367, diem obiit supremum anno 403.

[2]) S. Joannes ad vitam immortalem migravit die 14 Septembris anni 407, quod et Elias Nisibenus adnotat ad annum Græcorum 718 : ܫܢܬ ܬܝܚ ܒܗ ܐܬܢܝܚ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܦܘܡ ܕܗܒܐ ܒܓܠܘܬܐ ܒܐܪܒܥܣܪ ܒܐܝܠܘܠ ․ «*Eo anno obiit Joannes Chrysostomus in exilio, die decima quarta Septembris.*»

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܝܬ ܬܐܘܕܘܪܘܣ
ܕܡܦܣܘܣܛܝܐ. ܘܐܬܘ ܕܝܪ̈ܝܐ ܘܐܘܕܥܘ
ܠܡܠܟܐ ܕܗܪܛܝܩܐ ܗܘ ܗܘܐ. ܘܐܬܟܫܦܘ ܥܠܘܗܝ
ܡܢܗ. ܘܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܗܝܕܝܢ ܐܒܣܡܝܐ
ܩܫܝܫܐ ܒܪ ܚܬܗ ܕܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܡܠܦܢܐ.
ܗܢܐ ܣܡ ܡܐܡܪ̈ܐ ܩܝ̈ܡܐ ܒܟܝܠܐ ܕܡܪܝ
ܐܦܪܝܡ ܥܠ ܡܦܩܬܐ ܕܗ̈ܘܢܝܐ ܕܢܦܩܘ
ܒܙܒܢܐ ܗܘ. ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܬܝܕܥ
ܗܘܐ ܡܪܝ ܐܒܚܝ ܒܐܬܪܐ ܕܡܪܕܝܢ.
ܘܡܢ ܫܡܥܗ ܫܕܪ ܡܠܟܐ ܬܐܘܕܘܣܝܣ
ܘܩܪܝܗ ܠܘܬܗ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܗܘ ܡܝ
ܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܠܢܝܩܝܐ. ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܬܚܙܝ
ܠܡܠܟܐ ܚܙܘܐ ܕܚܝܠܐ. ܡܠܐܟܐ ܕܡܪܝܐ
ܕܐܡܪ ܠܗ. ܕܓܪ̈ܡܐ ܕܠܐ ܡܕܡ ܡܝܩܪ ܐܢܬ.
ܡܛܠ ܕܠܐ ܟܠܗܘܢ ܕܩܕ̈ܝܫܐ ܐܢܘܢ.
ܘܐܬܕܠܚ ܗܘ ܡܠܟܐ. ܘܐܘܕܥ ܠܡܪܝ
ܕܚܙܐ ܠܡܪܝ ܐܒܚܝ. ܘܗܘ ܡܢ ܦܘܩܕܢ
ܡܠܟܐ ܟܠܗܘܢ ܓܪ̈ܡܐ ܕܒܐܘܚܕܢܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ
ܫܟܚܘܢ ܟܢܫ. ܘܒܢܐ ܣܕܪܐ ܕܩܝ̈ܣܐ.
ܘܣܡ ܥܠܝܗܘܢ ܓܪ̈ܡܐ. ܘܐܘܩܕ ܒܗܘܢ
ܢܘܪܐ ܘܟܒܪܝܬܐ. ܘܝܩܕܘ ܬܠܬܝܢ ܐܠ̈ܦܝܢ
ܓܪ̈ܡܝܢ. ܘܢܦܩܘ ܬܡܢܝܐ ܐܠ̈ܦܝܢ ܟܕ
ܡܨܡܚܝܢ. ܘܚܕܝ ܡܠܟܐ ܘܝܩܪ ܠܩܕ̈ܝܫܐ.
ܘܣܡ ܠܡܪܝ ܐܒܚܝ ܕܢܫܡܫ ܠܗܘܢ
ܒܗܝܟܠܐ ܪܒܐ ܕܒܢܐ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܡܠܟܐ
ܢܦܩ ܗܘ ܡܪܝ ܐܒܚܝ ܫܡܫܐ ܕܩܕ̈ܝܫܐ

Circa hoc tempus mortuus est Theodorus Mopsuestenus[1], advenerunt que monachi, qui eum ut hæreticum imperatori denunciarunt, et conquesti sunt de illo. Tunc etiam inclaruit Absamias[2] presbyter, Mar Ephræmi doctoris ex sorore nepos; composuit ille plures tractatus metricos, ad rythmum Mar Ephræmi *exactos*, de incursionibus Hunnorum quæ illo tempore contigerunt. Ea quoque tempestate inclaruit S. Mar Abhæus in regione Mardinensi, qui, ob famam suam, accitus ab imperatore Theodosio, porro consecratus fuit metropolita Nicææ. Sub id tempus apparuit imperatori visio *quædam* terribilis, *nimirum* angelus Domini illi dicens : « ossa *mortuorum* tu frustra honoras, quia non omnia ad sanctos pertinent; » imperator perturbatus, quæ viderat cum Mar Abhæo communicavit; hinc sanctus ille vir, imperatoris jussu, omnes reliquias in ditione Romanorum *repertas* collegit, eisque in congesto lignorum acervo collocatis supposuit ignem et sulphur; ita combusta fuerunt reliquiarum triginta millia, *incombusta vero* exierunt octo millia, fulgorem edentia; hac de re gavisus est imperator, sanctis honorem exhibuit, præfecitque Mar Abhæum ut illis cultu religioso ministraret in magno templo a se ædificato. Post imperatoris mortem, Mar Abhæus

[1]) Theodorus, Mopsuestiæ in Cilicia episcopus, obiit circa annum 428. Cfr. Tillemont, *Mémoires*, *XII*, p. 441.

[2]) Cfr. Assemani *Biblioth. Orient.*, tom. I, pp. 169, sq. Absamiæ scripta, quæ hic commemorat Barhebræus, adhuc reperta non fuerunt.

ܡܢܗܘܢ ܂ ܘܐܦ ܠܡܥܡܪܗ ܕܝܠܗ ܫܢܝ
ܠܢܗܪܐ ܕܗܘ ܦܪܬ ܠܕܝܪܐ ܕܕܪ̈ܓܐ ܂ ܘܠܢܝܩܝܐ
ܐܬܬܣܝܡ ܐܢܕܪܘܢܝܩܘܣ ܬܠܡܝܕܗ ܂
ܘܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ · ܡܢ ܩܕܡ
ܡܫܡܫܝܢ ܗܘܘ ܒܦܠܒܝܢܘܣ ܘܐܘܓܪܝܣ ܂
ܡܝܬ ܦܠܒܝܢܘܣ · ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ ܡܝܬ
ܐܦ ܐܘܓܪܝܣ ܂

assumptis quinque mille reliquiis, domicilium transtulit juxta flumen Euphratem, ad monasterium scalarum; Nicææ autem episcopus datus fuit Andronicus, ejus discipulus[1]. Pariter vacavit sedes Antiochena, mortuis primum Flaviano, et paulo post Evagrio, illic simul *episcopali* ministerio perfunctis.

ܒܬܪ ܐܘܓܪܝܣ ، ܦܘܪܦܘܪܝܣ ܂

ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܫܬܡܥ ܗܘܐ ܓܒܪܐ ܡܡܠܠܐ ،
ܣܝܣܝܢܘܣ ܐܦܣܩܘ̈ܦܐ ܕܢܘܒܛܝ̈ܢܐ ܕܐܦ ܡܢ
ܟܝܢܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ ܡܠܝܘܬܐ ܠܡܠܬܐ

32. *Post Evagrium*, Porphyrius.

Eo tempore inclaruit vir eloquens, Sisinnus[2], Novatianorum episcopus, cui ab ipsa natura dispositio ad disertos sermones inerat. Qui objurganti

[1]) Prodigium hujusmodi, quo juxta Barhebræum, reliquiæ sanctorum authenticæ a falsis tunc fuerint secretæ, historiographorum Graecorum nemo, quantum novi, ullibi commemorat; atque tota ista narratio, dubio procul, e fabulatore quopiam monophysita hausta fuerit, forsitan e vita S. Abhæi, qualis exstat in *codice* Vaticano *Syriaco* 32, necnon in *cod. add.* 12174. Musei Britannici (de quo vide Land, *Anecdota syriaca*, tom. II, p. 29, sq.).

Imo, quod attinet ad personam et gesta Mar Abhæi, nihil documentis fide dignis definire licet. Lequien, *Or. Christ., II, col.* 642, et ipsum, et, quem ei successorem facit Barhebræus, Andronicum, in serie episcoporum Nicænorum omittit; ast eodem tomo, indicis col. XXIX, hæc habet: «Ab-Huüs, Niceæ (episcopus) sub Arcadio, Honorio et Theodosio juniore imperatoribus, hoc tomo omissus fuit ante Anastasium I.» Quæ quidem ille ex Assemano collegit. Videlicet, *Biblioth. Orient., tom. II*, 505, breviter describitur codex syriacus Scandariensis 32, in quo legitur «vita S. Abhæi episcopi... emendata a Michaële Magno, patriarcha Jacobitarum» (qui obiit anno 1199). Plura ex hac vita excerpta habet idem auctor in perraro *Catalogo codd. vatic.*, tom. II, p. 47 sq.; hujus libri copia nunc mihi non est, sed quæ ex eo adnotavit humanisse ad me transmisit Rev. H. Matagne, socius Bollandianus. Itaque, natus esset Mar Abhæus propre Mardin, in Mesopotamia, atque ab illius civitatis episcopo, diaconus primo, deinde presbyter ordinatus, miraculis mox clarere cœpit; porro admirationem hominum effugere cupiens, juxta Cæsaream Cappadociæ secessit, atque inde a Theodosio fuit ad episcopatum Nicænum accitus. Hanc sedem per annos 33 occupavit; post Theodosii obitum, sede se abdicavit et successorem habuit Andronicum; ipse vero, Ægypto et Palæstina lustratis, in monte ubi antea *monasterium scalarum* ܕܝܪܐ ܕܕܪ̈ܓܐ exstabat, novum exstruxit cœnobium suo nomine nuncupatum, in quo obiit 15a Julii, natus annos centum et decem. Jam vero conjicit Assemanus eum aut commentitium esse, aut ex iis fuisse episcopis, concilio Chalcedonensi infensis, quos sedibus suis imperator Marcianus ejecit. Utra conjectura verisimilior sit, nostrum non est dijudicare; commentitium tamen eum hominem ægre dixerim, qui a Jacobitis in Kalendariis, teste eodem doctissimo P. Matagne, celebratur, et cujus nomine exstabat monasterium toto Oriente celeberrimum. Quippe monasterium illud pluries a Barhebræo in decursu *Chronici* laudatur; situm erat ad ripas Euphratis, prope Samosatam, Syriæ Comagenæ urbem notissimam. Cfr. *Dissert. de Syris Monoph.*, *p.* 96.

[2]) Qui a Græcis vocatur Σισίννιος *Sisinnius*. Cfr, Socrates, *hist. eccl.*, lib. VI, cap. 22.

ܡܬܝܡܢܘܬ ܡܠܟܬܐ . ܟܕ ܕܝܢ ܪܫܝܗܝ ܐܢܫ .
ܟܠ ܕܐܡܝܢܐܝܬ ܚܘܪܐ ܠܒܫ ܗܘܐ .
ܘܦܢܝ . ܕܐܝܟܐ ܟܬܝܒ ܕܢܠܒܫ ܐܘܟܡܐ .
ܠܝ ܡܚܟܡܢܘܬܗ ܐܠܦܢܝ ܫܠܡܘܢ ܕܐܡܪ .
ܢܚܬܝܟ ܢܗܘܘܢ ܚܘܪܝܢ . ܘܦܪܘܩܢ ܒܛܘܪ
ܬܒܘܪ ܒܚܘܪܐ ܐܬܚܙܝ . ܘܡܠܐܟܐ ܬܘܒ
ܒܚܘܪܐ ܣܒܪܘ ܥܠ ܩܝܡܬܗ ܕܡܪܢ .
ܘܠܗܕܐ ܝܘܚܢܢ ܐܦܝܣܩܦܐ ܕܡܠܟܬܐ ܡܕܝܢܬܐ .
ܐܡܪ ܠܗ ܒܚܕ ܡܢ ܙܒܢܝܢ . ܕܠܐ ܡܫܟܚܐ
ܕܢܗܘܘܢ ܬܪܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܝܢ ܒܚܕܐ
ܡܕܝܢܬܐ . ܘܥܢܐ ܣܝܣܝܢܝܘܣ . ܕܐܦܠܐ ܗܕܐ
ܐܝܬ ܗܝ . ܘܟܕ ܡܦܢܐ ܐܡܪ . ܚܙܝ ܐܝܟܢܐ
ܒܠܚܘܕܝܟ ܨܒܝܬ ܕܬܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ .
ܕܦܢܐ ܕܠܐ ܐܦܠܐ ܐܢܐ ܠܟ ܒܠܚܘܕܝܟ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ . ܐܝܟ ܕܐܦܠܐ ܐܢܬ ܠܘܬ ܐܚܪܢܐ .
ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܘܚܢܢ . ܥܒܕ ܐܢܐ ܠܟ ܕܠܐ
ܬܟܪܘܙ . ܘܥܢܐ ܕܐܢܐ ܝܗܒ ܐܢܐ ܠܟ ܐܓܪܐ
ܕܫܒܩܬ ܐܢܬ ܠܝ ܡܢ ܥܡܠܐ .

ܒܬܪ ܦܘܪܦܘܪܝܘܣ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ .

ܫܢܝܐ ܥܣܪ . ܗܢܐ ܚܝܕ ܠܟܠܗܘܢ
ܐܪܬܘܕܘܟܣܘ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܦܠܝܓܝܢ
ܗܘܘ ܫܢܝܐ ܐܪܒܥܝܢ ܘܚܡܫ . ܘܥܒܕ ܫܝܢ

cuidam, quod perpetuo *vestes* albas indueret, respondit : „ubinam scriptum est ut nigras induamus? Me erudivit Salomon hoc effato : „*vestes tuæ sint albæ*[1]„; præterea Salvator noster in monte Thabor visus est in albis, angeli quoque in albis resurrectionem Domini annunciarunt„. Eidem Joannes, episcopus Constantinopolitanus, aliquando dixit : „fieri non potest ut in una civitate duo sint episcopi;„ cui Sisinnus : „neque enim hoc est;„ ac respondentem Joannem : „vide ergo quomodo tu solus velis esse *Constantinopoli* episcopus,„ ita excepit : „equidem apud te solum episcopus non sum, sicut nec tu *episcopus es* apud alios;„ tunc illi Joannes : „faciam, ait, ne in posterum concioneris,„ ad quæ ipse : „ego dabo tibi mercedem quod labore me immunem præstiteris.„

33. *Post Porphyrium*, Alexander, *annis decem*.

Is orthodoxos omnes Antiochenos, jam per annos quadraginta quinque[2] divisos adunavit, ac pacem Orientales inter et Occidentales, Flaviani causa

[1], *Eccl.*, IX, 8.

[2]) Dissidium inter catholicorum partes Antiochiæ incepit anno 362, quo locum habuit ordinatio Paulini, Meletius vero ab exilio rediit. Theodoretus, *Eccl. hist.*, lib. III, cap. 2, dissidium perdurasse tradit annis quinque et octoginta, quod recte Valesius, *adnotatione ad. h. l.*, explicat animadvertendo initium schismatis Antiocheni sumendum esse a depositione Eustathii, id est ab anno Christi 330, vel certe 329. Cui si octoginta quinque annos addideris, fiet annus Christi 414 aut 415, quo Alexander Antiochensis episcopus Eustathianos reliquo Ecclesiæ corpori adjunxit. Computum aliud supponit Barhebræi narratio, juxta quam schisma cessaverit anno 407, cique fere consonat Baronius, Alexandri Antiocheni obitum reponens in annum 411. — De schismate Antiocheno cfr. Ill. Hefele, apud Wetzer und Welte : *Kirchenlexicon*, art. *Meletianisches Schisma*.

ܗܢܐ ܥܒܕ ܫܝ̈ܢܐ ܠܡܬܟܬܫܢ̈ܐ ܡܛܠ
ܕܦܠܒܝܢܘܣ . ܥܡ ܬܪ̈ܬܝܢ ܕܐܘܓܪܝܘܣ
ܘܐܘܓܪܝܘܣ ܐܚܕܗ ܠܥܡܐ . ܢܦܩ ܓܝܪ
ܠܩܠܝܪܘܣ ܕܝܠܗ . ܘܐܙܠ ܠܐܬܪܐ ܕܟܢܝܫܝܢ
ܗܘܘ . ܘܕܒܪ ܐܢܘܢ ܒܙܡܝܪ̈ܬܐ ܪܘܚܢܝ̈ܬܐ
ܠܥܕܬܗ . ܘܗܘܬ ܟܠܗ ܡܪܥܝܬܐ ܚܕܐ .
ܘܗܘ ܟܬܒ ܠܫܡܐ ܕܝܘܚܢܢ
ܒܕܝܦܛܘܟܘܣ . ܐܝܟ ܕܥܒܕ ܐܛܝܩܘܣ
ܩܘܣܛܢܛܝ . ܗܢܐ ܕܝܢ ܐܛܝܩܘܣ ܚܦܝܛ
ܙܗܝܪ ܗܘܐ ܕܡܣܟ̈ܢܐ . ܠܘ ܒܠܚܘܕ
ܕܡܕܝܢܬܗ . ܐܠܐ ܕܡܕܝ̈ܢܬܐ ܐܚܪ̈ܢܝܬܐ . ܘܟܕ
ܡܫܕܪ ܗܘܐ ܙܕܩ̈ܬܐ ܐܡܪ ܗܘܐ . ܕܠܐ ܬܒܥܘܢ
ܠܢܣܒܝܢ ܐܢ ܡܗܝ̈ܡܢܐ . ܐܘ ܠܐ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܥܠ ܕܚܠܬܐ ܕܝܠܢ . ܐܠܐ ܠܒܠܚܘܕ ܠܐܝܠܝܢ
ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܬܓܘܪܬܐ . ܠܡܬܪܣܝܘ ܠܐ
ܬܟܠܘܢ ܫܘܬܦܘܬܐ ܗܕܐ ܕܙܕܩܬܐ .
ܒܝܬܪܐܝܬ ܕܝܢ ܗܒܘ ܠܐܝܠܝܢ ܕܒܗܬܝܢ
ܕܢܫܐܠܘܢ ܙܕܩܬܐ .

ܘܒܬܪ ܐܛܝܩܘܣ ܗܢܐ . ܩܒܠ ܪܝܫܘܬܟܗܢܘܬܐ
ܣܝܣܝܢܝܘܣ . ܘܟܕ ܢܚ ܣܝܣܝܢܝܘܣ ܐܢܫܝܢ
ܫܐܠܘ ܠܦܪܘܩܠܘܣ ܗܘ ܕܐܬܬܣܝܡ ܗܘܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܠܩܘܙܝܩܘܣ . ܘܐܚܪ̈ܢܐ
ܠܦܝܠܝܦܘܣ . ܗܢܘܢ ܫܕܪܘ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ .
ܘܐܝܬܝܘ ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ ܡܢ ܐܢܛܝܘܟܝܐ .
ܡܛܠ ܕܡܠܝܠܐ ܗܘܐ ܘܒܣܝܡ ܩܠܐ ܥܠ
ܓܪܡܢܝܩܝܐ ܕܗܝ ܡܪܥܫ . ܘܟܕ ܝܬܒ ܥܠ
ܟܘܪܣܝܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝ . ܫܪܝ ܙܪܥ ܡܠܦܢܘܬܐ
ܢܘܟܪܝܬܐ .

*turbatam*, restituit, conjunctis binis Flaviani ac Evagrii partibus; ipse enim una cum clero suo ad locum perrexit ubi congregati erant, eosque inter hymnorum spiritualium *cantum* ad ecclesiam suam deduxit, atque ita universus grex factus est unus: Ille etiam Joannis *Chrysostomi* nomen diptychis inscripsit, quod et Atticus Constantinopoli fecit. Atticus iste de pauperibus, non modo suae civitatis sed etiam aliarum urbium, erat maxime sollicitus; quando vero eleëmosynas mittebat, dicere solebat: „ne exquiratis unquam utrum necne *accipientes* ad nostram religionem pertineant; illi tantum qui quæstum habent, ad victum *sibi comparandum*, a largitionis participatione excludantur; iis vero in primis date qui eleëmosynam emendicare erubescunt[1].“

Post Atticum episcopatum Constantinopoleos gessit Sisinnius. Defuncto vero ipso Sisinno, nonnulli petierunt Proclum, qui constitutus fuerat Cyzici episcopus, alii e contra Philippum[2]; ast, misso utroque, Antiochia accitus est Nestorius, eo quod eloquens esset et voce sonora præditus; *is oriundus erat* e Germanicia sive Marasch, et postquam sedit in throno Constantinopolitano, doctrinam alienam spargere cœpit.

[1]) Hæc ita fere scripsit Atticus in epistola ad Calliopium, Nicææ presbyterum, quam videsis apud Socratem, *lib. VII, cap.* 25.

[2]) Cfr. Socrates, *lib. VII, cap.* 29.

ܒܬܪ ܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܬܐܘܕܘܛܘܣ.

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܐܫܬܟܚܘ ܓܪ̈ܡܘܗܝ
ܕܐܣܛܦܢܘܣ ܒܘܟܪܐ ܕܣܗ̈ܕܐ ܩܕܝ̈ܫܐ.
ܘܐܬܝܕܥ ܗܘܐ ܐܦ ܛܘܒܢܐ ܡܪܝ ܫܡܥܘܢ.
ܕܩܐܡ ܗܘܐ ܥܠ ܐܣܛܘܢܐ ܒܟܘܪܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܚܝ̈ܠܐ ܘܐܬ̈ܘܬܐ ܥܒܕ ܗܘܐ
ܐܝܟ ܫܠܝ̈ܚܐ ܩܕܝ̈ܫܐ. ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܬܝܕܥ
ܐܦ ܒܪܨܘܡܐ ܓܒܪܐ ܡܠܝܐ ܝܘܬܪ̈ܢܐ ܒܬܚܘܡܐ
ܕܐܪܡܢܝܐ ܙܥܘܪܬܐ ܕܟܘܪܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ
ܒܛܘܪܐ ܕܩܠܘܕܝܐ.

ܘܐܬܚܙܝܘ ܕܩܡܘ ܡܢ ܒܝܬ ܡܝ̈ܬܐ ܫܒܥܐ
ܛܠܝ̈ܐ ܐܦܣܝ̈ܐ. ܕܡܢ ܕܩܝܘܣ
ܪܕܘܦܐ ܥܪܩܘ ܗܘܘ. ܘܒܡܥܪܬܐ ܚܕܐ
ܒܚܕ ܡܢ ܛܘܪ̈ܐ ܐܬܛܫܝܘ. ܘܟܕ ܕܡܟܘ
ܥܠܝ. ܒܨܒܝܢ ܐܠܗܐ ܡܝܬܘ. ܘܟܕ
ܐܠܝܢ ܕܒܥܐ ܠܗܘܢ. ܘܐܡܪܘ ܠܗ ܕܒܡܥܪܬܐ
ܡܛܫܝܢ. ܘܦܩܕ ܕܢܣܟܪܘܢ ܬܪܥܗ
ܕܢܬܩܒܪܘܢ ܚܝܝ̈ܢ ܒܐܪܥܐ. ܘܡܚܕܐ
ܐܬܝܘܕܘܪܘܣ ܘܕܘܡܢܘܣ ܡܗܝܡ̈ܢܐ. ܟܬܒܘ
ܥܠܬܗܘܢ ܘܣܡܘܗ ܒܓܘ ܒܢܝܢܐ. ܘܒܬܪ
ܡܐܐ ܘܬܡܢܝܢ ܘܬܡܢܐ ܫܢܝ̈ܢ. ܒܫܢܬ
ܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢܐ ܕܡܠܟܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܙܥܘܪܐ. ܟܕ ܗܘܬ ܒܥܬܐ ܕܢܘܚܡܐ ܕܡܝ̈ܬܐ.
ܘܡܠܟܐ ܡܬܦܠܓ ܗܘܐ: ܐܙܝܥ ܐܠܗܐ
ܠܠܒܗ ܕܐܠܕܝܣܝܘܣ ܐܝܢܐ ܕܡܪܗ ܕܕܘܟܬܐ ܗܝ

34. *Post Alexandrum*, Theodotus.

Tunc reperta sunt ossa Stephani, sanctorum martyrum primi[1]; inclaruit etiam beatus Mar Simeon, qui stabat super columnam in agro Antiocheno, atque virtutes et prodigia operabatur sicut sancti apostoli[2]. Eodem tempore innotuit *vir* virtutibus illustris, Mar Barsaumas, in confinio Armeniæ minoris, in monte Claudiæ[3].

Apparuerunt e mortuis redivivi septem pueri Ephesini, qui Decio persecutore aufugerant, seseque in specu montis alicujus absconderant; ubi cum obdormissent, Deo ita disponente, mortem obierant. Scilicet cum Decius illos perquireret, responderunt eos in specu quodam delitescere, tuncque ille jussit istius os occludi, ut vivi in terra sepelirentur; mox Athiodorus et Domnus christiani causam eorum litteris mandarunt, eamque intra ædificium reposuerunt. Jam vero, post centum octoginta et octo annos, anno trigesimo octavo Theodosii Junioris, cum quæstiones de resurrectione mortuorum agitarentur atque imperator dubius hæreret, Deus incitavit cor Aladisii cujusdam, istius loci domini, ut illic caulam gregibus suis

[1]) Contigit hoc anno 415. Cfr. Nicephorus Callisti, *Eccl. hist.*, lib. XIV, cap. 9.

[2]) Simeonis Stylitis gesta descripserunt auctores coævi, Theodoretus, *Eccl. hist.*, nº XXVI, et Cosmas, Phanir in Cœlesyria presbyter, apud *Bibl. Orient.*, tom. I, pp. 239 sqq.

[3]) De Claudiæ episcopatu in Armenia minori, videsis Assemani *Dissert. de Monophysitis*, p. 76. Barsaumas, hic a Barhebræo commemoratus, alius esse non videtur quam ille monophysita pessimus, a concilio Chalcedonensi damnatus, de quo videsis *Bibliot. Orient.*, tom. II, pp. 1-20.

ܕܢܒܢܐ ܒܟܐܦܐ ܠܡܥܠܢܗ . ܘܟܕ ܫܩܠܝܢ
ܟܐܦܐ . ܐܬܦܬܚܬ ܡܥܪܬܐ . ܘܐܠܗܐ ܢܦܚ
ܢܦܫܐ ܒܕܡܝܟܐ . ܘܐܝܟ ܕܡܢ ܫܢܬܐ ܩܡܘ .
ܘܐܡܪܘ ܠܚܕ ܡܢܗܘܢ ܕܫܡܗ ܕܝܘܢܢܘܣ .
ܕܩܘܡ ܥܘܠ ܠܡܕܝܢܬܐ ܒܛܘܫܝܐ ܘܙܒܢ ܠܢ
ܣܢܝܩܘܬܐ . ܘܒܥܝ ܥܠ ܡܕܡ ܕܐܬܓܙܪ
ܥܠܝܢ . ܘܟܕ ܢܦܩ ܗܘ . ܘܫܩܠ ܥܡܗ
ܙܘܙܐ ܕܥܬܝܩܘܬܐ ܠܡܛܒܥܬܐ . ܘܡܛܝܐ
ܠܬܪܥܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܘܚܙܐ ܨܠܝܒܐ ܕܩܒܝܥ
ܒܗ ܐܬܕܡܪ . ܘܐܫܬܚܠܦܘܬ ܡܕܝܢܬܐ
ܒܥܝܢܘܗܝ . ܘܫܐܠ ܕܡܢܘ ܫܡܗ
ܕܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܡܪܘ ܐܦܣܘܣ . ܗܝܕܝܢ ܕܚܠ
ܘܥܠ ܕܢܙܒܢ ܠܚܡܐ ܘܢܦܘܩ . ܘܟܕ
ܚܙܘ ܬܓܪܐ ܠܥܬܝܩܘܬܗ ܕܙܘܙܐ .
ܐܚܕܘܗܝ . ܘܐܡܪܘ ܚܘܝܢ ܠܢ ܣܝܡܬܐ
ܕܐܫܟܚܬ : ܘܡܚܕܐ ܢܦܩ ܥܠܘܗܝ ܛܒܐ . ܘܡܛܬ
ܡܠܬܐ ܠܐܢܬܘܦܛܘܣ . ܘܟܕ ܐܬܩܪܒ
ܠܘܬܗ . ܫܪܝ ܡܥܨܐ ܒܗ ܕܢܚܘܐ
ܠܣܝܡܬܐ . ܘܫܐܠܗ ܠܘܬ ܕܡܢ ܐܝܟܐ .
ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܐܦܣܘܣ . ܘܫܐܠܗ ܥܠ
ܐܒܗܘܗܝ . ܘܟܕ ܐܡܪ ܫܡܗܐ ܕܠܐ ܡܬܝܕܥܝܢ .
ܐܢܫܝܢ ܐܡܪܘ ܕܫܢܝܐ ܗܘ . ܐܚܪܢܐ ܕܝܢ
ܫܢܝܐ ܡܬܥܒܕ ܕܢܦܠܛ . ܘܫܕܪ
ܐܢܬܘܦܛܘܣ ܩܪܐ ܠܐܦܝܣܩ . ܘܟܕ ܚܙܝܗ
ܛܠܝܐ ܢܦܠ ܥܠ ܐܦܘܗܝ ܘܐܡܪ ܠܗ . ܒܥܐ
ܐܢܐ ܡܢܟ ܡܪܝ . ܕܩܕܘܣ ܡܠܟܐ ܐܝܟܘ .
ܘܐܦܝܣܩ ܐܡܪ ܕܡܢ ܟܕܘ ܡܝܬ . ܘܛܠܝܐ
ܐܡܪ . ܬܘ ܥܡܝ ܘܐܚܘܝܟܘܢ
ܚܒܪ̈ܝ ܒܡܥܪܬܐ ܕܡܢ ܩܕܡ ܕܩܝܘܣ
ܥܪܩܢ ܠܗ ܒܗ . ܘܐܣܬܟܠ ܐܦܝܣܩܘܦܐ

exstrueret : igitur dum lapides asportarent, apertus est specus, Deus vero dormientibus illis vitam inspiravit, qui veluti ex somno *expergiscentes* surrexerunt, atque uni ex ipsis, Dionno nomine, dixerunt : «surge, civitatem clanculo ingredere, ut nobis necessaria ad victum emas et inquiras quid de nobis statutum fuerit.» Exiit ille, secum habens pecuniam monetæ veteris; perveniens autem ad portam urbis atque illi crucem affixam percipiens, obstupuit; quippe ipsius oculis civitas adeo mutata apparebat, ut ejus nomen inquisierit. Cui cum responderetur esse Ephesum, timore correptus ingressus est *eo consilio* ut, empto pane, *illico* exiret. At vero caupones, nummos veteres animadvertentes, eum retinuerunt dicentes : «ostende nobis thesaurum quem invenisti;» et subito ingens de illo factus est rumor. Re ad proconsulem delata, is *puerum ad se* adductum urgere cœpit ut thesaurum indicaret, petiitque undenam esset; respondit ille : «ex Epheso;» deinde interrogavit eum de ejus parentibus, cumque nomina incognita proferret, nonnulli dicebant eum esse amentem, alii contra eum insaniam fingere ut posset evadere. Demum proconsul accivit episcopum, quo viso, puer se in faciem projecit eique dixit: «Quæro a te, domine, Decius imperator ubinam est?» Episcopus vero respondit illum jam diu mortuum esse; tum puer «veuite, inquit, mecum, et ostendam vobis socios meos in specu, ad quem fugiendo a Decio concessimus.» Intellexit autem episcopus *di-*

ܕܚܝܠܐ ܐܠܗܝܐ ܗ̇ܘ ܘܐܙܠ ܗܘ ܘܐܚܪ̈ܢܐ
ܥܡܗ . ܘܐܬܘ ܠܡܥܪܬܐ ܘܐܫܟܚܘ
ܠܡܘ̈ܕܝܢܐ ܒܙܗܝܘܬܐ ܪܒܬܐ . ܘܩܪܘ ܐܦ
ܠܟܬܝ̈ܒܬܐ ܕܐܫܟܚܘ ܬܡܢ . ܘܡܚܕܐ
ܫܠܚܘ ܠܡܠܟܐ ܘܐܬܐ ܒܥܓܠܐܝܬ . ܘܢܦܠ
ܥܠ ܪ̈ܓܠܝܗܘܢ . ܘܒܟܐ ܩܕܡ ܘܒܥܐ
ܕܢܡܠܠܘܢ ܥܡܗ . ܗܝܕܝܢ ܐܢܟܝܠܝܘܣ
ܪܒܐ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܗܘܢ ܐܡܪ . ܕܡܛܠܬܟ
ܠܟ ܐܘ ܡܠܟܐ ܐܩܝܡ ܠܢ ܡܪܝܐ ܩܕܡ ܩܝܡܬ
ܟܠܐ ܕܢܫܐ . ܗܫܐ ܡܟܝܠ ܫܠܝܐ
ܘܠܐ ܬܬܦܠܓ ܥܠ ܢܘܚܡܐ ܕܡܝ̈ܬܐ . ܘܟܕ
ܗܠܝܢ ܐܡܪ . ܬܘܒ ܐܬܬܢܝܚܘ ܘܕܡܟܘ .
ܘܟܕ ܠܓܠܘܣܩܡ̈ܐ ܕܕܗܒܐ ܢܥܒܕ
ܠܗܘܢ . ܐܬܚܙܝܘ ܠܗ ܒܚܠܡܐ ܘܐܡܪܘ .
ܕܡܢ ܥܦܪܐ ܐܬܬܥܝܪܘ ܦܓܪ̈ܝܢ . ܘܠܐ ܡܢ
ܕܗܒܐ . ܗܝܕܝܢ ܡܠܟܐ ܠܐ ܫܢܐ ܐܢܘܢ ܡܢ
ܕܘܟܬܗܘܢ . ܐܠܐ ܦܩܕ ܘܐܬܒܢܝ ܗܝܟܠܐ
ܥܠܝܗܘܢ .

*vinæ potentiæ* manifestationem hoc esse, ac ipse cum aliis eum sunt comitati. Itaque pervenerunt ad speluncam, ubi confessores ingenti splendore *circumdatos* invenerunt, scriptaque ibidem reperta perlegerunt. Statim etiam rem denunciandam curarunt imperatori, qui celeriter adveniens sese ad illorum pedes projecit, eosque cum lacrymis rogavit ut colloquerentur cum ipso. Tum Anachilius, eorum natu major, dixit illi : «propter te, o imperator, ante tempus resurrectionis *universalis* suscitavit nos Dominus; igitur remane quietus et noli dubitare de resurrectione mortuorum.» Cumque hoc dixisset, iterum sopore correpti obdormierunt. *Imperatori* autem volenti eis arcas aureas conficere, in somno apparuerunt ita canentes : «e pulvere suscitata sunt corpora nostra, non vero ex auro.» Idcirco eos loco suo minime extraxit, et templum super eos ædificari jussit[1].

ܒܬܪ ܬܐܘܕܘܛܘܣ ܀ ܝܘܚܢܢ .

ܗܘ ܒܙܒܢܐ ܐܟܪܙ ܢܣܛܘܪܝܘܣ
ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܘܐܡܪ ܩܕܡ ܡܠܟܐ . ܕܗܒ ܠܝ

35. *Post Theodotum*, JOANNES.

Eo tempore Constantinopoli concionatus est Nestorius, atque hæc coram imperatore dixit : «da mihi, o impe-

[1]) Cfr. *Acta sanctorum*, tom. VI Julii, pp. 375, sqq. Historia, ut a Barhebræo narratur, generatim convenit cum iis quæ illic a Jacobo Surugensi (p. 387 sqq.), a Gregorio Turonensi (p. 389 sqq.) et ex actis a Surio editis proferuntur; varietas præcipue in nominibus propriis virorum conspicitur. Præterea reperitur hæc historia in documentis syriacis nuper in lucem protractis. Etenim prolixe narratur a scriptore quodam ignoto apud Land : *Anecdota*, III, 37-89. Denique Elias Nisibenus pueros illos suscitatos commemorat ad annum Gr. 748 (Christ. 437), narrationis auctorem allegans ܐܟܠܣܝܣܛܝܩܝ ܕܝܘܚܢܢ ܝܥܩܘܒܝܐ *historiam ecclesiasticam Joannis Jacobitæ* (Joannis Ephesini?) : ܗܘ ܐܬܢܥܝܪܘ ܛܠ̈ܝܐ ܕܡܢ ܐܦܣܘܣ ܡܕܝܢܬܐ ܒܬܪ ܕܫܢܝ̈ܢ ܡܐܐ ܘܬܡܢܐܝܢ ܘܬܡܢܐ ܕܡܟܝܢ . «Eo anno revixerunt pueri ex urbe Ephesi, postquam in spelunca sopiti fuerant annis centum octoginta et octo.»

ܐܘ ܡܠܟܐ ܠܐܪܥܐ ܕܡܕܟܝܐ ܡܢ ܗܪ̈ܛܝܩܘ
ܘܐܢܐ ܡܫܠܡܢܐ ܐܢܐ ܠܟ ܡܠܟܘܬܐ ܕܫܡܝܐ .
ܚܪܘܒ ܐܢܬ ܠܝ ܠܐܪ̈ܝܢܘ . ܘܐܢܐ ܚܪܒ ܐܢܐ
ܠܟ ܠܦܪ̈ܣܝܐ . ܘܗܠܝܢ ܠܐ ܐܬܩܒܠ
ܠܗ ܡܠܟܐ . ܡܛܠ ܕܝܕܥ ܣܪܝܩܘܬܗ
ܫܘܒܚܗ . ܘܕܠܐ ܟܪܝ ܕܢܬܡܬܢ ܗܘܐ ܡܠܡܠܠ
ܥܕܠܐ ܢܬܝܬܒ ܒܟܘܪܣܝܐ ܗܘܐ ܢܐܡܪ ܕܐܝܟ
ܗܠܝܢ .

ܘܟܕ ܚܕ ܡܢ ܩܫ̈ܝܫܐ ܐܢܣܛܣܝܣ
ܩܫܝܫ ܕܢܣܛܘܪܝܣ . ܒܚܕ ܕܡܬܦܢܐ .
ܘܡܟܪܙ ܗܘܐ ܒܓܠܝܐ ܕܠܐ ܐܢܫ ܢܩܪܐ ܠܡܪܝܡ
ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ . ܒܪܬ ܐܢܫܐ ܓܝܪ ܒܪܢܫܐ
ܘܠܘ ܐܠܗܐ ܝܠܕܬ . ܟܕ ܕܝܢ ܫܡܥ ܥܡܐ
ܗܘܐ . ܣܒܪܘ ܕܢܣܛܘܪܝܣ ܡܪܚܩ ܠܐܢܣܛܣܝܘܣ
ܠܐܢܣܛܣܝܘܣ . ܘܟܕ ܠܐ ܐܪܚܩܗ ܐܬܓܠܝܬ
ܕܐܦ ܕܝܠܗ ܗܝ ܗܕܐ ܬܪܥܝܬܐ . ܘܟܕ ܣܓܝܐܬ
ܦܠܓܘܬܐ ܗܕܐ ܒܝܬ ܡܗܝܡ̈ܢܐ . ܒܦܘܩܕܢ ܡܠܟܐ
ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܒܫܢܬ ܟ̈ܐ ܕܡܠܟܘܬܗ . ܕܗܝ
ܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܝܘ̈ܢܝܐ.
ܫܢܬ ܬܟܓ ܕܡܫܝܚܐ . ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܩܕܡܝܬܐ ܕܐܦܣܘܣ ܒܝܪܚ ܚܙܝܪܢ . ܐܝܬ
ܗܘܘ ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܙܟܪܝܐ ܡܡܠܠܐ .

rator, terram purgatam ab hæreticis, et ego pro ea dabo tibi regnum cœlorum; destrue mihi Arianos, et ego tibi Persas destruam.« Hæc autem minime accepta erant imperatori, quippe qui sciebat illum esse inanis gloriæ studiosum, ac noluisse paululum exspectare, donec *scilicet aliquamdiu* sedisset in cathedra, ut hujusmodi proferret[1].

Porro cum quodam die Anastasius Nestorii presbyter concionando occuparetur, hæc aperte clamavit : » ne quis Mariam proclamet esse Deiparam, (θεοτόκον), nam filia hominis hominem, non Deum, gignit.« Quod cum populus audisset, sperabat Anastasium illico a Nestorio amotum iri; cum vero *Nestorius* istum minime amovisset, patuit eamdem esse ipsius sententiam. Crescente vero dissidio inter fideles exorto, jussu imperatoris Theodosii, anno regni sui 21, videlicet anno septingentesimo quadragesimo secundo Græcorum, seu anno Domini 423[2], coacta est synodus Ephesina prima, mense Junio. Illi interfuerunt, referente Zacharia rhetore[3], nonaginta

[1]) Cfr. Socrates, *lib. VII, cap.* 29.

[2]) Hic mendum in codicem irrepserit; nimirum notatio ܬܟܓ 423, loco ܬܠܐ 431.

[3]) Zacharias, primo rhetor sive scholasticus, dein factus est episcopus, aut Melitinæ, Armeniæ minoris civitatis, uti asserit (in Assemani *Biblioth. Orient., II,* 53) Dionysius Barsalibæus sæc. XII exeuntis scriptor, aut potius Mitylenes, Lesbi insulæ metropoleos, quod jam suspicabatur Fabricius, *Biblioth. Græc. IX,* 355, et noper probavit Cl. Land in commentatione cui titulus : *Joannes Bischof von Ephesos pp.* 35 *sqq.* Porro Zacharias, præter alia quædam ipsi (apud Migne, *Patrol. Gr., LXXXV,* 1005 *sqq.*) attributa, scripsit historiam ecclesiasticam, jam anno 519 saltem partim litteris mandatam ut liquet ex allegatis locis in Landii *Anecd. syr. tom. III, p. XII.* Illius operis, græce nondum reperti, fragmenta syriace et latine primus edidit Em. Maius, *Scriptt. Vett. nova collect., tom. X,* item syriace tantum plura luce donavit Land, *op. cit.*

ܡܐܐ ܘܥܠܝܗܝܢ ܘܬܠܬܐ ܐܦܣܩܘܦܐ. ܪ̈ܫܢܝܗܘܢ
ܕܝܢ ܩܠܣܛܝܢܘܣ ܕܪܘܡܝ. ܒܝܕ ܦܐܝܛܪ̈ܘܦܘܗܝ
ܕܝܠܗ. ܘܩܘܪܝܠܠܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ.
ܘܡܡܢܘܢ ܕܐܦܣܘܣ. ܘܝܘܒܢܠܝܘܣ
ܕܐܘܪܫܠܡ. ܘܐܩܩܝܘܣ ܕܡܠܝܛܝܢܐ.
ܘܬܐܘܕܘܛܘܣ ܕܐܢܩܘܪܐ. ܘܢܣܛܘܪܝܘܣ ܩܕܡ
ܩܕܝܡ ܐܬܐ ܠܐܦܣܘܣ. ܩܘܪܝܠܠܘܣ ܕܝܢ
ܘܝܘܒܢܠܝܘܣ ܒܬܪ ܦܨܚܐ ܐܬܘ. ܘܝܘܚܢܢ
ܕܐܢܛܝܘܟ ܐܘܚܪ. ܘܟܕ ܩܘܪܝܠܠܘܣ ܐܪܝܡ
ܥܠܬܐ ܥܠ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܡܛܠܬ ܒܪܬ
ܩܠܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ. ܗܝ ܕܡܢ ܙܒܢܐ ܕܫܠܝܚܐ
ܕܫܡܝܥܐ ܗܘܬ ܒܥܕܬܐ ܘܒܝܬ ܡܗܝ̈ܡܢܐ.
ܐܡܪ ܕܐܢܐ ܠܘܬ. ܠܗܘ ܕܗܘܐ ܒܪ ܝܪܚܐ ܘܒܪ
ܬܪܝܢ. ܐܠܗܐ ܠܐ ܩܪܐ ܐܢܐ. ܠܘܬܟܘܢ
ܠܐ ܐܬܐ ܐܢܐ. ܘܟܕ ܐܪܒܥ ܙܒ̈ܢܝܢ ܐܬܩܪܝ ܘܠܐ
ܐܬܐ. ܐܦܩܘ ܥܠܘܗܝ ܦܣܩ ܕܝܢܐ. ܘܗܘ ܢܣܛܘܪ
ܘܕܥܡܗ ܐܝܟ ܕܡܢ ܠܥܠܡܗܘܢ. ܒܦܪܘ ܥܠ
ܩܕܝܫܐ ܩܘܪܝܠܠܘܣ ܘܡܡܢܘܢ ܘܕܦܣܩܘ
ܕܐܦܣܘܣ.

ܣܘܩܪܛܝܣ ܕܝܢ ܣܟܘܠܣܛܝܩܐ
ܗܘ ܕܒܗ ܒܙܒܢܐ ܗܢܐ ܐܫܬܟܚ ܗܘܐ. ܟܕ
ܟܬܒ ܥܠ ܗܢܐ ܣܘܥܪܢܐ ܐܡܪ. ܕܠܐ
ܡܛܠ ܕܪܚܡܐ ܗܘ ܕܝܠܝ ܢܣܛܘܪܝܘܣ

et tres supra centum episcopi; præcipui autem fuerunt Cœlestinus Romæ per suos vicarios, Cyrillus Alexandriæ, Memnon Ephesi, Jubilius (i. e. *Juvenalis*) Hierosolymorum, Acacius Melitinæ et Theodotus Ancyræ. Nestorius quidem præmature Ephesum petiit; Cyrillus autem et Jubilius post Pascha advenerunt, Joannes vero Antiochiæ moram traxit. Cumque Cyrillus apud Nestorium quæstionem moveret de voce « Deipara », quæ a tempore apostolorum trita fuerat in Ecclesia sancta et inter fideles, ita ille locutus est: « ad me quod attinet, cum qui fuit *infans* unius mensis et duorum Deum esse haud profiteor; ad vos non accedam. » Postquam autem per quatuor vices citatus esset et minime comparuisset, ediderunt depositionis ejus sententiam. Tum Nestorius et qui cum ipso erant, quasi seorsum, depositionem contra S. Cyrillum et Memnon Ephesinum pronunciarunt[1].

Socrates Scholasticus, qui illo tempore florebat, de isto negocio scribens, ita loquitur: « non quod amicus meus sit Nestorius illum laudo, nec quod ægre erga illum dispositus sim *aliis*

[1]) Cum Socrate, *lib. VII*, *cap.* 34, hic errat Barhebræus. Nequaquem enim ipse Nestorius, utpote sententia synodali jam damnatus, sed Joannes Antiochenus ceterique episcopi Orientales Nestorio faventes Cyrillum et Memnonem in conciabulo suo deposuerunt. Cfr. Valesii adnotatio ad *loc. cit.* Socratis, et Hefele, *Conciliengeschichte*, tom. II, pp. 174, sqq. Socratem secutus est etiam Elias Nisibenus, quippe qui hæc ad annum 742 (Christi 431) adnotat: ܒܗ ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ ܒܐܦܣܘܣ ܡܛܠ ܚܪܝܢܐ ܕܩܘܪܝܠܠܝܢܐ ܥܠ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܘܐܚܪܡ ܩܘܪܝܠܠܘܣ ܘܕܥܡܗ ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ. ܘܢܣܛܘܪܝܘܣ ܘܕܥܡܗ ܠܩܘܪܝܠܠܘܣ *«Eo anno congregata est synodus in Epheso ob contentionem Cyrillianorum adversus Nestorium; porro Cyrillus ejusque socii anathematizarunt Nestorium, Nestorius vero ejusque socii Cyrillum.»*

ܡܫܦܪܢ ܐܢܐ ܠܗ . ܐܠܐ ܫܪܝܪܐܝܬ
ܕܡܡܠܠ ܐܢܐ ܒܟܝܢܗ ܡܠܝܠܐ ܗܘܐ .
ܘܐܦ ܣܒܪܐ ܐܝܬ ܗܘܐ . ܒܡܠܦܢܘܬܐ ܕܝܢ
ܥܕܬܢܝܬܐ ܕܟܬܒܐ ܘܡܬܒܘܢܢ ܗܘܐ
ܕܐܠܘ . ܓܝܪ ܣܒܪܐ ܫܠܝܚܐ ܕܦܠܘܣ ܩܕܝܫܐ
ܕܐܡܪ ܠܐ ܡܫܚܠܦ ܗܘܐ . ܕܐܦܢ ܝܕܥܢ ܠܐ
ܐܫܬܘܕܥܗ . ܠܡܪܢ ܕܡܫܝܚܐ ܠܐܠܗܐ ܕܐܬܚܝܕ .
ܕܐܝܬ ܒܟܝܢ ܡܫܝܚܐ ܠܐܢܫܘܬܐ . ܐܠܐ ܠܐ
ܡܫܝܚܐ ܡܬܚܫܒ ܒܗ . ܥܠ ܡܕܡ ܡܫܝܚܐ ܐܬܐ
ܠܐܠܗܘܬܐ ܠܐ ܐܢܫܘܬܐ ܦܫܝܛܬܐ ܡܢ . ܘܟܠ
ܗܝ ܠܗ ܐܝܟ ܐܚܕܐ ܡܢܝܢ ܡܫܝܚܐ . ܘܟܠ
ܗܟܢܐ ܐܝܟ ܦܘܛܝܢܘܣ ܐܦ ܗܘ ܦܘܠܘܣ ܫܡܝܫܛܐ .
ܒܪܢܫ ܠܗ ܦܫܝܛܐ ܡܫܝܚܐ ܐܟܙ ܠܡܫܝܚܐ .
ܐܝܟ ܦܘܛܝܢܘܣ ܘܦܘܠܘܣ ܫܡܝܫܛܝܐ . ܐܠܐ
ܒܟܠܙܒܢ ܡܬܩܢܡܐ ܡܘܕܐ ܠܗ .

ܝܘܚܢܢ ܕܝܢ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܡܛܠ ܕܠܐ ܨܒܐ
ܕܢܬܚܬܡ ܥܠ ܩܬܝܪܘܣ ܕܢܣܛܘܪܝܘܣ . ܐܘܚܪ
ܡܐܬܝܬܗ . ܘܒܬܪ ܬܪܝܢ ܝܘܡܝܢ ܐܬܐ ܟܕ ܥܡܗ
ܥܣܪܝܢ ܘܫܬܐ ܐܦܣܩܘܦܝܢ ܕܥܡܗ . ܘܐܦ
ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܡܕܢܚܝܐ ܟܠܗܘܢ . ܣܛܪ ܡܢ
ܪܒܘܠܐ ܕܐܘܪܗܝ ܘܐܩܩ ܕܚܠܒ . ܡܢ ܪܘܓܙܐ
ܩܡ ܠܘܩܒܠ ܩܘܪܝܠܘܣ . ܡܛܠ ܕܠܐ ܐܘܪܟ
ܪܘܚܐ . ܘܒܬܪ ܒܘܨܝܐ ܚܬܝܬܐ ܦܣܩ ܕܝܢܗ
ܕܢܣܛܘܪܝܘܣ . ܗܝܕܝܢ ܐܬܚܙܝ ܗܘ ܝܘܚܢܢ
ܕܡܢ ܡܬܚܫܒܢܘܬܐ ܗܘ ܕܢܣܛܘܪܝܘܣ . ܘܐܬܦܣܩ ܐܦ
ܗܘ . ܘܢܦܩ ܐܙܠ ܒܟܒܕܐ ܡܪܝܪܬܐ
ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ .

complacere quæro; sed veritatem dicam. Sermone enim naturali facundus erat, et reputabatur eruditus, quamvis revera vim sanctarum Ecclesiæ Scripturarum haud edoctus esset; nam si secus fuisset, non pervertisset hoc divini Apostoli effatum : « *et si cognovimus in carne Christum, nunc tamen jam non novimus eum*[1]. » Videlicet unita est divinitas humanitati in Christo Domino nostro, atque idcirco non duo *sed unus* est Dominus Jesus. Interim, quamquam dualitatem induxit Nestorius, tamen nequaquam dicit Christum esse nudum hominem, sicut Photinus et Paulus Samosatenus; sed eum esse subsistentem (ἐνυπόστατον) ubique profitetur[2]. »

Jam autem Joannes Antiochenus, quia nolebat depositioni Nestorii subscribere, distulerat adventum suum; ast biduo post advenit secum habens viginti sex episcopos, et consensum præterea omnium Orientalium, Rabula Edesseno et Acacio Alepensi exceptis; porro iratum *se ostendit* adversus Cyrillum, quod non distulisset *sententiam* ut post diligentem inquisitionem Nestorium deponeret. Tunc autem Joannes sese tanquam Nestorii partibus addictum prodidit, atque etiam ipse depositus fuit; *inde* profectus, cum jecore amaro (i. e. *stomachatus)* Antiochiam reversus est.

1) *II Cor.*, *V*, 16.

2) Socrates, *lib. VII*, *cap.* 22.

ܘܢܣܛܘܪܝܣ ܟܕ ܚܙܐ ܡܕܡ ܕܗܘܐ . ܐܝܟ ܕܡܢ ܬܘܝܐ ܘܐܠܨܢܘܬܐ ܐܡܪ . ܕܬܬܩܪܐ ܡܪܝܡ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ . ܘܢܬܒܛܠܢ ܒܝܫܬܐ . ܐܠܐ ܠܐ ܐܬܩܒܠܬ ܡܠܬܗ . ܡܛܠ ܕܠܐ ܡܢ ܠܒܗ ܐܡܪܗ . ܒܦܘܩܕܢܗ ܕܡܠܟܐ ܐܦܩܘܗ ܠܐܘܐܣܝܣ ܠܐܘܪܚܐ ܕܐܬܪܐ ܕܡܨܪܝܢ .

ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܠܝܘܚܢܢ ܬܘܒ ܩܪܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܘܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܡܗ . ܘܦܩܕ ܕܢܬܟܢܫܘܢ ܬܪܬܝܗܘܢ ܦܠܓܘܬܐ . ܘܢܗܘܐ ܒܘܚܢܐ ܚܬܝܬܐܝܬ . ܘܟܕ ܐܬܘ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܘܗܘܐ ܒܘܚܢܐ . ܙܟܘ ܗܢܘܢ ܕܩܘܪܝܠܠܘܣ ܡܢ ܚܝܠ ܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ . ܘܐܙܕܟܝܘ ܡܕܢܚܝܐ ܘܕܥܡܗ ܕܝܘܚܢܢ . ܗܝܕܝܢ ܒܦܘܩܕܢܗ ܕܡܠܟܐ . ܘܝܬܝܪܐܝܬ ܒܡܘܡܬܐ ܕܡܠܟܐ ܠܡܫܡܥ ܚܕܐ ܘܐܘܕܝܘ ܐܝܟ ܡܬܩܛܪܝܢ . ܘܐܬܚܒܪܘ ܥܡ ܩܘܪܝܠܠܘܣ . ܘܩܒܠܘ ܡܘܕܝܢܘܬܐ ܠܚܕܕܐ . ܘܚܒܪܘ ܫܝܢܐ ܠܐ ܡܫܝܢܐ . ܡܛܠ ܕܒܠܒܘܬܗܘܢ ܐܝܟ ܢܣܛܘܪܝܘܣ ܡܘܕܝܢ ܗܘܘ . ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܝܘܚܢܢ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܬܐܘܕܘܪܝܛܘܣ ܕܩܘܪܘܣ ܘܐܢܕܪܐܣ ܕܫܡܝܫܛ . ܘܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܡܒܘܓ . ܘܐܝܪܢܝܘܣ ܕܨܘܪ . ܘܝܘܚܢܢ ܕܩܝܠܝܩܝܐ ܕܡܢ ܐܝܓܐܣ . ܘܐܘܬܐܪܝܘܣ ܕܛܘܐܢܐ . ܘܐܚܪܢܐ ܡܕܢܚܝܐ.

Nestorius autem, rei eventum percipiens, veluti pœnitentia et necessitate *ductus*, dixit: « Appelletur Maria Deipara, et mala cessent! » at illud ejus verbum haud acceptum fuit, cum id non ex animo eloqueretur. Igitur imperatoris edicto ejectus est in exilium *et ablegatus* ad Oasin, Ægypti locum[1].

Postea imperator Joannem et episcopos ipsi faventes denuo accivit, jussitque duas partes congregari atque inquisitionem institui diligentem. Cum ergo Constantinopolim advenissent, instituto examine, Cyrilli fautores vi Scripturarum sanctarum vicerunt, ac devicti fuerunt Joannes et qui cum ipso *faciebant* Orientales. Tunc mandato imperatoris, præcipue vero ipsius comminationibus, assensum præstiterunt, ægre tamen, et synodi professionem amplexi, unionem cum Cyrillo inierunt, ac mutuo sedes *episcopales* legitime possideri agnoverunt; pacem scilicet fecerunt haud pacificantem eo quod in cordibus suis idem cum Nestorio profiterentur. Erant autem hi: Joannes Antiochiæ, Theodoretus Cyri, Andreas Samosatæ[2], Alexander Mabugi[3], Irenæus Tyri[4], Joannes Ciliciæ Ægis[5] oriundus; Eutherius Tyanorum[6] aliique orientales.

1) Cf. Socrates, *Hist. eccles.*, VII, 34, quem hic fere sequitur Barhebræus.

3) Vid. Lequien, *Oriens christ.*, II, 935.

2) Sive Hierapolitanus. *Or. christ.*, II, 927.

4) *Ibid.*, 807.

5) « ܐܝܓܐܣ alias ܐܝܓܐܣ, ܐܝܓܝܣ, ܐܝܓܐܘܣ, et ܐܝܓܝܐ, αἰγαι, Ægæ, urbs Ciliciæ. » Smith, *Thesaurus syr.* ad h. v. « Ægæ maritima Ciliciæ secundæ civitas de qua Plinius: «oppidum Ægæ liberum. » Unde Joannes et Cyrus, hæretici insignes Nestoriani, a patria Ægeatæ dicti. » Lequien, *Or. Christ.*, II, 894, sq.

6) Vid. Lequien, *Oriens christ.*, I, 398.

11

ܘܟܕ ܢܦܩ ܢܣܛܘܪܝܣ. ܐܬܬܣܝܡ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܡܟܣܝܡܝܢܘܣ ܡܢܗ ܕܥܕܬܐ. ܓܒܪܐ
ܡܝܬܪܐ. ܦܫܝܛܐ ܒܥܝܕܐ ܘܗܕܝܘܛܐ
ܒܡܠܬܐ. ܡܛܠ ܕܟܘܝܬ ܗܘܬ ܬܐܪܬܗܘܢ ܡܢ
ܐܘܡܢܘܬ ܦܨܝܚܘܬܐ ܕܢܣܛܘܪܝܣ. ܗܘ ܕܗܢܐ
ܟܠܗ ܕܒܠܒܠܗ ܠܥܕܬܐ. ܘܣܕܩܐ ܠܐ ܡܬܐܣܝܢܐ
ܣܡ ܒܝܢ ܡܕܢܚܝܐ ܠܡܥܪܒܝܐ ܠܟܠܢ. ܘܒܐܘܪܗܝ
ܝܬܒ ܒܬܪ ܪܒܘܠܐ ܗܝܒܐ ܢܣܛܘܪܝܢܐ.
ܘܡܟܣܝܡܝܢܘܣ ܟܕ ܕܒܪ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ
ܘܝܪܚܐ ܚܡܫܐ ܡܝܬ. ܘܐܬܒܥܝ ܩܕܝܫܐ
ܦܪܘܩܠܘܣ ܕܢܗܘܐ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ. ܐܢܫܝܢ
ܚܣܡܢܐ ܟܠܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܐܡܪܝܢ. ܕܠܡܕܝܢܬܐ
ܐܚܪܬܐ ܐܬܬܣܝܡ ܕܗܝ ܕܩܘܙܝܩܘܣ.
ܗܝܕܝܢ ܡܠܟܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܐܘܕܥ
ܠܩܘܪܝܠܠܘܣ ܘܠܩܠܣܛܝܢܘܣ ܕܪܗܘܡܐ
ܘܠܝܘܚܢܢ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܦܢܝܘ ܕܠܐ ܡܬܒܛܠܐ
ܗܝ ܡܢ ܥܕܬܐ: ܕܢܫܢܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ
ܡܕܝܢܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ. ܐܠܐ ܕܒܡܫܡܠܝܘܬܐ
ܕܣܘܢܗܕܘܣ. ܐܝܟ ܕܦܩܕ ܩܢܘܢܐ ܕܬܡܢܬܥܣܪ.
ܗܐ ܓܝܪ ܪܝܓܢܝܘܣ ܕܦܛܪܐ. ܡܛܠ ܕܠܐ
ܩܒܠܘܗܝ ܥܢܗ ܡܪܕܝܬܐ. ܦܩܕ ܠܗ ܗܘ
ܕܪܗܘܡܐ ܕܢܥܒܪ ܠܩܘܪܢܬܘܣ. ܕܐܪܡܠܐ

Quum igitur discessisset Nestorius, Constantinopoli ordinatus fuit Maximinus ex eadem ecclesia, vir eximius, simplex moribus et in verbo rudis. *Ideo autem electus fuit* quod adusta fuerat eorum conscientia artificio eloquentiæ Nestorii, qua totam perturbavit ecclesiam et schisma inextinguibile inter orientales et occidentales effecit.

Edessæ sedit post Rabulam Ibas[1] Nestorianus. Maximinus autem cum *diœcesim* rexisset annis duobus et mensibus quinque mortuus est. Tunc postularunt sanctum Proclum fieri Constantinopoleos episcopum. Nonnulli *tamen* invidi eum repellebant dicentes quod alteri civitati, Cyzico nempe, ordinatus fuisset. Tunc imperator Theodosius consuluit Cyrillum et Cœlestinum Romæ atque Joannem Antiochiæ, qui responderunt Ecclesiam irritam non fecisse translationem episcopi ab una civitate in aliam, modo in perfecta synodo eligeretur, quemadmodum jubet canon 18[2]. Etenim Rigenem[3] Pataræ eo quod eum ejus oves non receperant, jussit episcopus Romæ[4] transire Corinthum cujus *ecclesia* vidua erat. Gregorius

[1]) An Ibas fuerit Nestorianus alibi inquirendum erit.

[2]) Non dicitur in textu e quonam concilio desumptus sit iste canon 18us, sed quum hoc loco Barhebræus transcribat Socratis *hist. eccl.*, VII, 36, putamus hic allegari canonem 18m concilii Antiocheni, quem ibi etiam Socrates allegat, absque jure tamen; nam potius allegandus erat ejusdem concilii canon 16us, in quo vacanti episcopo permittitur in vacanti throno sedere, si synodus provincialis perfecta, id est cui præest metropolitanus, id permiserit, ut explicat Balsamon *(Patrol. Græc.* CXXXVII, 1318). Excepto hoc casu, synodus Antiochena, can. 21, quemadmodum et Nicæna, can. 15, prohibet translationes episcoporum.

[3]) Socrates *(Hist. eccl.*, VII, 36) vocat eum Perigenem : « Περιγένης ἐν Πάτραις ἐχειροτονήθη ἐπίσκοπος· »

[4]) Bonifacius I qui summum pontificatum, ab anno 418-422, gessit.

ܗܘܐ . ܘܡܢܝܢܐ ܐܠܗܝܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܣܐܣܝܡܘܣ ܗܘܐ . ܥܒܪ ܠܢܐܙܝܢܙܘ .
ܘܡܢ ܬܡܢ ܠܩܘܣܛ̈ܢܛܝ . ܘܬܘܒ ܗܦܟ
ܠܢܐܙܝܢܙܘ . ܘܡܠܛܝܘܣ ܕܣܒܣܛܝܐ
ܐܬܦܢܝ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܕܘܣܝܬܐܘܣ ܕܠܘܩܝܐ
ܐܬܦܢܝ ܠܛܪܣܘܣ . ܘܦܝܠܝܦܘܣ
ܕܗܠܝܘܦܘܠܝܣ ܐܬܦܢܝ ܠܐܣܦܘܢܝܐ .
ܘܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܕܐܦܡܝܐ . ܐܬܦܢܝ
ܠܐܘܕܘܟܣܝܘܦܘܠܝܣ . ܘܦܘܠܘܩܪܦܘܣ
ܕܡܢ ܐܣܛܪܐ ܐܬܦܢܝ ܠܢܝܩܘܦܘܠܝܣ
ܕܬܪܩܐ . ܘܐܢܬܝܡܘܣ ܕܛܪܦܝܙܘܢܛܐ . ܥܒܪ
ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܘܒܪܨܘܡ ܕܚܪܢ . ܠܐܘܪܗܝ .
ܘܡܬܟܠ ܗܘ̈ܕܐ ܡܢ ܦܪܘܩܠܘܣ
ܕܩܘܙܝܩܘܣ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝ̈ .
ܘܐܬܚܙܝ ܡܠܦܢܐ ܪܒܐ . ܘܗܘ ܐܝܬܝ
ܠܦܓܪܗ ܕܡܪܝ ܝܘܐܢܢܝܣ ܠܡܕܝܢܬܐ
ܡܠܟܘܬܐ ܘܫܝܢܗ ܠܥܡܐ .

theologus, Sasimorum[1] episcopus, transiit Nazianzum et inde Constantinopolim, unde iterum Nazianzum reversus est; Meletius Sebastiæ translatus fuit Antiochiam; Dositheus Lyciæ[2] translatus fuit Tarsum; Philippus Heliopoleos[3] translatus fuit Aspuniam; Alexander Apameæ[4] translatus fuit Eudoxiopolim; Polycarpus (Sexantapristeos[5]) translatus est Nicocopolim Thraciæ; Anthimus Trebizontis transiit Constantinopolim; et Barses Haranæ Edessam[6].

Hisce exemplis fultus sanctus Proclus Cyzicenus sedit super thronum Constantinopolitanum, ubi tanquam inclytus doctor inclaruit. Adduxit etiam corpus sancti Joannis in civitatem regiam et coadunavit populum.

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܕܘܡܢܘܣ .

ܘܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܟܕ ܡܝܬ ܩܘܪܝܠܘܣ ܩܡ
ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ . ܘܠܩܘܣ ܒܬܪܗ ܦܠܒܝܢܘܣ .

37. *Post Joannem*, DOMNUS.

Alexandriæ, defuncto S. Cyrillo successit Dioscorus, et Constantino-

[1]) Sasima, urbs Cappadociæ. Cf. *Or. Christ.*, I, 405.

[2]) Pro *Lycia* Socrates *(loc. cit.)* habet *Seleuciam*.

[3]) Quum nullus noscatur Philippus qui fuerit Heliopoleos episcopus, mendum irrepisse videtur apud Barhebræum. Idcirco pro *Philippo Heliopoleos* legerem Palladium Hellenopoleos, ut habet Socrates *(loc. supr. cit.)*. Hellenopolis, urbs erat Bithyniæ. Aspunia vel Aspona urbs est Galatiæ.

[4]) Pro Alexandro Socrates habet Theophilum. Apamea, de qua hic sermo est, non Apamea Syriæ sed Apamea est Asiæ provinciæ, ut constat ex Socrate, *loc. cit.*

[5]) ܐܣܛܪܐ quænam sit urbs, nescio. Suspicor mendum in codicem irrepsisse et legendum cum Socrate, quem fere exscribit Barhebræus, *Sexantapristim*, urbem Mœsiæ.

[6]) In Chronico Edesseno (B. O. I, 396) legimus: ܒܫܢܬ ܫܬܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܐܬܐ ܒܪܨܘܡ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ ܚܪܢ ܠܐܘܪܗܝ ܒܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܐ . «*Anno sexcentesimo septuagesimo secundo Barses, episcopus, imperatoris jussu, ex Haran Edessam translatus est.*»

ܘܦܠܒܝܢܘܣ ܒܬܪ ܦܪܘܩܠܘܣ ܩܡ
ܡܚܫܕܢܘܬ ܠܢܣܛܘܪܝܘܬܐ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܘܛܘܟܐ ܩܫܐ ܘܐܪܫܝܡܢܕܪܝܛܐ
ܕܚܕ ܡܢ ܕܝܪܬܐ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܕܡܝܩܪ
ܗܘܐ ܠܘܬ ܣܓܝܐܐ ܒܝܕ ܕܘܒܪܘܗܝ . ܟܕ ܚܙܐ
ܠܢܣܛܘܪܝܘܣ ܕܡܛܠ ܕܐܡܪ ܬܪܬܝܢ ܟܝܢܝܢ
ܒܡܫܝܚܐ ܒܬܪ ܚܝܕܝܘܬܐ ܐܬܦܠܛܪ . ܨܒܐ
ܗܘ ܕܢܐܡܪ ܚܕ ܟܝܢܐ ܒܡܫܝܚܐ . ܒܪܡ
ܠܗ ܡܢ ܚܝܠܐ ܕܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ . ܐܠܐ ܕܘܓܡܐ
ܢܘܟܪ[ܝܐ] ܐܝܬܝ . ܘܟܦܪ ܠܫܪܪܐ ܕܐܡܪ ܕܦܓܪܐ
ܠܐ ܢܣܒ ܐܠܗܐ ܡܠܬܐ ܡܢ ܒܬܘܠܬܐ . ܐܠܐ ܐܝܟ
ܐܐܪ ܕܡܢ ܩܪܝܪܘܬܐ ܡܬܓܫܡ ܘܗܘܐ ܡܛܪܐ
ܐܘ ܬܠܓܐ . ܘܐܝܟ ܡܝܐ ܕܡܢ ܐܐܪ ܩܪܝܪܐ ܗܘܝܢ
ܓܠܝܕܐ ܟܕ ܡܬܩܪܫܝܢ . ܗܟܢܐ ܐܬܓܫܡ
ܡܠܬܐ . ܘܟܕ ܐܬܦܪܣܡ ܡܘܠܦܢܗ ܥܒܝܪܐ .
ܐܬܟܢܫ ܥܠܘܗܝ ܟܢܘܫܝܐ ܕܐܦܣܩܘܦܐ ܕܢܒܕܩܘܢ

poli, Proclo successit Flavianus Nestorianus[1].

Ea vero tempestate Eutyches, presbyter et archimandrita cujusdam monasterii Constantinopolitani, vir moribus suis apud plurimos commendatus, cum vidisset Nestorium propter assertionem duarum naturarum in Christo post adunationem[2] depositum fuisse, voluit ipse unicam naturam statuere in Christo; verum, contra vim Scripturarum sanctarum, dogma alienum invexit veritatemque negavit, asserendo Deum Verbum non assumpsisse corpus e virgine; sed, sicut aer per frigus incorporatur fitque pluvia aut nix, et sicut aquæ aere gelido coagulatæ glacies fiunt, ita, juxta illum, incorporatum est Verbum. Porro cum percrebuisset falsa

[1]) Barhebræus ex more sectæ Jacobiticæ simul Nestorium et Eutycheten rejicit. Jacobitæ enim, vestigia prementes Dioscori, patriarchæ Alexandrini, Nestorium anathematizant non solum quia negavit virginem Mariam recte *Dei genitricem* dici et quia personam Christi in duas divisit, sed etiam quia, dum Christum divideret ejusque naturas separaret, simul naturarum dualitatem retinebat. Ideirco eodem anathemate feriunt ipsos catholicos, utpote qui duas in Christo naturas post unionem asserunt, eosque Nestorianos appellant. Hinc intelligitur qua ratione fiat ut Barhebræus Flavianum Constantinopolitanum, qui orthodoxam fidem constanter contra Nestorium et Eutycheten propugnavit, Nestorianum appellet. Eutycheten autem ideo rejicit quod, juxta ipsum, negaverit Verbum divinum verum assumpsisse corpus ex virgine Maria.

[2]) Hallucinator hic Barhebræus, ut dixi in nota præcedenti. Nestorius enim damnatus fuit non quia duas in Christo naturas admittebat, sed quia *duas in Christo personas* statuebat, alteram Verbi Dei, alteram Jesu hominis. Nam hominem in utero Virginis formatum aiebat alium esse ab unigenito Dei Verbo; aiebat simul Incarnationem non esse naturalem et hypostaticam Verbi cum humanitate unionem, sed meram inhabitationem Dei Verbi in homine, id est in humana natura per se subsistente, velut in suo templo : idque (ut notant Patres Syn. V, can. 4) *secundum gratiam vel secundum operationem, vel secundum dignitatem, vel secundum æqualitatem honoris, vel secundum auctoritatem, aut relationem, aut affectum, aut virtutem, aut bonam voluntatem, aut beneplacitum vel secundum homonymiam, per quam Deum Verbum, Filium et Christum vocans, et hominem separatim Christum et Filium nominans, adeoque duas personas evidenter dicens, per solam nominationem et honorem et dignitatem, et adorationem unam personam et unum Filium et unum Christum affirmabat.* Unde sequebatur beatam Mariam virginem non recte dici θεοτόκον sed χριστοτόκον. Cfr Assemanus *De Syris Nestorianis*, p. 190, sqq.

ܪܘܚܐ ܠܘܬ ܡܪܢ ܕܡܬܬܪܕܐ . ܘܠܐ ܐܬܐ . ܐܠܐ ܡܥܠ ܥܠܬܐ ܐܝܟ ܗܘܐ ܕܡܣܬܓܪ ܠܗ ܐܡܝܢܐܝܬ ܘܡܟܠܟܠ ܠܐ ܢܦܩ . ܘܡܪܥܝܢ ܕܟܪܝܗ ܘܡܚܝܠ ܕܣܒܐ ܗܘ . ܘܡܢ ܐܠܨܢܐ ܘܡܛܐ . ܘܟܕ ܣܓܝ̈ܐܐ ܐܠܨܘܗܝ ܦܠܒܝܢܘܣ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܘܐܘܣܒܝܘܣ ܕܕܘܪܘܠܐܘܢ . ܕܢܬܛܦܣ ܠܪܢܝܬܗܘܢ ܕܢܣܛܘܪܝܢܐ . ܘܠܐ ܐܬܛܦܝܣ ܘܫܕܪ ܠܪܘܡܝ ܠܘܬ ܠܐܘܢ ܟܕ ܒܥܐ ܕܢܬܥܩܒܢ ܗܠܝܢ ܕܡܠܬܗ ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܐܚܪܬܐ . ܘܟܬܒ ܐܦ ܦܠܒܝܢܘܣ ܠܠܐܘܢ . ܘܦܢܝ ܠܐܘܢ ، ܐܓܪܬܐ ܗܝ ܕܡܬܩܪܝܐ ܛܘܡܘܣ . ܕܐܝܬ ܒܗ ܪ̈ܫܐ ܣܓܝ̈ܐܐ ܕܡܩܝܡܝܢ ܬܪܝܢܘܬ ܟܝ̈ܢܐ .

ܗܝܕܝܢ ܡܠܟܐ ܬܐܘܕܘܣܝܣ ܟܬܒ ܠܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܠܝܘܒܢܠܝܣ ܕܐܘܪܫܠܡ . ܘܠܕܘܡܢܘܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܕܢܟܢܫܘܢ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܕܬܚܝܬ ܫܘܠܛܢܗܘܢ . ܘܠܐܦܣܘܣ ܡܛܪܦܘܠܝܣ ܕܐܣܝܐ ܢܬܟܢܫܘܢ . ܘܥܠ ܗܠܝܢ ܢܥܩܒܘܢ . ܘܦܩܕ ܬܘܒ ܗܘ ܡܠܟܐ ܒܐܓܪܬܐ ܠܘܬܗܘܢ ܕܐܦܝܣܩ̈ܦܐ . ܕܐܢ ܫܦܝܪܐ ܠܐܠܗܘܬܟܘܢ ، ܢܐܬܐ ܠܘܬܗ ܪܚܡ ܐܠܗܐ ܩܫܝܫܐ ܘܪܝܫܕܝܪܐ ܒܪܨܘܡܐ . ܗܘ ܕܒܕܟܝܘܬܐ ܕܕܘܒܪ̈ܐ ܘܒܗܝܡܢܘܬܐ ܬܪܝܨܬܐ ܡܫܬܒܗܪ ، ܢܐܬܐ ܠܐܦܣܘܣ ܢܩܘܡ ܒܕܘܟܬܐ ܕܪ̈ܝܫܝ

ipsius doctrina, accersitus fuit a Flaviano Constantinopolitano ut sese purgaret ab hujusmodi suspicione; ast ire noluit; sed prætextus arripiebat, modo quod esset sub clausura perpetua, modo quod æger esset, debilis et senex; tandem coactus venit[1]. Cum autem multis suaderent Flavianus Constantinopolitanus et Eusebius Dorylæus ut sententiæ ipsorum Nestorianæ acquiesceret, renuit et misit libellos[2] Romam ad Leonem, rogans ut hæc sua perpenderentur in synodo altera. Scripsit et Flavianus[3] Leoni. Respondit Leo per hanc epistolam „tomum"[4] appellatam, cui insunt capita multa dualitatem naturarum stabilientia.

Tunc imperator Theodosius scripsit Dioscoro Alexandrino et Juvenali Hierosolymitano et Domno Antiocheno ut congregarent episcopos eorum potestati subjectos, qui Ephesi, Asiæ metropoli, sese sisterent ac de hisce rebus examen instituerent. Præcepit pariter imperator in epistola ad istos episcopos ut, si Divinitati eorum placeret, Dei amantissimus presbyter et abbas Barsumas[5], puritate morum et fide recta illustris, veniret Ephesum ad tenendum locum abbatum totius Orientis. Ascendit igitur sanctus[6] Bar-

[1]) Cf. Ill. Hefele, *Conciliengeschichte*, II, p. 304, sqq.

[2]) Vid. *Epist. Eutychetis ad S. Leonem* inter *Opera S. Leonis*, ap. Migne *Patrol. lat.* LIV, 713, sqq.

[3]) Vid. ejus *Epist.* inter *Opera S. Leonis*, *Patrol. lat.* LIV, 723, sqq.

[4]) Cf. S. Leonis *Opp.*, *Patrol. lat.* LIV, 755, sqq.

[5]) De Barsuma vid. Asseman. *Bibl. Or.* II, p. 1, sqq.

[6]) Sanctus vocatur a Barhebræo vir ille, utpote qui inter Monophysismi auctores jure primipilus habetur.

ܕܡܬܩܪܝܐ ܕܒܬܪܗ ܡܛܠ ܕܐܬܐ . ܘܟܕ ܡܢ ܫܘܪܝܗ ܕܕܘܢܝܐ
ܠܗܕܐ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܬܪܬܝܢ . ܘܟܕ ܫܪܝܘ
ܠܡܒܚܢܘ . ܟܬܒ ܐܘܛܘܟܐ ܠܣܘܢܗܕܘܣ
ܗܟܢܐ . ܕܐܢܐ ܠܡ ܕܝܠܝ ܨܒܝܢܐ ܗܘܐ ܠܝ ܡܢ ܟܕ
ܛܠ[ܐ] ܐܢܐ ܗܘܝܬ . ܕܒܫܠܝܐ ܐܥܒܪ ܢܦܫܝ
ܐܝܟܢܐ ܕܡܛܐ ܠܣܝܒܘܬܐ . ܘܪܚܝܩ ܡܢ
ܟܠܗ ܫܓܘܫܝܐ ܐܗܘܐ . ܠܐ ܕܝܢ ܐܫܬܘܝܬ
ܕܒܗ ܒܒܣܝܡܘܬܐ ܐܗܘܐ ܕܨܒܝܢܐ ܕܐܝܟ ܗܢܐ .
ܐܠܐ ܡܢ ܢܟܠܐ ܕܐܚܪܢܐ ܒܣܘܟܢܘܬܐ ܥܒܝܬܐ
ܢܦܠܬ . ܘܗܫܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܫܘܪܝܐ ܠܕܝܢܐ
ܕܛܘܒܢܘܬܟܘܢ ܩܪܝܬ . ܘܡܣܗܕ ܐܢܐ ܩܕܡ
ܡܫܝܚܐ ܝܫܘܥ . ܗܘ ܕܐܣܗܕ ܩܕܡ ܦܝܠܛܘܣ
ܦܢܛܝܘܣ ܣܗܕܘܬܐ ܫܦܝܪܬܐ . ܕܗܟܢܐ
ܡܗܝܡܢ ܐܢܐ ܘܡܬܪܥܐ ܐܢܐ ܘܡܪܓܫ
ܐܢܐ . ܐܝܟ ܗܝ ܕܐܫܠܡܘ ܠܢ ܐܒܗܬܐ
ܩܕܝܫܐ ܕܐܬܟܢܫܘ ܒܢܝܩܝܐ . ܘܗܝ ܕܐܦ
ܐܒܗܬܐ ܩܕܝܫܐ ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܕܐܦܣܘܣ
ܫܪܪܘܗ ܗܟܘ . ܘܐܢ ܐܢܫ ܠܒܪ ܡܢ ܗܕܐ
ܗܝܡܢܘܬܐ ܡܬܪܥܐ : ܠܗܢܐ ܡܚܪܡ ܐܢܐ .
ܡܦܪܫܐܝܬ ܕܝܢ ܠܡܐܢܝ ܘܠܘܠܢܛܝܢܘܣ
ܘܠܐܦܘܠܝܢܪܝܘܣ ܘܠܢܣܛܘܪܝܘܣ . ܥܕܡܐ
ܠܗ ܠܫܡܥܘܢ ܚܪܫܐ .

ܟܕ ܩܪܐܘܗ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܐܓܪܬܐ ܗܕܐ .
ܘܐܦ ܡܢ ܦܘܡܗ ܕܝܠܗ ܕܐܘܛܘܟܐ
ܫܡܥܘܗ . ܩܒܠܘܗܝ ܘܫܪܘ ܠܦܣ̈ܩܐ
ܕܥܠܘܗܝ ܕܡܚܬܐ . ܐܠܐ ܒܬܪܟܢ ܡܢ

sumas ad alteram hanc synodum[1]. Incoepto autem examine, Eutyches scripsit ad synodum in hunc modum: « Ad me quidem quod attinet, voluntas mihi fuit a tenera juventute ut in silentio viverem usque ad senectutem et procul fierem a quocumque tumultu. Dignus autem nequaquam habitus fui ut hujus propositi suavitate fruerer. Etenim per insidias aliorum in grave periculum incidi; nunc autem, sicut jam a principio, ad judicium Beatitudinum vestrarum appello. Testor autem coram Christo Jesu, qui confessus est coram Pontio Pilato confessionem bonam, me ita credere, cogitare et sentire quemadmodum *se habet* fides quam tradiderunt nobis sancti Patres, Nicææ congregati, quam etiam sancti Patres in sancta synodo Ephesina confirmarunt. Si quis autem præter hanc fidem sentit, hunc anathematizo, nominatim autem Manetem, Valentinum, Apollinarem et Nestorium usque ad Simonem magum[2]. »

Quum legissent episcopi hanc epistolam eamque ipso Eutychetis ore recitatam audiissent, Eutychetem receperunt et decreta contra eum lata illico cassarunt. Verum postea, cum

[1]) Synodus a Barhebræo hic laudata est conciliabulum illud Ephesinum, quod, anno 449 a Monophysitis fraudibus et vi peractum, idcirco latrocinium vocari solet. Cfr. Hefele, *Conciliengeschichte*, II, 350-370.

[2]) Barhebræus hanc epistolam abbreviando refert. Cf. Coleti *Concill. collect.* edit. Venet. 1728, IV, 630, sqq.

[illegible]

pateret eum ad priorem vomitum rediisse, ejectus fuit. Tomum vero Leonis, quem attulerant ejus vicemgerentes, non legerunt nc anathema decernerent in ejus auctorem et *hac occasione* turbæ in ecclesiis orirentur. Acta vero confecta ab asseclis Flaviani lecta fuere; cumque invenissent episcopi in iis asseri duas naturas post incarnationem (ἐνανθρώπησιν) clamarunt: « Tollite, tollite, et comburite ea et cum eis Eusebium istum Dorylæum qui ea legit. » Hoc modo depositionis pœnam tulerunt in Flavianum, Eusebium, Domnum Antiochenum et septem alios qui in eadem deprehensi sententia non pœnitebant.

Hoc etiam tempore Edessæ inclaruit Isaac abbas et scriptor, qui et ipse cum tempore varians hæreticus fuit[1].

[illegible]

38. *Post Domnum*, MAXIMUS[2].

Soluta sancta Ephesina synodo secunda[3], legati, Leonis vicemgerentes, Romam reversi, nuntiaverunt ejus Tomum non fuisse receptum, tum Leo,

[1]) De sancto Isaaco magno pauca hucusque nota sunt. In *Chronico Edesseno* hæc legimus : [illegible] « *Anno septingentesimo sexagesimo tertio* (Christi 452) *claruit Mar Isaac, scriptor et archimandrita.* » Dionysius patriarcha ad an. Chr. 418 scribit : [illegible] «*Hoc tempore inclaruit doctor mar Isaac ex Amida civitate. Is carmina scripsit de vastatione magnæ Romæ.*» Decesserit Isaacus circa annum Christi 460. Nam supervixit ruinæ Antiochiæ, quæ contigit anno 459. Ex scriptis Isaaci Sermonem metricum unum syriace edidit Cl. P. Pius Zingerle in opere : *Monumenta syriaca*, Œniponti, 1869, pp, 14-20.

[2]) De Maximo, præter canones anno 449 ordinato, vid. Lequien *Oriens Christ.*, II, 723.

[3]) Sanctam vocat Monophysita hanc synodum quia hæresi unius naturæ favit; quamvis ob violentiam aliaque Dioscori inique gesta *Latrocinium Ephesinum* recte meruerit appellari.

ܘܠܐ ܐܬܦܝܣ ܠܘܬܗ. ܐܬܡܠܝ ܚܡܬܐ ܘܪܘܓܙܐ. ܘܐܚܕ ܐܟܬܐ ܠܘܬ ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܣܠܩܬ ܡܠܟܬܐ ܐܢܬܬܗ ܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܥܡ ܚܬܗ ܦܘܠܟܪܝܐ ܠܪܘܡܝ ܠܨܠܘܬܐ. ܘܟܕ ܡܬܟܪܟܝܢ ܥܕ̈ܬܐ ܐܬ̈ܝ ܠܗܝܟܠܐ ܕܫܠܝ̈ܚܐ. ܘܐܫܟ̈ܚܘ ܠܠܐܘܢ ܕܪܡܐ ܠܓܘ ܡܢ ܦܪܣܐ ܥܠ ܐܪܥܐ ܘܒܟܐ. ܘܐܬܒܥܝ̈ܘܗܝ ܕܢܚܘܐ ܐܢܝܢ ܥܠܬܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܕܒܝܘ̈ܡܝܟܝܢ ܟܘܪܣܝܐ ܗܢܐ ܫܠܝܚܝܐ ܐܬܬܫܝܛ ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܗܘ̇ ܕܐܬܟܢܫ ܒܐܦܣܘܣ. ܘܒܥܐ ܐܢܐ ܕܬܬܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܬܒܝܠܝܬܐ ܘܬܫܬܪܐ ܗܝ ܕܐܦܣܘܣ. ܗܢܝܢ ܕܝܢ ܦ̈ܩܕܝܢ ܠܘܬ ܡܠܟܐ ܒܗܠܝܢ. ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܥܢܐ ܕܣܘܢܗܕܘܣ ܕܐܬܟܢܫܬ ܒܐܦܣܘܣ ܒܟܠܗ ܕܚܠܬ ܐܠܗܐ ܦܪܫܬ. ܘܐܢܐ ܟܠ ܫܪܟܐ ܝܠܦܬ ܚܬܝܬܐܝܬ. ܫܦܝܪ ܥܒܕ̈ܝܢ ܐܢ̈ܬܝܢ، ܐܢ ܒܗܢܐ ܨܒܘܬܐ ܠܐ ܡܬܥܪ̈ܒܢ ܐܢ̈ܝܢ.

ܘܟܕ ܡܝܬ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܐܡܠܟ ܡܪܩܝܢܘܣ ܒܓܒܝܬܐ ܕܦܘܠܟܪܝܐ. ܒܗ ܒܫܢܬܐ ܐܬܦܪܣ ܠܐܘܢ ܕܢܬܩܒܠ ܛܘܡܣܐ ܕܝܠܗ

ira et indignatione repletus, gravem in Dioscorum inimicitiam concepit.

Hoc autem tempore ascendit imperatrix uxor Theodosii, cum sorore sua Pulcheria Romam ad orationem. Cum igitur circumirent ecclesias venerunt ad basilicam Apostolorum, et introgressæ invenerunt Leonem intra velum in terram prolapsum et lugentem rogaruntque eum ut sibi causam indicaret; qui dixit : „ in diebus vestris Sedes hæc apostolica in contemptum adducta est in altera illa synodo quæ Epheso convenit; volo autem ut œcumenica congregetur synodus et irrita fiat Ephesina[1]. „ Illæ autem in hunc sensum ad imperatorem scripserunt. Imperator vero respondit synodum secundam Ephesi cum omni pietate rem gessisse seque diligenter didicisse totum negotium; illas igitur bene acturas si huic rei se non immiscerent.

Defuncto autem Theodosio, regnavit Marcianus per electionem Pulcheriæ. Eodem anno studuit Leo ut primum Tomus suus reciperetur et

[1]) Anno 449 Imperator Valentinianus III eum matre sua Placidia et uxore Eudoxia Romam venit. Quum autem ad orandum ingressus esset eum matre et uxore basilicam Apostolorum, S. Leo eum lacrymis imperatorem ejusque matrem ac uxorem deprecatus est ut, missis litteris, conarentur imperatorem Theodosium Juniorem ad meliorem sensum erga Flavianum et orthodoxos reducere ipsumque ad rescindenda acta latrocinii Ephesini impellere. Eorum litteris non annuit Theodosius (Vid. inter *Opera* S. Leonis, *Epp*. 55, sqq).Putem Barhebræum res confudisse. Nullibi enim traditur Pulcheriam, sororem Theodosii, eum hujus uxore Romam venisse et exinde, rogatu Leonis, Theodosio scripsisse. Imo contrarium ex epistolis S. Leonis ad Pulcheriam colligitur.

ܠܕܝܣܩܘܪܘܣ . ܘܫܕܪ ܠܦܘܠܟܪܝܐ ܥܠ
ܕܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܦܩܕ ܡܠܟܐ ܕܒܢܝܩܝܐ
ܘܡܬܟܢܫܢܐ ܕܥܠܝܗܘܢ ܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܡܠܟܐ
ܗܘܐ ܕܢܝܩܝܐ ܠܗܘܐ ܣܘܢܗܕܘܣ .
ܘܠܬܠܬܡܐܐ ܘܬܡܢܬܥܣܪ ܐܦܝܣܩܘܦܝܢ ܢܗܘܘܢ .
ܐܠܐ ܠܐ ܫܒܩܬ ܡܫܒܠܢܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ
ܕܫܡܐ ܗܢܐ ܢܗܘܐ ܠܦܘܕܐ . ܗܘܐ
ܕܝܢ ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܙܘܥܐ ܘܢܦܠܬ
ܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܢܝܩܝܐ . ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܫܚܠܦ
ܘܦܩܕ ܕܒܟܠܩܕܘܢܐ ܢܬܟܢܫܘܢ . ܘܐܬܟܢܫܘ
ܒܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ . ܫܢܬ ܫܒܥܡܐܐ ܘܫܬܝܢ
ܘܚܡܫ ܕܝܘܢܝܐ . ܫܬܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܬ
ܐܦܝܣܩܘܦܝܢ ܐܝܟ ܥܦܐܦܐ ܕܐܒܗܬܐ ܕܢܝܩܝܐ .
ܘܟܢܫܘ ܟܠܗܘܢ ܒܗܝܟܠܐ ܕܐܘܦܝܡܝܐ
ܣܗܕܬܐ .

ܘܝܬܒܘ ܣܢܩܠܛܝܩܘ ܩܕܡ ܡܕܒܚܐ . ܘܡܢ
ܣܡܠܗܘܢ ܝܬܒܘ ܬܠܡܝܕܝ ܕܠܐܘܢ . ܘܐܦ
ܐܢܛܘܠܝܘܣ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܘܡܟܣܝܡܘܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܥܡ ܫܪܟܐ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܕܢܚܐ

deinde ulcisceretur de Dioscoro. Misit ergo ad Pulcheriam et Marcianum ut synodum congregarent. Jussit igitur imperator Nicææ synodum habendam esse, cui tercenti et octodecim episcopi adessent. Sed non permisit divina providentia ut idem hoc nomen errori patrocinaretur. Factus est itaque eodem tempore terræ motus, quo corruit major Nicææ ecclesia[1]. Ideo, mutata sententia, jussit imperator synodum Chalcedoni habendam esse. Congregati sunt autem, mense Tischrin posteriori (Novembri) anno Græcorum septingentesimo sexagesimo quinto (Chr. 454), episcopi sexcenti triginta sex, duplum nempe patrum Nicænorum, et convenerunt omnes in templo Euphemiæ martyris[2].

Sederunt senatores coram altari, a sinistris eorum sederunt Leonis vicemgerentes, item Anatolius Constantinopolitanus, Maximus Antiochenus, cum reliquis episcopis Orientis, Asiæ

[1]) Barhebræus eversioni majoris ecclesiæ urbis Nicææ translationem concilii Chalcedonem tribuit, sed falso; nam ex epistolis Marciani imperatoris ad concilium patet præcipuam mutationis rationem hanc fuisse, ut nimirum imperator posset simul et a Constantinopoli non abesse et synodo interesse. De terræ antem motu nulla fit mentio. Vid. Coleti *concill. collect.*, t. IV, p. 843, sqq., et Hefele, *Conciliengesch.*, II, p. 390.

[2]) Prima concilii Chalcedonensis sessio solemnis habita fuit die 8 octobris anni Christi 451, quem annum huic concilio assignat etiam Chronicon Edessenum. Barhebræus Christi nativitatem referens ad annum Græcorum 309, epocham habiti concilii ad annum Græcorum 765, Christi 453, refert. Barhebræo fere consentit *Liber Calipharum* a Land nuperrime editus, qui refert synodum chalcedonensem anno Græcorum 763, id est, juxta ejus computum, Christi 453, celebratam fuisse, atque synodo adfuisse episcopos 765 (vid. Land *Anecdota syriaca* I, 120). Elias Nisebenus ad annum Græcorum 762 (Christ. 451) e *Libro synodorum* ܟܬܒܐ ܕܣܘܢܗܕܘܣ hæc affert : ܒܗ ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܕܘܢܐ ܘܐܚܪܡܬ ܥܠ ܟܠ ܕܠܐ ܡܘܕܐ ܒܡܫܝܚܐ ܬܪܝܢ ܟܝܢܝܢ ܘܚܕ ܩܢܘܡܐ ܗܘܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܐܬܟܢܫܘ ܫܬܡܐܐ . *Eo anno coacta est synodus Chalcedonensis, quæ anathema dixit in omnes qui non confitentur in Christo duas naturas, unam personam; congregati autem illic adfuere episcopi sexcenti.*

ܘܕܐܬܪܩܐ ܘܕܐܪܘܦܐ . ܘܡܢ ܝܡܝܢܗܘܢ
ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܝܘܒܢܠܝܘܣ
ܕܐܘܪܫܠܡ . ܘܫܪܟܐ ܕܐܦܝܣܩܦ̈ܐ ܕܐܦܪܟܝܐ
ܕܡܨܪܝܢ . ܘܕܐܠܘܪܝܩܘܢ . ܘܕܦܠܣܛܝܢܝ .
ܘܐܢܫܝܢ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܢܣܛܘܪ̈ܝܢܐ ܩܪܒܘ
ܠܘܬ ܡܪܩܝܢܘܣ ܘܦܘܠܟܪܝܐ ܘܐܦܝܣܘ
ܕܒܪܨܘܡܐ ܐܪܫܝܡܢܕܪܝܛܐ ܠܣܘܢܗܘܕܘܣ ܕܢܟܠܘܢܗܝ
ܠܐ ܢܐܬܐ . ܘܫܕܪ ܡܠܟܐ ܠܘܬ ܫܪܟܐ
ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܘܫܐܠ ܐܢܘܢ . ܘܗܢܘܢ ܥܢܘ
ܘܐܡܪܘ ܗܘ ܒܪܨܘܡܐ . ܒܪܨܘܡܐ ܠܚܪܡܐ
ܠܐܣܘܪܐ ܠܒܪܨܘܡܐ ܩܛܘܠܐ ܐܦܩܘܗ ܠܒܪ .
ܗܘ ܓܝܪ ܩܛܠܗ ܠܛܘܒܢܐ ܦܠܒܝܐܢܐ ܟܕ
ܐܡܪ ܗܘܐ ܕܒܘܚܘ . ܗܝܕܝܢ ܬܠܝ̈ܬܐ ܕܠܐܘܢ
ܕܩܡܘ ܒܡܨܥܬܐ ܐܡܪܘ . ܦܘܩܕܢܐ
ܐܝܬ ܠܢ ܡܢ ܛܘܒܢܐ ܘܫܠܝܚܝܐ ܦܦܐ
ܕܪܘܡܝ ܕܐܝܬܘܗܝ ܪܫܐ ܕܟܠܗܝܢ ܥܕ̈ܬܐ .
ܕܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܠܐ ܢܬܒ ܒܣܘܢܗܕܘܣ .
ܘܣܢܩܠܝܛܝܩܐ ܐܡܪܘ ܥܠܬܐ ܕܕܝܢܐ ܕܟܠܗܘܢ
ܒܓܠܝܐ ܠܡܬܚܫܒܘ . ܘܒܥܠܝ ܕܝܢܗ ܥܢܘ
ܕܟܕ ܕܝܢܐ ܕܠܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ .
ܐܡܪܚ ܘܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܠܐ ܦܘܩܕܢܐ .
ܕܠܐ ܡܫܠܚܘܬܐ ܕܥܕܬܐ ܫܠܝܚܝܬܐ ܕܪܘܡܝ ܕܟܠܗ
ܕܪܘܡܝ .

et Thraciæ; a dextris vero Dioscorus Alexandrinus, Juvenalis Hierosolymitanus et reliqui episcopi provinciæ Ægypti et Illyrici et Palæstinæ. Nonnulli autem episcopi Nestoriani[1] adierunt Marcianum et Pulcheriam, rogantes ut Barsumas archimandrita ad synodum non admitteretur. Tunc mittens imperator reliquorum episcoporum sententiam exquisivit. Qui responderunt : « anathema Barsumæ; Barsumas est in exilium ; Barsumam homicidam emittite foras ; ipse enim occidit beatum Flavianum dicendo : « jugulate[2]. » Tum[3] vicemgerentes Leonis cum in medio stetissent, dixerunt : «Mandatum habemus beatissimi atque apostolici viri papæ Romæ, qui est caput omnium ecclesiarum, ut Dioscorus non sedeat in concilio[4].» Senatores igitur statuerunt accusationem illi impactam publice perpendendam esse. Responderunt ejus accusatores cum, quamvis personam judicandi non haberet, temerarie ausum fuisse synodum congregare sine consensu apostolicæ sedis Ecclesiæ romanæ.

[1]) Nestorianos pro more vocat eos qui contra Eutychetem et Dioscorum veram duarum naturarum fidem propugnabant.

[2]) ܓܘܫܘ a verbo ܓܫ *palpavit, mactavit, jugulavit*. Deest in hac ultima significatione apud Smith in *Thesauro syriaco*. Barhebræus hoc verbo expressit verbum græcum σφάττειν, quod in *Actis* concilii chalcedonensis hoc loco occurrit. Quæ acta sunt a concilio Chalcedonensi in causa Barsumæ referuntur in Actione IV Vid. Coleti *Concill. collect.*, IV, p. 1414.

[3]) Invertit Barhebræus ordinem rerum gestarum. Quæ enim sequuntur in Actione I concilii chalcedonensis gesta fuerunt. Vid. Coleti *Concill. collect.*, t. IV, 863, sqq.

[4]) Dioscorus, vir in concilio Chalcedonensi tanquam gravissimorum flagitiorum et hæreseos reus depositus, a Monophysitis inter sanctos recensetur eo quod unicam in Christo naturam docuit.

ܘܒܬܪ ܣܓܝܐܬܐ ܐܦܩܕܘܗܝ ܠܩܘܡܐ ܠܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܡܢ ܕܘܟܬܗ ܘܠܡܬܩܡܘ ܒܡܨܥܬܐ . ܐܝܟܐ ܕܝܬܒܝܢ ܗܠܝܢ ܕܡܬܕܝܢܝܢ . ܘܥܠܘ ܬܐܘܕܘܪܝܛܐ ܘܐܘܣܒܝܘܣ ܕܕܘܪܘܠܐܘܣ ܘܗܝܒܐ ܐܘܪܗܝܐ . ܗܠܝܢ ܕܡܦܩܝܢ ܗܘܘ ܘܫܪܝܘ ܡܫܓܫܝܢ . ܘܫܪܝܘ ܠܡܩܪܐ ܗܠܝܢ ܕܣܘܢܗܕܘܣ ܕܬܪܬܝܢ ܕܐܦܣܘܣ ܕܥܠ ܦܠܒܝܢܘܣ . ܕܐܡܪ ܗܘܐ ܬܪܝܢ ܟܝ̈ܢܝܢ ܒܬܪ ܚܘܝܕܐ . ܩܥܘ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܡܕܢܚ̈ܝܐ ܟܕ ܐܡܪܝܢ ܕܒܠܐ ܨܒܝܢܗܘܢ ܐܬܥܒܕ ܗܠܝܢ . ܡܨܪ̈ܝܐ ܕܝܢ ܐܡܪܘ . ܕܗܟܢܐ ܐܡܪܢ . ܘܗܫܐ ܐܡܪܝܢܢ .

Post plura vero jusserunt tandem Dioscorum e loco suo surgere et in medio stare ubi sedent qui judicandi sunt. Tunc ingressi sunt Theodoretus, Eusebius Dorylææ et Ibas Edessæ[1] qui antea ejecti fuerant; cœperuntque tumultuari; et inchoarunt lectionem eorum quæ gesta fuerant in secunda synodo Ephesina in depositione Flaviani qui duas asseruerat naturas post adunationem. Episcopi autem orientales reclamarunt dicentes hæc absque eorum consensu acta fuisse. Ægyptii vero dixerunt : « quod tunc diximus et nunc dicimus[2]. »

ܘܩܡ ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܐܡܪ ܕܒܓܠܝܐܝܬ ܐܡܪ ܐܢܐ . ܕܡܛܠ ܕܒܬܪ ܚܘܝܕܐ ܬܪܝܢ ܟܝ̈ܢܝܢ ܐܡܪ ܦܠܒܝܢܘܣ ܐܬܦܣܩ . ܠܝ ܕܝܢ ܣܗܕܘܬܐ ܐܝܬ ܠܝ ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܩܕܝܫܐ . ܕܠܐ ܙܕܩ ܠܡܐܡܪ ܒܬܪ ܚܘܝܕܐ ܬܪܝܢ ܟܝ̈ܢܝܢ . ܐܠܐ ܕܚܕ ܗܘ ܟܝܢܐ ܕܡܠܬܐ ܕܡܬܒܣܪ . ܡܟܝܠ ܐܢܐ ܥܡ ܐܒܗ̈ܬܐ ܢܦܩ ܐܢܐ . ܘܫܒܩ ܘܢܦܩ . ܡܚܕܐ ܕܝܢ ܡܠܟܐ ܐܩܝܡ ܠܠܘܬܗ ܢܛܘܪ̈ܐ ܕܠܐ ܢܥܪܘܩ . ܗܝܕܝܢ ܫܕܪܘ ܠܘܬܗ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ . ܕܣܘܢܗܕܘܣ ܡܢ ܩܕܝܫܬܐ ܠܡܫܡܠܝܘܬܟ ܕܬܐܬܐ ܒܥܝܐ ܠܘܬܗ . ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܐܡܪ . ܐܢܐ ܢܛܝܪ

S. Dioscorus dixit : « palam affirmo Flavianum, quia duas naturas post adunationem asseruit, depositum fuisse. Testimonia autem habeo sanctorum Patrum juxta quæ non licet dicere post adunationem duas naturas sed unam esse naturam Verbi incarnati. Igitur cum Patribus egredior. » Reliquit igitur synodum et exivit[3]. Illico autem imperator constituit illi custodes ne abiret. Deinde episcopi ad eum scripserunt : « sancta synodus rogat venerationem tuam ut ad ipsam accedat. » Dioscorus respondit : « custodior ego; si autem permittunt me

[1]) Ibas non adfuit primæ actioni concilii Chalcedonensis.

[2]) Cfr. *Concil. Chalced.*, act. I, in Coleti *Concill. coll.*, t. IV, 1011.

[3]) Quæ hic abbreviando refert Barhebræus in actione prima concilii Chalcedonensis gesta sunt (vid. Coleti *concill. coll.*, IV, 962, 970). Dioscorus autem nequaquam exivit postquam ista verba pronuntiavit, ut patet ex actis concilii.

ܡܬܟܠܝܢܐ ܐܢܐ. ܐܠܘܝ ܢܫܟܚܘܢ ܠܗ ܐܡܪܝܢ،
ܠܡܚܬ. ܘܬܘܒ ܩܪܐܘܗܝ، ܘܥܢܐ
ܕܐܢܐ ܡܛܝܒ ܐܢܐ ܕܐܬܐ ܠܘܬ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܩܕ. ܐܠܐ ܠܐ ܡܫܬܒܩ ܐܢܐ. ܘܒܬܪ ܗܢܐ
ܐܬܩܪܝ ܡܢ ܡܠܟܐ ܡܪܩܝܢܘܣ. ܒܝܕ ܝܘܚܢܢ
ܕܐܟܘܕܝܐ. ܕܢܬܛܦܝܣ ܘܢܚܬܘܡ ܐܦ ܠܬܚܘܡܐ
ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܡܪ. ܕܐܦܠܐ ܐܢ
ܬܬܦܣܩ ܐܝܕܝ ܘܢܪܕܐ ܕܡܐ ܥܠ
ܟܪܛܝܣܐ ܗܕܐ ܥܒܕ ܐܢܐ. ܗܝܕܝܢ ܐܦܩܘ
ܥܠܘܗܝ ܩܬܐܪܣܝܣ ܘܟܬܒܘ ܘܐܡܪܘ.
ܕܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܗܘ ܕܗܘܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ.
ܘܐܬܩܪܝ ܕܬܪܬܝܢ ܙܒܢܝܢ ܘܕܬܠܬ ܘܠܐ
ܐܫܬܡܥ. ܢܘܟܪܝܐ ܦܪܫܢܝܗܝ ܡܢ ܟܠܗ
ܐܝܩܪܐ ܕܟܗܢܘܬܐ ܘܕܬܫܡܫܬܐ. ܘܦܩܕ
ܡܠܟܐ ܘܫܕܪܘܗܝ ܠܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܠܓܢܓܪܐ
ܠܐܟܣܘܪܝܐ. ܘܒܕܘܟܬܗ ܐܬܩܝܡ ܦܪܘܛܪܝܘܣ
ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܩܫܝܫܐ ܥܡܗ. ܘܡܛܠ
ܪܝܫܢܘܬܐ ܗܘܐ ܝܗܘܕܐ ܐܚܪܢܐ. ܘܐܝܟ ܐܒܫܠܘܡ
ܠܘܬ ܐܒܘܗܝ.

ܘܟܕ ܟܢܫܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܝܟ ܛܟܣܐ ܕܟܠܗܘܢ،
ܘܐܬܐ ܠܘܬܗܘܢ ܡܠܟܐ ܡܪܩܝܢܐ. ܗܝܕܝܢ

descendere, dicant[1].» Vocarunt eum iterum. Qui respondit: «ego paratus sum venire ad sanctam synodum, sed prohibeor.» Et post hæc vocatus fuit ab imperatore Marciano per Joannem Accudæum ut assentiret subscriberetque definitioni Chalcedonensi. Ille autem respondit: «neque si abscindatur manus mea et fluat sanguis in chartam, hoc faciam.» Tunc ediderunt in eum depositionem scribentes hæc: «Dioscorus qui fuit episcopus et vocatus est bis et ter et non obedivit, alienum declaramus ab omni honore sacerdotii et ministerii[2].» Jussit igitur imperator Dioscorum mitti in exilium Gangram. In ejus autem loco constitutus fuit Proterius qui fuerat presbyter cum eo quique propter principatum alter Judas factus est alterque Absalom erga patrem suum[3].

Congregatis[4] porro episcopis, unoquoque juxta ordinem suum, venit ad

[1]) Cfr. concil. Chalced., act. III$^{a}$, in Coleti *concill. collect.*, t. IV, 1255, sqq. E tertia actione concilii Chalcedonensis patet Dioscorum, per tres vices canonice ad concilium vocatum, renuisse concilio obtemperare, nulla allata justa excusatione sed falsis dumtaxat prætextibus.

[2]) Hæc abbreviando refert Barhebræus, ut videre est in actione tertia concilii Chalcedonensis. Vid. Coleti *Concill. coll.* IV, 1302, sqq.

[3]) Fuit Proterius patriarcha Alexandriæ catholicus, unde maledictis impugnatur a Monophysitis. De eo vide Lequien, *Oriens Christ.*, II, 411. Quæ hic habet Barhebræus desumpsisse videtur e Zacharia rhetore prout hic rem refert in *Historia miscellanea* quam publici juris fecit D. Land in *Anecdotis syriacis*, t. III, p. 124. Lugdun. Batav. 1870.

[4]) Quæ sequuntur gesta sunt in actione concilii sexta. Definitio autem fidei, quæ coram imperatore recitata fuit, in actione quinta a concilio elaborata et approbata fuerat. Barhebræus hanc definitionem abbreviando, fideliter tamen, refert. Ex proposito autem abbreviat, quia si integram definitionem recitasset eo ipso evanuissent calumniæ quibus Jacobitæ orthodoxos Nestorianismi accusant. Cfr. Coleti *Concill. coll.*, t. IV, col. 1478.

ܩܕܡ ܐܠܗܘܬܗ ܐܪܬܘܕܘܟܣܘܬܐ ܕܡܘܗܒܬܗ ܘܐܡܪ.
ܡܛܠ ܕܒܡܪܥܝܬܐ ܕܛܝܒܘܬܐ ܥܠܝܬܐ :
ܘܒܛܢܢܐ ܪܚܡ ܠܐܠܗܐ ܕܢܝܚܘܬܟܘܢ.
ܡܠܟܐ ܡܗܝܡܢܐ ܘܚܣܝܐ ܠܐܠܗܐ. ܐܝܠܝܢ
ܕܡܢ ܠܐܠܗܐ ܐܬܝܗܒ ܠܗܘܢ ܫܘܠܛܢܐ ܕܥܠ ܟܠ.
ܣܘܢܗܘܕܘܣ ܗܕܐ ܪܒܬܐ ܘܡܢ ܬܐܘܟܘܡܢܝܩܝ
ܒܦܘܩܕܢܟܘܢ ܐܬܟܢܫܬ. ܘܐܫܪܪܬ ܬܚܡܐ
ܬܪܝܨܐ. ܕܡܚܝܠ ܒܚܝܠܐ ܕܟܬܒ̈ܐ ܩܕܝ̈ܫܐ.
ܗܢܐ ܕܐܚܝܕ ܐܢܐ ܒܗ ܒܐܝܕܝ. ܘܐܢ ܫܦܝܪ
ܠܟܘܢ ܒܦܘܩܕܢܐ ܕܡܠܟܘܬܟܘܢ ܗܫܐ ܩܪܐ
ܐܢܐ. ܘܡܠܟܐ ܐܡܪ ܩܪܝ. ܘܟܕ ܩܪܐ.
ܘܐܫܬܡܥ ܡܠܟܐ ܠܗܠܝܢ ܕܐܝܬܝܗܝܢ ܕܗܢܐ
ܓܘܢܐ. ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܛܥܝܘܬܐ ܐܘܒܕܢ.
ܘܗܝܡܢܘܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܕܠܝܬ ܒܗ̇ ܛܥܝܘܬܐ
ܚܕܬܢܢ. ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܩܕܡ ܚܕܝܘܬܐ ܬܪܬܝܢ
ܟܝ̈ܢܝܢ ܡܫܬܥܝܢ. ܚܕ ܕܝܢ ܒܬܪ
ܚܕܝܘܬܐ ܡܨܒܬܝܢ ܡܚܪܡܝܢܢ. ܚܕ ܗܘ ܕܝܢ
ܘܗܘ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܒܪܐ ܡܪܝܐ ܝܚܝܕܝܐ.
ܒܬܪ̈ܝܢ ܟܝ̈ܢܝܢ ܕܠܐ ܫܘܚܠܦܐ ܕܠܐ ܒܘܠܒܠܐ
ܕܠܐ ܦܘܠܓܐ. ܗܝܕܝܢ ܡܠܟܐ ܫܐܠ ܠܐܦܝܣܩܦ̈ܐ.
ܐܢ ܒܫܠܡܘܬܐ ܕܟܠܗܘܢ ܐܬܬܚܡ ܗܢܐ
ܬܚܡܐ. ܘܟܠܗܘܢ ܩܥܘ. ܟܠܢ ܗܟܢ
ܡܗܝܡܢܝܢ. ܟܠܢ ܗܟܢ ܐܬܚܬܡܢ ܘܐܫܪܪܢ
ܐܡܪܘ.

ܘܗܟܢܐ ܡܢ ܗܝܡܢܘܬܐ ܫܪܝܪܬܐ ܐܫܬܕܝܬ
ܒܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܗܝܕܝܢ ܐܬܦܠܓܬ ܥܕܬܐ.
ܘܐܬܦܪܫܘ ܡܗܝܡ̈ܢܐ. ܘܦܪܫܘ ܡܢ
ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܗܪ̈ܛܝܩܐ ܘܐܩܝܡܘ ܒܕܘܟܬܗܘܢ
ܐܪ̈ܬܘܕܘܟܣܐ : ܒܐܘܪܫܠܡ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܚܠܦ
ܝܘܒܢܠܝܘܣ. ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܩܕܝܫܐ ܛܝܡܬܐܘܣ ܚܠܦ ܦܪܘܛܪܝܘܣ.

eos Marcianus imperator. Tunc surgens Aëtius, archidiaconus Constantinopolitanus dixit : „ quoniam nutu gratiæ supernæ et zelo deo amabili Serenitatis vestræ, imperatores fidelissimi et piissimi, quibus a Deo datum est imperium super omnes, synodus hæc magna et œcumenica jussu vestro congregata est rectamque condidit definitionem, divinarum Scripturarum virtute munitam, quam manibus meis porto; si placet vobis, annuente vestra serenitate, nunc legam. „ Imperator dixit : „ lege. „ Quum igitur legisset et audisset imperator *hæc verba* : „ Communi sententia erroris commenta explosimus et patrum fidem, cui error non subest, renovavimus, eosque qui ante unitionem duas naturas fabulantur, unam autem post unitionem confingunt anathematizamus. Unus autem et idem est Christus, filius, dominus, unigenitus, in duabus naturis, sine immutatione, sine confusione et sine divisione; „ tunc rogavit imperator ab episcopis an omnium consensu definitio hæc lata fuisset. Exclamarunt omnes : „ huic omnes consensimus; hanc omnes decrevimus; huic omnes subscripsimus. „

Hoc igitur modo rejecta Chalcedoni vera fide, ecclesiæ divisæ sunt scissique fideles, qui recedentes a communione hæreticorum in eorum locum ordinarunt orthodoxos. Jerosolymis pro Juvenali Theodosium constituerunt, Alexandriæ pro Proterio sanctum Timotheum et sic ubique usque ad

ܘܒܟܠ ܦܪܘܛܪܘܦܘ̈ܣ ܠܟܢܘ̈ܫܝܐ ܦܫܝ̈ܛܬܐ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ
ܕܐܫܬܠܝܘ ܡܢ ܗܝܡܢܘܬܐ . ܕܢܫܬܡܥܘܢ ܠܡܠܟܐ
ܐܪܥܢܝܐ . ܟܕ ܠܐ ܡܩܒܠܝܢ ܗܘܘ ܒܨܒܝܢܐ ܡܢ ܡܗܝ̈ܡܢܐ .
ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܡܠܟܐ ܘܒܣܝܦܐ ܕܛܘܪܢܘܬܐ ܐܚܕܝܢ ܗܘܘ ܠܡܪ̈ܥܝܬܐ
ܕܡܫܝܚܐ . ܥܕܡܐ ܠܐܫܝܕܘܬ ܕܡܐ ܡܛܝܢ ܗܘܘ .
ܐܝܟ ܗܢܐ ܦܪܘܛܪܝܘܣ ܕܡܠܝ ܢܟܠܐ ܗܘܐ ܕܩܛܠ
ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ ܐܠܦܝ̈ܢ ܒܢ̈ܝܢܫܐ ܒܐܝ̈ܕܝ ܪ̈ܗܘܡܝܐ[1] .
ܘܣܓܝܐܐ ܡܢܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܘܟܗ̈ܢܐ ܘܕܝܪ̈ܝܐ . ܒܛܢܢܐ
ܕܝܢ ܐܬܚܡܛܘ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܘܩܛܠܘܗܝ ܘܓܪܘܗܝ
ܠܛܛܪܦܘܠܘܢ ܕܡܕܝܢܬܐ ܘܐܘܩܕܘܗܝ ܒܢܘܪܐ[2] . ܘܐܩܝܡܘ
ܚܠܦܘܗܝ ܟܠܩܕܘܢ̈ܝܐ ܠܛܝܡܬܐܘܣ ܣܘܠܘܦܩܝܠܘܣ .
ܠܛܝܡܬܐܘܣ ܕܝܢ ܬܪܝܨ ܫܘܒܚܐ ܐܫܕܪܘܗܝ ܒܓܠܘܬܐ
ܠܓܢܓܪܐ[3] .

ܘܟܕ ܬܘܒ ܐܬܚܡܛܘ ܥܠ ܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ .
ܟܬܒܘ ܠܡܠܟܐ ܕܒܪܨܘܡܐ ܪܫ ܕܝܪܐ
ܚܪܫܐ ܗܘ . ܘܒܚܪ̈ܫܐ ܥܒܕ ܬܕܡܪ̈ܬܐ . ܘܕܗܒܐ
ܘܥܡܐ ܟܢܫ ܕܢܡܪܕ ܥܠ ܡܠܟܐ .
ܘܐܬܟܪܝ ܠܡܪܩܝܢܐ . ܘܨܒܐ ܕܢܫܕܪ ܪ̈ܗܘܡܝܐ
ܕܢܐܙܠܘܢ ܠܕܝܪܐ ܕܛܘܒܢܐ ܒܪܨܘܡܐ ܘܢܩܛܠܘܢ
ܠܗ ܘܠܟܠ ܕܥܡܗ . ܘܟܕ ܫܡܥ ܗܠܝܢ ܗܘ
ܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ ܐܡܪ . ܐܬܬܢܚ ܥܠ ܕܝܪܐ

sedes simplices. Episcopi autem qui a fide deflexerant ut imperatori terrestri obtemperarent, cum a fidelibus libenter non susciperentur, auctoritate imperatoris et gladio tyrannico greges Christi obtinebant, erga eas usque ad effusionem sanguinis devenientes, quemadmodum Proterius iste fallacia imbutus viginti quatuor millia hominum, quorum multi episcopi, sacerdotes ac monachi, per manus Græcorum[1] occidit. Zelo igitur accensi Alexandrini eum interfecerunt et trahentes in civitatis tetrapylum igne combusserunt[2]. Deinde Chalcedonenses ei suffecerunt Timotheum Solofaciolum; Timotheum autem orthodoxum Gangram in exilium miserunt[3].

Quum autem rursus exardescerent in sanctum Barsumam scripserunt imperatori: „Barsumas archimandrita magus est et incantamentis patrat portenta aurumque ac populum colligit ut rebellet adversus imperatorem.“ Quod acerbe ferens Marcianus mittere volebat Græcos qui pergentes ad monasterium beati Barsumae eum omnesque qui cum eo erant interficerent.

[1]) ܪ̈ܗܘܡܝܐ verbotenus *Romani*; ita auctores Syri designare solent Græcos imperii Byzantini, etiam post separationem hujus imperii ab imperio Occidentis.

[2]) Cfr Zacharias Rhetor ap. Land *Anecdota syriaca* III, 137; Evagrius, *Historia eccl.* II, 8.

[3]) Cfr Zacharias, *ibid.*, p. 145.

ܕܠܗ ܣܓܕ ܐܢܐ . ܕܠܐ ܗܘܐ ܫܘܠܛܢܐ ܕܡܪܩܝܢܐ
ܥܠܝ ܘܠܐ ܗܘ ܚܙܐ ܐܦܝ . ܘܐܦܠܐ ܐܢܐ ܚܙܐ
ܐܢܐ ܦܪܨܘܦܗ ܕܡܠܟܐ ܛܢܦܐ . ܬܟܝܠ ܐܢܐ
ܘܫܪܝܪܐ ܠܝ ܕܡܘܬܝ ܥܩܪ ܠܗ ܠܡܪܩܝܢܐ .
ܘܗܟܢ ܗܘܐ ܒܥܓܠ ܗܘܬ . ܘܡܝܬ ܛܘܒܢܐ
ܒܪܨܘܡܐ ܩܕܝܫܐ ܘܩܫܝܫܐ ܣܒܐ
ܒܫܢܬ ܬܫܥ ܘܫܬܝܢ . ܘܒܬܪ ܬܠܬ
ܫܢܝܢ ܕܝܢ ܡܝܬ ܫܡܥܘܢ ܕܐܣܛܘܢܐ .
ܘܬܠܡܝܕܘܗܝ ܕܩܕܝܫ ܒܪܨܘܡܐ ܟܕ ܕܚܠܘ
ܕܠܡܐ ܢܫܕܪ ܥܠܝܗܘܢ ܡܠܟܐ ܚܝܠܐ
ܕܝܘܢܝܐ . ܒܥܘܬܐ ܥܒܕܘ ܩܕܡ ܩܒܪܗ
ܕܩܕܝܫ . ܘܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ ܒܚܙܘܐ ܝܘܚܢܢ
ܡܥܡܕܢܐ ܕܩܐܡ ܒܡܨܥܬܗ ܕܗܝܟܠܐ ܘܐܡܪ .
ܡܪܩܝܢܐ ܡܠܟܐ ܡܝܬ . ܡܛܠ ܕܡܠܟܐ
ܕܡܫܝܚܝܐ ܐܟܠ ܩܪܨܘܗܝ . ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ
ܝܘܡܝܢ ܐܫܬܡܥ ܛܒܐ ܕܡܘܬܗ .

Hæc quum audisset beatus Barsumas, dixit : „ Confido in cruce quam adoro nullam fore potestatem Marciani in me nec ipsum faciem meam visurum neque me execrabilem ejus personam conspecturum. Confido etiam, et res est mihi certa, morte mea Marcianum evellendum esse. „ Quod revera contigit. Etenim illico beatus Barsumas, sanctus senex, obiit, anno Græcorum 769 (Chr. 458)[1]. Post tres autem annos obiit Simeon stylita[2]. Discipuli autem sancti Barsumæ timentes ne mitteret contra eos imperator exercitum Græcorum supplicationem fecerunt ad sepulcrum sancti *Barsumæ*. Tum apparuit eis in visione Joannes Baptista stans in medio templi et dicens : „ Marcianus imperator mortuus est, quia[3] *Barsumas* cum apud Regem Christianorum *Christum* accusavit. Post paucos autem dies divulgatus est rumor mortis ejus[4].

[1]) Concinit auctor anonymus ejus vitæ apud Assemanum, *Bibl. orient.*, II, 8.

[2]) Auctor *Chronici Edesseni* (Assemani *Bibl. Orient.*, I, 405) scribit Simeonem stylitam obiisse anno græcorum 771 die 2a septembris, feria quarta, hora undecima, cui consentit Cosmas presbyter (*Bibl. Orient.*, I, 252). Ex his concludit Assemanus Simeonem stylitam mortuum esse anno Christi 459, quo dies 2a septembris in feriam quartam incidit. Pro more Barhebreus duobus annis numerum augens ejus mortem reponit in annum græcorum 772, Christi 461. Barhebreus hic secutus est computum Zachariæ Rhetoris ap. Land, *Anecdota syriaca*, III, 116. Chronico Edesseno et Cosmæ consentit *Hist. eccl. Joannis Jacobitæ* (ܐܟܠܣܝܣܛܝܩܝ ܕܡܫܝܚ ܕܟܘܢܘܫܐ),citata ab Elia Nisebeno, qui hæc habet ad annum Gr. 771 (Christ. 460) : ܒܗ ܫܢܬ ܡܝܬ ܡܪܝ ܫܡܥܘܢ ܕܐܣܛܘܢܐ ܒܝܘܡ ܐܪܒܥܒܫܒܐ ܬܪܝܢ ܒܐܝܠܘܠ . „Eo anno obiit S. Simeon Stylites, feria IV, die secunda Ilul (septembris.)„

[3]) ܡܛܠ ܕܡܠܟܐ ܡܫܝܚܝܐ ܐܟܠ ܩܪܨܘܗܝ verbotenus „*quia rex Christianus accusavit eum.*„ Quæ verba cum nihil significent, putem in textu aliqua deficere et scribendum esse ܡܛܠ ܕܠܘܬ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܝܐ ܐܟܠ ܩܪܨܘܗܝ „*Quia apud regem Christianorum accusavit eum.*„ Consonat Meligensis qui idem factum referens scribit Joannem Baptistam dixisse : „*Periit imperator quia Barsumas illum apud Christum accusavit.*„ Vid. Asseman. *Bibl. Or.*, II, 8.

[4]) Marcianus mortuus est anno 457. Discrepat hic rursus pro more juxta computum suum Barhebræus.

ܒܬܪ ܡܟܣܝܡܘܣ، ܡܪܛܘܪܝܘܣ.

ܡܢ ܕܐܬܛܪܕ ܗܢܐ ܡܪܛܘܪܝܘܣ ܡܢ ܐܪ̈ܬܕܘܟܣܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܝܬܒ ܝܘܠܝܢܘܣ. ܘܐܦܠܐ ܗܢܐ ܐܫܬܪܪ. ܘܝܬܒ ܣܛܦܢܘܣ ܐܣܛܦܢܘܣ. ܘܒܬܪ ܗܢܐ ܐܣܛܦܢܘܣ ܐܚܪܢܐ. ܘܐܬܛܪܕ ܐܦ ܗܘ. ܘܝܬܒ ܚܠܦܘܗܝ ܦܛܪܘܣ ܬܪܝܨ ܫܘܒܚܐ. ܗܘ ܕܐܬܟܢܝ ܩܨܪܐ. ܗܝܕܝܢ ܡܢ ܕܡܪܕܘ ܥܠ ܙܝܢܘܢ ܡܠܟܐ ܠܐܘܢܛܝܘܣ ܘܐܝܠܘܣ ܘܐܘܦܪܐܒܝܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܛܪܕܘ ܠܦܛܪܘܣ. ܘܐܩܝܡܘ ܠܩܠܢܕܝܘܢ ܒܪ ܐܪܥܗܘܢ. ܡܛܠܗܢܐ ܕܝܢ ܡܢ ܒܬܪ ܬܠܬ ܫܢܝ̈ܢ ܐܬܚܒܫܘ ܗܢܘܢ ܡܪ̈ܘܕܐ ܡܢ ܙܝܢܘܢ. ܐܬܛܪܕ ܐܦ ܗܘ ܩܠܢܕܝܘܢ ܡܢ ܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܗܦܟ ܦܛܪܘܣ ܒܦܘܩܕܢ ܡܠܟܐ. ܘܗܘ ܦܛܪܘܣ ܐܣܪܚ ܠܡܒܘܓ ܠܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܠܡܗܝܪܐ ܡܠܝܠܐ ܘܡܠܦܢܐ ܬܡܝܗܐ. ܕܒܚܝܠܬܢܘܬܐ ܩܪܒ ܠܦܠܓܐ ܕܬܪܝܢ ܟܝܢܐ. ܘܦܪܣ ܡܠܦܢܘܬܐ ܚܠܝܡܬܐ ܥܠ ܐܘܪܚܐ ܩܕܝܫܐ ܕܕܝܪܝܘܬܐ. ܐܝܬ ܠܗ ܕܝܢ ܡܐܡܪ̈ܐ ܥܠ ܥܐܕ̈ܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܘܟܬܒ̈ܐ ܕܟܠ ܓܢܣ.

39. *Post Maximum*, Martyrius[1].

Postquam expulsus fuit iste Martyrius ab orthodoxis[2] Antiochiæ, sedit Julianus qui neque in side confirmatus fuit. Huic successit Stephanus et post hunc Stephanus alius; qui etiam expulsus fuit[3]. Pro isto sedit Petrus orthodoxus, cognomine Fullo. Deinde cum rebellassent adversus Zenonem imperatorem Leontius, Illus et Euphrabius Antiochiæ, ejecerunt Petrum cique substituerunt Calandion[4], ipsorum sententiæ asseclam. Quapropter, quum, post tres annos, isti rebelles a Zenone incarcerati fuissent, expulsus est etiam iste Calandion ab Antiochia et reversus est Petrus imperatoris jussu. Porro Petrus ordinavit ecclesiæ Mabugi[5] sanctum Philoxenum, virum facundum et doctorem admirabilem, qui strenue impugnavit partes Dyophysitarum[6], et sanas patefecit doctrinas de sancta monachatus professione. Composuit etiam tractatus de festis sacris et scripta omnis generis.

¹) Maximo successit, anno 456, Basilius qui sedem Antiochenam duobus annis occupavit. Basilio successit Acacius, quo defuncto, Martyrius, concilio chalcedonensi addictus, ad Antiochenam sedem promotus fuit. Basilium et Acacium patriarchas utpote orthodoxos Barhebræus silentio pressit.

²) Orthodoxorum nomine vocat Monophysitas.

³) Julianus et Stephanus uterque concilio Chalcedonensi addicti fuerunt, idcirco despiciuntur a Barhebræo.

⁴) Calandion sive Calendion, vid. Lequien, *Oriens Christ.*, II, 172.

⁵) ܡܒܘܓ *Mabug*, alio nomino Hierapolis, urbs episcopalis Syriæ Euphratesiæ. Cf. Ritter, *Erdkunde*, *West-Asien*, vol. IV, p. 1041, sqq.

ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ Φιλόξενος, alio nomino ܐܟܣܢܝܐ *Xenaias* vocatur. Ejus gesta et scripta indicat Assemanus (*Bibl. Or.*, II, 10, sqq). Fuit is Monophysitarum defensor subtilis qui docuit in Christo *unam naturam duplicem* : ܚܕ ܟܝܢܐ ܟܦܝܠܐ quæ locutio veluti tessera est hæreseos Jacobiticæ.

⁶) Δυοφυσῖται. Ita vocat Barhebræus orthodoxos fidei chalcedonensi addictos, eo quod duas naturas in Christo profitentur contra Monophysitas, duas naturas, divinam et humanam in unam, nescio quam, confundentes.

ܒܬܪ ܦܛܪܘܣ ܕܐܬܟܢܝ ܩܨܪܐ. ܦܠܠܕܝܘܣ.

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܨܒܐ ܡܠܟܐ ܡܗܝܡܢܐ
ܐܢܣܛܣ. ܕܐܦ ܒܩܘܣܛܢܛܝ̈ ܐܝܟܢܐ ܕܒܣܘܪܝܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܢܙܡܪܘܢ ܥܕܬܐ ܗܝ ܕܐܙܕܩܦܬ
ܚܠܦܝܢ. ܕܝܘ̈ܦ ܕܝܢ ܕܐܬܟܢܫܘ ܠܘܬܗ
ܘܐܡܪܘ. ܕܡܐܡܪ ܗܝ ܬܫܒܘܚܬܗ ܕܡܩܪܒܝܢ
ܥܝܪ̈ܐ ܠܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫ ܩܕܝܫ ܩܕܝܫ
ܡܪܝܐ ܚܝܠܬܢܐ ܕܡܠܝܢ ܫܡܝ̈ܐ ܘܐܪܥܐ
ܬܫܒܘܚܬܗ ܠܐ ܙܕܩ ܕܬܬܦܣܘܢ ܠܒܢܝܢܫܐ.
ܘܡܠܟܐ ܦܢܐ ܕܥܝܪ̈ܐ ܫܦܝܪ ܥܒܕܝܢ.
ܘܚܢܢ ܬܘܒ ܛܒ ܙܕܝܩܐܝܬ. ܡܛܠ ܕܡܢܢ
ܐܬܓܫܡ. ܘܠܐ ܡܢ ܥܝܪ̈ܐ ܠܒܫ.
ܟܢܫܐ ܕܝܢ ܕܥܡܐ. ܡܛܠ ܕܕܝܘ̈ܦ [illegible]
ܗܘܘ ܒܩܘܣܛ̈ܢ. ܙܘܥܐ ܥܒܕܘ ܘܐܬܟܪܟܘܗ̇
ܠܦܠܛܝܢ ܟܕ ܩܥܝܢ ܕܡܠܟܐ ܐܚܪܢܐ
ܠܝܘ̈ܢܝܐ. ܘܪܗܛܘ ܥܠܘ ܠܒܝܬܗ
ܕܡܪܝܢܐ ܣܘܪܝܝܐ ܕܢܩܛܠܘܢܝܗܝ. ܐܝܟ
ܕܗܘ ܡܠܟܘܗܝ ܠܡܠܟܐ ܥܠ ܗܕܐ ܗܘܐ. ܘܟܕ
ܥܪܩ. ܐܘܩܕܘ ܢܘܪܐ ܒܒܝܬܗ. ܘܐܫܟܚܘ
ܒܒܝܬܗ ܕܝܪܝܐ ܚܕ ܡܣܟܢܐ ܣܘܪܝܝܐ
ܘܦܣܩܘ ܪܫܗ ܘܙܩܦܘܗ ܒܩܢܝܐ ܡܫܩܠܝܢ.
ܘܩܥܝܢ ܠܗ ܘܐܡܪܝܢ ܕܗܢܘ ܒܥܠ
ܐܦܝܒܘܠܘܣ. ܗܢܘ ܕܝܢ ܣܩܘܒܠܗ
ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ. ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܟܕ ܚܙܐ ܥܘܠܗܘܢ
ܕܥܒܕܘ. ܦܩܕ ܘܗܘܘ ܐܝܦܘܕܪܘܡ̈ܐ. ܘܣܠܩ
ܕܠܐ ܬܐܓܐ. ܘܟܕ ܚܙܘ ܡܟܝܟܘܬܗ ܐܬܬܘܝܘ.

40. *Post Petrum cognomine Fullonem*, PALLADIUS[1].

Hoc tempore voluit imperator fidelis[2] Anastasius ut Constantinopoli sicut in ditione Antiochena Ecclesia decantaret illud : « qui crucifixus es pro nobis. » Dyophysitæ autem ad eum congregati sunt dicentes : « hymmo quem angeli offerunt Trinitati : *sanctus, sanctus, sanctus, Dominus fortis; pleni sunt cœli et terra laudibus ejus*, ut aliquid addendum suadeas hominibus minime decet. » Imperator autem respondit : « angeli bene agunt, et nos etiam rectissime; e nobis enim incarnatus est et non ex angelis *corpus* induit. » Turba autem, quia Dyophysitae erant Constantinopoli, tumultum fecerunt et circuierunt palatium vociferantes : « imperator alius Græcis ! » Et præcipites irruerunt in domum Marini Syri ut eum interficerent, quasi ille imperatorem incitasset ad hujusmodi rem, cumque ille effugisset, ignem admoverunt ad ejus domum et, invento in domo Syro aliquo monacho paupere, ipsi caput amputarunt, quod conto affixum portabant clamantes : « iste est ἐπίβουλος, id est adversarius Trinitatis. » Imperator autem, viso eorum facinore, jussit fieri ludos circenses et ascendit ipse absque corona. Quum autem vidissent ejus animi demissionem, eos pœnituit. Paulo post, aliis de causis, rursus fecit populus motus seditiosos. Iratus autem

[1]) Palladius, hæresi Monophysitarum addictus, ad sedem Antiochenam anno 490 promotus fuit. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.*, II, 729.

[2]) *Fidelis* a Barhebræo vocatur utpote qui hæresim monophysiticam professus est.

ܘܒܬܪ ܡܠܟܐ ܣܓܝ ܚܛ̈ܝܬܐ ܐܫ̈ܬܠܡܬ ܠܘܬ
ܗܦܟܬ ܠܡܕܐ ܥܐܕܐ ܠܡܬܘܡܐ . ܘܐܬܢܝܚܬ
ܡܠܟܐ ܘܡܫ̈ܝܚܝܐ ܐܘܒܕ ܘܗܘܘ ܫܠܝܢ .

imperator multos perdidit, et tunc quieverunt[1].

ܒܬܪ ܦܠܠܕܝܘܣ . ܦܠܐܒܝܢܘܣ .

41. *Post Palladium*, FLAVIANUS[2].

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܗܘ ܡܠܟܐ ܐܢܣܛܣ ܟܕ ܗܘܐ
ܕܐܪ̈ܬܕܘܟܣܐ ܡܣܝܥ ܗܘܐ . ܣܢܐ ܗܘܐ
ܕܝܢ ܘܣܚܦ ܠܟܠܩܝܕܘܢܝܐ . ܟܢܫ
ܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܣܠܩ ܠܗ ، ܘܩܕܝܫ
ܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܕܡܒܘܓ ܠܗ ܠܡܕܝܢܬܐ
ܡܠܟܘܬܐ ܒܦܘܩܕܢ ܡܠܟܐ . ܐܬܘ ܕܝܢ ܡܢ
ܡܕܢܚܐ ܐܝܟ ܡ̈ܐܬܝܢ ܕܝܪ̈ܝܐ ܠܘܬ ܥܡ ܪܒܐ
ܣܘܝܪܘܣ ܕܐܦ ܗܘ ܥܕܡܟܝܠ ܕܝܪܝܐ ܐܝܬܘ
ܗܘܐ . ܘܐܬܩܒܠܘ ܒܝܩܝܪܘܬ . ܘܦܩܕ ܡܠܟܐ
ܕܢܦܬܚܘܢ ܠܓܠܘܣܩܡܐ ܕܣܗܕܬܐ · ܐܘܦܝܡܝܐ .
ܘܢܦܩܘܢ ܡܢܗ ܠܬܘܡܣܐ ܕܬܚܘܡܐ ܗܘ
ܕܗܘܐ ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܝܐ
ܘܐܘܩܕܘܢܝܗ̇ . ܘܐܚܪܡܘ ܠܗ ܠܣܘܢܗܕܘܣ
ܘܠܠܐܘܢ ܕܪܗܘܡܐ . ܘܟܕ ܦܠܐܒܝܢܘܣ ܗܘ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܫܬܟܚ ܗܪܛܝܩܐ . ܛܪܕܗ
ܡܠܟܐ ܘܐܫܕܝܗ ܠܓܠܘܬܐ .

Hoc tempore Anastasius insperator, quum parti orthodoxorum faveret, Chalcedonenses vero odisset et everteret, congregavit synodum[3], ad quam ascendit sanctus Philoxenus Mabugi, in civitatem regiam jussu imperatoris accitus. Venerunt autem ex Oriente ducenti circiter monachi cum magno Severo, qui et ipse hucusque monachus erat, atque honorificentissime excepti fuerunt. Jussit autem imperator aperiri arcam martyris Euphemiæ et educi atque comburi tomum definitionis in synodo chalcedonensi latæ. Tunc anathematizarunt synodum et Leonem Romæ. Quum autem Flavianus Antiochiæ repertus fuisset hæreticus expulit eum imperator et in exilium ejecit[4].

ܒܬܪ ܦܠܐܒܝܢܘܣ . ܣܘܝܪܘܣ .

42. *Post Flavianum*, SEVERUS[5].

ܓܒܪܐ ܡܠܝܠܐ ܘܡܟܠܘܣܐ . ܡܝܬܪܐܝܬ

Vir facundus et eruditus præsertim

[1]) Cfr. Evagrius, *Hist. eccl.* III, 44. Hic eventus ad finem imperii refertur ab Evagrio; a Barhebræo reponitur sub Palladio adeoque intra ann. 490-498.

[2]) Sedit Flavianus ab anno 498 ad annum 518. In fide sua parum constans interdum ad Monophysitarum partes deflexit, interdum vero fidem chalcedonensem professus est, donec tandem in ea moreretur. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.*, II, 730.

[3]) De hac synodo vide Assemanum, *Bibl. Or.*, II, 15-16.

[4]) In arcem Petræ, ut notat Lequien, *loc. cit.*

[5]) Elias Nisibenus ad annum Græcorum 823 (Chr. 512) scribit: ܒܗ̇ ܐܬܬܣܝܡ ܣܘܝܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ ܒܫܬܥܣܪ ܒܬܫܪܝ ܐܚܪܝ «*Eo anno Severus constitutus fuit patriarcha Jacobitarum die decima sexta Tischrin posterioris (Novembris)*.»

ܡܫܡܠܝܐ ܒܟܬܒܐ . ܕܥܬܝܩܬܐ ܘܚܕܬܐ
ܘܕܟܠܗܘܢ ܡܠܦܢܐ . ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܬܐܘܕܘܪܐ
ܓܙܐ . ܘܐܦܝܣ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܕܥܠܗ̇ ܚܝܐ
ܡܠܝܐ . ܘܣܡ ܟܬܒܐ ܦܝܠܠܐܝܬܝܣ ܗܢܘ
ܠܫܪܝܐ ܕܬܘܦܘܣܝܛܐ[1] . ܘܦܫܩ ܐܦ
ܠܗܢܘܛܝܩܘܢ ܕܙܢܘܢ . ܕܐܝܬܘܗܝ ܠܫܘܒܛܠܐ
ܕܣܘܢܗܘܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܫܬܡܗ ܗܘܐ ܒܝܬ ܦܪ̈ܣܝܐ .
ܫܡܥܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܒܝܬ ܐܪܫܡ ܕܐܬܩܪܝ
ܪܗܘܛܐ .

ܘܐܫܬܡܗ ܗܘܐ ܐܦ ܡܠܦܢܐ ܡܥܠܝܐ
ܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܗܘ ܕܗܘܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܒܛܢܢ
ܕܣܪܘܓ . ܗܢܐ ܡܢ ܡܘܗܒܬܐ ܕܪܘܚܐ. ܩܕܝܫܐ
ܠܣܘܥܪܢܐ ܕܡܠܝܠܘܬܐ ܘܠܐ ܡܢ ܕܘܪܫܐ
ܕܒܪܢܫܐ . ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܓܝܪ ܦܪܝܘܕܘܛܐ
ܕܚܘܪܐ ܕܣܪܘܓ . ܘܐܬܚܙܝ ܡܐܡܪ̈ܐ ܕܡܫܦܪܝܢ
ܡܫܡܠܝܐ ܘܡܠܝܢ ܝܘܠܦܢܐ ܕܚܝܐ ܫܪܝܪܐ .
ܘܐܬܒܚܪ ܘܐܬܩܒܠ ܡܐܡܪܐ ܠܩܕܝܫܐ

in ecclesiasticis veteris novique *Testamenti* et omnium doctorum doctrinis, e Theodori Gazæ monasterio. Scripta ejus doctrina vivifica referta sunt. Composuit autem librum φιλαλήθην *(veritatis amantem)*, ad solvendas quæstiones Dyophysitarum[1], et explanavit *Henoticon* Zenonis ad exstinctionem concilii Chalcedonensis confectum.

Eodem tempore claruit inter Persas Simeon, Betharsami episcopus, qui „ Dialecticus „ cognominatus est[2].

Claruit etiam inclytus doctor Mar Jacobus, Batnarum Sarugi episcopus[3]. Hic *sancti* Spiritus largitione non autem humana industria donum scientiæ adeptus est. Erat nempe periodeutes Hauræ in agro Sarugensi, composuit autem carmina egregia et dogmatibus veræ vitæ referta. Præclara quoque ejus doctrinæ effigies explorata approbataque fuit a sancto Severo, Antiochiæ patriarcha, et ipse

[1]) ܕܬܘܦܘܣܝܛܐ suspicor mendum esse pro ܕܕܘܦܘܣܝܛܐ δυοφυσιται.

[2]) Simeon ecclesiam Betharsamensem regebat ab anno 510 ad annum 525, ut tradit Dionysius in *Chronico*. Cfr. Assemani *Bibl. Orient.* I, p. 341, sqq.

[3]) Natus est Jacobus Curtamo ad ripam Euphratis, anno 452. Munus periodeutæ egit in Haura Sarugi. Denique creatus fuit episcopus Batnarum, anno 519. Cum autem hanc sedem occupasset per annos duos cum dimidio, e vita discessit die 29 novembris anni 521. Quod hic tradit Barhebræus ejus doctrinam a Severo laudatam fuisse, et quod addit anonymus ejus vitæ auctor in codicibus Musæi britannici eum apparatu multorum Orientis episcoporum stipatum ad Severum ascendisse non videtur admittendum. Etenim istud factum nonnisi a Jacobitis narratur qui injuria sæpe antiquos syros doctores inter suæ sectæ patronos annumerare satagunt, silentio vero premitur in panegyrica Georgii ejus discipuli oratione. Præterea non convenit eum scriptis sancti doctoris, in quibus nullum Monophysismi vestigium deprehenditur. Nec satis concordat cum iis quæ iidem Monophysitæ de S. doctore narrant. Etenim verisimile non est S. doctorem aliis episcopis stipatum ascendisse ad Severum, nisi postquam ipse jam dignitate episcopali ornatus fuit. Porro hanc dignitatem adeptus est post demum Severi e sede antiochena expulsionem adeoque nequivit tunc ad ipsum ascendere. Vid. Abbeloos, *De vita et scriptis S. Jacobi Sarugensis*. Lovanii, 1867.

ܕܡܠܠܬܗ ܡܢ ܩܕܝܫܐ ܗܘܬ ܘܐܫܬܒܚܬ
ܘܐܫܬܡܥܬ. ܘܐܬܒܨܝܬ ܡܠܬܗ ܘܐܬܒܚܢܬ.
ܘܐܠܝܨܝܢ ܐܡܪܝܢ ܕܡܢ ܚܡܫܐ ܐܦܝܣܩ̈ܘ
ܦܐ ܒܚܢܘܗ ܠܡܠܠܬܗ ܡܢ ܛܠܝܘ. ܘܟܕ ܝܬܒܝܢ
ܒܥܕܬܐ ܠܘܩܒܠ ܨܘܪܬܐ ܕܡܪܟܒܬܐ ܕܚܙܐ
ܚܙܩܝܐܝܠ ܒܥܘܗܝ ܕܢܦܫܘܩ ܠܗ̇. ܘܫܪܝ
ܘܐܡܪ. ܪܡܐ ܕܝܬܒ ܥܠ ܡܪܟܒܬܐ
ܘܫܪܟܐ. ܘܐܦܢܝ ܠܡܐܡܪܐ ܥܠ ܚܘܪܒܗ
ܕܐܡܕ ܒܡܨܥܬ ܡܐܡܪܐ. ܬܗܝܘ ܕܝܢ
ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ ܒܕܐܬܦܢܝ ܕܫܓܐ ܠܗ. ܘܟܕ ܚܙܘ
ܐܡܕ ܚܘܪܒܐ ܕܐܬܚܙܝ. ܘܐܬܝܕܥ ܠܟܠ
ܕܪܘܚܐ ܗܝ ܩܕܝܫܐ ܡܡܠܠܬܗ. ܐܬܒܥܝܘܗܝ
ܕܠܐ ܢܫܠܐ. ܘܗܘܐ ܠܗ ܫܒܥܝܢ ܣܦܪܝܢ
ܣܦܪܐ ܕܟܬܒܝܢ ܡܐܡܪ̈ܘܗܝ ܕܗܘܝܢ
ܫܒܥܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܣܛܪ ܡܢ ܦܘܫܩܐ
ܘܐܓܪ̈ܬܐ ܘܡܕܪ̈ܫܐ ܘܣܘܓܝ̈ܬܐ. ܘܐܚܪܝܐ
ܐܡܪܐ ܐܡܪ ܥܠ ܡܪܝܡ ܘܓܓܘܠܬܐ. ܘܠܐ
ܐܫܠܡܗ. ܐܝܬ ܠܗ ܐܦ ܦܘܫܩܐ ܕܫܬ ܩܦ̈ܠܐܘܢ
ܕܐܘܓܪܝܣ ܕܥܒܕ ܒܝܕ ܒܥܘܬܗ ܕܡܪܝ
ܓܘܪܓܝ ܕܥܡ̈ܡܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܬܠܡܝܕܗ.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܫܬܡܗ ܗܘܐ ܘܐܦ
ܫܡܥܘܢ ܩܘܩܝܐ. ܒܟܘܪܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܒܩܪܝܬܐ ܕܫܡܗ̇ ܓܝܫܝܪ. ܗܘ ܗܢܐ

ab eodem susceptus laudatusque fuit. Traditur ejus doctrinam, quum adhuc juvenis esset, a quinque episcopis exploratam fuisse, qui sedentes in ecclesia coram imagine currus, quem vidit Ezechiel, rogaverunt eum ut de eo dissereret. Incepit igitur dicens : „Altissime, qui sedes super currum,etc." Medio autem carmine, orationem inflectit ad vastationem Amidæ. Episcopi autem turbati sunt, eum divagari putantes. Deinde, confirmato Amidæ eventu, manifestum omnibus fuit ejus scientiam a Spiritu sancto infusam esse. Rogarunt igitur eum ne *ab incœpto* desisteret. Habuit autem septuaginta amanuenses ad exscribenda ejus carmina quæ sunt numero septingenta et sexaginta præter expositiones, epistolas,odas et hymnos[1]. Postremum recitavit carmen de Maria et Golgotha quod imperfectum reliquit. Ejus etiam est explanatio sex Evagrii centuriarum quam fecit rogatu mar Georgii, gentium *episcopi*, ejus discipuli[2].

Eodem tempore claruit etiam Simeon Kokensis in agro Antiocheno in pago nomine Ghischir. Hic composuit cantica[3] sanæ probatæque doctrinæ,

[1]) Composuit Jacobus ܡܐܡܪ̈ܐ, id est, *sermones metricos* seu carmina, quorum singuli versus dodecasyllabi sunt. ܡܐܡܪܐ enim a Syris vocatur carmen, cujus singuli versus æquali constant numero syllabarum, absque stropharum distinctione. Composuit etiam ܡܕܪ̈ܫܐ ܘܣܘܓܝ̈ܬܐ id est, *odas* et *hymnos*. ܡܕܪܫܐ enim in poesi Syrorum ea vocantur carmina quæ strophis ad instar odarum latinarum distinguuntur. Strophæ autem versibus diversi metri constant. Inter ܡܕܪ̈ܫܐ alia vocantur ܣܘܓܝ̈ܬܐ *hymni*, alia aliis nominibus insigniuntur.

[2]) Georgii orationem panegyricam in S. Jacobum Sarugensem e codicibus vaticanis edidit Abbeloos in libro mox citato.

[3]) ܩܝ̈ܢܝܬܐ *cantica*. Hac voce Syri ea designant carmina quæ strophis constant. Simeonis cantica hucusque latent; nec aliam, præter hanc Barhebræi, de eo notitiam habemus.

ܐܠܗܝܬ ܫܘܡܠܝܐ ܕܡܠܟܘܬܐ . ܡܘܠܟܢܐ ܡܠܝܟܐ ܘܣܒܝܪܐ . ܐܦ ܗܘ ܩܢܐ ܗܕܟܢܐ ܐܠܗܐܝܬ ܘܠܐ ܕܘܪܫܐ .

quam ipse divino munere absque *humano* studio acquisivit.

ܗܘ ܕܝܢ ܡܢ ܫܘܡܪܐ . ܡܢ ܕܫܟܒ ܡܠܟܐ ܡܗܝܡܢܐ ܐܢܣܛܣܝܘܣ . ܘܩܡ ܝܘܣܛܝܢܝܢܘܣ ܕܡܢ ܬܪܩܐ . ܘܦܩܕ ܕܬܬܩܒܠ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢ . ܐܒܣܪ ܚܝ̈ܐ ܘܫܛ ܠܫܘܒܚܐ ܥܠܡܢܝܐ . ܘܫܢܐ ܡܢ ܐܢܛܝܘܟܝܐ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܒܬܪ ܫ̈ܢܝܐ ܫܬ ܕܩܡ ܥܠ ܟܘܪܣܝܐ . ܘܒܡܦܩܗ ܕܡܢ ܬܡܢ . ܢܦܠܬ ܢܘܪܐ ܥܠ ܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܐܘܩܕܬܗ ܡܢܗ̇ . ܘܫܬܐ ܝܪ̈ܚܐ ܗܘܬ ܢܘܪܐ ܝܩܕܐ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܣܛܪ̈ܘܗܝ ܕܡܕܝܢܬܐ : ܘܠܐ ܐܢܫ ܐܫܟܚ ܕܢܕܥ ܡܢ ܐܝܟܐ ܢܦܩܐ ܗܘܬ .

Defuncto autem imperatore fideli Anastasio eique succedente Justino[1] Thrace qui jussit ut reciperetur synodus Chalcedonensis, sanctus Severus, vitam despiciens et gloriam mundanum spernens ab Antiochia migravit Alexandriam, postquam annis sex sedem occupasset[2]. Exeunte autem illo, cecidit ignis super Antiochiam, qui multos ejus incolas combussit; per sex autem menses ignis undequaque exardebat nec quisquam scire potuit undenam oriebatur[3].

[1]) ܝܘܣܛܝܢܝܢܐ *Justinianus*, quo nomine Barhebræus aliique scriptores Syri utrumque imperatorem, Justinum et Justinianum designant.

[2]) Refert Evagrius *(Hist. eccles.*, lib. III, 37 et lib. IV, 4) Severum ordinatum fuisse patriarcham anno urbis Antiochiæ 561 mense Dio seu Novembri, qui annus a kalendis Septembris incipiens anno æræ vulgaris 512 respondet; ex Antiochia autem fugisse anno urbis Antiochiæ 567 mense Gorpiæo seu Septembri, id est anno æræ vulgaris 518. Severus igitur sedem Antiochenam sex annis fere integris tenuit. Fugit autem anno primo Justini imperatoris quod testatur etiam Theophanes in *Chronographia* ad annum 511, æræ vulgaris 518, ap. Migne *Patrol. græc.*, t. CVIII, col. 383.

[3]) Barhebræus ad Severi discessum, tanquam in illius punitionem divinitus immissum foret, hoc incendium refert quod septimo imperii Justini anno, æræ vulgaris 526, contigit, ut constat ex testimoniis Joannis Asiæ, Evagrii *(Hist. eccles.*, l. IV, 5) et Theophanis *(Chronographia* ad. an. 518). De infelici hoc eventu ita loquitur Theophanes : «*Hoc anno* (septimo Justini, æræ vulgaris 526, Christi 518 juxta Theophanem), *mense Octobri, indictione quarta, divinæ ultionis primitiæ Antiochenam urbem invaserunt. Magnum quippe in media urbe incendium, nec visum unde excitatum est, quod imminentem Dei vindictam portendit. Ignis siquidem in martyrio sancti Stephani accensus, usque ad prætorium magistri militum pervasit. Fuit id infaustum dolorum exordium. Incendia vero per sex menses duravere, quibus ædes multæ combustæ multique viri interempti : nec quisquam potuit dignoscere unde ignis accenderetur.*» Joannes Asiæ (ap. Laud *Anecdota Syriaca*, t. II, p. 298-299, Lugd. Batav. 1868) scribit : ܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܒܥ : ܡܫܪܝܐ ܕܢܘܪܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܕܒܠܥܬ ܐܢܛܝܘܟܝܐ ܗܕܐ ܗܘܬ ܕܫܘܪܝܗ̇ ܕܡܬܚܙܝܢܘܬܐ ܡܢ ܫܡܝܐ ܢܚܬ ܗܘܐ . ܐܝܟ ܕܫܪܝܪܐ ܕܡܢ ܫܡܝܐ . ܡܢ ܡܠܘܐ ܐܡܪ ܗܘܐ ܠܗ ܠܐ ܫܘܦܢܐ ܘܐܦܢܐ ܕܫܘܪܝܐ ܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ . ܘܡܕܡ ܫܘܦܢܐ ܕܡܢ ܡܕܡ ܐܝܟ ܗܘܐ ܢܘܪܐ ܒܟܠܗܘܢ ܕܒܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ . ܒܝܘܡܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܗܕܐ . ܫܪܝܪܐ ܕܡܢ ܕܒܬܐ ܕܡܢ ܐܝܟܘ . ܟܠ ܫܘܪܐ ܕܡܬܒܠܥܢܘ . ܡܢ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܗܘܘ ܡܫܬܟܚܝܢ ܠܡܕܥ ܡܢ ܐܝܟܐ ܐܬܝܐ

ܒܬܪ ܡܪܝ ܣܐܘܝܪܘܣ܆ ܦܘܠܐ ܕܡܬܟܢܐ ܝܗܘܕܝܐ

ܗܢܐ ܐܝܟ ܗܘܐ ܡܐܢܐ ܕܪܘܓܙܐ. ܘܒܬܪ ܫܢܬܐ ܚܕܐ ܕܢܦܩ ܪܒܐ ܣܐܘܝܪܐ ܝܬܒ. ܘܗܘ ܫܪܝ ܕܢܟܪܙ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ. ܘܗܘ ܫܕܪ ܟܢܫ ܠܟܠܗܘܢ ܐܦ̈ܝܣܩܦܐ. ܘܐܠܨ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܕܢܟܪܙܘܢܗ܆ ܘܐܝܠܝܢ ܕܐܬܪܦܝܘ ܩܘܝܘ ܒܕܘܟܝܬܗܘܢ. ܘܐܝܠܝܢ ܕܠܐ܆ ܐܬܛܪܕܘ.

ܘܡܢܝܢ ܐܡܝܕܝܐ ܕܐܣܝܐ ܗܘ ܕܗܘܐ ܒܬܪ ܡܢ ܐܢܬܝܡܘܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܪܬܕܘܟܣܐ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘ. ܚܡܫܝܢ ܘܚܡܫܐ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܕܫܒܩܘ ܟܘܪ̈ܣܝܗܘܢ ܘܠܐ ܩܒܠܘܗ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢ. ܡܢܗܘܢ ܩܘܣܛܢܛܝܢܐ ܗܘ ܕܡܛܠ ܡܝܬܪܘܬܗ ܥܡ ܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܐܫܬܘܝ ܕܢܬܩܪܐ ܒܟܠܗܘܢ ܡܕ̈ܒܚܐ. ܘܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܕܗܘ ܐܟܣܢܝܐ ܕܡܒܘܓ.

43. *Post S. Severum*, PAULUS, *cognomine Judæus.*

Hic vas iræ erat[1]. Elapso porro anno postquam magnus Severus discesserat sedit et prædicare coepit Antiochiæ synodum Chalcedonensem.* Mittens igitur congregavit omnes episcopos eosque coegit synodum prædicare. Qui defecerunt remanserunt in sedibus suis; qui vero non, ejecti sunt.

Joannes Amidensis[2], Asiæ *episcopus*, qui post Anthimum fuit Constantinopoli episcopus orthodoxorum, enumerat quinquaginta quinque episcopos qui sedes suas reliquerunt ne synodum reciperent, inter quos, Constantinum, qui propter suam virtutem cum patriarchis meruit proclamari ad omnia altaria, et Philoxenum seu Xenaiam Mabugi qui Gangram

* ܗܘܬ. ܗܝ ܕܝܢ ܕܠܩܬܐ ܗܘܬ ܟܕ ܟܠܗ̇ ܕܡܕܝܢܬܐ܆ ܡܫܟܚܐ ܒܚܕܐ ܫܥܬܐ ܗܘܬ܆ ܘܡܫܘܚܐ ܗܘܬ ܠܟܠܗܘܢ ܫܘ̈ܩܐ ܕܡܕܝܢܬܐ. ܫܬܐ ܝܪ̈ܚܝܢ ܗܘܐ ܕܡܝܬܘ ܡܢ ܥܡܘܪ̈ܝܗ̇ ܘܡܢ ܒܢܝܢ̈ܐ ܘܠܐ ܝܕܥܘ ܡܢ ܐܝܟܐ ܡܬܠܗܒܐ ܗܘܬ ܡܢ ܥܠ̈ܝܬܐ ܚܡܫ ܘܫܬ.

»*Anno græcorum* 837 *(Chr. 526) incendium inopinate in universa Antiochia factum est quod magnam urbis partem illico inflammavit, quasi per hoc ira divina prænuntiaret eversionem et ruinam ipsi imminentem. Hoc modo ubique derepente per omnes vicos urbis ignis exardebat per sex menses. Plurimi autem ejus incolæ perierunt cum reliquis ædificiis, nec poterant homines scire undenam ignis exarderet, quum e supernis habitaculis quinquies et sexties exarderet et consumeret omnes homines in circuitu. Anno autem isto septimo imperii Justini qui est annus octingentesimus trigesimus septimus, etc.*» Secutus est terræ motus de quo infra Barhebraeos.

[1]) Monophysita loquitur.

[2]) Joannes, cœnobii Mar Joannis Amidæ monachus, deinde Ephesi in provincia Asiæ (unde Joannes Asiæ appellatur) episcopus, Monophysitarum hæresi addictus, scripsit *Historiam ecclesiasticam* a Theodosii junioris ætate usque ad finem imperii Justiniani, qua utitur sæpe Barhebreus in hoc Chronico. Scripsit etiam vitas eorum Orientis virorum qui a Monophysitis ut sancti venerati suo ævo floruere. Tertiam illius Historiæ ecclesiasticæ partem ex syriacis Musæi britannici codicibus edidit Cureton (Oxonii 1853, syriace, anglice vertit Payne Smith, Oxonii, 1860, germanice Schönfelder, Monaci, 1862), secundam vero partem cum ejusdem Monophysitarum insigniorum vitis ex iisdem codicibus edidit Land in *Anecdotis Syriacis*, t. II, Lugduni Batavorum, 1868, syriace tantum. De *Joannis Asiæ vita et scriptis* agit Land in libro cui titulus : *Johannes, Bischofs von Ephesos, der erste syrische Kirchenhistoriker*, Lugduni Batav. 1856.

ܘܠܐܣܛܘܪܢܐ ܐܫܬܕܪ ܠܓܠܝܘܬܐ . ܘܚܒܫܘܗܝ
ܠܥܠ ܡܢ ܒܝܬ ܡܛܒܚܝܐ ܕܐܟܣܢܕܘܟܝܘܢ.
ܘܐܬܚܢܩ ܒܬܢܢܐ ܐܬܚܢܩ . ܘܠܬܐܘܡܐ
ܕܕܪܡܣܘܩ ܗܘ ܐܒܝܠܐ ܕܥܣܪܝܢ ܘܬܡܢܐ
ܫܢܝܢ ܠܐ ܠܚܡܐ ܐܟܠ . ܘܠܐ ܚܡܪܐ ܐܫܬܝ .
ܘܠܬܐܘܣܒܝܣ ܕܐܦܣܘܣ . ܗܘ ܕܐܪܡܝ
ܢܦܫܗ ܩܕܡ ܡܕܒܚܐ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ ܡܨܠܐ ܗܘ
ܒܟܐ ܕܢܦܩ ܡܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܕܠܐ ܢܩܒܠ
ܡܘܡܐ ܒܗܝܡܢܘܬܗ . ܘܠܐ ܩܡ ܥܕܡܐ ܕܫܢܝܗ ܐܠܗܐ .
ܘܠܝܘܠܝܢܐ ܕܐܠܝܩܪܢܣܘܣ ܗܘ ܕܗܘܐ ܒܬܪܟܢ
ܦܢܛܣܝܣܛܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܣܓܝ̈ܐܐ .

in exilium missus fuit ibique supra coquinam xenodochii inclusus fumo suffocatus fuit, et Thomam Damasci, ascetam illum qui per viginti octo annos nec panem manducavit nec vinum bibit, et Theosebium Ephesi, qui se projecit ante altare tribus diebus cum lacrymis orans ut exiret ex hoc mundo ne aliquam in fidei confessione maculam contraheret, nec surrexit donec eum Deus ad se migrare fecit, et Julianum Halicarnassi, qui factus est postea phantasiasta[1] aliiquemulti.

ܘܡܢ ܒܬܪ ܫܢܬܐ ܚܕܐ ܠܦܘܠܐ ܝܗܘܕܝܐ
ܕܥܡܪ ܗܘܐ ܒܐܢܛܝܘܟܝ . ܘܚܙܐ ܡܠܟܐ ܕܡܢ
ܥܠܬ ܛܪܘܢܘܬܗ ܡܬܦܠܓ ܥܡܐ ܡܢ ܥܕܬܐ
ܛܪܕܗ . ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ ܡܝܬ ܗܘ ܥܘܠܐ .

Elapso autem anno uno, ex quo Paulus Judæus in throno Antiocheno constitutus fuisset, cum animadvertisset imperator ob ejus tyrannidem scindi ecclesiam expulit eum. Paulo autem post, impius iste mortuus est[2].

[1]) Julianus, Cariæ primum, deiode Halicarnassi episcopus munuphysita, postqoam sede sua polsus esset, cum Severo contruversiam habuit de carne Christi quam *incorruptibilem*, hoc est, nullis affectibos natoralibus subjectam, prædicabat. Hinc caput factos est eorom Monophysitarum qui *Aphtarlŏdocetæ*, *Docetæ* vel *Phantasiastæ* aut etiam *Julianistæ* dieti suot. Damoatus fuit cum Anthimu et Severo a Rumano Pontifice Agapitu in euocilio, Constaotinupoli habito, annu æræ vulgaris 536, quando Mennas Anthimu suffectus fuit, quod iofra etiam asserit Barhebræus.

[2]) Joannes Asiæ, quem secutus est Barhebræus, refert : ܡܢ ܕܢܚ ܠܫܢܬܐ ܚܕܐ ܡܫܠܡܬܐ ܕܦܘܠܘܣ ܟܕ ܚܙܐ
ܡܠܟܐ ܕܡܢ ܥܠܬ ܛܪܘܢܘܬܗ ܠܥܡܐ ܦܠܓ ܠܗ
ܡܢ ܥܕܬܐ : ܘܝܠܦ ܟܠ ܒܝ̈ܫܬܐ ܕܣܥܪ ܗܘܐ ،
ܐܦܩܗ ܘܛܪܕܗ ܡܢ ܥܕܬܐ . ܘܢܦܩ ܐܦ ܡܢ ܚܝ̈ܐ .
«*Elapso autem Pauli anno uno, quum animadvertisset imperator ob tyrannidem ejus populum ab ecclesia retrahi et didicisset quanta mala fecerat, ejecit eum et expulit ab ecclesia. Qui simul e vita excessit.*» Ita Joannes Asiæ in *Historiæ ecclesiasticæ parte secunda* apud Land *Anecdota syriaca*, t. II, p. 291. Lugd. Bat. 1868. In parte autem tertia ejusdem operis a Curetunio edita, Oxonii, 1853, lib. I, c. 41, ait : ܘܡܢ ܕܫܠܡܬ ܫܢܬܐ ܚܕܐ ܕܗܘܬ ܐܢܛܝܘܟܝ ܕܠܐ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܠܐ . ܐܬܐ ܠܣܘܦܐ ܦܘܠܘܣ ܗܘ
ܝܗܘܕܝܐ . ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܩܣܛܪܝܢܘܣ ܕܒܝܬ ܣܗܕܐ
ܐܘܦܡܝܐ ܒܟܠܩܝܕܘܢܐ . ܗܢܐ ܐܦܩ ܕܦܛܘܟܘܢ
ܕܟܬܝܒܐ ܗܘܬ ܒܗ ܣܘܢܗܕܘܣ ܕܡܕܢܚܐ . ܘܟܕ ܐܝܟ
ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ ܐܚܕ ܟܘܪܣܝܐ : ܐܬܚܙܝ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܢܣܛܘܪܝܢܐ ܘܐܦܩܘܗܝ ܐܦ ܗܘ ܘܢܦܩ .
«*Quum anno uno remansisset Antiochia absque episcopo, tandem advenit Paulus Judæus, qui Chalcedoni æditaus erat beatæ Euphemiæ. Hic attulit dyptichon cui inscripta erat synodus orientalis* (Chalcedunensis) *et quum annis fere duobus sedem tenuisset, notum fuit ipsum Nestorianum esse. Ipse igitur etiam a sede dejectus et exire coactus fuit.*» Hæc ille Munuphysita, ex more soorum Nestorianismi uutam ioorens iis etiam qoi unam in Christo personam prufitentes duas simul naturas confiten-

ܒܬܪ ܦܘܠܐ ܝܗܘܕܝܐ : ܐܘܦܪܐܣܝܘܣ .

ܕܡܬܩܪܐ ܒܪ ܡܠܚܐ . ܘܟܕ ܢܦܩ
ܦܘܩܕܢܐ ܡܢ ܡܠܟܐ ܥܠ ܡܗ̈ܝܡܢܐ ܕܟܠܗܘܢ
ܢܫܬܠܡܘܢ ܠܣܘܢܗܘܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ .
ܘܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܫܬܠܡܝܢ ܢܬܬܪܝܡܘܢ ܡܢ
ܐܢ̈ܘܢܐ ܘܡܢ ܐܝܩܪܐ . ܗܝܕܝܢ ܐܡܢܛܝܘܣ
ܦܪܐ:ܦܘܣܛܝܣ . ܘܬܐܘܩܪܝܛܘܣ . ܘܐܢܕܪܐܘܣ
ܩܘܒܘܩܠܪܐ . ܟܕ ܠܐ ܐܬܪܥܝܘ ܕܢܩܒܠܘܢ
ܠܣܘܢܗܘܕܘܣ ، ܒܣܝܦܐ ܐܬܩܛܠܘ . ܘܟܕ
ܐܘܦܪܐܣܝܘܣ ܐܝܟ ܦܘܠܐ ܝܗܘܕܝܐ ܡܒܐܫ
ܗܘܐ ܒܝ̈ܫܬܐ ܠܡܗ̈ܝܡܢܐ ، ܠܐ ܣܝܒܪܗ
ܬܘܒ ܟܐܢܘܬܐ . ܐܠܐ ܐܙܝܥܬܗ ܠܡܕܝܢܬܐ ܒܙܘܥܐ
ܪܒܐ ܘܒܗ ܐܒܕ ܗܘ ܐܘܦܪܐܣܝܘܣ ܒܫܢܬܐ
ܫܒܝܥܝܬܐ ܕܪܘܫܥܗ . ܐܠܦܐ ܓܝܪ ܘܡܐܬܝܢ
ܘܚܡܫܝܢ ܓܒ̈ܪܝܢ ܒܠܚܘܕ ܐܫܬܟܚܘ
ܕܦܠܛܘ ܒܟܠܗ ܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܙܘܥܐ ܕܝܢ ܠܐ
ܫܠܐ ܗܘܐ ܠܐ ܒܐܝܡܡܐ ܘܠܐ ܒܠܠܝܐ ܫܢܬܐ
ܚܕܐ ܘܦܠܓܗ .

44. *Post Paulum Judæum*, EUPHRASIUS, *cognomine Barmalaha*[1].

Quum igitur exiisset edictum ab imperatore ad fideles ut omnes assentirentur synodo chalcedonensi et qui non assentirentur annonis et honoribus privarentur, tunc Amantus paraphystes, Theocritus atque Andreas cubicularius, quod *synodum* suscipere et communicare renuissent, gladio necati sunt. Quia autem Euphrasius, quemadmodum Paulus Judæus, mala fidelibus inferebat, non *amplius* sustinuit eum justitia *divina*, sed commovit civitatem magno terræ motu, quo periit Euphrasius anno septimo impietatis suae. Quippe mille ducenti quinquaginta tantum viri in tota Antiochia inventi sunt qui supervixerint. Motus autem nec die nec nocte desinebat per annum integrum cum dimidio[2].

tur. Evagrius *(Hist. eccl.*, l. IV, c. 4) ait Paulum sua sponte Antiochia discessisse. Justinus imperator in epistola ad Hormisdam Papam quæ exstat tom. IV *Conciliorum* col. 1555 cum recessisse ait «*ex malæ conscientiæ testimonio; veritum insuper ne, quæstione habita, graviorem formam exitus rei posceret excusatores libellos obtulisse ut liceret ei secedere a suscepto episcopatus officio.*» Epistola data est Kal. maii 521. Vid. Lequien, *Oriens christianus*, t. II, col. 732.

[1]) ܒܪ ܡܠܚܐ, id est, *filius nautæ*. Euphrasius, anno 521 ordinatus, anno 527 decessit. De eo hæc habet Theophanes : «*Euphrasius autem Antiochenus Chalcedonensis synodi patrum et ipsius papæ Romani nomina diptychis expunxit. Postmodum vero metu pœnitens redditus quatuor synodos publice promulgavit.*» Theophanes *Chronographia* ad. an. 513. Mirum non est Euphrasium, utpote veræ fidei addictum, maledictis lacerari a Barhebræo.

[2]) Hunc terræ motum memorant Evagrius *(Hist. eccles.*, IV, 5), Theophanes *(Chronogr.* ad an. 518), Procopius *(Persicorum* I, p. 67-68) et Joannes Asiæ (ap. Land *Anecdota syriaca* II, 299) qui sic illum describit : «*Eodem autem anno Justini septimo, qui est annus Græcorum octingentesimus septimus subversa est Antiochia magna et hæc est ejus quinta eversio. Hora porro diei septima contigit ista subversio adeo horrenda et acerba ut nemo eam describere possit. Tam violentus acerbusque fuit impetus de cœlo ut qui vim impetus, commotionis et eversionis effugerant igne apprehensi concremati sint. Flammæ autem volitantes vorabant quæcumque occurrebant eis. Terra*

ܒܬܪ ܐܘܦܪܐܣܝܘܣ ܐܦܪܝܡ ܐܡܝܕܝܐ .

ܗܢܐ ܡܬܚܫܒܢ ܚܟܝܡܐ ܘܡܫܬܥܝܢܐ . ܒܪܡ ܗܘܐ ܕܝܢ ܒܡܠܦܢܘܬܐ ܕܕܘܦܘܣܝܛܐ . ܘܠܣܓܝܐܐ ܨܝܕ ܒܢܟܠܘܬܗ ܘܒܡܘܬܒܢܘܬܗ ܕܡܠܟܐ ܕܫܡܝܥ ܡܫܬܡܥܢ ܗܘܐ ܠܗ . ܘܟܠܗܝܢ ܒܝܫܢ ܐܝܬܝ ܠܒܥܠܕܒܒܘܗܝ . ܘܣܓܝܐܬܐ ܕܝܪܬܐ ܐܚܪܒ . ܘܡܕܒ̈ܚܐ ܣܚܦ . ܘܟܠܗ ܡܕܢܚܐ ܥܡ ܦܪ̈ܫܐ ܡܟܪܟ ܗܘܐ ܒܐܬܪܘܬܐ ܕܡܕܢܚܐ . ܘܪܕܦܗ ܠܦܪܣ ܡܗܝܡܢܐ . ܥܡ ܫܢܝ ܬܡܢܬܥܣܪܐ ܫ̈ܢܝܐ ܥܕܡܐ . ܕܡܚܝܗܝ ܪܘܓܙܐ ܕܐܠܗܐ ܐܝܟ ܗܘ ܘܠܡܕܝܢܬܗ . ܘܣܠܩܘ ܦܪ̈ܣܝܐ ܘܚܪܒܘܗ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܢ ܚܝܪܬܐ ܐܝܟ ܡܠܟ ܝܗܘܕܝܐ ܕܢܥܡܢ ܐܝܠܝܢ ܕܠܐ ܡܫܬܡܥܝܢ

*vero infra ebulliens velut arena fervida comburebat quodcumque inveniebat. Fundamenta porro cum ædificiis superpositis suspendebantur, saliebant nunc ascendentes, nunc descendentes, scindebantur, subvertebantur, cadebant, igne concremabantur. Qui autem evaserant et fugere quærebant flammis apprehensi comburebantur veluti ligna. Flammæ enim impetu vehementi accensæ terribiliter et acerbe ardebant, dum e cœlo igneus veluti imber cadebat et universa civitas quasi fornax ardebat.»* Narrat deinde Joannes uuiversam urbem hoc terræ motu funditus eversam igneque concrematam fuisse præter paucas domos ad radices montis sitas, magnam Antiochiæ ecclesiam, cui vix secunda in tota imperio græco inveniebatur, collapsam esse et igne combustam cum ceteris ecclesiis, periisse ducenta et quinquaginta hominum millia quos dies festus Antiochiam attulerat, motus terræ diebus noctibusque iteratos fuisse per annum integrum cum dimidio. Auctor *Chronici Edesseni (Bibl. Orient.*, t. I, 415) scribit:

ܒܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ ܘܫܒܥ ܒܥܣܪܝܢ ܘܬܫܥܐ ܒܐܝܪ ܒܥܪܘܒܬܐ ܒܫܒܥ ܫܥܝܢ ܗܘܐ ܙܘܥܐ ܪܒܐ

45. *Post Euphrasium*, EPHRAEMIUS *Amidensis*[1].

Hic sapiens quidem et orationi deditus existimabatur, sed doctrina Dyophysitarum laborabat; multos astutia sua et minis imperatoris, qui plurimum ei obsequebatur, irretiit, omnimoda mala intulit suis adversariis plurimaque monasteria vastavit atque altaria evertit. Barbaris autem cum copiis perlustrans regiones Orientis usque in Persidem fideles decem et octo annis persecutus est donec ira Dei eum ejusque urbem perculit. Ascendentes quippe Persae vastarunt eam.

Hisce temporibus, quum Judæus quidam ex Hirta Naamanis[2] imperaret

ܡܠܟ ܗܘܐ ܪܒܐ ܗܘܐ ܘܐܬܚܒܠܬ ܒܗ ܣܓܝܐܬܐ ܡܢ ܐܢܛܝܘܟܝܐ ܘܚܢܩ ܒܢܝܗ ܘܥܡܘܪܝܗ . ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܬܢܝܚ ܐܘܦܪܐܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܫܘܪܝܐ ܕܒܬ̈ܐ .

*« Anno octingentesimo trigesimo septimo, vigesima nona maii, feria sexta, hora septima contigit ingens terræ motus, quo magna Antiochiæ pars corruit suosque filios et incolas oppressit. Hoc terræ motu mortuus est Euphrasius patriarcha, ædium collabentium ruinis haustus.»*

[1]) Ephræmius, comes erat Orientis quando cives Antiocheni eum, utpote qui post urbis eversionem eis multum succurrisset, unanimi consensu in patriarcham elegerunt anno 527. Synodo Chalcedonensi addictus fuit. Obiit autem anna 545, postquam 18 annis sedem tenuisset. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.*, II, 733.

[2]) ܚܐܪܬܐ ܕܢܥܡܢܝܐ, vel ܚܐܪܬܐ ܕܢ̈ܥܡܢ, ut scribunt Simeon Betharsamensis (Assemani *Bibl. Orient.*, I, 373) et Zacharias Rhetor (Maii *Vet. Script: nov. collect.* X, 348), id est, *ditio Naamanis*, ut Assemanus vertit. An recte? Nan putem.

ܕܐܠܨܗܘܢ ܚܡܝܪ̈ܝܐ ܡܢ ܛܝܝ̈ܐ ܡܫܝܚ̈ܝܐ
ܕܬܝܡܢܝܐ. ܘܟܕ ܐܠܨ ܐܢܘܢ ܕܢܟܦܪܘܢ ܒܡܫܝܚܐ
ܘܠܐ ܨܒܘ. ܣܓܝ̈ܐܐ ܡܢܗܘܢ ܓܒܪ̈ܐ ܘܢܫ̈ܐ
ܐܬܩܛܠܘ ܒܣܝܦܐ. ܘܡܢ ܗܪܟܐ ܗܘܘ
ܣܗ̈ܕܐ ܢܓܪܢܝ̈ܐ.

ܘܝܘܣܛܝܢܝܢܘܣ ܐܚܪܢܐ ܫܝܢܐ ܣܓܝܐܐ ܗܘܐ
ܣܥܪ ܕܥܕ̈ܬܐ ܐܠܘܠܐ ܚܛܗ̈ܐ ܟܒܫܘ. ܘܐܦ
ܝܬܝܪܐܝܬ ܫܝܢܐ ܕܥܕ̈ܬܐ ܡܫܬܥܢܝܬܐ. ܬܐܕܘܪܐ ܡܠܟ
ܬܐ ܡܗܝܡܢܬܐ ܟܕ ܗܘܬ ܒܚܘܒܐ ܘܒܗܝܡܢܘܬܐ.
ܘܡܩܒܠܐ ܠܡܪܕܘܦܝ̈ܐ ܡܬܥܒܪܐ ܗܘܬ
ܠܐܘܪܚܐ. ܝܬܝܪ ܓܝܪ ܡܢ ܚܡܫܡܐܐ
ܓܒܪ̈ܐ ܣܘܪ̈ܝܝܐ ܘܝܘܢ̈ܝܐ ܕܐܬܛܪܕܘ ܗܘܘ
ܡܢ ܕܝܪ̈ܬܗܘܢ. ܡܣܝܒܪܐ ܗܘܬ ܘܡܬܪܣܝܐ
ܒܕܪܬܐ ܪܒܬܐ ܕܦܠܛܝܢ. ܘܒܗ ܐܟܣܢܬ ܐܦ
ܠܣܘܝܪܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܠܡܕܝܢܬ
ܡܠܟܘܬܐ. ܘܐܦ ܠܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܘܠܐܢܬܝܡܘܣ ܕܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܕܢܦܩ ܡܢ
ܟܘܪܣܝܐ ܕܠܐ ܢܫܬܘܬܦ ܠܣܘܢܗܕܘܣ.

Homeritis qui erant ex genere Arabum christianorum austri eosque eogeret abnegare Christum et ipsi renuerent, multi ex eis viri et mulieres gladio necati sunt. Unde martyres Nagranenses[1].

Porro Justinianus[2] ecclesiarum pacem plurimum fovisset nisi peccatores obstitissent. Et magis adhuc pacem ecclesiarum curabat Theodora, imperatrix fidelis, in charitate et fide persecutioni obnoxios suscipiens. Amplius enim quingentos viros Syros et Græcos, monasteriis suis expulsos, alebat et servabat in aula magna palatii, in quo etiam hospitio recepit et aluit, per annos plurimos, S. Severum, Antiochiæ patriarcham, quum in urbem regiam ascendisset, et Theodosium Alexandrinum Anthimumque Constantinopolitanum qui de throno descenderat ne synodo communicaret. Familiariter igitur conver-

Etenim ܚܝܪܬܐ, ut idem Assemanus *(Bibl. or.*, III, p. 12, 756) notat, urbs est episcopalis in Eracha babylonica a Cupha seu Akula tribus passuum millibus distans. Abulpheda in *Tabulis geographicis* de urbe Hirta scribit : « *Ibi sedes erat Naamanis, filii Munderi ibique christianam religionem amplexus Munderus, magnificas ecclesias exstruxit.* » Ex quibus apparet ܚܝܪܬܐ ܕܒܢܝ ܢܥܡܢ non *ditionem*, sed *urbem* esse quæ a Naamane, Munderi filio christiano, nomen traxerit. De regibus et episcopis Hirtæ agit Assemanus *(Biblioth. Orient.*, t. III, p. 11, p. 598).

¹) Historia martyrum Homeritarum, qui ad Nagranem, primariam hujus regni urbem, passi sunt anno Christi 524, descripta fuit a Simeone Betharsamensi in *Epistola* ad Simeonem Gabulæ abbatem, quam nobis servarunt Joannes Asiæ, Dionysius patriarcha et Zacharias Rhetor. Hanc epistolam refert Assemanus, *Biblioth. Orient.*, I, p. 359 386. Fuisse istos martyres non monophysitas, ut innuit Joannes Asiæ, sed orthodoxos, exinde colligimus quod ab episcopo regebantur quem ad ipsos miserat imperator Justinus, concilii Chalcedonensis strenuus defensor et propagator.

²) ܝܘܣܛܝܢܝܢܘܣ ܙܥܘܪܐ verbotenus *Justinianus minor*. Auctores Syri, ut supra dictum est, eodem Justiniani nomine, Justinum Justinianumque appellant; ad vitandam autem confusionem, ubi de Justiniano loquuntur, eum vocant *Justinianum* ܙܥܘܪܐ *minorem*, vel ܥܠܝܡܐ *juniorem*, vel ܬܪܝܢܐ *secundum*.

ܗܠܝܢ ܬ̈ܠܬܐ ܗܘܘ ܥܡ ܚܕ̈ܕܐ ܡܬܒܝܐܝܢ ܐܝܟ
ܘܐܬܪܕܝܘ ܘܫܡܥܘܢܐ ܕܚܢܦܐ ܗܘܐ ܘܐܬܬܢܝܚܘܢ
ܗܠܝܢ ܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܪ̈ܕܝܦܐ .

ܐܦ ܡܪܝ ܙܥܘܪܐ ܕܝܢ ܐܣܛܘܢܝܐ ܐܝܬܝܗ̇ܘܢ .
ܕܒܪ ܥܣܪܐ ܥܡܗ ܠܬܠܡܝ̈ܕܘܗܝ ܘܩܒܠ
ܠܩܘܣܛܢ̈ܛܝܢ ܘܫܪܐ ܥܣܩܐܝܬ ܡܟܣܐ ܗܘܐ
ܠܡܠܟܐ ܘܡܟܝܟܘܬܗ ܕܐܝܟ ܗܘܐ ܡܢ ܠܡܫܡܥܗ
ܠܐ ܡܫܬܠܛ ܗܘܐ ܠܡܪܡܝܘ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ .
ܐܠܐ ܝܘܡܐ ܚܕ ܐܡܪ ܠܗ . ܐܢܘ ܐܢܬܘܢ ܫܪܝܪܐ
ܗܝܡܢܐ . ܢܚܘܐ ܗܘܐ ܠܝ ܐܠܗܐ ܐܬܐ
ܒܐܝ̈ܕܝܟܘܢ . ܘܐܡܪ ܙܥܘܪܐ ܕܝܢ . ܕܟܬܝܒ
ܗܘ ܕܐ̈ܬܘܬܐ ܠܡ̈ܗܝܡܢܐ ܠܐ ܡܬܒܥܝܢ .
ܘܕܫܐܠܬ ܐܬܐ ܠܒܪ ܡܢܟ ܠܐ ܥܒܕ ܐܠܗܐ .
ܘܠܝܘܡ ܡܚܪ ܐܬܢܦܚܘ ܐܦ̈ܘܗܝ ܘܐܬܥܘܝ
ܪ̈ܘܫܗ . ܘܡܠܟܬܐ ܩܪܬܗ ܠܩܕܝܫܐ ܕܢܨܠܐ
ܥܠ ܡܠܟܐ . ܘܟܕ ܐܬܐ ܐܡܪ ܗܐ ܐܬܐ
ܕܫܐܠܬ . ܘܟܕ ܨܠܝ ܡܠܟܐ ܐܬܚܠܡ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܣܠܩ ܣܪܓܝܣ ܐܪܟܝܐܛܪܘܣ
ܪܝܫܥܝܢܝܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܢܐܟܠ ܩܪ̈ܨܘܗܝ ܠܘܬ
ܐܦܪܝܡ ܠܐܣܩܘܠܝܣ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܪܝܫܥܝܢܐ . ܐܝܬܘ̄
ܗܘܐ ܕܝܢ ܗܢܐ ܣܪܓܝܣ ܡܠܝܠܐ ܠܚܕܐ

sati sunt ad invicem tres illi patriarchæ persecutione vexati.

Sanctus autem Mar Zoaras[1] stylita, adductis secum decem discipulis, Constantinopoli mansit, ubi valde dure increpabat imperatorem. Quia vero sua cum modestia[2] morigerum reddebat, illi imperator manus injicere non poterat. Attamen quodam die dixit ei : « si vos veri essetis *fideles* ostenderet mihi Deus signum per manus vestras. » Mar autem Zoaras respondit : « scriptum est signa fidelibus non sunt necessaria ; quia tamen petisti signum, nullum extra te efficiet Deus. » Sequenti autem die intumuit facies ejus vultusque deformis effectus est. Regina tum advocavit sanctum *virum* ut super imperatorem oraret. Qui, cum venisset, dixit : « ecce signum quod quæsisti. » Cum igitur oravisset, imperator convaluit[3].

Eodem tempore ascendit Sergius, archyater Rhesinensis[4], Antiochiam ut accusaret, apud Ephræmium, Ascolium, urbis Rhesinae episcopum. Erat iste Sergius vir eloquens et in lec-

[1]) ܙܥܘܪܐ, id est, *parvus*, quia statura pusillus erat, ut tradit Joannes Asiæ, qui fuse historiam bujus viri prætensaque miracula describit, ap. Land, *Anecdota syriaca*, t. II, p. 12-22.

[2]) ܡܟܝܟܘܬܐ a Joanne Asiæ exprimitur per ܡܦܝܣܢܘܬܐ ܠܟܘܡܪܐ.

[3]) Joannes Asiæ, a quo Barhebræus hanc historiam mutuatus est, tradit Justinianum hoc morbo mentem amisisse, quod cum a nemine memoriæ traditum sit, non levis exinde suspicio oritur totam narrationem commentitiam esse.

[4]) ܪܝܫܥܝܢܐ *Rischaina*, alias *Resæna*, *Rhesina*, vel *Risina*, id est *caput fontis*, eo quod tercentum et amplius fontes inde emanant, ex quibus fluvius Chaboras coalescit, ut affirmat Abulfeda qui eam bidui iter ab Haran distare scribit. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.*, p. 9 ; Ritter, *Erdkunde, West Asien*, th. XI band, VII, 2e abt., p. 375, sqq.

ܕܡܠܝܦ ܒܣܦܪ̈ܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ ܘܣܘܪ̈ܝܝܐ.
ܘܡܗܝܪܐ ܕܦܓܪ̈ܐ ܐܣܝܘܬܐ ܡܟܫ ܗܘܐ.
ܘܒܗܝܡܢܘܬܐ ܡܬܪܝܨܐ ܗܘܐ ܐܝܟ ܕܣܗܕ
ܦܪܠܘܓܘܣ . ܒܪܡ ܒܕܘܒ̈ܪܘܗܝ ܛܒ ܡܚܒܠ
ܗܘܐ ܘܦܪܝܨܘܬܐ ܘܠܐ ܢܟܦܘ . ܘܒܓܠܝ ܗܘܐ
ܒܪܚܡܬ ܟܣܦܐ · ܠܗܢܐ ܐܫܬܘܕܝ ܐܦܪܝܡ .
ܕܟܠ ܕܩܢܐ ܢܥܒܕܝܘ . ܐܢ ܠܪܗܘܡܐ
ܢܡܛܐ ܥܡ ܐܓܪ̈ܬܐ ܠܘܬ ܐܓܦܝܛܘܣ . ܘܩܒܠ
ܟܬܒܗ ܣܪܓܝܣ ܘܐܙܠ ܠܪܗܘܡܐ ܠܐܓܦܝܛܘܣ
ܘܐܝܬܝܗ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܘܟܠܗ ܣܘܢܩܠܝܛܘܣ
ܢܦܩ ܠܐܘܪܥܗ ܕܡܕܝܢܬܐ . ܘܡܢ ܐܠܬܘܪ
ܡܠܟܐ ܪܘܪܒܐܝܬ ܩܒܠܗ ܠܗ . ܕܓܒܪ
ܡܡܠܠܐ ܗܘܐ . ܘܐܠܨܗ ܠܡܠܟܐ . ܠܡܟܬܒ
ܕܢܬܟܬܒܘܢ ܠܘܩܒܠ ܟܠ ܕܠܐ ܡܫܬܘܬܦܝܢ
ܠܟܠܩܝܕܘܢܐ . ܕܐܢ ܦܠܚܐ ܗܘ ܢܫܬܪܐ .
ܘܠܐ ܬܬܩܒܠ ܣܗܕܘܬܗ . ܘܠܐ ܢܐܪܬ .
ܘܐܡܪ ܥܠ ܙܥܘܪܐ ܠܡܠܟܐ ܡܛܠ ܛܘܒܢܐ
ܐܟܪܐ . ܕܠܡܢܐ ܫܒܩܬ ܣܘܪܝܝܐ ܗܢܐ
ܡܛܥܝܢܐ ܗܢܐ . ܘܡܠܟܐ ܐܡܪ . ܘܡܢܐ
ܐܥܒܕ ܠܗ ܕܓܒܪܐ ܗܘ ܥܫܝܢܐ . ܐܠܐ ܡܠܘܟ
ܠܗ . ܗܝܕܝܢ ܫܕܪ ܠܗ ܐܓܦܝܛܘܣ . ܕܡܠܟܐ
ܘܦܛܪܝܪܟ ܦܩܕܘ ܕܬܐܬܐ ܘܐܠܐ ܐܢܬ ܚܙܝ. ܡܛܠ
ܕܨܘܡܐ ܗܘܐ ܦܢܐ ܛܘܒܢܐ . ܕܢܡܘܣܐ
ܣܝܡ ܠܢ ܕܢܬܟܠܐ . ܡܛܠܗ ܕܐܦ ܬܪܥܐ
ܐܚܝܕ ܠܢ . ܐܠܐ ܩܘܐ ܥܕܡܐ ܠܚܡܫܐ ܕܐܪ̈ܙܐ .
ܕܢܦܬܚܝܢ ܬܪܥܐ . ܘܗܘ ܩܪܝܒ ܕܢܦܩ ܠܗܘܢ

tione librorum græcorum et syrorum versatus doctissimusque corporum medicus; affectu quidem fidelis erat, ut testatur Prologus, moribus vero admodum corruptis et turpibus et luxuriæ vitio atque avaritia inquinatis. Huic Ephræmius promisit se omne quod possidebat facturum, si modo Romam litteras pertulisset ad Agapetum. Quod quum in se recepisset, Sergius Romam perrexit, Agapetum incitavit eumque Constantinopolim adduxit. Totus porro urbis senatus exivit in occursum ejus[1]. Imperator autem statim ac eum vidisset magnifice excepit, quia vir eloquens erat. *Agapetus* porro coegit imperatorem edictum ferre adversus omnes qui non communicarent synodo *Chalcedonensi*, qui, si milites forent, solverentur eorumque testimonium non admitteretur atque hæredes instituere non valerent. De beato autem Zoara dixit imperatori : « cur hic reliquisti hunc Syrum deceptorem?» Respondit imperator : « quid faciam ei? Vir enim vehemens est, sed age cum illo.» Tunc misit ad eum Agapetus *dicens* : « imperator et patriarcha præceperunt ut venias, et si non, tu videris.» Quia vero jejunium erat respondit Beatus : « lex nobis imposita est qua recludimur; idcirco porta nobis occlusa est; sed expecta usque ad feriam quintam mysteriorum[2], ut aperiamus fores,

[1]) ܐܘܪܥܬܐ, ἀπάντησις, *occursus*. Deest in *Thesauro syriaco*, R. D. Smith, ubi solum occurrit ܐܘܪܥܐ.

[2]) *Feria quinta mysteriorum* ea est quam vocamus *feriam quintam in cœna Domini*.

ܘܗܘ ܗܘ ܥܒܕ . ܘܐܬܚܡܬ ܐܓܦܝܛܘܣ . ܘܦܩܕ
ܠܡܓܝܣܛܪܘܣ ܕܒܫܫܠܬܐ ܢܝܬܝܘܗܝ .
ܘܟܕ ܡܪܕܝܢ ܐܝܟ ܠܡܥܒܪ ܠܦܪܘܐܣܛܝܘܢ
ܕܒܗ ܫܪܐ ܗܘܐ ܩܕ · ܘܡܛܝܘ ܠܥܒܪܐ
ܕܡܘܠܘܣ . ܪܘܚܐ ܫܩܠܬܗ ܠܡܪܟܒܬܗ
ܘܠܩܪܩܘܪ . ܘܗܦܟܗ ܠܐܬܪܐ ܕܢܦܩܘ . ܘܟܕ
ܐܬܚܡܬ ܡܓܝܣܛܪܘܣ ܥܠ ܡ̈ܠܚܐ .
ܘܫܪܝܘ ܕܢܩܪܒܘܢ ܒܚܝܠܐ ܠܡܩܪܒ . ܢܦܩ
ܒܪܩܐ ܘܡܚܝܗ ܠܡܪܟܒܬܐ . ܘܫܡܛܗ ܩܝܣܗ
ܕܗܝ ܡܢ ܪܝܫܐ ܠܪܝܫܐ . ܘܐܣܬܟܠܘ ܗܢܘܢ
ܘܡܫܕܪܢܝܗܘܢ . ܕܐܠܗܐ ܗܘ ܕܫܡܥ ܒܥܘܬܗ
ܕܩܕܝܫܐ . ܘܒܗܘܢ ܒܝܘܡܬܐ ܡܚܝܗ ܡܪܝܐ
ܠܐܓܦܝܛ ܒܠܫܢܗ . ܘܐܪܚܫ ܘܐܬܡܠܝ
ܘܣܪܝ . ܘܐܝܬܝ ܫܢܕܗ ܕܡܛܐ ܠܚܡܫܐ
ܕܐܪ̈ܙܐ ܐܝܟ ܕܩܕܡ ܐܡܪ ܛܘܒܢܐ ܙܥܘܪܐ ܘܫܠܡ .
ܚܝܘܗܝ ܟܕ ܐܒܗܬ ܠܟܠܗܘܢ ܡܥܕܪ̈ܢܘܗܝ .
ܩܕܡ ܕܝܢ ܕܢܡܘܬ ܥܢܝܕܐ ܗܘ ܐܓܦܝܛܐ .
ܦܪܫ ܘܚܪܡ ܠܩܕܝܫܐ ܣܘܝܪܐ .

et quod scit Deus oportere ipse faciet.» Iratus autem Agapetus præcepit magistro *militum* ut catenis ferreis vinctum eum adduceret[1]. Qui, cum in navigio (?) pergeret ut transiret in suburbanum ubi sanctus *vir* commorabatur et jam pervenisset ultra molem (?), ventus sustulit navigium et scapham (καράβιον) (?) et *magister cum suis* reversus est eo unde venerat. Quum autem irasceretur magister in remigantes iique cœpissent vi accedere, exiens fulgur percussit naviculam et avulsit trabem ex ea ab una extremitate ad alteram. Tunc intellexerunt infelices illi et qui miserat eos Deum exaudivisse preces sancti viri. Iisdem autem diebus percussit Dominus Agapetum in lingua, qui vermibus corrosus fœtensque ac contabescens protraxit cruciatus suos usque ad feriam quintam mysteriorum sicut beatus Zoaras prædixerat et vitam finivit, rubore afficiens omnes suos fautores[2]. Antequam autem moreretur infelix iste Agapetus separavit a se atque anathematizavit sanctum Seve-

[1]) In narrando prætenso illo Zoaræ miraculo de quo nullibi mentionem invenimus sive apud auctores Græcos sive in libro Pontificali, Barhebræus abbreviando sequitur Joannem Asiæ in *Vita Zoaræ*, ap. Land, *Lib. cit.*, p. 18. Locus quem Barhebræus transcripsit sic se habet ap. Joannem :

ܘܦܩܕ ܠܡܓܝܣܛܪܘܣ . ܕܥܡ ܣܩܘܒܝܛܘܪ̈ܐ
ܘܫܫܠܬܐ . ܢܝܬܝܘܗܝ ܠܛܘܒܢܐ . ܗܘ ܕܝܢ
ܗܘ ܐܝܟ ܕܦܩܝܕ ܥܒܕ ܫܫܠܬܐ ܕܒܝܫ ܥܡ ܦܪܘܣܛܝܘܢ
ܒܗ ܝܬܒ ܘܐܙܠ ܕܢܝܬܘܢ ܠܛܘܒܢܐ : ܘܟܕ ܡܛܐ
ܕܢܥܒܪ ܠܥܒܪܐ ܕܠܗܠ : ܘܡܛܝܒ ܗܘܐ ܕܢܦܘܩ
ܩܠܝܠ ܩܢܘܡܐ ܕܐܦܣܛܪܘܣ . ܘܫܩܠܬܗ ܠܐܦܣܛܪܘܣ :
ܘܗܦܟܬܗ ܠܗܘ ܩܒܠܐ ܕܡܢܗ ܢܦܩܘ .

«Et præcepit Magistro ut cum excubitoribus et vinculis adduceret Beatum. Magister igitur jussa exequens, vinculis munitus in navigio (?) sedit cum militibus qui iverant Beatum adducturi. Quum autem magister pervenisset ad partem ulteriorem et egressurus esset, turbinis quædam species navigium (?) sustulit et retrovertit ita ut esset in hac urbis parte unde exierant.»

[2]) Obiit Agapetus 6 vel 22 april. 536. Cfr. Hefele, *Concilien gesch.*, II, 741, sq.

ܘܡܢ ܡܕܒܪܐ ܠܡܕܒܪܐ ܡܫܢܐ ܗܘܐ
ܒܐܣܟܝܡܐ ܕܝܚܝܕܝܐ ܡܣܟܢܐ ܕܠܒܝܫ ܟܘܣܝܬܐ
ܘܣܐܝܢ ܡܣܐܢ̈ܐ ܕܠܐ ܢܬܝܕܥ ܡܢ ܪ̈ܕܘܦܐ.

rum et Theodosium et Anthimum et Zoaram. Egressus igitur Constantinopoli, sanctus Severus de deserto in desertum transmigrabat in habitu pauperis monachi portans cucullum et sandalia ut non agnosceretur a persecutoribus.

ܗܝܕܝܢ ܣܒܐ ܝܘܠܝܢܐ ܕܐܠܝܩܪܢܣܘܣ ܕܩܐܪܝܐ.
ܟܕ ܡܢ ܗܿܘ ܕܢܘܕܐ ܬܪܬܝܢ ܟܝ̈ܢܐ ܐܬܟܠܝ
ܐܦ ܐܬܪܕܝ ܡܢ ܟܠܩܕܘܢܝܐ. ܒܗܪܣܝܣ
ܐܚܪܬܐ ܢܦܠ. ܘܠܐ ܚܫܘܫܐ ܘܠܐ ܡܝܘܬܐ ܡܢ
ܩܕܡ ܩܝܡܬܐ ܐܡܪ ܠܦܓܪܗ ܕܡܪܢ. ܘܕܒܚܙܘ
ܕܚܫ ܘܡܝܬ ܐܝܟ ܕܒܦܢܛܣܝܐ ܒܪ ܒܫܪܪܐ ܠܐ
ܚܫ ܐܦܠܐ ܡܝܬ. ܩܿܕ ܕܝܢ ܣܐܘܝܪܐ ܡܢ ܟܬ̈ܒܐ
ܐܟܣܗ ܒܗܝܢ ܠܡܘܠܝܬܐ ܘܡܢ ܣܗ̈ܕܘܬܐ ܕܡ̈ܠܦܢܐ
ܘܣܘܪܕܐ ܕܬܠܡ̈ܝܕܐ ܘܠܐ ܦܣܩ ܐܚܪܡܗ.
ܗܘ ܕܝܢ ܐܣܝܡ ܠܗ ܪܫܐ. ܘܐܘܣܦ ܛܥܝܐ
ܕܣܐܘܝܪܐ ܠܗܠ ܡܚܒܠܢܘܬܐ ܩܪܐ ܠܦܓܪܗ
ܕܡܪܢ. ܘܡܟܪܙ ܕܐܬܚܒܠ ܘܣܪܝ ܒܩܒܪܐ.
ܘܒܗܠܝܢ ܠܣ̈ܓܝܐܐ ܐܠܒܫ ܬܗܪܐ.

Tunc senex Julianus Halicarnassæ Cariæ, qui, quod duas naturas confiteri recusaret, etiam Chalcedonensium persecutioni obnoxius erat, in hæresim aliam incidit et immortale atque impassibile ante resurrectionem asseruit corpus Domini nostri, hoc quidem se ostendisse veluti in phantasia passum et mortuum, in rei autem veritate nec passum nec mortuum esse. S. autem Severus, quum plurimum eum commonuisset argumentis ex Scripturis sanctis et ex testimoniis doctorum, quin acquiesceret Julianus, eum anathematizavit. Julianus tamen efformavit sibi sectam ac sparsit rumorem a Severo corruptibile asseri corpus Domini nostri hocque prædicari corruptioni et fœtori in sepulchro fuisse subjectum. Hisce multos in stuporem adduxit et valde commovit.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܫܢܐ ܡܢ ܥܠܡܐ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܡܪܝ ܣܐܘܝܪܐ ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܒܕܘܟܬܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܟܣܘܬܐ ܒܬܡܢܝܐ ܒܫܒܛ
ܫܢܬ ܦܢܕ ܕܝܘ̈ܢܝܐ.

Hoc autem tempore migravit e vita mortali patriarcha Mar Severus Alexandriæ in loco *Csutha*[1] appellato, die octava mensis Schebat (Februarii) anno Græcorum 854 (*Chr.* 543)[2].

1) ܟܣܘܬܐ vel ܟܣܘܬ, ut scribitur a Joanne Asiæ.

2) Joannes Asiæ (ap. Land, *Anecdota syriaca*, II, 246-249) in *Historia* Severi, Anthimi, Theodosii, Sergii et Pauli, patriarcharum, postquam narravit Severum Constantinopoli duobus annis pro Monophysitis laborasse et deinde ex urbe egressum fuisse, finem ejus sic refert : ܗܟܝܠ
ܐܬܬܘܪܐ ܒܫܢ̈ܝܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ܆ ܟܕ ܡܥܡܘܪܐ
ܒܡܕܝܢܬܐ ܕܒܬܘܠܬܐ ܕܡ̈ܕܝܢܬܐ ܕܩ̈ܘܡܬܐ
ܐܬܬܢܝܚ ܗܘܐ. ܡܫܝܚܐ ܪܚܡ ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܗܘܐ

ܒܬܪ ܕܡܝܬ ܣܘܝܪܐ ܪܒܐ . ܣܪܓܝܣ ܡܝܬܪܐ .

ܟܕ ܫܢܝ ܕܝܢ ܡܪܝ ܣܘܝܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܛܘܒܢܐ . ܩܝܡܘ ܐܪܬܕܘܟܣܘ ܒܕܘܟܬܗ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܠܣܪܓܝܣ ܩܫܝܫܐ ܬܠܝܐ ܕܡܬܟܢܐ ܕܒܝܬ ܟܪܬܝܢܝܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܚܘܠܐ . ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܝܘܚܢܢ ܕܐܢܙܪܒܐ . ܘܡܛܠ ܕܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܪܬܕܘܟܣܘ ܕܒܟܠܗܝܢ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܪܘܡܝܐ ܒܨܝܪܝܢ ܗܘܘ . ܡܢܗܘܢ ܓܝܪ ܡܝܬܝܢ ܗܘܘ ܐܝܟ ܬܐܘܡܐ ܕܕܪܐ . ܘܝܘܚܢܢ ܕܬܠܐ . ܘܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܕܚܠܒ .

45. *Post mortem Severi magni*, SERGIUS *eximius*[1].

Defuncto beato Mar Severo patriarcha, orthodoxi suffecerunt in ejus locum patriarcham sedis Antiochenæ Sergium, presbyterum Telensem, cognomine Beth Carthensem, ex monasterio Holæ, cui manum imposuit Joannes Anazarbæ[2]. Porro episcopi orthodoxi in cunctis Romani imperii urbibus imminuti erant: alii enim ex eis mortui erant, ut Thomas Daræ, Joannes Telæ[3], Antoninus Halepi[4], Sergius Suræ, Petrus Rhesinæ, Thomas

ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܘܥܡܪ ܒܚܘܪܒܐ ܒܫܠܝܐ ܘܒܕܘܒܪ̈ܐ ܕܢܟܦܘܬܐ ܘܒܩܪܝܢܐ ܕܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ . ܘܫܡܠܝ ܥܡܠܐ ܩܫܝܐ ܕܚܒܝܫܘܬܐ ܒܓܡܝܪܘܬܐ . ܘܟܕ ܪܕܝܦ ܫܢܝܐ ܡܥܛܐ ܢܦܠ ܠܟܘܪܗܢܐ .
«*Exivit in loca ad austrum Alexandriæ sita. In deserto perseverabat, in silentio, in ascetica vivendi ratione et in lectione librorum sacrorum durum laborem et abstinentiam perfecte adimplens. Transactis autem in persecutione aliquot annis, in morbum incidit. Deinde de deserto translatus fuit in civitatem Ægypti* CSUA *appellatam ubi cursum suum certamenque finiens ad Dominum migravit.*» Dionysius autem in *Chronico* (ap. Assemanum, *Bibl. Orient.*, II, 54) mortem Severi ad annum Græcorum 849 refert his verbis : ܫܢܬ ܬܡܢܡܐܐ ܘܬܫܥ ܥܢܕ ܡܢ ܥܠܡܐ ܗܢܐ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܣܘܝܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܒܬܡܢܝܐ ܒܫܒܛ . «*Anno (Græcorum) octingentesimo nono migravit ex hoc sæculó Sanctus Mar Severus, patriarcha Antiochiæ, die octava februarii.*»

[1]) Circa annum 542. A Sergio Barbebræus, omissis patriarchis Antiochiæ orthodoxis, seriem prosequitur patriarcharum monophysitarum. Post Ephræmium orthodoxi Antiochiæ patriarchæ fuerunt: Domnus III, ab an. 545-567; Anastasius I, ab an. 567-569; Gregorius, ab an. 569-584; Anastasius I, *iterum*, ab an. 590-599; Anastasius II, ab an. 600-606. Deinde sedes Antiochena sæpius vacavit. Cfr. Lequien, *Oriens Christ.* II, 732, sqq.

[2]) In vita Jacobi Baradæi (Land, *Anecdota syriaca*, II, 256) traditur Sergium ordinatum fuisse a Jacobo Baradæo, quod videtur non esse admittendum. Jacobus enim nonnisi postea episcopos creavit.

[3]) Joannes, monasterii mar Zachæi in orbe Callinico monachus, deinde ex monacho episcopus, ecclesiam Telensem regebat anno Christi 512, quo eum Sidoniæ synodo interfuisse refert Dionysius in chronico. Anno 519 in exilium, Justini jussu, pulsus fuit, quod synodum Chalcedonensem recipere detrectaret. Quum autem in exilio annos decem egisset, interfectus est Antiochiæ sub Ephræmio Antiochiæ patriarcha. Vid. Land, *Anecdota syriaca*, II, 169.

Joannes Telæ scripsit canones ecclesiasticos quorum priorem partem edidit T. J. Lamy in *Dissertatione de Syrorum fide et disciplina in re eucharistica*, Lovanii, 1859; altera pars reconditur in bibliotheca parisiensi.

[4]) Cod. in magine habet : ܐܢܛܘܢܝܢܘܣ ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܕܚܠܒ : «*Antoninus metropolita civitatis Halepi.*»

ܘܬܐܘܡܐ ܕܕܪܡܣܘܩ . ܘܣܘܝܪܐ ܕܐܬܬܢܝܚ .
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܝܢ ܢܩܝܦܝܢ . ܘܐܚܝܕܝܢ ܕܕܝܘܦܘܣܝܛܐ .
ܒܗܪܣܝܣ ܕܗܘܐ ܕܝܠܗܘܢ . ܐܝܟ ܦܝܠܘܟܣܢܘܣ
ܙܥܘܪܐ ܒܪ ܚܬܗ ܕܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܡܒܘܓܝܐ . ܐܝܢ
ܕܡܝܬ ܐܬܘܗܝ . ܟܕ ܚܠܝܨ ܗܘܐ
ܒܓܢܓܪܐ . ܗܘ ܕܥܠ ܝܕ ܥܠܬܐ ܕܫܬܩܬ . ܐܫܬܘܝ
ܠܟܢܘܫܬܐ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ . ܘܚܝܐ ܒܩܘܦܪܘܣ .
ܘܙܥܘܪ̈ܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܐܬܥܛܦܘ ܡܢ ܢܝܫܐ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܗܘܘ .
ܘܚܦܝܛܝܢ ܗܘܘ ܠܡܪܟܢܘ ܪܥܝܢܐ ܕܡܠܟܐ ܘܕܡܠܟܬܐ
ܥܠ ܡܗܝܡܢ̈ܐ . ܐܝܟ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܕܠܕܝܩܝܐ . ܘܝܘܚܢܢ ܡܨܪܝܐ .
ܘܦܛܪܘܣ ܘܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܘܐܢܬܝܡܘܣ .
ܘܙܥܘܪ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܐܦܝܣܩܘܦ̈ܐ ܕܒܚܕ ܩܣܛܪܐ ܢܛܝܪܝܢ ܗܘܘ .
ܗܢܘܢ ܗܟܝܠ ܒܛܢܢܐ ܐܬܚܡܬܘ ܘܣܡܘ ܐܝܕܐ ܥܠ ܝܥܩܘܒ
ܓܒܪܐ ܦܫܝܛܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܩܫܝܫܐ ܗܘܐ
ܒܕܝܪܐ ܕܦܣܝܠܬܐ ܡܢ ܓܡܘܐ ܩܘܪܝܬܐ ܕܛܘܪܐ
ܕܐܝܙܠܐ ܠܘܩܒܠ ܩܣܛܪܐ ܚܕܬܐ ܩܪܝܒ ܠܩܘܪܝܬܐ ܪܝܘܦܐ .
ܘܣܡܘܗܝ ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܬܒܝܠܝܐ . ܘܡܚܕܐ
ܒܟܠ ܕܘܟ ܐܫܬܟܚ ܒܪܥܝܢܐ ܚܦܝܛܐ ܘܡܠܦ ܗܘܐ ܠܡܗܝܡܢ̈ܐ .
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܓܝܪ ܓܒܪܐ ܥܙܝܙܐ ܘܢܟܦܐ ܘܡܣܝܒܪܢܐ
ܥܡܠܐ ܘܐܣܝܪ ܚܨܐ ܘܩܠܝܠ ܪ̈ܓܠܐ . ܐܝܟ ܚܙܐܝܠ
ܐܚܪܢܐ . ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܚܕ .

Germaniciæ[1], Thomas Damasci et magnus Severus nuper defunctus; alii vero adhæscrant hæresi Dyophysitarum, ut Philoxenus[2] minor, Philoxeni Mabugensis e sorore nepos, qui, mortuo in Gangra avunculo suo, ob causam quam tacitus prætermitto, consensit synodo *Chalcedonensi* et vixit in Cypro; pauci tantum a proposito suo non recedentes Constantinopoli degebant et satagebant imperatorem delinire atque imperatricis studium excitare erga fideles, ut Constantinus Laodiceæ, Joannes Ægyptius, Petrus, Theodosius et Anthimus; et pauci alii episcopi qui in castro quodam sub custodia servabantur[3]. Isti ergo justo zelo accensi manum imposuerunt Jacobo, viro simplici, qui Constantinopoli tunc aderat. Is presbyter erat in monasterio Phasiltæ e Gamua, pago montis[4] Izlæ, juxta castrum novum prope pagum Riuphæ. Ordinarunt autem eum metropolitam œcumenicum. Illico ubique adfuit prompto animo agens et *fideles* adhortans. Erat quippe vir austerus et abstinens, laboris patiens, operosus, bene accinctus, pedibus celer, quasi alius Azael am-

a) Voces ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܚܕ ܓܒܪܐ ܫܦܝܪܐ desunt in *Bibl. Or.*, II, 326.

[1]) Thomas ille differt a Thoma Heracleensi, qui et ipse sed postea Germaniciæ episcopus fuit. Thomas, Germaniciæ episcopus in exilio actus ab imperatore Justino, obiit Samosatæ. Vid. Assemani *Bibl. Orient.*, t. II, 92.

[2]) Is est Dulichii episcopus, quem in collatione sub Justiniano imperatore anno 533 habita, a monophysitarum secta ad catholicam ecclesiam rediisse testatur etiam Innocentius, Maroniæ episcopus. Ita Jos. Sim. Assemanus, *Biblioth. Orient.*, II, 327.

[3]) Præter hos, tres solummodo episcopi monophysitæ remanebant: unus Mardino, alter in Perside, tertius in Ægypto, ut asseritur in vita Jacobi Baradæi ap. Land, *Anecdota syriaca*, II, 369.

[4]) Izla mons est prope urbem Nisibin. Cfr. supra, nota ad pp. 87-88.

ܡܗܠܟ ܗܘܐ ܐܝܟ ܡܣܟܢܐ ܡܢ ܐܬܪ
ܘܠܐܬܪ . ܘܫܪܝ ܗܘܐ ܡܬܟܪܟ ܒܐܬܪܘܬܐ
ܕܡܕܢܚܐ ܘܣܐܡ ܐܝܕܐ ܠܐܪܬܕܘܟܣܐ . ܘܟܕ
ܡܛܫܐ ܗܘܐ ܒܐܣܟܡܐ ܕܡܣܟܢܐ ܡܛܠ
ܕܚܠܬܐ ܕܪܕܘܦܐ . ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܬܬܪܝܩ
ܡܕܢܚܐ . ܘܣܛܪ ܡܢ ܩܪܝܡ ܕܣܓܪܐ ܠܐ ܗܘܐ ܐܪܬܕܘܟܣܐ .
ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܣܪܐ ܟܘܡܪܐ ܗܘܐ .
ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܐܬܩܪܝܘ ܥܠ ܫܡܗ ܝܥܩܘܒܝܐ .
ܥܕܡܐ ܕܩܡ ܝܥܩܘܒ ܗܘ ܕܡܛܠܬܗ ܥܠ ܡܫܝܚ
ܡܬܩܪܝܢ ܐܪܬܕܘܟܣܐ . ܘܗܟܢ ܥܠ ܡܐܡܪ
ܐܠܐ ܐܢܫ ܕܢܦܩ ܡܢ ܩܪܝܐ ܠܗ
ܗܘܐ . ܠܗܠܝܢ ܕܠܐ ܗܘܘ ܡܩܒܠܝܢ ܣܢܗܕܘܣ
ܕܚܠܩܕܘܢ . ܘܟܠ ܗܢܘܢ ܕܐܝܟ ܗܕܐ ܡܬܩܪܝܢ
ܝܥܩܘܒܝܐ .

ܐܦ ܫܪܒܐ ܬܠܬܐ ܕܛܝܝܐ ܡܫܝܚܝܐ
ܕܥܡܪܝܢ ܒܡܕܒܪܐ . ܩܛܝܪ ܐܬܟܫܠܘ ܗܘܘ
ܒܣܢܗܕܘܣ . ܘܐܦܠܐ ܠܡܐܟܠ ܠܚܡܐ ܥܡ

bulans. Cœpit autem lustrare regiones Orientis, manus impositionem præbens orthodoxis, sub habitu mendici latens præsertim in itineribus præ timore persecutoris. Orbatus enim tunc erat Oriens pontificibus orthodoxis, ac præter Carim[1] quemdam Sigaræ episcopum, nemo erat qui sacerdotes ordinaret, antequam surrexisset Jacobus. Tunc autem multiplicati sunt; eamque ob causam ex ejusdem nomine «Jacobitæ» nuncupati fuere[2].

Omnes etiam tribus Arabum Christianorum in deserto commorantes synodo valde offensæ erant et passem cum Chalcedonensibus non manduca-

[1]) Vocatur is ܡܪܐܝܣ *Maris* in Asseman; *Biblioth. Orient.*, II, 326.

[2]) Celeberrimi hujus viri, a quo Jacobitæ nomen trahunt, vita describitur in Landii *Anecdotis syriacis*, t. II, pp. 249-257, 364 383, ubi hæc traduntur. Jacobus, Tela oriundus, in monasterio Phasiltæ litteris græcis et syriacis eruditus propter hæresin monophysiticam, cui adhærebat, Constantinapolim ascendit ubi ab imperatrice Theodara bonorifice exceptus vitam monasticam duxit per 15 annos. Deinde, anno Christi 543, favente Theodora, ad episcopatum urbis Edessæ cum potestate in universam Syriam et Asiam promotus fuit a Theodosio patriarcha Alexandrino. Tunc cœpit perlustrare Syriam, Armeniam, Cappadociam, Ciliciam, Isauriam, aliasque Asiæ provincias usque Constantinopolin ubique ordinans innumeros sacerdotes. Postea cum licentia Theodosii, patriarchæ Alexandrini monophysitæ, tunc Constantinopoli detenti, perrexit Alexandriam, ubi ordinavit Cononem, episcapam Tarsi et Eugenium Seleuciæ Isauriæ, cum quibus perlustrans Syriam ordinavit metropolitas et episcopos : nempe, Dimatum Laodiceæ, Joannem Kennesrin, et Sergium Harranæ. Hisce peractis, ascendens Constantinopolim ibi ordinavit patriarcham Antiochiæ Sergium Telensem ejusque successorem Paulum, metropolitam autem Amidæ Eunomium; et de licentia Theodosii duodecim episcapos pro diversis Ægypti locis. Deinde bis perlustrans Asiæ provinciam ordinavit episcopos : Ephesi Joannem, historiarum scriptorem, Smyrnæ Petrum, Pergami Joannem aliam, Trallæ Petrum, aliosque alibi episcopos : in summa 27 (alibi 87) episcopos, et innumeros clericos quos ad centum millia exaggerat Joannus Asiæ. Gravia habuit dissidia cum Conone, Eugenio, aliisque, de quibus agunt Joannes Asiæ et Barbebræus infra. Tandem, annis gravatus obiit anno 578.

ܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܚܝܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܟܕ ܐܬܗܦܟ
ܚܐܪܬ ܒܪ ܓ̈ܒܠܐ ܡܠܟܗܘܢ ܒܩܘܣܛܢܛ̈ܝܢ
ܐܫܟܚ ܬܡܢ ܠܬܐܘܕܘܪܐ ܕܝܪܝܐ ܓܒܪܐ
ܚܦܝܛܐ. ܘܩܪܒܗ ܠܘܬ ܦܦܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܘܒܡܣܝܥܢܘܬܐ ܕܡܠܟܬܐ ܬܐܘܕܘܪܐ ܐܣܪܚܗ
ܠܐܘܪܗܝ. ܟܕ ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗܘܢ
ܠܟܠܩܝܕܘܢ̈ܝܐ ܒܐܘܪܗܝ ܐܡܙܘܢ ܐܦܝܣܩܦܐ
ܕܒܢܐ ܘܨܒܬ ܠܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܒܗ.

bant. Porro cum Hareth, filius Gabalæ, eorum regis, Constantinopoli versaretur, invenit ibi Theodorum monachum, virum studiosum, et adduxit eum ad papam Theodosium[1], qui, favente Theodora imperatrice, ordinavit eum Edessæ[2] episcopum, quum Chalcedonenses Edessæ episcopum haberent Amazunum qui ædificavit et ornavit magnum hujus urbis ecclesiam.

ܘܒܙܒܢܗ ܕܝܢ ܕܝܘܣܛܝܢܝܢܘܣ ܐܢܒܥ.
ܗܪ̈ܣܝܣ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܢܒ̈ܥܝ. ܗܝ ܕܝܢ
ܕܒܪܒܘܪ̈ܝܢܐ. ܕܡܬܩܪܝܢ ܣܘܪܝܐܝܬ
ܡ̈ܠܝܘܢܝܐ. ܘܐܝܬܝܗܘܢ ܣܘܟܐ ܡܢ
ܡܢ̈ܝܟܝܐ. ܗܠܝܢ ܡܢ ܦܪܣ ܐܬܛܪܕܘ ܐܬܘ
ܠܐܪܡܢܝܐ. ܘܡܢ ܬܡܢ ܠܣܘܪܝܐ. ܘܐܚܕܘ
ܕܝܪ̈ܝܐ ܕܐܫܟܚܘ ܘܥܡܪܘ ܒܗܘܢ. ܠܒܫܝܢ
ܕܝܢ ܗܢܘܢ ܘܢܫܝܗܘܢ ܐܨ̈ܛܠܐ ܐܘ̈ܟܡܐ ܐܝܟ ܕܝܪ̈ܝܐ.
ܘܥܒܕܝܢ ܒܟܠ ܫܢܐ ܥܐܕܐ ܒܝܘܡܐ ܚܕ
ܝܕܝܥܐ. ܘܒܠܠܝܐ ܟܕ ܡܬܟܢܫܝܢ ܟܠܗܘܢ

Porro tempore Justiniani[3] hæreses plurimæ scaturierunt: nempe, *hæresis* «Barburianorum» qui syriace vocantur «Maliunaie[4]» et sunt surculus Manichæorum; isti e Perside expulsi venerunt in Armeniam et exinde in Syriam, ubi quæ invenerunt monasteria invaserunt et inhabitarunt. Deferunt autem ipsi et eorum uxores vestes nigras sicut monachi et quotannis die quadam fixa festum celebrant. Noctu autem congregati omnes, viri simul et mulieres, extinguunt

[1]) Theodosius, patriarcha Alexandrinus monophysita, Constantinopoli tunc procul ab usurpata sede detinebatur.

[2]) Iste Theodorus non Edessæ sed Hirtæ in Arabia episcopus ordinatus fuisse dicitur ap. Land, *Anecdota syriaca*, II, 254. *Ibid.*, p. 369, Joannes Asiæ tradit eumdem Theodorum Bostrarum in Arabia episcopum fuisse.

[3]) Mendose codex habet ܡܣܛܠܛܠܛܝܢܣ pro ܡܣܛܠܛܠܝܢܣ.

[4]) In codice ad marginem hæc nota habetur: ܗܠܝܢ ܣܒܪܐ ܐܢܐ ܫܡܫܢ̈ܝܐ: ܗܟܢܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܥܝܕܐ ܕܝܠܗܘܢ ܩܕܡܝܐ. ܘܗܫܐ ܒܛܠ ܗܘܐ ܡܢܗܘܢ ܘܐܬܛܠܩ. «*Hos esse puto* SCHEMSCHANAIE. *Talis erat eorum antiquus usus qui apud eos hodie in desuetudinem abiit.*»

Ill. D. Bartatar, archiepiscopus Seerdensis, a nobis de «schemschanaie» interrogatus haec rescripsit: «ܫܡܫܢ̈ܝܐ adhuc existunt, et in provincia Kurdistani sunt innumerabiles. Originem ducunt a ܡܢ̈ܝܟܝܐ *Manichaeis*. Sunt Yazidites qui etiam adorant solem ܫܡܫܐ; hinc dicti sunt ܫܡܫܢ̈ܝܐ, *solares*. Et hi varias habent sectas. Adorant diabolum et solem et ignem. Praecari nefas habent. Item legere et discere nefandum ipsis est. Jejunium non servant. Gallum, pavonem aeneum, adorant; denotat enim Satanam superbum. Amant membratim occidi, potius quam Satanae renuntiare aut maledicere. Omnia illis licent. Non negant Deum, sed diabolum magis honorant, etsi sciant eum esse a Deo exulem.» De Yaziditibus docte agit P. Martin, *La Chaldée*. Rome 1867. Pag. 35-44.

ܐܟܚܕܐ ܫܪ̈ܓܐ ܘܟܠܢܫ ܢܣܒ ܠܗ ܚܕܐ .
ܘܐܦܢ ܥܡܗ ܗܘܬ ܐܡܐ ܕܬܬܚܝܒ ܠܗ . ܘܐܦܢ
ܐܚܬܗ ܐܘ ܗܝ . ܘܛܠܝܐ ܐܝܢܐ ܕܡܬܝܠܕ
ܡܢ ܗܢܐ ܙܘܘܓܐ ܗܘ ܛܢܦܐ ܡܕܩܕܩܝܢ
ܠܗ ܒܡܚ̈ܛܐ . ܘܡܢ ܕܡܐ ܕܢܛܦ ܡܢܗ ܥܠ
ܣܡܝܕܐ ܥܒܕܝܢ ܩܘܪܒܢܗܘܢ . ܘܡܬܐܡܪܐ
ܕܐܦ ܕܡܐ ܕܓܒܪܐ ܪܒܐ ܘܕܬܪܢܓܘܠܬܐ
ܚܘܪܬܐ ܡܚܠܛܝܢ ܒܗ . ܘܗܕܐ ܡܢ ܐܪ̈ܙܐ
ܕܚܪܫܘܬܐ ܝܠܦܘܗ ܠܗܕܐ . ܘܠܥܐܕܗܘܢ
ܦܪ̈ܣܝܐ ܩܪܝܢ ܡܫܚܘܫ . ܒܟܬܒܐ ܕܝܢ
ܕܐܒܘܪ̈ܚܝܢ ܚܟܝܡܐ ܦܪܣܝܐ ܒܝܪܘܢܝܐ
ܐܫܟܚܬܗ ܠܗܕܐ ܬܫܥܝܬܐ . ܘܐܦ ܡܠܦ̈ܢܐ
ܕܝܠܢ ܥܕ̈ܬܢܝܐ ܥܗܕܘܗ .

lucernas, et sumit unusquisque unam cum qua conjungatur etiamsi mater aut soror ejus sit. Puerulum autem, qui primus nascitur ex fœdo isto concubitu, acubus pungunt et sanguine exinde stillante super farinam conficiunt oblationem suam. Fertur etiam ipsos in eam miscere sanguinem hominis adulti et gallinæ albæ. Quod fortasse ex magiae arcanis didicerunt. Festum autem eorum Persæ vocant Maschusch. In libro Aburahian[1], sapientis Persæ Bairunensis hanc historiam inveni, cujus etiam meminerunt scriptores nostri ecclesiastici.

ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܐܫܬܡܥ ܒܐܘܪܗܝ ܒܪ ܨܘܕܝܠܝ
ܢܙܝܪܐ ܕܒܪܥܝܢܗ ܦܫܩ ܟܬ̈ܒܐ . ܘܦܫܩ
ܟܬ̈ܒܐ ܡܢ ܢܦܫܗ . ܘܫܘܠܡܐ ܐܡܪ
ܠܫܘܢܩܐ . ܘܕܡܙܕܕܩܝܢ ܚ̈ܛܝܐ ܘܦܝܠܐ
ܕܐܦ ܫܐ̈ܕܐ . ܘܒܗ ܟܠܗ ܗܘ ܕܢܗܘܐ ܐܠܗܐ
ܟܠ ܒܟܠ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ . ܣܡ
ܫܬܐܣܬܐ ܕܡܠܦܢܘܬܗ .

Eodem tempore Stephanus Barsudailus innotuit Edessæ, professione monachus, qui propria mente Scripturas interpretatus, finem pœnarum asseruit, justificandos esse peccatores, imo ipsos dæmones; atque in eo: „ *ut fiat Deus omnia in omnibus* “, ut ait Paulus[2], fundamentum doctrinæ suæ posuit.

ܐܬܝܕܥ ܕܝܢ ܬܘܒ ܐܦ ܝܚܝܕܝܐ ܕܫܡܗ
ܝܘܚܢܢ ܕܡܢ ܐܘܦܝܡܝܐ . ܗܢܐ ܠܘܬ

Inclaruit etiam monachus nomine Joannes ex Euphemia[3]. Hic Alexan-

[1]) Quisnam sit iste Aburahian, aut a quanam urbe dictus sit ܒܝܪܘܢܝܐ, incompertum nobis est.

[2]) *I Cor.* XV, 28. — Præfatum Stephani Barsudaili errorem oppugnavit S. Jacobus Sarugensis in epistola ad ipsum directa, cujus magnam partem edidit Abbeloos, *De vita et scriptis S. Jacobi*, etc., pp. 125 sq. Impugnatus etiam fuit Stephanus a Philoxeno Mabugensi, Monophysitarum primipylo, in *Epistola* ad duos presbyteros Edessenos, quam recitat S. J. Assemanus in *Bibl. Or.*, t. II, p. 30-32, ubi Stephani errores doctus Maronita exponit.

[3]) «ܐܘܦܝܡܝܐ, *Euphemia*, Mesopotamiæ urbs, quam Josue stylites (fortasse per errorem ut notat Smith in Thes. syr. ad h. v.) *Euphedian*, Abulpheda *Phamiam* appellat, a priscis temporibus episcopos Jacobitas habuit.» Ita Assemanus in *Dissert. de Monoph.*, p. 81, qui hanc urbem discrte distinguit ab ܐܦܡܝܐ, *Apamæa*, olim *Hemat*, urbe Syriæ, non procul ab Emesa. Vid. *Dissert. de Monoph.*, p. 64 et 81 et *Bibl. Or.*, t. II, p. 276, 324, 377, 348 et 478. Nonnullos hujus urbis episcopos hic et infra memorat Barhebræus: nempe Joannem, Eliam, qui fuit patriarcha anno. 709, Athanasium sub Joanne III, et Sergium qui patriarchatum est adeptus anno 965.

ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܐܬܪܕܝ ܒܡܪܕܘܬܐ ܕܒܪܝܐ .
ܘܐܝܟܘܬܗܘܢ ܫܪܝ ܡܠܦ . ܕܒܬܪ ܩܕܡܝܬܐ
ܠܘܬ ܡܪܢܝܬܐ ܕܐܠܗܐ ܗܿܘ ܕܠܗ ܬܫܒܘܚܬܗ .
ܗܘܢܐ ܚܕ ܦܫܝܛܐ ܐܬܒܪܝ . ܘܡܢ ܣܘܟܠܗ
ܕܗܢܐ ܐܚܪܢܐ . ܘܡܢ ܐܚܪܢܐ ܐܚܪܢܐ . ܥܕܡܐ
ܠܥܣܪܐ . ܘܡܢ ܥܣܝܪܝܐ ܠܥܠܡܐ ܗܢܐ ܕܪܕܘܝܐ
ܘܡܬܚܒܠܢܐ ܐܬܒܪܝ .

ܢܒܥܬ ܕܝܢ ܐܦ ܗܪܣܝܣ ܕܬܪܝܬܝܬܐ .
ܡܢ ܝܘܚܢܢ ܐܣܩܘܣܢܓܝܣ ܕܡܬܦܫܩ
ܫܬܐܣܐ ܕܙܩܐ . ܗܢܐ ܬܠܡܝܕܗ ܗܘܐ
ܕܫܡܘܐܝܠ ܦܛܪܘܣ . ܕܡܢ ܪܝܫܥܝܢܐ
ܕܡܝܣܘܦܘܛܡܝܐ . ܓܒܪܐ ܡܝܬܪܐ ܣܘܪܝܝܐ
ܕܥܡ ܥܣܪܝܢ ܫܢܝܢ ܐܠܦ ܒܟܠܗ
ܡܪܕܘܬܐ ܕܝܘܢܝܐ ܒܩܘܣܛܢ̈ܛܝ . ܘܡܢ ܕܡܝܬ .
ܦܛܪܘܣ ܗܢܐ ܝܘܚܢܢ ܕܢܩܠܐ ܕܘܟܬܗ . ܘܟܕ
ܚܕ ܙܒܢܐ . ܘܥܠ ܠܘܬ ܡܠܟܐ ܘܫܐܠܗ ܥܠ ܬܘܕܝܬܗ
ܐܡܪ ܕܒܡܫܝܚܐ ܡܘܕܐ ܐܢܐ ܚܕ ܟܝܢܐ ܕܡܠܬܐ
ܕܡܬܒܤܪ ܡܘܕܐ ܐܢܐ . ܘܒܬܠܝܬܝܘܬܐ ܕܝܢ
ܐܝܟ ܡܢܝܢܐ ܕܩܢܘ̈ܡܐ . ܟܝ̈ܢܐ ܘܐܘܣ̈ܝܐ
ܘܐܠܗܘ̈ܬܐ ܡܢܐ ܐܢܐ . ܘܟܕ ܐܬܚܡܬ ܡܠܟܐ
ܛܪܕܗ . ܐܡܪ ܕܝܢ ܝܘܚܢܢ ܕܐܣܝܐ . ܕܡܛܠ

drinos adiit et eruditus fuit in doctrina exterorum *philosophorum*, ac sicut illi cœpit docere secundum primam cogitationem Dei (cujus gratiæ laus esto) intellectum unum simplicem fuisse creatum, ex hujus cogitatione alium, et ex hoc rursum alium usque ad decem, ex decimo vero creatum mundum hunc fluxum et corruptioni subjectum.

Prorupit etiam hæresis Tritheitarum auctore Joanne Ascusnaghes, quod « utris fundum » significat. Is porro discipulus fuit Samuelis[1] Petri, Syri ex Rhesina Mesopotamiæ, viri eximii qui per viginti annos Constantinopoli universam Græcorum eruditionem didicit. Defuncto autem Petro, Joannes ejus locum occupavit. Quum aliquando, ad imperatorem ingressus esset et imperator eum interrogasset de sua fidei professione respondit: « in Christo unam naturam Verbi incarnati profiteor; in trinitate autem secundum numerum personarum, naturas, essentias deitatesque supputo. Iratus autem imperator eum *in exilium* depulit. Asserit porro Joannes Asiæ[2] nos ejus causa præcipue fuisse

[1]) Hic notat Assemanus *(Bibl. Or.*, II, 477): »non unum sed duos scriptores fuisse, Samuelem scilicet et Petrum, ex Gennadio ostensum est t. I, p. 259. Itaque vel nomen Petri hic redundat, vel corruptus ab amanuensi locus sic restituendus: »Is porro, hoc est Joannes Ascosnaghus, *Samuelis et Petri syri*, etc. Samuelem autem, anno Christi 467, in vivis fuisse et multa adversus Nestorianos, Eutychianos atque Timotheanos Constantinopoli scripsisse, diserte refert Gennadius in catalogo cap. 82 »

[2]) Liber, in quo Joannes Asiæ de hac re agebat, nondum repertus est, sed eum legit Elias Nisibenus, quippe qui hæc adnotat ad annum Gr. 868 (Chr. 557), ܐܡܟܠܣܝܣܛܝܩܝ ܕܝܘܚܢܢ ܡܗܝܡܢܐ *historia ecclesiastica Joannis Jacobitæ*: ܒܗ̇ ܒܫܢܬ ܐܬܚܙܝ ܚܕ ܝܥܩܘܒܝܐ ܣܘܪܝܝܐ . ܡܢ ܐܘܦܝܡܝܐ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܩܪܝ ܫܡܗ ܗܘ ܫܬܐܣܐ ܕܙܩܐ .... ܘܐܦܩ ܗܕܐ ܫܪܝܘܬܐ . ܗܠܝܢ ܕܐܝܟ ܡܢܝܢܐ ܕܩܢܘܡܐ ܐܝܬ ܐܦ ...؟ « *Eo anno prodiit quidam Jacobita Syrus, ex urbe Euphemia* (?), *qui nomen sortitus est ab utris fundo; protulit vanam hanc opinionem, scilicet juxta numerum personarum esse et (naturarum numerum).* »

ܕܛܢܦܝܢ ܡܛܠ ܕܗܘ ܡܢܢ ܐܫܬܘܕܝ
ܘܠܐ ܡܢ ܕܘܦܘܣܝܛܐ ܚܫܒ ܢܦܫܗ . ܐܝܬ
ܗܘܐ ܕܝܢ ܠܡܠܟܬܐ ܬܐܘܕܘܪܐ ܒܪ ܒܪܬܐ
ܕܫܡܗ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܗܘ ܕܠܘܬ ܐܡܢܛܝܘܣ
ܕܝܪܝܐ ܐܘܪܗܝܐ . ܘܠܘܬ ܣܪܓܝܣ ܩܫܝܫܐ
ܕܗܘ ܕܗܘܐ ܦܛܪܝܪܟ ܠܐܘܪܬܕܘܟܣܐ ܐܢܛܝ.
ܘܠܐ ܡܫܘܬܦܘܬܗܘܢ ܗܘܐ ܠܟܠܩܝܕܘܢܝܐ · ܐܦ
ܗܘ ܐܬܛܫܝ ܒܗܕܐ ܗܪܣܝܣ ܟܕ ܐܝܬܘ
ܐܚܐ ܦܫܝܛܐ ܘܗܘܐ ܠܗܘܢ ܐܦ ܩܘܢܘܢ
ܕܛܪܣܘܣ ܘܐܘܓܢܝ ܕܣܠܘܩܝܐ ܕܐܝܣܘܪܝܐ .

ܘܐܦ ܝܘܚܢܢ ܓܪܡܛܝܩܘܣ
ܕܡܬܟܢܐ ܦܝܠܘܦܘܢܘܣ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܗܘܐ ܡܝܕܥܢܐ ܕܥܕܬܢܝܬܐ ܘܒܪܝܬܐ ܐܬܢܓܕ
ܠܬܪܥܝܬܐ ܗܕܐ · ܘܡܢ ܗܪܟܐ ܥܡܢ ܙܥܘܪܐ
ܕܝܠܢ ܠܬܪܝܢ ܦܠܓܘܬ ܐܬܦܠܓ . ܘܣܓܝܐܐ
ܡܢܢ ܠܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܢܩܦܘ ܟܕ ܐܡܪܝܢ
ܕܛܒ ܕܠܗܠܝܢ ܕܐܡܪܝܢ ܬܪܬܝܢ ܐܡܪܝܢ
ܢܩܦ . ܘܠܐ ܠܗܠܝܢ ܕܐܪܒܥܐ . ܘܟܕ ܡܬܟܘܢ
ܝܘܚܢܢ ܕܐܬܟܢܝ ܡܢ ܪܒܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܘܠܐ ܗܦܟ ܡܢ ܫܢܝܘܬܗ · ܐܬܚܪܡ ܡܢ
ܥܕܬܐ . ܘܠܐ ܒܬܪ ܣܓܝ ܘܫܢܝ . ܗܝܕܝܢ
ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܝܪܝܐ . ܟܢܫ ܠܡܐܡܪܐ
ܕܟܬܒ ܗܘܐ ܡܢܗ ܕܝܪܝܐ . ܘܐܦ ܐܚܪܝܢ

infamatos, quandoquidem ille ex nobis et non e Dyophysitis se esse professus est. Erat autem imperatrici Theodoræ nepos ex filia, nomine Athanasius, qui apud Amantium monachum Edessenum et apud Sergium presbyterum, qui fuit *Antiochiæ* patriarcha orthodoxorum, educatus fuerat. Hic quoque, Chalcedonensium communione rejecta, ea hæresi infectus fuerat quando erat simplex frater, habuitque in errore socios Cononem Tarsensem et Eugenium e Seleucia Isauriæ[1].

Sed et Joannes grammaticus, cognomento Philoponus[2], Alexandrinus, scientia rerum ecclesiasticarum et profanarum clarus, in eamdem opinionem declinavit. Deinceps populus noster parvus in duas partes scissus fuit; atque e nostris quamplurimi Chalcedonensibus adhærere quum dicerent: „ potius utique nobis est illis adhaerere qui duas naturas asserunt quam illis qui quatuor. „ Demum, quum Joannes, „ utris fundus „, a magno Theodosio *Alexandrino* reprehensus, a suo delirio non recederet, anathematizatus fuit ab Ecclesia et paulo post obiit. Tunc Athanasius monachus collegit dissertationes ab

[1]) Conon et Eugenius ordinati fuerant a Jacobo Baradæo (Land, *Anecd. syr.*, II, 370), a quo postea defecerunt ut errori Tritheitarum nomen darent. Conon porro, Tarsi episcopus, caput sectæ videtur fuisse. Hoc enim titulo illum exornat Joannes Asiæ, qui Tritheitas Cononitarum nomine frequenter designat. Athanasius sectæ Tritheitarum se adjungens ejus dilatationi plurimum per suas divitias suasque cum aula regia relationes contulit. Historiam Tritheitarum describit Joannes Asiæ in 3a part. Hist. Eccl. a Curetonio syriace edita. Vid. Coretonius, *The third part of the eccles. history of John bishop of Ephesus*. Oxonii. 1853. Lib. V, c. 1-12.

[2]) In nostro codice mendose hic scribitur ܦܝܠܘܟܣܢܘܣ *Philoxenus* pro ܦܝܠܘܦܘܢܘܣ quod habetur in B. O., t. II, 328, aut potius ܦܝܠܘܦܘܢܘܣ *Philoponus*, ut legitur infra p. 227.

ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܠܘܬ ܝܘܚܢܢ ܓܪܡܛܝܩܘܣ
ܕܐܬܟܢܝ ܦܝܠܘܦܘܢܘܣ. ܘܥܒܕ ܗܘ ܡܐܡܪܐ
ܥܠܝܗ ܕܗܕܐ ܪܥܝܢܐ. ܘܫܕܪܗ ܠܩܘܣܛܢܛܝ
ܢܘܦܘܠܝܣ ܠܘܬ ܐܬܢܣܝܘܣ. ܘܟܕ ܐܪܓܫܘ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ
ܚܪܡܘܗܝ ܠܗ ܘܠܟܬܒܗ. ܘܟܕ ܚܙܘ ܬܪܝܬܗܝܛܐ
ܕܣܢܝܢ ܠܗܘܢ ܟܠ ܐܢܫ. ܐܓܪܝܘ ܠܡܠܟܐ
ܕܢܬܕܝܢܘܢ ܥܠ ܗܠܝܢ ܕܡܬܟܣܝܢ. ܘܡܠܟܐ
ܐܫܠܡ ܕܝܢܗܘܢ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܕܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ
ܘܦܩܕܗ ܕܠܐ ܢܩܒܠ ܡܦܩܬܒܘܬܐ
ܕܐܒܗ̈ܬܐ ܕܬܪ̈ܬܝ ܟܝܢ̈ܐ ܠܐ ܢܩܒܠ. ܐܠܐ ܕܝܠ
ܕܣܘܝܪܐ ܘܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܘܕܐܢܬܝܡܘܣ
ܒܠܚܘܕ. ܗܝܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܩܪܝ
ܠܕܝܐܩܪܝܢܘܡܢܘܣ ܐܝܟ ܕܠܡܠܬܗܘܢ ܕܝܠܢ.
ܕܗܢܘܢ ܕܚܕܐ ܟܝܢܐ ܡܘܕܝܢ. ܘܩܡܘ
ܒܡܫܝܚܐ ܡܪܢ ܟܠ ܚܕ ܡܢ ܗܠܝܢ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ
ܘܐܝܟܢ ܒܪܘܚܐ ܕܬܪܝܬܗܝܛܐ. ܘܡܟܣܝܢ
ܕܐܬܘܐ ܘܥܘܓܢܝ ܗܘ ܕܡܢ ܬܪܝܬܗܝܛܐ ܡܠܬ
ܘܝܘܚܢܢ ܕܐܣܝܐ ܘܦܘܠܘܣ ܕܒܬܪ ܣܪܓܝܣ
ܐܬܩܝܡ ܗܘܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܥܠ ܐܪܬܕܘܟܣܘ
ܕܝܘܡܬܐ ܐܪܒܥܐ ܩܕܡ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ. ܘܒܝܘܡܐ ܕܪܒܝܥܝܐ ܐܝܬܝܘ
ܬܪܝܬܗܝܛܐ ܟܪܛܝܣܐ ܕܟܢܫܘ ܒܗ ܡܢ
ܣܗܕܘܬܐ ܕܡܢ ܡ̈ܠܐ ܕܣܘܝܪܐ ܪܒܐ. ܕܐܝܟ ܗܘ
ܕܬܠܬ ܟܝܢ̈ܐ ܘܬܠܬ ܐܘܣ̈ܝܐ ܐܡܪ. ܘܫܡܥܘ

» utris fundo « compositas, easque Alexandriam ad Joannem grammaticum, cognomine Philoponum, misit. Hic de ea opinione tractatum conscripsit quem Constantinopolim ad ad Athanasium misit. Re cognita, Alexandrini auctorem ejusque librum anathematizarunt. Quum autem cernerent Tritheitæ omnium odium in se concitatum imperatori supplicarunt ut de quibus reprehendebantur judicarentur. Imperator porro eorum judicium commisit patriarchæ[1] Chalcedonensium, ei injungens ut nullatenus doctrina patrum Dyophysitarum uteretur, sed Severi, Theodosii et Anthimi tantum[2]. Tunc patriarcha citavit διακρινομένους *(hæsitantes)*[3], nostros scilicet qui unam naturam confitentur in Christo Domino nostro. Et stetit unaquæque pars contra alteram : Conon quidem et Eugenius pro Tritheitis, Joannes vero Asiæ et Paulus qui post Sergium constitutus est patriarcha pro orthodoxis ; disceptarunt autem per quatuor dies coram patriarcha Chalcedonensium[4]. Die autem quarta, Tritheitæ attulerunt chartam in qua coacervarant e verbis magni Severi testimonia, quibus ipse tres naturas

[1]) Joannes is erat.

[2]) Severus Antiochiæ, Theodosius Alexandriæ, Anthimus Constantinopoleos sedes ex parte Monophysitarum occupaverant.

[3]) Initio omnes Monophysitæ διακρινόμενοι seu *hæsitantes* vocati sunt, ut asserit Timotheus presbyter *(De receptione hæret. Patrol. gr.* LXXXVI, 51, sqq), eo quod hæsitarent communicare Ecclesiæ catholicæ propter synodum Chalcedonensem. Divisi sunt in sectas duodecim, quarum hæc sunt nomina : Eutychianistæ, Acephali, Julianistæ, Julianistæ alii, Severitæ seu Agnoitæ, Severitæ, qui Condobauditæ, Severitæ alii seu Theodosiani ipsique Paulianistæ, Severitæ alii qui Damianitæ, Severiatæ, Petritæ, Severiani qui et Cononitæ, Severiani qui et Philoponiaci, tandem Severiani qui etiam Niobitæ.

[4]) Acta hujus disputationis memorat Photius *Biblioth.*, *cod.* 24.

ܕܠܐ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܗܘ ܩܕ̄. ܐܠܐ ܕܟܠܚܕ ܡܢ ܩܢܘ̈ܡܐ ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕ̄ ܐܢ ܐܦܠܛ ܡܕܥܐ ܘܠܗ ܡܬܒܚܢ ܒܗܘܢ ܦܪܝܫܐܝܬ. ܠܐܠܗܐ ܘܒܗ ܘܟܝܢܐ ܘܐܘܣܝܐ ܡܘܕܐ ܐܢܐ. ܦܘܠܐ ܕܝܢ ܐܝܬܝ ܦܢܩܝܬܐ ܕܣܗܕܘ̈ܬܐ ܡܠܝܬܐ ܕܐܒܗ̈ܬܐ. ܟܕ ܩܪܐ ܗܘܐ. ܐܬܐ ܠܗܘ ܡܠܬܐ ܕܟܬܒ ܗܘܐ ܦܘܠܐ ܕܐܡܪ. ܕܡܛܠ ܕܠܝܬ ܐܠܗܐ ܒܐܝܣܪܝܠ. ܐܙܠܬܘܢ ܠܘܬ ܒܥܠܙܒܘܒ ܐܠܗܐ ܕܥܩܪܘܢ. ܘܦܛܪܝܪܟ ܕܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܠܡܠܬܐ ܢܣܒܗ̇ ܠܩܘܒܠܐ. ܘܐܘܚܪܗ ܠܩܪܝܢܐ. ܘܟܠܝܗ ܕܠܐ ܬܘܒ ܢܬܟܢܫܘܢ. ܘܗܟܢܐ ܕܥܟܬ ܗܕܐ ܗܪܣܝܣ.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܩܫ̄ ܚܕ ܐܪܬܕܘܟܣܐ ܕܫܡܗ ܝܘܠܝܢܐ. ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܒܬܫܡܫܬܐ ܕܦܦܐ ܬܐܘܕܘܣܝܣ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܒܩܘܣܛ̄. ܗܢܐ ܗܘ ܛܢܢܐ ܩܢܐ ܠܗ ܕܢܦܢܐ ܠܥܡܐ ܕܢܘܒܕܝܣ. ܗܘ ܕܒܬܚܘܡܐ ܥܠܝܐ ܕܬܐܒܐܝܣ. ܕܚܢܦܐ ܐܢܘܢ ܠܬ̈ܚܘܡܐ ܡܚܒܠܝܢ ܕܝܘ̈ܢܝܐ ܗܘܘ. ܘܟܕ ܡܫܬܘܕܥ ܗܘܐ ܠܐܬܕܪܟܬܐ ܕܬܘܕܝܬܐ. ܘܟܕ

tresque deitates asseruisset; ast sanctus vir revera non sic loquitur, sed *ait* : « unamquamque personam trinitatis sanctæ, si quando seorsim et distincte mens eam apprehendat, Deum et naturam et essentiam profiteor. » Paulus autem obtulit chartam testimoniis refertam Patrum. Quum igitur perlegeretur perventum est ad locum ubi scripserat Paulus, « *An quia non est Deus in Israel vadis, ad Beelzebub, Deum Accaron*[1] *?* » At patriarcha Chalcedonensium hoc de se dictum assumens lectorem moratus est et prohibuit ne iterum congregarentur. Sic exstincta fuit ista hæresis[2].

Eodem tempore presbyter quidam orthodoxus[3], nomine Julianus, Constantinopoli ministerio addictus papæ Theodosii Alexandrini, zelum habuit convertendi ad veram fidem nigrum Nubiæ[4] populum qui est in confinio superiori Thebaidis. Erant quippe ethnici et multum divexabant Græcorum terras. Quum igitur suum consi-

[1]) *IV Reg.*, I, 3.

[2]) Non statim extincta fuit hæresis. Conon et Eugenius in Palæstinam exules missi fuerunt. Solutus deinde ab exilio Conon Constantinopolim rediit et suæ sectæ dilitandæ multum allaboravit. Quum autem Joannes Philoponus duos libros edidisset in sensu Tritheitarum et in posteriori resurrectionem negasset, divisi sunt Trithæitæ in *Cononitas* et *Philoponianos* qui resurrectionem negabant. Ita Joannes Asiæ, *Hist. Eccles.*, part. III, l. V, capp. 1-12. De Tritheitis docte agit Schönfelder, *Die kirchen geschichte des Johannes von Ephesus*. Monaci, 1862, p. 272, sqq.

[3]) Monophysita. Hanc historiam narrat Joannes Asiæ, *Hist. eccl.*, part. III, lib. IV, capp. 6-7; quem fere de verbo ad verbum, abbreviando tamen, exscribit Barhebræus.

[4]) ܢܘܒܕܝܣ vel ܢܘܒܐܕܝܣ *Nabadis*, ut scribit Assemanus, regio est quam habitabant ܢܘܒ̈ܝܐ Nubii, id est *Nubia*, sub quo vocabulo etiam Æthiopiam auctor intellexit ut constat ex contextu narrationis. Nam infra dicitur universum populum ܕܟܘ̈ܫܝܐ *Æthiopum* a Juliano conversum fuisse. Quod tamen nescio an verum sit. Nam constat Æthiopes a S. Frumentio fidem christianam edoctos fuisse. Sub Justiniano autem pluries episcopos ab imperatore postularunt, ut narrat Dionysius ap. Assemanum, *Bibl. Orient.*, I, 382, sqq. Nec recenter conversi tum erant Æthiopes quando a Justiniano episcopum postulabant ut patet ex historia martyrum Homeritarum. Plura videsis apud Lequien, *Or. Christ.* II, 641, sqq.

ܐܘܕܥܬ ܠܡܠܟܬܐ ܡܗܝܡܢܬܐ ܬܐܘܕܘܪܐ ܗܝ ܕܝܢ
ܚܕܝܐ ܘܡܫܬܒܗܪܬܐ ܐܘܕܥܬ ܠܡܠܟܐ
ܘܒܥܬ ܕܢܬܒܛܠ ܥܡܗ ܕܢܫܕܪ ܠܝܘܠܝܢܐ.
ܡܠܟܐ ܕܝܢ ܨܒܐ ܕܐܦܣܩܦܐ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ
ܢܫܕܪ. ܘܛܝܒ ܐܦܣܩܦܐ ܐܝܙܓܕܐ ܥܡ ܕܫܢܐ
ܝܩܝܪܐ ܠܡܠܟܐ ܕܢܘܒܝܐ. ܗܝܕܝܢ
ܡܠܟܬܐ ܡܢ ܐܫܬܕܠܬ ܫܕܪܬ ܠܝܘܠܝܢܐ.
ܘܟܬܒܬ ܐܦ ܐܓܪܬܐ ܠܕܘܟܣ ܕܬܐܒܐܝܣ.
ܕܐܢܐ ܠܝ ܘܠܡܠܟܐ ܐܫܬܦܝ ܕܢܫܕܪ ܠܥܡܐ
ܕܢܘܒܝܐ. ܘܗܐ ܩܫܝܫܐ ܝܘܠܝܢܐ
ܡܢ ܠܘܬܝ ܫܕܝܪ. ܘܡܠܟܐ ܐܚܪܢܐ
ܥܡ ܩܘܪܒܢܐ ܫܕܪ. ܐܢܬ ܕܝܢ ܙܗܝܪ ܕܗܢܐ
ܕܢܗܘܐ ܩܕܡܝܐ ܢܥܘܠ. ܘܢܦܬܚ ܐܘܪܚܐ
ܠܐܚܪܢܐ. ܘܕܘܟܣ ܟܕ ܩܪܐ ܠܐܓܪܬܗ
ܕܡܠܟܬܐ ܥܒܕ ܐܝܟܢܐ ܕܦܩܕܬ ܠܗ. ܘܠܐܝܙܓ
ܠܐܝܙܓܕܐ ܕܡܠܟܐ ܥܘܟܒ ܥܕܡܐ ܕܡܛܐ ܝܘܠܝܢܐ.
ܘܚܘܝ ܠܐܓܪܬܐ ܕܡܠܟܬܐ. ܘܐܠܦ ܘܐܥܡܕ
ܠܡܠܟܐ ܘܠܪܘܪܒܢܐ. ܘܐܘܕܥ ܐܢܘܢ ܦܠܓܘܬܐ
ܕܗܘܬ ܡܢ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ. ܘܐܝܟܢܐ ܠܓܒܪܐ
ܩܕܝܫܐ. ܘܗܝܡܢܘܬܐ ܐܚܪܬܐ ܣܝܡܘ ܠܗܘܢ
ܕܒܢܝܩܝܐ ܣܝܡܘ. ܘܡܢ ܒܬܪܗ ܐܝܙܓܕܐ
ܕܡܠܟܐ ܥܡ ܐܓܪܬܐ ܘܕܫܢܐ. ܘܐܡܪܘ
ܠܢܘܒܝܐ ܕܠܐ ܢܬܠܘܢ ܠܚܪܡܐ ܘܠܡܫܬܕܝܐ.
ܦܢܝ ܡܠܟܐ ܕܢܘܒܝܐ ܘܪܘܪܒܢܘܗܝ.
ܘܐܡܪܘ ܕܡܠܟܐ ܡܩܒܠܝܢ. ܘܐܦܝܢ
ܥܦܝܦܐ ܦܪܥܝܢ. ܐܠܐ ܠܪܕܘܦܐ
ܘܡܓܕܦܢܐ ܠܐ ܢܬܒܥ. ܐܦ ܓܝܪ ܡܥܡܘܕܝܬܐ
ܗܐ ܩܒܠܢܝܗ ܡܢ ܓܒܪܐ ܗܢܐ ܡܝܬܪܐ

lium aperuisset imperatrici fideli Theodoræ, illa lætabunda *rem* indicavit imperatori, postulans ut secum de mittendo Juliano curaret. Imperator autem mittere volebat, episcopum Chalcedonensem et paravit episcopus legatos cum donis magnificis ad regem Nubiorum. Qua re intellecta, imperatrix Julianum ablegavit, et simul scripsit duci Thebaidis in hæc verba: „mihi quidem et imperatori visum est legationem decernere ad populum Nubiæ, et ecce presbyter Julianus e parte mea missus est, imperator vero alios[1] cum muneribus misit. Tu interim cura ut meus primus ingrediatur et viam aperiat aliis.„ Dux, perlecta imperatricis epistola, fecit sicut ei præceperat et legatos imperatoris remoratus est donec advenisset Julianus, cui imperatricis litteras ostendit. *Julianus* igitur docuit Nubios, et regem ac magnates baptizavit, eisque indicavit schisma a Chalcedonensibus factum, et quomodo, spretis viris sanctis, novam aliamque a Nicæna fidem stabilierint. Quum vero legati imperatoris cum litteris et donis pervenissent Nubiosque hortati essent ne ejectos damnatosque sequerentur, Nubiæ rex optimatesque responderunt: „munera imperatoris suscipimus et duplum pro eis reddimus; sed persecutores et blasphemos non sequimur. Etenim sanctum baptisma a viro isto eximio jam suscepimus et rursum non suscipiemus.„ Hoc igitur

[1]) *Biblioth. Orient.*, II, 330, legitur in numero singulari ܐܚܪܢܐ „*alium*.„

ܢܬܬܠܡܕܘܢ . ܘܐܫܬܥܒܕܘ ܠܐ ܡܩܒܠܢܝ . ܘܗܘܝܐ
ܐܬܬܠܡܕܘ ܟܠܗ ܥܡܐ ܕܟܘܫܝܐ ܠܬܪܝܨܘܬ
ܫܘܒܚܐ ܗܘ . ܘܠܟܘܪܣܝܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ
ܐܫܬܥܒܕܘ . ܦܫ ܕܝܢ ܬܡܢ ܝܘܠܝܢܐ ܫܢܝܢ
ܬܪܬܝܢ . ܘܡܫܬܥܐ ܥܠܘܗܝ ܕܡܢ ܫܥܐ ܕܬܠܬ
ܠܥܕܡܐ ܠܥܣܪ ܫ̈ܥܝܢ . ܥܪܛܠܝ ܘܥܛܝܦ ܣܕܘܢܐ
ܒܡ̈ܥܪܬܐ ܕܡ̈ܠܝܢ ܡ̈ܝܐ ܩܐܡ ܗܘܐ ܘܡܥܡܕ
ܗܘܐ . ܟܕ ܠܐ ܡܬܛܡܫ ܗܘܐ ܟܠܗ ܦܓܪܗ
ܒܡ̈ܝܐ ܐܠܐ ܥܕܡܐ ܠܚܨܘܗܝ .

ܣܪܓܝܣ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܟܕ ܙܒܢܐ ܙܥܘܪܐ
ܚܝܐ ܒܪܝܫ ܟܗܢܘܬܐ ܫܢܝ . ܘܒܟ̈ܬܒܐ ܐܫܟܚܢ
ܕܬܠܬ ܫ̈ܢܝܢ ܚܝܐ .

ܒܬܪ ܣܪܓܝܣ ، ܦܘܠܐ ܕܒܝܬ ܐܘܩܡܐ

ܗܢܐ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ .
ܘܐܬܬܠܡܕ ܒܕܝܪܐ ܕܓܘܒܐ ܒܪܝܐ .
ܘܟܕ ܥܡܪ ܠܘܬ ܬܐܘܕܘܣܝܣ ܦܦܐ . ܘܩܒܠ
ܣܝܡ ܐܝܕܐ ܡܢ ܝܥܩܘܒ ܘܐܘܓܢ ܠܟܘܪܣܝܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܒܬܪ ܕܫܟܒ ܣܪܓܝܣ ܬܠܝܐ .
ܘܒܟ ܐܫܟܚܢ ܕܡܪܝ ܬܐܘܡܐ ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ
ܕܐܘܪܗܝ ܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ . ܘܟܕ ܫܡܫ
ܗܘ ܦܘܠܐ ܙܒܢܐ ܡܕܡ ܐܬܦܪܥܝ ܠܟܘܪܣܝܐ

modo universus Æthiopum populus fidem orthodoxam edoctus et sedi Alexandrinæ subjectus fuit. Porro Julianus ibi per biennium commoratus est. Fertur eum ab hora tertia usque ad horam decimam, nudum et sindone cinctum in speluncis aqua plenis stetisse et baptizasse, superiori tantum corporis parte extra aquas elevata[1].

Sergius autem patriarcha, quum brevi tempore vixisset in munere pastorali obiit. In codicibus invenimus eum tribus annis sedem occupasse[2].

47. *Post Sergium*, Paulus *Beth-Ucamensis*.

Paulus, Alexandriæ oriundus et in monasterio Gubæ baraiæ[3] eruditus, postquam apud papam Theodosium Alexandrinum commoratus esset, a Jacobo et Eugenio throno Antiocheno ordinatus fuit post mortem Sergii Telensis[4]. In codicibus autem invenimus Mar Thomam Edessæ metropolitam ipsi manum imposuisse. Quum autem *Paulus* aliquo tempore *sacro* ministerio functus esset

[1]) Deinde Julianus ipsis constituit episcopum nomine Theodorum, quem ex Thebaide adduxerat, et ipse Constantinopolim reversus est. Ita Joannes Asiæ, *loc. cit.*

[2]) Joannes Asiæ in *Hist. eccl.* et in *Vita Severi* (Land, *Anecdota syriaca*, II, 249) scribit Sergium tribus annis sedem occupavisse; Dionysius vero tradit Sergium undecim annis patriarchatum gessisse.

[3]) ܓܘܒܐ ܒܪܝܐ *Guba baraia* seu *Guba exterior*. Situm erat istud monasterium in Mesopotamia ad ripas Euphratis, ut docet Assemanus *Bibl. Orient.*, II, 74.

[4]) Joannes Asiæ scribit sedem Antiochenam tribus annis vacasse post mortem Sergii. Vid. Land, *lib. cit.*, II, 249. Idem Joannes in *Hist. eccl.*, l. IV, c. 15, asserit Paulum a Jacobo Baradæo ordinatum fuisse.

ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܕܝܢ
ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܝܪܝܐ ܒܪ ܚܬܗ ܕܬܐܕܘܪܐ
ܡܠܟܬܐ ܫܐܠܝܢ ܗܘܘ. ܦܘܠܐ ܕܝܢ ܟܬܒ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܓܪܬܐ ܥܠ ܐܬܢܣܝܘܣ. ܗܘ
ܕܟܕ ܐܬܝܕܥ ܗܕܐ ܒܥܐ ܥܠ ܕܦܘܠܘܣ
ܕܒܬܪܟܢ. ܗܝܕܝܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܕܣܢܝܢ ܗܘܘ
ܠܦܘܠܐ ܟܬܒܘ ܥܠܘܗܝ ܩܛܓܘܪܝܐ ܕܡܠܝܐ
ܥܘܠܐ ܣܢܝܐ ܘܫܪܝܪܐ ܘܡܚܘܬܐ. ܡܛܠ
ܕܒܢܝ ܡܕܝܢܬܗܘܢ ܗܘܐ. ܘܝܬܝܪ ܡܢ
ܐܚܪܢܐ ܝܕܥܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܬܢܣ
ܢܦܫܗ ܐܘܕܥ ܠܡܠܟܐ. ܦܘܠܐ ܕܝܢ ܟܕ ܚܙܐ
ܕܐܬܒܙܚ. ܥܪܩ ܠܘܬ ܚܪܬ ܒܪ ܓܒܠܐ
ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ ܟܪܣܛܝܢܐ ܘܩܒܠܗ. ܘܦܩܕ
ܕܢܬܩܪܐ ܫܡܗ ܒܥܕܬܐ ܕܕܡܬܦܠܓܢܐ.

ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܠܘ ܒܠܚܘܕ ܗܢܘܢ ܒܥܕܐ
ܡܬܟܫܠܝܢ ܗܘܘ. ܐܠܐ ܘܩܕܝܫܐ ܝܥܩܘܒ
ܡܛܠ ܕܐܦܣܩܦܐ ܣܡ ܕܠܐ ܡܠܟܘܬܐ
ܕܟܠܗܝܢ ܗܦܪܟܝܐܣ. ܘܟܕ ܒܥܠܬܐ
ܗܕܐ ܡܬܟܫܠܝܢ ܗܘܘ ܐܪܬܕܘܟܣܘ ܠܘܬ
ܚܕܕܐ. ܐܦ ܕܩܘܢܘܢ ܘܐܘܓܝܢ ܡܢܩܦܝܢ
ܗܘܘ ܒܐܬܪܘܬܐ ܕܣܘܪܝܐ. ܘܩܠܐ ܕܩܢܘܡܐ
ܘܐܘܣܝܣ ܡܟܪܙܝܢ. ܩܕܝܫܐ ܝܥܩܘܒ
ܟܢܫ ܦܠܘܣ ܐܦܣܩ̈ܦܐ ܕܣܘܪܝܐ.
ܘܒܪܡܝܘ ܐܝܕܝܗܘܢ ܚܪܡܐ ܠܩܘܢܘܢ ܘܠܐܘܓܝܢ
ܢܝܘܣ. ܐܦ ܕܩܘܢܘܢ ܘܐܘܓܝܢ. ܚܪܡܘ
ܠܝܥܩܘܒ ܘܠܒܢܝ ܓܒܗ ܘܟܬܒܘ

sedem Alexandrinam ambiit, Alexandrini vero Athanasium[1] monachum, imperatricis Theodoræ ex sorore nepotem, postulaverunt. Paulus autem scripsit ad Alexandrinos epistolam conviciis plenam contra Athanasium, qui, re cognita, in Pauli mores inquirendum curavit. Tunc Alexandrini Paulum odio habentes scripserunt contra eum accusationem (πρᾶξιν) flagitiis odiosissimis refertam et argumentis confirmatam; quippe urbis eorum proles erat et præ ceteris apprime eum cognoscebant. Athanasius vero ipse hæc imperatori detulit. Paulus autem videns se ignominiose notatum divertit ad Hirath, filium Gabalæ, Arabum christianorum regis, qui suscepit eum et præcepit ut legeretur nomen ejus in ecclesiis »Hæsitantium«[2].

Interim Alexandrini offensi erant non solum ipsi sed etiam piissimo Jacobo, quod illum absque consensu omnium provinciarum ordinasset; cum igitur hac de causa orthodoxi mutua offensione laborarent, quumque præterea Cononis et Eugenii asseclæ varia circumirent Syriæ loca, voces substantiarum et essentiarum *in trinitate* prædicantes, piissimus Jacobus congregavit episcopos Syriæ, et elatis manibus anathema dixerunt Cononi et Eugenio. Cononitæ vero et Eugenianistæ anathematizantes Jacobum ejusque sectatores scripserunt ad Orientales, qui eos

[1]) Athanasius ille hæresi Tritheitarum addictus erat. Vid. supra p. 227 228.

[2]) Id est Monophysitarum. Cfr. supra p. 228, nota 3a.

ܠܡܫܬܡܥܘ ܘܠܐ ܐܨܛܒܝܘ . ܘܡܛܠܗܕܐ ܒܥܘ
ܠܡܠܟܐ ܕܢܒܥܐ ܕܡܛܠܡܢܐ ܐܬܚܪܡܘ ܡܢ
ܝܥܩܘܒ . ܘܡܠܟܐ ܬܘܒ ܐܫܠܡ ܠܕܝܢܐ
ܠܝܘܚܢܢ ܕܟܠܩܕܘܢܝܐ ܦܛܪܝܪܟܗܘܢ .
ܘܟܕ ܐܬܟܢܫܘ ܡܬܕܪܫܝܢ ܐܝܟ ܕܢܬܕܪܫܘܢ .
ܨܥܪܐ ܘܚܣܕܐ ܠܚܕܕܐ ܫܕܝܘ . ܡܢ
ܕܦܘܠܐ ܘܕܝܥܩܘܒ ܟܕ ܩܪܝܢ ܠܗܘܢ
ܘܩܘܢܘܢܝܐ ܘܐܘܓܢܝܢܝܐ ܬܠܝܬܝܐ ܩܪܝܢ ܗܘܘ . ܘܗܢܘܢ
ܠܗܘܢ ܣܒܠܝܢܝܐ . ܘܠܡܫܝܢ ܐܢܘܢ
ܡܫܟܚ ܠܐ ܗܘܐ ܐܫܟܚ . ܘܗܟܢܐ ܢܦܩܘ ܡܢ
ܨܥܝܪܝܢ ܬܪܝܗܘܢ ܓܒܐ . ܘܐܦ ܡܢ
ܡܠܟܐ ܐܣܬܠܝܘ . ܘܟܕ ܫܐܠܝܢ ܗܘܘ
ܫܝܢܐ ܐܡܪ ܗܘܐ ܠܗܘܢ . ܕܐܝܟܢܐ ܐܫܟܚ
ܠܟܘܢ ܐܫܝܢܐ ܕܐܢܐ ܥܡ ܐܚܪܢܐ ܟܕ ܡܦܠܓܝܢ ܐܢܬܘܢ .
ܘܒܗ ܗܕܐ ܦܠܓܘܬܐ ܢܓܕ ܐܢܘܢ ܡܠܟܐ
ܝܘܣܛܝܢܝܢܘܣ ܒܐܘܝܡܐ ܘܒܫܘܘܕܝܐ
ܘܐܫܬܘܬܦܘ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܕܘܢܝܐ .
ܠܗܢܐ ܕܝܢ ܥܒܕ ܝܘܚܢܢ ܕܐܣܝܐ ܘܦܘܠܐ ܗܘ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܠܒܪܘܬܐ ܐܬܬܘܝܘ . ܝܘܚܢܢ
ܡܢ ܐܡܪ ܕܐܢܐ ܥܠ ܡܛܠ ܕܐܫܬܘܕܝܬܘܢ
ܠܝ ܕܟܕ ܚܕܐ ܙܒܢ ܐܫܬܘܬܦܬ ܠܣܘܢܗܕܘܣ
ܬܒܛܠܘܢܗ ܐܫܬܘܬܦܬ . ܠܐ ܕܝܢ ܕܩܒܠܬ
ܒܗܝܡܢܘܬܐ . ܘܡܠܟܐ ܟܕ ܐܬܚܡܬ ܪܓܙ ܥܠܘܗܝ ܡܠܟܐ
ܘܐܦܩܗ . ܦܘܠܐ ܕܝܢ ܥܪܩ ܠܣܘܪܝܐ . ܘܝܗܒ
ܟܬܒܐ ܕܬܝܒܘܬܐ . ܘܒܬܪ ܬܠܬ ܫܢܝܢ
ܐܬܩܒܠ ܡܢ ܣܒܐ ܝܥܩܘܒ ܒܒܥܘܬܐ
ܕܡܘܢܕܪ ܒܪ ܓܒܠܐ .

non audierunt. Quamobrem rogarunt imperatorem ut inquireret qua de causa a Jacobo anathematizati fuissent. Imperator autem rursus judicium commisit Joanni, patriarchæ Chalcedonensium. Quum igitur advenissent coram eo disputaturi, injuriis et conviciis mutuo se affecerunt, Paulianis et Jacobitis Cononitas et Eugenianistas «tritheitas» vocantibus hisque vicissim Paulianos et Jacobitas «sabellianos» vocantibus. Eos autem inter se conciliare Joannes nullo modo potuit. Hoc igitur modo utraque pars contempta exiit, atque pariter reprobata fuit ab imperatore. Quum autem pacem peterent, respondit imperator : « quomodo possim vos conciliare cum aliis, cum inter vos divisi sitis?» Favente igitur hoc dissidio, imperator Justinianus eos illexit minis et promissionibus ut communicarent cum synodo Chalcedonensi. *Quod fecerunt* etiam ipse Joannes Asiæ et Paulus Antiochiæ, qui tandem pœnituerunt. Joannes dixit : « equidem, quia promisistis mihi, cum semel synodo communicassem, vos eam abolituros, communicavi, minime vero suscepi eam cum fide.» Qua de re iratus imperator ejecit eum. Paulus autem aufugit in Syriam et dedit libellum pœnitentiæ. Tres autem post annos susceptus fuit a sene Jacobo rogatu Mundari, Gabalæ filii[1].

[1]) Mundar Hirathi seu Arethae, Gabalæ filii, filius erat, ut ex supra dictis constat. Differt iste Mundar a Mundare, Naamanis filio, de quo agit Barhebræus in prima parte *Chronici*, p. 85. Quæ hic narrantur a Barhebræo ex Joannis Asiæ *Hist. eccles.*, part. III, lib. IV, c. 15 mutuata sunt.

ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ ܕܝܢ ܟܕ ܫܡܥܘ ܕܐܬܩܒܠ
ܦܘܠܐ ܨܒܘ ܕܢܣܕܩܘܢ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܐܬܐܠܨܘ
ܝܥܩܘܒ ܘܣܘܪ̈ܝܐ ܫܪܝܘ ܘܐܦܪܫܘܗܝ
ܠܦܘܠܐ. ܘܐܬܥܫܢܘ ܓ̈ܒܐ ܕܦܘܠܐ ܘܢܩܦܘ
ܠܗܘܢ ܐܦܣ̈ܩܘܦܐ ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܘܕܝܪ̈ܬܐ.
ܘܗܟܢܐ ܒܓܒܗ ܕܝܥܩܘܒ. ܘܟܕ ܡܨܛܪ̈ܝܢ
ܫܬܪܝܢ ܗܘܘ ܒܨܘܚ̈ܝܬܐ ܘܦܠܓܝܢ ܠܥܡܐ
ܟܕ ܒܬܪܝܨܐ ܕܗܝܡ̈ܢ ܫܘ ܠܐ ܐܝܬ ܗܘܐ
ܡܦܠܓܘܬܐ ܒܝܢܬܗܘܢ. ܘܟܕ ܗܠܝܢ ܗܟܢܐ
ܩܛܝܪܐܝܬ ܡܬܬܥܒܕܝܢ ܗܘ̈ܘ. ܫܕܪ
ܦܘܠܐ ܠܝܥܩܘܒ. ܕܠܡܢܐ ܗܠܝܢ ܗܕܐ
ܕܫܓܘܫܝܐ ܒܥܕܬܐ. ܢܬܟܢܫ ܠܘܬ
ܚܕ̈ܕܐ ܘܢܬܒܨܘܢ ܗܠܝܢ ܕܦܠܓܘܬܢ
ܒܩܢܘܢܐ. ܘܐܢ ܐܢܐ ܡܬܚܝܒ ܐܢܐ ܠܗܝܢ
ܚܕ ܕܝܢܐ ܬܠܬܐ ܐܥ̈ܦܐ ܡܩܒܠ ܐܢܐ.
ܘܐܢ ܒܟ ܟܪܝܐ ܚܝܒܘܬܐ. ܐܢܐ ܡܢ ܢܦܫܝ
ܡܩܒܠ ܐܢܐ ܡܫܬܘܕܝܢܘܬܐ ܒܢܦܫܝ
ܝܥܩܘܒ ܕܝܢ ܣܒܐ ܡܛܠ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ
ܦܫܝܛܐ. ܘܡܢ ܡܛܠ ܠܣܝܒܘܬܐ ܓܡܝܪܬܐ
ܡܫܬܡܥ ܗܘܐ ܠܗܘܢ. ܘܐܡܪ ܕܠܦܘܠܐ
ܢܚܙܝܘܗܝ ܗܘܐ ܠܗ ܘܠܐ ܢܫܬܘܐ. ܠܐ

Porro Alexandrini, audito quod Paulus susceptus esset, schisma facere voluerunt; ideirco coacti fuerunt Jacobus et Syri ut Paulum deponerent. Excitatis autem Pauli partibus adhæserunt episcopi, monasteria et cœnobia. Similiter actum est in Jacobi partibus. Se igitur mutuis convitiis lacerantes populum scindebant, quamvis nullum prorsus in re fidei discrimen eos separaret[1]. Cumque hæc ita violenter agerentur, misit Paulus ad Jacobum dicens: »quid sibi vult omnis hæc in ecclesia turbatio? Conveniamus et examinentur nostra dissidia juxta canonem. Quod si ego reus sum, pœnam triplicem sustinebo; si vero reatus in te remanet ego sponte pro te recipiam pœnam«. Jacobus autem senex, quippe qui sincerus erat et candidus, atque ob provectam ad quam pervenerat senectutem nimis simplex, negotio præterea ab iis qui ipsi assidebant perturbato, renuit Paulum videre et cum eo pacem inire[2]. Impulsus porro a discipulis suis divertit ad Alexandrinos; Alexandrini vero

Narrat Joannes Paulum, in episcopio detentum, inde se surripuisse, in Syriam se recepisse, libellum pœnitentiæ bis obtulisse synodo Orientis et tandem post tres annos a Jacobo ejusque synodo in communionem receptum fuisse. Quam rem Jacobus, datis epistolis, omnibus notificavit.

[1]) Hæc fusius Joannes Asiæ (*Hist. eccl.*, part. III, lib. IV, capp. 16-19) a quo sequentia discimus: Petrus, illegitimus Alexandriæ patriarcha, deposuit Paulum et schisma exortum est inter Alexandrinos et Syros. Jacobus ab osoribus Pauli impulsus Alexandriam se contulit, ubi, facta unione cum Petro, consensit, invitus tamen, depositioni Pauli. Hæc, ubi in Syria nota fuerunt, gravissimas divisiones excitarunt, aliis Paulo, aliis Jacobo adhærentibus. Schisma illico per Ciliciam, Isauriam, Asiam, Cappadociam, Armeniam et usque in urbem regiam se extendit.

[2]) Cfr. Joannes Asiæ, *Hist. eccl.*, part. III, lib. IV, c. 20, quem fere verbotenus exscripsit Barhebræus. In capp. 21 et 22 narrat Joannes Arabes monophysitas hac occasione etiam divisos fuisse, aliis Paulo, aliis Jacobo, adhærentibus, inanesque fuisse conatus Mundari, eorum regis, qui eos inter se conciliare nitebatur.

ܐܟܙܢ ܕܢܫܬܡܥܘܢ ܐܦܠܐ ܕܦܘܠܘܣ ܒܥܠܡܐ .
ܐܠܐ ܐܟܢܝܢ . ܫܕܪ ܠܐܦܝܣܩܘܦ̈ܐ ܘܐܬܘ
ܠܐܬܟܪܙܘܬܐ . ܘܐܟܪܙܘ ܒܗ ܠܟܘܠܗ ܕܘܟܝܬܐ
ܘܦܘܠܘܣ ܟܕ ܚܙܐ ܕܐܣܬܠܝ ܕܝܠܗ . ܘܣܠܩ
ܠܡܠܟܐ ܐܦܣܩ ܠܥܕܬܐ . ܘܣܠܩܘ ܘܐܦ ܣܘܢܩܠܐ
ܕܝܥܩܘܒ ܕܐܣܬܠܩ ܠܟܠ ܒܐܬܐ . ܘܡܢܗ
ܒܐܬܐ ܡܢ ܩܪܝܐ ܘܐܦܣܩܘܢ ܒܥܕܬܐ ܘܒܫܘܪܝܐ
ܥܒܕ ܠܗܘܢ ܒܥܘܠܐ . ܘܣܓܝ ܗܘܐ ܒܕܝܢܐ
ܕܡܠܟܘܬܐ ܫܪܝܘܢ ܘܡܫܟܚܢܐ ܐܦܣܩ .
ܘܥܒܕܐ ܕܝܘܡܢܐ ܚܕܐ : ܕܝܠܢ ܘܩܕܡܘܗܝ
ܐܬܥܒܕ ܗܘܐ ܒܗܝܢܐ . ܠܚܣܕܐ ܕܗܘܝܢ
ܣܢܐܐ ܟܠܩܐܠܝܕܘܢܝܐ .
ܠܥܘܡܪܐ ܕܝܢ ܪܒܐ ܕܡܕܢܚܐ ܘܡܥܪܒܐ .
ܐܬܦܠܓܘ ܠܘܬܐ ܕܩܛܠܐ ܢܗܘܘܢ ܒܝܢܬܗܘܢ
ܘܣܓܝܐܐ ܡܢ ܕܝܪ̈ܝܐ ܒܐܣܘܪ̈ܐ ܐܣܝܪܝܢ
ܠܒܝܬ ܕܝܢܐ ܗܘܘ ܠܒܝܬ ܕܝܢܐ . ܘܡܬܒܥܝܢ
ܕܢܬܠܘܢ ܐܝܟ ܩܛܘ̈ܠܐ . ܓܒܪ̈ܐ ܣܒ̈ܐ
ܕܐܪܝܟܝܢ ܕܩܢܝܗܘܢ . ܘܪܘܝܚܝܢ ܒܟܘܡܝܗܘܢ
ܥܒܕܝܢ ܘܐܣܝܪܝܢ ܒܨܘܪܝܗܘܢ . ܡܢܘ ܠܐ
ܒܟܐ ܥܠ ܗܠܝܢ ܒܟܝܬܐ . ܘܢܟܝܬܐ ܐܝܟ

effecerunt *suis* in eum *artibus* ut, renovata Pauli depositione, miserit in Syriam tres episcopos, qui circuierunt prædicantes ubique Pauli depositionem. Tunc Paulus, videns se in Syria et Ægypto reprobatum, ascendit Constantinopolim; ascenderunt etiam syncelli Jacobi, Sergius et Julianus episcopi, et anno uno integro injurias et convitia in invicem spargebant ita ut opprobrium fieremus inimicis nostris Chalcedonensibus.

Cœnobia autem magna in Oriente et Occidente ita divisa fuere ut cædes inter ea perpetrarentur et multi[1] e monachis vinculis ligati ad tribunal ducerentur, et *culparum* rationem redderent, velut homicidæ, viri senes promissis barbis, prolixisque limbis, qui vincti collo conjecti sunt in *carceres*. Quis tam flebilia non fleret et ululatus, ut canis sylvestris[2] emitte-

[1]) Joannes Asiæ, *Hist. eccl.*, part III, lib. IV, c. 31, quem abbreviat Barhebræus ita scribit :
ܘܣܓܝܐܐ ܡܢ ܕܝܢܐ ܐܬܬܚܕܘ . ܘܒܐܣܘܪܝܢ
ܐܣܝܪܝܢ ܘܡܬܟܒܠܝܢ ܒܟܒܠܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܬܕܒܪܘ
ܘܠܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܐܬܪܡܝܘ . ܘܐܣܟܡܐ ܝܩܝܪܐ
ܕܕܝܪ̈ܝܐ ܠܐ ܐܬܢܛܪ . ܐܬܒܣܝ ܘܐܬܫܝܛ
ܡܢ ܚܢܦ̈ܐ ܘܡܢ ܝܗܘ̈ܕܝܐ ܘܗܪܛܝܩܝܐ . ܟܕ ܐܣܝܪܝܢ
ܒܐܣܘܪ̈ܐ ܘܡܬܟܒܠܝܢ ܒܟܒܠܐ ܘܡܬܕܒܪܝܢ ܠܒܝܬ
ܕܝܢܐ . ܘܡܬܒܥܝܢ ܕܢܬܠܘܢ ܐܝܟ ܩܛܘ̈ܠܐ . ܓܒܪ̈ܐ
ܣܒ̈ܐ ܕܪܒܝܢ ܕܩܢܝܗܘܢ ܘܪܘܝܚܝܢ ܒܟܘܡܝܗܘܢ
ܥܒܕܝܢ ܘܐܣܝܪܝܢ ܒܨܘܪܝܗܘܢ ܘܩܝܡܝܢ
ܩܕܡ ܕܝ̈ܢܐ ܘܡܬܒܥܝܢ ܥܠ ܩܛܠܐ .
»Et multi a judicibus comprehensi, vinculis ligati, compedibus constricti, Antiochiam ducebantur et in carcere projiciebantur. Et venerabilis (monachi) habitus decenter non servatus contemnebatur et despiciebatur a gentibus, Judaeis et hoereticis, quum vinculis ligati, compedibus constricti ducerentur ad tribunal ut culparum rationem redderent ac si essent homicidae. Viri senes, monachi promissae barboe, prolixisque limbis vincula in collo ferentes stabant coram judicibus et de cæde interrogabantur.«

[2]) ܕܝܪ̈ܘܪܐ ea sunt animalia quae vocamus gallic *chacals*.

ܐܝܟ ܕܡܠܚܐ . ܕܠܐ ܡܬܒܠ . ܕܠܐ ܒܠܚܘܕ ܐܬܦܟܗ ܐܠܐ ܐܦ ܣܪܝ ܘܐܬܬܘܝܠ ܘܐܬܕܝܫ .

ܘܒܬܪ ܗܠܝܢ ܢܦܩ ܗܘ ܣܒܐ ܝܥܩܘܒ ܠܣܘܪܝܐ . ܘܐܬܟܢܫܘ ܪܫܝ ܕܝܪܐ ܒܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܚܢܢܝܐ . ܘܓܒܘ ܬܠܬܐ ܓܒܪܝܢ ܕܡܬܒܝܢ ܕܢܩܝܡܘܢ ܠܗܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܗܝܕܝܢ ܐܢܫܝܢ ܡܢ ܐܦܣܩܦܐ ܠܐ ܐܫܬܘܝܘ ܕܥܕ ܦܘܠܐ ܚܝ ܘܩܢܘܢܐܝܬ ܠܐ ܐܬܚܪܡ . ܢܩܝܡܘܢ ܐܚܪܢܐ ܚܠܦܘܗܝ . ܘܗܟܢܐ ܒܛܠܬ ܘܐܫܬܪܝܬ ܣܢܗܕܘܣ ܗܝ . ܣܒܐ ܕܝܢ ܝܥܩܘܒ ܬܘܒ ܐܬܚܦܛ ܒܛܢܢܐ ܕܝܠܗ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܢܣܒ ܥܡܗ ܐܢܫܝܢ ܐܦܣܩܘ̈ܦܐ ܘܣܘܢܩܠ̈ܠܐ ܕܝܠܗ . ܘܡܛܝ ܠܕܝܪܐ ܪܒܐ ܕܡܪܝ ܪܘܡܢܐ ܕܡܬܩܪܐ ܕܩܣܝܢܘܣ . ܕܒܣܘܦܝ ܡܨܪܝܢ ܕܐܓܘܦܛܘܣ . ܬܡܢ ܡܝܬ ܝܘܚܢܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܩܪܛܡܝܢ . ܓܒܪܐ ܡܝܬܪܐ . ܕܗܘ ܫܝܢ ܠܐܘܪ̈ܗܝܐ ܕܡܬܚܪܝܢ ܗܘܘ ܥܠ ܫܘܡܗܐ ܕܐܘ̈ܣܝܣ . ܘܒܬܪܗ ܡܝܬ ܣܪܓܝܣ ܣܘܢܩܠܠܐ ܕܝܠܗ ܕܝܥܩܘܒ . ܘܒܬܪ ܬܠܬܐ ܝܘ̈ܡܝܢ ܗܘ ܣܒܐ ܝܥܩܘܒ ܫܢܝ . ܒܬܠܬܝܢ

ret supersal, qui non solum infatuatus fuerit sed computruerit et nauseabundus conculcandusque factus fuerit?

Post hæc venit senex Jacobus in Syriam. Congregati autem archimandritæ in monasterio Mar Ananiæ[1] elegerunt tres viros præstantes ut constituerent sibi patriarcham. Quidam autem ex episcopis non consenserunt ut, Paulo vivente et canonice non condamnato, alius in ejus locum substitueretur. Hoc igitur modo irrita et soluta fuit hæc synodus[2]. Senex autem Jacobus zelo suo rursus impulsus fuit ut iret Alexandriam. Assumptis igitur *secum* nonnullis episcopis[3] et syncellis suis, pervenit cum eis ad magnum Mar Romani monasterium, Cassiani etiam appellatum, in confinio Egypti. Ibi mortuus est Joannes episcopus cœnobii Cartaminensis, vir præcellens qui paci restituerat Edessenos de «essentiarum» denominatione disputantes. Post eum mortuus est Sergius, Jacobi syncellus, et, post tres dies, ipse senex Jacobus obiit die trigesima Tamuz (*Julii*) anni Græcorum 889[4]

[1]) Situm erat istud monasterium in deserto inter Balas et Callinicum.

[2]) Cf. Joannes Asiæ, *Hist. eccl.*, part. III, lib. IV, 1-32.

[3]) Secum habebat decem episcopos. Ita Joannes Asiæ ap. Land, *Anecdota syriaca*, II, 382.

[4]) Id est die 30 julii anni æræ vulgaris 578. Hoc anno mortuum esse Jacobum narrat etiam Dionysius in *Chronico* ap. Assem. *Bibl. Or.*, t. I, p. 424. Concinit fere *Liber Calipharum* (Land, *Anecd. syr.*, I, 11): ܫܢܬ ܬܬܦܚ ܗܢܕ ܝܐ ܢܚ ܝܥܩܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܦܣܝܠܬܐ ܒܬܠܬܝܢ ܒܬܡܘܙ ܒܬܠܬܝܢ ܘܚܕ ܒܗ : «*Anno* 888, *Ind. XI, die* 31 *Tamuz* (an. D. 577, 31 julii) *obiit Jacobus episcopus Phasiltæ.*»

Joannes Asiæ (ap. Land, *Anecd. syr.*, II, 382) asserit Jacobum per quadraginta annos episcopatum gessisse et pervenisse usque ad regnum Tiberii (578-582). Consonat igitur cum auctoribus citatis. Sed in *Hist. eccl.*, part. III, lib. IV, c. 45 supponit eum jam mortuum ante annum Græcorum 882 (*Chr.* 571). Elias Nisibenus, ad annum 879 (*Chr.* 568), ex *Chronico Simeonis Jacobitae* (ܥܠ ܡܟܬܒܢܘܬ ܙܒ̈ܢܐ ܕܫܡܥܘܢ ܝܥܩܘܒܝܐ) refert ܒܗ ܫܢܬ ܢܚ ܝܥܩܘܒ ܪܫ ... ܕܐܣܪܚ ܡܐܐ ܘܥܣ ... «*Eo anno defunctus est Jacobus archi... qui ordinavit centum et...*

[illegible Syriac text]

*(Chr.* 578). Pontificatum gessit annis tribus et ordinavit episcopos, sacerdotes et diaconos ad centum usque millia sicut inventum est in ejus schedis. Post eum mortuus est ejus diaconus. Hæc intra decem dies evenere, morte eos derepente apprehendente. Tunc multum crevit scandalum, Pauli fautoribus dicentibus Dominum eum abstulisse quia mente proposuerat patriarcham in locum Pauli ordinare, syncellis Jacobi e contra reponentibus: « quia mens ipsi fuerat reducere Paulum ad sedem, sustulit eum Dominus ne divus ille vir tanti sceleris particeps fieret et animam suam perderet[1]. »

Damianus autem, patriarcha Alexandrinus[2], episcopis Syriæ epistolam scripsit consolatoriam, in qua post alia plurima hæc habebat. « De Paulo autem Bethucamensi scribere vobis ut avertatis facies vestras ab eo, juxta synodicas vestras et nostras *epistolas*, non est necesse. Ipsum quippe non parum impugnavisse ecclesias fidelium vos bene scitis. Hoc enim modo pax

[1]) Cf. Joannes Asiæ, *lib. cit.*, c. 33 34. In capitibus 35-40 narrat Joannes tribus Arabum divisas remansisse inter Paulum et Jacobum etiam post ejus mortem ac frustra Mundarum, Arabum regem, allaborasse ut eos uniret, eumdem Mundarum perrexisse Constantinopolim anno 580, ubi a Tiberio imperatore magnifice exceptus scissas Monophysitarum partes, congregata synodo, reconciliavit, ut infra dicetur.

[2]) Tunc temporis res Monophysitarum in Ægypto valde turbatae erant. Post Theodosium, in exilio mortuum, constitutus fuit patriarcha quidam Theodorus, contra quem tumultuantes clerici Alexandrini monophysitæ contra canones patriarcham sibi præfecerunt Petrum. Quo defuncto, ordinatus fuit Damianus, rursus contra canones, quum Theodorus adhuc in vivis esset. Vid. Joan. Asiæ, *lib. cit.*, c. 11 et 41.

ܐܠܗܘܢ . ܗܫܐ ܢܛܪ ܫܝܢܐ ܕܒܝܢܬܢ . ܠܐ
ܡܬܕܪܕܪܬܐ ܡܛܠܬ . ܘܪܘܚܗ ܕܗܘ ܕܗܫܐ
ܩܕ̈ܝܫܐ ܡܬܒܣܡܐ . ܗܘ ܕܠܐ ܫܠܐ ܡܢ
ܕܩܥܐ ܗܘܐ ܒܩܠ ܐܢ̈ܚܬܐ . ܕܬܬܒܥܝܘܗܝ
ܡܪܝܐ ܡܢ ܦܘܠܐ . ܘܒܬܪܟܢ ܗܘ ܕܡܝܢܐ
ܦܪܨܘܦܐܝܬ ܐܬܐ ܠܣܘܪܝܐ . ܕܢܚܙܐ ܠܐܚܘܗܝ
ܠܐܘܪܗܝ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܗܦܪܟܐ ܕܐܘܪܗܝ .
ܘܐܬܚܫܒ ܕܢܥܒܕ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܟܕ
ܚܝ ܦܘܠܐ . ܐܝܟܢܐ ܕܗܘܐ ܗܘ ܘܦܛܪܐ ܟܕ ܚܝ
ܬܐܘܕܘܪܐ . ܘܐܫܬܘܝܘ ܠܗ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܡܢܗܘܢ
ܐܦܣ̈ܩܦܐ . ܘܟܕ ܓܒܘ ܚܕ ܘܬܪܝܢ ܘܬܠܬܐ
ܘܠܐ ܐܨܛܒܝܘ ܕܢܗܘܘܢ ܠܐ ܩܢܘܢܐܝܬ . ܠܚܪܬܐ
ܐܫܟܚܘ ܐܢܫ ܓܒܪܐ ܡܟܝܟ ܕܫܡܗ ܣܘܝܪܐ.
ܘܕܒܪܘܗܝ ܕܡܝܢܐ ܘܬܪܝܢ ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܘܐܬܘ
ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܠܥܕܬܐ ܕܩܣܝܢܐ . ܘܝܗܒܘ
ܠܩܢܘܡܛܪܐ ܬܡܢܥܣܪ ܕܝܢܪ̈ܝܢ . ܕܢܦܬܚ
ܢܦܬܚ ܕܒܠܠܝܐ ܠܢܛܘܪܗ ܠܗܘܢ ܠܥܕܬܐ
ܘܢܣܡܟܘܢܝܗܝ ܬܡܢ . ܘܟܕ ܐܪܓܫ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܗܘܐ ܕܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ ܒܢܟܠܐ . ܫܕܪ
ܠܬܡܢ ܓܒܪ̈ܐ ܠܐܝܟܐ ܕܫܪܝܢ ܗܘܘ . ܘܐܚܕܘ
ܡܢܗܘܢ ܬܠܬܐ ܕܝܪ̈ܝܐ . ܘܕܡܝܢܐ ܘܐܦܝ̈ܣܩ
ܘܗܘ ܓܒܝܐ ܢܚܬܘ ܠܒܝܬܐ ܬܚܬܝܐ . ܘܡܢ
ܐܙܕܘܥܘ ܡܢ ܕܚܠܬܐ ܢܚܬܘ ܠܡܥܒܪܬܐ ܕܒܝܬܐ
ܗܘ ܠܐܦܕܪܘܢ . ܘܡܢ ܟܘܬܐ ܕܡܫܒܠܐ ܫܒܝܠܐ
ܢܦܩܘ . ܘܒܗܬܝܢ ܗܘܘ ܕܐܬܛܠܫܘ
ܒܩ̈ܦܪܐ . ܝܬܝܪ ܡܢ ܗܝ ܕܐܬܒܛܠܬ

inter nos imperturbata servabitur, et mens illius qui *nunc* est inter sanctos lætabitur; qui non cessabat voce magna cum gemitibus clamare: « Domine, vindica me a Paulo. » Deinde ipse Damianus personaliter venit in Syriam fratrem suum, Edessæ præfectum, invisurus et cogitavit de creando Antiochiæ patriarcha, vivente Paulo, sicut contigerat pro ipso et Petro, dum adhuc Theodorus vivebat. Ipsi assenserunt nonnulli episcopi. Quum igitur unum, alterum tertiumque elegissent et contra canones *episcopus* fieri nemo voluisset, tandem invenerunt virum quemdam imbecillem, nomine Severum, quem *secum* assumentes Damianus et alii duo episcopi venerunt Antiochiam ad ecclesiam Cassiani[1] et dederunt aedituo octodecim daricos ut nocte aperiret eis ecclesiam et ordinarent eum ibi. Patriarcha autem Chalcedonensium, quum fraudem cognovisset, misit in eos illuc, ubi diversabantur viros, qui apprehenderunt ex eis tres monachos. Damianus autem, episcopi et electus descenderunt in domum infimam *(planum terræ)* et timore perculsi descenderunt in sentinam domus seu cloacam, indeque per fenestellam quæ conductui suberat exierunt, magis erubescentes quod stercore conspersi essent quam quod irritum redditum esset ipsorum facinus.

[1]) Joannes qui hanc historiam refert, *lib. cit.*, cap. 41, narrat Damianum, Sergium Hanaphitur, Georgium Sarcabinum aliosque episcopos et monachos, Antiochiam nocte ingressos esse et secreto misisse ad ædituum ecclesiæ Cassiani (ܩܣܝܢܐ), eique promisisse 18 daricos, etc.

ܠܘܬܗܘܢ. ܗܝܕܝܢ ܕܡܝܢܐ ܣܠܩ
ܠܩܘܣܛ. ܘܐܫܬܟܚ ܬܡܢ ܠܡܘܢܕܪ ܒܪ
ܚܪܬ. ܘܟܕ ܟܘܢܗ ܠܕܡܝܢܐ ܐܦ ܐܦܝܣܗ
ܕܢܫܠܘܢ ܡܢ ܚܪܝܢܐ ܘܢܫܬܠܡܘܢ ܥܡ ܦܘܠܐ.
ܘܝܡܐ ܕܡܝܢܐ ܠܡܘܢܕܪ ܕܢܟܒܘܫܝܗܝ ܠܟܫܠܐ
ܕܥܠ ܦܘܠܐ ܡܢ ܠܘܬ ܐܠܟܣܢܕܪ̈ܝܐ. ܘܟܕ
ܢܚܬܘ ܕܡܝܢܐ ܘܩܠܝܪ̈ܝܩܘ ܕܝܠܗ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܗܦܟܘ ܕܓܠܘ ܐܝܟ ܐܒܗ̈ܝܗܘܢ.
ܘܫܪܝܘ ܕܢܐܟܠܘܢ ܠܦܘܠܐ ܐܝܟ ܕܡܢ ܩܕܝܡ.
ܡܘܢܕܪ ܕܝܢ ܟܕ ܝܕܥ ܗܕܐ ܟܬܒ ܕܢܟܒܘܫ
ܐܢܘܢ. ܗܢܘܢ ܕܝܢ ܡܢ ܒܗܬܬܗܘܢ.
ܠܐ ܕܢܩܒܠܘܢ ܐܓܪ̈ܬܗ ܐܡܪܚܘ. ܘܐܦܠܐ
ܕܐܢܛܝܓܪܦܘܢ ܢܟܬܒܘܢ ܠܗ. ܗܟܢܐ
ܘܒܩܘܣܛ ܐܫܬܟܚܘ ܐܢܫ̈ܝܢ ܕܫܓܘܫܝܐ
ܕܡܠܝܢ ܡܢ ܚܣܡܐ ܘܒܝܫܘܬܐ. ܘܫܝܢܐ
ܘܠܐ ܪܚܡܝܢ ܫܝܢܐ. ܘܥܒܕܘ ܟܢܘܫܝܐ.
ܘܫܓܫܘ ܒܟܬܒܐ ܠܟܠܗ ܣܘܪܝܐ ܘܠܡܨܪܝܢ

ܒܬܪ ܦܘܠܐ. ܦܛܪܘܣ ܩܠܝܢܝܩܝܐ.

ܗܝܕܝܢ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܕܣܘܪܝܐ ܐܬܟܢܫܘ ܥܡ
ܕܝܪ̈ܝܐ ܒܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܚܢܢܝܐ ܕܒܡܕܒܪܐ.
ܕܒܝܬ ܒܠܫ ܘܩܠܝܢܝܩܘܣ. ܘܓܒܘ

Deinde Damianus[1] ascendit Constantinopolim, ubi *tunc* aderat etiam Mundar, Hirathi filius, qui, reprehenso Damiano, ei persuasit ut a schismate desinerent pacemque cum Paulo inirent. Juravit porro Damianus Mundaro se compesciturum scandalum de Paulo apud Alexandrinos. Quum autem descendissent Damianus et clerici ejus Alexandriam, iterum mentiti sunt sicut eorum patres et cœperunt Paulo detrahere ut antea[2]. Quod quum didicisset Mundar scripsit ut eos compesceret. Illi autem præ confusione sua neque ejus libellos accipere neque responsionem (ἀντίγραφον) rescribere ausi sunt. Similiter Constantinopoli inventi sunt viri quidam perturbatores scelere et invidia pleni pacisque inimici, qui conventum fecerunt et scriptis perturbarunt Syriam et Ægyptum.

48. *Post Paulum*, PETRUS CALLINICENSIS.

Tunc episcopi Syriæ cum monachis congregati in monasterio Mar Ananiæ in deserto inter Balas et Callinicum[3] elegerunt juvenem quemdam,

1) Joannes Asiæ, *loc. cit.*, hæc ita narrat : ܕܡܝܢܐ ܕܝܢ ܟܕ ܥܪܩ ܣܠܩ ܠܗ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܒܛܘܫܝܐ ܥܕܠܐ ܕܬܗܘܐ ܗܘܬ ܟܢܘܫܝܐ ܗܝ ܕܚܘܝܕܐ. ܘܥܠ ܒܠܠܝܐ ܠܘܬ ܡܘܢܕܪ ܢܨܝܚܐ ܥܡ ܡܥܕܪܢܘܬܐ ܕܐܢܫܐ ܕܪ̈ܚܡܝ ܫܝܢܐ. *«Damianus autem cum fugisset ascendit Constantinopolim occulte antequam fieret synodus unionis, et nocte adiit clarissimum Mundarum, studio et ope nonnullorum pacis amantium.»*

2) Damianus direxit in Syriam et ad cetera loca epistolam encyclicam contra Paulum. Ita Joannes Asiæ, *lib. cit.*, c. 43.

3) ܒܠܫ *Balas* sive Balis, urbs Euphratesiæ in via Alepi ad Callinicum. ܩܠܝܢܝܩܘܣ *Callinicum*, hodie *Rakka*, urbs in Osrhoena ad ripas Euphratis sita, non procul ab eo loco ubi fluvius Beliscus in Euphratem defluit. Vid. Ritter *Erdkunde West Asien*, X theil., III abt., p. 1065-1074; 1125, sqq.

ܐܬܘ ܠܟܠܢܝܩܐ ܘܫܡܗ ܕܦܛܪܘܣ ܒܪ ܦܘܠܐ
ܘܡܢܝ ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ . ܘܐܣܪܗܘܗܝ ܦܛܪܝܪܟ̈
ܠܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܣܡ ܠܗܘܢ ܐܝܕܐ
ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܕܐܡܝܕ . ܠܗܢܐ ܕܝܢ ܦܛܪܐ .
ܝܥܩܘܒ ܬܪ̈ܬܝܢ ܙܒ̈ܢܝܢ ܗܘܐ ܡܩܘܐ
ܕܢܥܒܕܝܘܗܝ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܠܐ ܐܬܛܦܝܣ .
ܡܛܠ ܕܐܡܪ ܗܘܐ . ܕܐܝܠܐ ܠܟܠ ܡܢ ܓܒܪܐ
ܕܠܐ ܢܬܟܬܫܘܢ ܐܬܩܢܝ ܕܗܘܐ ܠܐ ܡܬܚܝܒܐ .
ܘܗܘܐ ܡܢ ܕܡܝܢܐ ܐܬܦܝܣ . ܗܝܕܝܢ
ܦܘܠܐ ܟܕ ܚܙܐ ܕܡܛܠܬܗ ܡܬܥܫܢܐ ܡܪܕܘܬܐ .
ܐܙܠ ܐܬܛܫܝ . ܘܐܢܫܝܢ ܣܒܪܘ ܕܒܛܘܪ̈ܐ
ܕܐܝܣܘܪܝܐ ܐܝܬܘܗܝ . ܘܠܚܪܬܐ ܐܬܝܕܥ
ܕܒܛܘܪܐ ܕܩܘܪܒ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ
ܥܡܪ ܗܘܐ ܐܪܒܥ ܫ̈ܢܝܢ . ܘܟܕ ܐܬܟܪܗ ܥܠ
ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܒܛܘܫܝܐ . ܘܫܟܒ .
ܘܒܠܠܝܐ ܐܬܩܒܪ ܒܕܝܪܐ ܕܢ̈ܫܐ . ܘܗܟܢܐ ܗܘܐ
ܡܟܣܝܐ ܫܘܠܡܐ ܕܬܪܝܢ ܓܒܪ̈ܐ ܬܡܝܗ̈ܐ
ܝܥܩܘܒ ܘܦܘܠܐ .

ܦܛܪܐ ܕܝܢ ܡܛܠ ܕܡܠܝܠ ܗܘܐ
ܘܡܕܪܫ ܒܬܪ̈ܬܝܢ ܠܫ̈ܢܝܢ . ܐܦ ܒܥܝܕ̈ܘܗܝ
ܫܦܝܪ ܗܘܐ . ܐܬܟܬܫ ܡܢ ܬܐܪܬܗ ܕܩܡ ܒܬ
ܚܝ̈ܘܗܝ ܕܦܘܠܐ . ܘܐܙܠ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܘܐܫܬܒܩ
ܡܢ ܟܘܪܣܝܐ . ܘܐܦܝܣ ܐܢܘܢ ܕܢܩܒܠܘܢ
ܦܘܠܐ . ܘܗܢܘܢ ܠܐ ܫܡܥܘ ܠܗ ܠܐ ܐܬܛܦܝܣܘ
ܠܗ . ܐܠܐ ܘܒܚܡܬܐ ܐܦܩܘܗܝ ܡܢ
ܠܘܬܗܘܢ . ܘܡܚܕܐ ܡܛܬ ܫܡܥܐ ܕܡܘܬܗ
ܕܦܘܠܐ . ܘܐܢܫܝܢ ܣܒܪܘ ܕܢܦܩܗ ܗܘܐ

nomine Petrum, Pauli filium, ex Callinico, et proclamarunt eum patriarcham sedis Antiochenæ. Imposuit ei manum metropolita Amidæ[1]. Hunc Petrum Jacobus duabus jam vicibus quæsierat sedi Antiochiae ordinare, Petrus autem non assenserat; dicebat quippe se nolle constitui loco hominis legaliter non condemnati. A Damiano vero persuasus fuit. Tunc Paulus, videns tempestatem ipsius causa aggravari, aufugit seque abscondit. Quidam arbitrati sunt eum in montibus Isauriæ degere; donec tandem innotuit ipsum in monte prope Constantinopolim quatuor annis habitavisse. Quum autem ægrotaret, ingressus est Constantinopolim occulte, ubi mortuus est; noctu vero in cœnobio mulierum sepultus fuit. Sic igitur obscurus factus est exitus duorum istorum virorum mirabilium, Jacobi et Pauli[2].

Petrus, utpote qui tum facundus tum utriusque linguæ (*syriacæ et græcæ*) peritus, tum moribus probus erat, conscientia sua adurebatur quod, vivente Paulo, in ejus locum suffectus fuisset. Abiit igitur Alexandriam, abdicavit sedem eisque suadere *conatus est* Paulum suscipiendum esse. Illi autem non solum non acquieverunt ei, sed illum a se cum indignatione rejecerunt. Illico autem advenit rumor obitus Pauli. Quidam porro putarunt

[1]) Ordinatus autem fuit anno 578, ut ex Dionysio docet Assemanus *Bibl. Orient.*, t. II, p. 69.

[2]) Cfr. Joannes Asiæ, *lib. cit.*, c. 47, 54, 57 et 58, a quo discimus Paulum duobus vel tribus annis post Jacobum obiisse.

ܦܛܪܐ ܒܡܘܬܗ ܕܦܘܠܐ. ܘܐܬܡܛܐܝ ܥܠ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܡܛܘܠ ܕܢܚܘܐ ܬܘܒ.

ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܗܘ ܕܐܙܠ ܦܛܪܐ
ܩܠܢܝܩܝܐ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܐܙܠ ܥܡܗ
ܝܘܚܢܢ ܪܝܫܕܝܪܐ ܒܪܒܘܪ ܘܦܪܘܒܘܣ ܓܒܪܐ
ܡܠܝܠܐ. ܐܝܬ ܗܘܐ ܕܝܢ ܗܝܕܝܟ ܒܗ
ܒܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܓܒܪܐ ܚܕ ܣܘܦܣܛܝܐ ܕܫܡܗ
ܣܛܦܢܐ. ܕܡܟܪܙ ܗܘܐ ܘܐܡܪ ܕܐܦ ܚܕ ܟܝܢܐ
ܘܠܐ ܠܡܘܕܝܘ ܒܡܪܢ. ܠܐ ܙܕܩ ܕܢܐܡܪ
ܕܢܛܝܪ ܒܗ ܦܘܪܫܢܐ ܗܘ ܕܡܫܘܕܥܘܬܐ
ܟܝܢܝܬܐ. ܐܠܐ ܢܛܝܪ ܗܘ ܦܘܪܫܢܐ
ܕܦܘܪܫܢܐ ܟܝܢܐ ܬܪܝܢ ܡܬܩܪܝܢ ܘܠܗ
ܡܢ ܐܦܘܗܝ ܡܫܝܚܐ ܡܪܢ.. ܩܒܠܗ ܦܪܘܒܐ
ܘܟܬܒ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܕܣܬܪܐ ܠܡܠܬܗ
ܕܣܛܦܢܐ ܗܠܝܢ. ܘܟܕ ܣܒܪܐ ܗܘܐ
ܘܟܕ ܡܣܒܪܘܬܐ ܕܗܘܝܐ ܠܐܦܝܣܩܘܦܘܬܗ
ܘܫܡܠܝܐ ܗܘܐ.. ܘܟܕ ܟܠܝܗ ܫܒܩܘܗܝ
ܗܘܘ ܡܢܗ ܦܛܪܘܣ ܕܢܗܘܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܘܠܐ ܨܒܐ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܦܪܫܘ ܡܢܗ.
ܘܠܐ ܢܦܩܘ ܥܡܗ ܡܢ ܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܡܢ
ܢܦܩ. ܐܠܐ ܩܘܝܘ ܬܡܢ. ܘܐܬܚܠܛܘ ܥܡܗ
ܕܣܘܦܣܛܝܐ ܘܢܦܠܘ ܒܬܪܥܝܬܗ. ܘܟܕ
ܚܓܝܪ ܗܘܐ ܥܠ ܬܪܬܝܗܝܢ ܪ̈ܓܠܘܗܝ ܡܚܝܣܢ
ܗܘܐ. ܦܪܘܒܘܣ ܒܓܠܝܐ ܠܡܒܢܝܘ ܕܣܬܪ
ܡܬܚܦܛ ܗܘܐ ܕܢܒܢܐ. ܘܟܕ ܐܬܛܪܕ ܡܢ
ܕܡܝܢܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ. ܘܐܬܐ ܠܡܕܢܚܐ

Petrum rescivisse mortem Pauli et de industria perrexisse Alexandriam ut abdicationem suam ostentaret[1].

Quo tempore Petrus Callinicensis Alexandriam ivit, iverunt cum eo Joannes Barbur archimandrita et Probus, viri facundi. Erat autem tunc Alexandriæ sophista quidam, nomine Stephanus, qui prædicabat oportere quidem unam naturam in Domino nostro confiteri, nefas autem esse dicere servatum esse discrimen significationis naturalis[2]; servata enim discriminis notione, jam non unam sed duas fore naturas in Domino nostro. Restitit Probus et libellum conscripsit ad confutandam Stephani opinionem. Ast quum tandem Joanni et Probo spes esset ut episcopi fierent, renuisset autem Petrus patriarcha, ab eo se separarunt, et, discedente eo ab Alexandria, non discesserunt, sed remanserunt in urbe et cum sophista conversati in ejus opinionem lapsi sunt. Porro, dum archimandrita utroque, *ut aiunt*, pede claudicaret, Probus aperte quae destruxerat reædificare satagebat. Quum autem a Damiano Alexandrino expulsus in Orientem venisset et doctrinam sophistæ disseminare quæreret, ab ecclesia ejectus est et cum eo etiam Joannes Barbur, qui apologiam pro eo fecerat[3]. Abe-

[1]) Cfr. Joannes Asiæ, *lib. cit.*, c. 60.

[2]) Clarius Dionysius qui eamdem historiam refert ap. Assemanum, *Bibl. Orient.*, II, 72 : ܦܘܪܫܢܐ ܕܡܫܘܕܥܘܬܐ ܟܝܢܝܬܐ ܕܗܠܝܢ ܕܡܢܗܝܢ ܡܫܝܚܐ ܒܬܪ ܚܘܫܒܐ ܕܚܝܕܘܬܐ. « *Discrimen significationis naturalis earum rerum ex quibus est Christus post rationem unionis.* »

[3]) Dionysius, quem sequitur Barhebræus, rem fusius narrat hisce verbis : «*Probus itaque Alexandriæ moras cum Sophista ac reliquis veritatis hostibus ducens, turbas plurimas data opera excitabat,*

ܘܟܒܐ ܕܬܪܘܝܗܘܢ ܠܟܘܠܟܠܐ ܕܣܘܢܗܕܝܛܐ ܗ̇ܘ.
ܐܬܟܪܗ ܡܢ ܟܪܝܐ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܗܘ ܐܦ ܡܘܣܠܝ
ܦܪܘܒܘܣ ܕܢܦܩ ܗܘܐ ܪܘܚܐ ܡܬܬܦܝܣ.
ܘܐܬܚܘ ܢܝܫܐ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ. ܘܒܥܐ ܡܢܗܘܢ
ܠܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܬܟܪܟ ܐܦܝܣܩ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ.
ܘܩܫܝܫܐ ܐܪܬܕܘܟܣܐ. ܘܐܦ ܐܦܢ ܗܘܐ ܡܢܬ.
ܘܢܫܪܐ ܘܐܣܝܪ ܠܗ̈ܠܝܢ ܡܦܝܣܝܢ ܕܢܦܫܝ
ܠܐܘܪܚܬܐ. ܘܐܝܟܢ ܠܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܡܬܩܪܒܝܢ
ܘܗܘܘ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܐܦܝܣܩ ܐܘ ܩܫܐ
ܐܪܬܕܘܟܣܐ ܐܠܨܝܢ ܕܢܝܬܘܢ ܠܗ. ܘܟܕ
ܒܥܘ ܘܠܐ ܐܫܟܚܘ. ܐܠܨ ܐܢܘܢ ܕܐܦܢ ܐܚܐ
ܦܫܝܛܐ ܐܘ ܥܠܡܝܐ ܢܝܬܘܢ ܠܗ. ܘܐܡܪ
ܠܗ ܚܕ ܡܢ ܬܠܡܝܕܘܗܝ. ܕܐܝܟܢܐ ܡܫܟܚ
ܐܚܐ ܦܫܝܛܐ ܢܫܪܐ ܠܐܦܝܣܩ. ܐܡܪ ܗܘ. ܐܝܢ ܐܝܢ.
ܡܫܟܚ ܐܚܐ ܐܪܬܕܘܟܣܐ ܢܫܪܐ ܠܐܦܝܣܩܐ ܗܪܛܝܩܐ.

untes igitur *ambo* adhæserunt synoditis (*Chalcedonensibus*). Ascendit autem Probus Constantinopolim et factus est Chalcedonis episcopus. Paulo autem post æger factus, sensit se jamjam moriturum. Tunc pœnitentia ductus rogavit discipulos ut vias èt urbes vicinas perlustrantes adducerent, si possent, episcopum aut presbyterum orthodoxum (*Monophysitam*) qui eum absolveret. Postquam autem quæsiissent nec invenissent, coëgit eos ut, modo simplicem dumtaxat fratrem sive sæcularem invenissent, adducerent eum ad se. Dixit ei unus ex discipulis : « quomodo simplex frater absolvere possit episcopum? » Ille autem respondit : « ita, ita, absolvet frater orthodoxus episcopum hæreticum. » Replicarunt ejus discipuli :

*et qua sermonibus, qua scriptis epistolis, id impudenter stabilire satagebat quod antea ad terram dejecerat. Archimandrita vero, utroque pede, ut aiunt, claudicans, huc et illuc ferebatur, mentemque mutabat, prout eos sentire videbat, quos obvios haberet, excusans se rationemque adducens, cur aliorum dementiam rejiceret. Quum autem Probus a Damiano pulsus in Orientem se contulisset, doctrinam Sophistæ ubique disseminabat.* » Pergit Dionysius et narrat Joannem, postquam anceps hæsisset, tandem Probi sententiam palam suscepisse et pro eo apologiam scripsisse, quam coram episcoporum synodo legi et responsum sibi ab eadem per litteras dari rogabat. «*Congregata est igitur ejus causa synodus in Guba baraia ad quam et archimandrita Joannes evocatus fuit. Venit ille et Probum secum adduxit ut sibi in synodo præsidio esset. Verum synodus Probum admittere noluit, utpote qui jam depositus fuerat et ab ecclesia segregatus.* » Prosequitur Dionysius et narrat Joannem, quum a proposito recedere nollet, una cum Probo ceterisque eadem propugnantibus damnatum et depositum fuisse. Addit Dionysius : «*Petrus patriarcha nomine totius synodi librum conscripsit, in quo Sophistae quidem et Probi opinionem confutabat; Doctorum vero testimoniis ostendebat reipsa existere et remanere differentiam naturarum, ex quibus est Christus, etiam post rationem unitionis, absque numero tamen, et sine divisione earundem naturarum. Misit autem hunc librum ad cuncta monasteria et ecclesias fidelium ditionis orientalis, hoc est, totius Syriæ cui præerat. Tunc Archimandrita et Probus segregatos se ab universa Orthodoxorum ecclesia cernentes, relicta Sophistæ opinione, pro qua tam acre certamen subierant, Chalcedonensis synodi fidem amplexi sunt, et ad Anastasium Antiochiæ patriarcham profecti ei adhæserunt et ab eodem suscepti fuere. Mox Archimandrita e suo monasterio ejectus in aliud cœnobium perrexit quod S. Eusthathii in Artach dicebatur, ubi ipsum sibi in abbatem et rectorem monachi illi constituerunt. Atque ita res eorum se habuit, donec Mar Petrus in vivis esse desiit. Complures vero eorundem causa et integra etiam regionis Antiochenæ oppida a vera fide et ad Chalcedonensium partes transiere*, etc. » Ap. Asseman. *Bibl. Or.*, t. II, p. 72-77.

ܘܐܡܪ ܠܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܡܟܝܠ ܗܪ̈ܛܝܩܐ ܚܢܢ؛ ܘܐܡܪ ܫܪܝܪܐܝܬ ܗܟܢܐ ܐܝܬܘܗܝ . ܘܡܝܬ ܗܘ ܒܬܝܒܘܬܗ . ܘܝܘܚܢܢ ܐܪܟܝܡܢܕܪܝܛܐ ܒܪܒܘܪ . ܡܢ ܕܐܬܛܪܕ ܡܢ ܥܘܡܪܗ ܥܡܪ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܐܘܣܛܬܝܘܣ ܕܒܐܪܬܚ .

ܘܒܬܪ ܫܘܕܥܐ ܕܝܘܚܢܢ ܘܕܦܪܘܒܘܣ ܐܬܬܙܝܥܬ ܒܥܝܬܐ ܒܝܢܬ ܕܡܝܢܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܘܦܛܪܘܣ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܟܕ ܓܝܪ ܬܪܝܬܝܛܐ ܡܕܡ ܪ̈ܫܐ ܟܬܒܘ ܘܫܕܪܘ ܠܘܬ ܕܡܝܢܐ ܘܒܥܘ ܡܢܗ ܦܬܓܡܐ . ܗܘ ܕܝܢ ܫܪܝܐ ܕܫܘ̈ܐܠܐ ܟܬܒ . ܘܫܕܪܗ ܠܦܛܪܘܣ ܕܢܒܩܐ ܘܢܬܪܘܨ ܡܕܡ ܕܘܠܐ . ܦܛܪܘܣ ܕܝܢ ܟܕ ܩܪܐ ܐܫܟܚ ܕܝܕܝܥܘܬܐ ܩܢܘܡܝܬܐ ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܩܢܘ̈ܡܐ ܩܪܐ ܠܗܝܢ . ܘܠܐ ܨܒܐ ܗܘ ܦܛܪܘܣ ܕܢܟܣܝܘܗܝ ܠܕܡܝܢܐ ܡܢ ܫܘܪܝܐ . ܐܠܐ ܟܬܒ ܠܗ ܕܐܫܟܚ ܪ̈ܫܐ ܕܥܛܝܦܝܢ ܠܗ ܘܒܥܐ ܕܢܫܬܪܘܢ ܠܗ . ܕܡܝܢܐ ܕܝܢ ܟܕ ܩܒܠ ܦܬܓܡܐ ܐܬܟܫܠ ܘܐܡܪ ܕܡܢ ܚܣܡܐ ܠܐ ܐܬܩܒܠܬ ܡܠܦܢܘܬܗ . ܘܐܬܗܦܟ ܠܣܢܐܬܐ . ܘܨܒܐ ܦܛܪܘܣ ܕܢܟܢܫ ܣܘܢܗܕܘܣ ܓܘܢܝܐ . ܘܠܐ ܐܬܛܦܝܣ ܕܡܝܢܐ[1]. ܘܡܝܬ ܗܘ ܡܪܝ ܦܛܪܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܫܢܬ

" ergo hæretici sumus! " Respondit : " revera, ita est. " Et mortuus est in pœnitentia sua. Joannes autem Barbur archimandrita, postquam e monasterio suo expulsus fuisset, habitavit in monasterio Mar Eustathii in Artaha.

Post depositionem Joannis et Probi mota est quæstio inter Damianum Alexandriæ et Petrum Antiochiæ. Nam quum Tritheitæ quidam aliqua capitula scripsissent eaque ad Damianum transmisissent, flagitantes ab eo responsum, ille quæstionum solutionem scripsit codicemque misit ad Petrum Antiochiæ ut eum examinaret et quæ oportebat corrigeret. Petrus autem, cum legisset, reperit proprietates notionales personarum sanctæ Trinitatis ab eo personas appellari; noluit tamen Petrus Damianum ab initio reprehendere, sed ipsi rescripsit significans se capitula quædam in libro invenisse quæ sibi obscura videbantur et de quibus ab eo elucidationes sibi dari optabat. Damianus autem, accepto responso, offensus fuit et dixit suam doctrinam ex invidia non susceptam fuisse et ad odium conversus est. Petrus autem voluit congregare synodum generalem. Sed renuit Damianus[1]. Obiit porro Mar Petrus patriarcha anno Græcorum 902 (*Chr.* 591)[2] in monasterio Gubæ

[1]) In *Bibliotheca Orient.*, t. II, p. 332 recitatur hic locus et ad finem hæc adduntur : ܘܡܪܝ ܦܛܪܘܣ ܟܬܒ ܬܠܬܐ ܡܐܡܪ̈ܐ ܠܘܩܒܠ ܕܡܝܢܐ . « *Tunc sedit Petrus et scripsit tractatus tres adversus Domianum.* » Hujus operis analysis habetur in *Bibl. Orient.*, t. II, p. 78 81.

[2]) Barhebræo concinunt Dionysius et Elias Nisibenus, qui ad annum 902 hæc adnotat : [Syriac text] « *Eo anno regnum iniit Chosroës, Hormizdæ filius, eoque obiit Petrus patriarcha Jacobitarum.* » In *Libro Calipharum* (Land, *Anecd. syr.*, I, 14 et 113)

ܙ̈ܒ ܕܡܩ̈ܒܠܐ. ܫܢܝ ܕܝܢ ܡܪܝ ܕܡܝܢܐ. ܘܚܪܝܢܐ
ܐܝܟ ܕܩܕܡܝܐ. ܘܦܫ ܚܪܝܢܐ ܐܝܟ ܕܐܝܬܘ̄ܗܝ.

ܒܬܪ ܦܛܪܘܣ ܩܠܝܢܝܩܝܐ ܀ ܝܘܠܝܢܐ
ܣܘܢܩܠܠܐ ܕܝܠܗ.

ܘܟܕ ܫܢܝ ܗܘ ܡܪܝ ܦܛܪܘܣ ܐܬܟܢܫܘ
ܐܦܣܩ̈ܦܐ. ܘܐܩܝܡܘ ܚܠܦܘܗܝ. ܠܬܠܡܝܕܐ
ܕܝܠܗ ܝܘܠܝܢܐ. ܓܒܪܐ ܡܠܝܠܐ ܘܡܝܬܪܐ.
ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܒܪ ܐܦܬܘܢܝܐ ܕܡܬܩܪܐ
ܕܩܢܫܪܝܢ.

ܘܒܗܿ ܙܒܢܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܐܘܪܗܝ ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ
ܕܐܘܪܬܕܘܟܣܘ ܣܪܓܝܣ ܕܡܬܩܪܐ ܐܪܡܢܝܐ.
ܗܢܐ ܥܡ ܐܚܘܗܝ ܝܘܚܢܢ ܕܒܕܝܪܐ. ܕܒܟܬܒܘ
ܠܡܟܬܒܢܘ̈ܬܗ ܕܡܪܝ ܦܛܪܘܣ. ܘܐܡܪܘ
ܕܠܐ ܟܠܗ ܙܕܩ ܕܢܬܩܪܝܢ. ܘܗܘ ܡܕܒܪܢܐ
ܦܛܪ̈ܝܪ ܟܕܝ ܠܡܟܬܒܢܘܬܗܘܢ ܡܦܫܩܢܘܬܐ.
ܘܦܫܩ ܡ̈ܠܐ ܕܡܬܬܩܠܝܢ ܗܘܘ ܒܗܝܢ.
ܘܟܠܝܢܘܢ ܐܬܬܟܝܘ ܡܢ ܛܢܢܐ ܣܪܝܩܐ.
ܘܟܕ ܕܒܪ ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܗܘ ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܐ
ܫܢ̈ܝܐ ܬܠܬ ܘܝܪ̈ܚܐ ܚܡܫܐ ܫܢܝ.

baraiæ. Obiit etiam Mar Damianus, et disceptatio qualis erat talis remansit.

49. *Post Petrum Callinicensem,* JULIANUS *ejus syncellus*[1].

Defuncto Mar Petro, congregati episcopi ordinarunt in ejus locum discipulum ejus Julianum, virum facundum et eximium e cœnobio Bar-Aphtonii quod Kenserinense[2] vocatur.

Eo tempore Edessæ episcopus orthodoxorum *(Monophysitarum)* erat Sergius, Armenus nuncupatus, qui una cum fratre suo Joanne in Mar Petri scripta insurrexit[3] dicens : non esse utique legenda. Julianus autem patriarcha eos reprehendit et explicavit verba quibus offensi fuerant; vixque ab inani zelo se continuere. Quum autem patriarchatum administrasset Julianus annis tribus et mensibus quinque, defunctus est[4].

legimus : « ܫܢܬ ܐܬܫܥܡܐܐ ܘܚܕܐ ܫܢܝ ܡܪܝ ܦܛܪܘܣ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܬܫܥܐ ܒܢܝܣܢ ܒܟܒ ܒܗ.
« *Anno 901, Ind. IX, d. 22, m. Nison (m. Apr. A. D. 590) obiit Petrus patriarcha.* »

[1]) «In Dionysii *Chronico* desideratur, ut etiam in *Historia Alexandrina* Renaudotii p. 152, ubi Athanasius Petri loco sedisse dicitur. Sed Juliani nomen exhibent etiam Barsalibæus et Dyptycha Jacobitarum.» Assemanus *Bibl. Or.*, II, 333.

[2]) Istud monasterium, in historia Jacobitarum celebre, situm erat, juxta J. S. Assemanum *(Diss. de Syr. Monophys.* p. 83) et juxta Ritter *(Erdkunde West Asien,* XVII theil., V abth. p. 1592-1597), prope Kenserin, urbem initio imperii Arabum florentissimam, hodie pagum, quem Covaiens alluit, ab Alepo una mansione versus austrum distantem.

[3]) Pro ܕܟܬܒܘ legendum cum Assemano, B. O., t. II, 333 ܕܒܟܬܒܘ.

[4]) Obierit igitur anno 594 vel 595. *Liber Chaliphar um* (Land, *lib. cit.*, 14 et 113) ejus mortem ad an. 595 refert his verbis : ܫܢܬ ܐܬܫܥܡܐܐ
ܘܫܬ ܫܢܝ ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܬܡܘܙ ܛ̄.
« *Anno 906, d. 9 m. Tamuz (m. Julii a. D. 599) dnus Julianus mortuus est.* »

ܒܬܪ ܝܘܠܝܢܐ ، ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܐܬܩܪܝ ܓܡܠܝܐ.

ܡܢ ܒܬܪ ܕܫܢܝ ܝܘܠܝܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܟܢܝܫܝ. ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܠܕܝܪܐ ܚܕ ܕܡܥܪܒܐ ܘܡܬܟܬܫܝܢ . ܘܟܕ ܠܐܝܢ ܕܢܥܒܕܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܨܡܘ ܘܨܠܝܘ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ. ܘܒܠܠܝܐ ܬܠܝܬܝܐ ܐܬܚܙܝ ܠܐܢܫܝܢ ܡܢܗܘܢ ܒܚܙܘܐ . ܕܠܨܦܪܐ ܟܕ ܡܬܦܬܚ ܬܪܥܐ ܕܕܝܪܐ . ܕܝܪܝܐ ܕܦܓܥ ܒܟܘܢ ܩܕܡܝܐ ܠܗ ܐܣܪܡܘ . ܘܟܕ ܢܦܩܘ ܐܦܝܣܩ̈ ܚܙܘ ܠܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܢ ܫܡܝܫܛ . ܟܕ ܕܒܪ ܓܡ̈ܠܐ ܘܥܒܪ ܠܓܒܘܠܐ ܕܢܝܬܐ ܡܠܚܐ ܠܕܝܪܗ ܕܗܘ ܕܝܪܐ ܕܩܢܫܪܝܢ . ܘܟܕ ܡܠܠܘ ܥܡܗ ܘܛܥܡܘ ܠܝܕܥܬܗ . ܘܝܠܦܘ ܕܡܢ ܕܝܪܐ ܪܒܐ ܐܝܬܘܗܝ . ܕܒܪܘܗܝ ܒܩܛܝܪܐܝܬ ܟܕ ܡܬܟܬܫ ܘܒܟܐ . ܘܐܣܪܡܘܗܝ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܒܫܢܬ ܬܫܡܐܐ ܘܫܬ ܕܝܘܢܝܐ . ܘܐܝܟ ܕܐܫܟܚܢ ܒܟܬܒܐ ܬܫܥܡܐܐ ܘܬܡܢܐ . ܘܣܡ ܐܝܕܐ ܥܠܘܗܝ ܣܘܝܪܘܣ ܕܐܘܪܫܠܡ ܒܕܝܪܐ ܕܩܢܫܪܝܢ . ܒܬܪܟܢ ܐܘܡܝ ܐܢܘܢ ܕܢܫܒܩܘܢܝܗܝ.

50. *Post Julianum*, Athanasius, *cognomine Camelarius*[1].

Defuncto Juliano patriarcha, episcopi congregati sunt in quodam monasterio Occidentis. Allaborantes igitur creando patriarchæ jejunarunt et oraverunt per triduum. Tertia autem nocte in visione dictum fuit quibusdam ex illis : « mane, quando aperietur porta monasterii, monachus qui primus occurret vobis ipsum ordinate. » Egressi porro episcopi viderunt Athanasium Samosatæ, ducentem camelos et transeuntem per *urbem* Gabalorum[2] ut afferret sal monasterio suo Kenserinensi[3]. Postquam autem cum ipso collocuti essent, scientiam ejus gustassent, didicissentque ipsum e magno monasterio esse, eum reluctantem ac flentem vi adduxerunt et ordinarunt patriarcham anno Græcorum nongentesimo sexto, vel, *ut* in codicibus invenimus, anno nongentesimo octavo[4]. Imposuit ei manum Severus Jerosolymitanus in monasterio Kenserinensi. Postea eos adjuravit ut sinerent eum isto anno

[1]) Sub isto Athanasio series Patriarcharum Antiochenorum qui rectam fidem tenuerunt interrupta fuit per mortem Anastasii II qui anno 606 martyr occubuit.

[2]) ܓܒܘܠܐ vel ܓܒܠܐ *Gabula* vel *Gabala*, hodie *Djabul* vel *Dschibuhl* ad lacum hujus nominis, pagus situs medio itinere inter Kenserin ad occidentem et Balisam ad Euphratem. Vid. Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XVII theil., V abt., p. 1694-1696 et supra p. 124, not. 2.

[3]) Suspicor mendum hic in codicem irrepsisse et pro Kenserinensi monasterio legendum Samosatense. Nam ordinatus Athanasius fuit in monasterio Kenserinensi, unde rediit ad suum monasterium et per annum camelis curandis, ut antea, inserviit. Porro ex narratione Barhebræi patet monasterium in quo degebat Athanasius ad Euphratem situm fuisse, quod monasterio prope Samosatam convenit, nequaquam vero de Kenserinensi monasterio dici potest, ut ex supradictis p. 259 constat.

[4]) Vel anno 915 juxta Dionysium in *Chronico* (*Bibl. Or.*, t. II, p. 102) et *Librum Chalipharum* (Land, *lib. cit.*, p. 14 et 113).

[Syriac text illegible]

adimplere ministerium camelorum prout a fratribus acceperat. Beatus igitur ab iis separatus juxta promissum, abiit et portavit salem atque ad monasterium attulit, nihil manifestans nequidem ipsius fratri Severo qui et ipse in eodem monasterio monachus erat. Quum autem advenisset tempus præfinitum venissentque episcopi eum abducturi, invenerunt eum stantem(?) in areola luti et implentem vas portatorium fratribusque suis porrigentem ut obducerent camelorum stabulum. Expleto anno, quum rescivissent didicissentque factum monachi et frater ejus cœperunt eum coarguere quod eis rem celasset. Etenim antequam ordinaretur nocte exibat ad locum quo ad usum *naturalem* exibant monachi et, nemine vidente, verrebat latrinam et immunditias canistro deferens projiciebat in Euphratem. Hujuscemodi actionibus exercebat se et carnem spiritui subjiciebat. Igitur, fratres mei, qui vult refrænare passionem superbiæ sic se humiliet. Porro hic beatus ordinavit Severum fratrum suum episcopum Samosatæ, et ambo in Ecclesia illustres facti sunt.

Hoc tempore, interfecto Mauricio, Græcorum imperatore, Persæ subjugarunt Mesopotamiam et Syriam. Chosroes Edessam misit episcopum quemdam Nestorianum, nomine Ahischmam[1]. Quo a fidelibus non ad-

[1]) Refert Theophanes ad an. Chr. 616 Chosroem, furore percitum ob plagam ipsius exercitui a Græcis inflictam, Christianos ad amplectendam Nestorii hæresim adegisse.

ܫܕܪ ܠܝܘܚܢܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܡܢ ܗܠܝܢ ܕܡܢܢ
ܘܩܒܠܘܗܝ ܡܗܝܡܢܐ ܚܦܝܛܐܝܬ. ܗܝܕܝܢ
ܦܩܕ ܟܣܪܐ. ܘܐܬܛܪܕܘ ܟܠܗܘܢ ܐܦܣܩܦܐ
ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܡܢ ܟܠܗ ܣܘܪܝܐ. ܘܐܬܦܢܝ
ܠܢ ܟܠܗܝܢ ܥܕܬܐ ܘܕܝܪܬܐ ܕܐܬܢܣܒܝ
ܗܘܝ ܡܢܢ ܒܝܘܡܝ ܡܘܪܝܩܝܘܣ ܒܐܝܕ
ܕܘܡܛܝܢܘܣ ܐܦܣܩܦܐ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܐ
ܕܐܥܝܪ ܪܕܘܦܝܐ ܥܠ ܣܘܪܝܝܐ. ܘܬܘܒ ܐܘܣܦ
ܟܣܪܐ ܠܬܠܬܐ ܐܦܣܩܦܐ ܐܪܬܕܘܟܣܘ ܡܢ
ܡܕܢܚܝܐ ܕܢܬܦܛܪܢܘܢ ܥܠ ܥܕܬܐ
ܕܣܘܪܝܐ. ܘܐܫܥܝܐ ܡܢ ܐܚܕ ܠܐܘܪܗܝ. ܡܛܠ
ܕܝܘܢܢ ܗܦܟ ܗܘܐ ܠܐܬܪܗ. ܘܫܡܘܐܝܠ
ܠܐܡܝܕ. ܘܐܚܪܢܐ ܠܬܠܐ ܕܡܘܙܠܬ. ܐܠܐ
ܡܕܝܢܬܐ ܕܠܒܪ ܒܩܘܪܝܐ ܠܐ ܡܩܒܠܝܢ ܗܘܘ
ܠܐܦܣܩܦܐ ܕܐܫܬܕܪܘ ܡܢ ܟܣܪܐ. ܡܛܠ
ܕܡܢ ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܕܢܚܐ ܩܝܡܝܢ ܗܘܘ.
ܘܗܠܝܢ ܡܪ̈ܥܝܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܘܠܐ ܕܡܦܪܝܢܐ
ܗܘ̈ܝ. ܦܛܪܝܪܟ ܕܝܢ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܟܕ
ܫܡܥ ܗܠܝܢ. ܦܩܕ ܠܩܘܪܝܩܘܣ ܕܐܡܝܕ.
ܗܘ ܕܡܢ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܪܕܝܦ ܗܘܐ. ܕܢܣ
ܥܘܪ ܠܡܗܝ̈ܡܢܐ ܕܐܡܝܕ ܘܕܟܠܗ ܒܝܬ
ܢܗܪ̈ܝܢ. ܐܦܣܩ̈ܦܐ ܕܝܢ ܡܕܢܚܝܐ ܐܬܚܡܬܘ
ܥܡܗ ܒܕܘܢܝܐ ܘܐܝܡܝܢ ܗܘܘ ܠܟܣܪܐ. ܐܦ
ܐܬܡܛܝܢ ܠܗ ܟܣܪܐ. ܒܪܡ ܐܝܟ ܕܗܘ

misso, misit Joannem episcopum, unum e nostris, qui a fidelibus alacriter susceptus fuit. Tunc jussit Chosroes expellere omnes episcopos Chalcedonenses ex universa Syria et restitutæ nobis fuerunt omnes ecclesiæ et monasteria, diebus Mauricii nobis erepta per Domitianum, episcopum Chalcedonensem Melitinae, qui commoverat persecutionem adversus Syros. Præterea Chosroes tres episcopos orientales orthodoxos præfici jussit ecclesiis Syriae : et Isaias quidem obtinuit Edessam quia Jonas (Joannes?) redierat ad patriam, Samuel Amidam et tertius Telam Mauzalat[1]; sed ruricolæ qui extra *urbes* in pagis habitabant non receperunt episcopos a Chosroë missos, utpote a maphriano Orientis constitutos, quum istae dioeceses patriarchæ non autem maphriano subderentur. Verum, hisce auditis, patriarcha Mar Athanasius praecepit Cyriaco[2] Amidensi, qui a Chalcedonensibus persecutionem subierat, ut visitaret omnes fideles diœcesis Amidæ et totius Mesopotamiæ; episcopi autem orientales, ira moti contra Cyriacum, cum eo contendebant et a Chosroe minas ei faciebant; sed quidquid sit, eorum sedes ab episcopis nostris regebantur. Deleta quippe erat memoria Chalce-

[1]) ܬܠܐ *Tela* (i. e. *collis*) vel *Tela-Mauzalat*, urbs erat Mesopotamiæ, æquali fere itinere ad orientem a Nisibi, ab Amida ad septentrionem distans. Vocabatur olim *Antipolis* et *Constantina*. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.* p. 114; Ritter, *Erdkunde, West-Asien* XI Th.; III abt. p. 270-372.

[2]) Cyriacus Amidae episcopus constitutus fuit anno 578. Decessit anno 623 postquam hanc ecclesiam quadraginta quinque annis rexissit. Scripsit canones quos in suo *Nomocanone* sæpe laudat Barhebræus. Cfr. Assemanus *Bibl. Orient.*, II, 90.

ܡܢ ܦܪ̈ܬ ܘܠܥܠ ܡܠܟܕܘܢܝ̈ܐ ܗܘܘ
ܡܘ̈ܬܒܐ . ܘܐܠܗܐ ܒܪܫܗܘܢ ܕܡܠܟܝ̈ܐ
ܡܢ ܦܪܥ ܠܡܦܪܥܢܐ . ܘܐܗܦܟ ܥܘܠܐ ܕܥܒܕܘ
ܦܪܥܗܘܢ . ܘܐܝܟ ܕܥܒܕܘ ܠܥܡܢ ܒܝܕ
ܝܘ̈ܢܝܐ . ܐܬܦܪܥܘ ܡܢ ܦܪ̈ܣܝܐ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܡܫܬܡܗ ܗܘܐ ܬܐܘܡܐ
ܚܪܩܠܝܐ ܕܡܢ ܕܝܪܐ ܕܬܪܝܠ . ܗܘ
ܕܒܛܠܝܘܬܗ ܒܩܢܫܪܝܢ ܐܬܪܕܝ ܒܝܘܢܝܐ
ܡܘܠܦܐ . ܘܗܘܐ ܐܦܣܩܦܐ ܠܡܒܘܓ . ܘܟܕ
ܐܬܪܕܦ ܡܢ ܕܘܡܛܝܢܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝܐ ܠܘܬ
ܐܝܓܘܦܛܘܣ . ܘܥܡܪ ܒܐܢܛܘܢ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܘܬܩܢ ܬܩܢܬܐ ܕܚܝܠ
ܣܦܪܐ ܕܐܘܢܓܠܝܘܢ . ܘܫܪܟܗ ܕܕܝܬܝܩܐ ܗܕܐ
ܕܐܦܠܚܘܢ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܒܬܪ ܦܘܫܩܐ ܩܕܡܝܐ . ܕܥܒܕ
ܡܐܪ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ . ܒܬܪ ܕܒܡܒܘܓ
ܦܘܫܩܐ ܕܒܝܕ ܬܘܟܠܢܗ ܕܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ
ܐܬܥܒܕ ܗܘܐ ܒܡܒܘܓ .

donensium ab Euphrate ad Orientem. Deus enim in caput eorum crimen ab ipsis commissum rependerat, et eorum quæ in nos per Græcos commiserant retributionem a Persis acceperunt.

Hoc tempore claruit Thomas Heracleensis[1], e monasterio Taril, qui a pueritia in monasterio Kenserinensi litteris græcis excultus, postea Mabugi episcopus fuit. Exagitatus autem a Domitiano Melitinensi, in Ægyptum profectus est habitavitque in Anton Alexandriæ[2], ubi memorabili diligentia correxit sacrum Evangelii codicem et reliquos novi *Testamenti* libros exacta admodum et accurata emendatione[3] post primam versionem Mabugi cura Philoxeni elaboratam.

[1]) *Heracleensis* seu *Harclensis* dictus est, quia erat ܡܢ ܚܪܩܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܦܠܣܛܝܢܐ *ex Harchel in Palæstina*, ut asserit anonymus ejus vitæ auctor ap. Asseman. *Bibl. Or.*, II, 90.

[2]) Additur in Cod. rom. ܒܕܝܪܐ ܩܕܝܫܐ ܕܐܢܛܘܢܝܢܐ *in monasterio sancto Antonianorum*. *Bibl. Or.*, II, 334.

[3]) De hac Novi Testamenti recensione sic loquitur ipse Thomas (ap. Assem. *Bibl. Or.*, II, 93):
ܐܬܦܩܩ ܕܝܢ ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܐܪܒܥܐ ܐܘܢܓܠܣܛܐ
ܩܕܝܫܐ ܡܢ ܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ ܚܦܝܛܐܝܬ ܘܒܥܡܠܐ
ܪܒܐ ܩܕܡܝܐ ܡܢ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܒܘܓ
ܒܝܘܡܝ ܢܟܦܐ ܡܪܝ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܡܘܕܝܢܐ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܗܕܐ . ܐܬܦܚܡ ܕܝܢ
ܒܬܪܟܢ ܒܚܦܝܛܘܬܐ ܣܓܝܐܬܐ ܡܢܝ ܬܐܘܡܐ ܡܣܟܢܐ
ܠܘܬ ܬܠܬܐ ܨܚ̈ܚܐ ܝܘ̈ܢܝܐ ܛܒ ܒܚܝܪ̈ܐ ܘܡܬܩܢ̈ܐ ܒܐܢܛܘܢ
ܡܕܝܢܬܐ ܪܒܬܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܒܕܝܪܐ
ܩܕܝܫܐ ܕܐܢܛܘܢܝܢܐ . ܐܬܟܬܒ ܬܘܒ ܘܐܬܦܚܡ ܒܗ
ܟܬܒܐ ܗܢܐ ܕܡܬܚܙܐ ܠܢ ܒܗ ܕܐܬܦܚܡ
ܘܐܬܬܩܢ ܗܪܟܐ ܒܐܢܛܘܢ ܒܕܝܪܐ ܗܘ ܕܐܬܐܡܪ
ܒܫܢܬ ܬܬܟܚ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܒܡܒܘܓ ܒܐܦܛܝܩܝܘܢ
ܕܬܫܥܐ . ܘܐܢܫܐ ܕܩܪܐ ܠܗ . ܐܬܦܚܡ ܗܘܐ
ܟܠ ܚܕ ܒܡܫܬܘܕܥܢܘܬܐ ܡܢ ܚܝ̈ܠܐ ܢܗܘܐ .

« *Translatus autem fuit liber hic quatuor sanctorum Evangelistarum e græco sermone in syriacum studio accuratissimo summoque cum labore, primum quidem in urbe Mabug diebus religiosi Mar Philoxeni confessoris, ejusdem urbis episcopi: postea vero collatus fuit studiosissime a me paupere Thoma ad tria exemplaria græca valde accurata correctaque in Anton magnæ urbis Alexandriæ in sacro Antonii mo-*

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܙܠ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܦܛܪ̈ܝ
ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ . ܟܕ ܐܢܣܛܐܣܝܘܣ ܦܛܪ̈ܝ ܕܐܪܬܕܘܟ̈ܣܐ
ܗ̄ܘ̄ ، ܐܫܬܘܝ . ܘܥܒܕ ܥܡܗ ܚܘܝܕܐ
ܒܬܪ ܦܠܓܘܬܐ ܕܗܘܬ ܗܘܬ ܒܝܢܬ ܦܛܪܘܣ ܘܕܡܝܢ
ܘܐܫܬܪܪ ܚܘܝܕܐ · ܗܘܐ ܕܝܢ ܚܘܝܕܐ ܗܢܐ
ܒܝܢ ܥܕܬܐ ܕܣܘܪܝܐ ܘܕܡܨܪܝܢ ܠܘܬ
ܕܝܘܢܝܐ . ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ
ܘܫܒܥ ܕܝܘܢܝܐ . ܒܝܕ ܬܪ̈ܝܗܘܢ ܩܕܝܫܐ
ܗܠܝܢ ܩܕ̈ܝܫܐ · ܘܢܝܩܛܐ ܪܒ ܚܝܠܐ ܘܫܪܟܐ
ܕܡܗܝ̈ܡܢܐ ·

ܘܟܕ ܐܬܩܛܠ ܟܣܪܐ ܡܠܟܐ ܕܦܪ̈ܣܝܐ ܐܝܪܩܠܝܣ
ܒܪܗ . ܘܐܬܟܠܝ ܗܪܩܠܝܣ ܡܠܟܐ ܥܠ
ܣܘܪܝܐ ܐܬܐ ܠܐܘܪܗܝ . ܘܢܦܩܘ ܠܐܘܪܥܗ
ܥܡܐ ܘܟܗ̈ܢܐ ܘܕܝܪ̈ܝܐ . ܘܟܕ ܚܙܐ ܣܘܓܐ
ܕܕܝܪ̈ܝܐ ܘܐܬܕܡܪ . ܘܫܒܚ ܟܠܗ ܐܘܪܚܗ .

Eodem tempore abiit Athanasius patriarcha Alexandriam, ubi orthodoxorum patriarcha erat Anastasius, et iniit cum ipso unionem post schisma e dissidio inter Petrum et Damianum ortum. Facta est igitur unio inter ecclesiam nostram Syriæ et ecclesiam Ægypti, anno Græcorum nongentesimo vigesimo septimo (*Chr.* 616), opera horum duorum sanctorum sicut et Nicetæ, ducis exercitus, ceterorumque fidelium[1].

Occiso autem Chosroe Persarum rege a filio suo, Heraclius, recuperata rursus Syria, venit Edessam. Populus, sacerdotes et monachi processerunt obviam ei. Quum multitudinem monachorum admiratus esset atque lau-

*nasterio, ubi et ipsum mihi exaravi pro peccatricis animæ meæ utilitate, et pro multorum beneficio, qui diligunt quæruntque utilem exactamque divinarum Scripturarum integritatem nosse et custodire. Scriptus autem collatusque fuit in loco quem supra memoravi, anno Alexandri nongentesimo vigesimo septimo (Chr. 616), indictione quarta. Quantum autem laboris et studii in ipso ejusque sociis (reliquis nimirum novi Testamenti libris) subierim solus Dominus novit.* »

Eadem leguntur in epigraphe codicis syriaci Musæi britannici (ap. Forshall *Catal. codd. syr. Musæi Britannici*, p. 27), cum hac differentia quod Thomas ibi asserit librum a se non ad tres sed ad duos codices fuisse collatum.

[1]) De hac unione hæc tradit Renaudotius in *Historia patriarcharum Alexandrinorum*, p. 152-153. Quum vehementer optaret Anastasius, Jacobitarum Alexandrinorum patriarcha, ut scissio inter Petrum et Damianum orta tolleretur, statim ac audivit in throno Antiocheno sedere Athanasium scripsit ad eum synodicam de fide epistolam. Hanc Athanasius cum gaudio suscepit, convocatisque episcopis suis, eam ipsis exhibuit, præfatus de antiqua utriusque ecclesiæ concordia a tempore Severi et Theodosii et antiquissimæ inter Petrum apostolum, fundatorem ecclesiæ Antiochenæ, et Marcum, primum Alexandrinæ episcopum, familiaritate. His auditis consenserunt episcopi ut synodica susciperetur arctiorque inter utramque ecclesiam societas contraheretur. Athanasius patriarcha, assumptis secum episcopis quinque, Alexandriam navigavit, ut Anastasium inviseret, qui tunc erat in monasteriis. Susceptus ab Anastasio ejusque clero in monasterio quod erat ad littus maris orientale pacem iniit inter utramque ecclesiam et uno mense ibidem mansit. Ab eo tempore stabilita fuit consuetudo, religiose in utraque ecclesia Antiochena et Alexandrina servata, ut novi patriarchæ alter ad alterum scriberent, statim postquam ordinati erant, et eorum synodicæ epistolæ publice in ecclesia perlegerentur. Porro ista unio, juxta Barhebræum, anno 616 inita fuerit; juxta Severum vero, Makrisium et Elmacinum, quos secutus est Renaudotius, Anastasius obierit anno 614, undeque unio effecta fuerit necesse est ante hunc annum.

ܘܠܐ ܙܕܩ ܕܢܫܒܘܩ ܠܓܡܝܪ ܗܢܐ ܥܡܐ
ܡܫܒܚܐ ܠܢܘܟܪܝܐ ܡܢܢ . ܘܟܕ ܗܘܐ ܥܐܕܐ
ܕܡܪܝܐ . ܢܚܬ ܠܥܕܬܐ ܕܝܠܢ . ܘܝܗܒ ܡܘܗ̈ܒܬܐ
ܝ̈ܬܝܪܬܐ ܠܟܠܗ ܥܡܐ . ܕܟܒܪ ܒܗܕܐ ܢܦܝܣ
ܐܢܘܢ ܕܢܬܩܪܒܘܢ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢ.
ܘܟܕ ܕܫܠܡܬ ܬܫܡܫܬܐ ܐܠܗܝܬܐ : ܩܪܒ
ܡܠܟܐ ܕܢܬܡܛܐ ܠܐܪ̈ܙܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܐܝܟ
ܥܝܕܐ ܕܡ̈ܠܟܐ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ . ܐܫܥܝܐ ܕܝܢ
ܡܝܛܪܦܘ ܕܐܘܪܗܝ ܒܛܢܢܗ . ܟܠܝܗ ܠܡܠܟܐ
ܕܢܬܢܣܒ ܡܢ ܐܪ̈ܙܐ ܘܐܡܪ
ܐܢ ܠܐ ܟܬܒܬ ܚܪܡܐ ܠܣܘܢܗܕܘܣ
ܕܟܠܩܝܕܘܢ ܒܟܬܝܒܬܐ . ܠܐ ܫܒܩ ܐܢܐ
ܠܟ ܠܡܬܩܪܒܘ ܠܐܪ̈ܙܐ . ܘܐܬܚܡܬ ܗܪܩܠܝܣ
ܘܛܪܕܗ ܠܐܫܥܝܐ ܐܦܣܩܦܐ ܡܢ ܥܕܬܐ ܪܒܬܐ
ܘܝܗܒܗ ܠܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ . ܘܢܦܩܘ ܥܡ
ܐܦܣܩܦܐ ܐܦ ܪ̈ܘܪܒܢܐ ܡܢܗ ܕܥܕܬܐ . ܗܢܘܢ
ܕܡܬܬܩܢܝܢ ܗܘܘ ܡܫܪ̈ܒܬܐ ܕܒܝܬ ܣܪܦܝܐ ܘܕܒܝܬ
ܬܠܡܚܪܝܐ ܘܒܝܬ ܠܚܡܣܪܝܐ . ܘܒܝܬ ܩܘܣܡܐ
ܒܪ ܥܪܒܝܐ ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܣܓܝ̈ܐܐ . ܕܠܘܬܗܘܢ
ܗܘܐ ܟܠܗ ܡܢܝܢܐ ܕܥܕܬܐ .

ܘܟܕ ܐܬܐ ܡܠܟܐ ܠܡܒܘܓ . ܐܙܠ
ܠܘܬܗ ܦܛܪܝܪܟ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܘܥܡܗ
ܬܪ̈ܥܣܪ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ . ܘܒܥܐ ܡܢܗܘܢ ܠܟܬܒܐ

davisset, dixit suae religionis fidelibus: « non licet relinquere tantum tamque inclytum populum a nobis alienum. » Quum igitur advenisset dies festus, descendens ad ecclesiam nostram munera præclara universo populo largitus est, si forte his alliceret eos ad amplectendam synodum Chalcedonensem. Dum autem sacrificium divinum perficeretur, accessit imperator ut particeps fieret sanctissimi sacramenti secundum morem imperatorum christianorum. Isaias autem, Edessae metropolita, zelo suo accensus cohibuit imperatorem a sanctis sacramentis, dicens : « nisi scripto synodum Chalcedonensem anathematizaveris, non sinam te attingere sacramenta. » Quare iratus Heraclius Isaiam episcopum ejecit ex ecclesia magna eamque dedit Chalcedonensibus. Simul autem cum episcopo ex ecclesia exierunt magnates, qui nobiles efformabant familias Bethsarphiæ, Bethtelmahariæ, Betheosmæ Bararabi, et alii plurimi, ad quos tota ecclesiæ suppellex pertinebat.

Cum porro Mabugum ingressus esset imperator, ipsum adiit patriarcha Mar Athanasius et cum eo duodecim episcopi[1]. Imperator petiit ab eis li-

[1]) Conferendi sunt cum Barhebræo Theophanes ad annum 621 (Migne, *Patrol. gr.* CVIII, 678), Georgius Hamartolus in *Chronico* ad regnum Heraclii (Migne, *Patrol. gr.*, CX, 835), Georgius Cedrenus ad annum 20 Heraclii (Migne, *Patrol. gr.*, CXXI, 806). Isti auctores in pluribus dissentiunt a Barhebræo et tradunt Athanasium cum Sergio Constantinopolitano qui et ipse natione Syrus erat, vafritie sua Heraclium decepisse et in errorem Monothelitarum induxisse. «*Anno vigesimo, inquit Cedrenus, cum degeret Hierapoli Heraclius, venit ad eum Athanasius Jacobitarum patriarcha, homo callidus et, ut sunt Syri omnes, natura ad mala facinora versutia instructus. Is cum imperatore de fide colloquitur eique imperator promittit se eum, modo Chalcedonensis concilii decreta approbet Antiochiæ episcopum creaturum. Athanasius id simulat, ac fatetur duas in Christo esse unitas naturas. Simul imperatori quæstionem proponit de operatione*

ܕܬܘܕܝܬܗܘܢ. ܘܝܗܒܘܗ ܠܗ. ܘܟܕ ܩܪܐ
ܫܒܚ ܐܢܘܢ. ܒܪܡ ܠܐ ܫܒܩ ܡܐܠܨ ܗܘ
ܕܠܐܓܘܢ ܐܢܘܢ ܕܢܩܒܠܘܢ ܣܘܢܗܘܕܘܣ
ܕܟܠܩܝܕܘܢ. ܘܟܕ ܠܐ ܡܫܬܡܥܝܢ ܐܬܚܡܬ
ܗܪܩܠܝ ܘܟܬܒ ܠܟܠܗ ܐܘܚܕܢܗ. ܕܟܠ
ܕܠܐ ܡܩܒܠ ܠܣܘܢܗܕܘܣ ܢܬܦܣܩ ܢܚܝܪܗ ܘܐܕܢܘܗܝ
ܘܒܝܬܗ ܢܬܒܙ. ܘܗܦܟܘ ܣܓܝ̈ܐܐ ܗܟܝܠ.
ܘܚܘܝܘ ܥܪܘܬܗܘܢ ܕܝܪ̈ܝܐ ܕܒܝܬ ܡܪܘܢ
ܘܡܓܒܝܐ ܕܐܡܣܢܝܐ. ܘܒܙܘ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܕܥܕ̈ܬܐ
ܘܕܝܪ̈ܬܐ ܒܙܘ. ܘܟܕ ܩܒܠܝܢ ܗܘܘ
ܗܠܝܢ ܕܝܠܢ ܠܘܬܗ ܕܗܪܩܠܝ ܠܐ ܦܢܝ
ܗܘܐ ܠܗܘܢ. ܡܛܠܗܢܐ ܐܠܗܐ ܕܬܒ̈ܥܬܐ
ܒܝܕ ܐܝܫܡܥܠܝ̈ܐ ܦܪܩܢ ܠܢ ܦܘܪܩܢܐ
ܡܢ ܐܝܕܝ̈ܐ ܕܪ̈ܘܡܝܐ. ܘܐܦܢ ܡܢ ܐܦ ܠܐ
ܐܬܦܢܝ ܠܢ. ܡܛܠ ܕܡܢ ܐܚܝܕܐ ܗܘܬ ܒܝܕܗ.
ܟܠܗ ܬܘܕܝܬܐ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܚܝܕܐ
ܚܒܝܫܐ ܢܛܪܬܗ. ܐܠܐ ܠܗ ܒܙܥܘܪܬܐ
ܡܘܬܪܢܐ ܕܐܬܦܨܝܢ ܡܢ ܩܫܝܘܬܐ ܕܪ̈ܘܡܝܐ
ܘܡܢ ܣܢܝܐܘܬܗܘܢ ܡܪܝܪܬܐ ܕܠܘܬܢ.

ܘܒܙܒܢܗ ܕܗܢܐ ܐܬܐܢܣ ܗܘ̈ܬ ܚܝܘܕܬܐ
ܕܡܕܢܚ̈ܝܐ ܥܡ ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܐܝܟ
ܕܒܬܫܡܫܬܗ ܠܟܢܘܫܝܐ ܥܡ ܗܕܐ. ܘܟܕ
ܫܢܝ̈ܐ ܬܠܬܝܢ ܘܫܬ ܫܡܫ ܗܘ ܡܪܝ
ܐܬܐܢܣ. ܫܢܝ ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܕܝܪܐ
ܕܓܪ̈ܘܡܝܐ. ܘܒܟ̈ܬܒܐ ܐܫܟܚܢ ܘܐܦܣܩ

bellum confessionis *fidei*. Quo dato et perlecto, laudavit eos, sed non desiit eos urgere ut susciperent synodum Chalcedonensem. Quum autem non assentirentur, iratus Heraclius scripsit universæ ditioni : « si quis non acquiescit *synodo*, amputentur ei nasus et aures, ejusque domus diripiatur. » Tum multi conversi sunt, suamque crudelitatem ostenderunt monachi *monasterii Mar* Maronis (?) et Megabaei (?) ac Emeseni, qui multas ecclesias multaque monasteria diripuerunt. Quum igitur nostri conquererentur apud Heraclium, nihil eis respondit. Quapropter Deus ultionum per Ismaelitas e manibus Græcorum nos liberavit. Porro, quamvis ecclesiæ nostrae ad nos reversæ non sint, quia sub dominatione Arabum unaquæque confessio quæcumque in manibus possidebat, servavit, nihilominus tamen nobis non parum proficuum fuit, quod erepti fuerimus a crudelitate Græcorum et ab amaro eorum in nos odio.

Tempore hujus Athanasii univerunt se Orientales sedi Antiochenæ, ut cum divino auxilio ostensuri sumus[1]. Quum autem annis triginta sex munere suo functus esset Athanasius, obiit et repositus fuit in monasterio Garumæorum. In codicibus invenimus eum episcopatum gessisse annis qua-

*et voluntatibus, utrum eæ duplices in Christo an vero simplices dicendæ sint. Ea de re imperator ad Sergium Constantinopolitanum et Cyrum, Phasidis episcopum, scribit. Quorum, cum uterque a secta Monothelitarum esset, invenit eos idem cum Athanasio sentire. »*

[1]) Infra, in altera sectione *Chronici ecclesiastici.*

ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ. ܘܡܝܬ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ
ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ.

ܒܬܪ ܐܬܢܐܣܝܘܣ. ܝܘܚܢܢ ܬܠܡܝܕܗ

ܗܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘ ܕܡܬܩܪܐ ܕܣܕ̈ܪܘܗܝ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܐܘܣܝܒܘܢܐ. ܐܬܬܣܝܡ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܕܝܘ̈ܢܝܐ. ܣܡ ܠܗ ܐܝܕܐ ܐܒܪܗܡ ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܕܢܨܝܒܝܢ. ܠܗܢܐ ܩܪܝܗܝ ܥܡܪܘ ܒܪ ܣܥܕ ܐܡܝܪܐ ܕܛܝܝܐ ܠܘܬܗ. ܘܒܥܐ ܡܢܗ ܕܢܦܫܩ ܐܘܢܓܠܝܘܢ ܠܠܫܢܐ ܣܪܩܝܐ ܐܘܟܝܬ ܛܝܝܐ. ܒܠܚܘܕ ܫܡܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܐܠܗܐ. ܐܘ ܕܡܥܡܘܕܝܘܬܐ ܐܘ ܕܙܩܝܦܐ ܕܥܠܘܗܝ ܐܙܕܩܦ ܡܫܝܚܐ ܠܐ ܢܣܬܒܪ ܒܗ. ܗܘ ܕܝܢ ܛܘܒܢܐ ܐܡܪ ܠܗ. ܚܣ ܕܐܒܨܪ ܚܕܐ ܝܘܕ ܐܘ ܚܕ ܣܪܛܐ ܡܢ ܐܘܢܓܠܝܘܢ. ܘܐܦܢ ܐܢ ܟܠܗܘܢ ܙܝܢ̈ܐ ܘܢܝ̈ܙܟܐ ܕܡܫܪܝ̈ܬܟ ܢܥܒܪܘܢ ܒܝ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܠܬܘܩܦܗ ܐܡܪ ܠܗ. ܙܠ ܟܬܘܒ ܐܝܟܢܐ ܕܨܒܐ ܐܢܬ.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܫܬܡܗ ܗܘܐ ܒܡܠ̈ܦܢܘܬܐ ܡܠܝܠܝܬܐ ܘܡܬܐܡܛܝܩܝܬܐ ܘܥܕ̈ܬܢܝܬܐ ܣܘܝܪܐ ܣܒܘܟܬ ܐܦܝܣܩ ܕܩܢܫܪܝܢ. ܐܦ ܡܬܝ ܕܚܠܒ.

draginta quatuor et obiisse anno nongentesimo quadragesimo secundo. *(Chr.* 631)[1].

51. *Post Athanasium*, Joannes, *ejus discipulus.*

Hic e monasterio Eusebonæ[2] ipse ille est qui „Sedrarum[3]" cognomen habuit. Ordinatus est anno Græcorum nongentesimo quadragesimo secundo *(Chr.* 631). Imposuit illi manum Abraham, metropolita Nisibis. Hunc Amrus Barsaadi, Arabum emirus, ad se vocavit postulans ab eo ut Evangelium verteret in linguam saracenicam seu arabicam, ita tamen ut nomen Christi Dei, baptismatis et crucis in qua Christus suspensus fuit, omitteretur. Beatus autem Joannes respondit: „absit ut resecem unum iud aut unum apicem ab Evangelio, etiamsi omnibus telis et lanceis tuorum castrorum transfigendus forem." Viso igitur ejus animo, Amrus dixit: „vade et scribe quomodo volueris."

Eo tempore celebris factus est studiis dialecticis, mathematicis et ecclesiasticis Severus Sabocht, episcopus Kenscrinensis. Inclaruit etiam Matthæus Alepi[4].

¹) Dionysius in *Chronico* mortem ejus reponit in an. 644.

²) ܕܝܪܐ ܕܐܘܣܝܒܘܢܐ *cœnobium Eusebonæ*, ab Eusebona et Abibione conditum, a tempore S. Simeonis stylitæ, qui ibi vitam monasticam professus est, satis celebre, Jacobitarum postea domicilium, situm erat apud Teledam. Teleda porro, hodie *Hasya* vel *Hassieh* sita erat in deserto Syriæ in via quæ ducit ab Emesa, hodie Homs, ad Damascum. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.* 98; Smith, *Thesaur. syr.*, ad h. v.; Ritter, *Erdkunde*, *West-Asien*, XVII th., v abth. 1286, 1443, 1464, 1563.

³) ܣܕܪܐ, *liber, ordo, precatio quædam in officio liturgico.*

⁴) In codicis margine, manu, ut videtur, altera, legitur ܡܬܝ ܐܦܣܩ ܕܚܠܒ *Matthæus episcopus Alepi.*

ܘܡܪܛܝܢܝܢܘܣ ܐܦܣܩ. ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ
ܕܪ̈ܘܡܝ ܟܢܫ ܡܐܐ ܘܬܫܥܐ ܐܦܣܩ̈ܦܐ
ܘܐܚܪܡ ܠܗܪܩܠܝܣ ܡܠܟܐ ܘܠܣܪܓܝܣ
ܘܠܦܘܪܘܣ ܘܠܦܘܠܘܣ ܘܠܟܠ ܕܠܐ
ܡܘܕܐ ܒܡܫܝܚܐ ܬܪ̈ܝܢ ܨܒܝܢ̈ܐ ܘܬܪܬܝܢ
ܡܥܒܕ̈ܢܘܬܐ ܘܬܪܬܝܢ ܨܘ̈ܪܬܐ. ܗܘ ܓܝܪ
ܗܕܐ ܗܪܣܝܣ ܡܢ ܡܩܣܝܡܘܣ ܐܢܫ ܕܡܢ
ܩܪܝܬܐ ܚܣܦܝܢ ܕܒܛܒܪܝܐ
ܐܙܕܪܥܬ ܒܪܘܡܝ ܘܐܬܐ ܠܘܬ ܗܘ
ܡܩܣܝܡܘܣ ܠܩܘܣܛܢ̈ܝ. ܘܟܕ ܫܡܥ
ܩܘܣܛܘܣ ܒܪ ܗܪܩܠܝܣ ܝܘܠܦܢܗ ܐܬܚܡܬ
ܠܗ. ܘܚܒܫܗ ܒܕܝܪܐ ܕܢ̈ܫܐ ܐܝܟ
ܕܢܒܗܬ. ܗܘ ܕܝܢ ܐܛܥܝ ܠܕܝܪ̈ܝܬܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܫܬܘܬܦܢ ܥܡ ܩܘܪܒܢܐ ܗܘ
ܕܡܩܪܒ ܗܘܐ ܐܟܣܘܣ ܪܫܐ ܕܝܠܗܝܢ. ܗܢܝܢ
ܕܝܢ ܢ̈ܫܐ. ܠܦܪ̈ܟܐ ܗܘܝ ܩܘܕܫܐ ܕܡܬܩܕܫܝܢ
ܣܝܡܝܢ ܗܘ̈ܝ. ܘܟܕ ܐܬܦܪܣܝ. ܒܦܘܩܕ
ܡܠܟܐ ܘܐܬܓܪ̈ܝ ܒܡܕܝܢܬܐ. ܘܐܘܩܕ ܐܢܝܢ
ܒܢܘܪܐ. ܘܠܡܩܣܝܡܘܣ ܦܣܩ ܠܫܢܗ.
ܘܠܐ ܫܠܐ. ܐܠܐ ܫܪܝ ܟܬܒ ܐܓܪ̈ܬܐ. ܘܦܩܕ

Martinus[1] autem, episcopus Chalcedonensis Romæ congregavit[2] centum et novem episcopos et anathematizavit Heraclium imperatorem, Sergium, Pyrrhum, Paulum, omnesque qui non confitentur in Christo duas voluntates, duas operationes duasque naturas[3]. Hæc quippe hæresis a Maximo[4] quodam e pago Hasphin in ditione Tiberiadis disseminata fuit Romæ. Venit porro Maximus Constantinopolim. Constans autem, Heraclii filius, audita ejus doctrina, ira accensus est eumque in monasterio mulierum inclusit ut erubesceret. Ille vero in errorem ita pertraxit moniales, ut recusarent participes fieri oblationis quam offerebat Axus, earum præpositus. Hæ autem mulieres particulas consecratas intra soleas suas injiciebant. Quum autem earum nequitia divulgata esset, jussu imperatoris in civitatem tractæ fuerunt igneque concrematæ, Maximo vero lingua abscissa fuit : qui tamen nequaquam cessavit, sed cœpit scribere epistolas. Jussit igitur imperator

[1]) In codice scribitur ܡܪܛܝܢܝܢܘܣ *Martinianus*.

[2]) In concilio Lateranensi an. 649. Cfr. *Concil. collect.* Ed. Venet. 1729, t. VII.

[3]) ܨܘ̈ܪܬܐ proprie *formæ* : sed vox *forma* a sanctis Patribus non semel pro *natura* usurpata fuit. Testem sufficiat adducere ipsum Martinum Papam, in actione prima concilii Lateranensis hanc vocem eo sensu usurpantem.

[4]) In narrandis S. Maximi gestis Barhebræus ita miscet vera falsis ut erronea sint omnia. Natus est Maximus in ipsa urbe Constantinopoli. Postquam autem adolevisset, imperator Heraclius, ob egregias illius virtutes, eum in aulam accivit ut ipsi esset a secretis; cui muneri Maximus paulo post renunciavit ut vitam monasticam amplecteretur. Strenuus Monothelismi debellator Maximus adductus fuit Constantinopolim ut doctrinæ suæ rationem redderet. In carcerem atrum projectus, quia in fide firmus stabat, deinde in exilium actus moxque ab exilio revocatus, quum nec blanditiis nec minis nec astucia adduceretur ad probandum Monothelismum, jussu Constantis durissimis nervis cæsus fuit. Deinde, amputatis ei lingua dextraque, rursus in exilium relegatus fuit ubi tormentis exhaustus obiit. Cf. *S. Maximi vita ap. Migne, Patrol. gr.* XC; *Acta sanct.*, ad diem 13m August.

ܡܢܟܬܐ ܘܐܬܦܣܩܬ ܝܡܝܢܗ. ܘܟܕ ܫܪܝ
ܦܠܘܣ ܒܣܡܠܗ. ܘܗܝܕܝܢ ܦܣܩܘܗ ܐܦ
ܠܣܡܠܗ. ܘܠܐܘܣܛܪܘܣܐ ܐܫܬܕܪ ܟܕ ܠܐ ܗܘ
ܐܫܬܘܝ ܠܚܕ ܡܢ ܕܪ̈ܓܐ ܕܟܗܢܘܬܐ. ܐܡܪ
ܗܘܐ ܓܝܪ. ܕܡܛܠ ܕܦܓܪܐ ܪܓܐ ܡܕܡ
ܕܒܝܫ ܠܪܘܚܐ. ܘܪܘܚܐ ܪܓܐ ܡܕܡ ܕܒܝܫ
ܠܦܓܪܐ. ܐܚܪܝܢ ܗܘ ܨܒܝܢܐ ܕܢܦܫܐ ܘܐܚܪܝܢ
ܦܓܪܐ. ܐܚܪܢܐ ܡܕܡ ܗܘ ܕܐܠܗܐ ܘܐܚܪܢܐ
ܗܘ ܕܒܪܢܫܐ. ܘܒܡܫܝܚܐ ܚܕܝܘܬ ܐܝܬܝܗܘܢ
ܗܘ. ܘܒܫܘܪܝܐ ܡܢ ܐܦ ܠܗܕܐ ܡܢ ܗܕܐ
ܗܪܣܝܣ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ. ܗܫܐ ܟܠܗܘܢ
ܒܗ ܐܚܝܕܝܢ. ܢܣܛܘܪ̈ܝܐ ܕܝܢ ܘܐܦܢ ܬܪ̈ܝܢ
ܟܝ̈ܢܐ ܘܩܢܘ̈ܡܐ ܐܡܪܝܢ. ܡܢ ܗܕܐ ܕܬܪ̈ܝܢ
ܨܒܝ̈ܢܐ ܠܐܡܪܘܗܝ. ܪܚܝܩ ܡܬܪܚܩܝܢ. ܐܦܠܐ
ܒܟܬ̈ܒܝܗܘܢ ܡܫܬܟܚܐ.

ܗܘ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ. ܟܕ
ܫܡܫ ܫܢܝܐ ܕܬܡܢܬܥܣܪܐ ܬܫܡܫܬܐ. ܫܢܝ
ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܒܟܢܘܢ ܩܕܡ.
ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܐܡܝܕ ܒܗܝܟܠܐ ܕܡܪܝ ܙܥܘܪܐ.

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܕܣܕ̈ܪܘܗܝ، ܬܐܕܘܪܘܣ.

ܗܢܐ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܩܢܫܪ̈ܝܢ ܐܬܓܒܝ.
ܘܐܬܐ ܗܘܐ ܡܢ ܕܒܪܐ ܕܐܣܩܛܝܣ. ܘܫܡܫ

dextram ei amputari. Quum porro sinistra scribere cœpisset, etiam sinistra ei amputata fuit, simulque ipse in exilium detrusus fuit, quum ad nullum ordinum sacrorum gradum promotus fuisset. Asserabat porro, ob corpus quod concupiscit nocivum spiritui et spiritum qui concupiscit nocivum corpori, aliam esse voluntatem animæ aliam corporis, aliam Dei aliam hominis, utramque autem in Christo unitam esse. Et initio quidem, etsi ab ista hæresi refugerunt Chalcedonenses[1], hodie tamen omnes ea detinentur. Nestoriani autem, etsi duas naturas duasque personas prædicant ab asserendis duabus voluntatibus valde refugiunt, et talis assertio in eorum scriptis non occurrit.

Porro patriarcha Mar Joannes, quum spatio decem et octo annorum munere suo functus esset, defunctus est anno nongentesimo sexagesimo *(Chr.* 649)[2] mense Conun priore *(Decembri)*, Amidæ in templo Mar Zoaræ sepultus.

52. *Post Joannem cognomento Sedrarum*, THEODORUS.

Hic electus fuit e monasterio Kenserinensi, quo venerat e deserto Sce-

[1]) Initio Chalcedonenses nequaquam Monothelismo adhæserunt, siquidem post Xenainm Monophysitam ejus auctores fuerunt Sergius, Pyrrhus, Cyrus et Theodorus. Ceterum Barhebræus statum quæstionis præpostere exhibet, ut patet ex iis quæ modo S. Maximo attribuit; is enim non contendit unquam esse in Christo duas voluntates ad invicem pugnantes, (quod subdole adversariis suis adscribebat Sergius in sua ad Honorium epistola), sed duas voluntates, divinam videlicet et humanam, plane concordes.

[2]) Anno 651 juxta Dionysium ap. Asseman. *Bibl. or.*, II, 103.

ܠܟܠܗܘܢ ܐܝܕܐ ܐܒܪܗܡ ܕܚܡܨ ܒܥܕܬܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܗܘܐ ܒܫܢܬܐ ܕܒܗ ܡܝܬ
ܝܘܚܢܢ ܐܬܬܢܝܚ. ܘܒܙܒܢܗ ܫܓܘܫܝܐ
ܪܒܐ ܐܝܬ ܗܘܐ ܒܝܬ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܥܠ
ܡܠܬܐ ܗܝ ܕܬܪܬܝܢ ܨܒܝܢܝܢ. ܘܣܘܢܗܕܘܣ
ܪܘܪܒܐ ܦܠܚܝܢ ܗܘܘ· ܘܡܚܪܒܝܢ ܚܕ ܠܚܕ.
ܘܟܕ ܩܕܡ ܩܠܝܠ ܡܓܚܟܝܢ ܗܘܘ.
ܥܠܝܢ ܬܪܝܬܝܐ ܗܢܘܢ ܕܐܬܦܪܫܘ ܡܢܢ.
ܘܡܚܕܐ ܕܥܟܘ. ܗܢܘܢ ܡܢ ܬܗܘܡܐ
ܠܬܗܘܡܐ ܐܬܪܡܝܘ. ܘܡܢܗ ܠܗܪܣܝܣ
ܕܗܦܟܬܗܘܢ ܐܫܬܥܒܕܘ ܥܕܡܐ ܠܝܘܡܢܐ
ܠܟܠܗܘܢ. ܘܐܦܢ ܓܝܪ ܒܡܢܝܢܐ ܕܟܝܢܐ
ܐܬܛܥܝܘ ܗܘܘ ܒܗܘܢ ܗܪܛܝܩܐ. ܐܠܐ ܟܕ
ܕܚܕܐ ܐܘܣܝܐ ܘܚܕ ܨܒܝܢܐ ܘܚܕܐ ܡܥܒܕܢܘܬܐ
ܡܘܕܝܢ ܗܘܘ، ܠܐ ܗܘܐ ܡܟܠ ܛܥܝܢ ܗܘܘ
ܗܫܐ ܕܝܢ. ܐܝܟ ܐܝܠܝܢ ܕܡܥܝܕܝܢ ܠܚܒܠܐ.
ܝܬܝܪ ܐܬܚܒܠܘ. ܬܐܕܘܪܐ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟ
ܕܝܠܢ ܟܕ ܬܡܢܥܣܪܐ ܫܢܝܢ ܕܒܪ ܗܘܐ
ܥܕܬܐ ܫܢܝ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ
ܘܬܡܢܐ.

tensi. Imposuit autem illi manum Abraham Emesenus in ecclesia Antiochenorum. Ordinatus fuit eo ipso anno quo defunctus est Joannes. Ejus tempore gravis perturbatio orta est inter Chalcedonenses de quæstione duarum voluntatum magnaque habita sunt concilia, illis mutuo sese evertentibus. Dum nos paulo ante irriderent propter Tritheitas qui se separarunt a nobis et statim exstincti sunt, ipsi ex abysso in abyssum erraverunt; hæresi inter eos exortæ usque hodie omnes subjecti remanent. Quamvis enim in numero naturarum errarent, attamen quum unam essentiam, unum voluntatem, unamque operationem profiterentur[1], non totaliter errabant. Nunc autem, velut qui corruptioni assuescunt, magis ac magis se perverterunt. Theodorus autem patriarcha noster, quum et ipse decem et octo annis ecclesiam rexisset, obiit anno nongentesimo septuagesimo octavo *(Chr.* 667)[2].

ܒܬܪ ܬܐܕܘܪܐ. ܣܘܝܪܐ ܒܪ ܡܫܩܐ.

ܗܢܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܦܓܝܡܬܐ ܐܘܟܝܬ
ܕܣܦܝܠܘܣ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܣܡ ܠܗ ܐܝܕܐ

53. *Post Theodorum*, SEVERUS *Barmaschke*[3].

Hic e monasterio Phagimthæ seu Saphyli[4] erat. Imposuit autem ei ma-

[1]) Hoc nunquam professi sunt catholici.

[2]) Anno 665 juxta Dionysium. De Theodori agendi ratione erga Denham maphrianum sermo erit infra in 2a sectione.

[3]) ܒܪ ܡܫܩܐ, *Barmaschke*, id est *pincernæ filius*, ut interpretatur Assemanus, *Bibl. Or.*, II, 104. Omittitur explicatio hujus cognominis in Smith *Thesauro syriaco* ad vocem ܫܩܐ, ubi ponenda erat.

[4]) Apud *Rhesinam*, *Ras-el-ain*, ad fontes fluvii Chaboræ in Mesopotamia. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.*, p. 104; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XI Theil, III abth., p. 375.

ܡܕܝܢ ܒܪ ܥܒܪܝܬܐ ܡܝܛܪ̈ܘ ܕܛܪܣܘܣ .
ܘܩܕܡ ܡܝܛܪ̈ܘ ܗܘܐ ܕܐܡܕ . ܘܐܬܬܣܝܡ
ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܫܥ .
ܘܩܫܝܐ ܗܘܐ ܡܪܕܐ . ܘܩܫܝܐܝܬ
ܡܬܕܒܪ ܗܘܐ ܒܨܒܘܬܐ ܥܕܬܢܝܬܐ . ܘܥܕܪ
ܗܘܐ ܠܗ ܥܘܕܪܢܐ ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ . ܘܗܘܬ
ܠܗ ܚܪܝܢܐ ܡܢ ܐܦܣ̈ܩܦܐ . ܡܢ ܣܪܓܝܣ
ܙܟܘܢܝܐ ܘܚܢܢܝܐ ܕܥܘܡܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ .
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܕܨܒܝܢ ܗܘܘ ܕܢܬܠܘܢ ܠܢܦܫܗܘܢ ܐܦܣ̈ܩܦܐ
ܠܡܥܒܕ ܠܒܪ ܡܢ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܗܘ ܕܝܢ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܐ ܫܒܩ ܗܘܐ . ܐܡܪ
ܗܘܐ ܓܝܪ ܕܫܠܡ ܠܗ ܥܝܕܐ ܥܬܝܩܐ . ܡܢ
ܙܒܢܐ ܕܣܘܢܗܘܕܘܣ ܕܟܠܩܝܕܘܢܐ . ܘܐܝܟܢܐ
ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܗܘ ܡܣܪܚ ܐܦܣ̈ܩܦܐ
ܠܟܠܗ ܠܘܒܝܐ . ܗܟܢܐ ܐܦ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ
ܐܦ ܗܘ ܡܣܪܚ ܠܐܬܪ̈ܘܬܗ . ܘܐܝܟܢܐ ܕܟܠܗܘܢ
ܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܕܗܘܘ ܡܢ ܙܒܢܐ ܗܘ ܘܥܕܡܐ
ܠܗܫܐ . ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܐܚܕܘ
ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܠܟܠܗܝܢ ܡܕ̈ܝܢܬܐ . ܘܐܦ
ܗܫܐ ܗܟܢܐ ܘܠܐ . ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܕܝܢ ܗܢܘܢ .
ܡܛܠ ܕܝܕ̈ܝܥܐ ܗܘܘ ܒܥܕܬܐ ܘܩܫܝܫܐ .
ܡܣܬܒܪܝܢ ܗܘܘ ܕܒܥܘܕܪܢܗܘܢ ܒܗ
ܥܬܝܩܬܐ . ܡܢ ܢܡܘܣܐ ܗܘ ܕܟܠܗ ܕܐܚܝܕ
ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܝܡ . ܕܡܝܛܪ̈ܘ ܕܟܠ ܗܦܪܟܝܐ
ܗܘ ܢܣܪܚ ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܠܡܕ̈ܝܢܬܐ

num Joannes Bar-Hebrææ, Tarsi metropolita, qui antea metropoliticam Amidæ sedem tenuerat. Ordinatus fuit anno nongentesimo septuagesimo nono *(Chr.* 668)[1]. Durus vir dure se gerebat in rebus ecclesiasticis, auxilium ei præbente Arabum rege. Orta est autem offensa ex parte episcoporum, Sergii Zachonii, Hananiæ cœnobii Cartaminensis[2] aliorumque qui volebant sibi, excluso patriarcha, arrogare ordinationem episcoporum Mesopotamiæ. Ast *hoc* Severus patriarcha non admisit, contendens cessasse antiquum morem a tempore concilii Chalcedonensis[3]; quemadmodum igitur patriarcha Alexandrinus ordinat episcopos totius Lybiæ, ita pariter a patriarcha Antiocheno ordinationes faciendas in locis ipsi subjectis; et sicut omnes patriarchæ qui a tempore concilii huc usque sedem Antiochenam occuparunt episcopos ordinarunt singulis civitatibus, ita et in præsens fieri debere. Episcopi autem illi, utpote in ecclesia noti et senectute *venerabiles*, ausui suo adjumentum sperabant ab antiqua illa lege quæ olim obtinuerat, ut scilicet cujusque provinciæ metropolita ordinaret episcopos pro omnibus sedibus ipsi subjectis. Congregatis igitur patriarcha et episcopis in Beth-Telat, quum didicissent

[1]) Anno 665 juxta Dionysium.

[2]) Cœnobium istud apud Mardin situm erat. Vid. supra, p. 121, not. 1.

[3]) Inter canones concilii Chalcedonensis canon 25 in collectione Dionysii Exigui reprehendit metropolitas qui nimium differunt ordinationes episcoporum in suis provinciis. Unde concilium Chalcedonense videtur metropolitanis, non autem patriarchis jus tribuisse ut ordinationes in suis provinciis facerent. Jus patriarcharum Alexandriæ et Antiochiæ videtur potius suam vim mutuare a canone Nicæno 6 et Constantinopolitano 2. Cfr. supra, nota ad pag. 111.

ܕܐܫܬܘܬܦܘܗܝ. ܘܟܕ ܐܬܟܢܫܘ ܦܛܪܝܪܟܐ ܘܗܢܘܢ
ܐܣܬܩܒܠܘ ܠܚܕܐ ܚܕܐ. ܘܡܚܕܐ ܫܪܝܘ
ܠܡܚܪܡܘ ܕܠܦܛܪܝܪܟܐ ܕܠܗܘܢ ܐܢܘܢ.
ܡܚܝܐ ܕܟܬܒ. ܗܟܘ [ܕܠܚܪܡ] ܠܦܛܪܝܪܟܐ.
ܘܫܕܪ ܐܓܪܬܐ ܐܢܘܢ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܘܫܕܪ
ܐܝܟܢܐ ܕܠܐ ܢܫܬܘܬܦܘܢ ܥܡܗܘܢ.
ܘܗܢܘܢ ܫܪܝܘ ܠܟܪܘܙܘܬܗ ܕܦܛܪܝܪܟܐ.
ܘܟܕ ܗܘܐ ܕܫܓܫܐ ܐܪܒܥ ܫܢܝܢ. ܥܕܡܐ
ܕܥܢܕ ܦܛܪܝܪܟܐ ܗܘ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟ ܟܬܒ
ܠܝܘܚܢܢ ܡܦܪܝܢܐ ܕܡܕܢܚܐ ܕܗܫܐ ܒܫܘܠܡܐ
ܕܐܓܘܢܐ. ܕܗܘܐ ܟܕ ܝܕܥܢܐ ܠܗܘܢ ܕܡܢ
ܒܬܪ ܡܘܬܝ ܕܓܠܬܐ ܕܟܕܒܘܬܐ. ܘܡܛܠ ܕܐܢܐ
ܕܫܒܩܬ ܘܫܪܝܬ ܠܗܘܢ ܘܐܡܪܝܢ
ܕܩܕܝܫܐ ܘܛܘܒܢܐ ܐܢܐ. ܘܡܫܝܢ ܠܗ
ܠܦܠܓܘܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܠܦܫܝܛܐ
ܡܛܠ ܗܕܐ ܫܪܝܪ ܐܢܐ ܘܟܬܒ ܐܢܐ ܕܐܢ
ܐܢܐ. ܕܟܕ ܚܝ ܠܐ ܐܬܘ ܠܬܝܒܘܬܐ
ܡܚܪܡܝܢ. ܘܡܬܬܚܪܡܝܢ ܥܕܡܐ ܕܢܬܬܘܘܢ.
ܘܢܫܪܘܢ ܠܟܪܘܙܘܬܐ ܕܥܒܕܘ. ܘܗܢܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܟܕ
ܡܠܟܘ ܡܪܝ ܣܘܪܝܘܣ ܟܬܒܘ ܠܝܘܚܢܢ. ܕܝܪܝܐ
ܕܡܪܝ ܡܬܝ. ܕܫܪܝܢ ܥܒܕܢ ܘܥܒܕܝܢ ܐܢܚܢܢ
ܠܟܪܘܙܘܬܐ ܕܥܠ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ ܣܘܪܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ

Sergius ejusque socii paratum esse patriarcham ad ipsos dejiciendos, statim ac ingressi fuere, patriarcham *(anathematizare)* aggressi sunt. Patriarcha vicissim eos anathematizavit et scripsit epistolam ad diœceses eorum ut non amplius communicarent cum eis. Illi vero irritam fecerunt proclamationem patriarchæ, et duravit ista perturbatio quatuor annis, usque ad obitum patriarchæ. Patriarcha porro, instante morte, scripsit Joanni Orientis maphriano[1] : « nunc, instante ultima mortis agonia, quum sciam illos post meam mortem rumores mendaces de me sparsuros atque dicturos me eis dimisisse et condonasse, me vero beatum ac sanctum proclamaturos ut ad suas partes trahant simplices, idcirco assero et scribo quod si, me vivente, non venerint veniam deprecaturi, excommunicati remanebunt, donec eos pœniteat et irritam declarent illegitimam quam fecerunt depositionem.» Isti autem episcopi, defuncto Mar Severo, scripserunt ad Joannem cœnobii Mar Matthæi[2] : «irritam fecimus et facimus depositionem a nobis latam in sanctum Mar Severum pa-

[1]) Joannes, cognomine Saba, episcopus erat monasterii Mar Matthæi prope Mosulum, antequam ad dignitatem maphriani eveheretur. De eo prolixior erit sermo infra in 2a sectione hujus Chronici.

[2]) Situm erat istud monasterium in monte ܐܠܦܦ *Elpheph* propre Mossulam in Mesopotamia. «*Olim sedes fuit,* inquit Assemanus, *Metropolitæ Ninives qui et metropolita S. Matthæi dicebatur et primum a maphriano locum inter orientales episcopos tenebat. Ad maphriani postea diœcesim adjectum anno* 1155 » Joannes Saba, de quo hic sermo est, se ab hujus monasterii episcopatu abdicavit anno 686 et ad maphriani dignitatem evectus fuit, ut infra explicabitur ad alteram hujus *Chronici* sectionem. Cœnobium Mar Matthæi, hodie derelictum et ruinosum, remanet in possessione Jacobitarum Mossulensium. Vid. Assem. *Diss. de Monoph.* p. 99-100; Martin, *La Chaldée*, p. 55, note.

ܕܡܪܝ ܦܢܝܗ. ܘܦܝܣܢܢ ܘܡܬܟܫܦܝܢܢ
ܠܡܬܟܪܙܘ ܕܗܘܐ ܡܢܢ ܠܟܠ ܩܕܡ ܡܪܝ
ܣܘܝܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܗܘܐ ܩܕܡ ܠܘܬܢ ܡܢܢ.
ܘܐܦܝܣܢ ܘܡܦܝܣܝܢܢ ܕܢܬܟܪܙ ܫܡܗ
ܒܥܕܬܐ ܘܒܕܝܪܬܐ. ܥܡ ܐܒܗܬܐ ܩܕܝܫܐ
ܕܩܕܡܘܗܝ ܘܡܩܒܠܝܢܢ ܠܟܝܪܘܛܘܢܝܣ
ܕܗܘ̈ܝ ܡܢܗ. ܘܡܢ ܐܒܗܬܐ ܩܕܝܫܐ
ܐܚܝܢ ܕܢܩܝܦܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܘܠܘ ܡܛܠ ܡܢ
ܡܕܡ ܠܗ ܐܚܪܢܝܐ ܥܒܕܢ. ܐܠܐ
ܕܢܬܦܣܩܘܢ ܦܠܓܘܬܐ ܘܚܪܝܢܐ ܘܢܡܠܟ ܫܠܡܐ
ܒܥܕܬܐ ܕܒܟܠܗܘܢ ܐܬܪ̈ܘܬܐ. ܗܝܕܝܢ ܗܘ ܡܪܝ ܡܕܢܚܝܐ
ܕܡܕܢܚܐ. ܟܬܒ ܐܓܪ̈ܬܐ ܩܬܘܠܝܩܝ̈ܬܐ
ܕܢܬܩܝܡ ܫܠܡܐ ܒܟܠܕܘܟ. ܡܪܝ ܕܝܢ
ܗܘ ܗܢܐ ܡܪܝ ܣܘܪܐ ܫ̈ܢܝܐ ܬܪܬܥܣܪܐ
ܘܫܢܝ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܬܫ̈ܥܝܢ ܘܚܕܐ.

triarcham, qui nunc ad Dominum migravit. Rogavimus igitur et rogamus ut prædicetur nomen ejus in ecclesiis et monasteriis cum sanctis Patribus qui ante eum fuerunt, et recepimus ordinationes (χειροτονίας) ab ipso et sanctis patribus, fratribus nostris ei adhaerentibus, factas. Quod nequaquam propter quidpiam aliud fecimus nisi ut cessent schismata et contentiones, atque pax regnet in ecclesiis quorumcumque locorum. Tunc Mar Joannes Orientis scripsit epistolas encyclicas ad pacem ubique restituendam. Mar autem Severus, annis duodecim munere functus, obiit anno nongentesimo nonagesimo primo (*Chr.* 680).

### ܒܬܪ ܣܘܪܐ . ܐܬܢܣܝܘܣ ܒܠܕܝܐ.

ܒܗ ܒܫܢܬܐ ܕܫܢܝ ܡܪܝ ܣܘܪܐ
ܒܪ ܡܫܟܐ. ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܒܪܝܫܥܝܢܐ. ܘܐܫܬܠܡܘ ܦܠ̈ܓܐ ܡܦܪ̈ܫܐ
ܐܬܬܣܝܡ ܡܢܗ ܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܡܬܩܪܐ ܒܠܕܝܐ. ܗܘ ܡܦܫܩܢܐ ܕܟܬܒ̈ܐ
ܩܕܡ. ܬܠܡܝܕܗ ܕܣܘܪܐ ܣܒܘܟܬ.
ܕܡܢ ܛܠܝܘܬܗ ܒܕܝܪܐ ܕܩܢܫܪܝܢ ܐܬܪܒܝ
ܘܐܬܚܟܡ ܒܝܘܢܝܐ ܗܘܐ. ܘܒܬܪܟܢ

### 54. *Post Severum*, ATHANASIUS *Baladensis*[1].

Eodem anno, quo defunctus est Mar Severus Barmaske, congregata est synodus Rhesinae, ubi, reconciliatis quæ dissidebant partibus, ordinatus est patriarcha Mar Athanasius, cognomine Baladensis, librorum sacrorum interpres et Severi Sabochtensis discipulus, qui a pueritia in monasterio Kenserinensi in lingua græca educatus et eruditus fuerat, deinde in monasterio Beth-Malchæ[2] dies duxerat.

[1]) ܒܠܕܝܐ *Baladensis*, ita appellatus fuerit ܒܠܕ, urbe Mesopotamiæ ad Tigrim non procul a Mossula

[2]) Situm est istud monasterium in regione Turabdinensi, hodie *Djeb el-Tur* vel *Tur-Dagh*, in Mesopotamia propre Mardin. Jacobitæ qui istam regionem nunc incolunt deferunt ad cœnobium Mar Malchæ ægros epilepsia laborantes, ut hujus

ܒܥܘܡܪܐ ܕܣܡܟ ܦܓܠܓܐ ܢܦܩ ܡܛܠܬܗ .
ܐܬܬܣܝܡ ܕܝܢ ܒܫܢܬ ܬܫܥܡܐܐ ܘܬܫܥܝܢ
ܘܚܡܫ ܕܝܘܢܝܐ · ܒܥܘܡܪܐ ܕܣܦܝܠܐ
ܕܪܝܫ ܥܝܢܐ . ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܚܢܢܝܐ
ܐܦܝܣܩ ܕܡܪܕܐ ܘܕܟܦܪܬܘܬܐ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܐܫܬܡܥ ܗܘܐ ܝܥܩܘܒ
ܕܐܬܟܢܝ ܕܐܘܪܗܝܐ . ܡܛܠ ܕܒܬܪܟܢ
ܐܬܬܣܝܡ ܗܘܐ ܐܦܣܩ ܠܗ ܠܐܘܪܗܝ . ܡܢܗ
ܕܗܢܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟ · ܗܘ ܕܝܢ ܚܣܝܕܐ
ܝܥܩܘܒ . ܡܢ ܥܝܢܕܒܐ ܩܣܛܪܐ ܕܐܬܪܐ
ܕܓܘܡܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܗܘܐ .
ܘܒܥܘܡܪܐ ܕܐܦܬܘܢܝܐ ܕܗܘ ܕܩܢܫܪܝܢ . ܝܘܢܝܐ
ܡܠܬܐ ܘܩܪܝܢܐ ܕܟܬܒܐ ܩܕܝܫܐ ܚܬܝܬܐܝܬ ܝܠܦ .
ܘܡܢ ܬܡܢ ܠܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܐܙܠ ܘܐܬܪܕܝ
ܦܢܐ . ܘܗܘܐ ܠܣܘܪܝܐ ܬܘܒ . ܘܠܐܘܪܗܝ
ܢܚܬ ܘܐܬܓܪܝ ܘܐܬܬܣܝܡ ܠܗ . ܘܡܢ
ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ ܕܠܐ ܐܚܕ ܟܘܪܣܝܗ . ܡܢ
ܐܢܫܝܢ ܩܠܝܪܝܩܘܬܐ ܠܐ ܢܟܦܐ ܐܬܐܠܨ .
ܘܟܕ ܠܐ ܫܩܠܗ ܛܢܢܗ ܕܢܣܝܒܪ . ܐܫܬܒܩ
ܡܢܗ ܪܥܝܘܬܐ . ܐܬܚܪܝ ܕܝܢ ܥܡ ܦܛܪܝܪܟ
ܡܪܝ ܝܘܠܝܢܐ ܘܐܦܝܣܩ̈ܐ ܡܛܠ ܢܛܘܪ
ܕܩܢ̈ܘܢܐ ܥܕܬܢܝܐ . ܘܠܐ ܐܢܫ ܫܡ
ܫܡܥܗ . ܐܠܐ ܟܠܗܘܢ ܕܢܫܡܫ ܙܒܢܐ
ܠܦܘܠܚܢܐ ܢܦܫ ܡܠܟܝܢ . ܗܘܐ ܠܗ .
ܘܐܝܬܝ ܟܬܒܐ ܕܩ̈ܢܘܢܐ ܥܕܬܢܝܐ ܐܩܝܕ .

Ordinatus est autem, anno Græcorum nongentesimo nonagesimo quinto (*Chr.* 684), Rhesinæ in monasterio Saphylæ. Imposuit illi manum Hananias, Mardae et Caphartutæ episcopus.

Circa eadem tempora claruit Jacobus, Edessenus nuncupatus, quoniam postea eidem urbi ordinatus est episcopus ab isto Athanasio patriarcha. Porro religiossimus Jacobus, ex Indaba castello regionis Gumiae in agro Antiocheno oriundus, in monasterio Aphtonii seu Kenserinensi graecam linguam et sacrorum librorum lectionem accurate didicit. Inde Alexandriam profectus ibique eruditus, in Syriam postliminio reversus est. Tandem Edessæ manens electus et ordinatus est illius *urbis* episcopus. Postquam autem annis quatuor sedem occupasset, a quibusdam improbis clericis exagitatus fuit; quos quum propter zelum suum ferre non posset, munus pastorale reliquit. Sed et cum patriarcha Mar Juliano et episcopis pro canonum ecclesiasticorum observatione contendit. Nemo autem aures ei praebuit; sed omnes ut res tempori accommodaret hortabantur; idcirco canonum ecclesiasticorum codicem attulit et ante valvas monasterii ubi patriarcha habitabat igne concre-

sancti precibus sanentur. In regione Turabdinensi numerantur hodie 150 pagi, a Jacobitis solis inhabitati, qui tres diœceses efformant. Olim conspiciebantur in hac mnotosa regione plus quam quinquagiuta monasteria quorum insignes adhuo remanent ruinæ. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monoph.* 116; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XI Theil., III abth., p. 439-441; Badger, *The Nestorians and their Rituals*. Londini, 1852, t. I, c. 6.

ܘܩܥܐ ܒܩܠܐ ܪܡܐ ܗܢܘܢ ܕܩܢܘ̈ܢܐ ܐܘܩܕܬ
ܒܢܘܪܐ. ܡܢ ܒܬܪ ܗܘܐ ܘܐܡܪ. ܕܩܢܘ̈ܢܐ ܕܡܬܕܫܝܢ
ܡܢܟܘܢ ܘܠܐ ܡܬܢܛܪܝܢ ، ܐܝܟ
ܕܡܝܬܪ̈ܐ ܘܠܐ ܡܚܫ̈ܚܐ ܒܢܘܪܐ ܡܘܩܕ ܐܢܐ .
ܘܡܟܝܠ ܥܡܪ ܒܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܕܟܝܣܘܡ
ܗܘܐ ܕܡܠܟ ܟܝܣܘܡ · ܘܐܬܬܣܝܡ ܠܐܘܪܗܝ
ܚܒܝܒ ܣܒܐ ܢܝܚܐ ܘܒܣܝܡܐ ܘܪܚܡܐ ܠܐܠܗܐ.
ܘܠܝܥܩܘܒ ܡܠܦܢܐ ܕܐܘܣܒܘܢܐ
ܢܩܪܘܗܝ ܠܘܬܗܘܢ . ܘܫܢ̈ܝܐ ܚܕܥܣܪ ܡܠܦ ·
ܠܗܘܢ ܗܘ ܡܙܡܘܪ̈ܐ ܘܩܪܝܢܐ ܕܟܬܒ̈ܐ
ܝܘܢܝܐ . ܘܐܚܕ ܗܘ ܠܫܢܐ ܝܘܢܝܐ ܕܐܬܛܠܡ
ܗܘܐ · ܘܐܬܬܟܬܫ ܥܡܗ ܡܢ ܐܚ̈ܐ ܕܣܢܝܢ
ܠܝܘܢܝ̈ܐ . ܘܫܒܩ ܐܢܘܢ ܘܐܬܐ ܠܕܝܪܐ
ܪܒܐ ܕܬܠܥܕܐ · ܘܫܢ̈ܝܐ ܬܫܥ ܥܡܪ ܬܡܢ ·

mavit, alta voce proclamans : « canones a vobis concultatos et minime custoditos quasi superfluos et inutiles comburo. » Indeque in monasterio Mar Jacobi de Chisuma[1] vitam egit. Ordinatus est autem Edessæ Habibus[2], vir senex, mitis, suavis ac gratus Religiosissimum autem Jacobum monachi Eusebonae ad se accersivere, apud quos per undecim annos psalmos et Scripturarum lectionem græce docuit et sermonem græcum obsoletum restituit. Impugnatus ibi a fratribus qui Graecos odio habebant, eos reliquit et ad monasterium magnum Teledæ migravit, ibique per novennium commoratus vetus Testamentum emendavit[3]. Habibo autem defuncto,

[1]) ܟܝܣܘܡ *Chisuma* vel *Cessunium*, Syriæ urbs inter Alepom et Edessam. Assem. *Diss. de Monophys.*, p. 75.

[2]) Supra p. 65, n. 1 recensiti fuerunt orthodoxi Edessæ episcopi usque ad Adæum + 541. Ab eo tempore interrupta fuit series orthodoxorum episcoporum et intrusi fuerunt Monophysitæ. Interdum autem duo simul fuere episcopi, unus catholicus, alter Jacobita, imo quandoque tertius Nestorianus. Inter catholicos memorantur ܐܡܙܘܢܝ *Amazunus* qui synodo quintæ anno 553 interfuit, *Theodorus*, alii duo anonymi sub Mauricio et Heraclio imperatoribus, *Paulus II* circa annum 1071, alios anonymos circa annum 1097, *Abdelmessias* paulo post. Inter Jacobitas memorantur : ܝܥܩܘܒ ܒܘܪܕܥܝܐ, *Jacobus Baradæus*, anno 543 ordinatus; cui viventi suffecti sunt ܬܐܘܕܘܪܐ, *Theodorus* et ܬܐܘܡܐ *Thomas;* ܣܘܝܪܐ, *Severus* an. 578-603; ܝܘܚܢܢ, *Joannes* qui a Chosroe missus fuit pro Ahisebma nestoriano; ܐܫܥܝܐ, *Isaias* qui Edessæ sedebat quando Heraclius, superatis Persis, in hanc urbem advenit; ܫܡܥܘܢ, *Simeon* an. 628-650; ܩܘܪܝܩܘܣ, *Cyriacus* an. 651-677; ܝܥܩܘܒ ܡܦܫܩܢܐ Jacobus interpres circa an. 685, cui viventi postquam 4 annis sedisset suffectus fuit ܚܒܝܒ, *Habibus*. Cfr. Assemanus, *Bibl. Or.*, I, 424, sqq.; Lequien, *Oriens Christ.*, II, 965, sqq. et hoc *Chronicon* 217, 220, 234, 266.

[3]) Ista Jacobi Edesseni emendatio V. T. exstat in codicibus Musæi Britannici. Vid. Wright, *Catal. codd. Musæi Britan.* Londini, 1870, p. 38-39. Quædam illius fragmenta edidit Martin, Paris, 1870.

Ex iis quæ Barhebræus de Jacobo Edesseno refert, patet præclarum hunc scriptorem Monophysitorum sectæ adhæsisse, quod ceteroquin constat ex ejus scriptis, ut demonstravit T. J. Lamy in *Dissert. de Syrorum fide*. Lovanii, 1859, p. 206-214. J. S. Assemanus, perlectis iis quæ Barhebræus de Jacobo Edesseno refert, retractavit, cum aliqua tamen hæsitatione, ea quæ in priori tomo suæ *Bibliothecæ Orientalis* fuse disputaverat ad stabiliendam orthodoxam Jacobi Edesseni fidem. Cfr. Assem. *Bibl. Or.*, I, p. 470-475; II, 337.

ܘܥܗ ܛܢܢܘ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܠܡܬܐܬܝܘ. ܘܒܥܘ
ܡܢܗ ܕܢܐܠܘܨ. ܠܝܥܩܘܒ ܐܘܪ̈ܗܝܐ ܘܐܬܦܢܝ
ܠܘܬ ܕܝܪܗ. ܘܐܬܒ ܥܠܘܗܝ ܘܝܬܒ ܟܘܪܣܝܗ
ܐܪܒܥܐ ܝܪ̈ܚܝܢ. ܘܗܝܕܝܢ ܐܙܠ ܠܡܥܪܒܐ
ܡܛܠ ܕܢܣܒ ܟܬܒܘ̈ܗܝ ܘܬܠܡ̈ܝܕܘܗܝ
ܘܢܦܢܐ ܠܥܕܬܗ. ܘܟܕ ܡܛܐ ܠܕܝܪܐ
ܕܬܠܕܐ. ܘܫܟܒ ܘܫܠܡ ܚܝܘ̈ܗܝ
ܒܐܝܪܚ ܚܙܝܪܢ ܒܚܡܫܐ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܫܥܣܪܐ
ܕܝܘ̈ܢܝܐ.

ܗܘ ܕܝܢ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܟܕ ܕܒܪ
ܥܕܬܐ ܬܠܬ ܫܢܝ̈ܢ ܫܟܒ. ܦܩܕ
ܠܣܪܓܝܣ ܙܟܘܢܝܐ ܡܝܛܪܘܦܘܠܝܛܐ ܕܗܘܐ ܗܘ
ܠܗ ܪܝܫ ܐܦܝܣܩܦ̈ܐ ܕܢܣܝܡ ܠܓܝܘܪܓܝܣ
ܐܦܝܣܩܦܐ ܠܥܡ̈ܡܐ ܛܝܝ̈ܐ. ܘܐܣܪܚܘܗܝ
ܒܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ. ܒܬܪ ܬܪܝܢ ܝܪ̈ܚܝܢ
ܕܫܘܢܝܗ ܕܦܛܪܝܪܟܐ.

Edesseni zelo excitati patriarcham adierunt eique supplicarunt ut Jacobum redire cogeret. Reversus igitur Jacobus sedem occupavit quatuor mensibus. Deinde in Occidentem profectus est, ut exinde libros suos et discipulos asportaret et ad ecclesiam suam rediret. Quum autem ad monasterium *Teledæ* pervenisset, finem suum attigit ibique vitam finivit anno Græcorum millesimo decimo nono (*Chr.* 708 die quinta Haziran (*Junii*).

Patriarcha autem Mar Athanasius quum *ecclesiam* rexisset tribus annis, defunctus est. Instante morte præcepit Sergio Zachunæo metropolitæ quem archiepiscopum appellabat, ut ordinaret Georgium episcopum gentibus Arabibus. Ordinarunt igitur eum *mense* Tischrin posteriori (*Novembri)*, duobus mensibus post obitum patriarchæ[1].

ܒܬܪ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܒܠܕܝܐ ܡܬܩܪܐ ܕܐܬܩܪܝ
ܪܗܘܡܝܐ.

35. *Post Athanasium Baladensem*, Julianus, *cognomine Romanus*[2].

ܐܒܘܗܝ ܕܗܢܐ ܡܢ ܚܝܠܐ ܕܕܘܝܕ ܕܡܢ
ܐܪܡܢܝܐ ܗܘ ܕܐܬܩܛܠ ܒܝܘ̈ܡܝ ܗܪܩܠܝܣ
ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܘܢܣܒ ܐܢܬܬܐ ܣܘܪܝܝܬܐ
ܘܐܘܠܕ ܠܗ ܠܗܢܐ ܝܘܠܝܢܐ. ܘܐܬܪܒܝ ܥܡ
ܐܒܘܗܝ ܒܦܠܚܘܬܐ. ܡܢ ܒܬܪܟܢ ܠܕܝܪܐ

Pater ejus erat de exercitu Davidis Armeni, qui diebus Heraclii trucidatus fuit. Uxorem duxit mulierem Syram e qua habuit hunc Julianum, qui cum patre in re militari educatus fuit. Postea autem ad monasterium

[1]) In cod. rom. ap. Assem., *Bibl. Or.*, II, 335, additur: « ܫܢܬ ܬܫܥ ܡܐܐ ܬܫܥܝܢ ܘܬܡܢܐ » anno nongentesimo nonagesimo octavo (*Chr*. 687). »

[2]) ܪܗܘܡܝܐ *Romanus*, id est *miles*.

ܕܩܢܫܪܝܢ . ܘܐܬܪܕܝ ܬܡܢ ܒܡܠܬܐ ܐܬܝܩܝܬܐ
ܘܡܬܩܪܐ ܗܘܐ ܪܗܘܡܝܐ ܥܠ ܐܦ̈ܝ ܐܒܘܗܝ. ܘܡܢ
ܕܪܚܡ ܕܘܒܪܐ ܡܫܡܠܝܐ ܕܕܝܪܝܘܬܐ . ܒܟܠܗܘܢ
ܝܘܬܪ̈ܢܐ ܡܫܬ̈ܡܠܝܐ ܙܟܐ ܠܣܓܝ̈ܐܐ . ܘܒܨܘܪܬܐ
ܦܓܪܢܝܬܐ ܠܟܠܗܘܢ ܙܟܐ ܗܘܐ ܒܫܘܦܪܐ .
ܐܝܟܢܐ ܕܢܬܐܡܪ ܕܫܘܐ ܐܝܬܘܗܝ ܠܡܠܟܘܬܐ .
ܘܡܢ ܐܡܝܕ ܐܬܓܒܝ ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܛܪܝܪܟܐ· ܒܫܢܬ
ܬܫܥܡܐܐ ܘܬܫܥܝܢ ܘܬܫܥ ܒܐܝܕܝ .
ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܣܪܘܓ .

ܣܡܘ ܠܗ ܬܘܩܠܬܐ. ܘܗܘܐ ܫܓܘܫܝܐ ܕܥܕܬܐ
ܡܛܠܬܐ . ܕܢܚܐ ܬܓܪܝܬܐ ܡܦܪܝܢܐ .
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܡܢ ܗܘܦܪܟܝܐ ܕܝܠܗ . ܝܘܚܢܢ
ܩܘܪܩܘܣܢܝܐ ܕܩܪܡܐ . ܘܝܘܣܦ ܕܛܝܝ̈ܐ
ܬܓܠܒܝܐ . ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܚܝܠ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܟܕ
ܐܦܩܗ ܠܕܢܚܐ . ܘܐܩܝܡ ܚܠܦܘܗܝ
ܠܒܟܘܣ . ܗܘ ܕܝܢ ܗܢܐ
ܛܘܒܢܐ ܝܘܠܝܢܐ . ܚܦܝܛܐ ܡܬܚܦܛ ܗܘܐ
ܛܒ . ܘܠܐ ܡܩܪܒ ܗܘܐ ܠܕܪܓܐ ܕܪܫܘܬ
ܟܗܢܘܬܐ ܐܠܐ ܠܐܝܠܝܢ ܕܡܪ̈ܕܝܢ ܗܘܘ
ܒܝܘ̈ܠܦܢܐ ܐܠܗܝ̈ܐ ܘܚܟܡܬܐ . ܘܡܫܬܒܚܝܢ
ܒܕܘܒܪ̈ܐ ܪܘܚܢܝ̈ܐ . ܘܟܕ ܫܢܝ̈ܐ ܥܣܪܝܢ
ܘܚܕܐ ܕܒܪ ܥܕܬܗ ܕܐܠܗܐ . ܫܢܝ ܒܫܢܬ
ܐܠܦ ܘܬܫܥܣܪܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܒܗ ܒܫܢܬ
ܫܢܝ ܐܦ ܐܒܐ ܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܕܐܘܪܗܝ .

Kenserinense a patre adductus, ibi in lingua attica eruditus fuit, et Romanus *(miles)* cognominatus est propter patrem qui rem militarem agebat. Vitæ monasticæ gravitatem amans, cum omnis generis virtutibus multos superavit, tum etiam pulchra corporis forma ceteros vincebat, ita ut majestate regno dignus diceretur. Amidae anno nongentesimo nonagesimo nono *(Chr.* 688) electus fuit et ordinatus patriarcha. Manum ei imposuit Athanasius Sarugi.

Offendiculum ipsi crearunt atque ecclesiam perturbarunt propter jurisdictionem Denhas, Tagritæ maphrianus, aliique ejus ditionis episcopi, nempe Joannes Carcusenæus Carmæ[1] et Josephus Arabum Teglabensium. Cum autem patriarcha prævaluisset, Denham expulit et in ejus locum substituit Bacchum[2]. Iste enim beatus Julianus diligentissimus perscrutator ad pontificatus gradum non promovebat nisi viros in doctrinis divinis et sapientia versatos atque moribus spiritualibus commendatos. Quum autem annis viginti et uno rexisset ecclesiam Dei, defunctus est anno Græcorum millesimo decimo nono *(Chr.* 708)[3] quo etiam anno obiit abbas Mar Jacobus Edessenus.

[1]) »Urbs episcopalis in Arabia juxta sinum persicum.« Asseman. *Bibl. Or.*, t. III, part. 2, p. 737.

[2]) De hoc dissidio fusius agitur in $2_a$ sectione hujus *Chronici.*

[3]) Elias Nisibenus ad annum Hegiræ 89, qui incipit feria $5_a$, $1^a$ die Conun prioris seu Decembris anni Græcorum 1019 (ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܫܥܣܪ ܕܝܘ̈ܢܝܐ ܡܫܬܪܝܐ ܐ̄ ܒܟܢܘܢ ܩܕܝܡ: ܐܝܟ) hæc habet e *Chronico patriarcharum Jacobitarum* (ܡܟܬܒ ܙܒܢ̈ܐ ܕܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܝܥܩܘ̈ܒܝܐ): ܒܗ ܒܗ ܫܘܠܡܗ ܡܢ ܥܠܡܐ . ܘܩܒܪ ܡܢ ܘܠܝ ܠܝܘܠܝܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܘܥܡܗ ܡܩܕܘܢܝܐ .

ܒܬܪ ܝܘܠܝܢܐ ، ܐܠܝܐ .

ܗܢܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܓܘܒܐ ܒܪܝܐ ܐܬܟܗܢ . ܘܐܦܣܩ̄ ܗܘܐ ܕܐܘܦܡܝܐ ܡܕܝܢܬܐ . ܘܒܬܪ ܕܗܘܐ ܬܡܢ ܒܐܦܝܣܩܘܦܘܬܐ ܫܢ̈ܝܢ ܬܡܢܥܣܪ̈ܐ ܐܬܓܒܝ ܘܐܬܦܪܫ ܠܟܘܪܣܝܐ ܡܥܠܝܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ · ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܥܣܪܝܢ . ܘܢܦܩ ܠܘܩܒܠ ܘܠܝܕ ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ . ܘܩܒܠܗ ܚܕܝܐܝܬ ܘܐܝܩܪܐ ܪܒܐ ܥܒܕ ܠܗ · ܘܗܘ ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܠܝܐ . ܥܠ ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ ܥܡ ܕܝܪ̈ܝܐ ܘܩܠܝܪ̈ܝܩܘ ܘܐܣܟܝܡܐ ܪܒܐ ܘܪܘܪܒܐ . ܘܩܕܫ ܥܕܬܐ ܚܕܬܐ . ܗܝ ܕܫܘܟܠܠܬܐ ܕܝܠܗ ܐܬܒܢܝܬ · ܘܗܕܐ ܗܘܬ ܒܬܪ ܡܐܬܝܢ ܘܬܠܬ ܫܢ̈ܝܐ . ܕܢܦܩ ܡܢܗ ܡܪܝ ܣܘܝܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ · ܘܠܐ ܐܢܫ ܥܠ ܠܗ ܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܡܢ ܬܪܝܨܝ ܫܘܒܚܐ ܬܪܝܨ̈ܝ ܗ̈ܘ . ܐܠܐ ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܠܝܐ ܕܒܗ ܠܗ ܒܙܒܢܐ ܗܢܐ ܕܡܠܟܘܬܐ ܕܛܝ̈ܝܐ . ܘܒܫܢܬ ܐܚܪܬܐ ܕܐܝܬܝܗ ܐܠܦ ܠܓ ܬܘܒ ܩܕܫ ܥܕܬܐ ܚܕܬܐ . ܒܗ ܒܟܦܪܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ

ܘܒܗ̇ ܒܗ ܡܣܠܡܐ ܒܪ ܥܒܕܡܠܟ ܠܐܪܥܐ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ . ܘܒܗ̇ ܐܬܒܠܗ ܩܬܝܒܐ ܒܪ ܡܣܠܡܐ ܥܠ ܠܐܪܥܐ ܕܒܘܟܪܐ ܘܐܫܥܒܕ ܘܠܝܕ ܡܘܣܐ ܒܪ ܢܨܝܪ ܠܐܦܪܝܩܐ . ܡܝܬܘ ܝܘܠܝܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝ̈ܐ ܘܝܥܩܘܒ ܐܘܪܗܝܐ .

*Eo anno (Chr. 708) invaserunt Masalmas, filius Abdelmelech et Abas, filius Valid, terras Græcarum et victores evaserunt. Eodem anno Cutibah, filius Masalmæ, ingressus est regionem Bukariæ; et subjugavit Valid Mussa, filius Neziri, regionem Africæ. Eodem anno mortui sunt Julianus patriarcha Jacobitarum et Jacobus Edessenus.* Dionysius (ap. Assem. *Bibl. Or.*, II, 105) mortem Juliani in annum 708 reponit, sed mortem Jacobi Edesseni haud recte differt ad annum 710. Refert idem Dionysius (ap. Assem. *Bibl. Or.*, I, 468) anno 706 synodum habitam in monasterio Mar Silæ cui interfuerunt Julianus patriarcha, Thomas Amidæ et Jacobus Edessæ.

56. *Post Julianum*, Elias.

Hic e monasterio Gubæ Baraiæ factus est episcopus urbis Euphemiæ. Postquam autem episcopatum ibi gessisset annis octodecim, electus et promotus fuit ad sublimem Antiochiæ patriarchatum, anno millesimo vigesimo *(Chr.* 709). Ivit porro in occursum Valid, Arabum dynastæ, quem cum magno honore lætabundus suscepit. Idem Mar Elias ingressus est Antiochiam cum monachis, clericis ac magnifico apparatu ibique consecravit ecclesiam novam ipsius cura ædificatam : quod contigit anno ducentesimo tertio, postquam Severus[1] patriarcha inde recesserat; nec ullus nostrorum orthodoxorum patriarcharum eam urbem ingressus fuerat ante hunc Mar Eliam qui hoc imperii Arabum tempore Antiochiam ingressus est. Anno sequenti, anno scilicet 1033 *(Chr.* 722), iterum consecravit ecclesiam novam in agro Antiocheno in pago Sarmada (?) Ulanæ[2], plurimum recla-

[1]) Fugit Severus anno 829 (*Chr.* 518), cui numero si addideris 203 habes an. 1032, (*Chr.* 721) quo Elias solemniter ingressus est Antiochiam. Erravit Assemanus (*Bibl. Or.*, II, 337) in notando hoc Barhebræi calculo. Etenim ex Barhebræo discimus Eliam patriarcham constitutum fuisse anno 709, postea solemniter Antiochiam ingressum 203 annis post fugam Severi, seu anno 721, et anno sequenti seu 722, ut ipse Barhebræus notat, consecravisse ecclesiam. Quæ omnia, nedum ad invicem pugnent, e contra prorsus mutuo sibi consentiunt.

[2]) ܐܘܠܢܐ græce αὐλών *vallis, convalis.* Quisnam agri Antiocheni locus hic designetur mihi incompertum. Nihil reperire est de hac re in Smithii *Thesauro syr.* ad. h. v.

ܒܩܪܝܬܐ ܚܪܩܠܝܐ ܕܐܘܪܗܝܐ. ܒܡܣ
ܣܝܥܬܐ ܕܗܘ̈ܝ ܥܡܘ̈ܪܝܗ ܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ. ܘܟܕ
ܫܡܫ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܫܢܝܢ ܝ̄ܕ. ܫܟܒ ܒܪ
ܫܢ̈ܝܢ ܬܡܢܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܘܐܬܩܒܪ
ܒܕܝܪܗ.

mantibus Chalcedonensibus qui hunc pagum habitabant. Quum autem patriarchæ munus gessisset annis 14, obiit anno ætatis octogesimo secundo et sepultus est in monasterio suo[1].

ܒܬܪ ܡܪܝ ܐܠܝܐ܆ ܐܬܢܐܣܝܘܣ.

ܗܢܐ ܪܝܫܕܝܪܐ ܗܘܐ ܕܝܠܗ ܕܕܝܪܐ ܕܓܘܒܐ
ܒܪܝܐ. ܐܬܬܣܝܡ ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܝܢ
ܘܚܡܫ ܒܢܝܣܢ ܒܥܘܡܪܐ
ܕܩܪܬܡܝܢ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ
ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܪܫܥܝܢܐ. ܘܒܟܬܒ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ
ܡܫܟܚܝܢ ܕܡܢ ܕܝܪܐ ܕܚܪܒܙ ܐܝܬܘܗܝ ܘܒܐܘܪܗܝ
ܐܬܬܣܝܡ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܓܒܪܐܝܠ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

## 57. *Post Mar Eliam*, ATHANASIUS.

Iste ejusdem Gubæ Baraiæ monasterii archimandrita erat. Ordinatus est anno millesimo trigesimo quinto *(Chr. 724)*, mense Nisan *(Aprili)* in cœnobio Cartaminensi. Imposuit illi manum Theodosius Rhesinensis. In aliis codicibus invenimus ipsum e monasterio Harbaz[2] fuisse atque Edessæ ordinatum a Gabriele[3] episcopo qui ipsi manum imposuerit.

ܘܗܘ ܥܒܕ ܫܝܢܐ ܥܡ ܐܪ̈ܡܢܝܐ. ܒܝ
ܐܝܘܐܢܢܝܣ ܐܝܟ ܐܡܪܐ ܗܘܐ ܩܬܘܠܝܩܘܗܘܢ.
ܝܘܠܝܢܝܣܛ̈ܐ ܓܝܪ ܕܐܬܪܐ ܕܡܝܦܪܩܛ
ܕܡܬܩܪܝܢ ܓܪܝܓܘܪܝܢ̈ܝܐ.
ܡܫܓܫܝܢ ܗܘܘ ܠܐܪ̈ܡܢܝܐ ܘܐܡܪܝܢ.
ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ ܡܚܒܠܢܝܬܐ ܡܘܕܝܢ ܠܦܓܪܗ

Unionem iniit cum Armenis sub Joanne eorum catholico. Julianistae enim regionis Maiphercatæ, qui Gregoriani appellantur, conturbabant Armenos dicentes: «Jacobitæ corruptibile asserunt Christi corpus.» Quia vero Armeni non cognoscunt nisi unum corruptionis modum, illum

[1]) Quum Elias patriarcha constitutus fuerit anno 709, si addideris annos 14, habebis annum 723 quo defunctus est. Consonat Elias Nisibenus qui, ad annum *centesimum sextum (Hegiræ)*, *incipientem feria secunda*, 29a *Iar (Maii)*, 1035 *(Chr. 724)* (ܡܟܐ ܫܢܬ ܡܐܐ ܘܫܬ ܕܛܝ̈ܝܐ ܫܪܝܐ ܒܬܪܝܢ ܒܫܒܐ ܟ̈ܛ ܐܝܪ), refert ex *Chronico patriarcharum Jacobitarum* (ܡܘܟܐ ܕܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܝܥܩܘ̈ܒܝܐ): ܒܗ ܒܫܢܬܐ ܫܟܒ ܐܠܝܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ ܘܐܬܩܝܡ ܚܠܦܘܗܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܬܠܡܝܕܗ. *«Eo anno mortuus est Elias patriarcha Jacobitarum, eique suffectus fuit Athanasius, ejus discipulus.»* Erronee igitur Dionysius (in *Bibl. Or.*, II, 95) mortem Eliæ ad annum 729 differt. Elias iste a fide Chalcedonensi ad Monophysitarum partes transierat. Ut igitur ab hac defectionis labe se purgaret, scripsit *Epistolam apologeticam* ad Leonem Haranitarum episcopum, cujus argumentum exhibet J. S. Assemanus, *loc. cit.*

[2]) In ditione Samosatena. Assem. *Diss. de Monophys.*, p. 131.

[3]) J. S. Assemanus *(Bibl. or.*, II, 338) in analysi hujus Chronici asserit Athanasium a Theodosio Rhesinensi ordinatum fuisse vel *«juxta alios auctores a Georgio, Arabum episcopo.»*

ܕܡܫܝܚܐ . ܘܡܛܠܗܕܐ ܕܐܪ̈ܬܕܘܟܣܐ ܠܐ ܡܩܒܠܝܢ .
ܐܠܐ ܐܢ ܐܝܬ ܕܡܚܒܠ . ܗܘ ܕܗܘܐ ܠܦܓܪܐ ܒܬܪ
ܦܘܪܫܢܗ ܕܢܦܫܐ . ܡܬܟܫܠܝܢ ܗܘܘ .
ܗܝܕܝܢ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ
ܓܒܐ ܐܫܬܐ ܐܦ̈ܣܩܘܦܐ ܡܠܦ̈ܢܐ . ܘܫܕܪ ܐܢܘܢ
ܠܘܬ ܩܬܘܠܝܩܐ ܐܝܘܐܢܝܣ . ܘܐܬܟܢܫܘ
ܐܦ ܐܦ̈ܣܩ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܣܓܝܐܐ . ܘܟܕ ܣܓܝ
ܐܬܥܠܒܘ ܥܡܗܘܢ ܐܦ̈ܣܩ ܒܣܗ̈ܕܘܬܐ ܕܡܢ
ܦܬܓ̈ܡܐ ܕܡܠܦ̈ܢܐ . ܠܐ ܡܬܛܦܝܣܝܢ ܗܘܘ .
ܐܠܐ ܡܢ ܦܬܓ̈ܡܐ ܕܕܝܬܝܩܐ ܥܬܝܩܬܐ ܘܚܕܬܐ
ܒܥܝܢ ܗܘܘ ܣܗ̈ܕܘܬܐ ܕܐܡܪܢ ܗܘܝ ܚܒܠܐ
ܥܠ ܦܓܪܗ ܕܡܪܢ . ܗܝܕܝܢ ܐܦ̈ܣܩ ܕܝܠܢ
ܐܝܬܝܘ ܣܗܕܘܬܐ ܠܗܘܢ ܕܐܡܪ ܦܘܠܘܣ
ܒܦܪܟܣܝܣ ܥܠܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ . ܕܐܩܝܡܗ
ܐܠܗܐ ܡܢ ܒܝܬ ܡ̈ܝܬܐ . ܘܟܕ ܐܝܬܝܘ
ܠܦܪܟܣܝܣ ܕܒܟܬܒܐ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܠܗ
ܡܢ. ܠܗ ܠܡܠܬܐ ܐܫܟܚܘ . ܘܦܫܩܘܗ
ܫܘܬܦܘܬܐ ܕܗܝ ܕܬܘܒ ܠܗ ܕܡܢ ܩܕܡ
ܣܝܡܐ ܐܝܟ ܗܘܬ ܡܚܘܝܐ . ܘܚܕܝ ܛܒ
ܗܘ ܩܬܘܠܝܩܐ ܡܛܠ ܕܪܚܡ ܫܝܢܐ ܗܘܐ
ܠܗ ܟܠ ܫܝܢܐ . ܘܐܦܢ ܗܟܢܐ . ܐܠܐ ܠܐ
ܐܬܦܪܣܘ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܕܢܬܕܪܟܘܢ . ܘܐܬܓܘܣܘ
ܒܬܪ̈ܥܝܬܐ ܫܒܪ̈ܝܬܐ ܘܠܐ ܡܠܦ̈ܢܝܬܐ ܕܡܠܦ̈ܢܘܬܐ.
ܘܡܢ ܬܪ̈ܬܝܗܘܢ ܐܟܚܕܐ ܒܚܟܡܬܐ
ܐܬܩܢܝܘ ܫܝܢܐ . ܘܐܦ̈ܣܩ ܣܘܪ̈ܝܝܐ
ܩܘܪܒܢܐ ܓܡܪܘ . ܘܐܫܬܘܬܦܘ ܥܡܗܘܢ ܐܪ̈ܡܢܝܐ
ܚܕ ܒܗܝܡܢܘܬܐ . ܘܐܦ ܟܬܒܘ

scilicet qui accidit corpori post animæ separationem, ideo scandalizabantur. Tunc patriarcha Mar Athanasius elegit sex episcopos doctos, eosque misit ad catholicum Joannem. Convenerunt simul plurimi episcopi Armeni. Quum autem multum laborassent episcopi *missi ab Athanasio*, allegando testimonia ex scriptis doctorum, *Armeni* illis haud persuasi requirebant testimonia e Scripturis veteris et novi Testamenti, quibus *corruptio* de corpore Domini affirmaretur. Tunc episcopi nostri adduxerunt Pauli de Christo testimonium in Actis[1] : «*Suscitavit eum Deus a mortuis.*» Allato porro libro Actorum in codice armeno, eamdem prorsus sententiam invenerunt et probe intellexerunt illud «iterum» (ܬܘܒ) tale quidpiam denotare, quod jam antea evenerat. Multum igitur gavisus est catholicus, quia unionis studiosissimus erat. Etsi vero hæc ita *gesta fuerunt*, Armeni tamen non se submiserunt huic loquendi modo, sed confugerunt ad sententias infantiles et doctrina carentes. Ast ambæ partes prudenti consilio[2] in hac re se gerentes, unionem perfecerunt. Episcopi Syri sacrificium absolverunt et cum ipsis Armeni communicarunt ; deinde Armeni oblationem obtulerunt et participarunt Syri, et facti sunt unum in fide. Porro scripserunt to-

[1]) *Act.* XIII, 34. Versio syriaca simplex ita hæc habet : : ܐܩܝܡܗ ܐܠܗܐ ܡܢ ܒܝܬ ܡܝ̈ܬܐ ܕܬܘܒ ܠܐ ܢܚܙܐ ܚܒܠܐ . «*Suscitavit eum Deus a mortuis ut* ITERUM *non videret corruptionem, id est mortem.*» Omissa fuerit ab amanuensi posterior versiculi pars quam contexta oratio exposcit.

[2]) Ita nimirum, ut externa quadam et οἰκονομικῇ unione contentæ, consensionem dogmaticam accurate exprimendam non multum urgerent.

ܠܗܘܢ ܐܪ̈ܡܢܝܐ . ܘܟܬܒܘ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܦܪܝܣ
ܡܘܕܥܢܐ ܘܐܬܟܬܒܘ ܣܘܢ̈ܗܕܣܐ . ܗܘܘ ܗܝ
ܒܚܡܫܐ . ܘܠܘܬܢ ܣܘܪ̈ܝܝܐ ܕܐܪܡܢܝܬ .
ܗܘ ܕܣܘܪܝܝܬ ܠܘܬ ܐܪ̈ܡܢܝܐ ܐܬܬܣܝܡ .
ܘܗܘ ܕܐܪܡܢܝܬ ܠܘܬܢ ܕܝܢ ܣܘܪ̈ܝܝܐ .
ܗܘ̈ܝ ܗܠܝܢ ܒܫܢܬ ܐܠܦ . ܘܬܠܬܝܢ
ܘܫܒܥ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܕܗܝ ܗܝ ܡܐܐ ܘܬܠܬܝܢ
ܘܚܡܫ ܕܐܪ̈ܡܢܝܐ . ܘܙܕܩ ܠܡܕܥ . ܕܫܡܐ
ܕܚܒܠܐ ܐܦ ܥܠ ܡܘܬܐ ܕܐܝܬܘܗܝ ܦܘܪܫܢ
ܢܦܫܐ ܡܢ ܦܓܪܐ ܡܫܬܡܫ ܒܟܬ̈ܒܐ
ܩܕ̈ܝܫܐ . ܐܝܟ ܗܝ ܕܐܡܝܪ . ܠܐ ܕܚܠܬ
ܠܡܚܒܠܘ ܠܡܫܝܚܗ ܕܡܪܝܐ . ܘܗܟܢܐ
ܐܠܐ ܐܡܪܝܢܢ ܕܡܬܚܒܠܢܐ ܗܘܐ ܦܓܪܗ
ܡܝܘܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܩܕܡ ܩܝܡܬܐ .
ܘܠܐ ܒܗܕܐ ܕܦܘܪܫ ܗܕ̈ܡܐ ܘܡܣܪܝܘܬܐ ܐܝܟ
ܕܣܒܝܪܝܢ ܗܘܘ ܐܪ̈ܡܢܝܐ . ܚܣ . ܡܢ ܗܢ̇
ܣܗܕ̈ܘܬܐ ܕܠܐ ܝܗܒܬ ܠܚܣܝܕܟ ܕܢܚܙܐ ܚܒܠܐ . ܘܗܘ̇
ܓܪܡܐ ܡܢܗ ܠܐ ܢܬܬܒܪ . ܗܘ̇
ܡܣܬܪܩܐ ܗ̇ܝ ܕܐܝܟ ܗܕܐ ܗܝܡܢܘܬܐ .

ܘܒܫܢܬ ܩܕܡܝܬܐ ܕܐܬܬܣܝܡ ܗܘ̣ ܗܢܐ
ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ . ܥܢܝܕ ܐܒܐ ܡܪܝ
ܓܝܘܪܓܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܡ̈ܡܐ ܛܝܝ̈ܐ . ܘܒܫܢܬ
ܐܠܦ ܘܚܡܫܝܢ ܘܚܕܐ ܥܢܝܕ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ

mum synodicum : qui syriace exaratus erat apud Armenos repositus fuit; qui vero armeniace apud nos Syros. Contigerunt hæc anno millesimo trigesimo septimo *(Chr.* 726),qui est annus centesimus trigesimus quintus Armenorum[1]. Porro sciendum est vocabulum «corruptio» etiam de morte quæ constat separatione animæ a corpore usurpari in Scripturis sanctis, ut in hoc[2] : *«quomodo non timuisti corrumpere (occidere) Christum Domini.»* Hac ratione dicimus corruptibile, id est, mortale fuisse corpus Christi ante resurrectionem, nequaquam vero per modum sejunctionis membrorum et putredinis, ut de nobis opinabantur Armeni. Absit! Hisce enim testimoniis[3] : *« non dedisti sanctum tuum videre corruptionem,»* et *«os non comminuetur ex eo,»* prava hujusmodi fidei professio reprobatur.

Anno primo ab ordinatione Mar Athanasii obiit abbas Mar Georgius, populorum Arabum episcopus[4]. Anno autem millesimo quinquagesimo primo *(Chr.* 740) obiit Mar Athanasius pa-

[1]) Cfr. Galanus, I part., p. 105.

[2]) II *Reg.*, I, 14.

[3]) *Act.* II, 27; *Joan.* XIX, 36.

[4]) Georgius, ut Barhebræus supra retulit, ordinatus fuit anno 686, non autem anno 650 ut erronee scribit Dionysius apud Assemanum, *Bibl. Or.*, I, 167. Decessit porro anno 724. Assemanus (*Bibl. Or.*, I, 494) Georgium recenset inter scriptores Syros orthodoxos. Sed doctissimum virum errare patet ex iis quæ Barhebræus de Georgio tradit, cum nempe a Sergio Zacbunæo, archiepiscopo Jacobita, jussu Athanasii patriarchæ ordinatum fuisse. Georgii scripta recenset Assemanus, *loc. cit.* His adde Epistolam nuper editam in Lagardii *Analectis syriacis*, pp. 108-134.

ܦܛܪܝܪܟܐ. ܫܡܫ ܕܝܢ ܫܢܝܐ ܫܒܥܣܪܐ
ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܐܦ ܕܢܚܐ ܡܦܪܝܢܐ
ܕܬܓܪܝܬ ܫܟܒ.

ܒܬܪ ܐܬܢܣܝܘܣ ܝܘܐܢܢܝܣ.

ܟܕ ܕܝܢ ܐܬܟܢܫܘ ܐܦ̈ܣܩܘܦܐ ܠܡܩܝܡܘ
ܦܛܪܝܪܟ. ܗܘܐ ܒܝܢܬܗܘܢ ܚܪܝܢܐ.
ܘܒܣܘܦܗ ܐܨܛܒܝܘ ܕܢܓܒܘܢ ܬܠܬܐ ܦܪ̈ܨܘܦܐ. ܘܢܪܡܘܢ
ܥܠܝܗܘܢ ܦܨܐ ܐܘܟܝܬ ܥܕܒܐ. ܘܡܛܠ
ܕܐܬܢܣܝܘܣ ܕܡܝܦܪܩܛ ܗܘ ܣܢܕܠܝܐ.
ܓܒܪܐ ܗܘܐ ܣܒܐ. ܘܛܒ ܫܡܐ. ܘܟܠܗܘܢ
ܦܫܝܛܘܬܐ ܨܒܘܬܐ. ܠܗ ܗܝܡܢܘ ܐܦ̈ܣܩ
ܦܘܗܝ. ܡܦܪܢܣܢܘܬܐ ܕܗܕܐ ܨܒܘܬܐ.
ܘܡܢ ܒܬܪ ܗܘ ܐܬܢܣܝܘܣ ܫܡܗܐ ܕܬܠܬܐ
ܦܪ̈ܨܘܦܐ ܕܐܬܓܒܝܘ ܡܢ ܐܦ̈ܣܩܘܦܐ. ܣܡ
ܐܢܘܢ ܥܠ ܡܕܒܚܐ. ܘܐܝܬܝܘ ܓܒܪܐ ܕܠܐ ܗܘ

triarcha[1]. Munus gesserat annis septemdecim. Eodem etiam anno Denhas, Tagritæ maphrianus, defunctus est.

58. *Post Athanasium*, Joannes[2].

Congregatis porro episcopi ad patriarcham constituendum, multa inter eos contentio facta est. Tandem consenserunt ut eligerent tres personas ac mitterent super eas «adabe», id est sortes. Quum autem Athanasius Maipheractæ[3], qui et Sandalius, vir esset senex ac bonæ famæ, omnes episcopi ei crediderunt hujus rei gestionem. Postquam igitur scripsisset Athanasius nomina trium personarum ab episcopis electarum, ea collocavit super altare et adduxit aliquem rei gestæ prorsus ignarum, qui, missa manu, accepit unam e schedulis, et exivit

[1]) Elias Nisibenus mox citandus mortem ejus pariter narrat ad annum 740. Denhas autem in altera sectione hujus *Chronici* mortuus dicitur anno 728.

[2]) Scribitur syriace ܝܘܐܢܢܝܣ Ἰωάννης, quasi esset nomen græcum, non ܝܘܚܢܢ ut ordinarie scribunt Syri. Elias Nisibenus ad annum Græcorum 1051 (*Chr.* 740) e Daniele Bar-Musis Jacobita (ܡܢ ܕܐܢܝܐܝܠ ܒܪ ܡܘܫܐ ܡܕܡ) :
ܒܗ ܫܢܬܐ ܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ
ܘܐܬܟܢܫܘ ܐܦܣܩܘ̈ܦܐ ܘܐܬܚܙܝ ܠܗܘܢ ܕܢܪܡܘܢ ܦܨ̈ܐ
ܘܐܓܥܠܘ ܠܡܕܒܪܢܘܬܐ ܠܐܬܢܣܝܘܣ ܕܡܝܦܪܩܛ
ܘܗܘ ܐܬܢܟܠ ܘܟܬܒ ܒܬܠܬܐ ܦܬ̈ܩܐ ܫܡܐ
ܕܝܘܐܢܝܣ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܚܪܢ ܘܣܡ ܐܢܘܢ ܥܠ ܡܕܒܚܐ
ܘܡܢ ܕܢܣܒܘ ܐܦܩܘ ܠܦܬ̈ܩܐ . ܘܐܨܛܒܝ
ܐܬܢܣ ܕܬܠܬ ܙܒ̈ܢܝܢ ܢܦܩܘܢ ܘܟܕ ܗܘܬ
ܗܕܐ ܬܠܬ ܙܒܢܝܢ ܩܝܡܘ ܠܝܘܐܢܝܣ .

«*Eo anno defunctus est Athanasius, patriarcha Jacobitarum. Porro episcopi congregati et mittendas esse sortes rati, rem commiserunt Athanasio Maipheractæ, qui dolose agens scripsit in tribus schedis nomen Joannis, episcopi Haranæ easque super altare posuit. Quum igitur aravissent schedas eduxerunt. Voluit autem Athanasius ut eas per tres vices educerent. Quum autem idem tribus vicibus contigisset constituerunt Joannem.*» Hæc prima est patriarchæ Antiocheni electio per sortes. Alia infra occurrent exempla ejusdem rei, quæ etiam apud Alexandrinos Jacobitas usitata fuit. Cfr. Assem. *Diss. de Monophys.*; p. 34; Renaudotius, *Liturgg. orientt. collect.*, I, 395.

[3]) ܡܝܦܪܩܛ *Maipherceat*, alias *Maipheracta*, *Miafarakin*, *Maiopharakin*, urbs episcopalis quam Assemanus (*Diss. de Monophys.* 92) in Mesopotamia superiori sitam fuisse autumat, Ritter vero (*Erdkunde, West Asien*, X theil p. 79 et 93; XI theil p. 67, sqq.) ad orientem Tigridis, in via Amidæ ad Seert, quærendam ex diversis auctoribus recte colligit.

ܢܦܩ ܒܗ ܒܦܣܐ. ܘܐܪܡܝ ܐܝܕܗ ܘܢܣܒ
ܡܢ ܚܕܐ ܦܢܩܝܬܐ. ܘܢܦܩ ܫܡܐ ܕܐܝܘܐܢܝܣ
ܐܦܣܩ. ܕܚܪܢ ܕܗܘ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܙܘܩܢܝܢ.
ܗܘ ܕܝܢ ܣܢܕܠܝܢܐ ܐܡܪ ܕܐܢܐ ܠܐ ܡܫܬܠܡ ܐܢܐ
ܕܠܡܐ ܓܕܫܐ ܗܘ. ܘܟܕ ܣܡ ܐܢܘܢ ܥܠ
ܡܕܒܚܐ ܘܐܪܡܝ ܐܚܪܢܐ ܠܗ ܕܝ ܠܗ ܠܫܡܐ
ܐܦܩ. ܘܗܟܢܐ ܕܬܠܬ ܙܒܢܝܢ. ܘܟܠܗܘܢ
ܐܟܪܙܘ ܕܨܒܥܗ ܕܐܠܗܐ. ܐܠܐ ܠܒܬܪܟܢ
ܐܬܦܪܣܡܬ ܗܝ ܨܒܘܬܐ. ܕܨܢܥܬܗ ܗܘܬ
ܕܣܢܕܠܝܢܐ. ܘܒܬܠܬܐ ܦܢܩܝܬܐ ܟܬܒ ܗܘܐ ܠܗ
ܠܫܡܐ ܗܢܐ ܗܘܐ. ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܒܬܘܟܠܢܐ
ܬܢܐ ܗܘܐ ܘܡܬܠܬ.

nomen Joannis, episcopi Haranæ[1] e monasterio Zukninensi[2]. Sandalius autem dixit : «non assentio; casu forsan *res* acciderit.» Quum igitur schedulas super altare reposuisset aliusque manum misisset, eductum est idem nomen, et sic per tres vices. Omnes igitur exclamarunt digitum Dei adesse. Sed postea patefactum est rem provenire ab arficio Sandalii qui in tribus schedulis idem nomen scripserat et idcirco fidenter secunda et tertia vice rem repetierat.

ܘܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܬܠܡܚܪܝܐ ܕܗܘ ܐܦܩ ܥܠ ܗܠܝܢ
ܐܡܪ. ܕܠܐ ܬܬܩܝܡ ܢܟܠܐ ܩܕܡ
ܡܪܝܐ. ܘܒܦܪܢܣܘܬܐ ܐܠܗܝܬܐ ܐܬܓܒܝ
ܗܘ ܓܒܪܐ ܟܐܢܐ. ܐܝܟ ܕܐܦܠܐ ܨܦܪܐ ܢܦܠܐ
ܒܦܚܐ ܒܠܥܕ ܨܒܝܢܗ ܕܡܪܗ. ܗܟܢܐ ܒܠܚܘܕ
ܦܢܩܝܬܐ ܢܦܩ ܬܠܬ ܙܒܢܝܢ. ܘܐܦܢ
ܒܬܪܬܝܢ ܐܚܪܢܝܬܐ ܐܦ ܗܘ ܗܘ
ܫܡܐ ܟܬܝܒ ܗܘܐ.

Mar autem Dionysius patriarcha Telmaharensis, qui de hisce scripsit, ait : non firmari fraudes coram Domino, sed Providentia divina electum fuisse virum istum justum; sicut enim nec passer cadit in laqueum absque ejus nutu, ita eamdem schedulam ter exivisse quamvis in duabus aliis idem nomen inscriptum esset.

ܘܡܚܕܐ ܕܐܬܬܣܝܡ ܗܘ ܡܪܝ
ܐܝܘܐܢܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܐܬܐ ܡܠܟܐ ܡܪܘܢ
ܠܚܪܢ. ܘܛܝܒ ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܦܬܝ ܕܘܪܘܢܐ.
ܘܐܛܥܢ ܥܠ ܚܡܫܝܢ ܓܡܠܐ ܘܐܙܠ ܠܘܬܗ.

Statim autem ac Mar Joannes ordinatus fuit patriarcha, venit rex Meruan in Haran[3]. Porro patriarcha paravit magnifica dona eaque imposuit quinquaginta camelis, et adiit Califam

1) ܚܪܢ seu ut communiter scribitur, ܚܪܐܢ *Haran*, sive *Charræ*, urbs Mesopotamiæ, ad fluvium Balissum *(al Balick)* inter Edessam et Callinicum. Ritter *Erdkunde*, *West-Asien*, X Theil.; III abt., p. 1119; XI theil. III abth., pp. 291-298.

2) ܕܙܘܩܢܝܢ *cœnobium Zuknin* situm prope Amidam, hodie Diarbekir. Asseman. *Diss. de Monophys.*, p. 130, et *Bibl. Or.*, I, 260.

3) Anno Christi 744. Cfr Theophanes, *Chronographia* ad an. 735.

ܘܐܬܩܒܠ ܒܝܘܩܪܐ. ܘܟܬܒ ܠܗ ܣܝܓܠܝܘܢ
ܕܡܝܩܪܐ. ܗܝܕܝܢ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܚܠܦ ܚܕܘܬܐ
ܒܚܣܡܐ ܡܬܚܫܠܝܢ. ܘܫܪܝܘ ܦܪܣܝܢ ܢܫܒܐ
ܘܡܥܠܠܝܢ ܥܠܠܬܐ. ܘܡܬܩܪܒܝܢ ܗܘܘ ܠܘܬ ܐܚܝ̈ܕܝ
ܘܡܫܬܥܒܕܝܢ ܠܘܬ ܡܠܟܘܬܐ ܛܪܘܢܝܬܐ.
ܐܦ ܓܝܪ ܠܡܪܥܝܬܐ ܕܐܡܝܕ ܦܠܓܗ ܗܘܐ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܬܪܝܢ· ܘܝܗܒ ܚܡܫܐ ܡܟ̈ܣܝܬܐ
ܠܐܫܥܝܐ ܕܐܣܦܪܝܢ ܬܠܡܝܕܗ ܗܘܐ ܠܣܢܕܠܝܘ
ܕܣܢܕܠܝܐ. ܘܡܕܝܢܬܐ ܘܩܘܪ̈ܝܐ ܕܣܘܪܐ
ܠܣܘܝܪܐ. ܘܐܬܥܫܢܘ ܐܡܝܕܝܐ ܘܐܡܪܝܢ.
ܕܠܐ ܫܒܩܝܢܢ ܕܬܬܦܠܓ ܐܬܪܢ. ܘܟܕ ܠܐ
ܐܫܟܚ ܠܡܩܛܪܘ ܐܢܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܐܬܟܪܝܘ
ܣܢܕܠܝܐ ܘܐܦܝܣ̈ܩܦܐ ܐܚܪ̈ܢܐ ܥܡܗ. ܘܐܬܐܠܨ
ܦܛܪܝܪܟܐ. ܘܠܐ ܝܕܥ ܗܘܐ ܠܡܥܒܕ ܠܫܘܚܕܐ.
ܠܡܠܟܐ ܕܢܬܪܥܐ ܐܘ ܠܐܦܝܣ̈ܩܦܐ. ܐܘ ܠܥܡܐ.
ܘܣܢܕܠܝܐ ܡܫܬܡܥܢ ܗܘܐ ܚܣܝܐ ܕܪܚܡܬ
ܐܠܗܐ ܒܥܕܬܐ. ܐܬܬܪܝܡ ܡܢ ܟܠܗܘܢ ܡܦܠܬ
ܡܢ ܟܠܗܘܢ. ܘܡܬܥܠܐ ܗܘܐ ܥܠ ܦܛܪܝܪܟܐ.
ܘܐܟܠ ܩܪܨܘܗܝ ܠܘܬ ܡܪܘܐܢ ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ. ܕܟܢܫ

a quo benigne exceptus fuit. Scripsit igitur *Meruan* praeclarum diploma[1]. Tunc episcopi loco gaudii invidia perciti, cœperunt retia tendere prætextus que nectere, adire potentesac ingregibus tyrannice dominari. Etenim diœcesim Amidæ[2] patriaicha in duas diviserat et dederat quinque tractus Isaiæ Aspharinensi[3], Sandalii discipulo, urbem autem ac reliquos pagos Severo. Amidenses autem sese opposuerunt dicentes : « non sinemus dividi regionem nostram. » Quum igitur non posset eos vi adigere patriarcha, offensi sunt Sandalius aliique episcopi cum illo; coarctabatur patriarcha nesciens cuinam acquiesceret : regi muneribus alliciendo, aut episcopis, aut plebi. Porro Sandalius, qui tanquam pietatis superstes quidam cultor in ecclesia habebatur, magis quam ceteri omnes lapsus est in miseriam, ita ut insultaret patriarchæ, quem acccusavit apud Meruan, Arabum regem, collegisse Tagriti et in Oriente centum

[1]) Theophanes, *lib. cit.*, ad an. 736 refert quod M aruam seu Meruan »christianis orieutalıhns postulantihuaTheophylactnm presbyterum Edessennm Antiochiæ patriarcham post Stephani obitum ordi nari permisit, cumdenıque publicis litteris honorice ah Arahibus salutari sanxit.» Igitnr Maruan in Jacobitas æque ac in catholicos henevolum se præstitit et Autiocbenum patriarcham Jacobitam æque ac patriarcbam catbolicum beuigne tractavit. Porro inde ab Anastasio II (+ 606, vid. supra 213 not. 1) sedes Antiochena orthodoxis patriarchis sæpius orbata remansit. Sedem banc occnparunt Macedonius, Georgius et Macarius, hæresi Monothelitarum addicti. Macario a sexta synodo damnato successit Theophanes orthodoxns. Secuti suut, diversis temporis iutervallis, Alexander II, Tbomas et Georgins II; deinde sedes vacavit aunis 40, nempe usque ad annum 742. Quo auno sbdem occupabat Stephanus III, cui suffectus fuit Theophylactus, qui sedit ab anno 744 ad annum 751.

[2]) ܐܳܡܺܝܕ ܐܡܺܝܕ, *Amida*, bodie *Diarbekir*, urbs episcopalis, ad Tigridem superiorem in regione montosa, Kurdistan hodie nuncupata, aliquo tempore patriarcharum Jacobitarum sedes fuit. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 62; Ritter, *Erdkunde, West Asien*, XI theil, III abt., pp. 1-64.

[3]) « ܐܣܦܰܪܺܝܢ *Aspharin* vel ܣܦܰܪܺܝܢ *Suphrin*, unde *Syphrea* Marcellino, *Siphris* Procopio, et *Sipphara* Ptolemæo, Amida distat, eodem Procopio teste, stadiis 350.» Ita Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 67.

ܡܐܐ ܟܟܪ̈ܝܢ ܕܟܣܦܐ ܫܩܠ ܡܢܗ ܠܦܛܪܝܪܟܘܬ
ܘܡܟܝܪܐ ܘܢܣܒ ܫܘܚܕܐ ܥܠ ܣܝܡ ܐܦܣܩ̈ܦܐ .
ܠܒܪ ܡܢ ܗܕܐ ܕܨ̈ܘܪܢܝܘܬܐ ܕܓܢܝ̈ܢ ܣܡ ܥܠܘܗܝ ܘܡܢܗܝܢ
ܐܝܟܢ ܕܓܘܪܐ ܕܠܐ ܡܬܡ̈ܠܠܢ ܐܦܢ ܡܢ
ܡܬܥܒܕܢܐ . ܗܟܘܬ ܕܠܐ ܡܬ̈ܡܠܠܢ . ܘܦܛܪܝܪܟܐ
ܐܡܪ ܗܘܐ ܥܠܘܗܝ ، ܕܐܢܬܬܐ ܢܣܝܒ
ܒܐܣܟܝܡܐ ܕܕܝܪܝܬܐ ܘܡܙܢܐ ܥܡܗ ܘܥܡ ܐܚܪ̈ܢܝܬܐ.

ܐܠܐ ܡܠܟܐ ܕܛܝ̈ܝܐ ܟܕ ܝܕܥ ܗܘܐ ܕܡܢ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܡܫܟܚ ܗܘܐ ܡܠܐ ܡܢܗ ܣܓܝܐ ܠܡܬܒܥܘ . ܡܬܚܦܛ
ܡܩܒܠ ܗܘܐ ܡܥܪ̈ܝܢܘܬܐ ܕܥܠܘܗܝ . ܘܐܚܕܗ
ܒܚܪܢ . ܘܟܠܝܗ ܕܠܐ ܢܦܘܩ ܡܢܗ ܥܕܡܐ .
ܕܦܪܥ ܕܐܪܒܥܣܪ ܪ̈ܒܘܬܐ ܕܕܝܢܪ̈ܐ .
ܒܗܘ ܡܪܘܢ ܢܦܩ ܘܐܙܠ ܠܡܕܢܚܐ ܠܩܪܒܐ.
ܘܐܙܠ ܥܡܗ ܣܢܕܠܝܐ . ܕܢܓܪܓܝܘܗܝ
ܥܠ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܗܝܕܝܢ ܐܬܙܟܝ ܡܪܘܢ
ܘܥܪܩ ܒܒܗܬܬܐ . ܐܦ ܣܢܕܠܝܐ
ܐܬܛܠܡ ܘܥܪܩ ܟܕ ܥܪܛܠ . ܘܫܠܡܬ
ܥܠܘܗܝ ܗܝ ܕܐܡܪ ܡܝܟܐ ܠܐܚܐܒ .
ܐܢ ܡܬܦܢܬ ܒܫܠܡܐ . ܠܐ ܡܠܠ
ܒܝ ܡܪܝܐ . ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܢ ܟܕ ܫܡܥ
ܗܠܝܢ . ܐܡܪܚ ܘܗܦܟ ܠܕܝܪܗ ܘܝܬܒ
ܒܫܝܢܐ ܥܕ ܕܐܬܬܩܢ ܨܒܘ̈ܬܗ . ܐܦܣܩ̈ܦܐ
ܗܢܘܢ ܕܫܓܫܝܢ ܗܘܘ ܠܥܠܡܐ . ܟܕ
ܡܬܟܣܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܟܠܢܫ . ܠܥܠܬܗ
ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܫܕܝܢ ܗܘܘ ܠܫܓܘܫܝܐ . ܕܠܐ
ܨܒܐ ܫܝܢܐ .

ܗܝܕܝܢ ܐܬܟܢܫܬ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܕܐܦܣ̈ܩܦܐ ܒܛܪܡܢܐ ܩܘܪܝܬܐ ܕܩܘܪܘܣܛܝܩܐ

millia argenti; atque munera accipere ad creandos episcopos; prætcrca alia turpia *illi imputavit*, nimirum adulteria ac maleficia nimis abominabilia, quam ut a nimis nominentur nedum admittantur. Patriarcha vicissim eum accusabat mulierem duxisse habitu monialem, atque cum ea et cum aliis fornicari.

Rex autem Arabum, sciens se a patriarcha majorem pecuniæ summam posse obtinere, avide accipiebat accusationes adversus cum. Detinuit igitur eum in Haran et prohibuit inde exire donec persolvisset quatuordecim millia daricorum. Interim Meruan in Orientem profectus est ad bellum; ivit cum eo Sandalius eo fine ut illum magis ac magis adversus patriarcham concitaret. Sed victus Meruan fugit cum confusione[1]. Sandalius etiam spoliatus fuit nudusque profugit. Itaque impletum est super eum quod dixit Michæas ad Achab[2] : « *si revertaris in pace, mihi non locutus est Dominus.* » His igitur auditis, patriarcha in monasterium suum regredi ausus est et in quicte mansit donec res suac erigerentur. Episcopi autem qui seditiones contra eum moverant, quum ab omnibus reprehenderentur, causam in patriarcham refundebant quasi ipse pacem nollet.

Tunc congregata est in Tarmana ditionis Cyrensis pago, synodus epis-

[1]) Cfr. Theophanes, *Chronographia*, ad an. 740.

[2]) III *Reg.*, XXII, 28.

ܘܥܒܕܘܗܝ ܡܟܝܢܐ ܫܝܢܐ ܒܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܐܝܘܐܢܢܝܣ ܘܠܐܬܢܐܣܝܘܣ ܣܢܕܠܝܐ. ܘܠܪܓܠܝ
ܗܘ ܢܦܠ ܥܠ ܪ̈ܓܠܘܗܝ ܕܦܛܪܝܪܟܐ : ܟܕ
ܒܟܐ ܘܒܥܐ ܚܘܣܝܐ. ܘܒܬܪ ܫܝܢܘܬܐ
ܬܘܒ ܗܦܟ ܠܪܘܫܥܗ. ܘܟܢܫ ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܠܬܠܐ
ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܪܫܐ ܘܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܪܒܐ. ܗܝܕܝܢ
ܡܗܝ̈ܡܢܐ ܐܬܦܪܫܘ ܡܢ ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܕܡܫܬܘܝܢ
ܠܗ. ܘܡܛܠ ܗܠܝܢ ܐܬܐܠܨ ܕܘܝܕ ܕܕܪܐ ܡܢ ܒ̈ܢܝ
ܡܪ̈ܥܝܬܗ ܠܡܩܒܠܗ ܕܢܟܬܘܒ ܐܝܕܗ ܐܚܪܡܗ
ܠܣܢܕܠܝܐ. ܘܟܕ ܚܙܘ ܐܦܣ̈ܩܦܐ
ܕܐܬܦܠܓܘ ܡܪ̈ܥܝܬܗܘܢ. ܐܬܟܢܫܘ ܘܟܬܒܘ
ܐܓܪ̈ܬܐ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܘܐܫܬܥܒܕܘ. ܗܘ ܕܝܢ
ܛܘܒܢܐ. ܟܕ ܚܙܐ ܕܐܬܥܫܢ ܒܗ ܡܢ
ܣܝܒܘܬܐ ܒܫܢܝܐ. ܘܕܠܐ ܘܠܐ ܕܢܫܒܘܩ
ܠܥܕܬܐ ܡܫܓܫܬܐ ܐܫܒܩ ܘܫܒܩ ܠܗܘܢ. ܐܠܐ
ܣܢܕܠܝܐ ܠܐ ܫܠܝ ܡܢ ܪܘܫܥܗ. ܘܥܒܕ
ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܚܪܢ ܕܠܐ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ
ܠܐܢܫ ܕܫܡܗ ܐܝܣܚܩ. ܘܠܐܠܝܐ ܕܡܢ
ܣܓܪܐ ܚܟܝܡܐ ܘܡܠܝܠܐ. ܗܘ ܕܠܡܐܡܪܐ
ܩܕܡܝܐ ܕܬܐܘܠܘܓܘܣ ܦܫܩܗ ܘܐܢܗܪܗ ܫܦܝܪ
ܕܒܪ ܫܠܚܗ · ܘܐܦܢ ܡܢ ܗܘܦܪܟܝܐ
ܕܡܦܪܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ. ܘܐܩܝܡ ܚܠܦܘܗܝ
ܓܒܪܐ ܐܢܫ ܦܪܝܨܐ ܕܫܡܗ ܝܫܘܥ ܒܟܪ.
ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܫܢܝ ܐܝܘܐܢܢܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܒܬܫܪܝܢ ܩܕܡ. ܕܫܢܬ ܐܠܦ ܘܫܬܝܢ
ܘܫܬ. ܟܕ ܫܡܫ ܫ̈ܢܝܐ ܡܫܡܫܢܝܬܐ.

coporum quæ pacem restituit inter Joannem patriarcham et Athanasium Sandalium. Hic ad pedes patriarchæ se projecit, flens et veniam implorans. At post reconciliationem ad impietatem suam rediit et Telæ congregavit episcopos qui proclamarunt eum caput *suum* et metropolitam magnum. Tunc fideles se separarunt ab episcopis qui ei assentiebantur. Hisce omnibus coactus fuit David Daræ, nec ante a suis diœcesanis receptus quam proprio chirographo Sandalium anathematizasset. Quum igitur cernerent episcopi scissos greges suos, congregaverunt se et scriptis patriarchæ epistolis sese submiserunt. Beatus autem *Joannes* videns se provecta senectute gravari, quia ecclesiam relinquere perturbatam non decebat, dimisit et condonavit eis. Sed Sandalius, a sua impietate non desinens, absque consensu patriarchæ episcopum in Haran constituit quemdam nomine Isaacum; Eliam vero Singaræ[1], virum sapientem et doctrina præstantem, qui priorem Theologi[2] tomum mirifice interpretatus erat et illustrarat, deposuit, quamvis e provincia maphriani esset, in ejus vero locum ordinavit virum quendam flagitiosum, nomine Josue Bachar. Eo tempore obiit patriarcha Joannes mense Tischrin prioris *(Octobris)* anno millesimo sexagesimo sexto *(Chr.* 754), quum officio functus esset annis sede-

1) ܫܝܓܪ, *Schigar*, Græcis Σιγγαρα, Latinis *Singara*, urbs episcopalis in Mesopotamia, ad occasum Tigridis tribus mansionibus a Mossul distans. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 109.

2) *Theologi*, id est, Gregorii Nazianzeni.

ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ ܒܩܘܪܝܐ ܒܕܝܬܐ ܕܥܠ
ܦܪܬ ܢܗܪܐ.

cim[1]. Repositum est corpus ejus in pago Badia ad fluvium Euphratem.

ܒܬܪ ܐܝܘܐܢܢܝܣ܆ ܐܝܣܚܩ ܠܐ ܢܡܘܣܝܐ.

59. *Post Joannem*; Isaac *illegitimus.*

ܡܢ ܒܬܪ ܡܪܝ ܐܝܘܐܢܢܝܣ. ܦܩܕ ܐܒܘ
ܓܥܦܪ ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ ܠܐܦܣܩ̈ܦܐ. ܕܢܩܝܡܘܢ
ܚܪܢ ܕܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ.
ܠܦܛܪܝܪܟܘܬܐ. ܗܢܐ ܩܕܡܝܬ ܥܡܪ. ܗܘܐ
ܓܝܪ ܐܝܣܚܩ. ܒܕܝܪܐ ܗܘܐ ܥܡܝܪ ܒܛܘܪܐ
ܕܦܘܪ̈ܓܣܐ ܕܒܛܘܪܐ ܕܐܘܪܗܝ. ܘܐܬܐ ܠܘܬܗ
ܕܝܪܝܐ ܐܟܣܢܝܐ. ܘܟܕ ܐܝܩܪܗ ܝܘ̈ܡܬܐ
ܡܢܝܢ ܩܠܝܠ. ܨܒܐ ܕܢܦܪܥܝܘܗܝ.
ܘܫܐܠܗ ܘܐܝܬܝ ܐܝܣܚܩ ܩܠܝܠܐ ܡܢ ܐܒܪܐ.
ܗܘ ܕܝܢ ܦܫܪܗ܆ ܐܦܩ ܟܝܣܐ ܡܢ ܡܙܘܕܗ.
ܘܢܣܒ ܡܢܗ ܘܐܪܡܝ ܥܠ ܐܒܪܐ.
ܘܐܬܗܦܟ ܗܘܐ ܕܗܒܐ. ܘܟܕ ܚܙܐ ܐܝܣܚܩ܆
ܒܪܓܬܐ ܕܝܠܦܘܬܗ ܕܐܘܡܢܘܬܐ. ܫܐܠܗ
ܡܢ ܕܝܪܝܐ ܗܘ ܕܢܠܦܝܘܗܝ. ܘܟܕ ܗܘ ܐܡܪ
ܕܡܢ ܐܚܪܢ ܐܬܓܠܝܬ ܠܗ ܒܫܪܝܪܘܬ܆ ܠܐ
ܗܝܡܢܗ. ܘܢܩܦ ܠܒܬܪܗ ܕܕܝܪܝܐ ܘܕܚܦܗ
ܒܓܘܒܐ ܘܛܡܪܗ. ܘܟܕ ܐܫܟܚ ܕܡܟܝܣ

Defuncto Mar Joanne, eodem anno 1066, mandavit Ahugiafar[2], Arabum rex, episcopis ut Isaacum Haranæ, monachum cœnobii Cartaminensis, patriarcham constituerent. Iste autem Isaac olim habitaverat in monasterio Phurchese[3] in monte Edesseno. Venit ad eum monachus quidam peregrinus, qui cum ab Isaaco aliquot diebus honorifice habitus fuisset, eum remunerare voluit; illi ergo petenti attulit Isaac plumbi particulam, qua liquefacta, eduxit marsupium parvum e mantica; ex eoque *marsupio* aliquid projecit super plumbum, quod ubi intinctum fuit in aurum conversum est. Quo viso, Isaacus desiderio artis cognoscendæ flagrans, a monacho postulavit quisnam hoc eum docuisset. Quum autem ille respondisset ab altero secretum (?) sibi commissum, non credidit ei, et monachum secutus, eum detrusit in cisternam atque in-

[1]) Elias Nisibenus e «*Dionysio, Jacobitarum patriarcha* (ܡܢ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ) notat ad annum Græcorum 1066 (ܐܣܘ̄) : «ܫܢܬ : ܒܗ ܢܚ ܝܘܐܢܢܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ : «*Eo anno obiit Joannes patriarcha Jacobitarum.*» Ex iis autem quæ hic a Barhebræo de Joanne narrantur corrigenda sunt ea quæ Renaudotius ex Elmacino de eodem Joanne inseruit in sua *Historia patriar. Alex.*, p. 217.

[2]) ܐܒܘܓܥܦܪ *Abugiaphar*, pleno nomine vocatur *Abdallah Abugiaphar Almansor.*

[3]) Quod Assemanus *Bibl. Orient.*, II, 339 interpretatur per «*monasterium turrium.*» Est enim ܦܘܪ̈ܓܣܐ, ut opinatur J. D. Michaelis, in *Lexico* Castelli, idem quod Græcum πύργος, «*turris, arx;*» eique consonat G. H. Bersteinius.

ܗܘܐ ܒܬܪܡܠܗ ܡܠܐ ܕܢܫܟܚ ܟܬܒܐ
ܡܠܦܢܐ. ܘܠܐ ܐܫܟܚ ܠܐ ܟܬܒܐ ܐܦܠܐ
ܡܛܫܝܢ. ܐܠܐ ܡܕܡ ܒܨܪܪܐ ܕܫܒܩ ܗܘܐ
ܒܗ ܪܐܙܐ. ܘܡܛܠܬܗ ܐܬܚܫܒ ܠܘܬ
ܐܒܘܓܥܦܪ.

ܘܟܕ ܡܝܬ ܡܪܝ ܐܝܘܐܢܝܣ ܐܠܨ ܗܘ
ܡܠܟܐ ܠܐܦܝ̈ܣܩܘܦܐ ܩܛܝܪܐܝܬ ܘܐܬܟܢܫܘ
ܠܪܝܫܥܝܢܐ. ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܒܡܕܝܢܬܐ ܠܐ ܟܢܘܢܐܝܬ
ܦܛܪܝܪܟܐ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܝܥܩܘܒ
ܐܦܝܣܩ ܕܪܝܫܟܐܦܐ ܗܘ ܕܣܡܝܐ ܗܘܐ.
ܘܢܣܒ ܡܢ ܡܠܟܐ ܣܝܓܠܝܘܢ ܕܢܬܩܒܠ
ܡܢ ܟܠܗܘܢ. ܘܢܬܟܪܟ ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܘܢܟܢܫ
ܣܡ̈ܡܐ ܕܟܝܡܝܐ. ܘܟܕ ܐܬܟܪܟ ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ
ܣܓܝ̈ܐܐ ܩܪܐ ܡܠܟܐ ܘܩܪܝܗܝ ܠܘܬܗ ܩܕܡ
ܫܘܡܠܝ ܫܢܬܐ. ܘܟܕ ܐܬܒܚܢ ܘܐܫܬܟܚ
ܕܠܐ ܝܕܥ ܡܕܡ. ܦܩܕ ܘܚܢܩܘܗܝ ܘܫܕܘ
ܦܓܪܗ ܒܦܪܬ ܢܗܪܐ. ܘܐܝܟ ܕܥܒܕ ܠܕܝܪܝܐ
ܐܟܣܢܝܐ ܐܬܥܒܕ ܠܗ.

terfecit, sperans se inventurum in ejus mantica scriptum edocens quanam re *ars* constaret; at nec scriptum neque secretum (?) invenit, sed parum quid in marsupio relictum. Hac de causa, *quod nempe crederetur occultæ artis peritus*, familiaris Abugiafaro fuit[1].

Mortuo autem Mar Joanne, episcopi, vi a rege coacti, Rhesinæ congregati sunt, eumque in *urbe* Rhesina illegitime[2] constituerunt patriarcham. Imposuit autem ei manum Jacobus, episcopus Rischkiphæ[3], qui cœcus erat. Obtinuit porro a rege diploma quo ab omnibus susciperetur et regiones perlustraret atque medicamina chemica colligeret. Quum igitur plura loca jam visitasset, rex accersivit eum ad se ante annum completum. Postquam vero eum examinasset et invenisset nihil scientem, jussit eum strangulari ejusque cadaver in Euphratem projici. Quemadmodum igitur fecerat monacho peregrino, ita et ipsi factum est.

[1]) In *Hist. patr. Alex.*, p. 232, Renaudotius refert Isaacum Abugiafaro ideo carum fuisse quod præcipua califæ uxor quæ christiana erat, cum sterilis foret et ad monasterium profecta esset viderat in somno viros, inter quos agnoverat Isaacum, duos qui prolem illi pollicerentur, quam paulo post obtinuit. Sed potius credendum Barhebræo rerum suæ gentis accurate edocto quam auctoribus Ægyptiis quos legit Renaudotius.

[2]) Illegitime eum constitutum dicit Barhebræus, non quod jam esset episcopus et prohibitum foret transferre episcopum a sua diœcesi ad sedem patriarchalem; nam Severus Bar-Maske, qui inter legitimos patriarchas recensetur, translatus jam fuerat a sede Amidensi ad thronum Antiochenum. Non igitur hac de causa illegitimus Isaacus habetur, sed quod favore principis, non vi canonum ad hanc dignitatem evectus fuerit.

[3]) ܪܝܫܟܐܦܐ *Rischkipha*, oppidum Mesopotamiæ ad Euphratem. Cfr. Assem. *Diss. de Monophys.*, p. 105.

ܒܬܪ ܐܝܣܚܩ ܕܠܐ ܢܡܘܣܐ ܆ ܣܢܕܠܝܐ
ܠܐ ܢܡܘܣܐ .

60. *Post Isaacum illegitimum*, SANDALIUS *illegitimus.*

ܒܬܪ ܕܐܒܕ ܐܝܣܚܩ ܦܩܕ ܡܠܟܐ ܐܒܘ
ܓܥܦܪ ܠܐܦܣ̈ܩܦܐ . ܗܟܘܬ ܛܪܘܢܐܝܬ · ܐܝܟ
ܠܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܡܝܦܪܩܛ ܕܗܘ ܣܢܕܠܝܐ .
ܕܐܦ ܗܘ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ ܐܝܬܘܗܝ .
ܘܥܠܬܐ ܗܘ ܫܓܘܫܝܐ ܟܠܗ ܗܘܐ ܒܝܘܡܝ
ܐܬܬܥܝܪ ܕܝܘܚܢܢ ܦܛܪ̈ . ܘܢܣܒ
ܣܝܓܠܝܘܢ ܡܢ ܡܠܟܐ . ܘܟܕ ܡܛܐ
ܠܚܪܢ . ܘܨܒܐ ܕܢܣܡܘܟ ܠܥܒܕܝܢܗ
ܕܐܝܣܚܩ ܬܠܡܝܕܗ ܠܗ . ܠܐ ܐܪܓܝܘ ܚܪ̈ܢ
ܝܐ . ܘܐܬܪܥܝܘ ܠܐ ܬܪܝܨܐܝܬ ܘܒܠܠܝܐ ܥܠܠܘ
ܘܚܢܩܘܗܝ ܠܣܢܕܠܝܐ . ܘܐܫܬܡܥܬ ܕܡܢ
ܐܡܝܪܐ ܗܘܬ ܗܕܐ . ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܕܩܪܬ ܐܬܘ
ܢܣܒܘ ܫܠܕܗ ܘܒܓܠܘܣܩܡܐ ܣܡܘܗܝ ܒܥܘ
ܡܪܗܘܢ ܘܡܝܩܪܝܢ ܠܗ ܠܗܘܢ . ܗܢܐ ܓܝܪ
ܘܗܘ ܕܩܕܡܘܗܝ . ܠܐ ܙܕܩ ܗܘܐ ܕܢܬܡܢܐ
ܒܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܠܡܬܡܢܝܘ . ܐܠܐ ܡܛܠ ܕܢܕܚܠܘܢ
ܘܢܬܕܪܘܢ ܗܠܝܢ ܕܩܪܝܢ ܘܫܡܥܝܢ . ܟܕ
ܚܙܝܢ ܕܐܝܟ ܐܝܢܐ ܚܪܬܐ ܣܟܢܘܬܐ ܗܕܐ
ܠܥܒܪ̈ܝ ܥܠ ܢܡܘܣܐ ܐܠܗܝܐ ܡܢܝܢܢ ܐܢܘܢ .

Postquam perierat Isaacus, rex Abugiaphar imperavit episcopis eodem tyrannico modo ut Athanasium, Maiphercatæ episcopum, *cognomine* Sandalium[1], qui et ipse e monasterio Cartaminensi erat et auctor totius illius perturbationis Joannis diebus *exortæ*, patriarcham constituerent. Accepto igitur a rege diplomate, *Sandalius*, quum Haran pervenisset, velletque illi urbi ordinare Abdinium, Isaaci discipulum, hoc noluerunt Haranitæ et iniquo inito consilio de nocte aggressi sunt Sandalium eumque strangularunt. Quod ab Emiro procuratum fuisse fama fuit. Monachi autem cœnobii Cartaminensis venientes tulerunt cadaver ejus, quod in theca repositum in suo monasterio venerantur. Hic autem ejusque prædecessor in ordine patriarcharum non erant recensendi; sed ut timeant qui legunt et audiunt, videntes qualis finis periculi plenus immineat transgressoribus legis divinæ, eos recensuimus[2].

ܒܬܪ ܣܢܕܠܝܐ . ܓܝ ܓܝܘܪܓܝܣ .

61. *Post Sandalium*, GEORGIUS.

ܗܢܐ ܡܢ ܩܪܝܬܐ ܒܥܠܬܢ ܕܐܬܪܐ
ܕܚܡܨ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ . ܘܐܬܪܕܝ ܒܥܘܡܪܐ

Hic e pago Baaltan in agro Emeseno oriundus, eruditus fuit in monas-

[1]) In codice scribitur ܣܢܕܠܝܐ *Sendelaia*, sed receptam ab Assemano et aliis post eum hujus nominis orthographiam pro more retinuimus.

[2]) Ex iis quæ Barhebræus de Sandalio refert corrigenda sunt ea quæ habentur apud Renaudot. *Hist. patriar. Alex.*, p. 234.

ܕܩܢܫܪܐ . ܘܐܬܠܡܕ ܟܬ̈ܒܐ ܩܕܝܫܐ
ܝܘܢܝܐ ܘܣܘܪܝܝܐ . ܘܗܘܐ ܣܘܢܩܠܐ ܠܡܪܝ
ܬܐܘܕܘܪܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܫܡܝܫܛ . ܗܘ ܕܐܬܢ
ܐܬܢܒܝ ܥܠܘܗܝ ܘܐܡܪ . ܕܕܪܓܐ ܪܒܐ ܢܬܠ
ܠܟ ܐܠܗܐ ܒܥܕܬܗ . ܐܠܐ ܬܗܘܐ ܥܝܢܟ ܥܠ
ܠܥܘܡܪܐ ܕܐܬܪܒܝܬ ܒܗ . ܡܛܠ ܕܐܬܡܚܠ .
ܘܟܕ ܡܝܬ ܣܢܕܠܝܐ . ܘܗܘܬ ܣܘܢܗܕܘܣ
ܒܡܒܘܓ ܒܟܢܘܢ ܕܫܢܬ ܐܠܦ ܘܫܒܥܝܢ.
ܘܐܬܐܡܪ ܥܠܘܗܝ ܕܓܘܪܓܝ ܘܫܕܪܘ ܐܝܬܝܘܗܝ .
ܟܕ ܠܒܝܫ ܐܣܟܝܡܐ ܕܡܫܡܫܢܐ ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ .
ܘܟܕ ܚܙܘܗܝ ܘܐܬܒܚܪܘ ܡܠܦܢܘܬܗ . ܟܠܗܘܢ
ܐܦܝ̈ܣܩܘܦܐ ܠܐܘܪܥܗ . ܫܘܪܘ ܣܛܪ
ܡܢ ܕܘܝܕ ܕܕܪܐ . ܘܝܘܚܢܢ ܕܩܠܝܢܝܩܘܣ .
ܘܪܚܡܝܢ ܠܫܘܒܚܗܘܢ ܗܘܘ ܠܐܝܩܪܐ .
ܘܫܪܝܘ ܐܡܪܝܢ ܕܠܐ ܡܩܕܫܝܢܢ ܡܢ ܚܘܪ̈ܐ
ܠܟܘܪܣܝܐ . ܡܗܝܡ̈ܢܐ ܕܝܢ ܕܡܒܘܓ . ܟܕ
ܚܙܘ ܚܫ̈ܚܬܗܘܢ . ܐܫܡܥܘܢ ܐܝܠܝܢ ܡܠܐ
ܕܢܟܪܝܢ . ܡܟܒܫܝܢ ܠܠܒܐ ܕܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ .
ܘܐܫܪܪܘܗܝ ܠܓܘܪܓܝ ܕܠܐ ܪܥܝܢܐ ܕܗܠܝܢ
ܬܪܝܢ . ܘܟܕ ܐܬܟܪܙܬ ܣܘܢܗܕܘܣ . ܘܐܦܝ̈ܣ
ܕܟܠܗ ܠܗܝܢ ܟܚܕܐ ܚܕܐ . ܐܩܝܡܘܗܝ

terio Kenserinensi et operam navavit Scripturis in libris græcis et syris. Sed et syncellus fuit Mar Theodori, Samosatæ episcopi, qui prophetans de eo dixit : « gradum sublimem largietur tibi Deus in ecclesia sua. Sit autem tum oculus tuus super monasterium in quo eruditus fuisti, quia debilitatum est. » Mortuo autem Sandalio, synodus congregata fuit Mabugi mense Conun*(Decembri)* anni millesimi septuagesimi*(Chr.* 758)[1], in qua cum Georgii mentio facta fuisset miserunt qui adducerent eum, quamvis habitum diaconi adhuc gereret. Quem quum aspexissent ejusque doctrinam probassent, omnes episcopi prosilierunt in occursum ejus, præter Davidem Daræ et Joannem Callinici qui sibi honorem ambientes coeperunt dicere : « non promovemus quempiam ex albis in thronum[2]. » Fideles autem Mabugenses, perspectis illorum passionibus, talia eos audire fecerunt quibus *illorum* corda angerentur, reliquis vero episcopis animos addiderunt : atque hi, duobus illis invitis,

[1]) Dionysius hæc refert ad an. 755 et inter episcopos qui huic synodo interfuerunt recenset Joannem Callinici; Timotheum Edessæ, Davidem Daræ, Abam Amidæ, Sergunam Mardæ, Stephanum Chabnræ, Constantinum Samosatæ, Cyriacum Turabdini, Dionysium Haran, Eliam Sigaræ, Paulum Tagritæ, Zachæum Cermæ, Jonam Bennhadræ, aliosque e Syria bene multos. *Bibl. Or.*, t. II, 111. Dionysius synodum habitam ait anno 755. Sed nota numeralis fortasse errori amanuensis debetur. Nam Elias Nisibenus e *Chronico* Dionysii cum Barhebræo electionem Georgii ad annum 759 seu 758 refert. Sic enim ad an. 1070 (ܢܥ̈) scribit : ܗܘ ܐܬܬܩܝܡ ܓܘܪܓܝ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝ̈ܐ ܘܐܢܫܝܢ ܡܢ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܕܝܠܗܘܢ ܫܡܥܘܢ ܠܗܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܚܪܢܐ . ܗܘܝܘ ܕܝܢ ܝܘܚܢܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܩܠܝܢܝܩܘܣ ܡܛܠ ܗܢܐ ܗܘܬ ܦܠܓܘܬܐ ܒܝܢܬܗܘܢ . « *Eo anno constitutus est Georgius patriarcha Jacobitarum Quidam vero ex eorum episcopis constituerunt sibi alium episcopum, Joannem nempe, Callinici episcopum. Quapropter schisma exortum est inter eos.* »

[2]) Id est: non promovemus diaconum ad thronum patriarchalem.

ܫܠܡܬ. ܘܐܣܪܛܢܘܗܝ ܠܝܘܚܢܢ ܕܡܢ ܟܠܝܢܝܩܘܣ
ܦܛܪܝܪܟ. ܘܗܘܐ ܡܗܦܟܢܐ ܠܡܕܢܚܐ ܕܥܠܡܐ.

ܘܒܬܪ ܐܪܒܥ ܫܢܝܢ ܡܝܬ ܝܘܚܢܢ.
ܘܩܡ ܚܠܦܘܗܝ ܕܘܝܕ ܕܕܪܐ. ܘܗܘܬ ܥܩܬܐ
ܠܓܝܘܪܓܝܣ. ܘܐܙܠ ܠܘܬ ܐܒܘ ܓܥܦܪ
ܡܠܟܐ ܕܛܝܝܐ. ܘܐܟܠ ܩܪܨܘܗܝ ܠܓܝܘܪܓܝܣ ܟܕ
ܐܡܪ ܕܕܠܐ ܦܘܩܕܢܟ ܗܘܐ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܘܠܢ
ܠܢ ܒܡܟܣܐ. ܘܟܕ ܡܫܐܠܝܢ ܠܗ. ܕܠܡܐ
ܡܛܠ ܠܐ ܢܣܒ ܠܗ ܣܝܓܠܝܘܢ ܕܡܠܟܘܬܐ.
ܡܦܢܐ ܕܠܐ ܡܙܕܩ ܐܢܐ ܕܐܥܠ ܫܡܐ
ܕܢܒܝܗܘܢ ܒܡܪܙܦܐ ܕܝܠܝ. ܘܡܚܕܐ
ܡܠܟܐ ܐܬܚܡܬ ܘܐܦܩܕ ܠܓܝܘܪܓܝܣ.
ܘܐܫܠܚܘܗܝ ܠܢܚܬܘܗܝ ܘܦܫܛܘܗܝ ܒܙܩܝܦ
ܕܪ̈ܥܘܗܝ. ܗܘ ܕܝܢ ܛܘܒܢܐ ܩܥܐ ܗܘܐ ܒܠܫܢܐ
ܝܘܢܝܐ ܬܐܘܛܘܩܐ ܒܘܝܬܝ. ܕܡܬܦܫܩ
ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܥܕܪܝܢܝ. ܘܟܕ ܫܐܠ ܡܠܟܐ

Georgium ordinarunt. Soluta synodo, quum episcopi Mesopotamiæ Euphratem transiissent, impulit eos Satanas ut ordinarent patriarcham Joannem Callinici qui subvertit Orientem.

Mortuo autem post quatuor annos Joanne[1], in ejus locum successit David Daræ, et molestiae Georgio factæ sunt. David enim adiit Abugiafarum, Arabum Calipham et accusavit Georgium dicens : « absque mandato tuo patriarcha factus est et vexat nos exactionibus; quum vero interrogamus eum cur diploma Caliphæ non assumat, respondet, se fas non arbitrari ut ingrediatur nomen prophetæ in manticam suam ». Illico autem Calipha fremens comprehendi jussit Georgium. Spoliaverunt igitur eum vestibus ejusque brachia distenderunt. Beatus autem Georgius clamabat græca lingua : θεοτόκε βοήθει, quod vertitur : « Deigenitrix adjuva me. » Roganti Caliphæ quid diceret, respondit

[1]) Consonat Elias Nisibenus ex eodem Dionysio ad an. 1074 (آكو) scribens : ܒܗ ܫܢܬܐ ܡܝܬ ܗܘ ܕܗܘܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥ̈ܩܘܒܝܐ ܠܐ ܢܡܘܣܝܬ. *«Ea anno mortuus est Joannes illegitimus Jacobitarum patriarcha.»* Dionysius (ap. Assem. *Bibl. Or.*, II, 112) addit synodum episcoporum Geziræorum, Mossulanorum, et Occidentalium in Sarug habitam fuisse post mortem Joannis episcopi Callinicensis; in ea synodo omnes Georgio patriarchæ consensisse, atque decrevisse episcopali honore amovendos esse quotquot Joannes ordinaverat, huic synodo præfuisse Georgium patriarcham, præsentibus David, episcopo Daræ, Aba Amidæ, Sergana Mardæ et Constantino Samosatæ. Elapso biennio episcopi, quos Georgius in synodo Sarugensi exauctoraverat, adeunt Bagdadi Abugiafarum, accusantes Georgium quod tyrannidem in Syros exerceret. Abugiafarus, conjecto in vinculis Georgio, episcopis dat facultatem, alium in ejus locum quem vellent patriarcham substituendi. Communibus igitur suffragiis eligitur David Daræ : qui licet eximiam in cunctos mansuetudinem præ se ferret, neminem tamen sibi obsequentem habuit, præter eos, qui ipsum ordinaverant : vertebatur autem ei in crimen, quod Georgium prodidisset. Hinc schisma ortum est inter Jacobitas, quorum nonnulli Davidem patriarcham agnoscebant, alii Georgii nomen, donec is in carcere vixit, prædicare in ecclesia non desinebant : alii denique neutrum sequebantur. Hæc Dionysius, prout eum abbreviat Assemanus.

ܘܡܛܠ ܐܡܪ . ܦܩܥ ܚܕ ܡܢ ܣ̈ܢܐܐ . ܕܓܕܦ
ܡܓܕܦܢܐ ܡܠܠ . ܘܡܚܝܐܘܗܝ ܬܠܬܐ
ܡܢ̈ܓܕܐ . ܘܪܕܐ ܕܡܗ ܠܐܪܥܐ . ܘܐܡܪ
ܠܗ ܗܘ ܚܠܝܦܐ . ܕܠܡܢܐ ܡܛܠ ܠܐ ܢܣܒܬ
ܣܝܓܠܝܘܢ . ܘܦܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܠܐ ܨܒܝܬ ܕ
ܐܥܝܩ ܠܐܢܫ . ܘܐܡܪ ܠܗ ܚܠܝܦܐ .
ܘܠܡܢܐ ܡܛܠ ܠܐ ܡܥܠܬ ܐܢܬ ܕܢܒܝܢ ܫܡܗ
ܒܛܥܢܐ ܕܝܠܟ . ܘܟܕ ܫܡܥ ܕܝܢ . ܘܥܢܐ
ܫܡܥ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ ܬܗܐ ܘܥܢܐ ܕܗܐ ܫܡܐ
ܕܢܒܝܐ ܕܝܠܟܘܢ ܟܬܝܒ ܒܡܛܥ̈ܢܐ ܕܝܠܢ
ܘܒܟܝ̈ܣܐ ܚܬܝܡ ܒܙ̈ܘܙܐ ܘܕܝܢܪ̈ܐ .

ܘܟܕ ܚܙܐ ܚܠܝܦܐ ܠܚܝܠܬܢܘܬܗ ܘܠܚܟܝܡܘܬܗ
ܝܕܥ ܕܒܚܣܡܐ ܐܫܬܠܡ . ܘܦܩܕ ܠܟܬܘܒܐ
ܕܢܥܒܪܝܘܗܝ ܠܒܝܬܗ . ܘܢܒܨܐ ܐܢ ܝܕܥ
ܠܐܘܡܢܘܬܐ ܕܟܝܡܝܐ . ܘܟܕ ܫܪܝ ܡܝܩܪ
ܠܗ ܘܡܦܝܣ ܠܗ . ܥܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ .
ܘܡܣܬܒܪܐ ܕܐܦܠܐ ܗܝ ܚܟܡܬܐ ܒܙܒܢܐ
ܗܘܬ . ܘܗܘܐ ܬܠܬܐ ܝܘ̈ܡܝܢ ܒܒܝܬܗ
ܕܟܬܘܒܐ . ܟܕ ܠܐ ܠܚܡܐ ܐܟܠ . ܘܐܦܠܐ ܡ̈ܝܐ
ܐܫܬܝ . ܒܒܓܕܕ ܐܚܒܫܗ ܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܥܡ
ܚܒܝܫ̈ܐ .

ܘܚܠܝܦܐ ܐܠܨ ܠܐܦܣ̈ܩܦܐ ܕܢܥܒܕܘܢ
ܠܕܘܝܕ ܕܕܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܕܢܣܒ ܣܝܓܠܝܘܢ .
ܘܦܪ̈ܣܝܐ ܕܡܬܟܪܟܝܢ ܗܘܘ ܥܡܗ ܘܐܠܨܝܢ
ܠܡܗܝܡ̈ܢܐ ܕܢܩܒܠܘܢܝܗܝ . ܘܗܘ ܡܬܪܩܩ
ܗܘܐ ܡܢ ܟܠܢܫ . ܟܕ ܠܐ ܒܗܬ . ܐܦ ܦܪ̈ܣ
ܫܠܝܦܝܢ ܗܘܘ ܣܦ̈ܣܪܐ ܘܪܕܦܝܢ ܠܡܗܝܡ̈ܢܐ

unus ex inimicis : « blasphemiam profert. » Et ter scutica eum percusscrunt, ita ut sanguis in terram deflueret. Dixit autem ei Calipha : « cur non sumpsisti diploma? » Respondit patriarcha : « quia mihi propositum est nemini molestum esse. » — « Et cur renuis inferre nomen prophetæ nostri in manticam tuam ? » Hoc audito obstupefactus patriarcha respondit : « ecce nomen prophetæ vestri in manticis et marsupiis nostris impressum in zuzis[1] et denariis. »

Calipha igitur, visa ejus fortitudine ac sagacitate, intelligens Georgium invidia traditum fuisse præcepit notario suo ut eum transferret in domum suam et inquireret an cognosceret artem chemicam. Quum igitur cœpisset eum honorifice tractare eique blandiri respondit patriarcha : « non cognosco. » Putant autem *hanc artem* tunc nondum fuisse inventam. Mansit autem tribus diebus in domo notarii, nec panem manducans neque aquam bibens. Postea Bagdadi in carcerem detrusus est cum aliis vinctis.

Calipha autem coegit episcopos ut patriarcham nominarent Davidem Daræ qui diploma obtinuit. Persæ autem circuibant cum eo cogebantque fideles ad eum suscipiendum; ipse vero conspuebatur ab omnibus nec tamen erubescebat. Sed et Persæ, gladiis eductis,

[1]) ܙܘܙܐ *Zuza*, idem quod græcorum *δραχμή*, et quod hinc ortum est Araborum *dirhem*, numus argenteus, quales viginti et postea viginti quinque efformabant unum denarium aureum (ܕܝܢܪܐ).

ܥܡ ܐܪ̈ܙܐ ܗܘܘ ܚܕܝܪܝܢ. ܘܒܩܛܝܪܐ ܢܓܕܝܢ
ܗܘܘ ܠܓܒܪ̈ܐ ܘܢܫ̈ܐ ܕܢܬܩܪܒܘܢ. ܘܐܦܝܣ̈ܩܦܐ
ܕܢܩܝܦܝܢ ܗܘܘ ܠܡܪܝ ܓܝܘܪܓܝ. ܐܦ ܗܢܘܢ
ܒܐܘܠܨܢܐ ܗܘܘ. ܘܟܕ ܠܒܝܫܝܢ ܚܘܪ̈ܐ
ܐܝܟ ܥܠܡܝܐ ܐܝܟ ܙܒܢ̈ܝܢ. ܡܬܟܪܟܝܢ
ܡܢ ܩܪܝܐ ܠܩܪܝܐ. ܘܟܠܝ ܒܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ ܗܘ
ܡܪܝ ܓܝܘܪܓܝ. ܫܢ̈ܝܐ ܬܫܥ. ܘܟܬܒ
ܬܡܢ ܡܐܡܪ̈ܐ ܫܦܝܪ̈ܐ ܘܡܕܪ̈ܫܐ.

ܘܟܕ ܡܝܬ ܐܒܘ ܓܥܦܪ ܘܩܡ ܡܗܕܝ
ܒܪܗ. ܘܐܫܬܪܝܘ ܐܣܝܪ̈ܐ ܢܦܩ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܩܕܝܫܐ ܡܢ ܒܝܬ ܚܒܘܫܝܐ. ܘܟܠܝܗ ܡܗܕܝ ܕܠܐ
ܢܫܪܐ ܦܘܩܕܢܐ ܕܐܒܘܗܝ. ܐܠܐ ܐܦ ܢܫܡܝܘܗ
ܢܫܡܗ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܩܕܝܫܐ ܐܙܠ
ܠܬܓܪܝܬ ܘܐܬܩܒܠ ܐܝܟ ܡܠܐܟܐ ܕܐܠܗܐ.
ܘܗܟܢܐ ܒܡܘܨܠ ܘܒܒܝܬ ܢܗܪ̈ܝܢ. ܘܡܢ ܬܡܢ
ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܐܩܝܡ ܥܣܪܐ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ
ܘܒܛܠ ܠܗܠܝܢ ܕܕܘܝܕ. ܘܟܕ ܡܟܪܟ
ܘܡܫܪܪ ܥܕ̈ܬܐ ܒܟܠܕܘܟ ܡܛܐ ܠܐܬܪܐ
ܕܩܠܘܕܝܐ. ܘܐܬܟܪܗ ܒܟܘܪܗܢܐ. ܘܟܕ ܐܬܩܦ
ܟܘܪܗܢܗ ܣܠܩ ܠܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ.
ܘܫܠܡ ܪܗܛܗ. ܘܐܬܬܢܝܚ ܒܫܢܬ
ܐܠܦ ܘܡܐܐ ܘܚܕܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ.

altare circumdabant tempore mysteriorum et vi pertrahebant viros et mulieres ad communicandum. Episcopi autem Mar Georgio adhærentes in angustiis erant. Et albis interdum induti ut sæculares circuibant de pago in pagum. Remansit autem in carcere Mar Georgius annis novem, et scripsit ibi elegantia carmina atque hymnos[1].

Mortuo autem Abugiapharo, surrexit Mohdius, filius ejus. Solutis itaque vinctis, exivit sanctus patriarcha e carcere. Prohibuit tamen Mohdius ne solveret mandatum patris sui neque nominaret se patriarcham. Sanctus autem *Georgius* abiit Tagritum ubi tanquam angelus Dei susceptus fuit, et similiter in Mossul et in Mesopotamia. Inde pergens Antiochiam ordinavit decem episcopos, amotis episcopis Davidis. Perlustratis autem stabilistisque ubique ecclesiis, pervenit ad regionem Claudiæ ubi morbo correptus est, quo crescente, ascendit ad monasterium Mar Barsumæ[2] ubi terminavit cursum suum et obdormivit anno Græcorum millesimo centesimo primo *(Chr.* 790).

[1]) In cod. rom. additur : ܘܩܢܘ̈ܢܐ ܟܒ ܟܕ ܢܦܩ ܣܳܡ ܕܢܦܰܩ *Et canones viginti duos, postquam exiit, constituit.* Scripsit præterea *Commentaria* in quatuor Evangelia per modum interrogationis et responsionis. Memoratur ejus epistola synodica ad Joannem Coptorum patriarcham et alia ad Guriam diaconum. Vid. Assem. *Bibl. Or.*, t. II, 341. De controversia sub Georgio exorta circa voces: «panem cœlestem frangimus» dicemus infra.

[2]) Plura hujus nominis cœnobia occurrunt apud Jacobitas. Hic sermo est vel de aliquo regionis Claudiæ monasterio vel de præclaro Barsumæ cœnobio quod prope Melitinam tunc temporis florebat. Vid. Assem. *Diss. de Monophys.*, p. 97.

ܒܬܪ ܓܘܪܓܝܣ ܝܘܣܦ.

ܒܚܙܝܪܢ ܕܫܢܬܐ ܕܒܗ ܫܢܝ ܡܪܝ ܓܘܪ-
ܓܝܣ. ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܒܒܝܬ ܒܘܓܬܐ
ܙܥܘܪܬܐ ܕܚܪܢ. ܘܓܒܝܘܗܝ ܠܝܘܣܦ
ܕܡܢ ܓܘܒܐ ܒܪܝܐ. ܘܟܕ ܐܬܐ ܘܚܙܘ
ܫܘܦܪܐ ܘܪܘܡܐ ܕܩܘܡܬܗ. ܚܕܝܘ ܗܘ.
ܟܕ ܕܝܢ ܛܥܡܘܗܝ ܡܡܠܠܗ. ܐܫܟܚܘ
ܗܕܝܘܛܐ. ܘܨܒܘ ܕܢܗܦܟܘܢܝܗ ܠܥܘܡܪܗ.
ܐܠܐ ܕܚܠܬܐ ܡܢ ܕܝܪ̈ܝܐ ܕܥܘܡܪܗ ܕܐܝܬܝܗܘܢ
ܪ̈ܚܡܘܗܝ. ܐܦܛܪܝܪܟܘܗܝ ܠܦܛܪܝܪܟܘܬܐ. ܘܟܕ ܢܚܬ
ܠܒܓܕܕ ܘܢܣܒ ܣܝܓܠܝܘܢ. ܘܟܪܟ ܥܕܬܐ
ܕܡܕܢܚܐ. ܫܢܝ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܐܬܢܣܝܘܣ
ܕܥܠ ܬܠܒܫܡܝ ܒܝܪܚ ܟܢܘܢ ܐܚܪܝ.
ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܐ ܘܬܠܬ. ܟܕ ܚܕ ܐܦܣܩ̈ܦ
ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܢܬܝܡܘܣ ܠܒܥܠܒܟ.

ܒܬܪ ܝܘܣܦ ܩܘܪܝܩܘܣ.

ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܐ ܘܐܪܒܥ ܕܝܘ̈ܢܝܐ
ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܒܚܪܢ. ܒܬܡܢܝܐ ܒܐܒ.
ܘܒܢܘܣܚ̈ܐ ܐܚܪ̈ܢܐ. ܒܡܠܝܘܬܗ ܕܣܗܪܐ. ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܠܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܠܩܘܪܝܩܘܣ. ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܒܝܬ ܒܝܬܐ. ܘܗܘ̈ ܡܢ
ܥܘܡܪܐ ܕܐܣܛܘܢܐ ܕܒܝܬ ܩܠܝܢܝܩܘܣ. ܬܓܪܝܬܝܐ.

62. *Post Georgium*, Josephus.

Anno, quo defunctus est Mar Georgius, mense Haziran *(Junio)* congregati episcopi in Badia minori in valle Haran elegerunt Josephum e Guba Baraia. Quum igitur advenisset et pulchram altamque ejus staturam conspexissent, gavisi sunt. Quum autem sermonem ejus degustassent, rudem invenerunt et eum ad monasterium remittere voluerunt, sed præ timore monachorum ipsius cœnobii, qui ejus amici erant, ordinarunt eum patriarcham. Porro postquam descendisset in Bagdad et obtinuisset diploma atque ecclesias Orientis perlustrasset, obiit in monasterio Mar Athanasii super Telbeschmai[1], mense Conum posterioris *(Januarii)* anno millesimo centesimo tertio *(Chr.* 792) postquam unum ordinasset episcopum, Anthimum scilicet, Baalbecho[2].

63. *Post Josephum*, Cyriacus.

Anno Græcorum millesimo centesimo quarto *(Chr.* 793), episcopi congregati sunt Haranæ die octava, in aliis codicibus, die plenilunii mensis Ab *(Augusti)*, et patriarcham ordinarunt Cyriacum e cœnobio

1) ܬܠܒܫܡܝ *Telbesmai* vel ܬܠܒܫܡܐ *Telbesme*, idest *collis aromatum*, castellum non procul ab urbe Marde, ubi Athanasius Sandalensis, Jacobitarum patriarcha, monasterium suo nomine nuncupatum condidit. Cfr. Assem. *Dissert. de Monophys.*, p. 115.

2) ܒܥܠܒܟ vel ܒܥܠܒܟ *Baalbec*, (a nomine ܒܥܠ *Baal*), urbs episcopalis hodie destructa in Phœnicia Libani, quæ etiam ܒܥܠ ܒܟ seu ܗܠܝܘܦܘܠܝܣ *Heliopolis* vocatur. Cfr. Assem. *Diss. de Monophys.* p. 67; Smith *Thes. syr.* ad. h. v.; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XVII theil, p. 221, sqq.

ܡܡܠܠܐ ܘܟܐܢ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ
ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܒܥܠܒܟ. ܗܢܐ ܟܕ ܚܙܐ
ܕܡܬܟܫܪܢ ܣܘܥܪܢܘܗܝ. ܘܠܝܬ ܕܟܠܐ
ܒܝܫܐ. ܨܒܐ ܕܢܥܒܪ ܡܠܐ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܐ
ܩܨܝܢܢ ܕܢܫܩܘܠ ܡܢ ܥܕܬܐ. ܘܠܐ ܐܬܦܢܝ
ܠܗܠ ܒܠܒܗ ܕܐܦ ܡܪܝ ܓܝܘܪܓܝ ܣܓܝ
ܡܫܬܩܠ ܗܘܐ ܒܗ. ܒܪܡ ܕܠܐ ܬܬܦܠܓ
ܥܕܬܐ ܠܐ ܦܣܩܗ. ܐܦܠܐ ܣܡ ܢܡܘܣܐ ܠܐܢܫ
ܡܛܠܬܗ. ܠܐ ܕܢܐܡܪ ܐܦܠܐ ܕܠܐ ܢܐܡܪ. ܘܟܕ
ܐܫܬܐܠ ܡܢ ܓܘܪܝܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܢ ܒܝܬ ܢܥܪ
ܕܠܘܬ ܐܘܪܗܝ ܐܡܪ. ܕܐܡܬܝ ܥܠ ܗܠܝܢ ܠܗ
ܠܥܕܬܐ. ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ. ܡܢ ܐܡܬܝ ܕܝܢ
ܐܫܬܕܝܐ ܝܕܥ ܐܢܐ. ܡܢ ܥܠܡ ܕܝܢ
ܘܥܕܡܐ ܠܥܠܡ. ܝܥܩܘܒ ܓܝܪ ܐܦܣܩ
ܩܕܡܝܐ. ܘܡܪܩܘܣ ܒܪܗ ܘܬܠܡܝܕܗ
ܕܦܛܪܘܣ ܐܫܠܡܘ ܠܢ ܡܫܠܡܢܘܬܐ ܕܦܓܪܐ
ܘܕܡܐ ܕܐܠܗܐ ܡܠܬܐ. ܘܠܐ ܐܝܬܝܗ̇ ܗܕܐ
ܒܪܡ ܡܠܐ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܐ ܩܨܝܢܢ. ܒܫܡܐ
ܕܐܒܐ ܘܕܒܪܐ ܘܕܪܘܚܐ ܩܕܝܫܐ: ܒܐܢܐܦܘܪܐ
ܕܝܠܗܘܢ. ܘܒܬܪ ܩܠܝܠ ܐܡܪ. ܘܝ
ܠܢ ܐܢ ܐܝܬ ܒܬܘܕܝܬܢ ܠܚܡܐ ܕܢܚܬ ܡܢ
ܫܡܝܐ. ܕܠܐ ܗܘ ܒܪܐ ܘܡܠܬܐ
ܕܐܠܗܐ.

ܗܘ ܕܝܢ ܩܘܪܝܩܘܣ ܟܢܫ ܣܘܢܗܘܕܘܣ
ܒܒܝܬ ܒܛܝܢ ܕܒܬܚܘܡܐ ܕܚܪܢ. ܘܠܐ

Bezonæ sive, ex aliis codicibus, Estunæ *(columnæ)* Callinicensis, virum facundum et pium, cui manum imposuit Theodosius Baalbechi. Ille autem videns res suas prosperare nec malum quid obstare, voluit verba „panem cœlestem franginus[1]“ abrogare in ecclesia. Nec animo recogitavit eadem de causa etiam Mar Georgium multa passum fuisse, illumque, ne ecclesia scinderetur, rem non definivisse nec cuiquam imposuisse legem recitandi vel non recitandi, sed interrogatum a Guria diacono Beth-Naar prope Edessam respondisse: „quandonam ea verba in ecclesiam inducta fuerint, nescio; a quo vero tempore rejecta sint scio, ab æterno autem usque in æternum[2]. Jacobus enim, primus episcopus, et Marcus, Petri filius et discipulus, tradiderunt nobis consecrationem mysticam corporis et sanguinis Dei Verbi. Desunt autem illa „panem cœlestem frangimus in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti“ in eorum anaphoris[3].“ Et paucis interjectis subdit: „væ nobis si in nostra confessione sit panis qui de cœlo descendit, et non sit ipse Filius et Verbum Dei.“

Cyriacus ergo congregavit synodum in Beth-Botin ditionis Haranen-

[1]) In Liturgia syriaca S. Jacobi post consecrationem, invocationem Spiritus sancti et memoriam pro vivis et defunctis, antequam diaconus recitet orationem quæ *Catholica* appellatur, sacerdos frangit hostiam et recitat orationem hic in controversia positam. Vid. Renaudot, *Liturgg. Orientt. collect.*, t. II, 38.

[2]) Verba: „ab æterno autem usque in æternum“ desunt in codice romano. Et revera nullam habent connexionem neque cum præcedentibus neque cum sequentibus. Cfr. *B. O.*, II, 341.

[3]) Non desunt illa verba in anaphoris S. Marci et S. Jacobi prout exstant ap. Renaudot, *Liturgg. Orientt. col.* II, 38 et 182.

ܐܬܡܨܝ ܠܡܒܛܠܘܬܗ̇ . ܘܐܦܣ ܕܟܠܚܕ
ܐܝܟ ܨܒܝܢܗ ܢܬܦܫܩ ܒܗ̇ . ܘܥܒܕ
ܐܪܒܥܝܢ ܩܢܘ̈ܢܐ ܥܠ ܬܘܪܨܐ . ܘܣܘܐܪܘܣ
ܕܫܡܝܫܛ ܗܘ ܕܠܐ ܫܦܪ ܡܢ ܩܕܡܝܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܗ
ܪܓܝܙܐ ܗܘܐ ܒܗ ܒܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܚܫܐ ܡܥܒܕ
ܗܘܐ ܒܠܒܗ . ܘܐܦ ܦܛܪܝܪܟ ܐܦ ܗܘ ܚܫ ܗܘܐ
ܚܫܐ ܠܘܩܒܠܗ . ܘܐܬܦܢܝ ܠܐܬܪܐ ܕܡܪܥܝܬܗ
ܠܡܬܪܨܘ ܣܟܠܘ̈ܬܐ ܕܝܠܗ . ܘܟܕ ܐܬܐ
ܠܫܡܝܫܛ . ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܣܘܐܪܘܣ ܬܪܥܐ
ܕܥܕܬܐ . ܥܕܡܐ ܕܫܘܠܛܢܐ ܟܕ ܚܙܐ
ܠܣܝܓܠܝܘܢ ܕܡܠܟܐ ܫܕܪ ܦܬܚܗ̇ ܘܣܠܩ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܒܐܡܐ ܘܚܪܡܗ ܠܣܘܐܪܘܣ .
ܘܒܬܪܟܢ ܟܕ ܒܥܐ ܚܘܣܝܐ ܫܒܩ ܠܗ .

ܘܒܫܘܪܝ ܡܫܬܡܠܝܢܘܬܗ ܐܣܪܡܣ ܗܘ
ܦܛܪܝܪܟ ܡܪܝ ܩܘܪܝܩܘܣ ܠܚܢܢܝܐ ܕܡܢ ܕܝܪܐ
ܕܡܪܝ ܡܬܝ ܕܒܛܘܪܐ ܕܐܠܦܦ ܐܦܣܩܘܦܐ
ܠܡܪܕܐ ܘܠܟܦܪܬܘܬܐ . ܥܠ
ܗܢܐ ܟܬܒ ܕܢܚ ܝܫܘܥ ܢܣܛܘܪܝܢܐ . ܕܚܢܢܝܐ
ܗܘ ܐܦܣܩܘܦܐ ܝܥܩܘܒܝܐ ܕܣܘܐܪܝܢܐ ܐܫܟܚ
ܒܩܪܝܒܘܬܐ ܕܡܪܕܐ ܚܣܢܐ ܕܒܢܝܐ ܗܘܐ
ܒܟܐܦ̈ܐ ܡܢ ܙܒܢܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܘܙܒܢܗ
ܘܥܒܕܗ ܕܝܪܐ . ܘܢܨܒ ܒܗ ܟܪ̈ܡܐ ܘܙ̈ܝܬܐ .
ܡܢ ܕܗܒܐ ܣܓܝܐܐ ܝܗܒ ܠܫܠܝ̈ܛܢܐ .
ܘܫܬܩ ܒܚܟܡܬܗ ܠܚܣܡܐ ܕܒܥܠܕܒܒܘ̈ܗܝ .

sis, nec potuit ea *verba* abrogare sed assensit ut unusquisque pro libitu iis uteretur. Condidit porro quadraginta canones de reformatione. Severus autem Samosatæ, qui ab initio electionis gratum non habuerat patriarcham, turbas in corde meditabatur. Patriarcha quum et ipse passione in eum cruciaretur, contulit se ad diœcesim ejus ut errata corrigeret. Quum igitur Samosatam advenisset, Severus portas Ecclesiæ ei aperire renuit, donec sultanus, viso regis diplomate, misit qui ecclesiam aperiret. Tunc patriarcha ascendit in suggestum et anathematizavit Severum. Postea tamen veniam roganti indulsit.

Initio consecrationis suæ Mar Cyriacus patriarcha ordinaverat quempiam nomine Ananiam e monasterio S. Matthæi in monte Elpheph episcopum Mardæ et Caphartutæ[1], de quo Denah Jesu[2] Nestorianus scribit Ananiam, episcopum Jacobitam Severianorum, invenisse in Mardæ vicinio arcem ædificatam e sectis lapidibus a tempore Græcorum. Emit eam, in cœnobium convertit et plantavit in ea vineas oleasque, auro plurimo præfectis dato. Placavit autem sapientia sua invidiam inimicorum et erexit ibi ecclesiam et altare ac complures con-

[1]) ܟܦܪܬܘܬܐ *Caphartuta*, *Kafartut*, *Kafr-Tuça*, *Kafertuma*, oppidum Mesopotamiæ, Mardensi episcopatui olim conjunctum, cujus ruinæ hodie conspiciuutur in loco dicto *Kafertuça*, quinque leucis inter nustrum et occasum ob urbe Mardini. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.*, p. 73; Ritter, *Erdkunde*, *West-Asien*, XI, theil., III abt., p. 374.

[2]) In codice romano (Assem. *Bibl. Or.*, t. III, part. 1, p. 195 not. 4) scribitur ܝܫܘܥܕܢܚ *Jesudenah*, quam orthographiam servat etiam Ebed-Jesus in *Catalogo scriptorum syrorum*, ubi recenset varia Jesudenhæ opera.

ܘܟܢܫ ܥܠܘܗܝ ܕܝܪܐ ܘܡܕܒܪܢܐ ܕܝܪ̈ܝܐ
ܫܦܝܪܐܝܬ ܦܠܚ . ܘܥܒܕ. ܕܡܛܠܗܘܢ ܥܡܪ .
ܘܗܕܐ ܥܒܕ ܠܘ ܡܛܠ ܫܘܒܚܐ ܣܪܝܩܐ ܗܘܐ .
ܐܠܐ ܡܛܠ ܦܘܪܥܢܐ ܕܡܢ ܠܥܠ .

ܘܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܩ̈ܛ . ܐܬܐ ܓܒܪܐܝܠ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܝܘܠܝܢܝܣܛܐ ܠܘܬܗ ܕܩܘܪܝܩܘܣ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܠܢ . ܘܒܥܐ ܕܢܬܚܕ ܒܗܕܐ ܚܘܝܕܐ.
ܕܠܐ ܢܟܪܙܘܢ ܫܡܗ ܕܣܘܝܪܐ ܘܠܐ
ܢܚܪܡܘܢ ܠܝܘܠܝܢܐ . ܐܠܐ ܠܡܢ ܕܢܫܬܚܪ . ܘܐܡܪ
ܡܢܗܘܢ ܕܢܕܒܪ ܬܪ̈ܬܝܗܝܢ ܡܪ̈ܥܝܬܐ . ܗܘ ܕܦܐܫ .
ܗܘ ܠܚܘܕ ܠܐܬܪ̈ܘܗܝ ܡܕܒܪܢܐ . ܡܢ ܠܐ
ܢܗܘܘܢ ܬܪܝܢ ܐܠܐ ܚܕܐ ܡܪܥܝܬܐ
ܘܚܕ ܪܥܝܐ . ܘܚܕܝ ܛܒ ܒܗܘܢ
ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܐܫܬܘܬܦ ܠܓܒܪܐܝܠ
ܘܓܒܪܐܝܠ ܥܡܗ . ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ ܕܝܢ ܕܠܐ
ܬܪܝܨܝܢ ܗܘܘ ܥܡܗ . ܪܛܢܘ ܘܐܬܥܫܢܘ
ܘܐܡܪܘ . ܕܠܐ ܢܩܒܠ ܠܓܒܪܐܝܠ . ܐܠܐ ܟܕ ܡܚܪܡ
ܠܝܘܠܝܢܐ . ܓܒܪܐܝܠ ܕܝܢ ܐܡܪ
ܠܗܘܢ . ܕܚܘܫܒܘ ܐܚ̈ܝ . ܐܢ ܠܝ ܠܚܘܕܝ
ܨܒܝܢ ܐܢܬܘܢ ܗܘ ܕܬܠܦܘܢ . ܡܚܪܡ
ܐܢܐ ܠܝܘܠܝܢܐ . ܐܢ ܕܝܢ ܟܠܗ ܥܡܐ
ܕܥܡܝ ܠܐ ܡܬܛܦܝܣܝܢ . ܐܘ ܡܢ ܠܐ ܝܕܥܬܐ ܐܘ
ܡܢ ܥܝܕܐ ܕܐܬܥܬܩ . ܘܗܕܐ ܒܬܪܟܢ
ܗܘܝܐ . ܘܟܕ ܣܓܝܐܬܐ ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܘܠܐ
ܐܬܛܦܝܣܘ . ܩܡ ܘܢܦܨ ܡܐܢ̈ܘܗܝ ܥܠܝܗܘܢ
ܘܐܡܪ . ܕܗܫܐ ܝܕܥܬ ܕܠܘ ܡܛܠ ܐܠܗܐ .
ܐܠܐ ܡܢ ܚܣܡܐ ܕܥܠ ܪܫܐ ܕܝܠܟܘܢ
ܕܠܐ ܢܬܓܡܪ ܛܒܬܐ ܒܐܝ̈ܕܘܗܝ
ܡܬܚܪܝܢ ܐܢܬܘܢ . ܘܫܒܩ ܐܢܘܢ ܘܐܙܠ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܝܬ ܒܟܘܣ ܐܦܣܩ

gregavit monachos, quorum curam optime gessit. Quod fecit non propter gloriam fallacem sed propter supernam retributionem.

Anno autem 1109 *(Chr.* 798), Gabriel, patriarcha Julianistarum, adiit Cyriacum, patriarchum nostrum, postulans uniri hoc pacto, ut non proclamarent nomen Severi nec Julianum anathematizarent, is vero qui alteri superviveret utrumque gregem regeret, ita ut non remanerent duo, sed unus grex et unus pastor. His valde delectatus patriarcha communicavit cum Gabriele et Gabriel cum eo. Episcopi illi qui recte cum patriarcha non tendebant murmurantes et tumultuantes dixerunt : «non recipiemus Gabrielem nisi anathematizaverit Julianum.» Gabriel autem respondit eis : «pensate, fratres mei, si me solum erudire velitis, anathematizarem Julianum; si autem totum populum meum, non acquiescent sive ex ignorantia sive ex consuetudine inveterata. Hoc autem postea fiet.» His cum plura addidisset et non obtemperarent, surgens excussit vestimenta sua super eos ac dixit : «nunc scio vos non propter Deum, sed ex invidia in præpositum vestrum, ne quid boni per manus ejus perficiatur, querelas movere.» His igitur relictis, abiit.

Eodem tempore mortuus est Bac-

ܕܩܪܘܣܛܝܐ . ܐܘܟܝܬ ܟܠܗ ܐܬܪܐ ܕܚܠܒ .
ܕܒܬܪܟܢ ܟܠܗܘܢ ܐܟܚܕܐ ܫܒܩܘ ܠܗܝܡܢܘܬܗܘܢ
ܘܗܘܘ ܡܫܠܡܢܐ . ܟܕ ܡܐܬ . ܦܩܕ ܠܕܝܪ̈ܝܐ
ܕܕܝܪܗ . ܕܐܠܐ ܡܢ ܥܘܡܪܗܘܢ . ܐܦܣܩܘ̈ܦܐ
ܠܐ ܢܩܒܠܘܢ . ܐܡܪ ܗܘܐ ܓܝܪ ܕܠܡܐ ܡܕܡ
ܕܡܟܐܒ ܠܢ . ܐܠܐ ܕܠܐ ܗܘ ܠܡܠܬܐ
ܓܪܡܩܝܐ ܗܢܐ ܕܝܠܗ ܩܘܪܝܩܘܣ
ܦܛܪܝܪܟܐ . ܟܕ ܫܠܝܛ ܡܢ ܐܬܪܢ ܠܟܘܪܐ ܒܛܠ
ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܐ . ܗܢ ܕܐܫܠܡܘ ܠܢ ܐܒܗ̈ܝܢ
ܐܚܝܕܝܢܢ . ܟܕ ܕܝܢ ܡܝܬ ܗܘ ܒܟܘܣ .
ܕܒܪܘ ܕܝܪ̈ܝܐ ܕܕܝܪܗ ܠܩܣܢܝܐ ܬܠܡܝܕܗ .
ܘܥܡܗܘܢ ܐܦ ܐܚܪ̈ܢܐ ܡܢ ܓܘܒܐ ܒܪܝܐ .
ܘܐܬܘ ܠܘܬ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܩܪܒܘ ܠܗ ܚܡܪܐ
ܘܩܛܡܐ ܘܫܒܛܐ ܐܝܟ ܥܝܕܐ ܕܐܝܬ ܒܥܕܬܐ .
ܘܒܥܘ ܕܠܩܣܢܝܐ ܢܣܡܘܟ ܠܗܘܢ ܐܦܣܩܘܦܐ .
ܘܦܛܪܝܪܟ̄ ܦܢܝ ܕܠܐ ܐܠܝܨܐ ܐܦܪܟܝܐ ܕܐܝܟ
ܝܪܬܘܬܐ ܠܐܦܪ̈ܟܝܐ ܡܬܐܚܕܢ . ܘܗܢܘܢ ܡܪܚܐܝܬ
ܘܐܡܪܘ ܕܗܢܐ ܠܐܦܣܩܘܦ . ܘܐܠܐ ܠܐ
ܡܩܒܠܝܢܢ . ܘܫܒܩܘ ܘܐܙܠܘ . ܦܛܪܝܪܟ̄
ܕܝܢ ܡܛܠ ܕܚܡܝܡ ܗܘܐ ܡܕܥܗ ܨܒܐ
ܕܢܩܝܡ ܨܒܝܢܗ . ܘܡܪܗܒ ܐܣܝܡ ܠܗܘܢ
ܠܫܠܝܡܘܢ ܕܝܪܝܐ ܕܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ
ܕܩܘܪܘܣ ܠܐ ܒܐܝܬܘܬ . ܘܗܘܝܘ

chus, episcopus Cyrrhensium[1], seu regionis Alepi incolarum, qui postea omnes simul, fide sua relicta, Moslemi effecti sunt. Moriens autem præcepit monachis sui cœnobii ut nonnisi e suo cœnobio episcopum acciperent. Dicebat quippe : «nihil mihi molestum est nisi quod Garamæus[2] ille, Cyriacus scilicet patriarcha, dum dominaretur, aboleverit e regione nostra voces «panem cœlestem» quas a patribus tenebamus.» Mortuo igitur Baccho, duxerunt monachi cœnobii ejus Xenaiam, ejus discipulum, et secum alios *monachos* e Guba Baraia adieruntque patriarcham et obtulerunt ei asinum, manticam atque baculum, secundum consuetudinem in ecclesia vigentem, petentes ut Xenaiam sibi in episcopum ordinaret. Patriarcha autem respondit nefas esse diœceses tanquam hæreditatem detineri. Illi autem audacter dixerunt : «hic ordinandus est; sin autem, non suscipiemus.» Et, relicto *patriarcha*, abiernnt. Patriarcha autem, utpote qui fervidæ indolis erat, voluit suum placitum firmum esse, et festinans ordinavit illis, haud opportune, Salomonem, monachum cœnobii Mar Jacobi Cyri.

[1]) ܩܪܘܣܛܝܐ, *Crustenses*. Hæc vox derivatur a ܩܘܪܘܣ, *Cyro*, urbe metropoli regionis Cyrrhesticæ; unde *Crustenses* iidem sunt ac Cyrrhenses, ut intellexit Assemanus (*Diss. de Monoph.*, p. et *B. O.*, t. II, 342). Huic interpretationi non obstat quod hic Crustenses dicantur incolæ esse regionis Alepi. Nam olim Cyrrhestica vocabatur tota illa regio quæ sese evolvit ab Alepo ad austrum ad montes ultra Cyrum vers septentrionem. Vid. Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XVII theil, V abt. p. 1023, 1592.

[2]) ܓܪܡܩܝܐ. Deest hoc vocabulum in Smithii *Thesauro syriaco*. Deducendum videtur a ܓܪܡܩܝܐ quod apud Smith notat *Garamæum*, id est incolam regionis Beth-Garmæ (ܒܝܬ ܓܪܡܝ) in Assyria, unde Cyriacus forsan oriundus fuerit.

ܗܝܕܝܢ ܐܬܚܠܨܬ ܒܝܫܬܐ ܘܠܐ ܒܠܚܘܕ
ܠܐ ܩܒܠܘܗܝ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܠܐ ܘܒܛܠܘ ܠܗ
ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܡܢ ܩܘܪܒܢܐ. ܘܐܙܠܘ ܠܘܬ ܚܠܝܦܐ
ܗܪܘܢ ܪܫܝܕ. ܠܡܪܓܐ ܕܕܒܩܐ. ܘܐܟܠܘ
ܩܪ̈ܨܘܗܝ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܡܢ ܐܡܪܝܢ. ܕܗܢܐ
ܓܫܘܫܐ ܗܘ ܕܪ̈ܗܘܡܝܐ ܒܐܬܪܢ.
ܘܡܘܒܠ ܐܓܪ̈ܬܐ ܘܫ̈ܠܡܐ. ܘܐܬܚܡܬ
ܡܠܟܐ. ܘܦܩܕ ܕܢܬܣܚܦܢ ܟܠܗܝܢ
ܒ̈ܢܝܢܐ ܚ̈ܕܬܐ ܕܥ̈ܕܬܐ. ܘܗܝܕܝܢ ܛܝ̈ܝܐ
ܬܩܝܦܐ ܥܒܕܘ. ܘܨܥܪܐ ܥܒܕܘ. ܠܐ ܒܠܚܘܕ ܒܬܓܪܐ. ܐܠܐ
ܘܒܐܬܪܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܒܐܘܪܫܠܡ. ܘܥ̈ܕܬܐ
ܥܬܝܩܬܐ ܣܚܦܘ. ܘܗܘܬ ܐܘܠܨܢܐ ܪܒܐ
ܠܟܪ̈ܣܛܝܢܐ. ܘܫܕܪ ܗܘ ܡܠܟܐ ܦܪ̈ܫܐ
ܕܢܝܬܘܢܝܗܝ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܒܨܥܪܐ ܡܢ
ܩܠܢܝܩܘܣ. ܗܘ ܕܝܢ ܟܕ ܐܪܓܫ ܣܪܗܒ
ܢܦܩ ܘܐܙܠ ܠܘܬ ܡܠܟܐ. ܘܦܓܥ ܒܗ
ܠܗ ܡܢ ܐܘܪܚܐ ܠܘܬ ܓܘܒܪܝܢ.
ܘܒܥܐ ܒܥܘܬܐ ܘܐܬܪܡܝ ܩܕܡ ܪ̈ܓܠܘܗܝ.
ܗܝܕܝܢ ܚܢܢ ܥܠܘܗܝ. ܘܐܫܠܡ ܕܝܢܗ ܠܐܝܫܡܥܝܠ
ܒܪ ܨܠܝܚ ܣܦܪܗ. ܘܗܢܐ ܡܛܠ
ܕܪܚܡܗ ܗܘܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ. ܛܪܕ
ܠܡܩܛܪ̈ܓܢܘܗܝ. ܘܠܦܛܪܝܪܟܐ ܫܪܐ ܠܕܝܪܗ
ܗܘ ܕܩܠܢܝܩܘܣ.

ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܓܘܒܝܐ ܥܡ ܐܦܝ̈ܣܩܘܦܐ ܐܢܫ̈ܝܢ
ܕܠܘܩܒܠ ܦܛܪܝܪܟܐ. ܐܬܟܢܫܘ ܒܟܦܪ

Tunc magis exarsit malum, nec solum episcopum non receperunt sed a proclamando Patriarchæ nomine *in liturgia* cessarunt. Iverunt autem ad Calipham Harun-Raschid ad Margam Dabecæ[1], et diffamarunt patriarcham dicentes : «iste explorator est Græcorum in regione nostra et defert litteras ac nuntia.» Iratus igitur Califa jussit vastari omnia nova ecclesiarum ædificia. Tunc Arabes tyrannidem exercuerunt calamitasque intulerunt non solum in Tagra, sed in ditione Antiochena et in Jerusalem atque antiquas ecclesias everterunt. Illata itaque est clades magna christianis. Misit autem Calipha milites qui adducerent ignominiose patriarcham e Callinico. Quo cognito, patriarcha festinans exivit perrexitque ad Calipham, cui occurrit in via prope Gubrin. Fusis porro precibus pro eo, se projecit ad pedes ejus. Tunc *Calipha* propitius factus commisit judicium ejus Ismaeli Barsaleh, notario suo. Hic vero, quia patriarchæ amicus erat, repulit illius accusatores et patriarcham remisit ad suum Callinici monasterium.

Monachi autem Gubenses cum quibusdam episcopis, patriarchæ adver-

[1]) ܡܪܓܐ ܕܕܒܩܐ *Marga Dabecæ*, quænam sit urbs non satis mihi compertum. Distinguenda omnino videtur a *Maraga*, tum propter epitheton *Dabecæ*, tum quia Barhebræus *Maragam* scribit ܡܪܐܓܗ. Antiqua *Margæ* diocesis erat subjecta sedi Metropolitanæ Adiabenæ et complectebatur eam regionem quæ est in Zabæ superioris parte Adorbiganam respiciente, et includitur in nova *Akræ* diœcesi. Cfr. Assemanns, *Dissert. de Nestor*, p. 711, 762; Martin, *La Chaldée*, p. 69, not. 2.

ܩܪܝܬܐ. ܘܐܣܪܚܘ ܠܬܪܝܢ ܐܦܣܩܦܐ. ܘܦܛܪ ܟܢܫ ܐܦܣܩܦܐ ܒܓܒܪܝܢ ܩܣܛܪܐ ܕܩܘܪܘܣܛܝܩܐ. ܘܐܚܪܡ ܠܓܘܒܝܐ ܟܠܗܘܢ ܐܦܣܩܦܐ ܘܕܝܪܝܐ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܩܪܘ ܐܠܗܘ ܠܐܒܪܗܡ ܕܝܪܝܐ ܕܡܢ ܩܪܛܡܝܢ. ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܠܗܘܢ ܠܦܛܪܝܪܟ. ܘܫܪܝ ܗܘ ܕܘܝܐ ܕܢܥܒܕ ܐܦܣܩܦܐ ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܠܐ ܗܦܪܟܝܣ. ܟܕ ܡܬܟܪܟܝܢ ܘܐܡܪܝܢ. ܕܡܛܠ ܡܠܝ ܠܐ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܐ ܩܨܝܢ ܡܬܟܬܫܝܢ. ܘܩܪܝܢ ܠܦܛܪܝܪܟ ܗܪܛܝܩܐ ܕܐܬܚܝܕ ܠܓܘܠܝܢܝܣܛܐ.

ܟܕ ܒܗܢܐ ܐܓܘܢܐ ܡܬܦܠܓ ܗܘܐ. ܗܘ ܠܘܩܒܠܗ ܐܚܪܢܐ ܚܪܝܢܐ ܡܢ ܬܓܪ ܝܬܝܐ. ܡܛܠ ܕܣܓܝܐܬܐ ܐܟܠܘ ܩܪ ܠܫܡܥܘܢ ܡܦܪܝܢܐ ܘܠܐ ܫܡܥ ܩܪܒܗܘܢ. ܘܡܣܬܟܠܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܕܡܛܠ ܕܐܝܬ ܬܠܡܝܕܗ. ܢܦܩ ܒܩܛܪܗ. ܘܟܕ ܐܥ ܐܠܨܘ. ܐܦܩܗ ܠܫܡܥܘܢ. ܘܡܛܠ ܕܐܬܒܥܝ ܡܢ ܬܓܪܝܬܝܐ ܫܡܥܘܢ ܗܘ ܠܫܡܥܘܢ. ܐܬܟܫܠܘ. ܘܫܪܝܘ ܡܨܚܝܢ ܠܦܛܪܝܪܟ ܥܠ ܕܐܦܩܗ ܘܣܢܐܘܗܝ ܕܫܡܥܘܢ ܡܨܚܝܢ ܗܘܘ ܠܗ. ܘܐܦ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܪܒ ܡܛܠܬܗ. ܗܟܢܐ ܗܘܐ ܡܢ ܬܪܝܗܘܢ ܓܒܐ.

sariis, congregati sunt in pago Calaz[1], ubi duos ordinarunt episcopos. Patriarcha vero congregavit episcopos in Gubrin, Cyrrhensium castro, anathematizavitque Gubenses omnes episcopos et monachos. At isti accersiverunt Abrahamum[2] monachum e Cartamina et crearunt eum sibi patriarcham. Infelix iste cœpit facere archiepiscopos absque provinciis, qui circuibant dicentes se pro verbis „ panem cœlestem frangimus „ pugnare, et patriarcham, eo quod cum Julianistis unionem iniisset, hæreticum appellantes.

Dum autem hoc certamine disjiceretur, alia adversus eum contentio[3] mota est a Tagritensibus eo quod pluries accusaverant Simeonem maphrianum et *patriarcha* accusationes non audiverat; exprobabant igitur ei quod ejus personam acceperat, quia Simeon erat ejus discipulus. Tandem, cum nimis urgeretur, ejecit Simeonem. Quidam autem e Tagritensibus, cum Simeonem expeterent, offensi fuerunt et patriarchæ convitiari cœperunt, quod ejecisset eum. Simeonis vero inimici ipsi convitiabantur et propter eum etiam patriarchæ, ipsius magistro. Hoc igitur modo ex utraque parte

1) In cod.Rom. ܩܠܙ, *Bibl. Or.*, II, 342.

2) Ab Abrahamo illo, quem Dionysius Barsalibæus etiam *Abiram* vocat, ortum est schisma Abrahamæorum. Erat porro schisma, non hæresis, ut erronee docuit Renaudotius *(Hist. patriar. Alex.* p. 249), in hac re ab Assemano*(Bibl. Or.*, II, 348) castigatus. Duravit autem schisma sub Cyriaco ejusque successore Dionysio Telmaharensi. Marcus, patriarcha Alexandrinus, scripsit Cyriaco epistolam synodicam in signum unionis utriusque Ecclesiæ, in qua in schismaticos fortiter invehitur.

3) De hoc dissidio sermo fit in altera sectione hujus *Chronici*.

ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܬܒܣܪ ܗܘܐ . ܘܡܚܕܐ ܐܬܪܥܝ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܢܐܙܠ ܠܬܓܪܝܬ .

ܘܫܢܝ ܫܡܥܘܢ ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܣܝܠܝܘܣ . ܘܗܘܐ ܚܪܝܢܐ ܒܝܬ ܠܗ ܠܡܬܝܢ̈ܝܐ . ܘܐܚܪܡ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܡܬܝܢ̈ܝܐ . ܘܐܦ ܗܢܘܢ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܡܬܝܢ̈ܝܐ ܐܡܪܚܘ ܘܐܚܪܡܘܗ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܘܠܒܣܝܠܝܘܣ . ܘܐܬܐܠܨ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܠܡܛܪܦܘܠܝܛܘܬܐ ܢܫܪܪ ܠܕܢܝܐܝܠ ܕܡܘܨܠ . ܒܪܡ ܕܡܫܥܒܕܐ ܗܘ̇ ܕܬܓܪܝܬ ܬܗܘܐ . ܘܡܨܥܬ ܗܠܝܢ ܐܘ̈ܠܨܢܐ . ܐܬܪܘܡܗ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܚܪܬܗ . ܡܝܬ ܓܝܪ ܒܫܬܬܥܣܪ ܒܐܒ ܫܢܬ ܐܩܟܚ . ܘܐܫܩܠܘܗ ܠܦܓܪܗ ܩܕܝܫܐ ܒܡܪܟܒܬܐ ܠܬܓܪܝܬ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܒ̈ܗܘܗ . ܫܡܫ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ . ܫܢ̈ܝܢ ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥ . ܘܥܒܕ ܐܦܝܣ̈ܩܘܦܐ ܬܡܢܝܢ ܘܫܬܐ . ܕܗܒܐ ܐܘ ܟܣܦܐ ܠܐ ܩܪܒ ܒܐܝܕܗ ܟܠܗ ܙܒܢܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܗ . ܘܡܛܠ ܕܛܢܢܐ ܗܘܐ ܘܩܫܝܐ ܥܠ ܥܒ̈ܪܝ ܥܠ ܢܡܘܣܐ . ܒܟܪܝܘܬܐ ܓܡܪ ܝܘܡ̈ܬܗ .

ܒܬܪ ܩܘܪܝܩܘܣ ، ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܬܠܡܚܪܝܐ .

ܗܝܕܝܢ ܐܬܟܢܫܘ ܓܘ̈ܒܝܐ ܥܡ ܩܘܪ̈ܘܣܛܝܐ . ܘܐܬܘ ܠܘܬ ܐܒܪܗܡ ܗܘ ܕܩܡ ܗܘܐ ܠܗܘܢ

patriarcha parvipendebatur. Illico autem patriarcha statuit ire Tagritum[1].

Mortuus est porro Simeon et ordinatus Basilius, qui controversiam habuit cum Matthæanis[2]. Patriarcha anathematizavit Matthæanos. Episcopi autem et monachi Matthæani ausi sunt etiam patriarcham et Basilium excommunicare. Itaque coactus fuit patriarcha metropoliticam dignitatem confirmare Danieli Mossulæ, ea tamen conditione ut metropolitae Tagritensi subjiceretur. In mediis illis calamitatibus patriarchæ obtigit finis. Obiit quippe Mossulae decima sexta Ab (*Augusti*) anni 1128 (*Chr.* 817). Detulcrunt sanctum ejus corpus navigio Tagritum, urbem patrum ejus. Patriarchatum autem gessit annis viginti quatuor et ordinavit episcopos octoginta sex. Aurum aut pecuniam ne manu quidem attigit toto patriarchatus sui tempore. Quia vero zelosus et severus erat in legis transgressores in moerore dies transegit[3].

64. *Post Cyriacum*, Dionysius *Telmaharensis*.

Tunc congregati Gubenses cum Cyrrhensibus, ad Abrahamum consti-

[1]) ܬܓܪܝܬ *Tagrit*, Arabibus *Tekrit*, orbs Mesopotamiæ ad fluviom Degilam seu Tigrim minorem, inter Mossolam et Bagdadom posita. Sedes fuit maphriani Jacobitarum ab anno 630. Cfr. Ritter, *Erdkunde*, West-Asien, X theil, III abt., p. 211-212, 222-225.

[2]) Matthæani, monachi scilicet monasterii S. Matthæi prope Mossul. Vid. supra p. 285, not. 2.

[3]) Cyriacos a Barbebræo in *Nomocanone* citator inter canonistas Jacobitarum. Cyriaci opera bæc recenset Assemanus (*Bibl. Or.*, II, 116-117): 1o *Epistolam synodicam* ad Marcum, patriarcham Alexandrinum; 2o *Liturgiam*; 3o *Canones*.

ܘܐܬܘ ܠܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܘܐܡܪܝܢ ܥܕܡܐ ܠܐܡܬܝ
ܡܬܟܪܟܝܢ ܒܚܪܡܐ. ܘܦܪܝܫܝܢ ܡܢ
ܥܕܬܐ. ܗܐ ܦܛܪܝܪܟ ܩܘܪܝܩܘܣ ܕܚܫܝܫ
ܗܘܐ ܕܢܬܒܛܠܢ ܚܪ̈ܝܢ ܡܠܐ ܕܡܛܠܬܗܝܢ
ܐܬܦܠܓܢ ܡܢ ܟܕܘ ܫܢܝ. ܘܨܒܝܢܢ
ܕܢܬܚܝܕ ܠܥܕܬܐ. ܐܒܪܗܡ ܕܝܢ ܒ
ܢܟܠܐ ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܕܐܦ ܐܢܐ ܚܒܝܒܐ
ܕܡܛܠܬܟܘܢ ܡܚܝܬ ܘܐܬܨܥܪܬ. ܢܩܘܐ
ܡܬܟܪܟܝܢ ܥܕܡܐ ܕܢܬܩܝܡ ܪܝܫܐ
ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܘܐܢ ܡܬܩܝܡܝܢ ܐܢܫ ܕܐܡܪ ܠܗ
ܠܚܪ̈ܝܢ. ܘܐܦܢ ܚܕܐ ܙܒܢ. ܚܪܡܐ
ܐܗܘܐ ܐܢ ܠܐ ܫܒܩ ܐܢܐ ܠܗܕܐ ܪܝܫܢܘܬܐ.
ܘܫܬܩ ܐܢܐ ܒܫܠܝܐ. ܣܒܪ ܗܘܐ ܕܝܢ
ܕܡܢ ܕܚܠܬܗܘܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܡܢ ܚܝܠܐ ܕܒܥܠܕܒܒܐ
ܕܡܩܝܡܝܢ ܠܗ. ܠܗ ܡܩܝܡܝܢ ܘܒܗܕܐ
ܣܒܪܐ ܫܠܝ ܗܕܐ ܫܢܬܐ ܟܠܗ ܟܕ ܡܬܡܟܟ
ܘܡܬܚܫܚܫ. ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܝܢ ܩܪܘ ܠܚܕ̈ܕܐ
ܘܐܬܟܢܫܘ ܡܗ ܒܩܠܝܢܝܩܘܣ ܒܚܙܝܪܢ
ܕܫܢܬ ܐܩܟܛ: ܘܐܬܐ ܐܦ ܐܒܪܗܡ ܘܟܢܫܐ
ܕܕܝܪ̈ܝܐ. ܘܫܪܘ ܒܐܟܣܢܕܘܟܝܐ. ܘܫܓܫܘ
ܫܓܝܫܝܢ ܡܛܠ ܗܝ ܡܠܬܐ ܕܠܚܡܐ ܫܡܝܢܝܐ
ܘܐܦܝܣܩܘܦܐ ܦܣܩܘ ܕܗܘ ܕܨܒܐ ܕܢܐܡܪܝܗ ܠܗ
ܡܫܠܛܐ ܗܘ ܘܕܠܐ ܨܒܐ ܠܗ ܠܐ ܠܗ ܡܬܚܒܨ
ܐܦ ܫܝܢܐ ܥܒܕܘ ܒܝܢ ܒܣܝܠܝܣ ܡܦܪܝܢܐ
ܠܡܬܝ̈ܢܐ : ܡܚܝܢܐ ܩܡ ܚܕ ܡܢ ܩܫܝ̈ܫܐ
ܒܡܨܥܬܐ ܘܐܡܪ: ܕܗܫܐ ܕܗܠܝܢ ܫܠܡܝܢ
ܙܕܩ ܠܢ ܕܢܥܒܕ ܒܥܘܕܪܢܐ ܕܐܝܬܘܗܝ
ܪܝܫܐ ܕܟܠܗܝܢ ܛܒ̈ܬܐ: ܘܢܣܝܡ ܥܠܝܢ
ܨܘܡܐ ܕܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ܆ ܟܕ ܡܬܟܫܦܝܢ ܕܢܛܝܒ
ܐܠܗܐ ܠܥܕܬܗ ܡܢ ܕܝܕܥ ܕܢܪܥܝܗ ܒܫܝܢܐ

tutum antea ipsis patriarcham convenere dicentes : « quousque tandem sub anathemate manebimus ab Ecclesia separati? En patriarcha Cyriacus, qui de tollendis vocibus, pro quibus schisma fecimus, satagebat, jamdiu obiit; volumus igitur cum Ecclesia reconciliari.» Abrahamus vero subdole respondit eis : « ego quoque, ob meum erga vos studium, vapulavi et ignominia affectus sum. Expectemus nihilominus donec episcopis antistes præficiatur. Quodsi quempiam constituant qui vel una vice has voces usurpaverit, anathema sim nisi hanc dignitatem relinquam et in silentio agam.» Sperabat episcopos timentes violentam ipsius fautorum factionem eum esse constituturos *patriarcham*. In hac spe integro hoc anno quievit humilem piumque se exhibens. Episcopi autem se mutuo convocarunt et congregati sunt quadraginta quinque Callinici mense Haziran (*Junio*) anni 1129 (*Chr.* 818). Venit etiam Abrahamus cum agmine monachorum, qui in diversorio consistentes cœperunt tumultuari propter voces « panem cœlestem.» Episcopi porro consenserunt ut qui vellet eas recitare non prohiberetur, qui autem nollet non cogeretur. Præterea reconciliationem inierunt inter Basilium maphrianum et Matthæanos. Tunc unus e senioribus surgens e medio dixit : « hisce nunc absolutis, oportet nos rem aggredi quæ est omnium bonorum caput, nobisque jejunium trium dierum imponere, orantes ut præparet Deus Ecclesiæ suæ illum quem ipse scit

23

ܘܒܩܕܝܫܘܬܐ. ܘܟܕ ܫܦܪ ܡܠܟܗ ܕܣܒܐ܆
ܨܡܘ ܘܨܠܝܘ ܬܠܬܐ ܝܘܡܝܢ܆ ܘܝܬܒܘ
ܥܠ ܕܪ̈ܓܝܗܘܢ܆ ܘܐܦܝܣܘ ܚܕ ܠܚܕ
ܕܢܐܡܪ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܠܗ. ܘܟܕ ܣܓܝ̈ܐܐ
ܐܡܪܘ ܕܠܝܬ ܒܕܝܪ̈ܝܗܘܢ ܡܢ ܕܫܘܐ.
ܘܐܚܪ̈ܢܐ ܐܡܪܘ ܐܢܫ̈ܐ ܝܕ̈ܝܥܐ. ܕܡܢܗܘܢ
ܡܪܝ ܐܛܘܢܘܢ ܡܠܦܢܐ ܘܡܦܫܩܢܐ.
ܠܚܪܬܐ ܩܡ ܬܐܘܕܘܪܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܡܢ ܕܝܪܐ
ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܕܟܝܣܘܡ ܘܐܡܪ. ܐܢ
ܡܦܣܝܬܘܢ ܐܘ ܐܒܗ̈ܬܐ ܡܡܠܠ ܐܢܐ.
ܘܐܡܪ ܐܬܐ ܠܘܬܢ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܕܝܪܝܐ ܐܚܐ
ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܐܦܬܘܢܝܐ
ܕܗܘ ܕܝܪܐ ܕܩܢܫܪܝܢ. ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ
ܗܘܐ ܠܘܬܢ. ܘܒܚܢܢܝܗܝ ܕܫܘܐ. ܘܟܕ
ܗܕܐ ܐܡܪ. ܐܬܚܙܝܬ ܬܪܝܨܐ ܠܫܪ̈ܟܐ
ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ ܕܢܫܪܪܘܢ ܡܠܬܗ. ܘܟܬܒܘ ܟܬܒܐ
ܕܫܘܝܘܬܐ. ܘܐܪܡܝܘ ܒܗ ܐܝ̈ܕܝܐ. ܩܕܡܝܐ
ܡܢ ܒܣܝܠܝܘܣ ܡܦܪܝܢܐ ܕܬܓܪܝܬ. ܡܢ
ܒܬܪ ܒܪܚܕܒܫܒܐ ܕܡܪܓܐ. ܝܘܚܢܢ
ܕܓܪܡܢܝܩܝܐ. ܘܐܢܣܛܣܝܘܣ ܕܕܪܡܣܘܩ
ܘܫܪܟܐ ܟܐܝܕܐ ܟܐܝܕܐ. ܗܢܐ ܐܡܪ ܗܘ
ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܕܥܕܡܐ ܠܗܪܟܐ ܠܟܬܒܘܬܐ

eam recturum in pietate et sanctitate. Quum placuisset consilium senioris, jejunarunt et orarunt tribus diebus; deinde sederunt in gradibus[1] suis et se mutuo hortati sunt ut unusquisque quid sentiret exprimeret. Quum multi respondissent in monasteriis suis neminem reperiri idoneum, alii autem commemoravissent viros celebres, inter quos Mar Autunum, doctorem et explanatorem; tandem surrexit Theodorus, episcopus e cœnobio Mar Jacobi de Chisuma, qui dixit: »si permiseritis, ô Patres, loquar. Venit, inquit, ad nos frater Dionysius monachus, e cœnobio Mar Joannis Baraphtonii, quod est monasterium Kenserinense, et duobus annis apud nos commoratus est atque probavimus eum esse idoneum.« Quod cum dixisset, opportunum visum est ceteris episcopis ut verbum ejus ratum haberent, et exararunt libellum consensus, cui manum apposuerunt, primum quidem Basilius, maphrianus Tagriti, deinde Barhadbeschaba Margæ, Joannes Germaniciæ, Anastasius Damasci, et ceteri per ordinem. Ait hic ipse Dionysius: »hucusque historias[2]

[1]) Deperdita una pagina apographi nostri, præcedentia inde a verbo ܕܡܢ p. 345, l. 9, usque ad ܕܪ̈ܓܝܗܘܢ p. 347, l. 3, excusa fuerunt e cod. vat. 387, e quo vitam Dionysii transcripsit D. Martin, qui eam nobiscum benigne communicavit. Ex eodem cod. aliquas varias lectiones in decursu notabimus.

[2]) Dionysius scripsit, inquit Assemanus (*Bibl. Or.*, II, 98, sqq.), »*Annales ab orbe condito ad suam usque ætatem, nimirum ad annum Græcorum* 1086, quorum duplex editio apud Syros circumfertur: alii enim prolixiores sunt et in modum Historiæ ecclesiasticæ Eusebii ceterorumque scriptorum Græcorum compositi. Alii breviores et Chronici Eusebiani instar in annos digesti, quorum exemplar pervetustum in Scetensi Deiparæ Syrorum monasterio nacti sumus, initio tamen et fine mutilum.« Assemanus summarium Chronici brevioris Dionysii, a tempore Justiniani imperatoris usque ad annum Græcorum 1086, Christi 775, describit. Prolixiores vero Dionysii *Annales* usque ad annum Christi circiter 844 perducuntur ut ex

ܦܪܝܫ ܗܘܝܬ ܒܫܪܝܪܘܬܐ . ܘܠܐ ܫܒܚܬ
ܐܘ ܨܥܪܬ ܠܐܢܫ ܒܡܣܒ ܒܐܦܐ . ܗܫܐ
ܕܝܢ ܐܚܪܢܐ ܡܟܬܒܢܐ ܒܥܐ ܗܘܝܬ ܕܣܘܪ̈ܚܢܐ
ܕܝܠܝ ܢܬܪܨ . ܘܠܬܘܪ̈ܨܐ ܠܝ ܐܢܐ ܘܢܫܒܘܚ
ܠܫܘܒܚܐ ، ܗܘ ܢܥܒܕ ܘܠܐ ܐܢܐ . ܘܡܛܠ
ܕܠܝܬ ܡܢ ܕܝܕܥ ܒܥܒܕܝ ܕܝܠܝ ܐܟܘܬܝ.
ܡܢ ܫܘܒܚܐ ܡܢ ܡܟܠܐ ܐܢܐ . ܐܦܠܐ ܕܠܐ
ܐܬܚܙܐ ܕܒܒܝܬܝܘܬܝ ܡܨܥܪ ܐܢܐ . ܒܡܕܡ
ܕܝܢ ܕܡܚܝܠܘܬܐ ܘܠܐ ܣܦܝܩܘܬܐ ܕܩܢܝܐ
ܐܢܐ ܡܘܕܐ ܐܢܐ . ܕܐܢܐ ܙܥܘܪ ܒܢܝ̈ܢܫܐ
ܘܫܝܛܐ ܕܐܢܫܐ ܐܝܬܝ ܗܘܝܬ · ܘܠܐ ܝܕܥ
ܐܢܐ ܐܝܟܢܐ ܩܕܡܘ ܐܬܬܠܒܒܘ ܐܒܗ̈ܬܐ ܢܟܦ̈ܐ ،
ܘܠܐ ܐܡܪ ܐܬܛܥܝܘ ܒܡܣܬܒܪܢܘܬܐ ܕܥܠܝ .
ܐܠܐ ܐܝܟ ܒܫ̈ܝܛܐ ܒܫܘܥܝܬܐ . ܐܬܬܪܝܨܘ ܡܢ
ܫܡ̈ܥܐ ܢܘܟܪ̈ܝܐ . ܘܫܕܪܘ ܩܕܡܝܗܘܢ ܬܪܝܢ
ܕܝܪ̈ܝܐ ܒܥܝ̈ܕܐ ܠܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܝܥܩܘܒ.
ܕܬܡܢ ܥܡܪ ܗܘܝܬ · ܡܛܠ ܕܒܢܝ̈ ܩܢܫܪܝܢ
ܕܡܬܒܕܪܝܢ ܗܘܘ . ܘܟܕ ܥܠܘ
ܘܐܚܕܘܢܝ ܐܦ ܢܛܪܘܢܝ ܐܝܟ ܒܝܫ ܥܒ̈ܕܐ
ܥܕܡܐ ܕܐܬܘ ܐܦܣܩ̈ܘܦܐ ܗܢܘܢ ܕܩܫܝܢ ܘܝܬܝܪ
ܠܐ ܡܪܚܡܢܐ ܐܬܚܙܝܘ ܠܝ . ܘܟܕ ܠܗܘܢ ܡܢ
ܡܬܚܦܛ ܐܢܐ ܠܡܨܥܬܐ ܕܣܘܢܗܕܘܣ
ܐܬܬܝܬܝ . ܘܟܕ ܡܚܘܐ ܐܢܐ ܡܚܝܠܘܬܝ.
ܘܠܐ ܣܦܝܩܘܬܝ ܒܒܟܝܐ ܘܒܓܘܪ̈ܓܝܐ ،
ܐܬܥܫܢܘ ܥܠܝ ܡܬܚܫܠܐܝܬ . ܘܠܐ ܫܠܝܘ
ܐܦܠܐ ܡܢ ܗܢ ܕܢܩܘܡܘܢ ܡܢ ܟܘܪ̈ܣܘܬܗܘܢ
ܘܢܓܪܘܢ ܩܕܡ ܙܥܘܪܘܬܝ ، ܐܬܟܠܝܘ . ܘܟܕ

ex animo prosecutus sum; nec quemquam aut laudavi aut vituperavi per acceptionem personarum. Nunc autem alium scriptorem quaerebam qui errata mea patefaceret, et recte facta, si quæ sint laude digna, ipse, non autem ego, memoriae traderet. Quia vero rerum mearum nemo conscius est ut ego, a laude quidem abstineo; nolim *tamen* videri domestica mea deprimere, quid vero infirmitatis et insufficientiae in me geram confiteor. Eram quippe hominum minimus et maxime contemptibilis[1]; interim nescio quomodo præoccupati fuerint, ne dicam decepti, Patres religiosissimi in sua de me existimatione; sed, tanquam sensu simplices, rumoribus extraneis abrepti praemiserunt duos monachos cordatos ad monasterium Mar Jacobi, ubi commorabar, quia incolae Kenserinenses dispersi erant. Ingressi igitur ad me apprehenderunt me et custodierunt tanquam malefactorem, donec venirent episcopi qui duriores et valde immisericordes mihi visi sunt. Dum illis obniterer[2], in mediam synodum adductus sum, et quum assererem infirmitatem meam ac insufficientiam cum fletu et prostrationibus, irruerunt violenter in me, nec tandem quin e sedibus suis surgerent et coram parvitate mea procumberent se cohibuerunt, quamvis acceptu difficile prædicarem sacerdotium non solum pro me misero

infra dicendis colligitur. Barhebræus Dionysium sequitur in suo Chronico a tempore Justiniani. Tullberg edidit primum *Chronici* Dionysiani librum, Upsalæ, 1850.

1) Cod. Vat. 387 rectius ܕܐܢܫܐ.
2) Cod. Vat. 387 ܡܬܚܦܛܢܐ.
3) Cod. Vat. erronee ܒܓܘܪ̈ܓܝܐ.

ܠܫܘܡܬ ܠܡܫܝܚܘܬܐ ܚܙܐ ܗܘܬ ܠܡܗܘܠܐ.
ܠܗ ܡܠܡܘܕ ܠܡ ܠܪܘܡܐ ܡܫܟܚܐ. ܐܠܐ
ܘܠܗܘܢ ܕܐܬܦܢܝܘ ܠܪܘܡܐ ܕܡܝܬܪܘܬܐ.
ܕܐܦܢܐ ܗܘܐ ܣܟܢܐ ܠܡܬܚܡܨܢܘܬܐ ، ܕܡܛܠܗ
ܕܡܫܡܫܢܘܬܐ ܐܣܡܟܘܢܝ ܗܘܬ. ܥܪܘܒܬܐ
ܒܥܘܡܪܐ ܕܐܣܛܘܢܐ ܐܣܡܟܘܢܝ ܩܫܝܫܐ
ܕܫܒܬܐ. ܘܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܙܟܝ ܒܚܕܒܫܒܐ
ܕܡܪܝ ܙܟܝ. ܘܒܚܕܒܫܒܐ ܩܕܡܝܐ ܕܐܒ
ܕܫܢܬ ܐܩܟܛ. ܐܫܠܡܘ ܠܟܗܢܘܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ
ܕܪܝܫ ܟܗܢܘܬܐ ܒܥܕܬܐ ܩܬܘܠܝܩܝ ܕܡܕܝܢܬܐ
ܕܩܠܢܝܩܘܣ ܘܝܪܬܐ ܘܡܩܒܠܢܘܬܐ
ܕܟܘܪ̈ܣܘܬܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪܝܢ ܐܢܘܢ ܐܩܝܡܘܢܝ
ܠܝ ܕܠܐ ܫܘܐ ܐܢܐ ܠܡܫܪܐ
ܥܪ̈ܩܐ ܕܡܣܢܐ.

et vili, sed vel pro iis qui ad summum virtutis fastigium pervenerant. Ne perseverarem in inobedientia periculum erat. Idcirco die Veneris ordinarunt me diaconum in monasterio Estunæ[1], et die sabbati presbyterum in cœnobio Mar Zachæ[2], et die dominica, prima Ab (*Augusti*) anni 1129 (*Chr.* 818) promoverunt me ad perfectum ordinem summi sacerdotii in ecclesia catholica urbis Callinici, atque haeredem possessoremque sedium[3], ut ipsi dicunt, fecerunt me qui non sum dignus *solvendi* corrigias calceamentorum.« .

ܣܡ ܕܝܢ ܠܗ ܐܝܕܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܩܠܢܝܩܘܣ. ܐܒܪܗܡ ܕܝܢ ܟܕ ܚܙܐ ܕܐܬܦܣܩ ܣܒܪܗ. ܐܬܚܡܬ ܘܐܡܪ ܠܓܒܢܝ̈ܐ ܚܒܪ̈ܘܗܝ. ܚܙܘ ܡܢܐ ܥܒܕܘ ܐܦܣܩ̈ܦܐ. ܕܡܢ ܕܝܪܐ ܘܡܕܝܢܬܐ ܕܒܛܠܬ ܠܚܡܐ ܕܫܡܝܐ ܐܩܝܡܘ ܠܗܘܢ ܪܝܫܐ. ܐܠܐ ܗܘ ܡܦܩܕ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܒܡܠܬܐ ܕܐܠܗܐ. ܕܐܡܬܝ ܕܡܝܬ ܐܢܐ ܠܐ ܬܫܒܩܘܢ ܐܢܘܢ ܠܦܓܪܝ ܕܢܬܩܒܪ ܥܕܡܐ ܕܡܩܝܡܝܬܘܢ ܐܢܘܢ ܪܝܫܐ ܒܕܘܟܬܝ. ܘܠܐ ܬܫܠܡܘܢ ܠܗܘܢ. ܘܗܟܢܐ ܡܢ ܣܘܢܗܘܕܘܣ ܦܠܓܘ ܘܐܙܠܘ.

Imposuit autem ei manum Theodosius Callinici. Abraham vero ut vidit spem suam delusam[4] ferociit et dixit Gubensibus sociis suis: »videte quid fecerint episcopi: e monasterio et urbe quæ abolevit voces » panem cœlestem « constituerunt sibi antistitem. Nunc igitur in verbo Dei præcipio vobis ne quum mortuus fuero, corpus meum sepeliri sinatis, donec in mea dignitate præsulem constitueretis, neque cum istis reconciliemini.« Sic ergo divisi reliquerunt *synodum* et abierunt.

ܘܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܢ ܐܫܬܪܝܬ ܣܘܢܗܘܕܘܣ. ܐܬܦܢܝ ܠܘܬ ܩܘܪܘܣܛܝܩܐ

Dionysius autem patriarcha, absoluta synodo, se transtulit ad Cyr-

[1]) *Estunæ*, id est *Columnæ* apud Callinicum.
[2]) Apud eamdem urbem.
[3]) Cod. Vat. ܕܟܘܪ̈ܣܘܬܐ.
[4]) Cod. Vat. ܡܢ ܚܙܐ ܕܡܢ ܠܗ.

ܘܩܘܪܘܣ ܐܬܟܢܫܘ ܩܫ̈ܐ ܘܡܫܡ̈ܫܢܐ ܘܥܡܐ .
ܘܟܕ ܝܕܥܘ ܕܠܐ ܟܠܐ ܕܠܡܐܡܪܢܘܬܗ ܠܚܡܐ ܡ̈ܠܐ
ܐܬܦܢܝܘ ܠܘܬܗ . ܐܠܐ ܐܒܪܗܡ ܚܪܡ ܐܚܪܡ
ܐܢܘܢ . ܘܗܦܟܘ ܡܬܦܠܓܝܢ ܠܣܟܝܣܡܘܬܗܘܢ .

ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܢ ܡܢ ܩܘܪܘܣ ܢܦܩ
ܠܐܢܛܝܘܟܝܐ · ܘܡܢ ܬܡܢ ܐܬܐ ܠܒܝܬ
ܢܗܪ̈ܝܢ . ܘܢܚܬ ܠܒܓܕܕ ܠܡܠܟܐ: ܘܢܣܒ
ܠܗ ܣܝܓܝܠܝܘܢ · ܘܟܕ ܒܥܘ ܬܓܪܝܬܝܐ ܕܢܣܛܐ
ܘܗܘ ܕܢܐܬܐ ܡܦܪܝܢܐ ܠܘܬܗܘܢ ܘܢܥܒܕ .
ܥܐܕܐ ܟܬܒ ܒܣܝܠܝܘܣ ܡܦܪܝܢܐ . ܗܘܐ ܠܗ ܕܠܐ
ܙܒܢܐ ܗܘ ܕܢܐܬܐ ܠܬܓܪܝܬ . ܡܛܠ
ܕܒܐܘܠܨܢܐ ܕܫ̈ܠܝܛܢܐ ܥܠ ܡܗܝܡܢܐ ܡܪܝܪܐ
ܕܡ̈ܠܟܘܬܐ . ܘܡܛܠܗܕܐ ܫܒܩ ܐܘܪܚܐ ܕܠܘܬ
ܠܬܓܪܝܬ ܘܡܘܨܠ . ܘܣܠܩ ܒܗ ܕܟܠ
ܦܪܬ ܠܩܪܩܝܣܝܢ . ܘܟܠܝ ܒܩܘܪ̈ܝܐ
ܕܚܒܘܪ ܘܒܡ̈ܕܝܢܬܐ ܢܨܝܒܝܢ ܘܕܪܐ ܘܟܦܪܬܘܬܐ
ܡܕܝܢ̈ܬܐ ܕܒܝܬ ܢܗܪܝܢ . ܘܡܢ ܬܡܢ
ܐܙܠ ܠܡܫܐܠܗ ܠܐܡܝܪܐ ܥܘܬܡܢ . ܘܢܣܒ

rhenses. Cyri igitur congregati sunt presbyteri, diaconi et populus, qui, cum didicissent ipsum non prohibere recitationem vocum „panem cœlestem", conversi sunt ad eum. Sed Abrahamus anathematizavit eos. Quare ad schisma redierunt.

Patriarcha autem e Cyro profectus est Antiochiam, unde in Mesopotamiam transiens descendit Bagdadum et diploma obtinuit. Cum porro Tagritenses rogarent ut patriarcha ad eos diverteret et diem festum ageret, Basilius maphrianus scripsit ei tempus non esse veniendi Tagritum, eo quod fideles acerbo principum edicto premerentur. Idcirco a via Tagriti et et Mossulæ deflectens ascendit per viam Euphratis in Circesium[1], et commoratus est in pagis Chaborae et in urbibus Mesopotamiæ Nisibi[2], Dara[3] et Caphartuta, unde ivit ad salutandum Emirum Othmanum, a quo licentiam obtinuit ædificandi templum admirabile monasterii[4] Kenserinensis,

[1]) ܩܪܩܝܣܝܢ, alias ܩܪܩܝܣܝܢ, ܩܪܩܝܣܝܘܢ, *Circesiam* Procopii, Evagrii et Zozimi, *Circesum* Eutropii, *Cercusum* Ammiani, urbs episcopalis in Osrhoena ad confluenta Euphratis et Chaboræ. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 75.

[2]) ܢܨܝܒܝܢ, *Nisibin*, urbs Mesopotamiæ antiquissima juxta et nobilissima, *Achar* olim dicta (*Gen.*, X, 10). Syris recentioribus ܨܘܒܐ, *Soba*, dicitur. Arabes *Nasibin* vocant, Græci *Antiochiam Mygdoniæ* dixere. Urbi ad aquilonem mons *Masius* imminet, unde erumpens fluvius *Mygdonius* seu *Masius* muros urbis alluebat antequam aquas suas in Chaboram emitteret. Hodie destructa jacet in via quæ a Mossula ducit Mardinum et inter ejus ruinas conspicitur humilis pagus ab Armenis et Nestorianis inhabitatus, qui venerantur ibi sepulchrum S. Jacobi, hujus urbis sæculo IV episcopi. Cfr. Assemanus, *Dissert. de Monophys.*, p. 102; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XI theil, III, abt., p. 413-437, ubi fuse prosequitur historiam urbis Nisibin ejusque statum recentem describit.

[3]) ܕܪܐ *Dara*, Mesopotamiæ urbs episcopalis, olim florentissima, nunc destructa, sita erat inter Nisibin et Mardinum ad radices montis Masii, octo leucis distans a Nisibi, duodecim vero a Mardino. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 78; Ritter, *Erdkunde, West-Asien*, XI theil., III, abt., p. 406-413.

[4]) Cod. Vat. ܗܝܟܠܐ ܠܩܢܫܪܝܢ ܘܒܢܐ.

ܡܛܠܗ ܕܒܘܥܪܐ ܠܟܠܝܠܐ ܕܗܝܡܢܘܬܐ ܠܥܠܝܬܐ
ܕܢܘܪܐ ܕܐܬܘܩܕܝܢ ܕܝܢ ܗܘܐ . ܘܫܥܒܕ
ܠܗܘܢ ܠܕܝܪܝܐ ܕܥܘܡܪܐ ܕܐܘܣܒܘܢܐ
ܕܒܬܚܘܡ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܕܢܩܝܦܝܢ ܗܘܘ ܠܐܒܪܗܡ .
ܗܝܕܝܢ ܐܙܠ ܐܒܪܗܡ ܠܘܬ ܐܡܝܪܐ ܥܒܕ
ܐܠܠܗ ܒܪ ܛܗܝܪ ܠܩܠܝܢܝܩܘܣ ܘܐܦ
ܐܦ ܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ . ܘܟܕ ܣܓܝܐܬܐ
ܐܬܡܠܠ ܒܡܨܥܬܐ ܦܩܕ ܐܡܝܪܐ ܠܗܘ
ܕܬܪܥܗ ܠܡܦܩ ܠܒܪ ، ܘܢܫܐܠ ܡܢ
ܐܢܘܢ ܠܟܪ̈ܣܛܝܢܐ ܕܩܝܡܝܢ ܠܒܪ . ܡܢܘ
ܐܝܬܘܗܝ ܪܫܐ ܕܝܠܗܘܢ . ܘܟܕ ܢܦܩ ܘܐܘܕܥ
ܠܟ̈ܢܫܐ ܕܩܝܡܝܢ ܗܘܘ ܠܒܪ ܥܠ ܬܪܥܐ ܩܥܘ .
ܕܐܒܪܗܡ ܠܐ ܐܝܬܘܗܝ ܪܫܐ ܕܝܠܢ . ܐܠܐ
ܟܪܣܛܝܢܐ ܗܘ . ܗܝܕܝܢ ܐܡܝܪܐ ܟܕ
ܚܪ ܒܐܒܪܗܡ ܒܚܡܬܐ ܐܡܪ ܠܗ . ܚܙܐ ܐܢܐ
ܕܓܒܪܐ ܕܓܠܐ ܘܡܛܥܝܢܐ ܐܝܬܝܟ . ܘܦܩܕ
ܘܐܫܠܚܘܗܝ ܒܪܘܢܗ . ܘܟܐܐ ܒܗ ܘܐܡܪ

quod igne concrematum fuerat. Subjecit etiam sibi monachos cœnobii Eusebonæ in ditione Antiochena qui Abrahamo adhærebant. Tunc Abrahamus se contulit Callinicum ad Abdallah, Tahiri filium[1], ubi etiam advenit Mar Dionysius. Quum autem multa in medio prolata fuissent, præcepit Emirus primo suo administro (?) exire et quærere a christianis foris adstantibus quis esset eorum antistes. Qui, cum exiisset et multitudini foris ad januam stanti rem significasset, clamarunt : «Abrahamus nec noster antistes, imo nec christianus est.» Tunc Emirus respiciens Abrahamum cum ira dixit ei : «video te hominem esse mendacem ac impostorem.» Statimque jussit eum «veste[2]» privari eumque increpavit dicens : «ne amplius audiam te patriarcham vocari; sed vade, revertere ad solitudinem tuam et mo-

[1]) Abdallah a Mamone, Calipha Bagdadæ, patri suo suffectus fuit anno 821.

[2]) ܒܪܘܢܐ arabice *Bornus* vel *Birun*, ut exponunt Bar-Bahlul et Bar-Ali apud Smith in *Thes. syr.* ad h. v. Smith (*ibid.*) ducet esse «*vestem summi Pontificis.*» Quænam autem vestis sit ex diversis quas gerit patriareha, Smith non audet definire. Refert hac de re explicationes J. S. Assemani, quæ haud satis sibi consentiunt. Docet autem Assemanus ܒܪܘܢܐ esse *vestem pontificiam* (*B. O.*, II, 423); *mitram* (*ib.* 459); *pallium* (*ib.* III, I, 343); *vestem pontificiam* qua recens consecratus induitur (*ib.* 428); *cidarim* opere phrygio ornatam qua fratres minores caput tegunt, quum e sacrario ad altare pergunt, liturgiam celebraturi (*ib.* 683). Quum hæc non satis sibi cohærerent, recurrendum duxi ad III. archiepiscopum chaldæum Bar-Tatar supra jam laudatum, qui diversas hujus vocis significationes hisce verbis exposuit : «1º ܒܪܘܢܐ, usitata ferme apud omnes orientales, est *chlamys* decorativa a regibus aulita concedi antiquitus summis ecclesiarum præsulibus proper præclarum facinus; at identidem induta in ubeundis majoribus functionibus ad solemnitatis pompam. 2º ܒܪܘܢܐ vocatur indumentum exterius perlongum et amplum personam totam cooperiens, ad modum fere togæ senatoriæ aut purpuræ cardinalitiæ. 3º ܒܪܘܢܐ tandem qua in præsentiarum utuntur in Oriente est ipsissima fere *Capa* latina longior seu talaris. 4º ܒܪܘܢܐ (a ܚܪܪ *liberum effecit, exemptione donavit*) designat Sultanorum *indulta imperialia* quæ arabice *Barat* (gallice *Bérat*) vocantur.» Putaverim Abrahamum simul et ornamento patriarchali et privilegiis huic dignitati annexis privatum fuisse.

ܕܠܘܬܟ ܠܐ ܐܫܡܥ ܕܡܠܟܘܬܐ ܐܠܐ ܡܛܪܢ܂
ܐܠܐ ܐܢ ܫܒܩ ܗܘܝܬ ܠܟܠܗܘܢ܂ ܘܟܕ
ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܟܠܗ܂ ܘܗܦܟܘ ܐܬܕܚܝܘ ܐܒܪܗܡ
ܘܕܥܡܗ܂ ܐܠܐ ܠܐ ܫܒܩ ܐܢܘܢ ܣܛܢܐ ܕܢܫܠܘܢ܂
ܫܕܪܘ ܓܝܪ ܠܫܡܥܘܢ ܐܚܘܗܝ ܕܐܒܪܗܡ
ܠܒܓܕܕ܂ ܘܟܬܒܗ ܗܘ ܕܥܠܝ ܒܪ
ܐܒܝܛܐܠܒ ܚܡ ܗܘܐ ܕܢܒܝܗܘܢ܂ ܕܝܗܒ
ܗܘܐ ܠܕܝܪܐ ܕܓܘܒܐ ܒܪܝܐ܂ ܘܟܕ ܚܙܘ
ܕܣܝܥܬܗ ܕܥܠܝ ܡܟܬܒܢܘܬܐ ܕܩܫܝܫܗܘܢ܂ ܠܟܠܝ
ܦܐ ܥܠܘ ܘܩܪܒܘ ܠܗ ܠܫܡܥܘܢ܂
ܘܟܕ ܐܬܐ ܟܢܫ ܟܢܫܐ ܕܕܝܪ̈ܝܐ܂ ܘܐܫܬܡܥܬ
ܡܠܬܐ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܒܐܢܛܝܘܟܝܐ܂
ܘܩܡ ܐܬܐ ܠܩܠܝܢܝܩܘܣ ܘܟܠܗ ܥܡܗܘܢ
ܥܠܘ ܐܡܝܪܐ ܥܒܕܐܠܠܗ܂ ܘܐܡܝܪܐ ܟܕ
ܚܙܐ ܠܣܝܓܠܝܘܢ ܕܐܒܪܗܡ܂ ܐܘܚܪ
ܠܫܘܕܪܐ܂ ܘܫܕܪ ܫܠܝܚܐ ܕܝܠܗ ܠܒܓܕܕ܂
ܘܒܬܪ ܥܣܪܝܢ ܝܘܡܝܢ܂ ܐܝܬܝ ܐܓܪܬܐ
ܕܡܐܡܘܢ ܕܡܒܛܠ ܠܣܝܓܠܝܘܢ
ܕܐܒܪܗܡ܂ ܘܐܫܠܡܗ ܐܡܝܪܐ ܠܐܒܪܗܡ
ܒܐܝܕܝ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܢܥܒܕ ܒܗ ܨܒܝܢܗ܂
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܢ ܐܚܕ ܟܘܣܝܬܗ
ܕܐܒܪܗܡ܂ ܘܫܕܝܗ܂ ܗܦܟ ܠܩܘܪܘܣ
ܟܕ ܡܫܓܫ܂ ܘܟܕ ܫܡܥ ܐܡܝܪܐ ܬܘܒ
ܐܝܬܝܗ ܐܣܝܪܐ ܐܝܟ ܓܝܣܐ
ܘܫܠܚܗ ܐܣܟܝܡܐ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܬܘܒ ܩܕܡܘܗܝ ܘܩܕܡ ܒܢܝ̈ ܒܝܬܗ
ܕܐܝܬ ܗܘܘ ܬܡܢ ܕܢܒܗܬ ܘܢܫܠܐ ܡܢ
ܒܝܫܬܗ܂

nachos tuos dimitte.» Sic repulsi sunt Abrahamus et qui cum eo erant. Satanas vero non sivit eos quiescere. Miserunt quippe Simeonem, fratrem Abrahami, Bagdadum et cum eo scriptum quod Ali, filii Abitaleb, soceri prophetæ eorum, dederat monasterio Gubæ Baraiæ. Quum autem vidissent Ali sectatores scripturam senioris eorum, Calipham adierunt et obtulerunt diploma *Simeoni*, qui, cum rediisset, congregavit turbam monachorum. Res porro innotuit patriarchæ, Antiochiæ tunc versanti, qui surgens venit Callinicum; et omnes *simul* adierunt Emirum Abdallah. Emirus autem, viso Abrahami diplomate, rem moratus est et misit proprium nuntium Bagdadum, qui post viginti dies attulit rescriptum Mammonis, irritans diploma Abrahami. Igitur *Emirus* tradidit *Abrahamum* in manus patriarchæ ut in eum suam voluntatem exequeretur[1]. Patriarcha autem, arrepto *Abrahami* cucullo[2], abjecit eum. Rediit igitur Cyrum tumultuans. Quo audito, Emirus rursus adduxit eum vinctum tanquam latronem, et spoliavit *vestitu patriarchali* iterum ante se et familiares suos ibi præsentes, ut erubesceret et a malis desineret.

[1]) Cod. Vat. ܕܢܥܒܕ.

[2]) ܟܘܣܝܬܐ (Cod. Vat. ܟܘܣܝܬܗ) *Cusita*, proprie *opertorium* seu quidquid cooperit. Hinc usitatur hoc vocabulum de *tiara* seu *magno cucullo*, in forma semispherica compacto, sine quo patriarcha Jacobitarum domo exire nequit. Mitra qua utuntur Nestoriani omnes in certis regionibus etiam *Cusita* appellatur. Cfr. ܟܘܣܝܬܐ p.105, *nota*.

ܘܒܫܢܬ ܐܠܦ̈ ܕܝܘܢ̈ܝܐ ܟܕ ܐܡܝܪܐ ܥܒܕ
ܐܠܠܗ ܢܚܬ ܠܡܨܪܝܢ. ܡܚܡܕ ܐܚܘܗܝ
ܐܝܟ ܟܠ ܒܢܝ̈ܢܐ ܚܕ̈ܬܐ ܕܐܫܟܚ ܒܥܕ̈ܬܐ
ܕܐܘܪܗܝ. ܚܪܒ ܠܥܕܬܐ ܕܐܪܒܥܝܢ ܣܗ̈ܕܐ.
ܘܠܕܝܐܩܘܢܝܩܘܢ. ܘܒܝܬ ܩܘܕܫܐ ܕܥܕܬܐ ܪܒܬܐ.
ܘܠܬܘ̈ܢܐ ܡܥܪ̈ܒܝܐ ܕܒܝܬ ܡܥܡܘܕܝܬܐ.
ܘܠܒܣܝܠܝ̈ܩܐ. ܘܠܕܝܪܐ ܕܢܫ̈ܐ
ܕܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ. ܘܒܢܝܘ ܡܣܓܕܐ
ܒܛܛܪܦܝܠܘܢ ܕܩܕܡ ܥܕܬܐ ܥܬܝܩܬܐ.
ܕܘܟܬܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܗܘܬ ܒܝܬ ܫܒܬܐ.
ܕܒܗ ܝܬܒܝܢ ܗܘܘ ܪ̈ܫܢܐ ܒܬܪ ܬܫܡܫܬܐ
ܕܨܦܪܐ. ܟܕ ܡܬܥܩܒܝܢ ܒܥܘ̈ܬܐ ܥܕ̈ܬܢܝܬܐ
ܘܦܝܠܣܘܦ̈ܝܬܐ. ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܢܦܩ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܠܡܨܪܝܢ. ܘܐܬܬܙܝܥ ܥܠܘܗܝ ܝܡܐ. ܘܩܡܘ ܓܠ̈ܠܘܗܝ
ܘܒܥܩܬܐ ܐܬܩܒܠ ܠܠܡܐܢܐ ܕܡܕܝܢܬܐ.
ܕܛܢܝܣ ܗܝ ܕܐܝܟ ܓܙܪܬܐ ܐܝܬܝܗ
ܒܐܓܡܐ. ܗܘ ܕܡܬܥܒܕ ܡܢ ܦܘܡܗ ܕܢܝܠܘܣ
ܘܡܢ ܝܡܐ ܪܒܐ. ܘܐܬܘ ܠܘܬܗ
ܡܢ ܡܕܝܢܬܐ ܗܕܐ ܐܝܟ ܬܠܬܝܢ ܐܠܦܝܢ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ.
ܘܐܬܐ ܬܡܢ ܠܘܬܗ ܝܥܩܘܒ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܐܠܟܣܢܕܪܝܐ ܗܘ ܦܦܐ. ܘܥܡܗ ܐܦܣܩܘܦ̈ܐ
ܚܕܝܢ ܘܐܡܪܝܢ ܕܡܢ ܙܒܢܗ
ܕܡܪܝ ܣܘܝܪܐ ܪܒܐ. ܠܐ ܐܬܚܙܝ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ ܒܡܨܪܝܢ. ܐܡܪ ܕܝܢ
ܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܗܝܕܝܢ ܐܥܗܕܢܢ ܠܗܘܢ ܡ̈ܠܐ
ܕܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܡܬܩܪܐ ܓܡܠܐ
ܘܠܚܘܝܕܐ ܕܥܒܕ ܥܡ ܐܢܣܛܣܝܘܣ ܒܬܪ ܦܘܠܓܐ
ܕܦܛܪܘܣ ܘܕܡܝܢܘܣ. ܘܝܕܥܢ ܟܘܪܗ̈ܢܐ

Anno autem Græcorum 1136 (*Chr.* 825), quum Emirus Abdallah[1] descendisset in Ægyptum, Mohammed, ejus frater, quæcumque invenit nova ædificia in ecclesiis Edessenis vastavit: destruxit ecclesiam quadraginta martyrum, diaconium ac sacrarium ecclesiæ magnæ, cubicula occidentalia baptisterii, basilicas atque monasterium mulierum Chalcedonensium. Ædificata autem est meschita in tetrapylo ante ecclesiam veterem, in loco antea dicto *Bethschabta*[2], in qua requiescebant primores post officium matutinum, de quæstionibus ecclesiasticis et philosophicis disserentes. Quapropter accinxit se patriarcha in Ægyptum. Exorta est autem tempestas et intumuerunt fluctus maris atque vix se recipere potuit ad portum urbis Tanis, quæ velut insula est in lacu per ora Nili fluminis et mare mediterraneum efformato. Occurrerunt ei christiani hujus urbis ad triginta prope millia. Venit etiam illuc ad eum Jacobus patriarcha, Alexandriæ papa[3], et *cum eo* episcopi gaudentes et dicentes a tempore Mar Severi magni nullum Antiochiæ patriarcham visum fuisse in Ægypto. Ait autem Mar Dionysius : «tunc commemoravimus eis verba Athanasii patriarchæ cognomento Camelarii et unionem quam fecit cum Anastasio post schisma Petri et Damiani, et agnovimus debilitatas esse

[1]) Expeditio Abdallah in Ægyptum narratur in *Chronici*, part. I. t. I, p. 160 et t. II, p. 152.

[2]) Id est *Domus sabbati*.

[3]) Meminit hujusce rei Renaudotius, qui tradit Dionysium antea synodicam epistolam misisse Marco, Jacobi prædecessori. Cfr. *Hist. patriar. Alex.*, pp. 256, 270.

ܚܠܦ ܡܛܠܬܗ ܕܐܬܛܠܠܬ ܦܘܫܩ̈ܐ ܕܐܬܩܪܝܢ
ܡܢܗܘܢ. ܘܣܝܡܘܬܐ ܕܟܬܒܐ ܟܠܗ ܐܫܬܠܝܬ.
ܗܝܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܘܐܬܐ ܠܡܫܪܝܬܐ
ܛܗܪ ܗܘ ܕܠܐ ܫܠܝܛ ܠܗܘܢ ܟܠ ܡܘܟܐ
ܪܚܝܡܐ ܐܬܟܣܝܗ ܐܡܝܪܐ ܠܬܗܘܢ.
ܘܡܢ ܐܠܨܟ ܐܝܟ ܦܠܘܓܘܬܐ ܘܬܐܬܐ
ܠܡܨܪܝܢ ܕܡܫܟܚ ܗܘܝܬ ܒܐܓܪܬܐ ܠܡܘܕܥܘ
ܡܕܡ ܕܨܒܐ ܐܢܬ. ܘܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܢ ܒܬܟܫܦܬܐ
ܕܐܫܬܘܕܝ ܫܦܝܪ ܘܐܘܕܥܗ ܒܝܫܬܐ
ܕܐܬܓܕܫ ܒܐܘܪܗܝ. ܘܐܡܝܪܐ ܟܬܒ ܒܐܝܕܗ
ܠܐܚܘܗܝ. ܟܕ ܡܟܐܢ ܠܗ ܘܦܩܕ ܕܠܐ ܢܐܟܐ
ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܘܠܐ ܢܥܠ ܥܠ ܥܕ̈ܬܐ. ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܝܢ ܒܥܐ ܡܢܗ ܥܠ ܬܢܝܣܝܐ ܕܡܬܐܢܚܝܢ
ܗܘܘ ܥܠ ܡܕܐܬܐ ܕܐܬܬܣܝܡܬ ܥܠܝܗܘܢ.
ܚܡܫܐ ܓܝܪ ܕܝܢܪ̈ܐ ܡܫܬܩܠܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܟܠ ܢܦܫ
ܒܝܢ ܕܥܬܝܪ ܘܒܝܢ ܕܡܣܟܢ. ܘܦܩܕ ܐܡܝܪܐ
ܕܡܢ ܥܬܝܪ̈ܐ ܢܫܬܩܠܘܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܡܢܐ
ܙܘܙܝܢ. ܘܡܢ ܡܨܥܝ̈ܐ ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ.
ܘܡܢ ܡܣܟܢ̈ܐ ܬܪܥܣܪ.

ܐܦ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܐܘܪܗܝ
ܘܐܚܘܗܝ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܥܡܗ ܗܘܐ ܒܡܨܪܝܢ
ܘܥܠ ܡܪܥܝܬܗ ܩܒܠ ܠܘܬ ܐܡܝܪܐ

recitationes[1] ex eo quod neglecta fuerit apud eos scientia Scripturarum.» Exinde patriarcha *Dionysius* abiit et perveniens ad castra Persarum ingressus est ad Tahirum. Quia porro Emiro gratissimus erat, reprehendit eum *Emirus* de navigatione dicens : «quid cogebat te ut venires in Ægyptum, quum posses per epistolam significare mihi quid velles?» Patriarcha autem, fusis pro eo precibus, bene exceptus fuit et manifestavit ei mala Edessæ illata. Tunc Emirus propria manu scripsit fratri suo eum reprehendens jubensque ne læderet aut vexaret patriarcham neve ecclesias impeteret. Patriarcha etiam rogavit pro Tanisiis qui conquerebantur de onere imposito. Quinque enim denarii exigebantur a quacumque persona sive divite sive paupere. Præcepit igitur Emirus ut a divitibus quadraginta et octo zuzæ, a mediis viginti quatuor, a pauperibus vero duodecim, acciperentur.

Sed et Theodosius, Edessæ metropolita, frater germanus patriarchæ, cum eo tunc temporis profectus erat in Ægyptum, pro grege suo querelas *apud Emi-*

[1] ܬܢܘ̈ܝܬܐ (a ܬܢܐ *iteravit, narravit*) *narrationes*. Quid hoc loco significet anceps hæreo. Conjecerim hac voce hic designari recitationem officii liturgici.

ܡܫܠܡ ܡܪܕܝܬܗ . ܗܢܘ ܗܢܐ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ
ܐܦܩ ܠܟܬܒܐ ܕܡܫܘ̈ܚܬܐ ܕܬܐܘܠܘܓܘܣ
ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ . ܘܥܠܘܗܝ ܥܗܕ
ܦܠܚܗ ܐܢܛܘܢܝ ܕܝܪܝܐ ܪܗܛܪ ܒܡܐܡܪܐ
ܐܚܪܝܐ[1] ܐܘܟܝܬ ܚܡܝܫܝܐ ܕܥܒܕܗ ܪܗܛܘܪܝܩܝ
ܘܦܝܠܘܦܘܢܘܣ[2] ܕܡܫܒܚܘܬܐ ܕܠܫ̈ܢܐ
ܡܫܒܚ ܗܘܐ ܕܠܬܐܡܪܗ ܦܪܐ ܠܗ . ܘܡܢ
ܗܪܟܐ ܡܬܝܕܥܐ ܕܒܝܘܡ̈ܬܗ ܕܡܪܝ
ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟ ܬܠܡܚܪܝܐ . ܐܡܠܘ
ܗܘܐ ܗܢܘ ܐܢܛܘܢܝ ܕܝܪܝܐ ܬܓܪܝܬܝܐ . ܐܝܟ
ܕܐܫܬܥܝܘ ܠܢ ܡ̈ܠܦܢܐ ܘܣ̈ܒܐ ܕܙܒܢܢ . ܐܠܐ
ܡܬܕܡܪܢܐ ܥܠܘ ܗܢ ܓܒܪܐ . ܕܐܝܟܢܐ
ܐܬܛܥܝ ܡܢܗ ܕܦܛܪܝܪܟ . ܓܒܪܐ ܕܐܝܟ
ܗܢܐ ܡܝܬܪܐ ܘܠܐ ܥܗܕܗ ܒܡܟܬܒܢܘܬܗ .

ܦܛܪܝܪܟ ܕܝܢ ܡܢ ܐܬܦܢܝ ܫܘܦܪܗ
ܐܝܟ ܨܒܝܢܗ ܘܗܦܟ ܐܬܐ ܠܣܘܪܝܐ ܐܝܟܢܐ
ܕܢܬܢܝܚ ܙܥܘܪ . ܠܐ ܐܬܓܪ ܡܢ ܗܘ
ܕܢܬܚܡܨ ܚ̈ܫܐ ܣܓܝܐ̈ܐ ܚܠܦ ܥܕܬܐ .
ܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܕܢܨܝܒܝܢ ܡܢ ܡܛܠ
ܡܠܝܢ̈ ܛܢ̈ܦܬܐ ܕܐܬܐܡܪ ܠܗ ܥܠܘܗܝ .
ܡܢ ܢܘܢܐ ܐܪܟܝܕܝܩܘܢ[3] ܓܒܪܐ ܡܝܬܪܐ
ܘܡܫܒܚܐ. ܒܣܘܢܗܕܘܣ ܕܐܪܒܥܝܢ ܐܦܝܣ̈ܩܦܐ
ܕܐܬܟܢܫܘ ܒܪܝܫܥܝܢܐ ܐܬܦܪܫ . ܐܠܐ ܠܘܬ
ܩܘܪܘܣܝܐ . ܘܕܒܪ ܠܐܒܝܪܡ[4] ܘܠܚܒܪ̈ܘܗܝ .
ܗܠܝܢ ܕܠܗ ܠܦܝܠܘܟܣܢܘܣ ܡܫܡܫܝܢ ܗܘܘ

*rum* emissurus. Hic Theodosius librum carminum Theologi e græco syriacum fecit : cujus et meminit Antonius Rhetor monachus in oratione ultima[1] seu quinta, quam inscripsit Rhetoricam Philoponi[2], *ubi* eumdem ob variarum linguarum peritiam admirabilem prædicat. Hinc palam fit diebus Dionysii Telmaharensis patriarchæ floruisse hunc Antonium, monachum Tagritensem, quemadmodum nobis doctores et senes nostræ ætatis prodiderunt. Miror tamen virum adeo eximium a patriarcha neglectum, et in ejus opere non memoratum fuisse.

Patriarcha porro, absoluto juxta desiderium suum negotio, reversus est in Syriam ut paululum quietis caperet ; sed non desiit multa perpeti pro ecclesia. Philoxenus Nisibis, propter accusationes nefandas patriarchæ de eo oblatas a Nonno archidiacono[3], viro eximio et inclyto, in synodo quadraginta episcoporum Rhesinæ congregata depositus fuerat ; quare sese recepit apud Cyrrhenses et trahens Abiram[4] ejusque socios, eos, *inquam*, qui ipsi Philoxeno vices hebdomadorias ad *agenda officia liturgica* Gubrini concesserant, adduxit in Eccle-

[1]) Legendum cum codd. Vatt. 166 et 387 ܐܚܪܝܐ.

[2]) Legunt codd. Vatt. ܕܡܬܠܡܕܢܘܬܐ. Antonii rhetoris *carmen* edidit Roediger in *Chrestomathia syriaca*, ed. 2ª, p. 110.

[3]) Cod. Vat. ܐܪܟܝܕܝܩܘܢ .

[4]) *Abiram* seu Abraham. Utroque etiam nomine appellatur in catalogo patriarcharum Jacobitarum a Dionysio Barsalibaeo confecto.

ܡܕܒܪܢܘܬܗ ܡܬܦܠܓܐ ܒܦܘܠܓܐ ܦܘܪܫܢܗܘܢ
ܘܐܦܠܐ ܐܦ ܠܥܕܬܐ ܕܢܨܝܒܝܢ. ܘܡܢ
ܗܝܕܝܢ ܡܬܦܠܓܐ ܠܬܪܬܝܢ ܦܠܓܘܢ.

ܘܒܗ ܙܒܢܐ ܢܦܠܬ ܚܪܝܢܐ ܒܝܬ
ܝܗܘܕܝܐ ܥܠܘܗܝ ܕܪܫ ܓܠܘܬܐ. ܟܕ ܛܒܪܝܢܝܐ
ܐܩܝܡܘ ܠܐܢܫ ܕܫܡܗ ܕܘܝܕ: ܘܒܒܠܝܐ
ܠܕܢܝܐܝܠ ܡܢ ܗܪܣܝܣ ܕܥܢܢܝܐ ܗܢܘܢ
ܕܫܒܬܐ ܡܫܪܝܢ. ܘܢܛܪܝܢ ܐܪܒܥܐ
ܒܫܒܐ ܢܛܪܝܢ. ܘܟܕ ܡܛܬ ܕܝܢܗܘܢ
ܠܘܬ ܡܐܡܘܢ. ܦܩܕ ܕܐܢ ܡܬܟܢܫܝܢ
ܥܣܪܐ ܓܒܪܐ. ܡܢ ܟܠ ܬܘܕܝܬܐ ܐܝܢܐ ܕܗܝ.
ܘܨܒܝܢ ܕܢܩܝܡܘܢ ܠܗܘܢ ܪܫܐ. ܝܗܘܕܝܐ
ܢܗܘܘܢ ܐܘ ܟܪܝܣܛܝܢܐ ܐܘ ܡܓܘܫܐ ܠܐܢܫ
ܕܢܟܠܐ ܠܗܘܢ.

ܘܡܛܠ ܗܕܐ ܢܚܬ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܠܒܓܕܕ. ܘܩܕܡ ܕܢܦܓܥ ܠܚܠܝܦܐ.
ܐܟܠܘ ܒܓܕܕܝܐ ܥܠ ܠܥܙܪ ܐܦܝܣܩܦ
ܕܝܠܗܘܢ. ܘܟܕ ܡܬܘܚܪ ܗܘܐ ܦܛܪܝܪ
ܟܐ. ܥܕܡܐ ܕܐܬܐ ܠܬܓܪܝܬ. ܕܠܐ
ܢܬܦܪܣܡ ܗܘܐ ܥܡܢ ܓܘܚܟܐ ܒܝܬ ܥܡܡܐ ܢܘܟܪܝܐ
ܠܐ ܫܒܩܘܗ ܒܓܕܕܝܐ. ܐܠܐ ܟܢܫܘ ܟܠܗܘܢ
ܕܐܦܣܩ ܐܬܩܛܪܓܢܘܬܐ. ܘܐܟܪܙܘܗܝ ܠܥܠܝܗ

siam Nisibis, quæ exinde in duas partes scissa est.

Hoc tempore ortum est dissidium inter Judæos de præposito „ dispersionis, „ cum Tiberiadenses constituissent quempiam nomine Davidem, Babylonii vero Danielem e secta Ananitarum qui sabbatum profanant et feriam quartam hebdomadis servant. Eorum causa ad judicium Mamonis delata, jussit ut si convenirent decem viri cujuscumque religionis, sive Judæi essent, sive Christiani, sive Magi, et antistitem sibi constituere vellent, nemo eos impediret.

Ob hanc igitur causam patriarcha descendit Bagdadum[1]. Antequam autem Caliphæ obviam fieret, Bagdadenses accusarunt Lazarum eorum episcopum[2]. Patriarcha autem rem remorante donec ipse veniret Tagritum ne populus noster ludibrio haberetur inter gentes alienigenas, Bagdadenses non tulerunt, sed congesserunt accusationes adversus episcopum et coe-

[1]) ܒܓܕܕ *Bagdad*, a recentioribus Syria etiam ܒܒܠ *(Babylon)* dicta, ab Arabibus *Erack Babel* noncupala, urbs ad Tigrim in Eracha Babylenica ab Abugiafaro Almansore, Abassidarum calipha secondo, medio sæcule VIII, coodita, et ab eo *Dar Assalam* seu *Medinat Assalam* appellata, per qoinqoe sæcula florentissima et Calipharum sedes regia fuit. Ædificata est e ruinis Seleociæ et Ctesiphontis, a qua orbe unius diei itinere ad septeotriencm distat. Initio ripam occideotalem, deinde utramque, nunc vero solam ripam orientalem occupat. Cfr. Ritter, *Erdkunde*, *West-Asien*, X theil, 111 abt. p. 195, sqq.

[2]) Pleno nomine vocatur ܠܥܙܪ ܒܪ ܣܒܬܐ *Lazarus, Sabtæ filius*. Gessit etiam Philoxeni atque Basilii oemen, ut probat Assemanus in *Bibl. Or.*, t. II, p. 123-124. Præter tractatom de officiis ecclesiasticis scripsit *Anaphoram*, quæ prodiit latioe in Renaudotii *Liturgg. orientt.*, coll. t. II, 399.

ܘܢܫܪܘܗܝ . ܗܝܕܝܢ ܐܬܦܠܓܬ ܥܕܬܐ
ܕܒܓܕܕ ܗܘܬ ܠܬܪܬܝܢ ܦܠܓܘܬܐ .
ܘܡܛܐ ܫܘܓܫܐ ܥܕܡܐ ܠܡܠܟܐ . ܘܟܠܗ
ܫܓܘܫܝܐ ܥܠܘܗܝ ܕܦܛܪܝܪܟ ܐܪܡܝܘܗܝ
ܒܢܝ ܓܢܣܗ ܕܠܥܙܪ · ܐܠܐ ܡܐܡܘܢ ܡܛܠ
ܕܡܣܟܠܢܐ ܗܘܐ . ܠܐ ܨܒܐ ܕܢܥܝܩ ܠܚܣܝܐ
ܪܫܐ ܕܡܢ ܐܬܪܘܬܐ ܪܚܝܩܬܐ ܐܬܐ ܠܫܐܠܬܗ
ܥܡ ܕܘܪܢܐ · ܘܒܬܪ ܙܒܢܐ ܡܢ ܐܬܦܣܝܣ ܠܗ
ܠܦܛܪܝܪܟ ܕܢܥܘܠ . ܠܗ ܒܠܚܘܕܘܗܝ ܕܠܐ
ܡܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܡܗ ܐܦܣ ܕܢܬܩܪܒ ܠܗ .
ܟܕ ܪܟܝܒ ܥܠ ܣܘܣܝܐ ܘܡܗܠܟ ܒܦܪܕܝܣܐ .
ܘܟܕ ܐܘܫܛ ܠܗ ܦܛܪܝܪܟ ܝܡܝܢܗ ܫܐܠܗ ܕܡܢܐ
ܠܟ . ܘܐܝܟܢܐ ܐܝܬ ܠܗܘܢ ܕܝܠܟ .
ܦܛܪܝܪܟ ܕܝܢ ܒܬܪ ܕܨܠܝ ܨܠܘܬܐ ܡܠܬܗ
ܕܐܘܦܠܣܘܣܝ ܕܠܥܙܪ ܫܪܝ ܡܡܠܠ
ܠܡܠܠܘܬܗ . ܕܟܕ ܡܢ ܐܬܬܕܝܢ ܠܡܬܟܫܠܘ
ܘܐܬܫܪܝ ܘܐܬܦܠܛ . ܡܬܚܟܡ ܘܐܡܪ · ܕܠܢ
ܦܘܩܕܢܐ ܝܗܝܒ ܠܢ . ܕܐܢ ܥܣܪܐ ܡܢܢ
ܢܗܘܐ . ܫܠܝܛ ܠܢ ܠܡܣܡܟܘ ܪܝܫܐ .
ܘܡܠܟܐ ܕܝܢ ܥܢܐ . ܕܗܢܐ ܦܘܩܕܢܐ ܠܘܬ
ܝܗܘܕܝܐ ܠܘܬܢ ܢܦܩ . ܡܛܠ
ܕܠܐ ܡܬܪܥܝܐ ܠܢ ܕܢܩܝܡ ܥܠܝܟܘܢ ܪܝܫܐ
ܠܟܘܢ ܪܝܫܢܘܬܐ . ܦܛܪܝܪܟ ܐܡܪ . ܕܝܕܥ
ܚܟܡܬܟ ܣܓܝ . ܕܡܢ ܙܒܢܐ ܕܐܒܗܬܢ ܐܝܬ
ܩܝܡ ܠܢ ܘܠܟܘܢ . ܡܢ ܐܫܠܡܘ ܠܟܘܢ
ܐܒܗܝܢ ܫܘܝܐܐ ܘܡܫܪܢܘܬܐ · ܕܠܐ ܢܫܚܠܦܘܢ
ܕܝܠܢ ܢܡܘܣܝܢ · ܘܓܠܝܐ ܕܢܡܘܣܐ
ܕܠܐ ܡܢ ܢܡܘܣܐ ܠܐ ܡܬܢܛܪ .

gerunt patriarcham ut eum deponeret. Tunc scissa est ecclesia Bagdadensis similiter in duas partes, resque usque ad Calipham pervenit. Totam autem perturbationem patriarchæ imputarunt asseclæ Lazari. Sed Mamon, quia prudens erat, noluit molestare præsulem qui e locis dissitis[1] cum muneribus eum salutaturus venerat. Aliquamdiu postea, cum ingrediendi potestas patriarchæ facta esset, ipsi soli, absque episcopis qui cum ipso erant, permisit Calipha accedere ad se equo insidentem et in horto ambulantem. Porrecta porro patriarchæ dextra interrogavit eum: « quid tibi? quomodo tua se habent? » Patriarcha autem, fusis prius precibus, a Lazari negotio dicendi exordium fecit, quod legaliter judicatus, condemnatus ac depositus auderet dicere: « nobis edictum datum est ut si decem e nobis convenerint licet nobis antistitem constituere. » Calipha autem respondit: « istud edictum a nobis prius de Judæis latum est, quia nobis mens non est coacte vobis præpositum imponere. » Patriarcha dixit: « apprime scit sapientia tua, a quo tempore patres nostri civitates multas vobis tradiderunt, inter nos et vos exstare promissiones et pacta[2], de non immutandis contra nos legibus nostris; manifestum vero est legem absque legislatore non posse servari; una porro ex legibus nostris est principatus noster ecclesiasticus. » Post multa, Calipha dixit:

[1]) Cod. Vat. ܪܚܝܩܐ .

[2]) Cod. Vat. ܫܘܝܐܐ .

ܘܡܢ ܒܬܪ ܥܣܪܐ ܝܘܡܝܢ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܠܡܪܕܝܐ ܐܠܥܙܪ . ܘܐܡܪ ܫܘܬܦܐ ܐܦܢܝ
ܠܟܠܝܦܐ ، ܕܢܥܗܕ ܦܘܠܚܢ ܐܝܠܝܢ ܠܗ ܐܘ
ܡܫܬܥܠܝܢܐ ܘܡܬܡܪܐ ܐܝܠܝܢ ܠܡܩܒܠܐ ·
ܐܠܐ ܐܡܪ ܡܡܘܢ ܘܠܡܘܡܬܐ ܐܬܐ ܠܗ
ܗܟܢ . ܘܐܡܪ ܠܡܪܐ ܡܩܡܨܝܢ ܐܦܢܝ
ܠܢܡܘ̈ܣܝ ܠܠܟܠ ܕܡܪܝܐ . ܘܡܢܗ ܡܢܦܩܘ.
ܘܠܘܢܗ ܟܠܗ ܡܬܟܢܫܘ . ܘܐܡܪ ܠܐܝܟܢ
ܕܠܡܦܩܗ ܕܡܘܡܐ ܢܫܐ . ܘܢܥܠ ܐܘܟܡ
ܠܟܠܟܠܗ ܠܡܘܡܐ ܕܡܠܟܘܢ . ܘܐܬܢܚܬܘ
ܡܠܟܘܢ ܘܢܫܐ ܐܢܘܢ ܡܠܟܘܗ ܘܐܡܪܘ .
ܕܡܫܐ ܠܟܠ ܡܬܐܒܝܢ ܠܟܘܢ . ܢܫܬܡܠܝܢ
ܕܢܬܒܠ ܥܠܝ ܡܬܘܩܢܐ ܡܟܠܡܝܬܐ
ܡܟܐ ܕܡܠܟܐ ܗܘ ܫܘܠܛܢܐ . ܘܗܘܠܘ
ܟܠܗ ܘܠܐ ܢܫܬܒܩܘܢ ܐܠܐ ܡܠܟܘ ܘܠܐ ܠܐܠܗ
ܐܝܠܝܢ ܡܫܡܫܝܢ ܕܒܫܠܡܗܘܢ ܐܬܘܬܗܘܢ
ܘܠܡܘܬܗܘܢ . ܡܢ ܠܗܢܘܢ ܡܫܡܫܐ
ܡܫܠܡܐ ܕܡܬܐܡܢܐ ܠܟ ܠܟܠܗܘܢ .
ܘܡܬܡܢܢ ܕܡܠܟܐ ܡܢ ܡܬܬܡܫܡܫܝܢ
ܡܡܠܐ . ܗܘ ܕܫܡܥܐ ܕܡܠܟ ܟܬܒܢ .
ܡܠܡܬܐ ܕܡܢ ܡܢ ܚܡܝܢ ܐܝܠܝܢ ، ܟܘܬܗ
ܕܟܠܡܡܗ ܠܡܫܬܚܐ ܠܡܠܟܬܗ ܘܐܡܪ .
ܕܐܦܠܗܘܢ ܡܟܠܡܐ . ܐܝܟܢ ܠܟ ܢܡܠܟܬܐ .
ܘܡܫܬܡܠܝܢ ܡܡܘܢ ܠܟ · ܘܐܦ ܐܠܐ
ܗܘܘܬ ܡܫܘܬܦ ܠܗ . ܘܗܘܐ ܠܐ ܠܡܬܢܐ ܡܢ
ܠܡܘܡܐ ܡܬܐ . ܘܡܠܟܗ ܒܠܠ ܕܡܬܠܡܬܐ
ܐܝܠܝܢ ܡܫܬܡܫܝܢܐ ܡܬܐܡܪ ܥܠ ܟܠ ܕܡܠܟ
ܡܬܡܫܡܫܝܢ ܐܝܠܝܢ ܡܫܡܫܝܢܐ ܗܢܐ .

» valde molesti estis nobis, o Christiani, præsertim vos Jacobitæ; sed jam hodie discedas et alia die revertere. » Post decem dies patriarcha locutus est Lazaro Cursori (?)[1] qui præibat Caliphæ eique in memoriam revocavit illius promissionem. Mamon dixit : » cras mane veniat. » Invitavit rursus suos legisperitos. Præsto fuerunt omnes. Interrogavit igitur eos Calipha dicens : » quid vobis videtur? Debemusne firmare christianorum præsules quantum fert nostra potestas? » Ipsi autem responderunt : » non debemus; sed tantum vi eos non cogere ad mutandam eorum fidei professionem eorumque consuetudines, modo servent subjectionem nobis debitam et tranquilli remaneant, pace delectati qua per potestatem nostram fruuntur. » Patriarcha porro, his dimissis, Calipham alloquens dixit : » patres tui bonæ memoriæ adjudicarunt nobis patriarchatum et diploma nobis tradiderunt, quod tu pariter mihi dedisti. Nunc itaque non feratur in nos lex nova. » Calipha petiit : » cur vos christiani præ ceteris religionibus isto mandato vexamini? » Patriarcha respondit : » illi etiam murmurant; præterea potestas Magorum et Judæorum temporalis est et hæreditate transmittitur, nostra vero spiritualis est et pietatem docet; unde *illorum potestatis* jactura auro computatur, cum hæc *apud nos* ipsam fidem nostram attingit. Et hoc manifestum fit ex eo

[1]) Pro ܡܪܕܝܐ apud D. Martin ܡܪܕܝܐ *Mardeha*, vox aliunde nobis incognita, quæ derivanda videtur a radice ܪܕܐ .

quod pœnam in peccatores non verbera aut mortem aut opum privationem decernimus; sed, si episcopus sit aut presbyter, a gradu eum removemus, si vero sæcularis, ab ecclesia ejicimus. » Calipha reposuit : « quod a gradu et dignitate removeatis et deponatis peccatorem non prohibemus vobis; quod autem ejiciatis eum ab ecclesia et ab oratione prohibeatis fas vobis non judicamus; peccatores quippe præsertim oportet orare et petere a Deo remissionem delicti. » Tunc præcepit Calipha Isaaco judici dicens : « *negotium* examina, et si Lazarus subjectus sit patriarchæ in fidei confessione, adimple in eum mandatum ejus. » Sic igitur discessit a Mamone patriarcha, laudatus a legisperitis (?) propter animi fortitudinem. Contigerunt hæc mense Adar (*Martio*) anni 1140 (*Chr.* 829).

Mense autem Teschrin (*Octobri* vel *Novembri*) anni 1141 (*Chr.* 829) ordinavit Bagdadi episcopum in locum Lazari; deinde se contulit Tagritum et inde Mossulam. Mortuo autem Basilio Maphriano in monasterio Hani-

ܘܐܩܝܡ ܚܠܦܘܗܝ ܠܕܢܝܐܝܠ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܒܝܪܩܘܡܝ . ܘܗܘ ܐܙܠ ܠܣܘܪܝܐ ܒܟܢܘܢ ܩܕܡܝ .

ܘܒܗ ܒܫܢܬܐ ܐܬܐ ܡܠܟܐ ܡܐܡܘܢ ܠܟܝܣܘܡ . ܘܐܙܠ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܢܣܥܘܪܝܘܗܝ . ܘܠܐ ܐܫܟܚܗ ܡܛܠ ܕܒܥܘܪܩܐ ܐܙܠ ܠܕܪܡܣܘܩ . ܘܐܙܠ ܒܬܪܗ ܐܦ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܬܡܢ ܩܒܠ ܠܥܙܪ ܡܪܗܛܐ ܐܠܨܠܗ ܐܡܬܢܐ ܐܘܟܝܬ ܡܐܢܐ ܕܐܝܬܝ ܠܗ . ܘܦܩܕ ܡܠܟܐ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܕܢܐܙܠ ܥܡܗ ܠܡܨܪܝܢ ܕܢܫܕܪܝܘܗܝ ܐܝܟ ܐܝܙܓܕܐ ܠܘܬ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ ܒܫܡܘܪܝܛܐ ܕܒܐܪܥܐ ܬܚܬܝܬܐ ܕܐܝܓܘܦܛܘܣ . ܐܝܟܢ ܕܢܦܢܘܢ ܡܢ ܡܪܘܕܘܬܐ . ܘܟܕ ܐܙܠ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܠܢ ܥܡ ܦܛܪܝܪܟܐ ܝܘܣܦ ܕܡܨܪ̈ܝܢ ܕܢܫܝܢܘܢ ܠܗܘܢ . ܐܦܫܝܢ ܪܫ ܚܝܠܐ ܠܐ ܨܒܐ ܫܝܢܐ . ܘܐܘܩܕ ܠܩܘܪ̈ܝܐ ܘܟܪ̈ܡܐ ܘܓܢ̈ܐ ܕܝܠܗܘܢ . ܘܩܛܠ ܣܓܝܐܐ ܡܢܗܘܢ . ܘܫܪܟܐ ܐܣܝܪܐ . ܫܕܪ ܐܢܘܢ ܒܐܠܦܐ ܠܐܢܛܝܘܟ . ܘܡܢ ܬܡܢ ܠܒܓܕܕ . ܘܣܓܝܐܐ ܡܢܗܘܢ ܒܐܘܪܚܐ ܡܝܬܘ . ܘܗܦܟ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܘܬ ܡܐܡܘܢ . ܘܐܘܕܥ ܕܡܬܛܠܡܝܢ ܒܫ̈ܡܘܪܝܐ . ܘܢܣܒ ܦܘܣܩܢܐ ܘܐܙܠ ܠܕܪܡܣܘܩ .

karum[1] extra Baladam[2] sito, ordinavit in ejus locum Danielem e monasterio Birkumi[3], et mense Conum priori *(Decembri)* perrexit in Syriam.

Eodem anno venit Calipha Mamon Chisumam. Patriarcha porro profectus est ad eum invisendum, sed nequivit quia Calipha inopinate Damascum abierat. Eum igitur secutus est patriarcha. Ibi porro a Lazaro Cursori (?) recepta sunt honoraria, vestimenta(?) nempe, quæ attulerat ei. Mandavit autem Calipha patriarchæ secum proficisci in Ægyptum, ut eum legatum mitteret ad christianos Byamitas[4], in regione inferiore Ægypti habitantes, ut a rebellione reverterentur. Quumque profectus esset patriarcha noster cum patriarcha Ægypti Josepho ad eos reconciliandos, Apschinus, militiæ præfectus, pacem noluit, sed villas eorum, vineas hortosque igne comburens, plurimos quidem interfecit, reliquos vero vinctos navibus Antiochiam misit, et exinde Bagdadum. Multi autem in via mortui sunt. Patriarcha ad Mamonem reversus ei denuntiavit Byamitas opprimi, et ipse, accepta licentia, Damascum profectus est.

1) Cod. Vat. ܒܫܡܝܪܐ.

2) ܒܠܕ *Balad*, urbs Mesopotamiæ ad Tigrim, sex circiter parasangis, teste Abulfeda, a Mossula distans. Cfr. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 69.

3) Prope Baladam juxta Assemanum, *Diss. de Monophys.*, p. 131.

4) *Byamitas*, *Bimaias* et *Birmaidas* appellat Pocockius in versione Eutychii, t. II, p. 429, ubi id factum totidem verbis, suppresso dumtaxat Dionysii et Josephi patriarcharum Jacobitarum nomine, narratur. Renaudotius eos Bschammiritas appellat. Erant autem christiani e secta Jacobitica. Cfr. Assemanus. *Bibl. Or.*, II, p. 346, not.; Renaudotius, *Hist. patriarc. Alex.*, p. 272 et 279. Eosdem *Bsammyritanos* vocat Lequien, *Or. Christ.*, II. 1373.

ܥܠ ܦܐܦܐ ܝܘܣܦ ܘܐܦܣܩ̈ܘܦܐ ܡܨܪ̈ܝܐ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܡܪ. ܕܐܫܟܚܢܢ ܥܡܐ ܢܟܦܐ ܘܫܦܝܐ
·ܘܡܟܝܟܐ ܚܘܒܐ ܕܐܠܗܐ ܐܚܝܕܝܢ ܐܝܟ·
ܗܢܐ ܕܟܠܗ ܝܩܪܐ ܒܡܠܟܘܬܗܘܢ · ܐܝܟܢܐ
ܕܟܠܗ ܦܪܘܛܘܡܣܩܘܣ ܕܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܠܦܦܐ ܒܐܬܪܗ ܕܟܠܗ ܕܥܡܗܘܢ ܥܡܪܢ
ܕܝܘܪܝܢ ܒܥܠܬܗܘܢ . ܐܠܐ ܟܢܫܐ ܕܠܐ ܫܦܝܢ
ܠܡܬܘܬܪܘܬܗܘܢ ܚܙܝܢ ܗܘܝܢ · ܡܛܠ ܗܘܐ
ܓܝܪ ܡܢܗܘܢ ܗܘܝܐ ܕܟܬܒܐ ܩܕ̈ܝܫܐ .
ܘܡܬܠܡܕܬܐ ܕܝܪ̈ܝܐ ܡܫܬܪܝܢ ܗܘܘ ܗܕܐ
ܝܘܠܦܢܐ . ܘܐܝܠܝܢ ܕܡܬܦܪܣܝܢ ܠܬ̈ܫܡܫܬܐ
ܠܗ ܡܬܦܠܐ ܘܚܟܡܬܐ ܚܫܚܬܐ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ·
ܐܠܐ ܥܠ ܝܘܬܪܢܐ ܕܕܗܒܐ . ܡܛܠ ܕܡܢ ܕܠܐ
ܡܐܬܝܢ ܐܘ ܬܠܬܡܐܐ ܕܪ̈ܝܟܘܢܐ ܠܐ ܡܨܐ ܐܢܫ
ܕܢܣܒܝܗ ܠܪܝܫܘܬ ܟܗܢܘܬܐ . ܘܟܕ ܟܣܢ
ܐܢܘܢ ܥܠ ܗܕܐ . ܦܐܦܐ ܡܦܩܒܪܘܚܐ ܠܘܬܢ
ܦܢܐ. ܕܟܠ ܥܝܕܐ ܗܕܐ ܠܐ ܢܬܟܪܗܘܢ.
ܘܟܘܢܝܢ ܬܘܒ ܠܗܘܢ · ܕܕܟܪ̈ܐ ܕܠܐ
ܡܥܡܕܝܢ ܗܘܘ ܕܩܕܡ ܝܘܡ ܐܪܒܥܝܢ
ܕܟ̈ܪܐ . ܘܢܩܒ̈ܬܐ ܩܕܡ ܝܘܡ ܬܠܬܝܢ .
ܘܡܝܬܝܢ ܛܠܝ̈ܐ ܣܓܝܐܐ ܗܘܘ ܕܠܐ ܡܥܡܕ .

De papa Josepho et episcopis Ægypti patriarcha hæc narrat: »eos esse invenimus populum pudicum, sincerum, humilem, amore Dei divitem, et tanto honore excepti fuimus ut omnem prærogativam papæ in ditione sua debitam nobis tribuerent, quamdiu inter eos habitavimus. Sed consuetudines virtute eorum haud dignas apud eos observavimus. Sublatum enim eis erat studium Scripturarum sanctarum; monachi præsertim hac scientia carebant; qui ad sacra ministeria aspirabant, de acquirenda scientia et sapientia nihil curabant, sed de parando auro, siquidem absque ducentis aut trecentis dareis non potest quis pervenire ad summum pontificatum. Quum itaque de hac re eos reprehenderemus, papa pro apologia nobis respondit[1] se hanc legis violationem exstantem invenisse[2]. Rursus eos reprehendimus quod mares ante quadragesimum diem, feminas ante trigesimum[3], non baptizarent, unde *fiebat* ut multi infantes absque baptismo obirent[4].

[1]) Cod. Vat. addit: ܕܟܠܗ ܫܡܥܢ ܡܘܡܬܐ ܕܡܬܦܠܛܢܐ ܗܢܐ ܕܠܟܗܢܘܬܐ .

[2]) Etsi in ecclesia Coptorum Jacobitarum rara non sint simoniæ exempla, tamen hoc delictum jure eorum canonico prohibitum erat et patriarchæ non semel allaborarunt ut a clero simoniam abolerent, ut videre est passim in Renandotii *Historia patriarcharum Alexandrinorum*.

[3]) Pro *trigesimo* Assemanus habet *octogesimum*, quod reponendum esse in textum patet ex consuetudine Coptorum non baptizandi puellas ante octogesimum diem, ut in annotatione sequenti observamus. Attamen codex Vaticanus, quem legit Assemanus, et alter, quem excripsit D. Martin, habent ܬܠܬܝܢ ut noster codex.

[4]) »Orientis disciplina, inquit Denzinger (*Ritus orientalium*, I. I, p. 26), veteris Testamenti regulas imitans, voluit ut ipsa puerpera infantem ad templum afferret, in baptismo Domino offerendum, post partum tamen per quadraginta dies se contineret, si proles mascula esset, octoginta si femella. Unde ea regula orta est, quæ apud Cophtas, Æthiopes, Syros Jacobitas, Nestorianos, valuit, ut infantes masculini sexus nonnisi post quadraginta dies, puellæ post octoginta baptizentur...Incusat coptitas Thomas a Jesu quod, extra

ܐܡܪ ܕܝܢ ܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܕܚܙܝܢ ܬܡܢ ܠܡܣܠ̈ܬܐ ܕܐܝܠܝܘܦܘܠܝܣ ܡܕܝܢܬܐ ܡܠܟܘܬܐ ܕܡܨܪ̈ܝܐ. ܗܘ ܕܦܘܛܝܦܪ ܚܡܘܗܝ ܕܝܘܣܦ ܟܗܢܐ ܗܘܐ ܒܗ̇. ܟܠ ܡܣܠܬܐ ܚܕܐ ܟܐܦܐ ܕܐܝܬܝܗ̇ ܐܡ̈ܝܢ ܐܫܬܝܢ ܪܘܡܗ̇. ܘܦܬܝܐ ܘܥܘܒܝܐ ܫܬ ܐܡ̈ܝܢ. ܠܐ ܗܘܐ ܡܢ ܟܐܦܐ ܪܟܝܟܬܐ. ܐܠܐ ܡܢ ܚܕ ܓܢܣܐ ܕܫܝܫܐ. ܗܠܝܢ ܕܝܢ ܕܒܐܝܠܝܘܦܘܠܝܣ ܕܒܪܝܬܐ ܕܗܝ ܒܥܠܒܟ. ܐܪܒܥܝܢ ܐܡ̈ܝܢ ܒܠܚܘܕ ܐܝܬ ܪܘܡܐ ܕܚܕܐ ܡܢܗܝܢ. ܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗܝܢ ܕܝܢ ܒܪܝܫܗܝܢ ܐܝܟ ܩܘ̈ܒܥܐ ܕܦ̈ܠܚܐ. ܡܢ ܢܚܫܐ ܚܘܪܐ. ܕܡܬܩܠ ܡܢ ܟܠ ܚܕ ܠܝܛܪ̈ܐ ܐܠܦ ܝܬܝܪ ܡܢܗܘܢ. ܘܠܐ ܐܫܟܚ ܡܢ ܐܪ̈ܓܢܐ ܛܝ̈ܝܐ ܠܡܣܠܩ ܘܠܡܚܬܘ ܘܠܡܫܩܠܘ ܠܗܘ ܢܚܫܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܫܩܠܘ ܠܩܘܠܘܣܘܣ ܕܪܘܕܘܣ ܓܙܪܬܐ. ܕܗܦܟܘܗܝ ܛܝ̈ܝܐ ܘܬܒܪܘܗܝ. ܘܠܬܠܬܐ

Addit Mar Dionysius : « Vidimus ibi obeliscos[1] Heliopoleos[2], urbis regiæ Ægyptiorum, cujus Putiphar, socer Josephi, sacerdos erat. Singuli obelisci ex unico lapide, altitudinis sexaginta cubitorum, latitudinis atque soliditatis sex cubitorum, nec e lapide molli sed ex quodam marmoris genere *constant*; illi vero τριλιθοι (?) Heliopoleos sylvestris seu Baalbech sunt singuli altitudinis dumtaxat quadraginta cubitorum. Gerebant autem in summitate velut galeas militum ex ære albo, quarum unaquæque plus mille «litrarum[3]» pondus habebat; quare nemo ex avaris Arabibus potuit ascendere et detrahere hoc æs, sicut tulerunt *æs* colossi insulæ Rhodi, quem everterunt et confregerunt iidem Arabes, et *ex quo* tria onerum millia exportarunt. Porro Jeremias propheta[4] de Christo prophetavit

Cairum, maxime in Scythia (Scete) tam stricte regulam illam non baptizandi ante quadragesimum diem observent, ut ne quidem imminente præsentissima morte ante hunc ætatis diem baptismus conferarur, imo quod baptismum prius collatum pro invalido habeant. Verumtamen id ex ipsius testimonio generatim non obtinet, et Vanslebius, in iis partibus versatus, extrema necessitate excepta, illum terminum observari ait. Denique Renaudotius in contrarium allegat Echmimensem qui in collectione canonum ait : « mos est ut quadragesimus dies expectetur, donec baptizentur infantes masculi, et octoginta quoad alterum sexum. Sed si superveniat morbus vel ejus habeatur minimum indicium, prompte baptizandi sunt infantes, ne pejus quid accidat. » Verumtamen id negandum non est, Coptitas plus æquo variis ex ratiunculis baptismum, usque ad quinque vel sex, imo septem menses differre. »

[1]) Cod. Vat. ܡܣܠ̈ܬܐ .

[2]) Heliopolis, urbs Ægypti, templo solis olim celeberrima, hodie destructa jacet in loco quem arabice *Matarieh* appellant ad Aquilonem urbis Cahiri. Cfr. Allioli, *Biblische Erd- und Länderkunde*, p. 98. Altera Heliopolis, nempe sylvestris seu exterior, alio nomine Baalbech dicta, sita erat in provincia Phœniciæ secundæ non multum a Damasco distans. Cfr. Lequien, *Oriens christ.*, II, 841.

[3]) ܠܝܛܪܐ *Litra*, pondus orientale, quod libræ latinæ nonnulli æqnale judicarunt. Interpres *Commentariorum* S. Ephræmi (*Opp. syr.*, II, 145) *Litram* libram vertit. Sed Michaelis in Lexico syriaco Castelli contendit huecusque non satis exploratum esse quodnam verum sit «litræ» pondus.

[4]) *Jerem.*, XLIII, 13.

ܥ̈ܡܘܕܝ ܕܒܝܬ ܫܡܫܐ . ܐܪܡܝܐ ܓܝܪ ܬܒܪܐ ܐܟܒܪ ܡܟܝܠ ܡܒܛܠܐ ܕܦܘܠܚܢ ܦܬܟܪ̈ܘܬܐ ܕܗܘܐ ܒܗܝܢ . ܩܪܐ ܬܒܪܐ ܟܕ ܐܝܬܝܗܝܢ ܒܪܐ ܡܢ ܗܕܐ . ܘܠܐ ܗܘܐ ܠܐ ܡܬܬܒܪ̈ܢ .

ܐܡܪ ܬܘܒ ܗܘ ܦܛܪ̄ ܕܚܙܝܢ ܒܡܨܪܝܢ ܠܗܠܝܢ ܦܘܪܡܝܕ̈ܐ : ܕܥܗܕ ܐܢܝܢ ܬܐܘܠܘܓܘܣ ܓܪܝܓܘܪܝܘܣ ܒܡܐܡܪ̈ܘܗܝ . ܘܠܐ ܐܘܨܪ̈ܐ ܕܝܘܣܦ ܐܝܬܝܗܝܢ . ܐܝܟ ܕܐܣܒܪܘ ܐ̈ܢܫܝܢ . ܐܠܐ ܒܢ̈ܝܢܐ ܬܡܝ̈ܗܐ ܕܥܠ ܩܒܪ̈ܐ ܕܡ̈ܠܟܐ ܩܕ̈ܡܝܐ . ܒܢܝܢ ܣܛܝ̈ܢܐ ܘܐܠܝܨ̈ܢ ܘܠܐ ܣܦܝ̈ܩܢ ܘܣܪܝ̈ܩܢ . ܚܙܝܢ ܦܬܝܚܘܬܐ ܕܒܓܢܒܐ ܗܘܬ ܒܚܕܐ ܕܡܢ ܡܢܗܝܢ . ܘܥܡܝܩܐ ܗܘܬ ܐܝܟ ܚܡܫܝܢ ܐܡ̈ܝܢ . ܘܐܫܟܚܢ ܕܡܢ ܟܐ̈ܦܐ ܦܣܝ̈ܩܬܐ ܐܠܝܢ ܕܪ̈ܟܝܒܢ . ܘܟܕ ܦܬܝܐܘܬܐ ܐܡ̈ܝܢ ܚ̈ܡܫ ܡܐܐ ܒܬܚܬܝܬܗ . ܘܡܫܘܚܬܐ ܐܪܝܟܝܢ ܒܡܫܘܚܬܐ ܡܪܒܥܬܐ . ܟܠ ܐܦܬܐ ܚܕܐ ܡܬܒܨܪܝܢ[2] ܥܠ ܟܠܟܠ . ܪܘܡܐ ܕܝܠܗܝܢ ܡܫܬܡܫܝܢ ܐ̈ܡܝܢ . ܡܐܬ̈ܐ ܕܡܢ ܕܒܢܝܢܗܝܢ . ܟܠ ܚܕܐ ܘܟܠ ܟܐܦܐ ܐ̈ܡܝܢ ܚܡܫ ܡܥܒܝܬܐ . ܘܐܝܟ ܛܘܪ̈ܐ ܪ̈ܡܐ[3] ܡܬܚܙܝܢ ܡܢ ܪܘܚܩܐ .

ܘܐܡܪ ܬܘܒ ܕܚܙܐ ܒܝܬܐ ܕܒܢܐ ܥܠ ܢܗܪܐ ܢܝܠܘܣ . ܐܝܟܐ ܕܟܠܗ ܡܠܝܐ . ܥܕܠܐ ܕܢܬܦܠܓ ܠܐܪ̈ܒܥܐ ܪ̈ܝܫܐ . ܘܐܝܬܘܗܝ ܐܝܟ ܒܣܛܝܢ ܡܪܒܥܬܐ . ܘܐܣܛܘܢܐ ܕܟܐܦܐ ܩܐܡ ܒܡܨܥܬܗ . ܕܪܫܝܡܝܢ ܒܗ ܕܪ̈ܓܐ

ipsum confracturum esse columnas domus solis[1], ubi forte cultus eorum abolitionem « confractionem » vocaverit, cum alioquin non forent confractæ.

Addit rursus patriarcha : « vidimus in Ægypto istas pyramides, quarum meminit Theologus in carminibus; nec horrea sunt Josephi, ut quidam opinati sunt, sed admiranda ædificia, super sepulchra antiquorum regum *exstructa*, obliqua et solida, non cava et vacua. Aspeximus in aperturam in latere unius earum factam : quinquaginta circiter cubitorum profunda erat. Invenimus porro *pyramides* esse e lapidibus sectis et superpositis, quæ dum ad basim quinginta latitudinis cubita et longitudinis etiam quingenta cubita habent, in vertice ad unum dimensionis cubitum attenuantur[2], altitudinis vero ducenta et quinquaginta cubita habent. Unusquisque lapidum eorum structuræ quinque vel decem cubitorum densus est. Tanquam alti[3] montes a longe apparent.

Addit denique : « vidi domum ædificatam super Nilum flumen *in loco* ubi integer fluit antequam dividatur in quatuor capita. *Domus* ista est veluti piscina quadrata; in medio stat columna lapidea in qua indicata sunt

1) ܒܶܝܬ ܫܶܡܫܳܐ, *domus solis*, id est *Heliopolis*, ut interpretatur S. Ephræmus ad hunc Jeremiæ locum.

2) Cod. Vat. pro ܡܬܒܨܪܝܢ habet ܡܬܡܨܝܢ.

3) Cod. Vat. ܐܝܟ ܛܘܪ̈ܐ ܪ̈ܡܐ .

ܘܡܫܘ̈ܚܬܐ. ܘܡܐ ܕܢܦܩ ܢܗܪܐ ܒܐܝܠܘܠ
ܡܝܐ ܘܥܐܠܝܢ ܡܘ̈ܫܚܐ ܠܒܝܬ ܥܡܘܕܗ.
ܐܬܝܢ ܡܫ̈ܠܛܢܐ ܟܠܝܘܡ ܘܚܙܝܢ ܟܡܐ
ܣܠܩܝܢ ܡ̈ܝܐ ܒܗܘ ܐܣܛܘܢܐ. ܘܐܢ ܒܨܝܪܝܢ
ܡܢ ܐܪܒܥܬܥܣܪ ܕܪ̈ܓܝܢ. ܡܢܬܐ ܙܥܘܪܬܐ
ܫܩܝܐ ܡܢ ܐܪܥܐ ܕܡܨܪܝܢ. ܘܠܐ ܙܪ̈ܥܐ
ܡܙܕܪ̈ܥܝܢ ܘܠܐ ܡܬܝܗܒܐ ܡܕܐܬܐ. ܘܐܢܗܘ
ܕܠܚܡܫܬܥܣܪ ܕܪ̈ܓܝܢ ܣܠܩܝܢ ܡ̈ܝܐ.
ܥܠܠܬܐ ܡܨܥܝܬܐ ܗܘܝܐ. ܗܟܘܬ ܘܡܕܐܬܐ.
ܘܐܢܗܘ ܕܠܫܒܥܬܥܣܪ ܐܘ ܠܬܡܢܬܥܣܪ ܕܪ̈ܓܝܢ
ܣܠܩܝܢ. ܟܠܗ ܡܨܪܝܢ ܫܩܝܐ. ܘܥܠܠܬܐ
ܘܡܕܐܬܐ ܡܫܡܠܝܬܐ ܗܘܝܐ. ܘܐܢ ܢܦܩ
ܠܥܣܪܝܢ ܕܪ̈ܓܝܢ. ܚܘܒܠܐ ܥܒܕ. ܘܠܐ
ܗܘܝܐ ܥܠܠܬܐ ܒܗܝ ܫܢܬܐ.

ܘܒܫܢܬ ܐܩܡܘ ܢܚܬ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܬܓܪܝܬ.
ܘܫܝܢ ܠܚܪ̈ܝܢܐ ܕܒܝܬ ܡܬ̈ܝ ܠܬܓܪ̈ܝܬܝܐ.
ܘܦܣܩ ܕܒܫܢܬܐ ܬܪܬܝܢ ܙܒ̈ܢܝܢ ܡܟܪܙ
ܠܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܡܬܝ ܒܥܕܬܐ
ܕܬܓܪ̈ܝܬܝܐ ܕܒܡܘܨܠ ܒܥܐܕܐ ܕܐܘܫ̈ܥܢܐ
ܘܒܩܘܕܫ ܡܘܪܘܢ. ܟܕ ܩܕܝܡܬܐ ܥܠ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝ ܠܡܦܪܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ
ܒܟܠܗ ܡܕܢܚܐ. ܘܡܛܠ ܕܕܢܝܐܝܠ
ܕܬܓܪܝܬ ܥܢܝ ܗܘܐ. ܓܒܐ ܘܐܣܪܚ ܠܬܐܘܡܐ
ܬܓܪܝܬܝܐ. ܘܗܦܟ ܠܣܘܪܝܐ. ܬܘܒ
ܢܚܬ ܠܒܓܕܕ ܕܢܫܐܠ ܒܫܠܡܗ
ܕܡܥܬܨܡ ܕܒܪ ܗܘܐ ܒܬܪ ܡܐܡܘܢ

gradus et mensuræ. Quando flumen inundat mense Ilul (*Septembri*) et ingrediuntur aquæ intra domum, veniunt præfecti quotidie atque observant quantum ascendant aquæ in columna. Si infra decimum quartum gradum remaneant, minor pars Ægypti inundatur; frumenta non seminantur nec tributum persolvitur. Si quindecim gradibus ascendant, segetes mediæ sunt sicut et tributum; si autem septemdecim aut octodecim gradibus ascendant, tota Ægyptus inundatur, segetes ac tributum plenitudinem attingunt; si denique inundant vigesimum gradum, exitium[1] efficiunt et segetes deficiunt isto anno.

Anno autem 1146 (*Chr.* 835) descendit patriarcha Tagritum et compescuit dissidia inter Matthæianos et Tagritenses decrevitque ut bis tantum in anno metropolita cœnobii *S. Matthæi* proclamaretur in ecclesia Tagritensium Mossulana, in festo scilicet hosannorum[2] et in consecratione chrismatis[3], primatu post patriarcham Antiochenum Maphriano remanente in toto Oriente. Quia porro Daniel Tagriti obierat, elegit et ordinavit Tagriti Thomam atque in Syriam reversus est. Iterum descendit Bagdadum ad salutandum Motasimum Calipham qui patri suo Mamoni suc-

[1]) Cod. Vat. ܣܘܟܠܐ ܪܒܐ.

[2]) Festum Hosannarum ea est dominica quam *Palmarum* seu *in Palmis* dicimus.

[3]) Chrisma, quod Jacobitæ voce græca *μύρον* appellant, consecratur apud eos, ut apud nos, feria quinta in Cœna Domini.

ܐܒܘܗܝ. ܘܐܫܟܚ ܒܪܗ ܡܠܟܐ ܕܢܘܒܝܐ
ܕܐܬܐ ܗܘܐ ܠܬܫܡܫܬܐ ܕܚܠܝܦܐ.

ܘܒܫܢܬ ܐܠܦܩܡܚ ܡܝܬ ܐܒܪܗܡ ܪܝܫ ܣܕܩܐ.
ܘܐܬܟܢܫܘ ܐܦܝܣܩܦܐ ܣܕܩܝܐ. ܘܐܩܝܡܘ
ܠܫܡܥܘܢ ܚܠܦܘܗܝ ܐܚܘܗܝ. ܟܕ
ܣܡܟܗ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ܕܢܨܝܒܝܢ ܗܘ
ܕܡܫܬܪܐ ܗܘܐ. ܟܕ ܟܠܗ ܥܡܐ
ܕܩܘܪܘܣ ܠܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܨܒܐ ܗܘܐ.
ܠܫܡܥܘܢ ܢܩܦܝܢ ܗܘܘ ܡܢ ܩܛܝܪܐ
ܕܐܢܫܝܗܘܢ. ܐܝܟܢܐ ܕܟܬܝܒ. ܥܠ
ܫܡܪܝܐ. ܕܠܡܪܝܐ ܕܚܠܝܢ ܗܘܘ
ܘܠܐܠܗܝܗܘܢ ܦܠܚܝܢ ܗܘܘ.

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܣܓܝܘ ܐܘܠܨܢܐ ܐܠܝܨܐ ܡܢ
ܛܝܝܐ ܥܠ ܟܪܣܛܝܢܐ ܕܒܟܠܕܘܟ ܒܡܦܩܢܐ ܠܐ
ܡܣܬܝܒܪܢܐ. ܕܥܠܝܗܘܢ ܗܟܢ ܟܬܒ ܗܘ
ܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܠܘܬ ܝܘܐܢܢܝܣ ܕܕܪܐ
ܕܒܒܥܘܬܗ ܐܟܬܒ ܠܟܪܘܢܝܩܘܢ ܕܝܠܗ
ܐܚܪܢܐ. ܕܠܐ ܣܢܝܩ ܐܢܐ ܕܐܝܩܪ ܠܣܘܟܠܬܟ
ܕܒܟܡܐ ܐܘܠܨܢܐ ܐܝܬܝ. ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܐܝܟܢܐ

cesserat[1]. Invenit autem ibi filium regis Nubiorum qui venerat Caliphæ obsequium suum præstiturus.

Anno 1148 (*Chr.* 837) mortuus est Abrahamus, schismatis auctor. Congregati porro episcopi schismatici constituerunt in ejus locum Simeonem, fratrem ejus, cui manum imposuit Philoxenus Nisibis, qui depositus fuerat; quamvis omnis Cyrrhensium populus Mar Dionysium habere voluisset, Simeoni tamen adhærebat, ductus suorum coactione; quemadmodum de Samaritanis scriptum est, eos Dominum timuisse, deos tamen suos coluisse[2].

Eodem tempore calamitates omnis generis multiplicatæ sunt ab Arabibus in Christianos ubique locorum per exactiones intolerandas, de quibus sic scribit Dionysius ad Joannem Daræ[3], cujus rogatu exaravit Chronicon suum : « necesse non habeo gravare intelligentiam tuam quantis in calamitatibus verser ita ut noctes absque

[1]) Mamon mortuus est anno Hegiræ 418, Christi 833, cui post tres dies successit Motassimus. Vide hujus *Chronici* partem 1am a Bruns et Kirch editam, textus Syriaci, p 152 et versionis lat., p. 155.

[2]) *IV Reg.* XVII, 28-32.

[3]) E præsenti loco duo edocemur, ut recte observat Assemanus : primum, Joannis Darensis ætatem, de qua hucusque a viris doctis dubitatum fuerat : alterum, Dionysii Chronicon ad annum circiter Christi 844 perductum fuisse : idque de prolixiori ejusdem Chronico intelligendum; nam Chronicon brevius, quod in Scetensi cœnobio Assemanus nactus est, anno circiter 775 terminatur, idemque non Joanni Darensi, sed Georgio Amidæ chorepiscopo, Eutelio Archimandritæ, Lazaro periodeutæ et Anastasio monacho, nuncupatum est. Ita Assemanus, *Bibl. Or.*, II, 347-348.

Plura scripsit Joannes Dareosis, nempe :

1o *De resurrectione corporum libri quatuor;*

2o *De cœlesti et ecclesiastica hierarchia libri duo, ubi illustratur opus S. Dionysio Areopagitæ tributum de eadem re;*

3o *De sacerdotio libri quatuor*. Hujus operis excerpta leguntur apud Zingerle, *Monumenta syriaca* (Œniponti, 1869, p. 105, sqq.) et apud Overbeck, *S. Ephraemi Syri, Rabbulæ, Balæi aliorumque opera selecta* (Oxonii, 1865, p. 409, sqq.).

ܕܫܢ̈ܬܐ ܕܠܐ ܚܙܝܬ. ܘܐܝܡ̈ܡܐ ܕܠܐ ܫܠܝ
ܢܥܒܪ ܠܗܘܢ. ܠܒܪ ܡܢ ܟܠ ܥܘܩ̈ܢܐ ܐܚܪ̈ܢܐ.
ܦܘܪܥܢܐ ܕܝܨܝܦܘܬܐ ܕܡܬܩܢܝܢ ܠܟܠܟܠܐ
ܘܡܫܢܩܝܢ ܠܦܓܪܐ. ܟܕ ܠܒܐ ܟܠܗ ܡܬܪܓܫܢܐ
ܣܣܐ ܗܘ ܕܓܪ̈ܡܐ. ܒܟܐ ܗܟܝܠ ܐܢܐ ܘܐܒܠ ܐܢܐ
ܠܚܝ̈ܝ. ܕܐܢܐ ܕܘܝܐ ܡܛܠ ܚܛܗ̈ܝ.
ܫܒܝܩ ܕܐܫܬܝܘܗܝ ܠܟܣܐ ܗܢܐ. ܘܐܚܫ
ܘܢܬܐܒ ܠܒܝ ܒܝ. ܟܕ ܚܙܐ ܐܢܐ ܒܥܝܢ̈ܝ
ܠܬܒܪ̈ܐ ܘܡܪ̈ܕܘܬܐ ܕܣܝܒܪܝܢ ܒܢ̈ܝܗ
ܕܥܕܬܐ. ܘܒܟܠܝܘܡ ܒܝܫ̈ܬܐ ܕܝܠܢ ܡܬܬܘܣܦܢ
ܠܗ. ܘܡܛܠܗܕܐ ܚܕ ܗܘ ܠܝ ܫܪܝܐ ܡܢ
ܒܝܫ̈ܬܐ ܡܘܬܐ. ܗܘ ܕܠܗ ܐܝܟ ܕܠܫܘܦܪܐ
ܛܒܐ ܘܡܨܠܚܢܐ ܪܓܝܓ ܐܢܐ. ܘܗܪܟܐ ܫܠܡ
ܗܘ ܛܘܒܢܐ ܗܢܐ ܡܟܬܒܢܘܬܗ. ܘܫܟܒ
ܒܥܣܪܝܢ ܘܬܪܝܢ ܒܐܒ ܫܢܬܐ. ܐܠܦ
ܘܡܐܐ ܘܚܡܫܝܢ ܘܫܬ. ܘܐܬܩܒܪ
ܒܕܝܪܐ ܕܩܢܫܪܝܢ. ܘܫܡܫ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܫܢ̈ܝܐ ܫܒܥܣܪ. ܘܐܣܡܟ ܡܐܐ
ܐܦܣ̈ܩܘܦܐ.

ܒܬܪ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܬܠܡܚܪܝܐ. ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ.

ܗܢܐ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܙܟܝ ܕܠܒܪ ܡܢ
ܩܠܝܢܝܩܘܣ ܐܝܬܘܗܝ. ܘܡܢ ܒܬܪ ܥܢܕܗ ܕܡܪܝ
ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܣ̈ܩܘܦܐ ܒܥܘܡܪܐ
ܕܡܪܝ ܚܢܢܐ ܘܐܣܪܚܘܗܝ ܒܫܢܬ ܐܩܢܚ. ܗ̄ܘ

somno, dies absque ulla quiete transeam, ut taceam cceteras angustias atque illam sollicitudinum[1] erosionem, quæ dum cor urunt corpus etiam excruciant, quandoquidem cor *vivido* sensu affectum ossium *veluti* tinea est. Fleo igitur et lugeo vitam meam, quod infelix ego propter peccata mea relictus sim ad bibendum calicem istum, utque patiar et dolore prematur cor meum quando oculis meis video clades pœnasque quas sufferunt filii Ecclesiæ. Imo singulis diebus mala nostra augentur. Unica igitur mihi superest a malis liberatio, mors scilicet, quam tanquam rem bonam faustamque appeto. » Hic absolvit beatus ille vir Chronicon suum. Obiit autem vigesima secunda mensis Ab *(Augusti)* anni millesimi centesimi quinquagesimi sexti (*Chr.* 845) et sepultus est in monasterio Kenserinensi. Porro patriarchæ munus obivit annis septemdecim atque ordinavit centum episcopos.

65. *Post Dionysium Telmaharensem, Mar* JOANNES.

Erat ille e cœnobio Mar Zachæi, extra Callinicum *sito;* post obitum Mar Dionysii, episcopi congregati sunt in cœnobio Mar Schinæ[2], illumque ordinarunt anno 1158 (*Chr.* 846),

[1]) Cod. Vat. ܕܝܨܝܦܘܬܐ.

[2]) Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 348, vocat illud cœnobium *sancti Silæ* (*Mar Schilæ*); in codice suo Romano legerit ܫܝܠܐ, non vero ܫܝܢܐ ut est in codice nostro Londinensi.

ܒܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ . ܣܡ ܕܝܢ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ
ܡܪܝ ܚܒܝܒ ܕܛܪܣܘܣ .

ܘܒܫܢܬ ܐܠܦܩܢܛ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܐܬܝܩܕܬ ܥܕܬܐ
ܪܒܬܐ ܕܐܡܝܕ ܒܬܡܘܙ ܝܪܚܐ ܡܢ ܥܠܬܐ
ܐܝܟ ܐܩܘܡܝܐ ܕܡܟܪܟ ܗܘܐ ܠܥܕܬܗ ܓܪ̈ܓܢܐ
ܡܚ̈ܒܠܐ ܘܡܩܒܠ ܗܘܐ ܠܟܠ ܡܢ
ܢܪܬܩܣ ܕܥܕܬܐ ܘܐܟܠܝܢ ܗܘܘ ܘܫܬܝܢ
ܘܦܪܣܝܢ ܢܘܪܐ ܘܐܚܕܬ ܒܚܕ ܡܢ
ܩܘ̈ܪܝܐ ܕܐܪܙܐ . ܘܟܕ ܚܙܐ ܗܘ ܕܘܝܐ
ܐܬܬܙܝܥ ܘܐܚܕ ܡܐܢܐ ܕܡܫܚܐ ܘܣܒܪ
ܕܡ̈ܝܐ ܐܢܘܢ . ܘܐܫܕܗ ܥܠ ܗܝ ܢܘܪܐ
ܘܐܚܕܬ ܒܟܠܗܘܢ ܩܝ̈ܣܐ . ܘܐܬܚܒܠܬ ܟܠܗ̇
ܗ̇ܝ ܥܕܬܐ ܡܫܒܚܬܐ . ܘܒܬܪ ܬܠܬ ܫܢ̈ܝܢ
ܫܕܪܘ ܪ̈ܫܢܐ ܕܡܕܝܢܬܐ ܒܚܦܝܛܘܬܗܘܢ ܬܠܬܐ
ܩܫܝ̈ܫܐ ܠܘܬ ܦܩܪܛܝܢ ܒܪ ܐܫܘܛ ܡܪܐ
ܕܡܘܫܟ ܡܗܝܡܢܐ ܬܪܝܨܐ . ܘܥܕܪ ܐܢܘܢ
ܒܩܝ̈ܣܐ ܪ̈ܘܪܒܐ ܕܦܣܩ ܡܢ ܛܘ̈ܪܐ ܕܐܬܪܗ.
ܘܝܗܒ ܠܟܠܗܘܢ ܡܢ ܕܝܠܗ ܩܘܪܒܢܐ
ܕܬܠܬ ܪ̈ܒܘܢ ܙܘ̈ܙܐ . ܘܐܬܒܢܝܬ ܠܥܕܬܐ
ܐܠܐ ܠܐ ܐܝܟ ܣܘ̈ܓܐܐ . ܘܬܘܒ ܡܢ ܕܪܝܫ
ܗ̇ܝ ܥܕܬܐ ܐܝܟ ܗ̇ܝ ܕܐܬܬܩܢܬ ܗܘܬ .

ܗܘ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫܢ̈ܝܐ
ܒܫܢ̈ܝܢ ܘܫܒܥ . ܘܐܣܪܚ ܐܦܣܩܘ̈ܦܐ ܬܡܢܝܢ
ܘܫܬܐ ܘܥܢܕ ܒܪܫܥܝܢܐ ܒܬܠܬܐ ܒܟܢܘܢ ܩܕܡ
ܫܢܬ ܐܦܩܦܗ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܘܐܬܩܒܪ
ܒܥܘܡܪܐ ܩܕ ܕܣܘܦܩܠܘܣ[1] . ܘܒܬܪ ܟܢ
ܐܬܬܫܢܝ ܠܥܘܡܪܐ ܕܝܠܗ ܕܡܪܝ ܙܟܝ
ܐܝܟ ܕܦܩܕ .

die 21ª Teschrin posterioris (*Novembris*), manum ei imponente Mar Habibo, Tarsi *episcopo*.

Anno vero Græcorum 1159 (*Chr.* 848), mense Tamuz (*Julio*) incensa est magna Amidæ ecclesia culpa æditui cujusdam helluonis, qui juvenes corruptos apud se exceperat; nempe cum supra narthecem ecclesiæ edendo et bibendo noctem agerent, ejacularunt ignem, quo una e trabibus cedrinis correpta fuit. Tum miser ille perterritus conversus est, percipiensque urceum olei, quod aquam esse putabat, illud in ignem effudit, quo jam in omnibus trabibus exardescente, factum est ut universa hæc ecclesia splendida fuerit deleta. Porro elapso triennio, optimates civitatis pro sollicitudine sua presbyteros tres miserunt ad Pacratinm Bar-Aschut, Moschæ dominnm, vera fide conspicuum, qui ipsis opem tulit, præbendo ligna ingentia e montibus suæ regionis excisa, et expendendo de suo oblationem trium millium zuzarum. Ita reædificata fuit ecclesia illa, quamquam non talis *effecta* qualis *antea* fuerat.

Patriarcha autem rexit ecclesiam annis septem et viginti, atque octoginta sex ordinavit episcopos. Obiit vero Rhesinæ, die tertia Conum prioris (*Decembris*) anni 1185 (*Chr.* 873), et sepultus est in sacro cœnobio Sophocli[1]; at postea translatus fuit ad cœnobium suum Mar Zachæi, prout ipse præscripserat.

[1]) *S. Sophocli* monasterium, non procul ab urbe Rhesina positum, hic et infra pluries vocatur idem illud quod, supra p. 282 et apud Assemanum perpetuo, dicitur *S. Saphyli*, unâ littera ܦ mutata in ܘ.

ܒܬܪ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ. ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ.

ܗܢܐ ܡܢ ܥܘܡܪܐ ܕܚܪܒܙ ܐܝܬܘܗܝ. ܐܬܩܪܝ ܕܝܢ ܡܢ ܟܘܪܚܐ ܚܒܝܫܐ ܕܥܡܪܐ ܕܥܠ ܦܪܬ ܢܗܪܐ ܒܓܘܢܐ ܕܫܡܝܫܛ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܙܟܝ ܕܩܠܝܢܝܩܘܣ. ܒܚܡܫܐ ܒܚܙܝܪܢ. ܫܢܬ ܐܩܦܛ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܛܝܡܬܐܘܣ ܕܫܡܝܫܛ. ܘܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ ܘܝܪܚܐ ܥܣܪܐ. ܘܐܣܪܚ ܐܦܣ̈ܩ ܥܣܪܝܢ ܘܫܬܐ. ܘܫܟܒ ܒܥܣܪܝܢ ܘܫܬܐ ܒܐܕܪ. ܒܬܠܬ ܕܚܫܐ ܒܡܘܪܝܒܐ ܩܣܛܪܐ. ܫܢܬ ܐܩܨܕ ܘܐܬܬܩܒܪ ܒܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܬܡܢ.

66. *Post Mar Joannem*, IGNATIUS[1].

Erat is e cœnobio Herbaz; evocatus autem fuit e cella solitaria habitationis *sitæ* juxta Euphratem fluvium in ditione Samosatæ, et consecratus in cœnobio Mar Zachæi Callinicensi, die quinta Haziran (*Junii*) anni 1189 (*Chr.* 878), manum ei imponente Mar Timotheo Samosateno. Rexit deinde ecclesiam annis quatuor et decem mensibus, ordinavitque viginti sex episcopos. Obiit autem die vicesima sexta Adar (*Martii*), feria tertia Passionis, anni 1194 (*Chr.* 883), in Moriba castro, ubi in ecclesia magna sepultus est.

ܒܬܪ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ. ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܗܘ ܪܘܡܢܘܣ ܐܣܝܐ.

ܒܬܪ ܫܘܢܝܗ ܕܡܪܝ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܩܘܝܬ ܥܕܬܐ ܕܝܠܢ ܐܪܡܠܬܐ ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ. ܘܗܕܐ ܡܛܠ ܕܡܢ ܒܢܝ̈ ܕܪܗ ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܒܗ ܐܢܫ ܕܚܫܝܚ ܘܡܣܗܕ ܒܡܕܒܪܢܘܬܐ. ܐܝܟܢܐ ܕܢܗܘܐ ܠܟܠܗܘܢ ܡܫܘܚܕܢܘܬܐ ܡܢ ܡܟܝܠ ܘܡܢ ܗܪܟܐ ܟܕ ܡܬܕܟܪ ܗܘܐ ܫܡܐ

67. *Post Ignatium*, THEODOSIUS, qui vocatur etiam *Romanus medicus*.

Post Mar Ignatii obitum, ecclesia nostra per annos quatuor vidua permansit; idque ea de causa accidit quod nullus inter coævos reperiretur aptus, præsulumque testimonio ita probatus ut omnium in cum fieret consensio. Hinc si cujusquam nomen producebatur, dicebant: «profecto talis

[1]) Plane Barhebræo consonant, quæ de hoc patriarcha ex *serie chronologica patriarcharum Jacobitarum* (ܡܘܕܥ ܙܒ̈ܢܐ ܕܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܝܥܩܘܒܝܐ) adnotat Elias Nisibenus, *ad annum* Hegiræ *ducentesimum sexagesimum quintum*, qui incipit *feria IV, die* 3a *Sept.* anni Græcorum 1189 seu *Chr.* 875 (ܫܢܬ ܡܐܬܝܢ ܫܬܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܫܪܝܐ ܒܐܪܒܥܒܫܒܐ ܒܬܠܬܐ ܒܐܝܠܘܠ ܕܝܘܢܝ̈ܐ) ܒܗ ܐܬܬܣܝܡ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ

ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ ܒܚܡܫܒܫܒܐ ܒܚܡܫܐ ܒܚܙܝܪܢ ܘܚܝܐ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܐܪܒܥ ܫܢܝܢ ܘܝܪܚܝܢ ܥܣܪܐ ܘܣܡ ܥܣܪܝܢ ܘܫܬܐ ܐܦܝܣܩܘܦܐ.

« *Eo anno constitutus est Ignatius patriarcha Jacobitarum, feria V, die quinta Junii, vixitque in patriarchatu quatuor annis et mensibus decem, et constituit sex et viginti episcopos.* »

[illegible]

et talis, illo, si non præcellant, haud saltem sunt inferiores. » Crescente vero sententiarum discordia, populus fidelis indignatus est, ac diœcesis quæque suum episcopum *hac de re* molestiis urgebat. Tunc convenerunt Amidam atque, inter mutuas contentiones transactis diebus plurimis, hoc unum illis supererat ut iterum super ea nomina quæ commemorata fuerant jacerent sortes. Scripserunt ergo nomina duodecim personarum, eaque in sacra mensa mysteriorum divinorum deposuerunt. Tum sorte eductum est nomen Romani medici, e monasterio Cartaminensi, qui Amidæ fuit ordinatus et vocatus Theodosius; *factum est hoc* quinta *die* Schebat (*Februarii*) anni 1198 (*Chr.* 887), eique manum imposuit Mar Timotheus Samosatæ. Functus patriarchatu annis octo et mensibus quatuor, obiit, ejusque corpus reconditum fuit in cœnobio ipsius Cartaminensi, prima *die* Haziran (*Junii*) 1207 (*Chr.* 896). Ordinaverat triginta tres episcopos. Habet admirabile syntagma de medicina, quod et ejus nomine syntagma Theodosii patriarchæ vocatur.

ܒܬܪ ܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ .

68. *Post Theodosium*, Dionysius.

[illegible]

Eodem anno quo obiit Mar Theodosius, synodum habuerunt episcopi in Beth-Botin, civitatis Haran *cœnobio*, electionem vero sortibus perfecerunt, atque mense Nisan (*Aprili*) anni 1209

ܘܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܥܒܕܘ ܕܕܝܪܐ
ܕܒܝܬ ܒܛܝܢ ܒܐܫܝܛ ܩܪܝܬܐ ܕܣܪܘܓ.
ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܝܥܩܘܒ ܡܛܪܦܘܠܝܛܐ
ܕܚܡܨ.

ܒܗ ܒܙܒܢܐ ܡܬܝܕܥ ܗܘܐ ܣܘܝܪܐ
ܐܦܣܩ ܕܒܝܬ ܪܡܢ. ܕܗܘ ܡܘܫܐ ܒܪ

(*Chr.* 898) Mar Dionysium ex eodem monasterio Beth-Botinensi patriarcham ordinarunt in Aschit, *regionis* Sarugensis pago, eique manum imposuit Jacobus Hemesæ.

Claruit ea ætate Severus episcopus Beth-Raman, qui et Moses Bar-Cepha[1]

[1]) Cum Muyses Barcepha (Petri filius) inter celebriores sectæ Jacobiticæ scriptores jure censeatur, nonnulla de ejus vita et scriptis hic adjicimus. Iterum a Barhebræo commemoratur in altera hujus Chronici sectione in vita Athanasii maphriani, ejus æqualis; præterea illius gesta prosequitur auctor Syrus anonymus, *Biblioth. Orient.*, *II*, 218 *sq.* : e quo discimus eum vixisse annos circiter nonaginta; trium civitatum Ninivitícæ ditionis sedes episcopales tenuisse per annos quadraginta, assumpto Severi nomine, nimirum Beth-Ramam, Beth-Chiunæ seu Beth-Chinæ atque Mossulæ; item fuisse per decennium Tagritensis ecclesiæ, proprio tunc episcopo viduatæ, periodeutem seu visitatorem (ܣܥܘܪܐ). In codice Musei Britannici DCCXXI, scripto sæculo 10 vel 11, vocatur ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܒܝܬ ܪܡܢ ܘܕܒܝܬ ܛܝܝܐ *episcopus Beth-Raman et Arabum*, i. e. Hirtæ Naamani, ut putat Assem. *Diss. de Monoph.*, pp. 65 et 88. Vide : *Catalogue of syriac manuscripts in the British museum, acquired since the year* 1838, by W. Wright, LL. D., etc. part II, p. 621. London, 1871.

Obiisse porro dicitur anno 1214 (*Chr.* 903), uti etiam legitur in codice romano Chronici, quo usus est Assemanus, *Bibliot. Orient.*, *loc. cit.*, cum e contra juxta manuscriptum Londinense non obierit ante annum 1224, ad quem pariter ejus mortem Andreas Masius refert *in præfatione ad tractatum de Paradiso*, pag. 6 ; verum hic annus mendum prodit in notatione numerali, nempe substituta littera ܝ pro ܟ; nam infra, in altera Chronici sectione, codex idem Londinensis mortem Muysis plenis verbis refert ad annum 1214 (*Chr.* 903). Sepultus autem fuit in cœnobio S. Sergii, seu de Moallak, quod situm erat juxta Tigrim fluvium, e regione urbis Balad, cujus situm indicavimus supra (*p.* 287, *not.* 1), et e qua Muysis mater erat oriunda.

Apud Assemanum, *Biblioth. Orient.*, *II*, 130, Barcephæ scripta recensentur quæ sequuntur :

1. *Commentarius in Hexaëmeron.*

2. *Tractatus* tripartitus *de Paradiso*, ad Ignatium inscriptus, quem latine cum erudita præfatione anno 1569, typis Plantinianis, edidit Masius noster, quemque inde repetiit Biblioth. Patrum Lugdunensis. Cf. Migne, *Patrol. gr.* CXI.

3. *Commentarii in vetus ac novum Testamentum.*

4. *Anaphoræ duæ*, quarum una prodiit latine per Renaudotium (*liturgg. Orient.* tom. II, 391), altera vero ne in manuscriptis quidem superesse scitur. Cfr Bickell : *conspectus rei Syrorum literariæ*, Monasterii, 1871, p. 67.

5. *Commentarius in liturgiam.*

6. *Liber de anima.*

7. *Tractatus de sectis*, idem forsan, qui apud Anonymum audit : *liber disputationum adversus hæreses.*

8. *Expositio mysteriorum quæ in tonsura monachorum continentur.*

9. *Homiliæ in præcipuas anni solemnitates.* Ex homilia *de dedicatione Ecclesiæ* textum nuper protulit Illustr. Benni, archiep. Mossulensis, in : *the tradition of the Syriac Church of Antioch, etc.* Londin. 1871, p. 78.

Porro his addendi sunt

10. *Commentarii in libros Dialecticæ*, a Barhebræo commemorati, in altera Chronici sectione.

11. *Expositio in duos tomos Theologi* (S. Gregorii Nazianzeni), et

12. *Liber de historia ecclesiastica*, qui commemoratur ab Anonymo, *Bibl. Or.*, *II*, 219.

13. Forsitan etiam *liber de sacerdotio*, in quatuor tractatus divisus. Scilicet hoc opus in codice

ܘܗܘܐ ܡܦܫܩܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܩܕܝ̈ܫܐ. ܫܟܒ ܕܝܢ
ܗܘ ܐܦܣܩܦܐ ܒܬܪܥܣܪ ܒܫܒܛ ܫܢܬ ܐܪܟܕ
ܕܝ̈ܘܢܝܐ. ܘܐܬܩܒܪ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ
ܣܪܓܝܣ ܕܒܛܘܪܐ ܕܨܗܝܐ.

ܗܘ ܕܝܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܢ ܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫ̈ܢܝܐ
ܬܠܬܥܣܪ ܘܐܣܪܚ ܐܦܣ̈ܩܦܐ ܚܡܫܝܢ ܘܚܕ.
ܫܟܒ ܒܬܡܢܬܥܣܪ ܒܢܝܣܢ. ܒܬܠܬܐܒܫܒܐ ܒܗ.
ܒܫܒܘܥܐ ܕܫܒܬܐ ܕܫܠܝܐ ܫܢܬ ܐܪܟ
ܒܗ ܒܥܘܡܪܐ ܗܢܐ ܕܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ
ܩܕܝܫܐ.

appellatur, sanctarum Scripturarum commentator. Obiit autem episcopus ille duodecima Schebat (*Februarii*), anno Græcorum 1224 (*Chr.* 913), in cœnobio Mar Sergii sito in monte Sahia (i. e. *arido*).

Patriarcha ipse, postquam rexisset ecclesiam annis tredecim et ordinasset episcopos quinquaginta et unum, mortuus est decima octava mensis Nisan (*Aprilis*), feria tertia hebdomadis quietis[1], anno 1220 (*Chr.* 909), in eodem monasterio, ubi sanctum ejus corpus depositum fuit[2].

ܒܬܪ ܕܝܘܢܢܘܣܝܘܣ ، ܝܘܚܢܢ.

## 69. *Post Dionysium*, Joannes.

ܗܢܐ ܡܢ ܐܣܛܘܢܐ ܕܕܝܪܐ ܕܩܘܪܙܚܐܝܠ ܗܘ
ܒܐܬܪܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܐܬܬܣܪܚ ܕܝܢ ܒܥܘܡܪܐ
ܕܬܠ ܣܦܪ̈ܐ ܕܠܒܪ ܡܢ ܚܪܢ.
ܒܥܣܪܝܢ ܘܚܕ ܒܢܝܣܢ ܫܢܬ ܐܪܟܐ.
ܘܣܡ ܠܗ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ

Erat ille e columna monasterii Kurzahel in ditione Antiochena, ordinatus vero fuit in monasterio Tel-Sephre extra Haran *sito*, vigesima prima Nisan (*Aprilis*) anni 1221 (*Chr.* 910), eique manum imposuit Mar Joannes

ab Abrabamo Ecbellensi exarato perperam Joanni Maroni tribuitur (*Bibl. Or.*, I, 520), in alio vero, anno 932 vetustiore, (*Bibl. Or.*, II, 118), adscribitur Joanni Darensi; ast in tertio quodam manuscripto monasterii Sharfiani Montis Libani, anno 1224 exarato, quod nuper in Europa innotuit per Josephum David chorepiscopum Mossulensem (*Antiqua Ecclesiæ Syro-Chaldaicæ traditio circa Petri primatum*, Romæ, 1870), Moyses Barcepha illius auctor assignatur. Litèm hanc dirimant alii. Interim ex boc libro quædam prodierunt apud David, *lib. cit.*, pp. 23 sqq.; Benni, *op., cit.*, pp. 17, 18, 20; P. Zingerle, *Monumenta Syriaca*, vol. I, pp. 105-108; Overbeck, *S. Ephræmi, etc. opera selecta*, pp. 409-413.

¹) ܫܒܘܥܐ ܕܫܠܝܐ *hebdomas quietis* seu *cessationis*. Ita designatur in lectionariis Jacobitarum hebdomas paschalis, aliis præterea appellationibus insigniri solita, scilicet: ܕܩܝܡܬܐ *resurrectionis*, ܕܚܘ̈ܪܐ *in albis*, vel ܫܒܘܥܐ ܕܫܒܘ̈ܥܐ *hebdomas hebdomadum, magna hebdomas*. Cff. *Catalogus codd. mss. orientt. musei britan.*, edit. Forshall, 1838, p. 35 et passim; *Catalogue of Syriac manuscripts in the british museum, acquired since the year* 1838, by W. Wright, LL. D., 1870, part. I, pp. 146 sqq.

²) Dionysii obitum accurate adnotat ex *serie chronologica patriarcharum* Elias Nisibenus ad annum Gr. 1220: [ܘܒܗ̇ ܒ]ܫܢܬ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝ̈ܐ ܒܝܘ̈ܡܝ...... ܒܬܡܢܬ[ܥܣܪ]ܐ ܒܢܝܣܢ. « *Eo anno* (*Chr.* 909) *obiit Dionysius patriarcha Jacobitarum, in diebus......, die decima octava Aprilis.* »

ܘܡܪܥܫ. ܘܦܪܢܣ ܥܕܬܐ ܫܢܝܢ ܬܪܬܥܣܪܐ ܘܝܪܚܐ ܫܒܥܐ. ܘܐܣܪܚ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܪܒܥܝܢ ܘܚܕ. ܘܫܢܝ ܒܫܒܬܐ ܒܡܦܩܗ ܕܬܫܪܝ ܐܚܪܝ. ܒܪܝܫܥܝܢܐ. ܒܕܝܪܐ ܕܣܘܦܘܩܠܝܣ.

*episcopus* Marasch. Per annos duodecim et septem menses ecclesiam rexit, ordinavitque episcopos unum et quadraginta; obiit Rhesinæ die sabbati, exeunte mense Teschrin posteriore (*Novembri*), in cœnobio Sophocli.

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ܒܣܝܠܝܘܣ.

ܗܢܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܣܘܦܘܩܠܝܣ ܪܝܫܥܝܢܝܐ ܗܘܐ. ܘܐܬܟܬܪܢ ܒܡܘܪܝܒܐ ܟܐܦܐ ܕܪܝܫ ܟܐܦܐ. ܒܚܡܫܬܥܣܪ ܒܐܒ. ܫܢܬ ܐܠܦ ܘܪܠܕ. ܟܕ ܣܡ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܚܒܝܒܐ ܐܦܣܩܘܦܐ ܕܥܢܙܪܒܐ. ܘܦܪܢܣ ܥܕܬܐ ܫܢܝܢ ܥܣܪܝܢ ܘܚܕܐ ܘܝܪܚܐ ܫܒܥܐ. ܘܐܣܪܚ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܬܠܬܝܢ ܘܬܪܝܢ. ܘܫܢܝ ܒܥܪܘܒܬܐ ܕܚܫܐ ܒܥܣܪܝܢ ܘܚܡܫܐ ܒܐܕܪ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ ܒܕܝܪܐ ܡܕܢܚܝܐ.

## 70. *Post Joannem*, Basilius.

E cœnobio Sophocli Rhesinensi erat et ordinatus fuit in Moriba castro Risch-Cephæ, die decima quinta Ab (*Augusti*), anni 1234 (*Chr.* 923)[1], manum ei imponente Mar Habibo, Anazarbæ *episcopo*. Rexit ecclesiam annis viginti uno et septem mensibus, atque episcopos triginta duos ordinavit. Obiit feria quarto Passionis, 25ª *mensis* Adar (*Martii*) ejusque corpus fuit in monasterio Orientali sepultum.

ܒܬܪ ܒܣܝܠܝܘܣ ܝܘܚܢܢ.

ܗܢܐ ܡܢ ܚܒܝܫܝ ܛܘܪܐ ܕܐܘܟܡܐ ܗܘܐ. ܐܬܟܬܪܢ ܒܟܚ ܒܐܒ. ܫܢܬ ܐܪܡܙ ܒܬܠܕܐ ܟܐܦܐ ܕܥܒܪ ܐܢܛܝܘܟܝܐ.

## 71. *Post Basilium*, Joannes.

Erat e solitariis montis Uchamæ (*Nigri*). Ordinatus est 28 Angusti anni 1247 (*Chr.* 936)[2] in Teleda castro ditionis Antiochiæ, manumque ei

[1]) *Ex chronologica serie patriarcharum Jacobitarum* ܡܘܢܝܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ, Elias Nisib., ad annum *tercentesimum et undecimum* Arabum qui incipit *die dominica*, 20 *Nisanis die* anni Græcorum 1234 : ܥܠܡܢܐ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܫܢܬ ܗܕܐ ܡܢ ܬܪܝܢ ܒܝܘܡܐ ܐܘܟܝܬ haec adnotat : ܘܒܗ ܐܬܩܝܡ ܒܣܝܠܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ ܒܚܡܫܬܥܣܪܐ ܕܝܘܡܝܢ ܕܐܒ ܘܚܝܐ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ [ܫ]ܢ[ܝܢ] ܥܣܪܝܢ.ܘܚܕ ܘܥܒܕ ܬܠܬܝܢ ܘܬܪܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ « Eo anno constitutus est Basilius patriarcha Jacobitarum, die decima quinta mensis Augusti, vixitque in patriarchatu annis viginti uno, et constituit triginta duos episcopos. »

[2]) Hæc habet Elias Nisiben. ad annum 324 (Arabum, qui incipit) feria 2ª, die 30 novembris anni (Græcorum) 1247 : ܘܒܗ ܐܬܩܝܡ ܝܘܚܢܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ ܒܚܕܒܫܒܐ ܥܣܪܝܢ ܘܬܫܥܐ ܒܐܒ. « eo anno constitutus est Joannes patriarcha Jacobitarum, die dominica, vigesima nona Augusti. »

ܕܐܠܗܘܬܐ · ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܡܪܝ
ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܛܪܣܘܣ . ܘܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫܢܝܐ
ܬܫܥܣܪܐ ܘܝܪܚܐ ܥܣܪܐ . ܘܐܣܪܚ ܐܦܝܣܩ̈
ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܡܢܝܐ . ܘܫܟܒ ܒܚܕܒܫܒ ܒ
ܫܒܐ . ܒܬܠܬܐ ܒܬܡܘܙ . ܘܐܬܬܣܝܡ
ܒܕܝܪܐ ܪܒܬܐ ܕܬܠܥܕܐ ܒܓܠܘܣܩܡܐ ܕܢܟܦܐ
ܡܪܝ ܝܥܩܘܒ ܕܐܘܪܗܝ .

imposuit Mar Athanasius, Tarsi *episcopus*. Rexit ecclesiam annis novemdecim et mensibus decem, quibus ordinavit octo et quadraginta episcopos. Obdormivit die dominica, tertia Julii, et sepultus fuit in magno Teledæ monasterio in arca religiosi Mar Jacobi Edesseni.

ܒܬܪ ܝܘܚܢܢ ، ܐܝܘܐܢܢܝܣ .

72. *Post Joannem*, JOANNES[1].

ܗܢܐ ܐܬܩܪܝ ܡܢ ܐܣܛܘܢܐ ܕܩܘܪܙܚܠ
ܕܥܠ ܦܪܬ ܢܗܪܐ . ܘܐܬܬܣܪܚ
ܒܫܬܬܥܣܪ ܒܬܡܘܙ ܫܢܬ ܐܪܣܗ ܒܬܠܥܕܐ
ܡܕܝܢܬܐ . ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܝܥܩܘܒ
ܕܟܠܝܢܝܩܘܣ . ܘܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫܢܝܢ
ܬܪܬܝܢ ܘܝܪܚܐ ܫܬܐ . ܘܐܣܪܚ ܐܦܝܣܩ̈
ܥܣܪܐ . ܘܫܟܒ ܒܫܘܠܡܗ ܕܟܢܘܢ .
ܘܐܬܬܢܝܚ ܦܓܪܗ ܩܕܝܫܐ ܒܕܝܪܐ ܕܡܪܝ
ܫܠܝܡܘܢ ܕܕܠܘܟ .

Evocatus is fuit e columna Kurzahel ad Uphrinum fluvium. Ordinatus est decima sexta Tamuz (*Julii*), anno 1265 (*Chr.* 954), in Teleda castro, manus ei imponente Jacobo Callinici *episcopo*. Rexit ecclesiam annis duobus et sex mensibus, atque episcopos ordinavit decem. Obiit autem exeunte mense Conun (*Decembri* vel *Januario*), et sepultum est sanctum ejus corpus in cœnobio Mar Salomonis Dulichæ[2].

ܒܬܪ ܐܝܘܐܢܢܝܣ ، ܕܝܘܢܢܘܣܝܘܣ .

73. *Post Joannem*, DIONYSIUS.

ܗܢܐ ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ ܐܝܬܘܗܝ .
ܘܐܬܬܣܪܚ ܒܟ̈ ܒܬܫܪܝܢ ܐܚܪܝ . ܫܢܬ
ܐܪܥܛ ܒܬܠܥܕܐ ܡܕܝܢܬܐ . ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ
ܐܝܕܐ ܝܥܩܘܒ ܕܟܠܝܢܝܩܘܣ . ܘܕܒܪ

Erat is e cœnobio Cartaminensi, et ordinatus fuit 28 Teschrin posterioris (*Novembris*) anni 1269 (*Chr.* 957), in Teleda castro, manum ei imponente Jacobo Callinicensi. Rexit ec-

[1]) Idem utriusque nomen, hoc excepto quod prius orientali, posterius græca orthographia scribatur, nimirum ita : *post Juchanan, Joannes*.

[2]) ܕܠܘܟ sive ܕܠܘܟ . *Dulichia, Doliche*, erat Syriæ oppidum, situm ad Euphratem, 51 milliariis a Samosata distans. Cf. Lequieu, *Or. christ.*, II, 937, et Wiltsch, *Handbuch der Kirchlichen Geographie*, I, 199.

ܠܥܕܬܐ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ ܘܝܪܚܐ ܫܬܐ .
ܘܐܣܪܛܢ ܐܦܣܩܘܦܐ ܬܡܢܝܐ . ܘܥܢܝ ܒܬܪܝܢ
ܒܚܙܝܪܢ ܕܫܢܬ ܐܪܦܥܒ . ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ
ܩܕܝܫܐ ܒܥܘܡܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ . ܒܓܘܠܬܐ
ܕܬܐܘܕܘܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܡܢܗ ܕܥܘܡܪܐ .

ܒܝܘܡܬܗ ܕܗܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܘܕܡܪܝ ܐܠܝܐ
ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ ܕܡܢ ܥܘܡܪܐ
ܕܙܘܩܢܝܢ . ܐܬܒܢܝ ܕܝܪܐ ܕܣܪܓܝܣ
ܒܬܚܘܡܐ ܕܐܬܪܐ ܕܓܘܒܘܣ . ܐܢܫ ܡܗܝܡܢ
ܡܢ ܐܬܪܐ ܕܦܪܣ . ܡܢ ܐܘܫܟܢܘ ܡܕܝܢܬܐ
ܕܐܕܘܪܒܝܓܢ . ܗܘܐ ܠܗ ܪܓܝܓܐ ܕܢܥܡܪ
ܒܐܬܪ̈ܘܬܐ ܕܟܪܣܛܝܢܐ . ܘܢܦܩ ܡܢ ܐܬܪܗ
ܘܐܬܐ ܠܐܬܪܐ ܕܣܡܚܐ ܘܝܬܒ ܒܥܘܡܪܐ ܕܩܪܝܒܐ
ܠܛܘܪܫܝܢܐ ܩܪܝܬܐ . ܡܢ ܒܬܪ ܕܝܢ ܥܒܪ
ܦܪܬ ܒܢܐ ܕܝܪܐ ܒܐܬܪܐ ܕܩܠܘܕܝܐ . ܠܘܬ
ܓܪܝܓܘܪܝܢܐ ܩܪܝܬܐ . ܘܟܕ ܥܡܪ ܒܗ̇
ܩܪܝܬܐ . ܐܬܘ ܠܘܬܗ ܬܠܬܐ ܕܝܪ̈ܝܐ
ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܚܢܢܝܐ ܡܪܕܝܢܝܐ . ܢܘܚ
ܘܣܘܝܪܐ ܘܥܡܢܘܐܝܠ . ܘܟܕ ܠܐ ܨܒܘ
ܕܢܩܘܘܢ ܬܡܢ . ܢܣܒܘܗܝ ܠܪܒܢ ܓܝܘܣܐ
ܘܐܬܘ ܠܬܚܘܡ ܓܘܒܘܣ . ܘܚܙܘ ܠܕܘܟܬܐ
ܕܗܝ ܕܝܐܝܐ ܠܥܘܡܪܐ . ܘܒܢܝ ܐܬܪܐ ܚܕܝܘ
ܒܗܘܢ . ܘܐܘܒܠܘ ܐܢܘܢ ܠܘܬ ܐܣܦܝܪܐ ܡܪܝ
ܝܘܣܦ ܦܪܘܛܘܣܦܬܪܐ ܕܡܬܩܪܐ ܓܘܡܝܢܝܐ .

clesiam annis duobus et mensibus sex[1], ordinavitque episcopos octo. Obiit secunda Haziran (*Junii*) anni 1272 (*Chr.* 961), ejusque corpus sanctum sepultum fuit in cœnobio Cartaminensi, in arca Theodosii patriarchæ, ex eodem monasterio *quondam evocati*.

Ætate illius patriarchæ et Mar Eliæ metropolitæ Melitinæ qui erat e cœnobio Zukninensi, extructum fuit monasterium Sergii, in confinio regionis Gubæ. Vir quidam fidelis, e Perside oriundus, ex Uschanu[2], Adorbiganæ civitate, regiones christianas inhabitare cupiebat; idcirco e patria sua profectus pervenit ad regionem Semaha, et in monasterio prope Turschenam pagum sedem fixit; postea, Euphrate transmisso, monasterium ædificavit in regione Claudiæ, juxta Gregorianum pagum. Dum in pago isto commoraretur, advenerunt ad eum tres monachi e monasterio Mar Ananiæ Mardinensi, Noë scilicet, Severus et Emmanuël : qui cum illic consistere nollent, secum assumpserunt Rabban Gajusam perveneruntque ad confinium Gnbæ; porro viderunt locum monasterio convenire, incolæ vero de ipsorum *præsentia* lætantes eos ad præfectum Mar Joseph, cognomine Gumænm[3], protospatharium perdu-

[1]) Imo *tribus annis cum dimidio* ut patet ex anno obitus ejus mox adscripto.

[2]) *Uschanu* ܐܘܫܟܢܘ sive *Osna*, ut scribit Assemanus, *Bibl. Or.*, II, 350, forsan non differt ab *Asnocha* quæ memoratur *ibid.*, p. 456. Adorbiganæ regionis, quæ Mediæ antiquæ fere respondet, civitates recensentur a Lequien, *Or. christ.*, II, 1283 : Taorizium sive Tabriziom, Bardaa, Ardebil, Maraga et Salmasa. Cfr. Khayyath, *Syri Orientales seu Chaldæi, Nestoriani et RR. Pontiff. primatus*, p. 156, nota 3.

[3]) Ita forsan vocatus quod esset oriundus e vico *Gumiorum*, ܓܘܡ̈ܝܐ sive *Gamua* ܓܡܘܥܐ in diœcesi Mardensi, de quo vide supra p. 215, *Bibl*·

ܘܐܦܝܣ ܠܗ ܕܢܒܢܝܘܗܝ ܠܥܘܡܪܐ ܕܝܪܐ . ܐܦ
ܠܒܪܗ ܒܡܠܬܐ ܘܒܥܒܕܐ . ܗܝܕܝܢ ܢܓܕܘ
ܗܘ ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܕܥܡܗ . ܘܒܢܘ ܥܕܬܐ ܒܠܒ̈ܢܐ
ܘܩܝ̈ܣܐ . ܘܐܝܬܝܘ ܗܘܐ ܠܘܬܗܘܢ ܡܠܘܐܐ ܥܡ
ܕܩܕܝ̈ܫܐ ܣܪܓܝܣ ܘܒܟܘܣ ܘܣܡܘܗ ܐܠܝܢ
ܒܗ . ܘܒܢܘ ܐܦ ܩܠܝ̈ܬܐ . ܗܘܬ ܗܕܐ ܒܫܢܬ
ܐܪܣܛ . ܘܟܕ ܢܦܩ ܠܗ ܫܡܐ ܠܥܘܡܪܐ .
ܐܬܐ ܠܗ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܡܪܘܢ . ܗܘ
ܕܐܬܪܕܝ ܗܘܐ ܡܠܦܢܘܬܐ ܒܡܕ̈ܥܬܐ ܕܒܪܝܐ
ܘܒܟܬ̈ܒܐ ܩܕܝ̈ܫܐ . ܒܬܐܘܠܘܓܝܐ ܕܡܪܘܢ

xerunt; is *Gajasæ* ut illi loco monasterium exstrueret auctor fuit, eique cum verbo tum opere tulit opem. Quapropter *rem* ipse una cum sociis monachis aggressi, ecclesiam e lateribus et lignis ædificarunt; atque in ea reposuerunt, quas secum habebant, reliquias sanctorum Sergii et Bacchi; cellas pariter exstruxerunt. *Gesta sunt* hæc anno 1269 (*Chr.* 958). Cum autem celebritatem nactum esset istud cœnobium, eo venit Mar Joannes[1] Maronis[2], qui, cum scientiis profanis

*Orient.*, II, 228 et Smithii *Thesaurum*; vel e regione *Gumiæ* ܕܓܘܡܝܐ prope Antiochiam, supra p. 289 jam commemorata.

[1]) Suspicor unam lineam ms. Londinensis heic oculum meum fugisse. Quippe in codice Vaticano, quo usus est Assemanus *(Bibl. Orient.*, II, 284) necnon in alio recentiore, unde Dionysii III patriarchæ vitam descripsit D. Martin, ita legitur: ܐܬܐ ܠܗܢܐ ܥܘܡܪܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܢܙܝܪܐ ܡܢ ܛܘܪܐ ܕܐܘܪܗܝ . ܘܐܬܐ ܐܦ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܡܪܘܢ . *Venit ad istud cœnobium Mar Joannes Naziræus* (i. e. *asceta) e monte Edessæ, venit quoque Mar Joannes Maronis*.

[2]) Operæ pretium foret et in re historica aliqualis momenti, si quæ ad hujus Joannis ܝܘܚܢܢ ܕܡܪܘܢ originem et gesta pertinent accuratius definirentur, quod ex præsenti loco efficere satis arduum est. Ab Assemano quidem dicitur modo *Joannes Maronis (Bibl. Orient.* II, 284), modo *Joannes Maro (ibid.*, 350), non aliam ob causam, ut opinor, quam quod illum celebris monasterii S. Maronis, in Syria secunda Apameam inter et Emesam ad Orontem fluvium siti, alumnum fuisse existimaverit; at vero utrum recta sit hæc illius conjectura vel ideo dubitari poterit quod in textu Barhebræi desit monasterii vocabulum, quod ab ipso fere adjici solet; quare nuper vir doctus Jos. David, chorepiscopus Mossulensis (in opere: *antiquæ ecclesiæ Syro chaldaicæ traditio etc.*, Romæ 1870, pp. 93 sqq.) Joannem fuisse civitatis Chorosanæ Maru episcopum asseruit; attamen hæc quoque hypothesis difficultate non caret; etenim Maru syriace perpetuo ܡܪܘ, non autem ܡܪܘܢ, scribitur, etsi istius incolae, sicut ܡܪܘܙܝܐ *Maruzaie*, ita quoque ܡܪܘܢܝܐ *Marunaie* sive *Marunitæ* appellentur. (Cff. *Bibl. Orient.*, tom. III, part. 1, pp. 127, 132, 133, part. 2, pp. 762, sqq.; Lequien, *Or. Christ.*, II, 1261, 1264). Præterea viros omnes, quos hic tantis laudibus effert Barhebræus jacobita, sectæ Jacobiticæ addictos fuisse ambigendum minime est, et a Davide admittitur; sed eo ipso jam constare videtur Joannem non fuisse civitatis Maru episcopum, siquidem incompertum est Monophysitas in provincia Persidis Chorosana, Nestorianismo dedita, suos aliquando habuisse episcopos.

Quæ si perpendantur omnia, Maronitam quemdam illustrem seu Maronis cœnobii alumnum vel abbatem designari forsan veri videbitur similius, qui quidem doctrina claruerit et ediderit illos commentarios in S. Scripturam, alibi a Barhebræo laudatos, et Joanni Maroni, fictitio gentis suæ patriarchæ, ab Assemano perperam adscriptos. (Cf. *Bibl. Orient.*, I, 510). — Quod si ita esset, novo argumento rueret Assemani sententia, quam totis nervis stabilire conatur, scilicet Maronitas catholicos fuisse semper, quamque alii plures docte impugnarunt. Cff. de Maronitis Faustus Naironus: *Dissertatio de origine, nomine ac religione Maronitarum*, Romæ 1679; Assemanus, *Bibl. Orient.* I, 496-524; Lequien, *Or. Christ.*, III, 1-100; Jos. David, *Op. cit.* pp. 95-116.

ܐܡܩܝܡܝ ܕܡܢ ܛܘܪܐ ܪܒܐ ܕܐܘܪܗܝ · ܘܫܪܝ
ܡܠܦ ܠܝܚܝܕܝܐ .

ܘܟܕ ܙܒܢܐ ܕܬܪܬܥܣܪ̈ܐ ܫܢ̈ܝܢ ܕܒܪ ܗܘ
ܡܪܝ ܓܝܣܐ ، ܫܟܒ ܒܫܠܡܐ . ܘܩܡ
ܒܬܪܗ ܐܪܟܝܡܢܕܪܝܛܐ ܐܠܝܐ ܬܠܡܝܕܗ . ܘܨܒܬܗ
ܠܗܝܟܠܐ ܒܬܟܣܝܬܐ ܘܦܪܣܐ ܘܒܟܬ̈ܒܐ
ܘܡ̈ܐܢܐ ܕܕܗܒܐ ܘܕܣܐܡܐ . ܘܐܬܢܨܚ ܗܘ ܥܘܡܪܐ
ܒܝܘܠܦܢܐ : ܘܒܩܪܝܢܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܘܒܒܘ̈ܨܝܐ
ܕܒܝܕ ܪܒܢ ܝܘܚܢܢ ܕܡܪܘܢ . ܘܟܬܘ̈ܒܐ
ܣܓܝ̈ܐܐ ܗܘܘ ܒܗ . ܘܐܦ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ
ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܣܪܝܓܬܐ . ܐܬܐ ܠܘܬܗ ܠܥܘܡܪܐ .
ܘܫܠܐ ܡܠܟ ܗܘܐ ܕܢܬܒ . ܠܘܠܐ ܡܢ
ܚܣܡܐ ܕܗܪ̈ܛܝܩܐ ܐܬܐܠܨ ܘܥܪܩ .

ܐܪܟܝܡܢܕܪܝܛܐ ܕܝܢ ܪܒܢ ܐܠܝܐ ܐܩܝܡ
ܒܕܘܟܬܗ ܠܝܘܚܢܢ ܪܒܝܬܐ . ܘܗܘ
ܢܦܩ ܠܡܕܒܪܐ . ܘܒܬܪ ܬܪܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ
ܗܦܟ ܠܗ ܠܥܘܡܪܐ ܘܬܡܢ ܫܟܒ . ܘܗܘ
ܝܘܚܢܢ ܐܪܟܝܡܢܕܪܝܛܐ ܐܬܪܓܪܓ ܕܢܒܢܝܘܗܝ
ܠܗܝܟܠܐ ܐܫܦܝܪܐܝܬ · ܘܛܝܒ ܠܗ ܐܠܗܐ ܠܥܡܢܘܐܝܠ
ܕܝܪܝܐ ܚܪܢܝܐ ܬܠܡܝܕܗ ܕܩܘܪܝܩܘܣ
ܡܦܪܝܢܐ . ܘܝܗܒ ܬܠܬܡܐܐ ܕܝܢܪ̈ܝܢ
ܘܒܢܐܘܗܝ ܠܗܝܟܠܐ ܒܬܠܬܐ ܡܕܒ̈ܚܐ
ܕܟܐܦܐ ܘܟܠܫܐ . ܘܒܩܪ̈ܡܝܕܐ ܟܬܒܘ ܫܡ̈ܗܝܗܘܢ.
ܘܒܢܘ ܕܪܐ ܬܝܡܢܝܬܐ ܒܬܪܝܢ ܡܕܝܪ̈ܝܢ
ܕܩܝܣܐ ܠܡܠܦ̈ܢܐ ܘܬܠܡ̈ܝܕܐ ܘܩ̈ܠܝܬܐ . ܘܐܦܩܘ

tum Scripturis sacris sub disciplina Mar Amakimi[1], magni montis Edessae germinis, egregie institutus, cœpit ipse monachos docere.

Cum vero *cœnobium* spatio annorum duodecim gubernasset, Mar Gajasas obdormivit in pace, eique ut archimandrita successit Elias ejus discipulus, qui paramentis, velo, codicibus, necnon vasis aureis et argenteis templum instruxit. Claruit autem istud cœnobium doctrina, necnon lectione Scripturarum et disquisitionibus, præside magistro Joanne Maronis *habitis*; aderant in eo amanuenses plurimi; illud adiit quoque patriarcha Mar Joannes Sarighta, atque ibi commoratus quiete egisset, nisi hæreticorum invidia ad fugam capessendam fuisset coactus.

Jam vero magister Elias archimandrita sui loco constituit Joannem œconomum, secessitque in eremum; attamen post biennium rediit ad monasterium, ibique obdormivit. Porro cum Joannes archimandrita templum splendide ædificare cuperet, paravit illi Deus Emmanuelem, monachum Haranitam, Cyrisci Maphriani discipulum, qui trecentos obtulit denarios. Itaque ædificarunt templum tria habens altaria, ex lapide et calce *effectum*, tegulis verò nomina sua inseruerunt. Exstruxerunt etiam ædificium australe, duabus contignationibus ligneis *constans*, magistris, discipulis

1) Loco *Mar Amakimi* ܐܡܩܝܡܝ ܕܡܪܝ legitur in *Bibl. Orient.*, II, 286 : ܕܡܪܝ ܡܩܝܡܝ *Domini Maikam*, in apographo D. Martin, una littera transposita : ܕܡܪܝ ܡܩܝܡܝ *Domini Makim*

ܠܣܦܪ̈ܐ ܩܠ̈ܝܐ ܕܢܗܘܐ ܘܣܡܘ ܒܬܪ̈ܝܐ ܘܣܡܘ
ܐܟܣܢ̈ܝܐ .

ܘܐܬܐ ܗܘܐ ܡܪܘܬܐ ܒܪ ܐܠܝܫܥ ܬܓܪܐ
ܬܓܪܝܬܝܐ . ܘܐܝܬܝ ܡ̈ܝܐ ܒܩܢ̈ܝܐ .
ܠܕܪܬܐ ܪܒܬܐ ܕܩܕܡ ܗܝܟܠܐ . ܘܥܒܕ ܦܣܩܝܢ
ܐܘܟܝܬ ܨܗܪܝܓ ܩܒܐ ܠܡܕܢܚܗ ܕܗܝܟܠܐ .
ܕܢܫܩܘܢ ܗܘܐ ܠܡܪ̈ܩܐ ܕܐܚ̈ܐ · ܗܠܝܢ ܗܘܝ
ܒܫܢܬ ܐܫܝܒ .

ܘܒܗ ܒܙܒܢܐ ܗܘ ܕܝܪܝܐ ܚܕ
ܬܓܪܝܬܝܐ ܕܫܡܗ ܐܠܝܐ ܒܪ ܓܓܝ ܐܙܠ
ܠܐܬܪܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ ܘܩܢܐ ܕܘܟܬܐ
ܘܒܢܝܗ̇ ܕܝܪܐ . ܘܥܕ ܠܐ ܫܠܡ ܥܒܕܗ
ܡܝܬ . ܘܐܘܛܘܟܘܣ ܦܛܪܝܩܝܘܣ
ܕܐܬܪܐ ܗܘ ܕܡܬܩܪܐ ܗܘܐ ܟܘܠܝܒ ܩܕܝܡ .
ܐܝܬܝܗ ܠܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܡܪܘܢ ܘܐܫܠܡܗ
ܠܗܝܟܠܐ · ܘܫܡܠܝܗ ܠܗܝܟܠܐ ܕܣܗ̈ܕܐ
ܐܪ̈ܒܥܝܢ ܣܗ̈ܕܐ . ܘܒܢܐ ܩܠ̈ܝܬܐ . ܘܐܬܟܢܫ
ܣܘܓܐܐ ܕܕܝܪ̈ܝܐ ܣܦܪ̈ܝܐ ܘܡܠܦܢܐ ܠܘܬܗ .
ܘܐܠܦ ܐܢܘܢ ܣܦܪ̈ܘܬܐ ܩܕ̈ܝܫܬܐ . ܘܟܕ
ܣܓܝ ܡܢܝܢܐ ܕܩܫ̈ܝܫܐ ܠܡܐܐ ܘܥܣܪܝܢ .
ܒܬܪ ܕܗܘܐ ܥܠܝ ܥܣܪܝܢ ܘܬܪ̈ܬܝܢ ܫܢ̈ܝܢ .
ܐܬܪܓܪܓ ܠܫܠܝܐ . ܘܢܦܩ ܡܢܗ ܒܠܠܝܐ .
ܘܥܒܪ ܦܪܬ ܢܗܪܐ . ܘܣܠܩ ܠܕܝܪܐ ܕܡܪܝ
ܐܗܪܘܢ ܕܛܘܪܐ ܕܒܪܝܟܐ . ܘܗܘܐ ܬܡܢ ܫܢ̈ܝܢ
ܐܪܒܥ . ܘܫܟܒ ܒܣܝܒܘܬܐ ܛܒܬܐ .

et amanuensibus *destinatum;* illi porro ædificio adjecerunt cubicula interiora, refectorium et peregrinorum hospitium.

Postea advenit Maruthas, Elisæi filius, mercator Tagritensis, qui canalibus aquas ad magnum atrium ante templum adduxit, ac pariter piscinam, id est cisternam[1], ad orientale *latus* templi construxit, quae olera fratrum irrigaret. Facta sunt hæc anno 1312 (*Chr.* 1001).

Eodem tempore monachus quidam Tagritensis, nomine Elias Bar-Gaghi, profectus in regionem Melitinensem, in ea territorium emit monasteriumque fundavit. Qui cum, opere nondum absoluto, obiisset, Eutychus, patricius regionis cui olim nomen erat Culib[2], Mar Joannem Maronis illuc instantia sua adduxit; perfecit hic templum quadraginta martyribus nuncupatum, cellas quoque exstruxit, atque magnus numerus monachorum, eruditionis studiosorum, ad ipsum confluxit quos disciplinis sacris imbuit. Cum vero presbyterorum numerus jam ad centum viginti excrevisset, ipse per viginti duos annos ibi commoratus, cupidus quietis, noctu e monasterio migravit, transmissoque Euphrate fluvio ad monasterium Mar Aaronis montis Brichæ[3] ascendit, ubi quadriennio elapso, in senectute bona cessit e vita.

[1]) Adhibetur hic vocabulum arabicum ܨܗܪܝܓ *Zaharindj*, quod *cisternam* notat.

[2]) In codd. Vatican., Assemanus et Martin legerunt : ܩܘܡܝܒ quod ille, *Bibl. Or.* II, 284, vertit *Camiabas.*

[3]) i. e. montis *benedicti*, prope Edessam.

ܒܬܪ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ، ܐܒܪܗܡ .

ܡܢ ܕܝܪܐ ܕܛܪܝܠ ܕܫܘܠܛܢܐ ܕܚܠܒ . ܐܬܬܣܝܡ ܒܬܠܥܕܐ ܩܣܛܪܐ ܒܟ̄ܗ ܒܐܝܪ ܫܢܬ ܐܪܥ̄ܓ . ܟܕ ܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܐܝܘܒ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܙܘܓܡܐ . ܗܢܐ ܕܝܢ ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ . ܐܝܟܢܐ ܕܒܟܠܗܘܢ ܝܘܡܘܗܝ ܒܡܟܝܟܘܬܐ ܐܬܕܒܪ ܗܘܐ . ܗܟܢܐ ܐܦ ܒܗ ܒܫܘܠܡܢܐ ܠܐ ܫܚܠܦ ܫܡܗ . ܘܠܐ ܠܒܘܫܗ ܘܠܐ ܡܐܟܘܠܬܗ . ܘܠܐ ܪܟܒ ܥܠ ܣܪܓܐ . ܐܠܐ ܟܕ ܡܢ ܥܢܝܕܘܬܐ ܕܐܘܪܚܐ ܡܬܐܠܨ ܗܘܐ. ܥܠ ܙܘܕܐ ܫܚܝܡܐ ܕܚܡܪܐ ܡܬܬܢܝܚ ܗܘܐ ܩܠܝܠ ܟܡܐ ·

ܐܝܬܘܗܝ ܬܠܡܝܕܐ ܕܡܪܝ ܐܢܣܛܣܝܣ ܪܝܫܕܝܪܐ ܕܩܪܩܣܝܘܢ ܕܒܬܚܘܡܐ ܕܓܪܡܢܝܩܝܐ . ܘܗܘ ܐܣܡܟ ܠܪܒܗ ܐܦܝܣܩ ܠܚܠܒ . ܘܟܕ ܐܪܓܫ ܒܟܘܪܗܢܐ ، ܠܘܬܗ ܕܪܒܗ ܐܙܠ ܘܬܡܢ ܫܠܡ ܚܝܘܗܝ . ܘܟܕ ܐܬܝܡܘ ܠܬܠܬܐ ܐܦܝ̈ܣܩ . ܘܩܫ̈ܝ ܕܝܪ̈ܝܐ ܘܡܫ̈ܡܫܢܐ ܝܬܝܪ ܡܢ ܡܐܬܝܢ . ܘܟܢܫܐ ܣܓܝܐܐ ܕܡܗܝܡ̈ܢܐ . ܫܡܫ ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܝܪ̈ܚܐ ܬܫܥܐ ܘܝܘ̈ܡܬܐ ܬܫܥܐ. ܘܐܣܪܚ ܠܩܘܪܝܩܘܣ ܡܦܪܝܢܐ ܘܫܬܐ ܐܦܝ̈ܣܩ . ܘܫܢܝ ܒܝܘܡ ܐܪܒܥܐ ܒܫܒܐ ܐܪܒܥܐ ܒܐܕܪ . ܗܠܝܢ ܕܝܢ̈ܐ ܠܐ ܡܬܒܨܝܢܐ ܕܡܪܝܐ . ܕܠܡܐ ܡܬܘܟܠܢܘܬܗ ܕܠܐ ܬܬܪܦܐ ܒܐܘܪܟܐ ܕܙܒܢܐ ܘܬܬܥܪܩ ܫܪܪܘܬܐ ܕܐܝܠܗ . ܦܪܩܗ ܡܢܗ ·

74. *Post Dionysium*, Abraham.

E cœnobio Taril ditionis Alepi, ordinatus fuit in Teleda castro 25ª Jar (*Maii*) anni 1273 *(Chr.* 962), manum ei imponente Mar Job, episcopo Zeugmæ. Porro ille Mar Abraham, quemadmodum per totam vitam in humilitate conversatus fuerat, ita in officio *constitutus* nomen suum minime mutavit, aut vestitum, aut mensam; neque etiam, equitando, ephippio utebatur, at ubi difficultate itineris cogebatur, in strato asini vulgari aliquantisper quiescebat.

Erat autem discipulus Mar Anastasii, cœnobii Circisii in territorio Germanicensi archimandritæ, suumque præceptorem consecravit episcopum Alepi[1]. Cum vero jam infirmum se sentiret, hunc præceptorem suum adiit, ibique vitam finivit, præsentibus tribus episcopis, presbyteris vero monachis et diaconis plus quam ducentis, plurimis denique fidelium turmis. Patriarchatu functus est mensibus novem totidemque[2] diebus, et ordinavit Mar Cyriacum maphrianum ac episcopos sex; porro obdormivit feria quarta, die quarta Adar *(Martii)*. Inscrutabilibus Domini judiciis laus *esto*, qui forte idcirco, ne laxior fieret tractu temporis et plane deficeret[3] exigua ejus constantia, pacem illi acceleravit.

[1]) In margine codicis, litteris crassioribus, scribitur : ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܕܚܠܒ *metropolitam Alepi.*

[2]) Assem., *Bibl. Or.*, II, 351, habet : *dies septem*; at in Cod. Vat. 337, quo usus D. Martin, legitur ܬܫܥܐ *novem.*

[3]) Cod. Vat. 337 : ܬܬܪܦܐ

ܒܬܪ ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ .

ܗܢܐ ܕܡܢ ܕܝܪܐ ܕܬܪܥܝܠ . ܘܡܬܟܢܐ
ܣܪܝܓܬܐ ܡܛܠ ܡܣܟܢܘܬܗ . ܐܬܟܢܝ ܕܣܪܝܓܬܗ .
ܐܬܬ[ܣܝܡ ܒܟ]ܦܪܢܒܘ ܩܪܝܬܐ ܕܒܐܬܪܐ
ܕܣܪܘܓ . ܒܝܘܡ ܚܕ ܒܫܒܐ .... ܒܬܡܘܙ
ܕܫܢܬ ܐܪܦܘ . ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝ[ܕ]ܐ
ܣܪܓܝܣ ܕܡܠܬܗ ܕܣܪܘܓ .

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܟܕ ܬ[ܘ]ܒ ܐܫܬܠܛܘ
ܝܘܢܝܐ ܥܠ ܣܘܪܝܐ : ܘܡܠܟܐ
ܢܝܩ[ܘ]ܦܘܪܘܣ ܚܙܐ ܠܡܠܝܛܝܢܐ ܕܫܒܝܩܐ
ܘܚܪܝܒܐ . ܫܕܪ ܐܝܬܝ ܠܡܪܝ ܝܘܚܢܢ
ܗܢܐ ܘܐܫܬܘܕܝ ܠܗ ܕܐܢ ܨܒܐ ܒܗܠܝܢ
ܐܬܪܘܬܐ ܘܡܟܢܫ ܠܥܡܘܪܐ ܠܡܠܝܛܝܢܐ
ܘܚܢܙܝܛ ܘܠܩܠܝܣܘܪܐ ܢܦܣܘܩ . ܕܠܐ ܬܘܒ
ܢܟܠܘܢܝܗ ܐܘ ܠܥܡܗ ܟܠܩܐܕܘܢܝܐ .
ܘܐܬܛܦܝܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܘܢܣܒ ܦܘܩܕܢܗ ܕܡܠܟܐ
ܥܠ ܗܢܐ . ܘܐܫܟܚ ܕܘܟܬܐ ܕܡܬܩܪܝܐ
ܒܪܝܕ ܐܘܟܝܬ ܕܩܪܝܪܬܐ . ܘܫܪܝ ܕܢܒܢܐ
ܥܕܬܐ ܘܕܝܪܐ ܘܡܚܕܐ . ܘܐܬܥܒܕܘ ܒܟܠܗ
ܗܘ ܐܬܪܐ ܒܣܘܪܝܝܐ . ܗܝܕܝܢ ܝܘܢܝܐ
ܢܟܝܠܐ ܚܣܡܘ ܒܗ ܒܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܓܪܓܘܗܝ
ܠܡܠܟܐ ܥܕܡܐ ܕܗܦܟܗ . ܘܫܕܪ ܐܝܬܝܗ
ܠܩܘܣܛܢܛ̈ܝܢܘ ܘܥܡܗ ܐܪܒܥܐ ܐܦܝ̈ܣܩܘܦܐ ܕܓܠܘ

75. *Post Mar Abraham, Mar* JOANNES.

E cœnobio Tarilensi, ob præcipuum paupertatis studium cognominatus Sarighta[1], ordinatus fuit in Capharnibu, territorii Sarugensis pago, die dominica, nona[2] Tamuz *(Julii)*, anni 1276 (*Chr.* 965); manum illi imposuit Sergius, Sarugi *episcopus*.

Cum eo tempore Græci Syriæ dominium recuperassent, Nicephorus imperator, videns Melitinam apertam esse atque vastatam, hunc Mar Joannem accersivit, eique promisit, si vellet in illis regionibus commorari atque habitatores congregare Melitinæ, Hanzitæ et Calisuræ, se decreturum ne iterum Chalcedonenses illum ejusve populum lacesserent. Quibus acquiescens patriarcha, atque authentico imperatoris decreto hunc in finem munitus, invenit locum, qui dicitur Barid, id est *locus* frigidus; ibi ecclesiam et cœnobium cœpit ædificare, atque *mox* in tota illa regione sacra agebantur a Syris. Tum Græci dolosi, beato *patriarchæ* invidentes, imperatorem co usque incitarunt ut a promissione sua recederet, atque illum cum quatuor episcopis[3] Con-

1) Quod cognomen notat hominem, qui aut veste stragula, funibus intexta, induebatur, aut storea ad instar lecti utebatur.

2) Vocem ܬܫܥܐ *nona*, erasam in Cod. Lond., supplevi in versione juxta *Bibl. Orient.*, II, 351, quamquam apud Eliam Nisib. *Series patriarcharum Jacobitarum* ponat diem octavam Julii. Hæc sunt Eliæ verba : ܫܢܬ ܫܢܕ ܕܛܝܝܐ ◆ ܐܪܦܘ

« *Anno* 354 *(Hegiræ)*, *Gr.* 1276 : ܒܗ ܒܫܢܬܐ ܐܬܩܝܡ ܝܘܚܢܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܝܥܩܘܒܝܐ ܒܚܕ ܒܫܒܐ ܒܬܡܢܝܐ ܒܬܡܘܙ ◆ « *eo anno constitutus est Joannes patriarcha Jacobitarum, die dominica, mensis Tamuz octava.* »

3) Quatuor episcopi erant Sergius, metropolita Apameæ, Jacobus metropolita Symnadæ, Joannes episcopus Ramatuæ, et Constantinus episcopus

ܦܛܪ̈ܝܪܟ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ ܗܘ ܕܡܗܝܡܢܐ ܗܘܐ
ܠܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܕܝܠܗ . ܘܗܘܘ ܕܪܫܝܢ ܥܡ ܗܠܝܢ
ܕܝܠܢ ܡܫܘܚܬܐ ܕܬܪܝܢ ܝܪ̈ܚܐ . ܘܟܕ ܚܙܘ
ܕܡܢ ܟܬ̈ܒܐ ܩܕܝܫܐ ܠܐ ܡܫܟܚܝܢ ܕܢܟܣܘܢ
ܐܢܘܢ . ܐܠܝܨܘ ܠܡܠܟܐ ܢܝܩܦܘܪܘܣ
ܢܦܠ ܥܡ ܦܛܪܝܪܟ ܘܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܘܐܡܪ . ܕܐܘ
ܡܫܠܡܝܢ ܐܢܬܘܢ ܠܗܝܡܢܘܬܢ ܘܐܝܩܪ̈ܐ ܪ̈ܘܪܒܐ
ܫܩܠܝܢ ܐܢܬܘܢ . ܐܘ ܠܐܟܣܘܪܝܐ ܡܫܬܕܪܝܢ .
ܘܗܢ ܦܛܪܝܪܟ ܘܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܦܢܝܘ ܕܠܥܠܡ
ܠܐ ܡܫܠܡܝܢܢ . ܘܟܕ ܐܬܥܨܝܘ . ܗܝܕܝܢ
ܐܬܚܒܫܘ ܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܒܦܘܩܕܢܗ ܕܡܠܟܐ
ܠܢܝܩܦܘܪܘܣ ܕܝܢ ܦܪܥ ܐܠܗܐ ܡܢ ܫܡܝܐ
ܘܒܬܪ ܐܪ̈ܒܥܐ ܝܪ̈ܚܐ ܡܢ ܕܐܬܚܒܫܘ ܩܕܝ̈ܫܐ
ܗܠܝܢ ܐܬܩܛܠ ܡܢ ܫܡܫܟܝܓ . ܘܐܫܬܪܝܘ ܐܣܝܪ̈ܐ .
ܘܗܦܟܘ ܦܛܪܝܪܟ ܘܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܘܬܠܡܝܕܝܗܘܢ
ܡܢ ܐܟܣܘܪܝܐ . ܘܐܬܐ ܗܘܐ ܦܛܪܝܪܟ
ܠܡܠܝܛܝܢܐ . ܘܠܕܝܪܐ ܕܡܪܝ
ܒܪܨܘܡܐ . ܘܗܦܟ ܠܕܝܪܐ ܕܒܪܝܕ
ܘܫܠܡ ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܬܝܢ ܘܬܡܢܝܢ
ܘܥܡܪ ܬܡܢ . ܥܕܡܐ ܠܫܢܬ ܐܠܦ ܘܡܐܬܝܢ
ܘܬܫܥܝܢ ܘܫܬ ܘܬܡܢ ܫܢܝ .

ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܕܝܢ ܥܒܕ ܡܚ . ܒܝܢܝ
ܗܠܝܢ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܕܡܠܝܛܝܢܐ ܕܗܘ

stantinopolim abduci juberet. Porro patriarcha Chalcedonensis, qui erat eunuchus, suos episcopos convocavit, disputaruntque cum nostris duorum mensium spatio; cum vero perspicerent se istos e Scripturis sanctis refellere non posse, iram excitarunt imperatoris qui patriarcham et episcopos tyrannice sic allocutus est : «aut sententiæ nostræ consentietis, magnisque honoribus cumulabimini, aut ejiciemini in exilium.» Respondentesque patriarcha et episcopi se non consensuros unquam, illius jussu *in carcere* inclusi fuere. Verum *divina* justitia excitata est in imperatorem Nicephorum, eumque mensibus quatuor a sanctorum istorum reclusione interfecit Schumuschkhigh[1]. Soluti sunt tunc captivi, redieruntque ab exilio patriarcha, episcopi et eorum discipuli. Advenit autem patriarcha Melitinam ad cœnobium Mar Barsumæ, atque *inde* reversus est ad cœnobium Baridense, quod anno millesimo ducentesimo octogesimo (*Chr.* 969) complevit, et ubi habitavit usque ad annum millesimum ducentesimum nonagesimum sextum (*Chr.* 985), quo ibidem obiit.

Ordinaverat episcopos 48, inter quos erat Ignatius Melitinæ, cogno-

Garmæ : quod docet nos ipse Joannes patriarcha in epistola synodica ad Mennam, patriarcham Alexandriæ Jacobitam, in qua fusius totam disputationem Constantinopoli habitam cum catholicis enarrat. Hanc epistolam arabice et latine editam videsis apud *Biblioth. Orient.*, II, 133-140. Cfr. Lequien, *Or. Christ.*, II, 1378, sq.

[1]) In Cod. Vat. apud Martin scribitur ܫܡܫܟܝܓ *Schumuschigl*; ast in prima parte *Chronici*, p. 202, ubi fusius narratur Nicephori cædes, habetur ܫܡܫܩܝܩܝܢ et ܫܡܫܩܝܢ. Dicitur ille a scriptoribus Græcis Τζιμισκῆς, *Tzimiscas*. Cfr. Cedrenus ap. Migne *Patrol.*, *gr.* tom. CXXII, col. 109.

ܐܝܣܚܩ ܪܗܛܐ . ܗܘ ܕܡܛܠܬܗܘܢ ܕܒܟܘܠܝܘܡܐ
ܡܬܟܪܟ ܗܘܐ ܥܠ ܕܝܪܐ ܕܛܘܪܐ ܕܐܘܪܗܝ
ܘܡܦܠܓ ܗܘܐ ܒܘܪܟܬܐ ܐܬܩܪܝ ܒܫܡܐ ܗܢܐ .
ܘܗܘ ܒܢܐ ܠܕܝܪܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܕܒܫܒܒܐ
ܕܡܠܝܛܝܢܐ . ܘܐܦ ܠܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܡܕܝܢܬܐ
ܕܡܠܝܛܝܢܐ ܕܡܬܩܪܝܐ ܒܫܡܗ .

mine »Isaac cursor«, qui, quod quotidie circuiret per monasteria montis Edessæ, particulas benedictas distribuens, hoc nomine vocatus est. Isque extruxit monasterium Deiparæ in suburbio Melitinæ, atque etiam magnam Melitinæ ecclesiam, ejusdem præsulis nomine nuncupatam.

ܒܬܪ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܣܪܝܓܬܗ ܐܬܢܐܣܝܘܣ
ܨܠܝܚܐ .

76. *Post Mar Joannem Sarighta*, ATHANASIUS *Saliha*[1].

ܗܢܘ ܠܥܙܪ ܕܡܬܩܪܐ ܕܝܪܝܐ ܕܒܥܘܡܪܐ
ܕܡܪܝ ܐܗܪܘܢ ܕܫܓܪܐ. ܐܬܬܣܝܡ ܒܩܪܝܬܐ
ܕܩܛܝܢ ܕܒܝܬ ܓܝܚܘܢ ܒܫܢܬ ܐܪܨܚ .
ܒܚܡܫܐ ܒܫܒܐ ܟܐ ܒܬܫܪܝ ܩܕܝܡ .
ܟܕ ܣܡ ܐܝܕܐ ܥܠܘܗܝ ܡܪܝ ܠܥܙܪ ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ
ܕܐܢܛܪܙܒܐ . ܘܝܬܒ ܒܥܘܡܪܐ ܕܒܪܝܕ .
ܘܐܘܣܦ ܒܢܝܢܗ ܘܫܟܠܠܗ ܘܨܒܬܗ . ܘܟܕ ܐܬܝܕܥ
ܗܘܐ ܒܚܟܡܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܘܒܕܘܒܪܐ ܫܦܝܪܐ. ܚܣ ܥܠ
ܡܠܦܢܘܬܗ ܐܓܐܦܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܟܠܩܝܕܘܢܝܐ
ܕܐܢܛܝܘܟܝܐ . ܘܒܛܠ ܪܕܘܦܝܐ ܕܡܗܝܡܢܐ .
ܫܟܒ ܕܝܢ ܗܢܐ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܗܘܐ
ܒܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܫܢܝܐ ܥܣܪܝܢ ܘܫܬ
ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ ܕܒܩܠܘܕܝܐ.
ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ ܒܓܢܒܐ ܓܪܒܝܝܐ

Idem est qui et Lazarus *dicebatur*, monachus e cœnobio Mar Aaronis Sigarensi; ordinatus est in pago Catini[2] regionis Gihomensis[3] anno 1298 (*Chr.* 986), feria quinta, die 21[a] Teschrin prioris (*Octobris*), manum ei imponente Mar Lazaro, metropolita Anazarbæ. Commoratus est in cœnobio Barid, quod ampliavit, perfecit ornavitque. Cum vero sancta sapientia moribusque sese commendaret, Agapius, patriarcha Antiochiæ Chalcedonensis, virtutem ejus reveritus[4], fidelium persecutioni finem imposuit. Mar Athanasius, patriarchatu functus per annos viginti sex, obiit in cœnobio Mar Barsumæ regionis Claudiæ, ejusque corpus ad latus ecclesiæ septem-

[1]) Is *Salachensis* vocatur ab Assemano, *Bibl. Orient.*, II, 351, qui loco ܨܠܝܚܐ *Saliha* legit ܨܠܚܝܐ *Salhaïa*, quod pariter refert Martin ex alio codice; illi patriam fuisse oppidum *Salacha* ܨܠܚ in monte Abdin, eis Tigrim situm, conjicit Assemanus, *De Monophys.*, p. 106.

[2]) Pro ܩܛܝܢ legit Assemanus ܩܛܝܢ, Martin ܩܛܢܝܢ.

[3]) *Gihon*, regio Ciliciæ, ita dicta, quod eam alluit fluvius Pyramus, quem Arabes teste Abulpheda *Gihon* vocant. Vide *Dissert. de Monoph.*, 82.

[4]) Martin legit ܚܣܝ.

ܕܓܡܠܬܐ ܘܐܬܩܒܪ ܠܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢܝܐ
ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ. ܘܠܐܝܓܢܛܝܘܣ ܒܪ ܩܝܩܝ ܡܦܪܝܢܐ
ܗܘ ܕܐܬܚܢܦ.

ܒܗܢܐ ܙܒܢܐ ܣܓܝܘ ܘܐܬܝܩܪܘ ܥܘܡܪ̈ܐ
ܘܕܝܪ̈ܬܐ ܒܐܬܪܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ. ܘܐܬܝ
ܗܘܘ ܓܒܪ̈ܐ ܡܝܩܪ̈ܐ ܚܟܝ̈ܡܐ ܘܡܡܠܠ̈ܐ.
ܘܐܬܚܣܡܘ ܥܠܝܗܘܢ ܝܘ̈ܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ.
ܘܫܒܥܐ ܕܝܪ̈ܝܐ ܐܫܬܕܪܘ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘ
ܦܘܠܝܣ. ܘܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܫܠܡܘ ܚܝܝܗܘܢ.
ܘܫܩܠܘ ܝܘ̈ܢܝܐ ܠܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܡܬܩܪܝܐ
ܕܪܗܛܐ.

ܗܘ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܗܢܐ. ܐܣܩܦ
ܠܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܡܫܡܗܐ ܐܦܣܩܐ ܕܥܘܡܪܐ
ܕܩܪܬܡܝܢ ܒܫܢܬ ܐܨ̈ܨܛ ܗܘ ܕܐܚܕܬ
ܠܟܬܝܒܬܐ ܕܐܣܛܪܢܓܠܐ ܒܛܘܪ ܥܒܕܝܢ.
ܕܒܛܝܠܐ ܗܘܬ ܡܢ ܩܕܡ ܡܐܐ ܫ̈ܢܝܢ. ܘܡܢ
ܚܙܬܐ ܕܟܬ̈ܒܐ ܝܠܦ ܗܘ ܪܫܐ ܘܐܠܦ
ܠܒ̈ܢܝ ܐܚܘܗܝ. ܘܐܬܝܗܒܬ ܡܘܗܒܬܐ
ܡܫܡܠܝܬܐ ܕܟܬܒܢܘܬܐ ܠܥܡܢܘܐܝܠ.
ܘܠܐܚܘܗܝ ܢܚܫܐ ܒܣܝܪܘܬܐ. ܘܫܕܪ ܪܫܐ
ܠܦܛܪܘܣ ܐܚܘܗܝ ܠܡܠܝܛܝܢܝ ܘܐܝܬܝ
ܪ̈ܩܐ. ܘܟܬܒ ܪܒܢ ܥܡܢܘܐܝܠ ܫܒܥܝܢ

trionale sepultum fuit. Ordinavit triginta octo episcopos, necnon Ignatium Bar-Kiki[1] maphrianum, qui ad Mohammedanos defecit.

Illo tempore multiplicata et magno culta habita sunt cœnobia et monasteria in regione Melitinensi, exstiteruntque viri venerabiles, sapientia et eloquentia præditi. Hos invidia prosequebantur Græci Melitinenses; et septem monachi ablegati sunt Constantinopolim ac in carcere vitam terminarunt. Græci insuper magnam ecclesiam, a „Cursore“ dictam, sibi rapuerunt.

Idem Mar Athanasius, anno 1299 (*Chr.* 988) episcopum cœnobii Cartaminensis ordinavit celebrem Mar Joannem, qui in Turabdin scripturam estrangelicam[2], jam a centum annis in desuetudinem versam, restituit: scilicet ex inspectione illam et præsul didicit ipse, et fratris filios edocuit; ast donum perfectum scriptionis concessum fuit Emmanueli, ejusque fratri Nahabsajoruthæ[3]. Misit autem præsul Petrum, illorum fratrem, Melitinam, qui attulit pergamenas; scripsitque magister Emmanuel septuaginta co-

[1]) Mendose legit Martin : ܩܝܩܝܘܣ.

[2]) Loco ܕܐܣܛܪܢܓܠܐ apud Martin habetur ܐܣܛܪܢܓܠܐ. — Nomine *Scripturæ estrangelicæ* ܣܪܛܐ ܐܣܛܪܢܓܠܐ veniunt ii characteres grandiores quibus antiqui et præstantiores codices syriaci fere exarati fuerunt, quosque litteræ minusculæ *Nestorianæ* sunt imitatæ. Vocem *estrangela* alii cum Assemano, *Bibl. orient.*, tom. III, part. 2, pag. 378, ob scripturæ illius formam derivant a voce græca στρογγύλος; *rotundus*, alii vero, ut J. D. Michaëlis in nota ad Castelli Lexicon, a ܣܪܛ *insculpsit, delineavit* (non a ܣܛܪ, ut ibi mendose excusum est), et ܐܘܢܓܠܝܘܢ *evangelium*, quasi notaret *scripturam evangelicam* seu *Christianis propriam*. Porro aliud scribendi genus posteriori ævo apud Jacobitas et Maronitas invaluit, quali nos in hoc libro edendo utimur, illudque vocatur ܣܪܛܐ ܦܫܝܛܐ (*Serta Peschita*) *scriptura simplex*.

[3]) Hunc scribit Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 352 ܢܚܫܐ ܒܣܝܪܘܬܐ *Nache Bsiruota*.

ܘܣܦܪܐ ܕܦܫܝܛܬܐ ܘܫܒܥܝܢܝܬܐ ܘܗܪܩܠܝܬܐ . ܘܦܢܩܝܬܐ ܕܡܐܡܪ̈ܐ ܠܬܠܬܐ ܓܘ̈ܕܐ . ܘܝܗܒ ܠܕܝܪܐ ܕܩܪܬܡܝܢ . ܟܬ̈ܒܐ ܕܠܝܬ ܠܗܘܢ ܕܡܝܐ ܒܥܠܡܐ ܀

dices *versionis* Simplicis[1], Septuagintaviralis et Harclensis, necnon tomum homiliarum in tres choros distributum; quæ *omnia* dono dedit cœnobio Cartaminensi, codices, inquam, qui pares non habent in mundo.

ܒܬܪ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ، ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܥܒܕܘܢ .

77. *Post Mar Athanasium*, *Mar* JOANNES *Bar Abdun.*

ܗܢܐ ܡܢ ܡܠܝܛܝܢܐ ܐܝܬܘܗܝ . ܘܐܬܪܒܝ ܒܢܟܦܘܬܐ . ܘܟܕ ܒܪ ܬܡܢܬܥܣܪܐ ܫܢܝܢ

Melitina oriundus, in castitate institutus, anno ætatis duodevigesimo vene-

[1]) Barhebræus in Præfatione ad suum ܐܘܨܪ ܐܪ̈ܙܐ *horreum mysteriorum* (ap. Bernstein, *Chrestomathia*, p. 145) hæc habet de versionibus syriacis S Script.: ܟܬܒܗ ܕܝܢ ܕܗܢܐ ܫܘܠܡܐ (ܦܫܝܛܬܐ ܕܡܫܡܗܐ) ܕܠܥܒܪܝܐ ܐܘܟܝ) ܠܘܩܒܠ ܦܫܝܩܘܬܐ ܗܘܬ . ܬܠܬ ܡܠܝܢ ܕܐܬܐܡܪܘ ܥܠܝܗ ܐܝܬܝܗܝܢ ܕܩܕܡܝܬܐ ܐܡܪܐ . ܕܒܙܒܢܐ ܕܫܠܝܡܘܢ ܘܚܝܪܡ ܡܠܟܐ ܐܬܦܫܩܬ . ܕܬܪܬܝܢ ܕܐܣܐ ܟܗܢܐ ܟܕ ܐܫܬܕܪ ܡܢ ܐܬܘܪܝܐ ܠܫܡܪܝܢ ܦܫܩܗ : ܕܬܠܬ ܕܒܝܘܡܝ ܐܕܝ ܫܠܝܚܐ ܘܐܒܓܪ ܡܠܟܐ ܕܐܘܪܗܝ ܐܬܦܫܩܬ . ܐܡܬܝ ܕܐܦ ܚܕܬܐ ܒܦܫܝܛܘܬܐ ܐܬܦܫܩܬ . ܒܬܪܟܢ ܕܝܢ ܒܚܬܝܬܘܬܐ ܡܢ ܝܘܢܝܐ ܠܣܘܪܝܝܐ ܬܘܒ ܐܬܦܫܩܬ ܒܡܕܝܢܬܐ ܡܒܘܓ ܒܙܒܢܗ ܕܩܕܝܫܐ ܦܝܠܘܟܣܝܢܘܣ ... ܐܦܩ ◆ « *De ista syriaca (versione simplici quæ Hebræo respondet) tres sententiæ feruntur: prima quidem quod tempore Salomonis et Hiram regis prodiit; secunda quod Asa sacerdos, ubi fuit ab Assyrio ablegatus Samariam, eam transtulit; tertia quod diebus Adæi Apostoli et Abgari regis Edessæ fuit confecta, quando etiam novum Testamentum eadem ratione simplici conversum est. Postea* (novum Testamentum) *accuratius ex Græco idiomate in Syriacum iterum versum fuit in civitate Mabug, ætate sancti Philoxeni; demum tertia vice recensitum fuit Alexandriæ per sanctum Thomam ex Harkel in sancto cœnobio Antonianorum. Vetus autem Testamentum Septuagintavirale Paulus episcopus Telæ-Mauzlat e Græco in Syriacum transtulit.* »

Porro codices, qui ab Emmanuele exarati dicuntur pertinebant: 1° ad *versionem simplicem* sive *Peschita*, quæ pro veteri Testamento immediate ex textu primigeneo manavit, neque certo est sæculo secundo post Christum recentior;

2° Ad *versionem hexaplarem veteris Testamenti*, quam jussu Athanasii Camelarii, patriarchæ Antiocheni, anno 617 Alexandriæ elaboravit Paulus, Telæ-Mauzalath episcopus Jacobita. Hæc enim versio, ad normam Hexaplorum Originis confecta, passim *septuagintaviralis* vocatur, et differt a versione *Philoxeniana* Veteris Testamenti; hanc quidem, utpote jam tunc oblivioni datam non memorat Barhebræus, sed saltem pro Psalmis et Isaïa exstitisse novimus ex testimonio Moysis Aghelæi, et codicis Ambrosiani sæc. VIII, ex quo fragmenta edidit Ceriani, in: *Monumenta sacra et profana*, etc.

3° Ad *recensionem novi Testamenti*, *Heracleensem* dictam, qua Thomas ex Harkel, adhibitis duobus vel tribus codicibus græcis, versionem Philoxenianam emendavit. Cfr. de Thoma supra pp. 267, sqq.

De versionibus syriacis *V. T.* fuse et accurate tractavit A. Ceriani, in commentatione: *le edizioni e i manoscritti delle versioni siriache del Vecchio Testamento.* Milano, 1869.

ܠܒܫ ܐܣܟܡܐ ܡܫܝܚܝܐ ܒܕܝܪܐ ܕܪܗܛܐ
ܕܠܗܠ ܨܒܝܢ ܡܫܬܒܩܢܘܬܐ ܕܐܒܗ̈ܘܗܝ.
ܘܟܕ ܗܘ ܡܬܐܠܨ ܡܢܗܘܢ. ܣܠܩ
ܠܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ. ܘܡܢ ܬܡܢ
ܢܚܬ ܥܡܪ ܒܡܥܪܬܐ ܚܕܐ ܥܠ ܓܐܦܗ
ܕܦܪܬ. ܘܐܬܝܗܒܬ ܠܗ ܡܢ ܐܠܗܐ ܡܘܗܒܬܐ
ܕܣܘܥܪܢܐ ܚ̈ܝܠܐ ܘܬܕܡܪ̈ܬܐ. ܘܟܕ ܚܙܐ
ܕܡܫܬܡܥ ܛܒܗ ܬܡܢ. ܐܫܬܢܝ ܠܛܘܪܐ
ܐܘܟܡܐ.

ܘܒܬܪ ܕܫܠܡܘ ܐܪܒܥܝܢ ܫܢܝܢ. ܥܢܕ
ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܨܠܝܚܐ. ܘܐܬܟܢܫܘ
ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ ܟܠܗܘܢ ܒܚܕܐ ܢܦܫܐ ܠܫܘܝܘܬܐ
ܐܬܛܦܝܘ ܕܗܘ ܢܗܘܐ ܪܥܝܐ. ܘܗܘ ܛܘܒܢܐ
ܗܘ ܓܒܪܐ ܒܓܠܝܢܐ ܕܝܠܦ ܡܢ ܐܠܗܐ ܗܝ
ܓܒܝܬܗ. ܫܡܥ ܠܗܘܢ. ܘܟܕ ܐܦܠܐ
ܕܡܫܡܫܢܐ ܐܦܠܐ ܡܣܡܟ ܡܬܩܪܐ ܗܘܐ ܡܢ
ܡܬܡܟܟ ܒܪܥܝܢܗ. ܕܦܪܝܫ ܗܘܐ ܡܢ
ܟܠܗܝܢ ܬܫܡ̈ܫܬܐ ܟܗ̈ܢܝܬܐ. ܒܐܪܒܥܐ
ܒܬܡܘܙ ܐܬܬܣܝܡ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܒܬܪ
ܝܘܡܐ ܩܫܝܫܐ. ܘܠܝܘܡܐ ܐܚܪܢܐ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܒܫܢܬ ܐܫܛܘ ܟܕ ܐܝܬܘܗܝ ܒܪ ܫܢܝܢ
ܫܬܝܢ. ܘܣܡ ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܦܛܪܘܣ
ܕܚܪܢ. ܘܟܕ ܗܘ ܛܘܒܢܐ ܒܡܫܠܡܘܬܐ ܕܢܡܘܣܐ
ܕܩܢܘܢ̈ܐ ܩܕ̈ܝܫܐ ܡܕܒܪ ܗܘܐ. ܠܡܕܒܪܢܘܬܐ
ܕܨܒܘ̈ܬܐ ܥܠܡܢ̈ܝܬܐ ܟܕ ܠܐ ܡܕܪܫ ܗܘܐ
ܒܗܝܢ ܫܠܡܗ ܠܣܘܢܩܠܐ ܚܕ ܕܝܪܝܐ
ܕܫܡܗ ܕܘܝܕ. ܗܘ ܕܐܦ ܒܥ̈ܕܬܐ
ܘܒܐܦܪ̈ܟܝܐ ܡܣܪܚܘܬܐ ܣܓܝ̈ܐܬܐ ܥܒܕ.

ܘܟܕ ܫܠܡ ܕܫܢܝܢ ܥܣܪܝܢ ܘܫܒܥ
ܕܪܝܫܘܬܗ ܗܘ ܩܕܝܫܐ. ܘܐܬܟܢܫܘ ܐܦ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ

randam monachatus vestem in monasterio «Cursoris» citra parentum suorum veniam induit; cumque idcirco ab eis molestiis afficerctur, ascendit in cœnobium Mar Barsumæ, ac inde descendit ut in antro quodam ad Euphratis ripam habitaret. Gratia patrandi virtutes et prodigia a Deo donatus fuit; ast animadvertens famam suam ibi celebrari, secessit in montem nigrum.

Elapsis porro annis quadraginta, obiit Mar Athanasius Saliha, atque episcopi congregati una omnes et pari inspiratione consenserunt ut ille ipsis pastor ficret; beatus autem ille *vir*, revelatione edoctus electionem suam a Deo esse, *voto illorum* cessit, cumque adhuc ne diaconus quidem ordinatus fuisset, humili de se sensu ab omnibus muniis sacerdotalibus adhuc retractus, dic quarta Tamuz *(Julii)* ordinatus est diaconus, postridie vero presbyter, ac die sequenti patriarcha, anno 1315 *(Chr.* 1004), ætatis suæ sexagesimo, manum illi imponente Petro, Haranæ *episcopo*. Porro, quamvis beatus *præsul* ad perfectissimam sanctorum canonum normam ipse se gereret, administrationem tamen rerum temporalium, utpote carum imperitus, manibus syncelli cujusdam monachi, nomine David, commisit, qui quidem in ecclesias et diœceses abusus admisit plurimos.

Elapso jam spatio septem et viginti annorum quibus præerat sanctus vir,

ܐܦܝܣ̈ . ܐܬܬܚܝܒ ܠܟܠܗ̇ ܕܡܢ ܢܝܩܦܘܪܘܣ ܡܢ
ܡܝܛܪܦܘܠܝܛܐ ܝܘܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܐ .
ܘܐܬܠܡܝܕܗ ܕܪܘܡܢܘܣ ܡܠܟܐ ܪܗܘܡܝܐ .
ܘܗܢܐ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ ܐܙܠ ܘܐܟܠ ܩܪ̈ܨܘܗܝ
ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܕܟܠ ܝܘܢܝܐ ܐܦ ܡܛܥܐ ،
ܘܡܟܢܫ ܠܘܬܗ ܢܦܫ . ܘܡܛܠ ܗܢܐ ܡܠܟܐ
ܐܫܕܪ ܐܝܓܪܬܐ ܠܘܬ ܚܘܪܣܘܒܘܪܓܝܣ
ܩܪܝܛܝܩܘܣ . ܕܢܐܚܘܕ ܠܪܫܐ ܕܝܥܩܘ̈ܒܝܐ
ܘܢܝܬܝܘܗܝ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ . ܘܨܒܐ ܗܘܐ ܩܪܝܛܝܩܘܣ
ܘܢܥܪܩܝܘܗܝ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܠܐܬܪܐ ܕܛܝ̈ܝܐ .
ܡܛܠ ܕܒܥܘܡܪܐ ܕܒܪܝܕ ܗܘܐ ܠܐ ܐܫܟܚ .
ܡܬܬܚܝܕ ܥܠ ܕܚܠܬܗ ܕܡܠܟܐ . ܘܐܬܐܠܨ
ܘܐܙܠ ܥܡ ܐܝܓܪ̈ܬܐ ܘܦܪ̈ܫܐ ܕܡܠܟܐ
ܡܬܪ̈ܟܢܐ . ܡܛܠ ܕܐܡܪܝܢ ܗܘܘ ܕܐܝܬ ܥܠ
ܝܬܝܪ ܡܢ ܐܠܦ ܕܝܪ̈ܝܐ . ܘܩܝܡܝܢ
ܘܠܐ ܫܒܩܝܢ ܕܢܕܒܪܘܢ . ܘܐܝܟ ܠܩܪܒܐ
ܐܝܟ ܕܠܩܪܒܐ . ܘܐܬܘ ܠܘܬ ܥܘܡܪܐ
ܕܒܪܝܕ . ܘܟܕ ܚܙܐ ܦܛܪܝܪܟܐ ܠܩܪܝܛܝܩܘܣ
ܬܡܗ . ܠܐ ܬܬܕܘܕ ܐܘ ܩܕܝܫܐ .
ܡܛܠ ܕܡܠܟܐ ܩܕܝܫܐ ܘܡܫܝܢܐ ܗܘ

ordinatisque ab eo quadraginta septem episcopis, excitata est in illum persecutio a Nicephoro, græco Melitinæ metropolita, Romani imperatoris condiscipulo. Iste enim, Constantinopolim profectus, patriarcham calumniatus est, quod nempe ipsos Græcos seduceret, omnesque ad se pertraheret[1]. Idcirco imperator nuncium cum litteris ablegavit ad Khursuburgium judicem, ut Jacobitarum caput apprehenderet et adduceret Constantinopolim. Voluisset judex patriarcham impellere ut fugeret ad Arabum territorium; at non potuit, et quia *ille* in cœnobio Barid residebat, et maxime quia ipse metu imperatoris *retinebatur;* quare coactus fuit abire cum nunciis et armatis imperatoris satellitibus, quippe qui causabant illic monachos plus quam mille versari qui sese opponerent nec sinerent *patriarcham* abduci. Itaque quasi ad prælium instructi ad cœnobium Barid adventarunt. Patriarcha vero videns judicem obstupuit, cui ille blande: «noli turbari, inquit, o vir sancte; nam imperator sanctus et pacificus te co-

[1]) Ingens incolarum numerus Melitinam seu Malatiam confluxerat a quo tempore urbem illam anno 934 Græci Saracenis eripuerant, et pæne vastatam invenerant ut constat ex supra relatis, p. 411-412; neque ii tantum monophysiticæ sectæ addicti, sed plures etiam catholici. Constat utrumque ex Michaele episcopo Taneos in Ægypto, qui ad Joannem patriarcham epistolam synodicam Christoduli, patriarchæ Alexandriæ Jacobitæ, pertulit, illamque urbem visitavit. Hæc illo scribit n *Hist. Zachariæ patriarchæ*: «nulla, inquit, urbs n tota patriarchæ diœcesi major, aut Christianis frequentior, quum in ea sex et quinquaginta ecclesiæ cernerentur, et ingens sacerdotum et laicorum Syrorum orthodoxorum numerus, qui ad sexaginta millia excedere dicebantur, omnes ad tractanda arma idonei, si quidem id necessitas aut voluntas suasisset, exclusis ab hoc censu feminis et pueris... Vidimus autem in ea plures Melchitas, qui synodum Chalcedonensem sequuntur, et in eadem urbe metropolitam habent.» *Bibl. Orient.*, II, 149, sq. Cfr. Renaudot, *Hist. patr. Alex.*, p. 403.

ܕܢܬܬܚܙܐ ܩܕܡܘܗܝ. ܘܗܟܢܐ ܠܒܟܘܗܝ ܘܥܠܘ
ܠܡܠܝܛܝܢܝ. ܘܒܢ̈ܝܗ ܐܝܟ ܕܒܢܘܪܐ
ܡܬܝܩܕܝܢ ܗܘܘ. ܘܡܬܟܫܦܝܢ ܠܪ̈ܘܪܒܢܐ.
ܘܠܡܠܝܛܝܢܝ̈ ܐܬܦܝܣܘ ܕܢܫܒܩܘܢܝܗܝ
ܒܝܘܡܬܐ ܕܣܬܘܐ. ܘܟܕ ܡܛܐ ܦܨܚܐ.
ܘܦܩܕܘܗ ܠܗ ܕܢܐܙܠ. ܟܠܝܘܗܝ ܗܘܘ ܒܢ̈ܝ
ܡܠܝܛܝܢܝ. ܕܐܦ ܠܛ̈ܠܝܐ ܐܟܘܬܐ
ܢܣܝܡ ܡܫܡ̈ܫܢܐ. ܕܢܦܣܩ ܗܘܐ ܠܗܘܢ ܣܒܪܐ
ܕܬܘܒ ܠܐ ܩܐܡ ܠܗܘܢ ܦܛܪܝܪܟܐ.

ܢܦܩ ܕܝܢ ܗܘ ܦܛܪܝܪܟܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ
ܡܢ ܡܠܝܛܝܢܝ. ܘܥܡܗ ܐܫܬܐ ܐܦܝܣܩ̈ܘܦܐ.
ܘܕܝܪ̈ܝܐ ܘܩܫ̈ܝܫܐ ܥܣܪܝܢ. ܘܡܛܝܘ
ܕܚܙܝܪܢ ܫܢܬ ܐܫܡ ܒܡܠܝܗ ܠܩܘܣܛ̈ܢܛ. ܘܗܘ
ܠܒܝܫܐ ܝܘܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ. ܐܩܕܡ ܡܟܪܙܘܗܝ
ܟܪܘܙܐ ܕܢܟܪܙ ܒܫ̈ܘܩܐ. ܕܗܠܝܢ ܠܐ
ܡܘܕܝܢ ܒܝܠܕܬ ܐܠܗܐ. ܘܠܬܝܫܐ
ܣܓܕܝܢ. ܘܗܝܕܝܢ ܕܟܡܐ ܪ̈ܘܩܐ ܐܪܡܝܘ
ܒܐܦ̈ܝܗܘܢ ܥܡ̈ܡܐ. ܘܟܡܐ ܥܦܪܐ ܘܟܐܦ̈ܐ
ܫܕܘ ܥܠܝܗܘܢ ܡܢ ܐܓܪ̈ܐ. ܠܐ ܣܢܝܩܐ
ܠܡܐܡܪ. ܘܟܕ ܐܬܩܪܒܘ ܩܕܡ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܕܟܠܩܝܕܘܢܝ̈ܐ ܒܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܐܦܝܣ
ܗܘ ܠܒܝܫܐ ܡܝܛܪܘܦ. ܝܘܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝ
ܠܦܛܪܝܪ̈ܟܐ ܕܝܠܗܘܢ. ܕܠܐ ܢܥܒܕ ܥܡܗܘܢ
ܡܥܩܒܢ ܥܠ ܗܝܡܢܘܬܐ. ܡܛܠ ܕܝܕܝܥܝ ܡܬܢܨܚܝܢ
ܒܕܪ̈ܫܐ. ܐܠܐ ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܗܘܐ ܕܠܐ ܢܫܐܠܘܢ.
ܘܟܕ ܫܐܠܘ ܕܡܢܐ ܡܘܕܝܢ ܐܢܬܘܢ. ܐܦܩܘ
ܗܢܘܢ ܕܝܠܢ ܬܪܝܢ ܦܬܪܐ ܕܫܠܝܩܝܢ

ram ipso compareret jussit.» Atque hoc modo eum apprehenderunt et ingressi sunt Mêlitinam, cujus incolæ igne veluti urebantur, ac ab optimatibus largitionibus ægre impetrarunt ut illum tempore hiemis *ibi* relinquerent. Cum vero paschatis tempore statutum esset illum profecturum, institerunt cives Melitinenses ut vel ipsos parvulos ordinaret diaconos, ablata illis spe patriarcham ipsis deinceps præfectum iri.

Itaque patriarcha Mar Joannes exiit Melitina una cum sex episcopis et monachis presbyterisque viginti[4], ac in plenilunio Haziran *(Junii)* anni 1340 *(Chr.* 1029) Constantinopolim pervenerunt; ast execrabilis iste Græcus Melitinensis præmiserat præconem qui per plateas clamabat illos non profiteri «Deiparam» et hircum adorare. Quot tunc sputis eorum facies consperserit plebs, quantum pulveris et quot lapides de tectis in eos projecerit, opus non est commemorare. Cum vero adstarent coram patriarcha Chalcedonensium in magna illorum ecclesia, eidem patriarchæ suasit maledictus ille metropolita Græcus Melitinensis, ne cum ipsis inquisitionem de fide institueret, quippe qui essent in disputatione exercitatissimi; at fieri non potuit quin interrogarent : interrogantibus igitur quid profiterentur, nostri eduxerunt duo

[4]) Juxta Michaëlem episcopum Taneos, Joannem comitati sint episcopi quatuor et monachi tres. Vide ejus testimonium apud Renaudot, *Hist. patr. Alex.*, p. 404; Assemani, *Bibl. Orient.*, II, 150; Lequien, *Or. Christ.*, II, 1382.

ܝܘܢܐܝܬ ܘܣܘܪܝܐܝܬ . ܘܟܕ ܦܬܚܘ ܠܟܬܒܐ
ܘܩܪܘ ܒܗܘܢ ܩܠܝܠ . ܐܡܪܝܢ . ܕܠܐ
ܐܝܬܝܢܢ ܕܢܐܠܦ ܡܢܟܘܢ ܗܝܡܢܘܬܐ .
ܐܠܐ ܕܢܠܦܟܘܢ ܗܘ̈ܝܢ . ܐܘܕܘ ܥܡܢ ܬܪܬܝܢ
ܟܝ̈ܢܐ ܒܬܪ ܚܕܝܘܬܐ . ܘܦܛܪܝܪܟܐ ܦܢܐ .
ܕܚܢܢ ܠܐ ܡܫܚܠܦܝܢܢ ܬܘܕܝܬܐ ܕܐܒܗ̈ܝܢ .
ܗܝܕܝܢ ܩܡ ܗܘ ܠܘܛܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܝܐ
ܘܐܡܪ . ܠܬܘܕܝܬܗ ܕܡܠܟܐ ܡܒܣܐ ܐܢܬ .
ܘܡܚܝܗ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܥܠ ܦܟܗ . ܘܗܘ
ܕܝܢ ܛܘܒܢܐ ܐܦܢܝ ܠܗ ܗܘ ܐܚܪܢܐ .
ܘܣܓܝ̈ܐܐ ܡܢ ܪ̈ܘܪܒܢܐ ܝܘ̈ܢܝܐ ܐܬܬܙܝܥܘ
ܒܗܘܢ ܘܐܬܟܪܝܘ . ܘܒܟܝܘ ܘܢܦܩܘ ܟܕ
ܪ̈ܛܢܝܢ . ܘܐܙܠܘ ܐܦ ܦܛܪܝܪܟܐ ܘܕܥܡܗ
ܠܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܡܝܢܐ . ܘܠܝܘܡܐ
ܕܒܬܪܗ ܠܕܝܪܐ ܕܓܪܝܓܘܪܝܘܣ .

ܗܝܕܝܢ ܥܒܕܘ ܟܢܘܫܝܐ ܐܚܪܢܐ . ܘܩܪܘ
ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܘܠܐܦܣܩܘ̈ܦܐ . ܘܐܘܬܒܘ ܠܦܛܪܝܪܟܐ
ܘܠܐܠܝܐ ܕܣܡܢܕܐ . ܘܒܬܪ ܫܩܠܬܐ ܣܓܝܐܐ
ܕܠܐ ܚܙܘ ܡܫܠܡܝܢ . ܘܐܡܪܝܢ ܕܒܠܚܘܕ ܠܐ
ܬܪܡܘܢ ܡܫܚܐ ܒܩܨܬܐ . ܘܠܐ ܬܨܠܒܘܢ
ܒܨܒܥܐ ܚܕܐ ܒܠܚܘܕ . ܐܠܐ ܒܬܪܬܝܢ . ܗܢܘ
ܡܬܛܪܫܝܢ . ܕܢܨܠܘܢ ܠܗܘܢ
ܠܡܨܝܕܘ ܐܢܘܢ . ܘܟܕ ܐܦܠܐ ܗܟܢܐ ܐܬܪܟܢܘ .
ܡܫܡܗ ܐܢܘܢ ܥܠ ܬܪܝܢ ܨܒܥܐ ܕܝܠܗ .

volumina, græce et syriace conscripta. Cumque aperuissent volumina, et nonnihil in eis perlegissent : «vos non adduximus, inquierunt *adversarii*, ut fidem a vobis discamus, set ut fidem vos edoceamus; profitemini nobiscum duas naturas post unionem.» At patriarcha respondit : «nos confessionem patrum nostrorum minime mutabimus.» Tum assurgens maledictus ille Melitinensis: «confessionem imperatoris, ait, tu aspernaris,» et patriarcham in maxilla percussit; cui beatus iste et alteram obtulit. Idcirco plures ex magnatibus Græcis commoti et tristitia affecti lacrymati sunt, atque exeuntes, murmurando discesserunt; patriarcha vero ejusque socii ad monasterium Mar Mennæ, ac postridie ad monasterium Gregorii adducti fuerunt.

Coacto postmodum altero conventu, patriarcham et episcopos advocarunt, patriarcham autem et Eliam Symnadæ sedere fecerunt; cumque post plura viderent eos minime sibi acquiescere : «tantummodo, aiebant, ne misceatis oleum particulæ consecrandæ[1], et ne crucem signetis uno digito, sed duobus.» Quippe moliebantur eos ita gradatim fraude circumvenire; ast cum ne hoc quidem modo

[1]) Vox syriaca ܨܨܬܐ *zatha*, ut latine scribit J. S. Assemanus, proprie significat *fracturam*; designat autem in rebus liturgicis panem consecrandum, qui panis infra liturgiam in plures particulas seu fragmenta apud Syros frangitur. Ex hoc loco colligitur Jacobitas panem consecrandum cum oleo præparavisse. Quod et Nestoriani faciunt ut patet e canonibus Joannis Barabgari, a quo discimus Nestorianos Xatbam confecisse ex farina frumenti electi, aqua pura, oleo olivæ, sale ac fermento. Cfr. Lamy, *Dissert. de Syror fide* p. 237.

ܒܕܘܟܐ ܠܬܫܪܝܢ ܚܒܝܫܝܢ ܗܘܘ . ܘܬܡܢ
ܗܘ ܠܛܝܐ ܢܝܩܦܘܪ ܡܦܝܣ ܠܟܠܚܕ
ܠܒܠܚܘܕ . ܗܝܕܝܢ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܕܘܝܐ
ܕܡܠܝܛܝܢܐ . ܘܡܘܫܐ ܕܚܣܢܐ . ܘܐܝܣܚܩ
ܕܥܪܩܐ . ܐܬܬܦܝܣܘ ܘܝܗܒܘ ܟܬܒ ܐܝܕܝܗܘܢ .
ܘܐܘܒܠܗ ܠܡܠܟܐ ܗܘ ܢܝܩܦܘܪ ܘܐܡܪ
ܕܐܢ ܡܓܪ ܪܘܚܐ ܘܠܐ ܡܦܛܪ ܐܢܘܢ ܒܥܓܠ .
ܟܠܗܘܢ ܡܫܬܡܥܝܢ . ܗܝܕܝܢ ܩܪܐ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܠܗ ܡܠܟܐ ܘܐܡܪ . ܐܢ ܡܫܬܡܥܬ ܝܗܒܝܢܢ
ܠܟ ܟܘܪܣܝܐ ܕܐܢܛܝܘܟܝ . ܘܥܢܐ ܦܛܪ .
ܕܐܢܐ ܟܘܪܣܝܐ ܫܠܝܚܝܐ ܐܝܬ ܠܝ . ܒܐܪܥܐ
ܘܒܫܡܝܐ . ܗܝܕܝܢ ܐܬܦܣܩ ܣܒܪܗܘܢ
ܡܢܗ . ܘܦܩܕ ܡܠܟܐ ܘܐܘܒܠܘܗܝ ܠܓܠܘܬܐ
ܠܐܣܩܘܛܐ . ܕܡܪܝ ܓܐܝܘܣ ܕܒܬܚܘܡܐ
ܕܒܘܠܓܪܝܐ . ܘܟܡܐ ܬܡܢ ܫܢܝܐ ܐܪܒܥ .
ܘܫܢܝ ܒܝܪܚ ܫܒܛ . ܫܢܬ ܐܫܡܕ .
ܘܐܬܩܒܪ ܒܝܕ ܬܠܡܝܕܗ ܝܘܚܢܢ .
ܗܘ ܕܢܦܩ ܠܣܘܪܝܐ . ܘܐܝܬܝ ܟܪܟܐ
ܟܬܝܒܐ ܕܟܬܒ ܗܘܐ ܗܘ ܛܘܒܢܐ ܡܢ ܩܕܡ
ܥܢܝܕܗ . ܥܠ ܗܠܝܢ ܕܦܪܩܘ ܡܢܗ .
ܕܐܢ ܬܝܒܝܢ ܢܬܩܒܠܘܢ .

flecterentur, bini et bini in uno loco usque ad Teschrin (*Octobrem*) inclusi fuerunt ac magnis cruciatibus *affecti*. Illic maledictus ille Nicephorus singulos seorsim blandimentis tentari curavit; tum miser Ignatius Melitinæ, Moses Hesnæ[1] et Isaac Arkæ[2] seducti fuere ac dederunt chirographum quod imperatori attulit Nicephorus, dicens : «si modo patientiam habueris nec eos cito dimiseris, consentient omnes.» Tum imperator patriarcham accersivit, eique dixit : «si consentias, concedimus tibi thronum Antiochiæ.» Cui patriarcha respondit : «ad me quod attinet, habeo thronum apostolicum in terra et in cœlo.» Inde evanuit spes *quam* de ipso *conceperant*, jussitque imperator patriarcham in exilium abduci in monasterium Gaii ad confinium Burgarorum[3] *(Bulgarorum)*. Illic autem mansit quatuor annis, obiitque secundo Schebat *(Februarii)* anni 1344 *(Chr.* 1033)[4] et sepultus fuit cura discipuli sui Joannis, qui in Syriam profectus secum attulit volumen a beato *patriarcha* ante obitum conscriptum de eis qui ab ipso defecerant, eos nempe, si pœniterent, recipiendos esse.

[1]) ܚܣܢܐ *Hesna*, id est castrum. Tria diversa loca hac appellatione veniunt ܚܣܢ ܟܐܦܐ *Cepha castrum*, urbs Mesopotamiæ ad Tigrim; ܚܣܢ ܡܢܨܘܪ *Mansur castrum*, urbs episcopalis apud Samosatam, monte ipsum inter et Melitinam posito; ܚܣܢܐ ܕܙܝܕ *Zaid castrum*, urbs episcopalis in quarta Armenia juxta divisionem Abulphedæ. In præsenti loco sermo fit, ut conjecerim, de illa Hesna, quæ Hesna Mansur dicitur.

[2]) ܥܪܩܐ, *Arca*, non ea, inquit Assemanus, *(Diss. de Monoph.*, 65), quam in Phœnicia Ptolemæus et Socrates, Tripolim inter et Antaradum memorant, sed quæ in *Antonini Itinerario* a Melitina, Armeniæ urbe, millibus passuum 28 distare dicitur, quam et Barhebræus inter septem episcopatus circa Melitinam positos recenset.»

[3]) Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 353 vertit : «ad cœnobium Caii, quod *in regione* Bulgarorum situm est, relegatus fuit.»

[4]) Juxta Michaëlem episcopum Taneos, *loc. cit.*, obierit Joannes Abdun jam anno 747 æræ martyrum, id est anno Christi 1031.

ܘܟܕ ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܬܬܪܕܝ ܠܓܠܘܬܐ.
ܐܫܬܕܝܘ ܐܦܝܣܩܦܐ ܝܥܩܘܒܝܐ ܠܦܠܛܝܢ ܡܠܟܐ.
ܘܠܬܠܬܝܗܘܢ ܗܠܝܢ ܕܚܬܡܘ ܗܘܘ ܥܠ
ܐܦܘܦܣܝܣ ܠܢܝܩܦܘܪ ܫܠܚ ܐܢܘܢ ܦܛܪ̈
ܕܝܘ̈ܢܝܐ ܘܥܡܕ ܐܢܘܢ. ܘܗܘܘ ܓܘܚܟܐ
ܠܫܐܕ̈ܐ. ܕܚܕ ܡܢܗܘܢ ܐܝܓܢܐܛܝܣ ܕܡܠܝܛܝܢܝ
ܒܟܪܝܘܬܐ ܡܪܝܪܬܐ ܡܝܬ ܫܠܝܐ.
ܘܬܪܝܢ ܐܚܪ̈ܢܐ ܥܪܩܘ ܘܐܬܘ ܠܣܘܪܝܐ
ܘܒܬܝܒܘܬܐ ܓܡܪܘ ܚܝܝܗܘܢ. ܘܡܪܝ ܐܠܝܐ
ܕܣܘܢܕܐ. ܓܒܪܐ ܡܠܝܠܐ ܘܣܒܐ ܩܕ̈.
ܡܢ ܕܙܟܐ ܐܢܘܢ ܒܕܪܫܐ. ܥܠ ܬܪܥܐ
ܕܦܠܛܝܢ ܪ̈ܓܡܘ ܘܩܛܠܘܗܝ. ܘܝܘܚܢܢ
ܕܚܕܬܐ ܒܒܝܬ ܐܣܝܪ̈ܐ ܫܠܡ. ܘܕܝܘ
ܢܘܣܝܘܣ ܕܬܠ ܦܛܪܝܩܝܣ ܒܬܪ ܡܘܬܗ
ܕܡܠܟܐ ܢܦܩ ܘܐܬܐ ܠܟܘܪܣܝܗ ܒܬܪܝܨܘܬ
ܗܝܡܢܘܬܐ.

Postquam patriarcha in exilium relegatus esset, episcopi *Jacobitæ* ad palatium imperatoris adducti fuere; tres autem illos qui subscriptionem Nicephoro dederant, patriarcha Græcorum exuit et iterum baptizavit[1]. Facti sunt dæmonibus ludibrium: unus eorum, Ignatius Melitinæ, acerbo mœrore correptus, subito mortuus est, ceteri vero duo aufugerunt et in Syriam pervenerunt, ubi in pœnitentia vitam consummarunt. Quod attinet ad Mar Eliam Symnadæ[2], virum disertum et senem sanctissimum, hunc cum in disputatione adversarios illos devicisset, ad portam palatii lapidarunt et occiderunt; Joannes vero Hadeth[3] in carcere diem clausit, ac Dionysius Tel-Patriciæ[4] post mortem imperatoris liber evasit, et orthodoxa fide servata, ad sedem suam reversus est.

ܒܬܪ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܒܪ ܥܒܕܘܢ. ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ
ܕܗܘ ܗܝܗܝ.

## 78. *Post Mar Joannem Abdun*, DIONYSIUS *Hekeh*[5].

ܡܢ ܒܬܪ ܕܗܘ ܛܘܒܢܐ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ
ܒܪ ܥܒܕܘܢ ܒܓܠܘܬܐ ܐܬܢܝܚ ܐܦܝܣܩ̈ܦܐ

Postquam beatus Mar Joannes Bar Abdun in exilio obiisset, convene-

[1]) Tradit Michaël, vitæ Zachariæ auctor, apud Renaudot, p. 405, duos metropolitas, Melchitarum fidem amplexos, factos esse subdiaconos.

[2]) ܣܘܢܕܐ «*Symnada*, vulgo *Synnada* et *Synnas*, Phrygiæ urbs, Jacobitis olim frequens.» Assemanus, *Dissert. de Monophys*. 111.

[3]) ܚܕܬ *Hadeth* seu ܚܕܬܐ *Hadatha*. Duplex occurrit hujus nominis civitas, teste Abulpheda, altera in Mesopotamia ad Euphratem fluvium haud procul ab Anbara seu Pheroz-Sapor: altera extra Mesopotamiam ad Tigrim versus ortum eo loco posita, quo Zeba major Tigri miscetur. Ita Assemanus, *Dissert. de Monophys*., 84 sq.

[4]) ܬܠ ܦܛܪܝܩܝܣ, *Tel Patricia*, castrum circa Melitinam, cujus episcopi laudantur in chronico Barhebræi Dionysius et Timotheus. Assemanus, *Dissert. de Monophys*., p. 116.

[5]) Assemanus loco ܗܝܗܝ *hekeh*, legit ܗܘܝܐ *hoje* vel *haje*, *Bibl. Orient*., II, 353. Exstat in *Tractatu de fide Patrum epistola synodica* Dionysii ad Senuthium patriarcham Alexandrinum. Assem., *ibid*., I, 625.

ܒܬܡܢܝܢ ܩܪܝܬܐ ܕܩܠܘܕܝܐ. ܘܐܬܓܒܝ
ܗܝܗ ܐܪܫܝܡܢܕܪܝܬܐ ܕܕܝܪܐ ܕܠܥܙܪ ܕܒܐܬܪܐ
ܕܓܘܒܘܣ. ܗܘ ܕܗܫܐ ܐܪܡܢܝܐ ܐܝܬ ܒܗ
ܡܥܡܪܝܢ. ܘܡܬܩܪܐ ܒܙܓܢܘܟ ܠܥܠ
ܡܢ ܛܢܓܘ ܩܪܝܬܐ. ܘܐܬܬܣܝܡ ܒܕܝܪܐ
ܕܡܪܝ ܕܘܡܛܝܘܣ ܕܒܗ ܒܐܬܪܐ ܕܩܠܘܕܝܐ.
ܘܐܬܩܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ܟܕ ܣܡ ܐܝܕܗ ܥܠܘܗܝ
ܡܪܝ ܐܒܪܗܡ ܕܩܠܝܣܘܪܐ. ܗܘ ܕܒܢܐ
ܠܗܝܟܠܐ ܥܬܝܩܐ ܕܕܝܪܐ ܕܡܪܝ
ܒܪܨܘܡܐ. ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬܡܐܐ
ܘܐܪܒܥܝܢ ܘܚܡܫ.

ܘܟܕ ܐܣܬܟܠܘ ܟܠܩܕܘܢܝܐ ܕܡܠܝܛܝܢܐ
ܕܐܬܬܣܝܡ ܦܛܪܝܪܟܐ ܐܪܬܕܘܟܣܐ. ܐܘܕܥܘ
ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܦܘܠܝܣ. ܘܐܬܐ ܦܘܩܕܢܐ ܕܢܬܬܚܕ
ܘܢܫܬܕܪ. ܡܗܝܡܢܐ ܕܝܢ ܪܫܢܐ ܕܡܠܝ
ܛܝܢܝܐ. ܫܕܪܘܗܝ ܠܦܛܪܝܪܟܐ ܠܘܬ ܫܘܠܛܢܐ
ܕܛܝܝܐ. ܘܐܙܠ ܢܚܬ ܒܐܡܕ.
ܘܡܢ ܗܝ ܥܕܢܐ ܗܘܬ ܐܡܕ ܟܘܪܣܝܐ
ܠܦܛܪܝܪܟܘܬܐ. ܘܡܬܥܡܪ ܗܘܐ ܬܡܢ
ܒܥܕܬܐ ܐܘ ܒܕܝܪܐ ܕܡܪܝ ܚܢܢܝܐ ܕܡܪܕܐ
ܟܠܗ ܙܒܢܗ. ܘܕܒܪ ܥܕܬܐ ܥܣܪ ܫܢܝܢ.
ܘܐܣܡܟ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܬܠܬܝܢ ܘܫܬܐ. ܘܟܕ ܫܟܒ
ܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ ܒܥܕܬܐ ܪܒܬܐ ܕܐܡܕ
ܒܣܛܪ ܓܪܒܝܐ.

ܒܬܪ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܥܒܕܘܢ
ܕܡܢ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܚܬܗ.

runt episcopi in Tamenin Claudiæ *regionis* pago, et electus fuit Heheh archimandrita monasterii Lazari in regione Gubensi, quod monachi Armeni hodie inhabitant quodque vocatur Bazgaunoch supra Tangu pagum. Ordinatus fuit in monasterio Mar Domitii ejusdem regionis Claudiæ, et vocatus Dionysius, manum illi imponente Mar Abrahamo Callisuræ[1] qui antiquum templum monasterii Mar Barsumæ ædificavit, anno millesimo tercentesimo quadragesimo quinto *(Chr.* 1034).

Chalcedonenses vero Melitinenses, statim ac perceperunt orthodoxis patriarcham esse constitutum, id Constantinopoli denuntiarunt, advenitque mandatum ut ille apprehenderetur et ablegaretur; at vero fidelium Melitinensium optimates patriarcham illico transmiserunt ad ditionem Arabum, isque profectus Amidam, ibi consedit. Itaque ex illo tempore Amida facta est sedes patriarchæ, qui commoratus est illic, vel in cœnobio Mar Ananiæ Mardensi toto vitæ suæ tempore. Ecclesiam rexit annis decem, et episcopos ordinavit triginta sex : quo defuncto, conditum fuit ejus corpus in ecclesia magna Amidæ ad latus septentrionale.

79. *Post Dionysium,* JOANNES, *Joannis Bar-Abdun ex fratre nepos*[2].

[1]) ܩܠܝܣܘܪܐ, *Callisura*, urbs episcopalis ex septem quæ circa Melitinam sunt. Assemanus, *Diss. de Monophys.*, p. 72.

[2]) In serie patriarcharum a Barsalibæo descripta et in vita Christoduli Alexandrini legitur «ex *sorore* nepos.» Synodicæ ejus epistolæ ad Christodulum habentur in *Tract. de fide Patrum* in cod. Arab. Vatic. XXXIII, apud Assemanum, *Bibl. Or.*, I, 625.

ܡܢ ܕܫܢܝ ܡܪܝ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ . ܘܩܘܝܬ
ܥܕܬܐ ܐܪܡܠܬܐ . ܐܡܪܚܘ ܐܢܫܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܠܡܫܢܝܘ ܡܢ ܟܘܪܣܝܐ ܠܟܘܪܣܝܐ . ܟܕ
ܡܒܛܠܝܢ ܠܩܢܘܢܐ . ܗܝܕܝܢ ܛܢܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܕܫܪܟܐ . ܘܐܬܟܢܫܘ ܒܝܪܚ ܐܒ ܕܫܢܬ
ܐܠܦ ܘܬܠܬܡܐܐ ܘܫܬܝܢ . ܘܥܒܕܘ ܓܘܒܝܐ .
ܘܐܦܩܘ ܠܡܠܦܢܐ ܬܐܕܘܪܘܣ ܕܝܪܝܐ
ܕܥܘܡܪܐ ܕܒܪ ܓܓܝ ܕܒܬܚܘܡ ܕܡܠܝܛܝܢܝ .
ܕܐܚܘܗܝ ܒܪ ܐܚܐ ܕܗܘ ܩܕܝܫܐ ܡܪܝ
ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܥܒܕܘܢ . ܘܟܕ ܨܒܘ ܒܗ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܘܟܠܗ ܥܕܬܐ ܐܬܛܝܒܘ . ܗܘ ܠܐ ܐܬܛܝܒ .
ܐܠܐ ܥܪܩ ܘܐܙܠ ܠܐܬܪܐ ܕܕܠܘܟ . ܘܐܙܠܘ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܠܘܬܗ . ܘܡܢ ܬܡܢ ܬܘܒ ܥܪܩ ܘܐܙܠ
ܐܬܛܫܝ ܒܡܥܪܬܐ ܚܕܐ . ܘܐܕܪܟܘܗܝ ܐܦܝܣܩܘܦܐ
ܘܩܛܪܘܗܝ ܒܩܛܝܪܐ . ܘܣܡܘܗܝ ܒܦܪܙܡܢܝܢ
ܐܫܪܝܢܘܗܝ . ܘܫܡܗ ܠܟܠܗܘܢ ܐܝܟ ܫܡܗ
ܕܪܘܚܢܐ . ܘܐܬܩܪܝ ܝܘܚܢܢ ܥܠ ܫܡ ܕܕܗ .
ܘܟܕ ܒܐܡܝܕ ܡܕܝܢܬܐ ܘܒܐܬܪܗ ܕܝܪ :
ܬܪܨ ܠܐܦܝܣܩܘܦܐ ܕܥܒܪܘ . ܘܠܐܝܠܝܢ ܕܡܪܝܕܘܬ
ܐܚܝܕܘ . ܡܫܠܡܐܝܬ ܓܪܙ ܡܢ ܪܥܝܘܬܐ .
ܘܫܡܫ ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ ܫܢܝܢ ܬܡܢܐ
ܘܝܪܚܐ ܥܣܪܐ . ܘܐܣܪܚ ܬܠܬܝܢ ܐܦܝܣܩܘܦܐ .
ܘܢܚ ܒܐܡܝܕ . ܘܐܬܬܣܝܡ ܦܓܪܗ ܩܕܝܫܐ
ܒܥܕܬܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ .

Defuncto Mar Dionysio, et ecclesia vidua remanente, ausi sunt episcopi nonnulli de sede ad sedem transire, conculdando canones. Tunc episcopi ceteri, zelo incensi, convenerunt mense Ab *(Augusto)* anni millesimi tercentesimi sexagesimi *(Chr.* 1049); electionem fecerunt ac meminerunt magistri Theodori, monachi cœnobii Bar-Gaghi in agro Melitinensi, qui erat sancti Mar Joannis Abdun ex fratre nepos; de hoc cum episcopi omnes et ecclesiæ filii consentirent, ipse non consensit, sed fuga arrepta abiit ad regionem Dulichiæ, quo et episcopi perrexerunt; ast ille inde iterum fugiens, sese recepit in quemdam montis anfractum ibique delituit; eum vero mox assecuti episcopi vi apprehenderunt atque ordinarunt in Pherozmani[1], manum ei imponente Elia Zeugmæ *episcopo*. Appellatus est nomine patrui sui Joannes. Porro ille in urbe Amidæ et in agro ejus commorans episcopos transgressores correxit et illos qui manifestæ rebellionis rei essent penitus pastorali munere exuit; functus vero patriarchatu octo annis et decem mensibus et ordinatis triginta episcopis, obiit Amidæ, ac sepultum fuit sanctum ejus corpus in ecclesia Deiparæ.

ܥܠ ܡܪܝ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܗܘ ܗܝܐ .

ܡܢ ܕܢܚ ܡܪܝ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܐܡܝܕ .

80. *Post Joannem*, ATHANASIUS *Haje*.

Cum Mar Joannes patriarcha obiis-

[1]) Assemanus, *Bibl. Orient.*, II, 354, ex codice Romano ita habet : »Elias Zeugmæ episcopus manum ei imposuit in synodo episcoporum Amidæ.«

ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܣܩܘܦܐ ܡܥܪܒܝܐ. ܘܓܒܘ
ܠܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܐܪܫܡܫܛ. ܕܗܘ ܚܝܐ.
ܗܘ ܕܫܒܩ ܗܘܐ ܡܪܥܝܬܗ ܘܒܥܘܡܪܐ
ܕܡܪܝ ܐܗܪܘܢ ܕܣܝܓܪܐ ܩܒܥ ܠܗ ܒܘܬܐ.
ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܥܘܡܪܐ ܕܦܐܪܝܣ
ܕܒܐܬܪܐ ܕܚܣܢ ܡܢܨܘܪ ܒܫܢܬ ܐܫܣܛ.
ܡܕܢܚܝܐ ܕܝܢ ܐܬܟܫܠܘ ܒܗ. ܒܥܠܬܐ
ܕܐܦܣܩܘ ܗܘܐ ܐܦܣܩ̈ܘ. ܗܘ ܕܝܢ ܕܫܪܝܪܐܝܬ.
ܠܐ ܕܠܐ ܨܒܝܢܗܘܢ ܗܘܐ. ܘܐܬܟܢܫܘ
ܐܦܣܩ̈ܘ ܐܢܫܝܢ ܙܥܘܪܝ ܡܢܝܢܐ ܒܚܡܬܐ.
ܘܒܩܛܝܪܐ ܩܣܡܘ ܒܐܡܝܕ ܠܝܫܘܥ ܣܦܪܐ
ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܣܘܢܩܠܘܣ ܘܬܪܒܝܬܗ. ܓܒܪܐ ܡܠܝܠܐ.
ܘܐܬܪܓܙܘ ܒܐܦܝܣܩܘܦܐ.

ܘܗܝܕܝܢ ܒܝܕ ܡܠܐܟܐ ܡܨܥܪܢܐ. ܥܠ
ܐܠܐ ܕܡܛܠ ܬܘܪܡܣܝܬܐ ܕܬܪܬܝܢ ܕܚܝܐ.
ܕܡܛܠܬܗ ܟܠܗܘܢ ܒܢܝ ܥܕܬܐ ܐܬܟܫܠܘ
ܕܠܐ ܢܡܘܣܝܐ ܗܝ. ܡܠܝܗ ܠܥܕܬܐ. ܘܚܝܐ
ܘܒܢܝ ܓܒܗ. ܚܣܕܐ ܥܠ ܨܘܪܬܐ ܐܪܡܝܘ
ܗܘܘ ܥܠܘܗܝ ܒܪ ܫܘܫܢ. ܡܛܠ ܕܐܫܒܩ
ܠܢܦܫܗ ܕܢܬܬܣܝܡ ܒܬܪ ܡܬܬܣܝܡܢܘܬܗ
ܕܚܝܐ. ܘܡܦܩܢܘܬܐ ܠܘܬ ܟܠܗܘܢ ܗܘܘ
ܡܟܝܠ ܗܘ ܕܝܢ. ܐܦܣܩܘ ܗܘܐ ܚܝܐ
ܠܦܛܪܝܪܟܘ ܗܘܐ. ܕܐܦ ܟܠ ܐܦ ܡܠܝܛܝܘܣ
ܕܣܒܣܛܝܐ. ܕܟܐܦܐ ܕܐܘܦܝܡܝܐ. ܘܐܝܘܐܢܢܝܣ
ܕܚܪܢ. ܟܕ ܐܦܣܩ̈ܘ ܗܘܘ ܦܛܪ̈ܝܪܟܐ ܗܘܘ
ܐܢܛܝܘܟܝܐ. ܘܦܪܘܩܠܘܣ ܕܩܘܙܝܩܘܣ

set Amidæ, congregati sunt episcopi occidentales et elegerunt Athanasium Arsamosatæ, Hajc dictum, qui, relicto grege suo, in monasterio Mar Aaronis Sigaræ sedem fixerat, eumque patriarcham constituerunt in monasterio Pharis regionis Hesen Mansur, anno 1369 (*Chr.* 1058). At vero Orientales illi offensi erant, eo quidem prætextu quod fuerat episcopus, re autem vera quod citra ipsorum consensum fuerat constitutus. Itaque episcopi nonnulli, numero pauci, convenerunt indignabundi, atque vi ordinarunt Amidæ Josuam scribam, Mar Joannis syncellum et alumnum, virum discrtum.

Tum per tractatus contumeliosos de facinore secundæ ordinationis Hajæ, de qua utpote illegitima omnes Ecclesiæ filii offendebantur, *Josue* Ecclesiam implevit; Haje vicissim ejusque asseclæ probra et vituperia effundebant in Bar-Susan, eo quod sese ordinari permisisset post Hajæ ordinationem; porro excusationem de Hajæ, *utpote* jam episcopi, ad patriarchatum promotione hanc proferebant, quod pariter Meletius Sebastiæ[1], Elias Euphemiæ[2] et Joannes Haran[3], quamquam episcopi essent, patriarchæ Antiochiæ facti fuerant, quemadmodum Proclus Cyzici et Anthimus facti sunt patriarchæ Constantinopoleos[4]. Adver-

[1]) Cfr. supra, p. 98.
[2]) Cfr. supra, p. 298.
[3]) Cfr. supra, pp. 306-308.
[4]) Cfr. supra, pp. 156-158. Olim rariores fuerunt apud Jacobitas episcoporum translationes. Recentioribus autem temporibus mos invaluit ut ad dignitatem patriarchæ non alii quam episcopi promoverentur.

ܘܐܠܗܡܥܕܘܢ ܠܘܩܒܠ ܗܘܝ ܦܠܓܘܬܗ
ܠܡܫܠܡܢ̈ܐ ܘܠܡܡܠܠ ܗܟܢ ܐܡܪ ܒܪ
ܫܘܫܢ ܕܗܐ ܐܦ ܫܠܝ̈ܚܐ ܢܣܒܘ ܢܫ̈ܐ
ܘܐܟܠܘ ܒܣܪܐ ܘܓܙܪܘ ܓܙܘܪܬܐ .
ܘܠܡܛܪ̈ܬܐ ܝܗܘ̈ܕܝܬܐ ܠܡܩܢܝܢܘܬܐ ܕܢܦ̈ܫܬܐ
ܕܒܢ̈ܝܢܫܐ . ܐܝܟ ܕܬܒܥܐ ܗܘܐ ܙܒܢܐ
ܚܫܚܘ . ܘܠܐ ܡܬܟܠܝܐ ܐܦ ܠܢ ܕܢܚܫܚ
ܠܡܛܪܬܗܝܢ ܗܠܝܢ . ܘܐܒܘܗܝ ܕܬܐܘܠܘܓܝ
ܐܘܪܬܗ ܦܢܝ ܠܥܕܬܗ . ܕܠܐ ܡܬܩܢܝܐ ܗܝ
ܡܕܡܢܐ . ܘܠܐ ܘܠܐ ܕܢܐ ܠܡܬܕܡܝܘ
ܒܩ̈ܕܡܝܐ ܐܢ ܓܕܫ ܘܥܒܪܘ ܥܠ ܢܡܘܣܐ .
ܘܐܝܟܢ ܠܡܩܛܠ ܠܐܚܐ ܐܝܟ ܩܐܝܢ .
ܘܡܥܡܕܐ ܥܡ ܚ̈ܬܐ ܐܝܟ ܐܡܢܘܢ . ܘܥܡ
ܐܢܬܬ ܐܒܐ ܐܝܟ ܐܒܫܠܘܡ . ܘܥܡ ܒ̈ܢܬܐ
ܐܝܟ ܠܘܛ . ܘܥܡ ܐܢܬܬ ܒܪܐ ܐܝܟ ܝܗܘܕܐ
ܒܪ ܝܥܩܘܒ . ܘܟܕ ܚܙܐ ܒܪ ܫܘܫܢ ܕܐܦ
ܠܘܬ ܡ̈ܠܟܐ ܪܗܛܝܢ ܕܝܠܗ ܚܝܐ ܕܢܥܒܕܘܢ
ܠܡܥܒܕ ܦܬܓܡܐ ܠܡܠܟܘܬܐ ܕܢܫܒܘܩ ܡܢ
ܪܥܝܘܬܐ . ܘܥܠ ܒܟܬܒܐ ܡܢ ܣܓܝܐ
ܒܫܠܝܘܬܐ . ܘܐܫܬܪܪ ܗܝܐ . ܘܗܘ ܕܡܢ
ܠܚܡܫ ܫ̈ܢܝܐ ܘܦܠܓܐ ܕܒܪ ܥܕܬܐ . ܘܐܣܪܡܣ
ܐܦܝ̈ܣܩܦܐ ܥܣܪܝܢ . ܕܡܢܗܘܢ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ
ܒܪ ܚܬܗ ܕܐܣܪܡܣܗ ܠܡܠܝܛܝܢܐ . ܓܒܪܐ
ܢܗܝܪܐ ܒܠܫ̈ܢܐ ܝܘܢܝܐ ܘܣܘܪܝܝܐ .
ܐܝܟ ܝܥܩܘܒ ܕܐܘܪܗܝ ܘܬܐܘܡܐ ܚܪܩܠܝܐ .
ܘܒܐܘܡܢܘܬܐ ܡܠܝܠܝܬܐ ܘܓܪܡܛܝܩܝܬܐ . ܠܡܠܬ
ܗܘܐ ܠܗ ܒܝܢܬ ܫܘ̈ܝܐ ܕܪܗ . ܦܫܝܛܐ
ܕܝܢ ܘܬܪܝܨܐ ܘܡܪܚܡܢܐ ܘܪܚܡܐ .
ܐܡܝܢܐ ܕܠܐ ܫܒܩ ܗܘܐ ܡܕܡ ܒܩܠܝܬܗ .
ܗܝܕܝܢ ܬܘܒ ܐܬܬܟܬܫ ܘܪܕܦܐ ܥܠܝ

sus illa ita respondit Bar-Susan : „ sane ipsi apostoli uxores habuerunt, carnem manducarunt, circumcisionem administrarunt et observantias judaicas ad lucrandas hominum animas pro exigentia temporis adhibuerunt, quin propterea etiam nobis liceat talia custodire; similiter pater „Theologi„ huic ecclesiam suam hæreditate transmisit, quod hodie illegitimum foret. Itaque non decet sese conformare veteribus, si contingat eos legem fuisse transgressos, puta ut quis occidat fratrem ut Cain, aut rem habeat cum sorore ut Amnon, sive cum uxore patris ut Absalom, sive cum filiabus ut Lot, sive cum nuru ut Judas, Jacobi filius. „ Attamen cum perspiceret Bar-Susan Hajæ asseclas in eo esse ut ad ipsos reges causam perferrent, muneris pastoralis abdicandi consilium executus est, et scriptione *librorum* occupatus quiete egit. Confirmatus est itaque Haje qui per annos quinque cum dimidio ecclesiam rexit atque ordinavit episcopos viginti, inter quos erat Ignatius ejus ex sorore nepos, quem Melitinæ ordinavit, vir utriusque linguæ, græcæ et syriacæ peritus, sicut Jacobus Edessenus et Thomas Harklensis, in arte dialectices et grammatices parem inter æquales habens neminem, simplex præterea et rectus, misericors et paupertatis adeo amans ut nihil in ejus cella remaneret.

Tunc iterum adversus orthodoxos

ܡܬܩܛܪܘܢܐ ܠܘܬ ܟܪ̈ܣܛܝܢܐ ܗܟܢ ܕܦܓܪ̈ܝܢ
ܘܥܫܝܐ . ܐܝܟ ܗܘ ܕܡܢ ܚܢ̈ܦܐ ܐܬܠܐ ܗܘܐ
ܥܠ ܟܠܗ ܟܪܣܛܝܢܘܬܐ . ܘܐܬܬܚܕ
ܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ ܕܗܘ ܚܝܐ . ܘܐܦܣ̈ܩܦܐ
ܕܥܡܗ . ܘܐܬܚܒܫܘ ܒܥܘܡܪܐ ܕܝܘ̈ܢܝܐ
ܥܒܕܘܟܝ ܕܡܠܝܛܝܢܐ ܕܠܥܠ ܡܢ
ܡܠܝܛܝܢܐ . ܘܡܢ ܐܦܩܘ ܐܢܘܢ ܕܢܐܙܠܘܢ
ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܦܘܠܝܣ . ܘܡܢ ܕܡܛܘ ܠܥܪܩܐ . ܫܢܝ
ܡܪܝ ܐܬܢܣܝܘܣ ܦܛܪܝܪܟܐ . ܘܐܬܥܒܪ ܠܘܬ
ܠܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܐܗܪܘܢ ܕܫܝܓܪܐ ܘܬܡܢ
ܐܬܩܒܪ . ܘܠܐܝܓܢܛܝܘܣ ܕܡܠܝܛܝܢܐ ܒܪ
ܚܬܗ ܕܦܛܪܝܪܟܐ ܐܘܒܠܘܗܝ ܠܩܘܣܛܢܛܝܢܦܘܠܝܣ . ܘܟܕ
ܫܐܠܘܗܝ ܡܛܠ ܗܝܡܢܘܬܐ ܥܢܐ ܒܚܪܝܦܘܬܐ .
ܕܚܕ ܡܢܗ ܕܬܠܝܬܝܘܬܐ ܡܠܬܐ ܐܠܗܐ .
ܐܬܒܣܪ ܠܐ ܡܫܬܚܠܦܢܐܝܬ ܡܢ ܒܬܘ
ܠܬܐ ܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܡܪܝܡ . ܘܐܝܬܘܗܝ ܘܡܬܟܪܙ .
ܚܕ ܗܘ ܘܗܘ ܗܘ ܒܪܐ . ܡܪܢ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ
ܫܘܝܐ . ܗܘ ܠܐܒܐ ܒܐܘܣܝܐ ܕܐ
ܠܗܘܬܐ . ܗܘܝܘ ܫܘܝܐ ܠܢ ܒܢܝ̈ܢܫܐ ܗܘ
ܒܐܢܫܘܬܐ . ܚܕ ܕܡܢ ܬܪ̈ܬܝܢ ܗܘ
ܡܢ ܐܠܗܘܬܐ . ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܡܪܝܢ
ܐܒܗ̈ܬܐ ܩܕ̈ܝܫܐ . ܚܕ ܟܝܢܐ ܕܡܠܬܐ ܡܒܣܪܐ

a Chalcedonensibus excitata est persecutio dira et vehemens, qualis olim ab ethnicis in christianos invaluerat. Athanasius Haje patriarcha et socii ejus episcopi comprehensi fuerunt et inclusi in cœnobio Græcorum Mar Abdychi[1] supra Melitinam sito; postea eos *inde* eduxerunt ut Constantinopolim peterent; sed cum Arcam pervenissent, obiit Mar Athanasius patriarcha, et translatus fuit in cœnobium Mar Aaronis Sigarense, ibique sepultus. Ignatium vero Melitinæ, patriarchæ ex sorore nepotem, abduxerunt Constantinopolim, cumque ipsum de fide interrogarent, strenue ita respondit : « unus de Trinitate, Deus Verbum, incarnatus est absque commutatione ex Virgine Deipara Maria; is revera est et prædicatur unus et idem Filius, dominus Jesus Christus, æqualis quidem Patri in essentia deitatis, idem etiam æqualis nobis hominibus in humanitate; unus ex duobus, divinitate et humanitate. Et, quemadmodum Patres sancti dixerunt, una est natura Verbi incarnata[2], sicut etiam

[1]) Assemanus, *Bibl. orient.*, II, 355, habet *in cœnobio S. Eudoxii*, adeoque in codice suo legerit ܕܐܘܕܘܟܣܝܣ pro ܐܒܕܘܟܝܣ.

[2]) Ista locutio, qua sæpius abusi sunt Monophysitæ, desumpta est ex *Epistola* S. Cyrilli Alexandrini ad Succensum (Migne, *Patrol. gr.*, LXXVII, 233) : « *Considerantes*, inquit, *modum humanationis, intelligimus duas inter se indissolubili unione convenisse naturas* (φύσεις), *citra confusionem atque immutationem ullam : caro enim caro est, et non divinitas, etiamsi Dei caro facta est : itemque Verbum Deus, et non caro, quamvis dispensatoria ratione propriam sibi fecerit carnem. Igitur cum id consideramus, nihil illum in unitatem concursum violamus; dum ex duabus naturis factum esse dicimus : sed post unionem, naturas alteram ab altera non dividimus, neque in duos filios illum unum impartibilemque secamus, sed unum asserimus Filium, et, ut sancti Patres dixerunt,* UNAM NATURAM DEI VERBI INCARNATAM (μίαν φύσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην). » Iisdem verbis utitur S. Cyrillus in *Epistt*, 40 et 46, in *Lib. II adv. Nestor.* et in *Dial. quod unus sit Christus* (Migne, *Patrol. gr.*, LXXV, 1290; LXXVI, 60; LXXVII, 193. 239-243). S. Athanasius, in Oratione *De Incarn. Verbi* (*Opp.*, IV, 27), si tamen ipsius sit, hac lo-

ܡܬܢܛܪܐ ܐܦܢܘ ܗܝ ܦܘܪܫܢܐ ܕܟܝܢܐ ܕܡܬܚܫܒܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܐܝܬ ܗܘ ܡܬܪܟܒܐ. ܠܗܠܝܢ ܕܡܢ ܐܝܟ
ܟܝܢܝܐ ܐܘܣܝܐ. ܕܗܠܝܢ ܕܡܢܗܘܢ
ܐܝܬܘܗܝ ܘܡܬܪܟܒ. ܗܘ ܚܕ. ܠܐ ܕܝܢ
ܚܫ ܗܦܘܟܝܐ ܐܘ ܒܘܠܒܠܐ ܚܣ.
ܘܠܗܠܝܢ ܕܚܕܬܐܝܬ ܡܠܦܝܢ ܬܪܝܢ ܟܝܢܝܢ
ܟܝܢܝܢ ܬܪܝܢ ܘܐܘܣܝܣ ܘܡܥܒܕܢܘܬܐ
ܘܨܒܝܢܐ ܠܐ ܡܩܒܠܝܢܢ. ܘܟܕ ܣܓܝܐܬܐ
ܐܬܐܡܪ̈ܝ ܒܡܨܥܬܐ ܫܕܪܘܗܝ ܠܓܠܘܬܐ.
ܒܛܘܪܐ ܕܓܐܝܘܣ ܕܡܩܕܘܢܝܐ. ܘܗܘܐ ܬܡܢ
ܒܐܘܠܨܢܐ ܬܠܬ ܫܢܝܢ. ܟܕ ܡܬܛܠܡ.
ܘܐܦ ܕܒܡܒܙܚܢܘܬܐ ܐܦ ܠܡܦܠܚܘ ܚܩܠܬܐ
ܘܟܪ̈ܡܐ ܡܫܬܕܪ ܗܘܐ ܠܗ. ܟܕ ܡܝܬ ܕܝܢ
ܡܠܟܐ ܩܘܣܛܢܛܝܢܘܣ ܕܘܩܐܣ. ܘܐܫܬܪܝܘ
ܐܣܝܪ̈ܐ. ܐܦ ܗܘ ܢܦܩ ܘܐܬܐ ܠܡܠܝܛܝܢܐ.
ܘܐܚܕ ܠܗ ܟܘܪܣܝܗ.

una *est* hypostasis; servatur quoque differentia essentialis eorum e quibus existit et componitur ille unus. Non autem passus est conversionem aut confusionem, absit! Illos vero qui novo dogmate docent duas naturas et essentias, et operationes, et voluntates non recepimus. » Cumque plurima in medium essent prolata, eum exilio damnarunt montis Gajæ in Macedonia. Ibi in angustiis permansit per tres annos, pessime habitus atque etiam irrisionis causa ad colendos agros et vineas emissus, donec scilicet, mortuo imperatore Constantino Duca et solutis captivis, ipse etiam Melitinam repetere ac sedem suam occupare potuerit.

cutione ante Cyrillum usus fuerit. Scriptores orthodoxi probant ibi adhiberi nomen *naturæ* pro *natura subsistente* seu persona, quod et contexta Cyrilli oratio evidenter demonstrat. Justinianus imperator in *Confess. rectæ fidei* (Migne, *Patrol. gr.*, LXXXVI, 1002) ait : « *Cyrillus quoties unam naturam dixit Verbi incarnatam, in hoc* NATURÆ *nomine pro subsistentia usus est.* » Anastasius Sinaita in *Hodego*, 10 (Migne, *Patrol. gr.*, L. XXXIX. 190 : « *Igitur quis sensus sit, quando* UNAM NATURAM INCARNATAM *scripsit* (Cyrillus), *alibi idem sapientissimus Pater nobis exposuit, neque enim nomine* NATURÆ UNIUS INCARNATÆ *aliud intellexit, quam* UNAM PERSONAM *sanctissimæ Trinitatis incarnatam esse.* » S. Joannes Damascenus *Contra Jacobitas*, 52, *(Patrol. gr.*, XCIV, 1462) : « *Per abusionem, non proprie,* NATURÆ *nomine* HYPOSTASIM *significarunt* (Cyrillus et Athanasius), *ut perinde sit ista locutio, ac si dixissent,* UNAM HYPOSTASIM DIVINI VERBI INCARNATAM. *Non enim natura divini Verbi incarnata est sed* HYPOSTASIS. » Eodem sensu vocem explicant Eulogius Alex. et Æphræmius Antioch. apud Photium, *Biblioth.*, codd. 229 et 230. Et revera, quamvis Cyrillus ordinarie voce *naturæ* stricto et proprio sensu utatur, tamen non semel naturam pro hypostasi seu persona usurpat. Sic *Apol. contra Theod.* (*Patrol. gr.*, LXX, 401) : « *Secundum hypostasim unionem dicimus factam, verbo hoc nihil aliud demonstrantes nisi quod Verbi* NATURA *sive* HYPOSTASIS, *hoc est Verbum ipsum, humanæ naturæ vere unita, sine ulla conversione atque confusione, sicut sæpe diximus, unus intelligitur et est Christus, qui Deus est et homo.* » Nimirum, antequam Nestorii et Eutychetis hæreses exorirentur Patres non ita expresso vocis *naturæ* (φύσις) sensum et usum definierant. Cfr. Petavius, *de Trinit.*, l. IV, cap. II ; *de Incarnat.*, l. II, c. II, 4 et 5 ; *ibid.*, lib. IV, cap. III, 3 et 8.

ܒܬܪ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܗܘ ܚܝܐ : ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ
ܒܪ ܫܘܫܢ .

ܘܡܢ ܒܬܪ ܐܬܢܐܣܝܘܣ ܕܗܘ ܚܝܐ . ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܣܩܘܦܐ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܐܒܗܝ ܕܥܠ ܫܦܬܗ ܦܪܬ . ܘܒܚܕܐ ܡܫܡܠܝܘܬܐ ܕܪܥܝܢܐ ܕܟܠܗܘܢ . ܓܒܘ ܘܐܩܝܡܘܗܝ ܪܥܝܐ ܕܥܕܬܐ ܠܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܕܗܘ ܝܫܘܥ ܒܪ ܫܘܫܢ ܣܦܪܐ . ܓܒܪܐ ܚܟܝܡܐ ܘܩܕܝܫܐ ܘܡܗܝܪ ܗܘܐ ܒܡܪܕܘܬܐ ܥܕܬܢܝܬܐ ܘܡܠܝܠܐ. ܘܒܐܘܪܚܐ ܐܠܝܨܬܐ ܕܡܫܪܝܘܬܐ ܡܗܠܟܢܐܝܬ ܪܕܐ ܗܘܐ . ܘܟܕ ܐܬܓܒܝ ܠܐ ܐܬܛܦܝܣ . ܐܠܐ ܐܘܕܝ ܕܬܘܝܐ ܐܬܬܘܝ ܣܓܝ ܕܐܫܬܘܝ ܡܢ ܫܘܪܝܐ . ܐܠܐ ܡܢ ܓܒܪܐ ܕܝܪܝܐ ܘܩܕܝܫܐ ܐܬܐܠܨ . ܐܦ ܡܢ ܩܛܝܪܐ ܢܡܘܣܝܐ ܕܐܦܣܩܦܐ . ܘܐܬܬܦܝܣ .

ܘܡܢ ܕܐܬܬܪܘܢܣ ܒܥܘܡܪܐ ܗܘ . ܣܡ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܐܒܗܝ . ܥܣܪܝܢ ܘܐܪܒܥܐ ܩܢܘ̈ܢܐ ܟܬܒ ܘܦܩܕ ܕܢܛܪܘܢܝܗܝ ܡܢܗ ܘܡܢ ܐܦܣܩܦܐ . ܟܕ ܩܪܘ ܕܝܢ ܘܫܡܥܘ . ܐܢܫܝܢ ܕܣܢܝܐ ܐܬܚܙܝܬ ܠܗܘܢ . ܟܐ̈ܢܐ ܕܝܢ ܚܕܝܘ . ܘܫܪܐ ܐܦܣܩ̈ܦܐ ܚܡܫܐ ܦܚܝܙܐ. ܘܐܩܝܡ ܚܠܦܝܗܘܢ ܓܒ̈ܝܐ ܘܡܥܝܪ̈ܐ . ܘܠܐ ܫܢܝ ܗܘ ܥܝ̈ܕܘܗܝ . ܐܠܐ ܡܫܥܒܕ ܗܘܐ ܦܓܪܗ ܒܨܘܡܐ ܘܫܗܪܐ . ܘܪܓܠܘܗܝ ܡܗܠܟܢ ܗܘܘ ܒܐܘܪ̈ܚܬܐ . ܘܟܕ ܫܚܩ ܗܘܐ ܡܢ ܥܪܘܩܝܘܬܐ ܕܐܘܪܚܐ . ܥܠ ܚܡܪܐ ܕܐܝܬ ܗܘܐ ܠܗ ܡܬܥܠܐ ܗܘܐ ܡܠܝܐ ܟܪܝܐ . ܘܟܪܝܐ

81. *Post Athanasium Haje, Mar* JOANNES *Bar-Susan*[1].

Post mortem Athanasii Haje, convenerunt episcopi in cœnobio Mar Abhæi[2] ad ripas Euphratis, atque unanimi omnium consensu elegerunt ecclesiæque pastorem constituerunt Mar Joannem, qui et Josue Bar-Susan scriba, virum sapientem, sanctum, in disciplinis ecclesiasticis institutum, disertum, necnon in arcta mortificationis via alacriter incedentem. Electioni suæ acquiescere noluit, imo fassus est se magnopere pœnitere quod ab initio consensisset; verumtamen a monachis et viris sanctis necnon legitima episcoporum violentia adactus, votis cessit.

Peracto porro ipsius enthronismo, in eodem cœnobio Mar Abhæi, canones quatuor et viginti conscripsit, sancivitque ut illi tum a seipso, tum ab episcopis servarentur; quos quum legissent et audiissent, nonnulli quibus timendum erat offensi sunt, pii vero lætitia affecti. Præterea quinque episcopos *moribus* dissolutos deposuit, aliosque eorum loco ordinavit egregios et probatos. Nunquam consuetudines suas immutavit, sed corpus suum jejuniis et vigiliis domabat; pedes per vias incedebat, cumque de itineris asperitate nimium fessus erat, super asinum, quem secum habebat,

[1]) ܒܪ ܫܘܫܢ *Bar Schuschan*, vel, ut scribit Assemanus, *Bar-Susan*, id est *filius Susan*.

[2]) De Abhæo ejusque cœnobio, vide supra pp. 133-136.

ܐܣܝܪܐ. ܠܒܢܝ̈ܐ ܕܥܡܗ ܦܩܕ ܗܘܐ. ܕܟܠ
ܕܡܚܝܠ ܢܪܟܒ. ܘܗܘ ܢܨܝܚܐ ܟܕ
ܡܢܕܝܢ ܥܡܗܘܢ ܒܡܡܠܠܗ ܡܬܡܟܟܢܘܬܐ
ܠܒܢܝܢܐ ܠܐ ܫܒܩ ܗܘܐ ܡܢ ܟܬܒܬܐ.
ܐܝܟܢܐ ܕܐܦ ܒܡܪܕܝܬܐ ܕܐܘܪܚܐ. ܟܕ ܝܬܒܝܢ
ܕܢܬܢܝܚܘܢ ܗܘܘ ܠܡܢܝܚܬܐ. ܗܘ ܟܬܒ ܗܘܐ.
ܘܡܠܝܗ ܠܬܐܒܝܠ ܐܓܪ̈ܬܐ ܘܦܢܩܝ̈ܬܐ
ܘܡܪ̈ܬܝܢܘܬܐ ܒ̈ܣܝܡܬܐ. ܘܣܓܝ ܣܘܓܐܐ ܕܟܬܒ̈ܐ
ܕܟܬܒ. ܟܕ ܡܦܠܚܘܬܐ ܥܠ ܡܐܡܪ̈ܐ
ܕܡܪܝ ܐܦܪܝܡ ܘܡܪܝ ܐܝܣܚܩ. ܘܟܢܫ
ܐܢܘܢ ܒܟܬܒܐ ܚܕ. ܕܒܣܝܒܘܬܗ ܟܬܒܗ
ܒܐܝܕܘܗܝ ܕܝܠܗ. ܘܥܕܠܐ ܫܠܡܗ. ܫܟܒ
ܫܢܝ ܒܡܕܝܢܬܐ ܐܡܝܕ. ܘܐܬܬܣܝܡ
ܦܓܪܗ ܒܥܕܬܐ ܕܝܠܕܬ ܐܠܗܐ ܒܐܪܘܢܐ
ܕܫܝܫܐ ܠܘܬ ܩܒܪܗ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܦܛܪܝܪܟܐ
ܪܒܗ ܘܡܠܦܢܗ. ܒܫܢܬ ܐܦܦܕ. ܦܛܪܝܪܟܘܬܐ
ܫܢ̈ܝܢ ܬܫܥ. ܘܐܣܪܚ ܐܦܝܣܩܘ̈ܦܐ ܫܒܥܣܪ. ܟܕ
ܒܐܬܪܐ ܕܛܝ̈ܝܐ ܥܡܝܪ ܗܘܐ. ܡܛܠ ܢܟܠܐ
ܕܝܘ̈ܢܝܐ.

requiescebat paulisper, reliquo tempore monachis sociis præcipiebat ut infirmior quisque veheretur. Interim eximius ille *vir*, etsi cum illis ædificationis gratia humillime conversaretur, nunquam tamen a scriptione abstinuit, ita quidem ut scriberet inter ipsas itineris molestias, quando nempe ad quiescendum consistebant. Hinc orbem implevit epistolis, voluminibus et admonitionibus[1] suavitate plenis. Præter multos quos scripsit libros, operam etiam impendit carminibus Mar Ephræmi et Mar Isaaci, eaque in unum librum collegit, quem in senectute sua propriis manibus exaravit; at priusquam illum absolvisset diem clausit extremum in civitate Amida, ejusque corpus sepultum fuit in ecclesia Deiparæ in arca marmorea juxta sepulchrum Mar Joannis patriarchæ magistri sui et præceptoris, anno 1384 (*Chr.* 1073). Patriarchatu functus erat annis novem, et ordinaverat septemdecim episcopos, in ditione Arabum commoratus propter fraudes Græcorum.

[1]) Inter opera Joannis Bar-Susan speciatim memorantur: 1º *Anaphora*, quæ, ut testatur Assemanus, *Bibl. Or.*, II, 143, impressa fuit in Missali chaldaico. Ejus initium est ܡܒܘܥܐ ܕܛܝܒܘܬܐ ܘܡܒܘܥܐ ܕܛܒܘܬܐ *Fons charitatis et scaturigo bonitatis*. Omissa est in editione *Missalis Syrorum* Romæ data anno 1843.

2º *Libellus*, quo suæ gentis ritum de sale et oleo pani eucharistico miscendis adversus Coptos propugnat.

3º *Epistola synodica* ad Christodulum, Coptorum patriarcham.

4º *Epistola prolixa adversus Armenos.*

5º *Quatuor carmina* de expugnatione Melitinæ. Vid. Assemanum, *Bibl. or.*, II, 143-144, 211, 317; Renaudot, *Hist. patriarch. Alex.*, 445.

ܒܬܪ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܫܘܫܢ ܀ ܡܪܝ ܒܣܝܠܝܘܣ.

ܡܢ ܕܢܚ ܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܒܪ ܫܘܫܢ ܀
ܐܬܟܢܫܘ ܐܦܣܩܘܦܐ ܠܚܨܢܡܢܨܘܪ ܕܢܩܝܡܘܢ
ܠܗܘܢ ܪܥܝܐ ܓܘܢܝܐ. ܘܟܕ ܠܐ ܐܫܬܘܝܘ
ܕܚܕ ܚܢ . ܦܪܩܘ ܠܘܬ ܗܝ ܕܢܬܟܣܘܢ
ܠܦܣܐ ܙܒܢܐ . ܘܟܬܒܘ ܫܡܐ ܕܥܒܕܘܢ
ܐܪܟܝܡܢܕܪܝܬܐ ܕܥܘܡܪܐ ܕܒܪ ܓܓܝ . ܡܢ
ܫܪܒܬܐ ܕܡܪܝ ܝܘܚܢܢ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܪ
ܥܒܕܘܢ . ܘܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܐܦ ܪܕܝܐ ܘܝܕܘܥܐ
ܒܟܬܒܐ . ܘܫܡܐ ܕܒܣܝܠܝܘܣ ܕܝܪܝܐ
ܪܒܝܬܐ ܕܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ ܒܪܨܘܡܐ . ܘܟܕ
ܢܦܩ ܦܣܐ ܠܒܣܝܠܝܘܣ . ܚܕܝܘ ܐܦܣܩ̈ܐ .
ܥܠ ܕܠܣܓܝܐܐ ܡܢܗܘܢ ܠܐ ܪܚܝܡ ܗܘܐ ܥܒܕܘܢ
ܡܛܠ ܚܨܝܦܘܬܗ . ܐܝܟ ܗܝ ܕܟܬܝܒܐ .
ܕܕܚܝܠ ܒܡܕܝܢܬܐ ܓܒܪܐ ܦܛܝܐ . ܒܣܝܠܝܘܣ
ܕܝܢ ܡܫܬܪܝܐ ܐܫܬܪܝ . ܠܡܛܐ ܕܐܦ
ܠܕܩܢܗ ܓܠܚܗ . ܐܝܟ ܕܡܢ ܗܕܐ ܥܠܬܐ
ܕܐܝܟ ܗܕܐ ܢܫܒܩܘܢܝܗܝ ܠܓܡܪ . ܡܟܝܟܘܬ
ܗܘܐ ܓܝܪ ܡܢܗ ܢܝܚܘܬܗ ܘܦܫܝܛܘܬܐ ܕܝܘܡ
ܡܟܠܝܢ ܠܗ ܗܘܘ ܡܢ ܫܘܡܠܝܐ ܗܢܐ .
ܐܠܐ ܠܐ ܫܒܩܘܗܝ ܐܦܣܩ̈ܐ . ܘܐܦܢ ܕܓܠܚ
ܕܩܢܗ . ܘܩܛܪܘ ܐܠܨܝܢܐܝܬ ܘܩܪܘܗܝ ܦܛܪ̈ܝܪܟܐ .
ܘܐܬܩܪܝ ܒܣܝܠܝܘܣ ܒܫܢܬ ܐܫܦܗ
ܒܟܢܘܢ ܐܚܪܝ ܒܚܨܢܡܢܨܘܪ . ܘܣܡ
ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܐܬܢܣܝܘܣ ܕܐܘܪܗܝ .

82. *Post Mar Joannem Bar Susan, Mar* Basilius.

Defuncto Mar Joanne Bar-Susan, convenerunt episcopi in Hesenmansur ut constituerent sibi pastorem communem. Cum vero de uno eodemque non consentirent, eo deveniendum fuit ut sortibus iterum uterentur. Scripserunt autem nomen Abduni, archimandritæ cœnobii Bargaghæi, e familia Mar Joannis Bar Abdun patriarchæ, viri eruditi et scientiis pollentis, atque nomen Basilii monachi, œconomi cœnobii Mar Barsumæ. Quum exisset sors in favorem Basilii, gavisi sunt episcopi, eo quod pluribus eorum Abdun minime placeret propter suam protervitatem, sicut scriptum est[1]: «*terribilis in civitate vir protervus.*» Basilius autem ita absolute recusavit ut etiam sibi barbam abraserit; quasi ipsum propter tale impedimentum relicturi essent. Ejus enim eum humilitas lenitasque ac morum simplicitas a sublimi illo ministerio retrahebant; sed episcopi non dimiserunt eum etsi barbam abrasisset, et vel invitum ordinarunt patriarcham appellaruntque Basilium, anno 1385 (*Chr.* 1074) mense Conun posteriore (*Januario*) in Hesenmansur. Imposuit illi manum Mar Athanasius Edessæ. Cum autem patriarchatum gessisset anno uno cum dimidio, obiit

1) *Eccli.* IX, 25 : φοβερὸς ἐν πόλει αὐτοῦ ἀνὴρ γλωσσώδης. Quæ verba Vulgata ita reddit : «*terribilis est in civitate sua homo linguosus.*» Versio syriaca ap. D. Lagarde (*Libri Vet. Test. apocr.*) eadem prorsus habet quæ Barhebræus hoc loco.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Maiphercatæ, ibique ejus corpus conditum fuit in ecclesia. Ordinavit autem maphrianum Tagritæ Joannem e cœnobio Cartaminensi et episcopos sex, e quibus Abdun, cujus nomen sortibus commissum fuerat, constituit metropolitam Symnadæ.

83. *Post Mar Basilium*, JOANNES *Symnadæ, qui et Abdun.*

Postquam defunctus est Mar Basilius, congregati sunt episcopi ut constituerent sibi antistitem. Simeon Chisumæ et Athanasius Samosatæ dixerunt ceteris episcopis in electione per sortes, sortem Abduno favisse, sed synodi præsidem sustulisse et abscondisse nomen ejus. Episcopi autem non crediderunt verbo horum duorum, eo quod præses synodi qui electionem fecerat jam esset defunctus. Falsum igitur reputatum est dictum virorum istorum passione abreptorum. Quum a contentioso Abduno abhorrerent ejusque electioni non assentirentur, tunc Abdun, abjecto a mente omni timore Dei, muneribus induxit Philartum Armenum, militiæ præfectum, qui apprehensit decem episcopos e regione Melitinensi et aliunde, eosque coegit Abdunum patriarcham ordinare. Postea episcopi singuli dederunt centum denarios Philarto ut liberarentur e manibus ejus, quem etiam induxerunt ut nulla in ipsos coactione uteretur propter illegitimum Abdunum. Vixit autem Abdun

ܦܛܪܝܪܟܘ. ܥܕܡܐ ܠܙܒܢܗ ܕܐܒܘܠܦܪܓ.
ܘܐܣܪܚ ܐܪܒܥܐ ܐܦܣܩܘܦܝܢ ܕܚܕ ܡܢܗܘܢ
ܩܘܪܝܙܐ ܗܘ ܕܐܚܢܦ ܒܐܡܝܕ.

ܒܬܪ ܕܐܬܬܣܪܚ ܥܒܕܘܢ. ܐܬܬܣܪܚ
ܐܦ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ.

ܐܦܣܩܦܐ ܕܝܢ ܒܬܪ ܕܐܬܦܨܝܘ ܡܢ ܐܝܕܝ
ܦܠܪܛܘܣ. ܐܬܟܢܫܘ ܒܥܘܡܪܐ ܕܡܪܝ
ܒܪܨܘܡܐ. ܘܓܒܘ ܠܠܥܙܪ ܪܝܫܕܝܪܐ ܕܥܘܡܪܐ
ܕܥܘܡܪܐ. ܗܘ ܕܝܢ ܡܟܠܢܫ ܐܬܟܠܝ.
ܘܐܣܪ ܢܦܫܗ ܒܚܪܡܐ ܐܪܒܥܝܢ ܙܒܢܝܢ ܕܠܐ
ܢܗܘܐ. ܐܦܣܩܦܐ ܕܝܢ ܕܠܐ ܢܬܥܒܕ
ܥܒܕܘܢ ܥܠ ܥܕܬܐ ܛܘܪܢܘܬܐ. ܩܒܠܘ
ܕܢܗܘܘܢ ܒܡܘܟܣܐ ܕܚܪܡܐ. ܘܐܚܕܘ
ܠܪܝܫܕܝܪܐ ܡܛܠ ܕܝܕܝܥ ܗܘܐ ܠܪܫܢܐ ܘܠܦ
ܠܦܠܪܛܘܣ. ܘܐܣܪܚܘܗܝ ܦܛܪܝܪܟܐ ܒܥܕܢ
ܥܪܘܒܬܐ ܕܫܘܠܡ ܨܘܡܐ ܕܐܪܒܥܝܢ.
ܘܩܪܐܘܗܝ ܫܡܗ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ. ܘܣܡ
ܥܠܘܗܝ ܐܝܕܐ ܝܘܚܢܢ ܡܦܪܝܢܐ ܬܓܪܝܛܝܐ.
ܒܫܢܬ ܐܠܦ ܘܬܠܬ ܡܐܐ ܘܬܡܢܝܢ
ܘܬܡܢܐ. ܘܒܥܘܗܝ ܕܢܩܕܫ ܡܘܪܘܢ

sub quatuor patriarchis usque ad tempus Abulpharagii, et ordinavit quatuor episcopos, quorum unus fuit Cyrizus, qui Amidæ Islamismum amplexus est.

84. *Post Abduni ordinationem, ordinatus est* DIONYSIUS.

Episcopi autem, e manibus Philarti liberati, convenerunt in cœnobio Mar Barsumæ et elegerunt Lazarum, ejusdem cœnobii archimandritam. Ipse autem prorsus recusavit et quadraginta vicibus se nolle promoveri sub anathemate asseruit. Episcopi vero, ne Abdun tyrannidem in ecclesiam exerceret, reatum anathematis sustinere consenserunt et cogentes archimandritam, utpote qui esset principibus et Philarto notus, eum ordinarunt patriarcham feria sexta in fine jejunii quadragesimalis[1], eumque Dionysium appellarunt. Imposuit autem illi manum Joannes, maphrianus Tagriti, anno millesimo tercentesimo octogesimo octavo *(Chr.* 1077); dein rogarunt eum ut consecraret chrisma[2] feria quinta

[1]) Id est feria sexta ante dominicam palmarum, ut interpretatur Assemanus. Quæ interpretatio e contextu firmatur. Etenim Dionysius, post suam consecrationem, rogatus fuit ut chrisma conficeret feria quinta in cœna Domini.

[2]) ܡܘܪܘܢ est ipsa vox græca μύρον, *Chrisma.* Fuse de hac re agit Barhebræus in *Nomocanone* I part., c. III. Ex quo sequentia notatu digna visa sunt. Chrisma apud Jacobitas benedicitur feria quinta in cœna Domini. Soli patriarchæ, catholico aut metropolitæ fas est illud consecrare; potest tamen Chrisma consecrari ab episcopis in urbibus et etiam in pagis, ubi necessitas id postulat; possunt etiam episcopi Chrisma imminutum augere oleo orationis. Hoc non permittitur presbyteris, qui etiam excommunicantur si Chrismate ungant infirmum. Porro Chrisma ex oleo olivæ variisque aromatibus conficiendum est, ut docet Barhebræus his verbis : « Cinnamomi quinquaginta drachmæ; spicæ, sexaginta drachmæ; cariophylli, nucis myricæ, croci, zingiberis, piperis, ex unoquoque viginti drachmæ conterantur et purificentur et commisceantur 400 drachmis unguenti puræ olivæ. Et mittatur id in ollam magnam æneam, quæ plena sit aqua, et collo ollæ alligetur rutabulum ferri, et appendatur intra aquam, quin pertingat ad fundum ollæ, et succendatur ignis, ac ebulliant aquæ tribus horis : tunc demittantur in

ܥܡܘܕ ܣܡܟܐ ܕܐܪ̈ܙܐ . ܘܠܐ ܐܫܟܚ ܡܛܠ
ܕܝܒܫܬ ܝܡܝܢܗ . ܚܝܐ ܕܝܢ ܫܢܬܐ ܚܕܐ .
ܘܠܐ ܚܕ ܐܦܝܣܩܘܦܐ ܐܣܡܟ. ܘܫܢܝ ܒܚܨܢܡܢܨܘܪ
ܒܝܪܚ ܟܢܘܢ ܩܕܝܡ ܒܚܕ ܒܫܒܐ
ܘܐܬܩܒܪ ܒܥܕܬܐ ܕܡܪܝ ܬܐܘܕܘܪܘܣ .

mysteriorum, at non potuit quia arefacta erat ejus dextra. Vixit autem anno uno et nullum omnino consecravit episcopum. Obiit vero in Hesenmansur mense Conun priore *(Decembri)* die dominica, et sepultus est in ecclesia Mar Theodori.

ܒܬܪ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ، ܝܘܐܢܢܝܣ .

ܒܬܪ ܕܢܚ ܕܝܘܢܘܣܝܘܣ ، ܥܒܕܘܢ
ܥܘܠܐ ܡܪ̈ܘܕܐ . ܫܪܝ ܡܒܠܒܠ ܟܠ ܘܥܩܪ
ܠܥܕܬܐ ܡܫܠܡܐ ܕܫܒܥ ܫܢ̈ܝܢ : ܐܦܝ̈ܣ
ܕܝܢ ܟܠܗܘܢ ܒܛܢܢܐ ܐܠܗܝܐ . ܬܘܒ
ܐܬܟܢܫܘ ܘܦܠܓܘܗܝ ܐܝܟ ܗܪܛܝܩܐ . ܘܒܗ
ܒܣܘܢܗܘܕܘܣ ܐܬܬܣܝܡ ܡܪܝ ܐܝܘܐܢܢܝܣ
ܦܛܪܝܪܟ . ܕܗܘ ܡܕܝܪܐ ܡܫܡܫܢܐ ܕܡܢ ܟܘܪ̈ܐ
ܕܐܬܪܐ ܕܟܪܫܢܐ . ܒܥܕܬܐ ܕܡܪܝ ܓܝܘܪܓܝܣ
ܒܡܠܝܛܝܢܐ . ܒܣܝܡܬ ܐܝܕܐ . ܕܡܪܝ
ܠܟܠܗܘܢ ܐܝܕܐ ܡܪܝ ܐܝܓܢܐܛܝܘܣ ܕܡܠܝ
ܛܝܢܐ . ܘܕܒܪ ܠܥܕܬܐ ܫܢܬܐ ܚܕܐ
ܘܦܠܓܗ ܘܐܣܡܟ ܐܦܝ̈ܣ ܚܡܫܐ . ܘܫܢܝ
ܒܫܢܬ ܐܫܨܛ ܕܝܘ̈ܢܝܐ . ܘܐܬܩܒܥ ܦܓܪܗ
ܩܕܝܫܐ ܒܥܘܡܪܐ ܕܒܪܝܕ . ܐܝܬܘܗܝ ܗܘܐ ܡܟܝܟ
ܛܒ ܫܝܢܝܐ ܘܦܫܝܛܐ .

85. *Post Dionysium*, Joannes[3].

Postquam defunctus est Dionysius, impius Abdun cœpit miscere omnia ecclesiamque diripere spatio septem annorum. Episcopi autem omnes zelo divino rursus congregati eum velut hæreticum deposuerunt. In eadem synodo patriarcha ordinatus fuit Melitinæ in ccclesia Mar Georgii Mar Joannes, monachus ex cellis regionis Carsenæ, manum ei imponente Mar Ignatio Melitinensi. Rexit autem ecclesiam anno uno cum dimidio et, ordinatis episcopis quinque, obiit anno Græcorum 1399 *(Chr.* 1088). Conditum fuit sanctum ejus corpus in cœnobio Barid. Erat valde humilis, pacificus et simplex.

ollam stactis humidi sexaginta drachmæ, et coquantur una hora. Deinde totum ignem removeant de sub illa, et cum frigent aquæ, tollant ollam, et relinquant unguentum, donec eliquetur, ipsumque fundant in amphoram sanctificationis.»

Describit Barhebræus ritum benedictionis Chrismatis apud Jacobitas, quæ fit, ut apud Latinos, feria quinta majoris hebdomadis. Porro Chrisma sic confectum et benedictum materia fit sacramenti confirmationis, quod, apud Jacobitas, cum baptismo conjungitur eumque complet ac perficit. Statim enim ac baptizati e fonte baptismali ascenderunt, sacerdos tribus vicibus frontem eorum sacro Chrismate ongit in modum crucis dicens : «*Chrismate sancto, suavitate odoris Christi Dei, signaculo veræ fidei, complemento donorum Spiritus sancti, signatur talis N, in nomine Patris, amen; et Filii, amen; et Spiritus sancti, in vitam sæculorum, amen.*» Simulque omnia baptizatorum membra sacerdos perungit. Illico baptizati, vestibus albis induti, ad altare ducuntur, participesque fiunt Corporis et Sanguinis Christi.

[3]) Hujus patriarchæ nulla mentio occurrit in dyptichis Jacobitarum, neque in Renaudotii *Historia patriarcharum Alexandrinorum.*

# MONITUM.

—

Paginarum series, hoc tomo incœpta porro continuata habebitur.

—

Veneunt Operis exemplaria sexaginta, pretio 35 francorum, accepto tomo primo solvendorum.